ΠΕΤΡΟΥ ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ
ΔΙΠΛ. ΧΗΜΙΚΟΥ - ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΥ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΥ ΓΝΩΣΕΩΣ

ΤΟΜΟΣ ΕΚΤΟΣ

Τ-Υ-Φ-Χ-Ψ-Ω

Ἀγγελολογία — Ἀνατολικαὶ Φιλοσοφίαι — Ἀπόκρυφοι Ἐπιστῆμαι - Ἀστρολογία — Βουδδισμὸς — Γιόγκα — Ἐλευθεροτεκτονισμὸς — Θεοσοφία — Καββάλα — Λαογραφία — Μεταφυσικαὶ Θεωρήσεις — Μυητικαὶ Ὀργανώσεις — Μυστηριοσοφία — Παραψυχολογία - Πνευματισμὸς — Πρακτικὴ Μύησις — Ροδοσταυρισμὸς — Συγκριτικὴ Θρησκειολογία — Ταοϊσμὸς — Ὑπνωτισμὸς κ. ἄ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΣΦΙΓΓΟΣ"
ΑΘΗΝΑΙ 1975

ΤΑΓΜΑ(ORDRE,ORDER,ORDEN.)Παρά τῷ ἀγγλ.Ε.Τ.αἱ λέξεις Μεγάλη Στοά καί Τάγμα, εἶναι ἀπολύτως συνώνυμοι. Εἰς τήν ἠπειρωτικήν Εὐρώπην,γίνεται διάκρισις μετάξύ τῶν δύο τούτων,βάσει λεπτῶν διαφορῶν ἄνευ σημασίας.Πάντως ἡ Μεγ.Ἐθν.Στ.τῆς Γερμανίας ἀποκαλεῖται Τεκτονικόν Τάγμα(F.O.)ὡσαύτως καί ἡ ἑλλ.Μεγ.Στ.καί τό Ἀνθρώπινον δίκαιον.

Ἐκτός ὅμως τοῦ Ε.Τ.ὑπῆρξαν καί ὑπάρχουν ἐν λειτουργίᾳ πλεῖστα ὅσα "μυητικά Τάγματα".Γενικῶς Τό Τ.δυνατόν νά εἶναι μία Ἀδελφότης,μία Κοινότης,ἕν Σωματεῖον ἤ καί Σύνδεσμος ὡρισμένων ἀτόμων συνδεομένων δι'ἰδιαιτέρου καταστατικοῦ,ἐπιδιωκόντων κοινόν τινα σκοπόν καί διακρινομένων μέ εἰδικήν ἀμφίεσιν,ἐμβλήματα ἤ σύμβολα.

Οἱ ἐκκλησιαστικοί συγγραφεῖς λέγουν ὅτι Τ.εἶναι συγκέντρωσις θρησκευομένων ἀτόμων,κυβερνωμένων ἀπό ἰδιαιτέρους κανόνας,ζώντων ὑπό κοινόν ἡγούμενον καί φερόντων τήν αὐτήν ἐνδυμασίαν.Τά ἐκκλησιαστικά αὐτά Τάγματα εἶναι τριῶν τάξεων:

1.Τά μοναστικά,ὡς τό τῶν Φραγκισκανῶν,τῶν Βενεδικτίνων,τῶν Ἁγιορειτῶν κ.ἄ.

2.Τά ἐπαιτοῦντα ἤ ζῶντα μέ ἐράνους, ὅπως εἶναι οἱ Δομινικανοί καί οἱ Φραγκισκανοί. 3. Τά στρατιωτικά ὅπως ἐκεῖνα τῶν Ναϊτῶν, τῶν Τευτόνων Ἱπποτῶν κ.ἄ.

Τά μυητικά Τάγματα ἔχουν πολλά τά κοινά μέ τά θρησκευτικά, ἴδίως τήν θρησκευτικότητα καί μεταφυσικήν ἀναζήτησιν καί ἄσκησιν,χωρίς οὐδέν ἐξ αὐτῶν νά ἀποβλέπει εἰς τήν ἱδρυσιν νέας τινος θρησκείας.

Εἰς ἑπόμενα λήματα θά ἀναφέρωμεν τινά ἐξ αὐτῶν.Τά ἄλλα κατεχωρήθησαν εἰς τήν οἰκείαν ἀλφαβητικήν θέσιν τοῦ παρόντος Λεξικοῦ. (Βλ.Ἑταιρίαι μυστικαί.Ἀδελφότητες,Αἱρέσεις κ.κ.)

ΤΑΓΜΑ ΑΣΤΕΡΟΣ τῆς Ἀνατολῆς.(ORDER OF THE STAR). 1.Ἀγγλικόν Τάγμα ἱδρυθέν ὑπό τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας τῷ 1861 πρός ἀναγνώρισιν τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν εἰς τάς Ἰνδικάς ἀποικίας ἐγκατεστημένων ὑπηκόων της.Ὑπῆρχον Μεγ.Ταξιάρχαι καί Ἑταῖροι.Μεγ.Διδ.ἦτο ὁ ἑκάστοτε Ἀντιβασιλεύς τῶν Ἰνδιῶν.

2. Ἡ αὐτή ἐπωνυμία ἐξελέγη ὑπό τῆς Ἄννι Μπέζαντ πρός χαρακτηρισμόν τῆς Ὀργανώσεως τοῦ Κρισναμούρτι(Μπενάρες τήν 11.Ἰαν.1911). Ἡ συνωνυμία αὕτη προεκάλεσε κάποιαν σύγχυσιν,διότι οἱ περισσότεροι Ἄγγλοι ὑπεπτεύοντο κάποιαν σχέσιν μέ τό ἐπίσημον Τάγμα.Ὀλίγον ἐνωρίτερον(κατά τό 1910)τό Τάγμα ἐκαλεῖτο "Τάγμα τοῦ ἀνατέλλοντος Ἡλίου"καί ἱδρύθη μέ σκοπόν νά προβληθῇ ὁ Ἰνδός νέος Χρισναμοῦρτι,συμφώνως πρός τάς προφητείας τοῦ C.W.

LEADBEATER, ὡς ὁ νέος Παγκόσμιος Ἐκπαιδευτής. Ἡ A.BESANT παρέλαβε μαζί της τόν ἔφηβον εἰς Λονδῖνον καί τόν παρουσίασεν ὡς τόν μέλλοντα οἰκουμενικόν Διδάσκαλον. Ὑποστήριξε τάς ἀπόψεις της μέ τοσαύτην χριστιανικήν πίστιν, ὥστε πολλοί ἀπεδέχθησαν τήν περίπτωσιν ὡς τήν ἐπάνοδον τοῦ Χριστοῦ (ὅπερ ἄλλως τε ἦτο καί ὁ βαθύτερος σκοπός). Τότε τό ὄνομα τοῦ Τ. ἤλαξε καί ἀπεκλήθη "Τάγμα τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς" ἀργότερον δέ ἐπί τό ἁπλούστερον "Τάγμα τοῦ Ἀστέρος". Ἀρχηγός τοῦ Τ. ἐξελέγη ὁ ἔφηβος Κρισναμοῦρτι καί ἡ BESANT ἀνέλαβε τήν ἐπιμέλειαν ὡς "Προστάτης". Εἰς τήν Ἀγγλίαν τά μέλη ἔφερον κυανῆν ταινίαν, ἡ ὁποία ἦτο μαγνητισμένη μέ τάς πνευματικάς δυνάμεις τοῦ K.

Τήν 11.12.1911 ἀνήγγειλεν ἡ A.ΜΠΕΖΑΝΤ κατά τινα ἑορτήν εἰς Μπενάρες, ὅτι ὁ Κύριος Μαιτρεγιά, πού ἔπρεπε νά ἦναι ὁ αὐτός μέ τόν Χριστόν, ἐγένετο τέλος κύριος τοῦ σώματος τοῦ Κρισναμοῦρτι. Τό περιοδικόν "THEOSOPHIST" περιέγραφε μέ λυρισμόν τό ἐξαίσιον μειδίαμα καί τό οὐράνιον βλέμμα τοῦ νέου, ὅταν αὐτός ἐξέτεινε τάς χεῖρας πρός εὐλογίαν τῶν παρισταμένων. Ἡ κ.Μπέζαντ, ἐξίσου καταπληκτική εἰς τήν περιγραφήν τῶν χρωμάτων τά ὁποῖα ἀπέρρεον ἐκ τοῦ Μαιτρεγιά πρός τούς ἐκλεκτούς του. Κατά τήν Μπέζαντ ἔδει ὁ νέος Μεσσίας νά ἔχῃ 12 Ἀποστόλους, ἐκ τῶν ὁποίων ὠνόμασε μόνον ἑπτά: αὐτήν τήν ἰδίαν, τόν Λεντμπῆτερ, τόν Ζιναράγιαντάζα, τό ζεῦγος Ἀραντεΐλ, τόν ἱερέα KOLLSTROM καί τήν κυρίαν Μακ ZIARLY.

Διά νά γίνῃ τις μέλος εἰς τό Τ'γμα (τό ὁποῖον σημειωτέον δέν εἰσέπραττε συνδρομάς), ἀπητεῖτο ἡ ἀποδοχή τῶν ἑξῆς ὅρων:

1. Πιστεύομεν ὅτι ἐντός ὀλίγου εἰς Μέγας Ἐκπαιδευτής θά ἐμφανισθῇ εἰς τόν Κόσμον. Θέλομεν νά προσπαθήσωμεν ὅπως ὁ βίος μας εἶναι τοιοῦτος ὥστε νά εἴμεθα εἰς θέσιν ὅταν ἐμφανισθῇ νά τόν ἀναγνωρίσωμεν.

2. Θέλομεν συνεπῶς νά προσπαθῶμεν ὅπως συνεχῶς πόν σκεπτόμεθα καί μέ ὅλας τάς δυνάμεις μας νά ἐκτελῶμεν ὅλας τάς ὑποχρεώσεις τοῦ βίου κατά τήν ἐπιθυμίαν του.

3. Θέλομεν νά ἐπιδιώκωμεν, ἐφ' ὅσον τά λοιπά καθήκοντά μας τό ἐπιτρέπουν, καθημερινῶς νά χρησιμοποιῶμεν ἓν μέρος τοῦ χρόνου μας εἰς μίαν ἐνασχόλησιν ἡ ὁποία θά διευκολύνῃ τήν ἔλευσίν του.

4. Θέλομεν νά ἐπιβεβαιώσωμεν, ὅσον μᾶς εἶναι δυνατόν, τάς κυρίας ἰδιότητας τοῦ χαρακτῆρος μας καί νά ἐπιδείξωμεν αὐταπάρνησιν, σταθερότητα, καλωσύνην.

5. Θέλομεν νά ἀρχίζωμεν καθημερινῶς μέ μίαν βραχεῖαν συγκέντρωσιν καί νά πράττωμεν τό αὐτό κάθε βράδυ, ἐπικαλούμενοι τήν

εὐλογίαν του δι'ὅλας μας τάς πράξεις,συμφώνως πρός τήν ἐπιθυμίαν του.

6.Θεωροῦμεν ὡς ἰδιαίτερον καθῆκον μας,νά ἀναγνωρίζωμεν καί νά τιμῶμεν τήν 'Ανωτερότητα,ὅπου καί ἄν ἐκδηλοῦται.Θέλομεν πάντοτε νά προσπαθῶμεν ὅπως συνεργαζώμεθα μέ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται πνευματικῶς ἀνώτερον ἡμῶν." Διά τόν R.STEINER,τόν τότε Γεν.Γραμματέα τῆς Θ.Ε.ἐν Γερμανίᾳ ὅλα αὐτά ἐφάνησαν πολύ θεατρικά, καί κατέληξε νά ἀποχωρήσῃ τῆς Θ.Ε.παρασύρας μαζί του καί τά 90% τῶν Γερμανῶν μελῶν ταύτης.

'Από τοῦ 1927 ἤρχισεν ὁ Κρισναμοῦρτι νά ἐνεργῇ αὐτοβούλως κηρύττων τήν φιλοσοφικήν κατά τά ἄλλα διδασκαλίαν του εἰς ὅλας τάς χώρας τῆς Εὐρώπης καί 'Αμερικῆς,ἀλλ'εἰς τήν κατασκήνωσιν τοῦ Θ 'Ομμεν('Ολλανδία)τῷ 1929 διέλυσε διά βραχείας διαδικασίας τό Τάγμα μέ τάς φράσεις:"Πολύ ὀλίγον μέ ἐνδιαφέρει ἐάν πιστεύετε ὅτι εἶμαι ὁ Παγκόσμιος 'Εκπαιδευτής ἤ ὄχι.Αἱ προκαταλήψεις σας, αἱ φοβίαι σας, αἱ αὐθέντιαί σας, αἱ παλαιαί καί νέαι ἐκκλησίαι σας,ὅλα αὐτά ὑποστηρίζω ὅτι εἶναι ἐμπόδια εἰς τήν κατανόησιν.Δέν θέλω νά μέ ἀκολουθῆτε.'Επιθυμεῖτε νά ἔχετε τούς θεούς σας-νέους θεούς εἰς τήν θέσιν τῶν παλαιῶν-πού εἶναι ὅλα ἐξίσου ἄνευ ἀξίας, ὅλα ἐμπόδια,περιορισμοί,δεκανίκια.'Αντί τῶν παλαιῶν σας διαφορῶν,ἔχετε τώρα νέας πνευματικάς διαφοράς.Πρός τί νά μέ ἀκολουθοῦν ἄνθρωποι κίβδηλοι καί προσποιούμενοι τούς 'Αγίους; "'Η διάλυσις αὕτη ἐπραγματοποιήθη παρ'ὅλα ταῦτα μόνον ἐξωτερικῶς καί οὕτω ὑφίσταται τό Τάγμα ἐσωτερικῶς καί σήμερον ἀκμάζει.'Υπάρχουν κατασκηνώσεις εἰς ὅλον τόν κόσμον μέχρι τῆς Αὐστραλίας.-

Βιβλιογρ.Krishnamurti, Die Auflösung D.Ordens D.Sterns νέα ἔκδοσις 1929
-D.Rajagopal,Die Auflösung des Ordes 1929
-Franz Bruno,der Bund des Sterns im Osten, 1922
-Karl Rohm, die Truggestalt der A.Besant, Lörch 1916
-Br Joh.Frohnmeyerdie Theosophische Bewegung,Στ. 1920
-Eugene Levy,Mrs Besant & die Krisis in ders Theosophischen Gesellschaft, Berol. 1913.

ΤΑΓΜΑ ΔΡΥΙΔΩΝ.Μία μυστική 'Οργάνωσις ἥτις ἐνεφανίσθη τό 1781 εἰς Λονδῖνον,ἀποβλέπουσα ἀρχικῶς εἰς τήν ἀλληλεγγύην τῶν μελῶν της.'Εν συνεχείᾳ τό Τάγμα κατετμήθη μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου εἰς πολλάς ἀνεξαρτήτους ἀπ'ἀλλήλων 'Εταιρίας.
'Αντιθέτως εἰς τήν Αὐστραλίαν καί περισσότερον εἰς 'Αμερικήν

άνεπτύχθη ταχέως. Τῷ 1849 εἰσήχθη ὁ ὅρος "ἄλσος" (ἀγγλ. GROVE ,γερμ. HAIN) μέ τήν σημασίαν τῆς Στοᾶς. Εἰς Γερμανίαν μετεφυτεύθη τό 1872. Ἀπό τοῦ 1874 ὑπάρχει μία Μεγ.Στ. τῆς Γερμανίας μέ πολλάς ἐπαρχιακάς καί μερικάς Στοάς.

Πρέπει νά γίνεται διάκρισις μεταξύ τοῦ Τ. τῶν Δρυϊδῶν καί τοῦ Ἡνωμένου Τάγματος τῶν ἀρχαίων Δρυϊδῶν (VEREINIGTE ALTE ORDEN DER DRUIDEN,V.A.O.D).

Ὁ μῦθος τοῦ Τάγματος τῶν Δρυϊδῶν ἀναφέρεται εἰς τά ἔθιμα καί τάς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων Κελτῶν καί Βάρδων. Τό Τ. ἔχει τρεῖς βαθμούς (OVATE, BARDE, DRUIDE) οἱ ὁποῖοι διδάσκουν Γνῶσιν καί Σοφίαν, ἐμπειρίαν περί τάς Τέχνας, ἀνάπτυξιν τῆς θελήσεως, τῆς ἀποφασιστικότητος καί τῆς δραστηριότητος. Ὑπεράνω τῶν τριῶν βαθμῶν, ὑπάρχει καί εἷς ἀνώτερος, τό Περιστύλιον, Ἐπί κεφαλῆς τῶν " ἀλσῶν" ὑπάρχει τό Μέγα "Αλσος. Τό ρητόν τοῦ Τάγματος εἶναι: "Τζμα τόν Θεόν, φοβοῦ τό κακόν, ἔσο δυνατός καί πιστός". Παρά τῷ Τάγματι τῶν Δ. ἀποδίδεται μεγάλη σημασία εἰς τήν κοινωνικότητα. "Οργανον ἡ " DRUIDEN ZEITUNG"- (MIERS).

ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΓΚΟΝΤΕΝ (GODENORDEN).-Πνευματική Ἀδελφότης εἰς τό SCHUSSENRIED, ἡ ὁποία ἀνατρέχει εἰς τάς ἀρίας παραδόσεις. Ἀσχολεῖται μέ τήν παράδοσιν τοῦ Ψ Γκράαλ, μέ τόν ἱππότισμόν καί τάς ἑορτάς τοῦ Γκράαλ.

Βιβλιογρ.- Haack,Geheimreligion der Wissenden. Στουτγ.1966.

ΤΑΓΜΑ ΓΚΡΑΑΛ.-Ἱδρυθέν τῷ 1893 ὑπό τοῦ Γερμανοαμερικανοῦ P. BRAUN καί ἀποσκοπεῖ εἰς τήν αὐτογνωσίαν καί τήν ἀγάπην τοῦ πλησίον. Κατ'ἀναλογίαν πρός τόν Ε.Φ. ἀπονέμονται τρεῖς βαθμοί: Μαθητής, Ἑταῖρος ἤ ὁρῶν ἐργάτης καί Διδάσκαλος. Τῷ 1921 τό Τάγμα μετερρυθμίσθη καί ἀπεκλήθη ἔκτοτε "Νέον Τάγμα τοῦ Γκράαλ", ἀπό τό ὁποῖον ὅμως ἀπό τοῦ 1923, ἀπεσχίσθη ἡ "Κοινότης τοῦ Μοντσαλβάτ". Ἐξεδόθησαν τά περιοδικά: "Πρός τό Φῶς" καί " Ἀνακοινώσεις τοῦ Νέου Τάγματος τοῦ Γκράαλ". Τό Τάγμα ἐκέκτητο ἐπίσης σημεῖα διαβάσεως καί ἄλλα σημεῖα ἀναγνωρίσεως.

Αἱ διδασκαλίαι τοῦ Τάγματος ἀποβλέπουν:

1. Εἰς τόν μετασχηματισμόν τοῦ σώματος διά διαίτης καί φυσικῆς ζωῆς.

2.Εἰς τήν ἀνάπτυξιν ψυχικῶν ἱκανοτήτων καί χαρισμάτων.
3.Εἰς τήν ἀνάπτυξιν τῆς αὐτοκυριαρχίας καί τῆς ἠθικῆς.

Βάσις τῶν ἐργασιῶν τῶν Στοᾶν ἦτο ὁ θρῦλος περί τοῦ Ω Γκράαλ. Ὁ DR.E.C.H. PEITHMANN εἰσήγαγεν εἰς τό Τ.τ.Γ.τήν σεξουαλικήν μαγείαν, ἀργότερον ὅμως ἀπεμακρύνθη ἀπ'αὐτοῦ καί ἵδρυσε μίαν μυστικήν γνωστικήν ἐκκλησίαν.Κατά πᾶσαν πιθανότητα τό Τ.τ.Γ. δέν λειτουργεῖ πλέον.
Βιβλιογρ.- P.Ch.Martens,Geheime Gesellschaften,Λειψ.1923
-L.Herre,Wahrheit& Licht. Höhere Alchemie,Schmiedberg
(Πρβλ. Ω Γκράαλ).

ΤΑΓΜΑ ΙΩΑΝΝΙΤΩΝ.-Εὐαγγελικόν Τάγμα ἀνδρῶν. Κατ'ἀρχάς ἐγίνοντο μέλη μόνον ἄνδρες ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς.Μετά τόν 2ον παγκ.πόλεμον ἐγένοντο δεκτοί καί μή τοιοῦτοι π.χ. ὁ ἐπίσκοπος GERHARD JACOBI καί ὁ πρῶην ὑπουργός HANS LENZ. Ἕδρα τοῦ Τ.: ROLANDSECK/Ρῆνος. Ἐπί κεφαλῆς τοῦ Τάγματος εἶναι ὁ Ἔμπορος Πρίγκηψ Γουλιέλμος Κάρολος τῆς Πρωσίας.
Βιβλιογρ. Lydia Prager,Frei Fur Gott& die Menschen,
Τουτγ. 1960.-

ΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΜΑΛΤΑΣ .-Συντετμημένη ὀνομασία διά τό Τάγμα τῶν HOSPITALIERS τοῦ Ἁγ.Ἰωάννου τῆς Ἱερουσαλήμ.τῆς Ρόδου καί τῆς Μάλτας. Ἀνάγεται εἰς τό κατά τόν 6ον αἰ.ὑπό Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου ἱδρυθέν Τάγμα, τό ὁποῖον εἶχεν ὡς σκοπόν νά περιθάλπῃ τούς προσκυνητάς. Ἀπό τοῦ 1570 εἶχε τήν ἕδραν του εἰς τήν Μάλταν, ἐκ τῆς ὁποίας τῷ 1798 ἐξεδιώχθη ὑπό τοῦ Ναπολέοντος. Τό Τ. τῆς Μάλτας κατέχει σήμερον ἐν Ρώμῃ δύο ἀνάκτορα καί διατηρεῖ μέ 37 κράτη "διπλωματικάς σχέσεις". Ἡ δραστηριότης του ἐκτείνεται κυρίως εἰς τήν περίθαλψιν ἀσθενῶν. Ὁ νῦν Μεγ.Διδ. εἶναι ὁ FRA ANGELO DE MOJANA DI COLOGNA, ὅστις τῷ 1968 ὡς πρῶτος Μεγ. Διδ. ἀπό 170 ἐτῶν ἔθεσε τόν πόδα του ἐπί τῆς νήσου Μάλτας.Τό περιδέραιον ἑνός εὐχέτου (PRIOR) τῶν ἱπποτῶν τῆς Μάλτας ἐμφανίζει ἕνα σταυρόν τῆς Μάλτας ἐστεμμένον διά χρυσοῦ στέμματος ἐνῶ εἰς τούς ἐνδιαμέσους βραχίονας ὑπάρχουν 4 χρυσοῖ λέοντες.-

ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΝΛΟΥ.- (Βλ. Ναΐται).
-Συνέπειαι τῆς καταλύσεως τοῦ ΝΤ.Διά τόν RENE GUENON ἡ κατα-

στροφή τοῦ Ναϊτικοῦ Τάγματος, προεκάλεσε ἀνυπολογίστου σημασίας ζημίας εἰς τόν Δυτικόν Κόσμον κυρίως τήν διακοπήν τῶν κανονικῶν σχέσεων μέ τό πνευματικόν Κέντρον τοῦ Κόσμου, εἰς δέ τόν 14ον αἰ. πρέπει νά ἀναγάγωμεν τήν ἀπόκλησιν ἡ ὁποία ἔμελλε νά πηγάσῃ ἐκ τῆς διακοπῆς ταύτης καί ἡ ὁποία ἐβάδισε βαθμιαίως αὔξουσα μέχρι τῆς συγχρόνου μας ἐποχῆς. Μέ τοῦτο δέν θέλομεν νά εἴπωμεν ὅτι κάθε δεσμός διεράγη διά μιᾶς· ἐπί μακρόν ἀκόμη διετηρήθησαν σχέσεις κατά τι μέτρον ἄν καί κατά τρόπον μυστικόν, διά μέσου ὀργανώσεων ὅπως ἡ FEDE SANTA, ἡ τῶν FEDELE D'AMORE, ἡ MASSENIE τοῦ Ἁγ.Γκράλ καί ἀναμφιβόλως πολλαί ἄλλαι, ὅλαι κληρονόμοι τοῦ πνεύματος τοῦ Τ. τοῦ Ναοῦ καί κατά τό πλεῖστον συνυφασμέναι μετ' αὐτοῦ διά διαδοχῆς κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον ἀμέσου. (Χριστ. Ἐσωτερισμός, Ἀθῆναι ,σ. 123).

ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΟΝΤ ΦΕΛΛΟΒ.- (ODD-FELLOW ORDER).-

Τάγμα τῶν παράξεων Ἑταίρων·ἓν εἶδος ἁπλοποιημένου Ε. Τ., χωρίς Ἐσωτερισμόν. Ἡ συνήθης σύντμ. εἶναι I.O.O.F. (ἀγγλ. INDEPENDENT ORDER OF ODD FELLOWS). Κατά τάς σχετικάς εἰδήσεις πρέπει νά ἱδρύθῃ κατά τό 2ον ἥμισυ τοῦ 18ου αἰ. ὑπό τεχνιτῶν καί ἐργατῶν πρός ὑποστήριξιν ἀνέργων συναδέλφων ,ὡς καί διά τήν περίθαλψιν τῶν ἀσθενῶν. Τό ἔμβλημά των εἶναι " Φιλία, Ἀγάπη,. Ἀλήθεια". Αἱ συγκεντρώσεις των καλοῦνται "Στοαί" (LOGEN). Αἱ Στ. ἑνός κράτους συμπήγνυνται εἰς μίαν Μεγ. Στ. τῆς ὁποίας ὁ Πρόεδρος καλεῖται GRAND SIRE.

Μέχρι τό 1816 εἶχεν ὁ O.F.O. τρεῖς βαθμούς, ἀργότερον προσετέθησαν ἄλλοι δύο. Τά μέλη τοῦ 5ου βαθμοῦ δύνανται ἐκτός τούτων νά λάβουν καί ἄλλους τρεῖς οἱ ὁποῖοι καλοῦνται LAGERGRADE. Πρός συμμετοχήν καί τῶν γυναικῶν τῶν μελῶν ἱδρύθη τῷ 1852 καί εἰς πρόσθετος βαθμός δι'αὐτάς, ὁ βαθμός τῆς Ρεβέκας. Ἰδιαίτερα συνάφεια μέ τάς ἐργασίας τοῦ Ε.Τ. δέν ὑφίστανται. Ἐθίζονται τά μέλη εἰς τήν καλλιέργειαν τῆς φιλίας, τῆς ἀδελφωσύνης πρός τόν πλησίον καί πρός τήν ἀλήθειαν εἰς τό λέγειν καί πράττειν.

Βιβλιογρ.Heinz Grunow, Vom Geheimbund zum Orden,

Flensburg 1961
– J.B.Adler,Blicke in den Orden der Odd Fellow's
Kempten 1889
-Alexand.Lotthammer, Handbuch F.O/F.Λειψ. 1907
Göttingen 1924
Adressbuch der Deutschen O.F. Flensburg 1959

ΤΑΓΜΑΤΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ.- Ἐπίσης Θεοσοφικόν Τάγμα τῆς Ὑπηρεσίας (ἀγγλ. ORDER OF SERVICE). Ἓν τῶν 3 ὑπό τῆς BESANT μετά τόν θάνατον τῆς H.P.B.ἐγκαταστα θέντων τμημάτων τῆς θεοσοφικῆς δραστηριότητος, παραλλήλως πρός τήν ἁπλῆν ἐγγραφήν ὡς μέλους τῆς Θ.Ε. Γενικῶς μετά τινα χρόνον ἀπό τῆς ἐγγραφῆς ἐπιζητεῖται ὅπως τά μέλη δηλώσουν συμμετοχήν εἰς μίαν τῶν ἐξῆς 3 δραστηριοτήτων: α) Τάγμα ὑπηρεσίας, β) Ἐλευθερόφρων καθολική Ἐκκλησία (LKK) ἤ γ) Μικτός Ε.Τ.(Ψ Ὑπηρετεῖν).

ΤΑΙ – ΚΙ (κινεζ.).- Τό Ἀπόλυτον διά τούς Κινέζους. Τό Ὄν, ἡ μεταφυσική Ἑνότης. Κατ'ἄλλους (Θ.Ε.) ἡ πρωταρχική Οὐσία, τό Ἀκάσα, (βλ.λ.) Τό Ταΐ-Κί εἶναι σύνθεσις τῶν δύο πρωταρχικῶν ἀρχῶν, τοῦ Γιάγκ (ἄρρην ἀρχή,λευκός δράκων) καί τοῦ Γίν (θήλεια ἀρχή, μαῦρος δράκων). Εἶναι τό σύμβολον τοῦ πρωταρχικοῦ Ἀνδρογύνου καί γενικῶς τοῦ "ὠοῦ τοῦ κόσμου", τοῦ ὁποίου τά δύο ἡμίσεα παριστοῦν τόν Οὐρανόν καί τήν Γῆν.

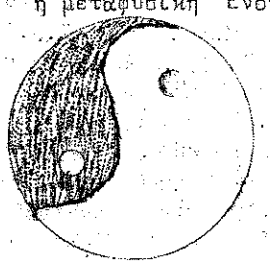

Βιβλιογρ. Rhea.Allendy. Guenon, Gr.Triade 37.

ΤΑΛΙΘ.- (ἑβρ.) Ὁ πέπλος διά τοῦ ὁποίου οἱ Ἰσραηλῖται καλύπτουν τήν κεφαλήν διά νά προσευχηθοῦν.

ΤΑΛΙΣΜΑΝ.- Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀραβ.Τιλσίμ = καθιέρωσις. Ἀντικείμενον ἐκ λίθου, μετάλλου, ἱεροῦ ξύλου, συχνά ὅμως καί ἁπλοῦν τεμάχιον περγαμηνῆς μέ γράμματα ἤ εἰκόνας, φερόμενον ὡς προστατευτικόν μέσον ἀπό ἀτυχίας, ἤ πρός πραγματοποίησιν συγκεκριμένων μυστικῶν ἐπιθυμιῶν. Φαίνεται ὅτι ἡ μεγίστη ἀποτελεσματικότης τῶν Τ. δέν ὀφείλεται εἰς αὐτά τά ἴδια, ἀλλ'εἰς τήν ἀκράδαντον πίστιν τῶν κατόχων των. Κατά ταῦτα ἐν Τ. δύνα-

ται νά πολλαπλασιάσῃ τήν δύναμιν τῆς πίστεως ἑνός ἀνθρώπου καί νά προκαλέσῃ ἐμμέσως τήν ἐπιθυμητήν ἐπιτυχίαν. (Πρβλ. Τέλεσμα, Φυλακτήριον, Περίαπτον).

Βιβλιογρ.-M.Riviere,Amulettes, Talismans. Chochod, Occ.33. Joachim Winkelmann, Geheimnis der Talismane & Amulette, Στούτγ. Frbg 1955
-P.Bauer, Horoskop & Talisman, Στούγρ. 1963.
-W.Mannhart, Zauberglaube & Geheimwissen, Βρλ 1920.

ΤΑΛΜΟΥΔ (ἑβρ.).- Ἡ μάθησις, ἡ Σπουδή, ἡ Ἐπιστήμη.

Συλλογή, μελέτη καί ἑρμηνεία τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Νόμου εἰς ὅλην του τήν ἔκτασιν καί σημασίαν: δικαστικήν ἤ ἐξωτερικήν (χαλαχάχ), πνευματικήν καί ἐσωτερικήν (χαγκαδάχ). Ἡ Ταλμουδική διδασκαλία ὑπῆρξεν ἀποκλειστικῶς καί αὐστηρῶς προφορική, ἐφ'ὅσον οἱ Ἑβραῖοι ἀπετέλουν κράτος. Μετά τήν ἅλωσιν ὅμως τῆς Ἱερουσαλήμ ὑπό τοῦ Τίτου (70 μ.Χ.) καί τήν ὁριστικήν διασποράν τοῦ λαοῦ, ἡ ἐν λόγῳ διδασκαλία συνεκεντρώθη καί ἀπετυπώθη εἰς βιβλίον, τό Ταλμούδ. Ἀποτελεῖται ἀπό 2 μέρη: Μισνά καί Γκεμάρα. Οἱ Ἑβρ. ἀποκαλοῦν τήν Πεντάτευχον τόν γεγραμμένον Νόμον, ἐνῶ τό Ταλμούδ τόν ἄγραφον ἤ προφορικόν Νόμον (ὅστις ἐννοεῖται ἐκ τῶν ὑστέρων συνετάγη καί διετυπώθη).

Τό Τ. περιλαμβάνει τούς πολιτικούς καί κανονικούς νόμους τῶν Ἰουδαίων, εἰς τούς ὁποίους ἀποδίδεται μεγάλη ἁγιωσύνη. Κατά τήν παράδοσιν τό Τ. κατάγεται ἀπό τοῦ Μωϋσέως, ὅστις τήν μέν Πεντάτευχον ἔγραφε, τό δέ Τ. μετεβίβασε προφορικῶς. Τό λεγόμενον ἱερουσαλημιτικόν Τ. ἐπερατώθη κατά τάς ἀρχάς τοῦ 4ου αἰ. Κατά τόν 5ον αἰ. ἐν τούτοις, προῆλθεν ἀκόμη τό βαβυλωνιακόν Τ. ὡς δευτέρα διατύπωσις τοῦ πρώτου. Τό Ϝ Τετραγράμματον εἶναι ἡ βάσις τῆς ἐσωτερικῆς του διδασκαλίας, ὅπως καί οἱ ποικίλοι συνδυασμοί τῶν ἀριθμῶν καί τῶν γραμμάτων.

Βιβλιογρ.Alfons Rosenberg, Weisheit D.Talmud,
- Pr G.Levi,Parabeln,Legenden & Gedanken A.T. 1863
Dr Erich Bischoff, Talmud Katechismus, Λειψία 1904
Lazarus Goldschmidt, der Babylonische T.12 T.1965

Λάσκαρης 743.- Braden 323. Durant IV 415-434.
- Jewish encycl. T.XII.-(ἐκτενέστατον ἄρθρον ἐκ 39 σ.)
-Strack, Einleitung in den T. 2α ἔκδ.Λειψ. 1894.-
-Stein, Talmudische Terminologie, Prague 1869
-Bacher, Die Exegetische Terminologie der Judischen Traditionslitteratur, I Teil Λειψία 1899
II Teil " 1905
-Frankel, Introduction in T.Hierosolymitanum, Bresl. 1870
" ,Hodegetica in Mischnam, Λειψ. 1859

ΤΑΛΜΠΟΤ (EDWARD TALBOT).- γεν. 1555, + 1595.

."Αγγλος ἀλχημιστής, γνωστότερος ὑπό τό ὄνομα KELLEY.- Συμβολαιογράφος εἰς WORCHESTER, κατηγορήθη ἐπί πλαστογραφία καί κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν, ἀφοῦ τοῦ ἔκοψαν καί τά δύο αὐτιά. Καταφυγών εἰς τήν χώραν τῶν GALLES, ὁ τέως Συμβολαιογράφος ἐπέτυχεν ν'ἀποκτήσῃ ἔν ἔργον ἐπί τῆς 'Αλχημείας καί δύο φιαλίδια περιέχοντα ἀντιστοίχως τό ἓν μίαν λευκήν κόνιν καί τό ἄλλο μίαν ἐρυθράν. Τεθείς εἰς ἐπαφήν μέ τόν διάσημον JOHN Ντή (DEE) τοῦ Λονδίνου, ὁ Τ. ἐπεδόθη εἰς ἀχλημικά πειράματα τά ὁποῖα ἐφαίνοντο τελεσφόρα. Μετ'ού πολύ (1585) ὁ Τ. ἐγκατέλειψε τήν 'Αγγλίαν μαζί μέ τόν Ντῆ καί μετέβησαν εἰς Πράγαν ὅπου ἐπέτυχον θεαματικάς μεταστοιχειώσεις. 'Αλλ' ὁ Τ. ὑποσχεθείς εἰς τόν αὐτοκράτορα Μαξιμιλιανόν τόν II νά παρασκευάσῃ διά λογ/σμόν του προβλητικήν κόνιν, ἀπέτυχε τελείως. Διαφευσθείς ὁ ἡγεμών τόν ἐφυλάκισε εἰς τόν πύργον ZERNER, ὅπου ὡς φαίνεται ὁ Τ. ἐξηκολούθησε τάς ἐρεύνας του. 'Εγκάθειρκτος ἐκεῖ ἔγραφε πολλά ἀλχημικά ἔργα: PROPOEDEUMATA APHORISTICA, FASCIUS CHEMICUS, TRACTATUS VARII ALCHEMICAE κ.ἄ. (MASSON).-

ΤΑΜΑΣ.-(σκρ.σκοτία). Ἡ σκοτία, ἡ ἄρνησις, ἡ ἀντίστασις, ἡ ἀδράνεια. Ὑπό τήν τελευταίαν ταύτην ἔννοιαν, Τ. εἶναι ἡ ἰδιότης (Ω Γκούνα) ἡ παθητική, ἡ ἀντιτιθεμένη πρός τό Ω Ράτζας. Εἶναί κατά τινα τρόπον τό ἀνάλογον τῆς ὑδραργυρικῆς ἰδιότητας τῶν 'Αλχημιστῶν, τῆς ποιότητος ἐκείνης ἡ ὁποία δίδει σῶμα εἰς τήν ἐνέργειαν καί τῆς ἐπιτρέπει νά ἐκδηλωθῇ ὡς ὕλη. Τό Τ. εἰκονίζει ὡσαύτως τήν ἄγνοιαν, τήν ἀναισθησίαν.- (Πρβλ. Ω Γκούνας).

Βιβλιογρ.- Π. Γράβιγγέρ, Κοσμολ. 187, 189, Idem. Ἐπιστήμη τῶν Δονήσεων 18. "Voile d'Isis No 27, 204.

ΤΑΜΠΟΥ (TABOU). Διεθνῶς παραδεδεγμένος ὅρος τῶν Μαόρι τῆς Πολυνησίας (Ταπού) σημαίνων "ἐξόχως διακεκριμένον" ἐπομένως τό ἐγκλεῖον "μανά" δηλ. ἔξοχον δύναμιν (ὅρος Μελανησιακός). Τοιοῦτον Μανά, ἐπομένως καί Ταμπού δύναται νά εἶναι ἄνθρωπος ἤ ζῶον ἤ ἀντικείμενον ἐν ᾧ ἐγκλείεται ψυχή τήν ὁποίαν ὁ πρωτόγονος βλέπει πανταχοῦ πέριξ αὐτοῦ. Ἐπειδή λοιπόν πᾶν ὄν - ταμπού, ἐγκλεῖον Μάνα εἶναι ἱερόν καί ἐρχόμενον εἰς ἐπαφήν πρός ἄλλο φέρει αὐτῷ κίνδυνον, διά τοῦτο πᾶν Ταμπού σημαίνει "ἀπηγορευμένον" καί δέον νά ἀποφεύγηται ἡ ἐπαφή μετ' αὐτοῦ, ὡς ἀνάθαρτον. Ἁγιωσύνη καί ἀνάθαρτον συγχέονται. Καί ἄλλοῦ μέν Ταμπού εἶναι βασιλεῖς, ἱερεῖς, μάγοι, ἄλλοῦ ὁ ξένος, οἱ νεόνυμφοι, ἡ ἐγκύμων γυνή, ὁ θνήσκων, ἡ χήρα κλπ. δεδμενα καθαρμοῦ.

Τά πρόσωπα λοιπόν ἤ τά πράγματα πού εἶναι Ταμπού, κέκινηται δυνάμεως φοβερᾶς ἡ ὁποία μεταβιβάζεται διά τῆς ἐπαφῆς καί ἔχει τρομερά ἐπακόλουθα διά τό πρόσωπον ἤ ἀντικείμενον τό ἀνίκανον νά τό ἀνθέξῃ . Δύναται νά συγκριθῇ πρός μίαν ἠλεκτρικήν ἐκκένωσιν.

Ἡ ἔντασις τῆς μαγικῆς ταύτης δυνάμεως ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ προσώπου ἤ τοῦ πράγματος ἐξ οὗ ἀπορρέει καί τά ἀποτελέσματα διαφέρουν ἀναλόγως τῆς κατεχομένης δυνάμεως ὑπό τοῦ προσώπου ἤ πράγματος μέ τό ὁποῖον ὡς μαγική δύναμις ἔρχεται εἰς ἐπαφήν. Οὕτω τό Ταμπού ἑνός βασιλέως ἤ τῶν μεγάλων ἱερέων, θά ἠδύνατο νά φονεύσῃ ἕν ἁπλοῦν μέλος τῆς κοινότητος, θά ἠδύνατο ὅμως νά γίνῃ ἀνθεκτόν ἀπό ἕνα ἄλλον ἱερέα ἤ ἀρχηγόν τῆς ὁμάδος. Τό Ταμπού ἔχει ἄμεσον σχέσιν καί συγγένειαν μέ τό Τότεμ, καί τόν Τοτεμισμόν.
(Βιβλιογρ. Castiglioni 109, -Ziegler, Uber, Index)
Durant I 79.- Παραδόσεις 27.-

ΤΑΝΝΑΙΜ ἤ TANNIM.- Τά ὄργανα τῆς ἑβρ. παραδόσεως, οἱ Ἰουδαῖοι συγγραφεῖς διανοούμενοι. Καλοῦνται οὕτω οἱ διασημότεροι Ἑβραῖοι σχολιασταί τῶν ἱερῶν κειμένων.-

ΤΑΝΜΑΤΡΑ (σκρ.=μέτρον Ἐκείνου, CELA).-

Τό Τ. εἶναι τό ὅριον τῶν δοκητικῶν δυνατοτήτων εἰς τήν οἰκουμενικήν ἐκδήλωσιν. Ὑπάρχουν 5 Ταννμάτρας ἀντιληπτά ὑπό τοῦ ἀνθρώπου (ἀντιστοιχοῦντα εἰς τά 5 κοσμικά πεδία ἐφ'ὧν ὁ ἄνθρωπος ἐξελίσσεται καί πρός τά 5 στοιχεῖα (Μάχαβουτάνι). Τά Τ. ὅθεν εἶναι αἱ ἐνεργητικαί ὄψεις τοῦ κοσμικοῦ πεδίου.(TANON 78). Ziegler, Über 460.

ΤΑΝΤΑΒΑ (σκρ.) Καλεῖται οὕτω ὁ χορός τοῦ Ϟ Σίβα, τελούμενος ἐν κύκλῳ καί προκαλῶν τήν καταστροφήν τοῦ κόσμου πρός δημιουργίαν νέου. Π.Γράβιγγερ, Δονήσεις 158.

ΤΑΝΤΡΑ (Μ).-(σκρ.βασικόν). Ἱερός κανών ἤ Τυπικόν τῆς Ἰνδίας ἐπί τῆς γνώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Τά ἐν λόγῳ βιβλία ἀνέρχονται εἰς τόν ἀριθμόν 160, καί εἶναι συντεταγμένα ὑπό μορφήν διαλόγων μεταξύ Σίβα καί τῆς Δούργκα. Ὡρισμένα μυστικά ἤ μαγικά συγγράμματα, τῶν ὁποίων κύριον γνώρισμα εἶναι ἡ λατρεία τῆς θηλείας ἀρχῆς, προσωποποιουμένης διά τῆς Σάκτι. Αἱ σχετικαί τελεταί καλοῦνται " Ταντρίκας" καί εἶναι δύο εἰδῶν: ἀγαθαί καί κακόβουλοι, δύό καί αἱ Σάκτις διαιροῦνται εἰς δύο ὁμάδας, αἱ τῆς δεξιᾶς καί τῆς ἀριστερᾶς χειρός, δηλ. λευκοί καί μαῦροι μάγοι.
Οἱ σεξουαλικοί μαγικοί τύποι εἶναι ἀχαλίνωτοι καί διά τάς ἀντιλήψεις μας ἀνήθικοι, πολλάκις δέ ἐκπροσωποῦν τήν χειροτέραν μορφήν τῆς μαύρης Μαγείας.
Βιβλιογρ. Franz Hartmann, Radschah Yoga, Hatha Yoga und Tantrika.
Avalon, Shakti und Shakta.- Govinda 192.

ΤΑΝΤΡΙΚΑΣ (σκρ.) Τελετουργίαι τῆς λατρείας τῶν Σάκτις, ἐμπνεόμεναι ἀπό τήν Μαγείαν, κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον ἀγνήν. Ἡ λατρεία τῶν Βαμαχάρις (ὀπαδῶν τῆς ἀριστερᾶς) εἶναι σαφῶς μαύρη μαγεία. (Πρβλ. Τάντρα).

ΤΑΝΤΡΙΚΟΝ ΟΧΗΜΑ.-Μέ τήν πάροδον τῶν αἰώνων ἐξεδηλώθησαν εἰς τούς κόλπους τοῦ ἀρχικοῦ Βουδδισμοῦ διάφορα σχίσματα, μέ ροπήν τήν ἐπιστροφήν εἰς τάς ἀρχαϊκάς καί μεταφυσικάς δοξασίας. Τελικῶς τρεῖς μεγάλαι διακλαδώσεις διεμορφώθησαν, αἱ ἀποκληθεῖσαι Μικρόν ὄχημα (Χίνα Γυάνα) Μέγα ὄχημα (Μάχα Γυάνα) καί τό ταντρι-

κόν ὄχημα (Βάτζρα Γυάνα). Τό τελευταῖον τοῦτο ἔχει ἐπικρατήσει κυρίως εἰς τάς μυστηριώδεις περιοχάς τοῦ Θιβέτ καί τῆς Μογγολίας. (Ἀ Ταντρισμός).

ΤΑΝΤΡΙΣΜΟΣ.- Μορφή τοῦ Μαχα-γυανικοῦ Βουδδισμοῦ ἥτις ἀποδίδει ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τήν λατρείαν τῶν Ω Σάκτις, ἤτοι τῶν ἐκδηλώσεων τῆς παγκοσμίου ἐνεργείας ἀποκαλουμένης συχνά Θεϊας Μητρός.

Ὁ Τ. μεταβιβάζεται ἀπό διδασκάλου εἰς μαθητήν. Εἶναι ζωηρῶς σφραγισμένος ὑπό ἐρωτικῶν πρακτικῶν καί ἡ προφορική του καί μυστική διδασκαλία περιλαμβάνει μνημόνια, τά λεγόμενα Ω Τάντρας. Εἶναι διαδεδομένος κυρίως εἰς τό Θιβέτ, ὑπάρχει ὅμως καί εἰς Ταντρισμός δυτικοποιημένος, ὅστις τείνει νά διαδοθῇ μεταξύ τῶν Χίππις καί ἄλλων ἀπαρνητῶν τῆς κοινωνικῆς τάξεως.

Τό βασικόν σημεῖον τοῦ Τ. εἶναι ἡ πεποίθησις ὅτι εἰς ὡρισμένας συλλαβάς (μπίτζα) ἤ λέξεις, ἀκόμη καί φράσεις (μάντραμ) περικλείεται μυστηριώδης μαγική ἐνέργεια δυναμένη νά προκαλέσῃ θαυμάσια ἀποτελέσματα καί νά συντομεύσῃ κατά πολύ τήν ἀσκητικήν τῆς λυτρώσεως. Εἶναι ἡ "ἐπιστήμη τῆς μυστικῆς γλώσσης" (μάντρα σάστρα). Τοιαῦται συλλαβαί, ὡς τό " ὤμ", τό "χούμ" , τό κχάτ, τό φάτ ἦσαν ἀνέκαθεν γνωσταί εἰς τόν Ἰνδουϊσμόν, ὡς ἐνέχουσαι μεγίστην πρακτικήν χρησιμότητα. Διά συνδυασμοῦ μάλιστα μέ ἤχους καί ἀναπνευστικάς ἀσκήσεις, ἐπετυγχάνετο τό μέγιστον τῆς δράσεώς των (Γιόγκα). Εἰς τόν Τ. ὁ ἀριθμός τῶν μάντρα πολλαπλασιάζεται ἀπεριορίστως καί καταβάλλεται συγχρόνως προσπάθεια ἐπιστημονικῆς τρόπον τινα ἑρμηνείας τῶν φαινομένων. Συγχρόνως ὅμως τό ταντρικόν ὄχημα ἐπεκτείνεται εἰς τάς ὑποσχέσεις του: δέν πιστεύει μόνον, ὅπως τό Μάχα-Γυάνα, ὅτι εἶναι ἁπλῶς ἱκανόν νά προσφέρῃ τήν εὐδαιμονίαν ἐπί τῆς γῆς καί νά προφυλάξῃ ἀπό τάς δαιμονικάς ἐνεργείας, ἀλλ' ἐξαγγέλει πρός τούτοις καί πλήρες σύστημα δραστικῆς καί συντόμου ἀπολυτρώσεως. Κατά ταῦτα τό νέον ὄχημα ἔδει νά ὑπερκεράσῃ εἰς ἀποτελεσματικότητα καί μυστικήν γνῶσιν, τά προηγηθέντα ὀχήματα τοῦ Βουδδισμοῦ.

Τό νέον τοῦτο ὄχημα ἀπεκλήθη εἴτε μάντρα γυάνα(ὄχημα

διά μαγικῶν λέξεων) εἴτε βάτζρα γυάνα (ἀδαμάντινιν ἄχημα). Ὅπως παρατηρεῖ ὁ GLASENAPP εἰς τόν ὅρον "βάτζρα" δύνανται νά ἀποδοθοῦν πολλαί ἔννοιαι: 1. Ἀδάμας, πολύτιμος καί ἀδιάφθορος λίθος, 2. Ἀστραπή ἤ κεραυνός, σύμβολον τοῦ Ἰνδρα καί ἄλλων θεοτήτων· γενικώτερον κάθε ἀποτελεσματικόν ὅπλον, 3. Ἰδιόρρυθμον μικρόν σκῆπτρον τό ὁποῖον κρατοῦν οἱ ἱερεῖς τῶν ἐσωτερικῶν σχολῶν ὅταν τελοῦν τάς μυητικάς των πράξεις, 4. Βάτζρα, δύναται ἀκόμη νά σημάνῃ συμβολικῶς τό Ἀπόλυτον (σουνγάτα) διότι τό Ἀπόλυτον εἶναι εὐσταθές, ἀμετάβλητον καί ἀδιαπέραστον. Διά τοῦτο 5. ἡ λέξις Βάτζρα δύναται νά χρησιμοποιηθῇ ὡς πρῶτον συνθετικόν ὀνομάτων ἱερέων, τρόπου διαλογισμοῦ κ.ἄ.

Παρ'ὅλην του ὅμως τήν ἔκτασιν εἰς θεοσοφικάς καί μεταφυσικάς θεωρήσεις, ὁ Τ. ἐλάχιστα ἀσχολεῖται μέ τήν θεωρητικήν γνῶσιν τοῦ Κόσμου καί τῆς ζωῆς, ἐπιδιδόμενος κατά κύριον λόγον μέ τήν περιγραφήν τῶν μυστηριακῶν μεθόδων πού ἄγουν εἰς τήν ἀπόκτησίν ὑπερφυσικῶν δυνάμεων καί τελικῶς μέ τήν λύτρωσιν.-

Βιβλιογρ.-H.Masson,Diction.Initiatique.
- A.Watts,Amour et Connaissance, Paris 1968, Gontier
- A.Avalon, La Puissance du Serpent, Paris,v,é. 1970,Dervy
- Hymnes a la Deesse,ἐν "Et.Trad, 1967,163.-
- Marco Pallis,Considerations sur la Spiritualite Tantrique, ἐν "Et.Traditionnelles"1966,8.-
- Zimmer 440.Glasenapp 72-M.Eliade 378. Idem, Yoga 205.-Π.Γράβιγγερ, Κοσμολ. 202.-

ΤΑΝΧΑ.-(σκρ.καί πάλι). Ἡ δίφα τοῦ ζῆν· ἡ ἐπιθυμία τῆς φυσικῆς ζωῆς, αἰτία τῶν ἀναγεννήσεων.-

ΤΑΞΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ (ORDO AB CHAO).
(Φ "Ορντο ἀμπ Χάο, EX TENNEBRAS LUX,FIAT LUX).

ΤΑΞΕΙΣ (Κάσται).- Αἱ τέσσαρες τάξεις ἤ κάσται, εἰς τάς ὁποίας διαιρεῖται κοινωνικῶς ὁ ἰνδικός λαός.
1.- Οἱ Βραχμάνοι οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσωπεύουν οὐσιαστικῶς τήν πνευματικήν καί διανοητικήν αὐθεντίαν, 2. Οἱ Ξάτριας, ἁρμό-

διοι διά τήν διοικητικήν ἐξουσίαν, ἡ ὁποία συνεπάγεται τά δικαστικά καί στρατιωτικά καθήκοντα, εἰς τά ὁποῖα περιλαμβάνεται καί τό βασιλικόν λειτούργημα, τό ὁποῖον εἶναι τό ὑψηλότερον ὅλων, 3. Οἱ Βαϊσύας, χειριζόμενοι τούς διαφόρους οἰκονομικούς παράγοντας, ὑπό τήν εὐρυτέραν σημασίαν τῆς λέξεως, συμπεριλαμβανομένων τῶν γεωργῶν, τῶν βιοτεχνῶν καί τῶν λοιπῶν παρομοίας φύσεως παραγόντων.
4. Οἱ Σούδρας, ἐκτελοῦν ὅλας τάς ἐργασίας αἱ ὁποῖαι ἁπαι - τοῦνται διά νά ἐξασφαλίζεται ἡ ἀπό καθαρῶς ὑλικῆς ἀπόψεως συντήρησις τῆς ὁλότητος.

Πρέπει νά προσθέσωμεν ὅτι οἱ Βραχμάνοι κατ'οὐδένα τρόπον δέον νά θεωροῦνται ὡς " ἱερεῖς"μέ τήν ἔννοιαν τήν ὁποίαν δίδουν οἱ δυτικοί καί γενικῶς αἱ θρησκεῖαι εἰς τήν λέξιν. Ἀναμφιβόλως τό λειτούργημα αὐτῶν συνεπάγεται καί τήν τέλεσιν διαφόρων ἱερατελεστιῶν καί ὡς ἐκ τούτου οἱ Βραχμάνοι πρέπει νά ἔχουν τάς ἀπαιτουμένας γνώσεις διά νά δώσουν εἰς αὐτάς ὅλην τήν ἀποτελεσματικότητά των· ὑπέρ πᾶν ἄλλο ὅμως τό λειτούργημα αὐτῶν συνίσταται εἰς τήν ἀλώβητον διατήρησιν καί τήν κανονικήν μετάδοσιν τῆς παραδοσιακῆς διδασκαλίας . Ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω ἐξ ἄλλου ὅτι εἰς τούς περισσοτέρους ἐκ τῶν ἀρχαίων λαῶν, τό λειτούργημα τῆς διδασκαλίας, ἐθεωρεῖτο τό κατ'ἐξοχήν ἱερατικόν, ἀκριβῶς διότι ὁ πολιτισμός ἐστηρίζετο ἐξ ὁλοκλήρου ἐπί τῆς γνωσιακῆς διδασκαλίας. Διά τοῦτο αἱ ἀπό τῆς διδασκαλίας ἐκτροπαί φαίνονται γενικῶς ὅτι συνδέονται μέ ἀναστροφήν τῆς κοινωνικῆς ἱεραρχίας ὡς εἶναι δυνατόν νά ἴδῃ τις συγκεκριμένως τοῦτο εἰς πολλάς περιπτώσεις κατά τάς ὁποίας, οἱ Κάτρυας ἀπεπειράθησαν νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τήν αὐθεντίαν τῶν βραχμάνων.

Ἡ ἐνεργός συμμετοχή εἰς τήν Παράδοσιν εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἐφικτή διά τά μέλη τῶν τριῶν πρώτων τάξεων. Ὅσον ἀφορᾶ τούς Σούδρας, ἡ συμμετοχή αὐτῶν εἰς τήν παράδοσιν εἶναι κυρίως ἔμμεσος καί τρόπον τινα δυνητική, διότι αὕτη γενικῶς συντελεῖται μόνον διά τῶν σχέσεων τάς ὁποίας ἔχουν οὗτοι μέ τά μέλη τῶν ἀνωτέρων τάξεων.

Ὁ θεσμός οὗτος τῶν "τάξεων" τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ, πολλάκις ὑπῆρξε τό ἀντικείμενον κριτικῆς ἐκ μέρους τῶν δυτικῶν. Δέν

πρέπει ἐν τούτοις νά παραβλεφθῇ τό γεγονός ὅτι ἀνάλογον κοινωνικήν διάταξιν παρουσιάζει τόσον ἡ δυτική ἀρχαιότης, ὅσον καί ὁ Μεσαιωνικός πολιτισμός, εἰς πολλά μάλιστα σημεῖα. - (R.GUENON, Ἰνδουϊστικαί διδασκαλίαι, II, 45).

ΤΑΟ.-(κινεζ.) Τό Ἄγνωστον καί Αἰώνιον εἰς τούς Κινέζους, ἀνάλογον πρός τόν Ἔν - Σόφ τῆς Καββάλας ἤ τό Παραβράμ τῶν Ἰνδῶν. Ἡ λέξις Ταό σημαίνει ἐπίσης καί Ὁδός καί Πραγματικότης, εἰς τήν ἀρχαίαν Τουρανικήν καί Μογγολικήν Θρησκείαν. (Ὁ Ταοϊσμός).

Εἰς τήν αἰγυπτιακήν παράδοσιν ἡ ἰδία λέξις Ταό, συμβολίζει τήν πρόσωποποίησιν τῆς σεληνιακῆς ἐπιδράσεως.-
Βιβλιογρ. A.Caillet, Doctrine de l'Unité, 71.
Chochod, Hist. 170. Psychic Magazine, Μάρτ 1925, 39.
L.Ziegler, Überl. 257, 518.

ΤΑΟΙΣΜΟΣ.-Ἡ ἐπί τῆς συνδέσεως μέ τήν Φύσιν καί λατρείαν τῶν πνευμάτων βασιζομένη μυστική κινεζική θρησκεία. Ἡ Θρησκεία - Παράδοσις τοῦ Ὁ Λάο - Τσέ.

Ὁ Τ. κατέστη σύν τῷ χρόνῳ μία θρησκεία, ἀλλά δέν παύει μέ τοῦτο νά εἶναι κατά κύριον λόγον μία κινεζική μορφή τῆς Παραδόσεως καί μία τεχνική ἐκστάσεως. Ὡς παράδοσις κέκτηται πολλά τά κοινά μέ τόν Ὁ Κομφουκιανισμόν· ἀμφότεραι αἱ θρησκεῖαι αὗται εἶναι κληρονόμοι τῆς παναρχαίας κινεζικῆς Παραδόσεως. Ἡ πρωτόγονος λατρεία τῆς Φύσεως, ὁ ἀνιμισμός μέ σχέσιν πρός τόν Πολυθεϊσμόν καί ἡ ἀναδρομή πρός τήν ὑπάτην ἀρχήν τοῦ Οὐρανοῦ (Τιέν ἤ Σάγκ Τί) ἀποτελοῦν τάς βάσεις τῆς ταοϊστικῆς θεωρίας, ἐνῶ ὁ πρωτογενής Κομφουκιανισμός ἀρκεῖται εἰς τήν λατρείαν τῶν προγόνων καί συνιστᾷ μίαν κοινωνικήν ἠθικήν ἀπηλλαγμένην ἀπασχολήσεων μυστικῆς τάξεως.

Πάντως ὁ Λάο- Τσέ, ὁ μυθικός θεμελιωτής τοῦ Τ, εἶναι ὀλίγον προγενέστερος τοῦ Κομφουκίου καί ὡς λέγεται τόν ἐγνώρισεν εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν, ἐνῶ ὁ Κομφούκιος ἦτο ἀκόμη νέος. Ὁπωσδήποτε ἐκ τῶν δύο θρησκειῶν, ἤ μᾶλλον ἐκ τῶν δύο Ὁδῶν, αἱ λαϊκαί μᾶζαι ἐφαρμόζουν συγχρόνως μίαν κομφουκιανικήν ἠθικήν καί ἕν εἶδος ταοϊστικῆς μαγείας ὅπου ἡ θεωρία τοῦ Γίν καί καί τοῦ Γιάγκ παίζουν πρωτεύοντα ρόλον.

Ἀποδίδομεν εἰς τόν Λάο -Τσέ τό βιβλίον Ταό- Τέ - Κίγκ (βλ. λ.), βασικόν ἱερόν κείμενον τοῦ Τ., δέον νά ἀνάγεται εἰς τόν 6ον αἰ. π.Χ. Εἶναι τό βιβλίον τῆς "Ὁδοῦ καί τῆς Ἀρετῆς". Καί ἄλλα ἔργα, ἰδίως τά πρό τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς συνταχθέντα ὑπό τοῦ Τσουάγκ-Τσέ ἤ Λιέ -Τσέ συνέβαλον εἰς τήν σταθεροποίησιν τῆς ταοϊστικῆς διδασκαλίας.

Τό Ταό δέν εἶναι ὁ Θεός· ἀντιθέτως προηγεῖται τοῦ Θεοῦ. Ὑπῆρχε πρό τῆς ποιήσεως Οὐρανοῦ καί Γῆς. Ταό σημαίνει ἀφ'ἑνός Ὁδός καί ἀφ'ἑτέρου δημιουργικός δυναμισμός, ἐξέλιξις ταυτοχρόνως δημιουργική καί καταστρεπτική. Εἶναι ἡ ὁδός τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις προσπαθεῖ νά [illegible] τό Ἀπόλυ[illegible] καί ἡ [illegible] ὑπό [illegible] τῆς [illegible] ἐξελίξεως καί ἐνελίξεως, τῶν περιεχομένων εν σπερματι εις τό πρωταρχικόν Μηδέν καί μετερχομένων εἰς τήν δρᾶσιν. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νά ἀντιταχθῇ εἰς τήν ἰσχύν τοῦ Ταό, μόνον νά ὑποταγῇ εἰς αὐτό δύναται. Αὐτή εἶναι ἡ κλείς τῆς ταοϊστικῆς ἀρετῆς. Πρέπει νά ἀποφεύγωμεν κάθε ματαίαν προσπάθειαν, κάθε ὑπέρμετρον ματαιοδοξίαν καί νά τιθέμεθα ἐν ἁρμονίᾳ μέ τήν Φύσιν, χωρίς νά ἐπιζητῶμεν περισσότερον.

Μέ τήν παρέλευσιν τῶν αἰώνων ἐν τούτοις, ὁ Τ. οἰκειοποιήθη τάς ἀρχαίας μαγικάς παραδόσεις, ὡς καί τούς ἀλχημικούς πειραματισμούς. Ἐλθών ἐκ τοῦ Θορρᾶ ὁ Φ Σαμανισμός ἀπετύπωσε τήν σφραγίδα του διά τῶν τεχνικῶν τῆς ἐκστατικῆς πρακτικῆς. Παρ'ὅλα ταῦτα ὅμως ὁ Τ. δέν παύει νά ἀποτελῇ μίαν κορυφήν τῆς μεταφυσικῆς ζητήσεως. Εἶναι σύστημα ἀνεξάντλητον εἰς ἀναλογίας καί συμβολικάς ἀντιστοιχίας, διά τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος, ὅρος διάμεσος μεταξύ Οὐρανοῦ καί Γῆς καλεῖται ἀδιαλείπτως νά ἀνακαλύψῃ τό διπλοῦν ρεῦμα πού κυκλοφορεῖ ἐκ τῶν ἄνω πρός τά κάτω καί ἐκ τῶν κάτω πρός τά ἄνω. Ἡ πρώτη Ἀρχή πού εὕρηται κατά τήν ἐμφάνισιν τῆς ζωῆς εἶναι τό Ταό, ἄμορφον καί ἄνευ κατηγορημάτων. Δέν εἶναι λοιπόν τό Ταό μία ἁπλῆ Ὁδός· εἶναι ἡ κοσμική καί ὑπερκόσμιος Ὁδός, ἥτις ἀφ'ἑνός ρυθμίζει τήν ἁρμονίαν τοῦ Κόσμου καί ἀφ'ἑτέρου ἀποτελεῖ τόν μυχιώτερον ἱστόν, ἀπό τοῦ πλέον δυσδιακρίτου ἀτόμου, μέχρι τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ἥλιος , φωτεινή καί ρυθμιστική ἀρχή, ταυτίζεται πρός τόν Βάγκ, τόν μυθικόν, ἐκεῖνον Ποντίφηκα-Βασιλέα, ὅστις ἔλκει τήν ἀποστολήν του ἀπό τόν Οὐρανόν ἀπ'εὐθείας, καί τοῦ ὁποίου ἄλλως τε εἶναι ὁ υἱός. Εἰς τό συμβολικόν Μίγκ - Τάγκ τόν "οἶκον τοῦ ἡμερολογίου" ὁ Βάγκ κυκλοφορεῖ κατά τήν διάρκειαν τοῦ ἔτους, ἀντιμετωπίζων τόν Βορρᾶν κατά τό χειμερινόν ἡλιοστάσιον, τήν Ἀνατολήν κατά τήν πρώτην ἰσημερίαν, τόν Νότον κατά τό θερινόν ἡλιοστάσιον καί τέλος τήν Δύσιν κατά τήν δεύτεραν ἰσημερίαν. Ἐνδεδυμένος μαῦρα κατά τόν χειμῶνα, ἐνδύεται πράσινα κατά τό ἔαρ, ἐρυθρᾶ τό θέρος καί λευκά κατά τό φθινόπωρον. Ὁ "Οἶκος τοῦ Ἡμερολογίου" συμβολίζει, ὡς ἀντιλαμβανόμεθα, τό Σύμπαν ἐπί τοῦ ὁποίου ἡ οὐράνιος τάξις ἐγκαθίσταται ὑπό τοῦ βασιλέως Βάγκ. Αἱ τετράγωνοι βάσεις του εἰκονίζουν τήν Γῆν, ἀλλ'ἡ στρογγύλη στέγη του, φερομένη ὑπό τεσσάρων κιόνων τοποθετημένων εἰς τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, συμβολίζει τόν Οὐρανόν. Ἡ γεωμετρική αὕτη παράστασις, εἶναι, ὡς γνωστόν, παγκόσμιος καί κοινή εἰς ὅλας τάς παραδόσεις. Ἡ Γῆ, ὁ κόσμος τῶν αἰσθητῶν ἐκδηλώσεων παρίσταται πάντοτε διά τοῦ τετραγώνου καί τῆς τετράδος· ἀντιθέτως ὁ Οὐρανός εἶναι κυκλικός ἤ σφαιρικός.

Ἀλλ'ὁ τετράγωνος Οἶκος εἶναι ἐπίσης καί ἡ κινεζική Αὐτοκρατορία. Κατά τήν ἀπαρχήν τῶν αἰώνων, μία χελώνη, ἐξελθοῦσα ἀπό τά ὕδατα παρέδωσεν ἕν διάγραμμα εἰς τόν Γιού τόν Μέγαν (κατ'ἄλλους εἰς τόν Φό - Χί). Τό "κείμενον τοῦτο τῆς Λίμνης" ἦτο ἓν σχέδιον παριστόν ἕν μαγικόν τετράγωνον ἀποτελούμενον ἀπό 9 πρώτους ἀριθμούς, ἀντιστοιχοῦντας πρός τάς 9 παραδόσιακάς ἐπαρχίας τῆς Κίνας (Βλ. εἰκ.). Εἰς τό κέντρον τοῦ μαγικοῦ τούτου τετραγώνου εἶναι ὁ ἀριθμός 5 ὅστις παντοῦ εἶναι ὁ συμβολικός ἀριθμός τοῦ Ἀληθοῦς Ἀνθρώπου (πεντάτανος ἀστήρ). Ἐξ'ἄλλου οἱ λοιποί ἄρτιοι ἀριθμοί τοῦ τετραγώνου εἶναι τοποθετημένοι ἀναγκαίως εἰς τά ἐνδιάμεσα σημεῖα μεταξύ τῶν περιττῶν ἀριθμῶν τῆς περιφερείας. Ἐάν οἱ τελευταῖοι παριστοῦν τά 4 σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος καί τούς 4 σταθμούς τῆς περιοδείας τοῦ Βάγκ, οἱ πρῶτοι (ἄρτιοι) παριστοῦν τήν θέσιν τῶν 4 κιόνων πού ὑποστηρίζουν τήν στρογγύλην στέγην (τόν Οὐρανόν) .-

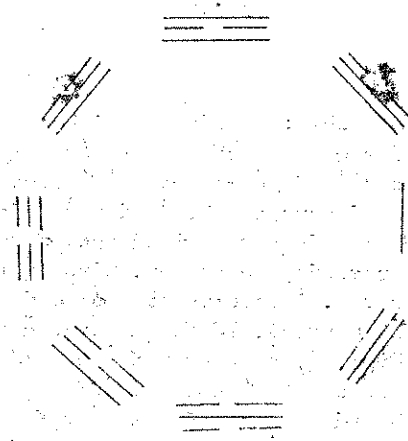

Τά τρίγραμμα τοῦ Φό - ΧΣ

Λαμβάνομεν οὕτω μίαν ὀκτάγωνον εἰς ὄνα ἤ ἔν "ράδον τῶν ἀνέμων", πρᾶγμα πού παριστᾶ μίαν τελείαν εἰκόνα τοῦ Κόσμου. Εἰς τήν παράστασιν αὐτήν ὁ Βασιλεύς ἤ ὁ Βάγκ συγχέεται μέ τόν Ἀληθῆ Ἄνθρωπον, τοποθετημένον εἰς τό κέντρον, εἰς τήν θέσιν 5. Εἶναι ὁ Ἄξων, τό " Ἀμετάβλητον Μέσον" (L'INVARIABLE MILIEU) τοῦ κοσμικοῦ Ρόδου. Διότι τό συμβολικόν κοσμικόν οἰκοδόμημα χρειάζεται ἕνα ἄξονα, μίαν ζωϊκήν ἀρχήν εἰς τήν ἀδρανῆ Γῆν. Διά τοῦτο εἰς καθωρισμένην ἡμερομηνίαν (μετά τόν τρίτον μῆνα τοῦ θέρους) ὁ Βάγκ διακόπτει τήν κοσμικήν του περιπλάνησιν (περιοδείαν) καί σταματᾶ εἰς τό κέντρον τοῦ Οἴκου, εἰς τήν θέσιν τοῦ Βασιλέως, εἰς τήν θέσιν 5 καί πραγματοποιεῖ συμβολικῶς τήν δυναμικήν δράσιν τοῦ ἀδημιουργήτου Ταό. Τήν ἐποχήν ταύτην φορεῖ πράσινα, χρῶμα τῆς Γῆς ἐπί τῆς ὁποίας ἐκτείνεται ἡ ρυθμιστική του ἐπίδρασις. Ἐν τούτοις, ἀκόμη καί εἰς τό δημιουργικόν τοῦτο λειτούργημα, δέν πρέπει νά συγχέωμεν τόν Βάγκ μέ τό Ταό. Ὁ "βασιλεύς" εἶναι μόνον ἡ ἀναπαράστασις τοῦ πρώτου Ἑνός, μέ μίαν λέξιν ὁ Ρυθμιστής.

Ὅλα τά ὄντα καί ὅλα τά πράγματα ἐξέρχονται ἀπό τό Γίν

καί βαίνουν πρός τό Γιάγκ. Τό Γίν καί τό Γιάγκ άποτελοῦν εἰς τήν πραγματικότητα τήν κλεῖδα πάσης ἐκδηλώσεως. Τό Γίν καί τό Γιάγκ εἶναι "αἱ δύο ἀναπνοαί" αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε ἀντιτίθενται, ἄλλοτε συνέρχονται, τῶν ὁποίων ἡ σχέσις δέν εὑρηται μόνον ἐν ἀρχῇ τοῦ σύμπαντος, ἀλλά καί τό συγκρατοῦν. Τό Γίν εἶναι θῆλυ, ἀρνητικόν, παθητικόν. Εἶναι ἡ Γῆ, ὑπόστασις καί καθαρά δυνητικότης. Ἀντιστοιχεῖ πρός τούς ἀρτίους ἀριθμούς, παθητικούς ἐξ ὁρισμοῦ. Τό Γιάγκ εἶναι ἄρρεν, θετικόν, ἐνεργόν. Εἶναι ὁ Οὐρανός, ἡ Οὐσία καί ἡ καθαρά πρᾶξις. Ἀντιστοιχεῖ πρός τούς περιττούς ἀριθμούς. Ἐάν ὅμως διαχωρίσωμεν τό Γίν ἀπό τοῦ Γιάγκ, δέν ὑπάρχει οὐδεμία δυνατότης ἐκδηλώσεως. Ἀμφότεραι αἱ ἀρχαί αὗται συνηνωμέναι καί ἀδιαίρετοι ἀποτελοῦν τό Ἕν τοῦ Ταό. Συνιστοῦν τό δυναμικόν Ἀνδρόγυνον ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδέν δύναται νά παραχθῇ. Ἡ ἀνδρόγυνος εἰκών τοῦ μυθικοῦ Αὐτοκράτος - Δημιουργοῦ Φό - Χί καί τῆς συζύγου καί ἀδελφῆς Νιού - Κουά, συμβολίζει τήν ἀχώριστον ἕνωσιν τοῦ Γίν καί Γιάγκ. Κατ' ἀναλογίαν πρός τό ηρυ - κεῖον τοῦ Ἑρμοῦ, παρουσιάζονται συνηνωμέναι δι' οὐρῶν ὄφεων. Ὁ Φό -Χί φέρει ἕνα γνώμονα καί ἡ Νιού Κουά ἕνα διαβήτην.

Τό σύνολον τῶν φωτεινῶν πνευμάτων (Σέν) ἀποτελεῖ τήν οὐσίαν τοῦ Γιάγκ· τό σύνολον τῶν "φασμάτων" (κβέϊ) ἀποτελεῖ τήν ὑπόστασιν τοῦ Γίν. Οἱ θεοί ἀποτελοῦνται ἀποκλειστικῶς ἀπό "σέν", οἱ ἄνθρωποι ὅμως, ὅπως καί ὅλα τά ἄλλα πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, εἶναι μίγματα ἀπό σέν καί κβέϊ. Κατά τόν θάνατον τό μέρος σέν τοῦ ἀνθρώπου ἐπανέρχεται εἰς τό οὐράνιον Φιάγκ, ἐνῶ τό τμῆμα κβέϊ ἐπανέρχεται εἰς τήν Γῆν καί εἰς τό Γίν.

Πάντοτε βάσει τοῦ συστήματος Γίν- Γιάγκ, καταστρώνονται τά περίφημα τρίγραμμα τοῦ Φό Χί τῶν ὁποίων ἡ ἑρμηνεία κατέληξε νά ἔχῃ μαντευτικούς σκοπούς. Ἀλλά τό κυρίως μεταφυσικόν σύστημα τοῦ Γιάγκ-Γίν, ἐκτείνεται πολύ πλέον ἐπέκεινα τῆς αἰσθητῆς ἐκδηλώσεως. Εἶναι εἰς τήν πραγματικότητα οἱ δυναμικοί τρόποι τοῦ Ταό. Τοῦτο εἶναι συγχρόνως τό "Ον(Γιεού) καί τό Μή-"Ον (Βού). Τό Βού εἶναι σκοτεινόν, κλειστόν ἐν ἑαυτῷ. Εἶναι τό Ἀπόλυτον ὑπό τήν σταθεράν καί ἀδιαφόριστον ὄψιν. Γιεού εἶναι τό δυναμικόν Ἀπόλυτον, τό φωτεινόν.

Ἀλλ' εἰς τί ἀποβλέπει ἡ γνῶσις τοῦ Ταό; Εἰς τήν πραγμάτωσιν τοῦ Ἑαυτοῦ καί πρός τήν κατάστασιν ἐκείνην τοῦ Ἀληθοῦς Ἀνθρώπου πρός ἥν τείνει κάθε Σοφός. Ἡ μύησις καί ὁ διαλογισμός προπαρασκευάζουν τήν πραγμάτωσιν τοῦ Ἀπολύτου πού εὑρηται ἐντός ἡμῶν δυνάμει. Συμφώνως πρός τάς ἰδίας μεθόδους τοῦ Ταοϊσμοῦ, ἐκεῖνος πού ἀποβλέπει εἰς τήν "Ἑνωσιν μετά τῆς "Ἀρχῆς" πρέπει κατά πρῶτον νά καθάρῃ τάς αἰσθήσεις του. Πρέπει νά προσπαθήσῃ νά καταστείλῃ τήν διάθεσίν του διά τά πέντε χρώματα, διά τούς 5 μουσικούς φθόγγους, τάς 5 ὀσμάς καί τάς 5 γεύσεις. Μέ ἄλλας λέξεις νά θέσῃ ὑπό ἔλεγχον τήν διαταραχήν ἐκ τῶν αἰσθήσεων, διότι ἡ ἀνεξέλεγκτος καί βέβηλος ὅρασις προκαλεῖ σύγχυσιν εἰς τήν διανοητικότητα. Τέλος ὁ ἀσκητής οὔτε θά ἀγαπήσῃ, οὔτε θά μισήσῃ μετά πάθους, διά νά μή προκαλέσῃ ἀστάθειαν εἰς τήν καρδίαν.

Ὅσον γιά τό μέγα Μυστήριον τοῦ Ταό, τοῦτο δέν δύναται νά γίνῃ ἀντιληπτόν οὔτε διά τῆς μελέτης, οὔτε διά τῆς λογικῆς. Μόνη ἡ ἐνόρασις τό ἀνακαλύπτει.

Ἡ ζωή καί ὁ θάνατος προσδιορίζεται ὅπως ὅλα τά φαινόμενα ἀπό τόν αἰώνιον παλμόν τῶν παραπληρωματικῶν ἀνταγωνιστικῶν δυνάμεων. Ζῶμεν διά νά ἀποθάνωμεν, καί θνήσκομεν διά νά ἀναγεννηθῶμεν εἰς ἄλλο πεδίον. Τί εἶναι ἡ Ζωή; Ὅπως κάθε πρᾶγμα ἀποτελεῖται ἀπό τό Κί, τήν πνοήν. Ἀλλά καί τό Κί αὐτό κέκτηται διπλῆν κίνησιν καί διπλῆν φύσιν. Εἶναι κίνησις ἐκτινάξεως καί ροϊκότητος, δηλ. ζωή καί πνεῦμα; εἶναι ὅμως ἐπίσης ἀνάπαυσις καί βάρος δηλ. θάνατος καί ὕλη. Τά ὄντα ἔρχονται εἰς τήν ζωήν δυνάμει εἴδους τινός μετασχηματισμοῦ ἢ συμπυκνώσεως τῆς μάζης ἀδιαφοροποιήτων δυνητικοτήτων. Θνήσκουν ὑφιστάμενα κάποιον ἄλλον μετασχηματισμόν. Ἡ τριπλή ἀνωτέρα ψυχή (Χουέν) λαμβάνει τήν ἄγουσαν πρός τόν οὐρανόν, ἐνῶ ἡ ἑπταπλῆ κατωτέρα ψυχή παραμένει πέριξ τοῦ πτώματος, μεθ' ὃ διαλύεται εἰς τήν μεγάλην μάζαν τῆς ὕλης. Ὡρισμέναι ἐν τούτοις σχολαί, πιστεύουν εἰς τήν περιπλάνησιν τῶν ψυχῶν, ἐνῶ μόνον ὁ Ἅγιος ἀποφεύγει τόν νόμον τῶν διαδοχικῶν ἐνσαρκώσεων. Ἐν πάσῃ περιπτώσει σημασίαν ἔχει τό νά ἀποθάνῃ τις μίαν μόνον φοράν κάτοχος τοῦ μυστικοῦ τῆς φύσεως καί τοῦ Ταό. Διότι ἐκεῖνος πού θνήσει χωρίς τήν γνῶσιν ταύτην, εἶναι καταδικασμένος νά μετενσαρκωθῇ ἢ νά ἀπο-

λεσθῆ ὁλοσχερῶς.

Ὁ σοφός λοιπόν ἔχει συμφέρον νά ἐπεκτείνῃ τόν φυσικόν του βίον, μέχρις ἀποκτήσεως τῆς ὑπάτης Σοφίας. Ἐνδείκνυται νά ἀποκτήσῃ τήν ἀθανασίαν ἤδη ἀπό τοῦ παρόντος βίου, πρᾶγμα πού ἐπιτυγχάνεται διά τῆς ἀσκήσεως, τῆς μαγείας καί τῆς ἀλχημείας. Οἱ θεοί καί τά πνεύματα παίζουν κάποιον ρόλον εἰς τόν ἀγῶνα τοῦτον διά τήν ἀθανασίαν.

Ἐν τούτοις οἱ θεοί ἐμφανίζονται ἀρκετά ὄφιμως εἰς τόν Ταοϊσμόν. Κατ'ἀρχάς ἡ σειρά εἶχε δοθῆ εἰς μυθικά πρόσωπα, Δημιουργούς καί Νομοθέτας, πλάσματα ἡμιουράνια, ἡμιανθρώπινα. Τοιαῦτα ὑπῆρξαν ὁ Φό Χί καί ἡ πάρεδρός του Νιού Κουά. Τό αὐτό ἰσχύει καί διά τόν Μέγαν Γιού, τόν Αὐτοκράτορα τοῦ Ἀχάτου (JADE) καί διά τόν Βάγκ, τόν κύριον τοῦ Οἴκου τοῦ Ἡμερολογίου. Ἄνωθεν ὅμως ὅλων, προϋπάρχων, μόνος ἀποίητος παραμένει τό Ταό. Οἱ θεοί ἔρχονται ἐν συνεχείᾳ ὡς πρόσκαιρα πλάσματα, ἄν καί πεπροικισμένα μέ ἀθανασίαν. Μόνον ἡ Ὑπάτη Τριάς (οἱ τρεῖς Εἷς, ὁ Οὐρανός, ἡ Γῆ καί ὁ ἀληθής Ἄνθρωπος ἐνδιαμέσως) πηγάζει ἐξ ἀντιλήψεως ὄντως μεταφυσικῆς. Ἐφ'ὅσον διοργανοῦται ὁ Κόσμος, τό ταοϊστικόν Πάνθεον καθίσταται πολυπληθέστερον: ἀθάνατοι ὁδηγοί τῆς ἀνθρωπότητος, διάφοροι συμπεπυκνωμέναι πνοαί κατακλύζουν τόν οὐρανόν.

Συμφώνως πρός γνωστήν ἐσωτερικήν θεωρίαν, ὅλοι οἱ θεοί καί ὅλος ὁ οὐράνιος πληθυσμός, περιέχονται ἐντός τοῦ ἀνθρωπίνου μικροκόσμου. Πρέπει νά ἀνέρχωνται εἰς 360.000 καί διανέμονται τάς διαφόρους περιοχάς τοῦ ἀνθρ. σώματος, τά ὀστᾶ, τάς ἀρθρώσεις καί τά σημεῖα τῆς Ἀκουπουνκτούρ. Ἀλλ' ἡ ὑπάτη Τριάς εἶναι διαμοιρασμένη μεταξύ τῶν τριῶν ζωτικῶν κέντρων τοῦ ἐγκεφάλου, τῆς καρδίας καί τῆς κοιλίας. Ὁλόκληρος τεχνική, ὁμοιάζουσα κατά πολύ πρός ὡρισμένας Γιόγκας, ἀπορρέει ἐκ τῆς ἀνάγκης νά προκληθῆ πεῖνα εἰς τούς "τρεῖς σκώληκας" τοῦ κατωτέρου ἐγώ τοῦ ἀνθρώπου καί νά διατραφῆ τό λεπτόϋφές καί φωτεινόν στοιχεῖον αὐτοῦ. Εἰς τάς πρακτικάς ταύτας προσετέθη κατά τόν 5ον αἰ. καί ἡ τῆς "τήξεως τῶν ψυχῶν", ἔν εἴδος βαπτίσματος διά τοῦ πυρός. Αἱ ψυχαί, συλλαμβανόμεναι ὑπό τῶν 7 προγόνων, ἔδει νά βαπτισθοῦν ἐντός "ζωμοῦ ἀπό ὑγρόν πῦρ". Ἀποκτοῦν τότε μόνον, ἔν σῶμα ζωῆς. Ἀλλ'ἀρκετά

ἐνωρίς αἱ ἀλχημιστικαί μέθοδοι ἦλθον νά ἐπιπροστεθοῦν εἰς τάς ἀρχικάς ἐκείνας πρακτικάς. Ὁ Κινέζος Ἀλχημιστής πολύ ὀλίγον ἐνδιαφέρεται διά τήν μεταστοιχείωσιν τῶν μετάλλων, κυρίως ὅμως διά τήν ἀθανασίαν. Πρόκειται μᾶλλον περί τῆς μετουσιώσεως τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος. Πρέπει νά ἐνδυναμωθῇ καί νά τραφῇ ἡ ζωτική ἀρχή. Ὁ μύστης παρασκευάζει δρόγας καί ἐλιξήρια ἐκ φυτικῶν, ὀρυκτῶν καί ζωϊκῶν μερῶν. Τό μυθικόν "κοκκίνη τῆς θαλάσσης" φυτικόν καί ζωϊκόν συγχρόνως, τά κέρατα τοῦ ρινόκερω, τό κινάβαρι, ὁ ἀχάτης εἶναι τά βασικά στοιχεῖα τῆς ὑπομονητικῆς ταύτης ἐρεύνης. Τό ἀλχημικόν "Ἔργον συνίσταται ἐν ἁπλαῖς γραμμαῖς εἰς τήν ὑποβολήν δωδεκάκις τοῦ δράκοντος Γιάγκ (τοῦ μολύβδου) καί τῆς Τίγρεως (Γίν, Ὑδράργυρος) εἰς τήν φλόγα ἑνός κλιβάνου. Εἰς τό τέρμα τῶν χειρισμῶν ἐμφανίζεται τό κινάβαρι τῆς ἀθανασίας, γεννώμενον ἐκ τῆς συνενώσεως τοῦ δράκοντος μετά τῆς τίγρεως. Ὑποβαλλόμενον εἰς ἄλλας ἐπεξεργασίας τό κινάβαρι τοῦτο μεταστοιχειοῦται εἰς καταπότιον ἐκ χρυσοῦ κινναβάρεως. Πρός τοῦτο πυρακτοῦται τό κινάβαρι διά νά ἐξαχνωθῇ ὁ ὑδράργυρος καί ἐν συνεχείᾳ ἐμφανίζεται ὁ πεμπτουσιωμένος οὗτος ὑδράργυρος εἰς πόσιμον κινάβαρι. Ἡ διαδικασία ὁμοιάζει πρός τό SOLVE- COAGULA τῶν ἑρμητιστῶν τῆς Δύσεως. Τό οὕτω ἐπιτυγχανόμενον ἐλιξήριον πιστεύεται ὅτι "ἐξατμίζεται" εἰς ὅλον τό σῶμα καί ὁ θριαμβευτής ἀλχημιστής ἀνακτᾶ τήν νεότητά του. Αἱ τρίχες γίνονται μαῦραι, νέοι ὀδόντες φύονται, αἱ ἀρθρώσεις ἀποκτοῦν νεανικήν εὐκαμψίαν. Τό σῶμα ἐμφανίζεται καί ἐξαφανίζεται κατά βούλησιν. Ὁ μύστης καθίσταται ἄτρωτος καί ἀθάνατος.(Φ Φού - Χί).

Βιβλιογρ.H.Masson, Diction.Initiatique. Braden, 236
Vezzani 343. Soothill 44. Berthelot 107.
"Le Traite de la Fleur d'or du Supreme un, (μτφρ.P.Grison) Paris 1968. Ed.Trad. P.Grison,Le Tao et la Quete de Longue Vie, Paris 1968, Et.Trad. - Glasenapp,252.
- Jean Chesneaux, Les Societes Secretes Chinoises,Paris
- Rene Guenon, La Grande Triade.
- Nicolle Vandier Nicolaw, Art et Sagesse de Chine et le Taoisme, Paris, P.U.F.

- Henry Maspero, Mellanges Posthumes, Paris, 1950
- Erwin Rousselle, Zur Seelischen Führung in Taoismus, Darmstadt, 1962.

ΤΑΟ ΤΕ ΚΙΓΚ.- Ἡ συλλογὴ περὶ τοῦ δρόμου πρὸς τὴν ἀρετὴν ἢ πρὸς τελείωσιν τῆς Φύσεως. Ἡ σοφία τοῦ Ταό - Τέ - Κίγκ ἀνατρέχει εἰς παναρχαίαν κινεζικὴν παράδοσιν, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ 300 π.Χ. ὁ Ω Λάο Τσέ (ὁ "μέγας Διδάσκαλος") συνενέκεντρωσεν εἰς μίαν συλλογὴν ρητῶν. Μυστικισμός, θεονομία καὶ πολιτικαὶ διδασκαλίαι ἔχουν συνυφανθῆ ἐντέχνως εἰς τοὺς στίχους τοῦ ἔργου. Ἐπειδὴ ὁ πυρὴν τῆς διδασκαλίας εἶναι ὑπεράνω τοῦ χρόνου, οἱ στίχοι προσαρμόζονται εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου.

Βιβλιογρ. Tao Te King, (μτφρ. Walter Jerven)
- Tai -Te -King. (ἐπεξεργ. ὑπὸ K.G. Schmidt)
- Laotse, Taiteking, Ulm 1963
Soothill 46. Chochoō ooc 245. Idem, Hist, 168.

ΤΑΟΥΛΕΡ (JOHANN TAULER).-περ. 1300-1361.- Μαθητὴς τοῦ μυστικιστοῦ Μάϊστερ Ω Ἔκχαρτ. Πολὺ ἐκτιμώμενος ὑπὸ τοῦ Λουθήρου, ἕνεκα τῶν κηρυγμάτων του. Εἶναι ὁ ποιητὴς καὶ σήμερον ἀκόμη φαλλομένων ἐκκλησιαστικῶν ψαλμῶν.

Βιβλιογρ. Dr G. Siedel, Die Mystik Taulers, nebst einer Erörterung Über den Begriff der Mystik, Λειψία 1911

ΤΑΠΑΣ (σημ. πῦρ).- Ἀσκητισμός, δοκιμασίαι τοῦ σώματος διὰ τοῦ πυρός. Τὸ πῦρ θεωρεῖται ὡς φθεῖρον τὴν ἰσχὺν τοῦ σώματος καὶ ζωογονοῦν τὸ πνεῦμα.-

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ (HUMILITE).- Τὸ δῶρον τῆς Σοφίας δὲν εἶναι ἀπόκτημα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δωρίζεται ἄνωθεν. Ἡ ὑπάτη Ἀρχὴ μᾶς προσφέρει τὴν θείαν Χάριν, ὡς ἆθλον τῶν εἰλικρινῶν προσπαθειῶν μας, ἀλλὰ καὶ ὡς μέσον πραγματώσεως τῆς ἐπὶ τῆς Γῆς ἀποστολῆς μας. Εἶναι τοῦτο δεῖγμα τῆς ἀπείρου Καλωσύνης καὶ εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, οὐχὶ ὅμως ἰδιαιτέρα προτίμησις διὰ τὴν ὁποίαν δέον νὰ ἐπαιρώμεθα.

Ἐστὲ μικροὶ ὡς τὰ παιδία, διότι ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθή-

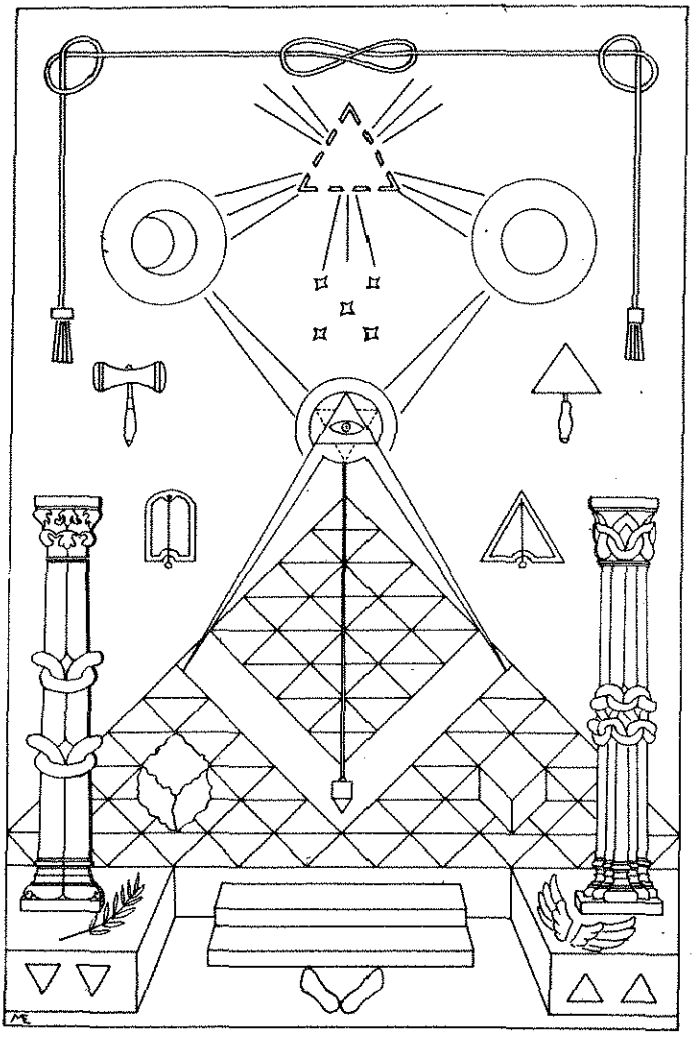

Τάπης Μαθητοῦ διά μίαν Στοάν τοῦ Μονάχου.
Σχεδίασμα ὅπου τηροῦνται αἱ τρεῖς ὄψεις τῆς
Παραδόσεως.

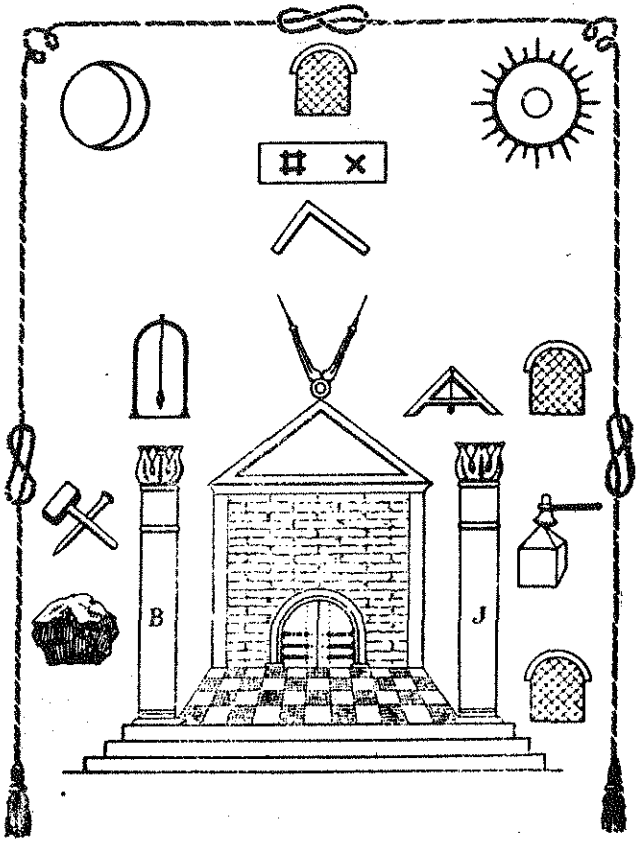

Τάπης Μαθητοῦ τοῦ Σκωτ.Τύπου τῆς Γαλλίας

σεται. Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ὁ χαρακτὴρ παντὸς μύστου, διότι αὐτὸς γνωρίζει πόσον ὀλίγα γιγνώσκει, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν θείαν Πανσοφίαν. Ἡ Μ. ἀφαιρεῖ τὰ ὅπλα ἀπὸ τὸν Ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν ἀλαζονείαν. Κατὰ τοὺς Ροδοσταύρους, ὁ ταπεινώτερος ὅλων εἶναι ὁ σοφώτερος καὶ ὁπλέον φωτισμένος διότι γνωρίζει ὅτι πᾶσα γνῶσις προέρχεται ἄνωθεν.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἐπαιρώμεθα διὰ τὰς γνώσεις μας, καλὸν θὰ εἶναι καὶ ἀποδοτικώτερον νὰ ἀναμετρῶμεν τὰς ἀτελείας μας καὶ νὰ ἀναλίσκωμεν τὸν χρόνον μας ὄχι εἰς φαρισαϊσμοὺς ἢ εἰς ἐνφράσεις μετριοφροσύνης, ἀλλὰ εἰς ἔργα τὰ ὁποῖα θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἐξύψωσιν τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ εἰς τὴν ἐπισπευσιν τῆς ἐγκαταστάσεως ἐπὶ τῆς Γῆς τοῦ Παρακλήτου, τοῦ Πνεύματος τῆς Ἀληθείας.

Ὥστε ἡ Μ. εἶναι ἡ Τέχνη νὰ εἴμεθα πρῶτοι καὶ νὰ φαινώμεθα οἱ ἔσχατοι.

Βιβλιογρ. Fr. Schuon, Sentiers 81.

ΤΑΠΗΣ.-(CARPET,TAPIS,TEPPICH).- Εἰς σειρὰν ὅλην μυητικῶν Ταγμάτων, ἰδίᾳ ὅμως εἰς τὸν Ε.Τ. καὶ Ρ+Σ ὑπάρχει εἰς τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ ὁ Τάπης. Γνωρίζομεν ὅτι "ὁ Πίναξ χαράξεως" οὗτος, ὅπως συνήθως καλεῖται, εἰς τὰς ἀγγλ. Στοὰς τοῦ 18ου αἰ. ἐσχεδιάζετο ὑπὸ τῶν μαθητῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ κιμωλίας, ἀμέσως δὲ μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν ἐργασιῶν ἐσβύνετο. Μόλις ἀργότερον κατέληξαν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ζωγραφίζουν τὸν ἐν λόγῳ πίνακα μονίμως ἐπὶ ὑφάσματος καὶ ἁπλῶς νὰ τὸν ἀναπτύσσουν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν, μετὰ τὸ πέρας δὲ αὐτῶν νὰ τὸν ἀναδιπλώνουν.

Ὁ Τάπης δὲν ἀποτελεῖ διακοσμητικὸν στοιχεῖον, οὔτε μέσον ἐπιπλώσεως, ἀλλ'ἀντιπροσωπεύει τὸ "κέντρον τοῦ Ναοῦ" εἶναι ἕν εἶδος ἱεροῦ ἀντικειμένου, ἕν "Μάνταλα" (βλ. λ.) ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰς σπανίας περιπτώσεις ἐπιτρέπεται νὰ βαδίσωμεν.

Ἡ παράδοσις περὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου συμβόλου εἶναι ἀρχαία. Ἰδίως εἰς τὰς ἀνατολικὰς θρησκείας παίζει τὸ Μέσον τοῦτο, ἀναγόμενον εἰς ἕν πνευματικὸν κέντρον, σημαντικὸν ρόλον. Ἐξ ἐπόψεως συμβολικῆς καὶ θέσεως τοῦ Τάπητος θὰ

ἠδυνάμεθα νά τόν θεωρήσωμεν, ὡς ἐλέχθη, ἕν εἶδος Ψ Μάνταλα. Ἀποτελεῖ πράγματι σύνοψιν καί διάταξιν ἐν παραλληλογράμμῳ, τῶν κυριωτέρων συμβόλων τῆς Στοᾶς, μέ σκοπόν τήν συγκέντρωσιν καί διαλογισμόν τοῦ νοός τοῦ μαθητοῦ ἐπί τῶν κεντρικῶν ἐννοιῶν τῆς μυήσεως. Πράγματι ὅταν εἷς δόκιμος γίνῃ δεκτός ὡς μαθητής, ἡ πρώτη διδασκαλία τήν ὁποίαν λαμβάνει εἶναι ἡ ἑρμηνεία τοῦ Πίνακος Χαράξεως. Κατά τό πλεῖστον ἡ ἑρμηνεία αὐτή ἐκτυλίσσεται πέρι τῶν γενικῶν κανόνων τῆς ἠθικῆς καί συνήθως ἐκεῖ παραμένει. Σπανίως καταβάλλεται προσπάθεια ἵνα ἡ φαινομενική στειρότης τῶν ἐπ' αὐτοῦ συμβόλων ἀγάγῃ εἰς τήν βαθυτέραν ἔννοιαν καί εἰσέλθῃ ὁ μαθητής εἰς τήν ὁδόν τῆς ἀνευρέσεως γενικωτέρων ἀναλογιῶν καί ἀνταποκρίσεων. Εἰς τήν πραγματικότητα ὁ Τ. ὑποσημαίνει πλῆθος παλαιῶν ἀληθειῶν βάσει τῆς Παραδόσεως, τάς ὁποίας ἤκιστα διαισθανόμεθα. Παρέχει εἰς τούς ἀδ. ἕν σχέδιον ἐργασίας, δεικνύει τόν δρόμον καί τόν σκοπόν ὃν δέον νά ἀκολουθήσουν ἀπό πνευματικῆς πλευρᾶς.

Μεταξύ Τ. τοῦ Μ αθητοῦ καί Τ. τοῦ Ἑταίρου ὑπάρχει μία σημαντική διαφορά: ἐνῶ κατά τά ἄλλα ὁμοιάζουν πολύ, εἰς τόν Τ. τοῦ Ἑτ. εἰκονίζονται ἐπιπροσθέτως τρία παράθυρα, τά δύο πρός τήν στῆλην τῶν διδ. καί τό τρίτον εἰς τήν Ἀνατολήν. Κατά τόν O. WIRTH τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ μαθητής οὐδέν ᾠδεύεται ἐκ τῶν ἔξω. Ὀφείλει νά συγκεντρωθῇ εἰς τάς ἰδίας αὐτοῦ γνωστικάς δυνάμεις. Ἀντιθέτως ὁ Ἑταῖρος εὑρίσκεται εἰς ἐπικοινωνίαν διά τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων μετά τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Κατά βαθυτέραν γνώμην τά ἐν λόγῳ παράθυρα εἶναι τά ἀνοίγματα τῆς συνειδήσεως πρός τόν ἄδρατον κόσμον.

- Μαγικῶς: Καί εἰς τάς μαγικάς τελετουργίας χρησιμοποιεῖται μαγικῶς εἷς τάπης ἀπό λινόλεουμ πλάτους περίπου 2,25 μ. ἐπί τοῦ ὁποίου ἔχει χαραχθῇ εἷς κύκλος εὐμεγέθης μέ πλάτος γραμμῆς περ. 15 χιλιοστῶν. Εἰς ἕν σημεῖον ἡ γραμμή παραμένει ἀνοικτή (ἡ θύρα) καί κλείεται μετά τήν εἴσοδον τοῦ χειριστοῦ μέ ξυλοκάρβουνο.-

ΤΑΡΑ.- Σύζυγος τοῦ Β ριχασπάτι εἰς τήν Ἰνδικήν Μυθολογίαν. Ἡ ἁρπαγή αὐτῆς ὑπό τοῦ Σόμα, προκάλεσε τόν πόλεμον μεταξύ τῶν θεῶν καί τῶν Ἀσούρας. Πρέπει νά συμβολίζῃ τήν μυστι-

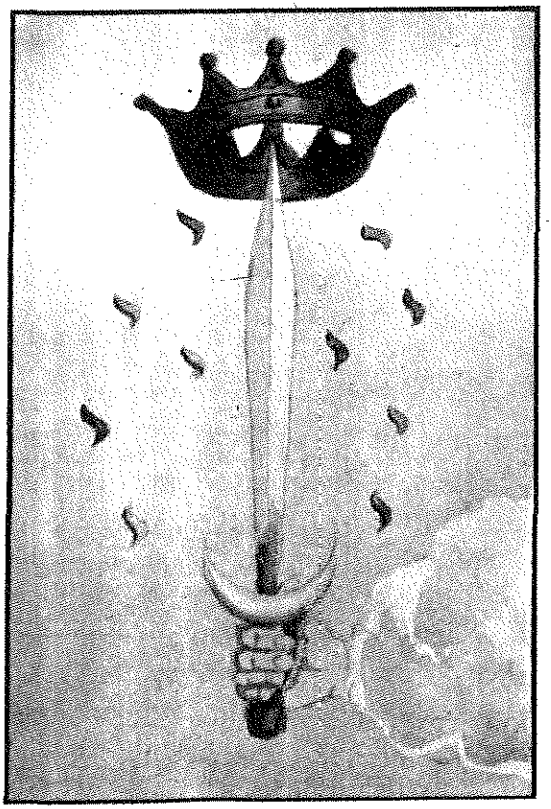

'Ο "Ασσος σπαθί
σχέδιον πρωτότυπον τοῦ ΕΛ.LEVI

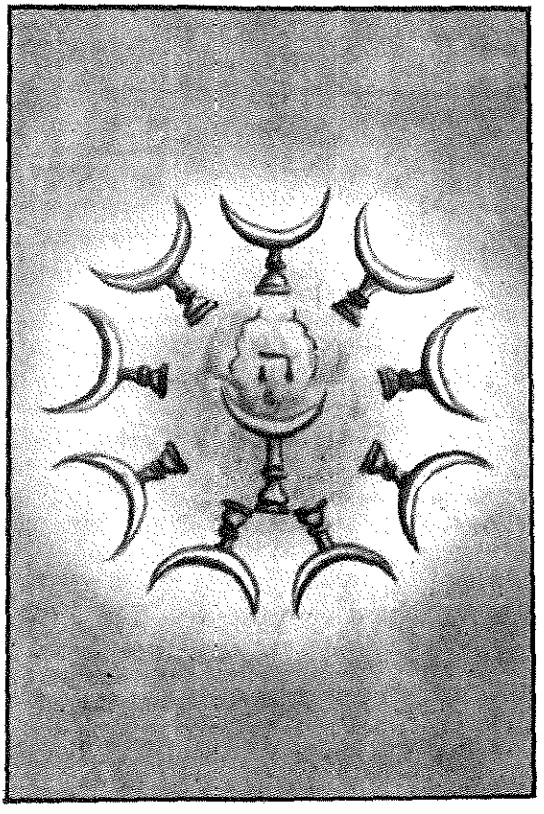

Τό δέκα Κούπα (EL.LEVI)

κήν γνῶσιν.-

ΤΑΡΑΚΑ.- (σκρ. προφύλαξις). Εἶδος " χάριτος" ἤ φωτισμοῦ ἐπιτυγχανομένου διά τῆς ἀσκήσεως τῆς Γιόγκα.

ΤΑΡΑΝ ἤ ΤΑΡΑΝΙΣ (κελτ.) Κελτική θεότης τοῦ κεραυνοῦ, πολύ ἀνάλογος πρός τόν Θεόν Θώρ.

ΤΑΡΓΚΟΥΜ (χαλδ.) Ἑρμηνεία. Αἱ παραβολαί τῶν ἑβραϊκῶν κειμένων.

-ΤΑΡΤΑΡΟΣ.- Εἰς τούς ἀρχ. "Ελληνας ἔν βαθύ χάσμα εἰς τόν Ἅδην, τό ὁποῖον εὑρίσκετο τόσον ὑπό τήν Γῆν, ὅσον ὁ Οὐρανός ἀπέχει ἀπ' αὐτῆς, κλειστός διά χαλκίνων πυλῶν" ἤ παράστασις μιᾶς ὑπογείου φυλακῆς ὅπου ἐκολάζοντο οἱ ἁμαρτήσαντες ἀντιστοιχεῖ πρός τήν χριστιανικήν Κόλασιν (J. RICHEPIN I 435).-

ΤΑΡΩ (TAROT ,TAROK).- Σύνολον ἐξ 74 παιγνιόχαρτων (καλουμένων Κλειδῶν) τό ὁποῖον, ὡς λέγεται, προέρχεται ἀπό τούς Βοημούς ('Αθιγγάνους). Φαίνεται νά ἀποτελῇ ἕν εἶδος ἀρχαιοτάτης Βίβλου, περικλειούσης μέγαν ἀριθμόν διδαγμάτων ἀναφερομένων εἰς τήν μυητικήν Τέχνην ἤ τήν ἀρχαίαν Βασιλικήν Τέχνην. Εἶναι λίαν πιθανόν νά τήν μετέφερον μαζί των οἱ Βοημοί ὅταν ἐγκατέλειψαν τήν πατρίδα των (Αἴγυπτον ; 'Ινδίαν;).

Συνεπεία βεβηλώσεως χρησιμοποιεῖται δι' ἐγωϊστικούς σκοπούς ὑπό τῶν σημερινῶν χαρτομάντεων πρός πρόρρησιν τοῦ μέλλοντος.

Τό Ταρώ φαίνεται νά περικλείει σύνοψιν μυητικῶν παραδόσεων εἰς τάς 22 μείζονας Κλείδας του, ὡς καί εἰς τάς 52 ἐλάσσονας, αἱ ὁποῖαι ὑποδιαιροῦνται εἰς 4 σειράς: κύκλους, ἤ δηνάρια, ξίφη ἤ σπαθιά, κύπελλα ἤ κοῦπες, καί ράβδους ἤ μπαστούνια, αἱ ὁποῖαι ἀντιστοιχοῦν πρός τόν σύμβολισμόν τῶν 4 στοιχείων τῆς ἑρμητικῆς φιλοσοφίας. Αἱ κλεῖδες τοῦ Ταρώ φαίνεται ἐπίσης νά εἶναι συνυφασμέναι πρός τά 12 σημεῖα τοῦ ζωδιακοῦ, πρός τούς 7 πλανήτας καί πρός τά 22 γράμματα τοῦ ἑβρ. ἀλφαβήτου.

Τήν συμβολικήν σημασίαν τῶν μειζόνων καί ἐλασσόνων κλειδῶν τοῦ Ταρώ ἀνεκάλυψε πρῶτος ὁ Γάλλος διανοητής COURT DE GEBELIN (Ὁ Ζεμπελέν). Τά σύμβολα καί οἱ ἀριθμοί τοῦ Ταρώ ἔδει νά ἐμπεριεχοντο εἰς τήν προφητείαν τοῦ Ἰεζεκιήλ καί εἰς τήν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου. Ὑπό τῶν Ἀπροκρυπτῶν τό Ταρώ θεωρεῖται ὡς ἡ βάσις τῆς προφορικῆς διδασκαλίας τῆς Μαγείας· ἀλλ' ἐπί τοῦ προκειμένου μόλις πρό τινων ἐτῶν ἐδημοσιεύθησαν στοιχεῖα τινα.

Ἀπεικονίσεις τῶν κλειδῶν τοῦ Ταρώ, ἀνευρίσκονται εἰς παλαιά χειρόγραφα, τά ὁποῖα εἶναι καταχωρημένα εἰς δημοσίας Βιβλιοθήκας ἐνίοτε ὑπό τό λῆμμα Τάλισμαν.

Εἰς τήν ἑλληνικήν ἐξεδόθη πρό τινων ἐτῶν διεξοδική καί ἐμβριθής μελέτη περί τοῦ Ταρώ ὑπό τοῦ Π.Γράβιγγερ, ὅπου ἐξετάζεται ἡ ἱστορία καί προέλευσις, ἡ συμβολική τῶν μειζόνων καί ἐλασσόνων κλειδῶν, ἡ χρῆσις αὐτοῦ διά μαντευτικούς σκοπούς, ἡ μυητική του σημασία, ἡ κοσμολογία καί ἀνθρωποσοφία τῶν μειζόνων κλειδῶν, τό μυητικόν πρόγραμμα, τέλος αἱ τεκτονικαί καί ἑρμητικαί ἀντιστοιχεῖαι.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Ὁ Συμβολισμός τοῦ Ταρώ, Ἀθῆναι 1966 Idem ; Ἑρμητ. Φιλοσοφία I 166.E.L.Levi , Δόγμα 95, Τυπικόν 209, Ἱστορία 252.- Voile d'Isis, 1928,No Special;Tarot. M.Rivière Hist.299. T.Basilide, Le Profond Mystere du Tarot Metaphysique, Paris 1930. O.Wirth, Le Tarot des Imagiers du Moyen Age, Paris 1927. Papus,Le Tarot des Bohemiens, Paris 1927. Enel, La Trilogeiw de la Rota, Lyon 1961, T.Derain. Aldegonde Perrenna, L'Art de Tirer les Cartes et les Tarots, Paris 1826.
Anonyme. Theoretischer & Praktischer Unterricht Uber das Buch Thot Oder Uber die Höhere Kraft Natur & Mensch mit Zuverlässigkeit die Geheimnisse des Lebens zu Enthüllen, Und Orakel zu Erteilen, Mit 78 Fein Illum.Kpf,Λειψία 1793. Fr Henri Birven, Der Tarot, Einfuhrung in Seiner Symbolik A.Frank Glahn, Das Deutsche Tarotbuch.
Joachim Winkelmann, Tarot der Eingeweihten,Bpλ.1954
M.Kahir, Das Verlorene Wort.

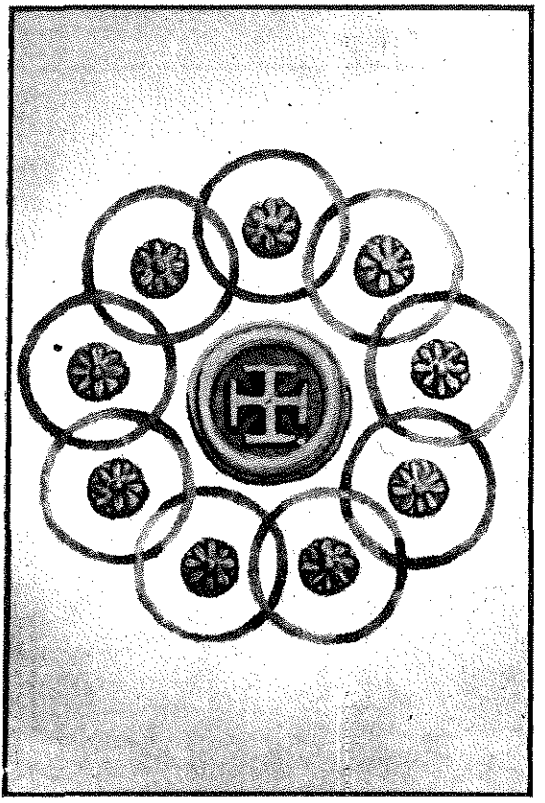

Τὸ δέκα καρρῶ (δηνάρια)
(σχέδιον πρωτότυπον τοῦ EL.LEVI)

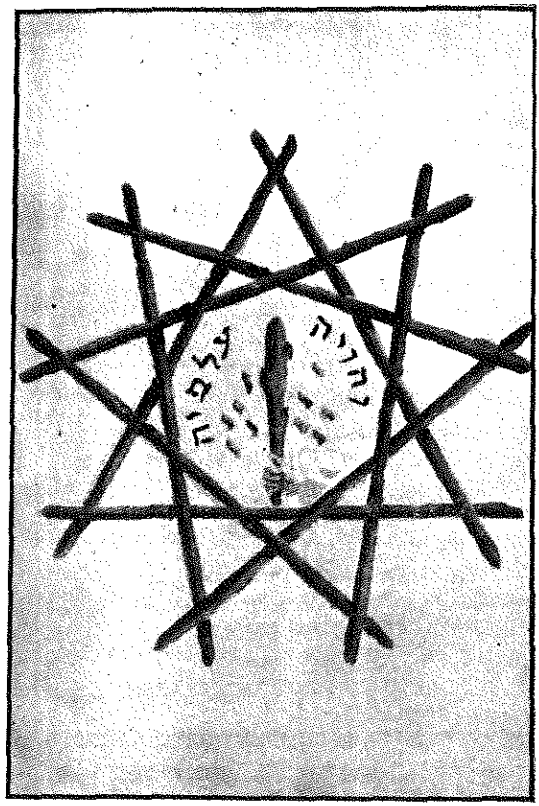

Τό δέκα μπαστοῦνι (EL.LEVI)

ΤΑΤ ἤ ΘΩΘ.- (Αἰγυπτ. ἐκ τοῦ Τεχοῦ = Ἶβις).
Θεός τῆς Γνώσεως καί τῆς μυήσεως, ἀνάλογος πρός τόν Ἑρμῆν. Τό ὄνομα τοῦτο ὑπενθυμίζει τόν μεξικανικόν θεόν Τεότλ. Τό ὄνομα Τάτ ἀπαντᾶται εἰς τούς φιλοσοφικούς διαλόγους Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου καί παρουσιάζεται ὡς πνευματικός υἱός αὐτοῦ.

ΤΑΤΒΑ ἤ ΤΑΤΤΒΑ.- (σκρ. ἰδιότης Ἐκείνου, πραγματικότης).
Οὐσιαστική Φύσις· εἶναι ἡ μορφή ἐκδηλώσεως τῶν διαφόρων κοσμικῶν πεδίων (ἐνῶ τό Ταν μάτρα εἶναι ἡ ἐνέργεια αὐτῆς) εἶναι αἱ γραμμαί αἱ καθορίζουσαι τήν μορφήν τοῦ ἀτόμου, τούς ἄξονας ἀναπτύξεώς του, τάς γωνιώδεις σχέσεις του κ.κ.
Διακρίνουν 5 τάττβας ἐν σχέσει πρός τά 5 κοσμικά ἐπίπεδα ἐπί τῶν ὁποίων ἀναπτύσσεται ὁ ἄνθρωπος: Ἀκασά, Βαγιού, Τέγια, Ἄπας καί Πριτζβι.
Ὥστε δυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι Τ. εἶναι αἱ ἀφηρημέναι ἀρχαί τῆς ὑπάρξεως, τά λεπτοϋφῆ στοιχεῖα τά ὁποῖα πρέπει νά εὑρηνται εἰς σχέσιν μέ τάς αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου. Πρόκειται ἐν προκειμένῳ περί ἑνός εἴδους δονητικῶν καταστάσεων, εἰς τάς ὁποίας ὑπόκειται ἡ Φύσις καί δι' αὐτῆς ὁ Ἄνθρωπος. Ἡ ἐπίδρασις τῶν Τ. ἀλλάσσει μέ ἕνα ὡρισμένον ρυθμόν, πού ὁποῖον ὁ ἀποκρυφιστής ὁ θέλων νά ἐργασθῇ δι' αὐτῶν, πρέπει νά γνωρίζῃ.
Βιβλιογρ. Tanon 77,86, 91.- D.S.VI 204,207. A.Besant, Μελέτη ἐπί τῆς συνειδήσεως. Anny Miller, Die Praktische Anwendung der Tattwas. Fra Peregregius, Tattwa, Helsehen, & Astralwallen, Βρλ 1955

ΤΑΥ.- Ἑλληνικόν καί ἑβραϊκόν γράμμα, ἀντίστοιχον πρός τό λατινικόν Τ. Πρό τῆς διαδόσεως τῶν ἑβρ. γραμμάτων ἀπετέλει τό Τ τόν αἰγυπτιακόν ἀλυσωτόν ☥ Σταυρόν, τόν CRUX ANSATA τῶν λατίνων, καί ἐταυτίζετο μέ τό αἰγυπτιακόν ἱερόγλυφον "Ανηχ. Τό σύμβολον τοῦτο ἀνῆκεν ἀποκλειστικῶς εἰς τούς

Ταῦ. Τό 22ον γράμμα τοῦ ἑβρ. ἀλφαβήτου.

μύστας. Ἦτο τό σύμβολον τῆς καθαγιάσεως καί τῆς μυήσεως. Ὡς τοιοῦτο παρελήφθη ἀργότερον ὑπό τῆς Ἀγγλικῆς Ἀφῖδος ὑπό τό σχῆμα τοῦ Τριπλοῦ Ταῦ: Τ
Βιβλιογρ. Λάσκαρης 744,754, D.S.V. 168 Τεκτον. Μουσεῖον 65.- Leadbeater, Κεκρυμ. ζωή 306.-

ΤΑΥΡΟΒΟΛΙΟΝ.- Εἰς τό βάθος τοῦ φυσικοῦ ἤ τεχνητοῦ "σπηλαίου" ἔνθα ἐτελοῦντο τά μιθραϊκά Μυστήρια, ἔναντι τοῦ εἰσερχομένου παρίστατο τό ἄγαλμα τοῦ Ταυροβολίου, δηλ. τοῦ Μίθρα φονεύοντος τόν Ταῦρον. Ἦτο κεκαλυμμένον ἀπό τῶν ὀμμάτων τῶν νεοφύτων διά πέπλου ἤ διαφράγματος. Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ πέπλου τούτου καί ἡ ἀποκάλυψις τῆς εἰκόνος, ἀπετέλει τό ὕψιστον σημεῖον τῆς τελετουργίας. Ἐκατέρωθεν τῆς παραστάσεως ὑπῆρχον δύο κολόττητες, εἰς τάς ὁποίας ἐλάμβανον θέσιν οἱ δύο Δαδοφόροι.
Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ἰρανικά καί Περσικά Μυστήρια, 58.-

ΤΑΥΡΟΣ.- Συμβολικῶς.- Εἰς τήν ἀνατολήν ὑπάρχουν πολυάριθμα κατάλοιπα τῆς λατρείας τοῦ Ταύρου, ἥτις ἠσκήθη 4000 ἔτη π.Χ. Κατέλειπεν εἰς τήν καρδίαν τῶν λαῶν σφραγίδα ἀνεξίτηλον, ὅπως ἀποδεικνύει τό βιβλικόν ἐπεισόδιον τοῦ Μωϋσέως μέ τόν χρυσοῦν μόσχον.

Αἱ περιοχαί ὅπου θά ἀναπτυχθοῦν οἱ πολιτισμοί τῶν Σουμερίων, τοῦ Ἰράν, τῶν Ἰνδῶν, Αἰγυπτίων καί Ἑλλήνων, εἶναι πλουσιώτεραι εἰς εἰδήσεις περί τοῦ θείου Ταύρου. Ἡ εἰκών του ἐμφανίζεται ἤδη εἰς TELL-KAFADJE, εἰς τό ἀρχαιότερον γνωστόν ἱερόν, ὅπου γειτνιάζει μέ μίαν θεάν-μητέρα, Γῆν.

Ὁ βρυχυθμός του ὑπενθυμίζει τόν δημιουργικόν Λόγον. "Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος" θά εἴπῃ ὁ Ἅγ. Ἰωάννης. Εἰς τήν Γέν. ὁ θεός λέγει: Γένηθήτω φῶς". Ὁ ἦχος ἑπομένως εἶναι προγενέστερος τοῦ φωτός, καί ἡ φωνή τοῦ Ταύρου Ἀνού, προηγεῖται τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου.

Ἡ λέξις θεός.- Κατά τινας ὁ Ταῦρος μᾶς παρέχει τήν ἄμεσον ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως "θεός". Πράγματι ὁ Ταῦρος εἰς τήν σκρ. λέγεται " GO", εἰς τήν σουμερικήν GUD εἰς τήν ἰρανικήν GAW, ἐνῶ ὁ θεός καλεῖται GUD εἰς τήν σκανδιναυϊκήν, GUTH εἰς τήν γοτθικήν, GOTT εἰς τήν γερμανικήν GOD εἰς τήν ἀγγλικήν.

Αἱ δύο ἑπομένως νεώτεραι μορφαί DIEU καί GOD ἀνάγονται εἰς τήν κοινήν ἀρχαιότητα ὅπου παριστοῦν ἑκάστη μίαν διαφορετικήν σύλληψιν τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος: ἡ δύναμις GO καί τό φῶς προερχόμενον ἀπό τήν σκρ. ρίζαν DIV πού σημαίνει λάμπτω καί ἥτις ἔδωσε τό DYAUS, τό DEUS καί τό Ζεύς.

Ὁ Θεός Ταῦρος.- Ὁ ἀρχαιότερος θεός Ταῦρος εἶναι ὁ Ἄνού, ὁ σουμέριος θεός τοῦ Οὐρανοῦ. Εἶναι ὁ Πατήρ καί βασιλεύς τῶν θεῶν καί φέρει στέμμα κερασφόρον, διότι εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν ἄρρην ἀρχή. Κατοικεῖ ἐν ἱερόν ὄρος κείμενον εἰς τόν ἀκραῖον Βορρᾶν, ὅπως ὁ πρωταρχικός Ζεβα τῶν Δραβιδῶν, ὅστις ἐπίσης φέρει κέρατα. Ὁ Υἱός του Ἐνλὸλ ἡ Βῆλος χαρακτηρίζεται ὡς " ὁ εὐσπλαχνός θεός - Ταῦρος, τῆς ἀρετῆς ταύτης ἀποδιδομένης ἤδη ἀπό τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος, ὡς κατηγορήματος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἄνού εἶναι ἐπίσης ὁ θεός τῶν στρατιῶν, ὅπως ὁ Σαβαώθ τῆς Βίβλου, οἱ δέ πολεμισταί του εἶναι οἱ ἀστέρες.

Τό ἱερόγλυφον τοῦ Ταύρου εἶναι κεφαλή βοός. Ἀναστρέφόμενον τό σύμβολον τοῦτο δίδει τό κεφαλαῖον Α πρῶτον γράμμα ὅλων τῶν ἀλφαβήτων. Ἐάν εἰς τόν θεόν Ταῦρον ἀντιστοιχεῖ μία θεά ἀγελάς, μήτηρ γόνιμος τῆς ὁποίας εὑρίσκομεν τά κέρατα εἰς τήν κόμωσιν τῆς θεᾶς Ἁθώρ, Ἴσιδος καί Νεῖθ, τά ἴδια κέρατα συμβολίζουν τόν σεληνιακόν μηνίσκον, περιβάλλον τά τόν ἡλιακόν δίσκον. Ὁμηνίσκος οὗτος εἶναι τό ἔμβλημα τῆς Νί- - Σούν, τῆς Ἰστάρ, τῆς Ἀστάρτης, τῆς Ἀρτέμιδος θεᾶς νά τοποθετηθῇ τελικῶς ὑπό τό πέλμα τῆς Παρθένου Μαρίας.

Πρό 3000 ἐτῶν καί πλέον εἰς τήν Κύπρον καί τήν Κρήτην εἰς τούς τάφρους τῶν ἱερῶν Ταύρων, ἡ παράστασις αὐτῶν συνοδεύεται ἀπό τόν Ὄφιν καί τήν περιστεράν, σύμβολα ἀφροδιτικά, δεικνύοντα ἤδη ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ὑλικῆς γονιμότητος εἶχεν ἐξελιχθῇ πρός ἐκείνην τῆς πνευματικῆς καί μυητικῆς γονιμότητος.

Εἰς τήν Ἰνδίαν, κατά τήν ἄφιξιν τῶν Ἀρίων, ὁ κυριώτερος τύπος ἦτο ἡ τελετική μετάδοσις ἑνός ὑγροῦ, τοῦ Σόμα, φέροντος τό ὄνομα τῆς Σελήνης.

Εἰς τήν Μέσην Ἀνατολήν καί ἰδίως εἰς τήν Περσίαν ὁ αὐτός τύπος συναντᾶται μέ τό Χόμα καί τήν Θυσίαν τοῦ

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ταύρου ἔχουσι κατά τό πλεῖστον πολύ καλήν μνήμην καί δυσκόλως λησμονοῦν, μάλιστα δέ ὅ,τι ἔπραξέ τις δι' αὐτούς, καλόν ἤ κακόν. Μανθάνουν εὐκόλως, κατέχουσι μεγάλην φαντασίαν καί διαίσθησιν. Παρά τήν τάσιν αὐτῶν πρός τήν μαλθακότητα καί τήν ὀκνηρίαν, τείνουσιν πρός πρακτικῆς φύσεως ἐνασχολήσεις καί πολλάκις ἀναγνωρίζονται ὡς λίαν ἐπιδέξιοι. Ἰδιαιτέρα ἀγάπη παρουσιάζεται ἐπί κλάδων σχετιζομένων μέ τήν γεωργίαν καί ἀνθοκομίαν. Ἡ δύναμις συγκεντρώσεως αὐτῶν εἶναι σημαντική.

Φυσιογνωμονικῶς.-Κάπως προέχων ὀφθαλμός, εὐχάριστος, ἀξιαγάπητος φυσιογνωμία, στρογγύλον πρόσωπον, μέ σαφῶς διαγραφόμενον κατώτερον τμῆμα, βραχεῖα, πεπλατυσμένη ρίς, εὐρύ, θολωτόν ἀλλά κατά τό πλεῖστον οὐχί συμμετρικόν μέτωπον, βραχύς ἤ πάντως ἐντός τῶν ὅμων εἰσερχόμενος λαιμός, σχετικῶς παχέα χεῖλη, πρός τήν μίαν πλευράν κλεῖνουσα κεφαλή, λεπτόν καστανόν τρίχωμα.

Παχύ, ἀπεστρογγυλωμένον, μᾶλλον μικρόν ἀνάστημα. Ὑπόλευκος, μαλακή ἐπιδερμίς. Βάδισμα δυσκίνητον, μαλθακόν, ὀκνηρόν. Φωνή καί ὁμιλία παρατεταμένη, φιλική μέ τόνον μαλθακότητος.

Γραφολογικῶς.- Ὁ γραφικός χαρακτήρ παρουσιάζει σχετικῶς συμπαζευμμένας, πυκνογραμμένας, ἀλλά πάντως ἄνευ ζωῆς καί ἀποπνεούσας μαλακόν χαρακτῆρα γραμμάς. Πολλαί περικοσμήσεις, γιρλάνδες, σχεδόν κατακόρυφος διεύθυνσις τῶν γραμμάτων, σχετικῶς ὑπέρ τό μέτρον ὑψηλά μικρά γράμματα, εὐχάριστα καμπύλαι ἐν ἀρχῇ καί εἰς τό τέλος τῶν λέξεων, εὐανάγνωστος, σταθερά, πλήν ἐλάχιστα εὐκίνητος γραφή.

Θεραπευτικῶς.- Μέρος τοῦ σώματος.-Λαιμός, αὐχήν, λάρυγξ. Κατώτερον μέρος τοῦ κρανίου (αἴσθημα ἀποστάσεως, μορφῆς, χρώματος). Ἀμυγδαλαί, θυρεοειδής ἀδήν, φωνητικά ὄργανα, γλῶσσα.

Παθολογικῶς.- Τάσις πρός παθήσεις τῶν ἀνωτέρω ὀργάνων, οἷον ἀσθένειαι τοῦ λαιμοῦ, λαρυγγίτις, κατάρρους, διφθερῖτις, ἀμυγδαλίτις, ἐξοζήσεις τῶν ἀδένων, καρκίνος τῆς γλώσσης, παράλυσις φωνητικῶν χορδῶν, πολύποδες φάρυγγος, ρινός κ.ἄ.

'Αστρομαγικῶς: ΠΝΕΥΜΑ, 'Ασμοδέλ

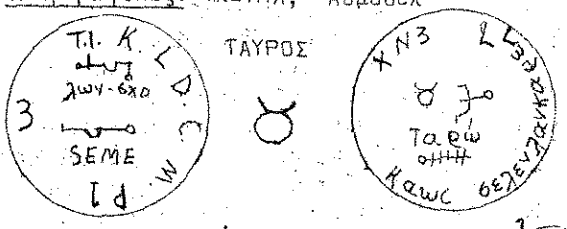

Πνεῦμα Ταύρου: 'Ασμοδέλ Σφραγίς:

Περίαπτον Ταύρου,

Κατασκευάζεται ἐκ χαλκοῦ, σιδήρου, κασσιτέρου καί χρυσοῦ. 'Ιδιαιτέρα ἰκανότης τοῦ φυλακτηρίου τοῦ Τ. εἶναι ἡ ἀπόδοσις τῆς ἰκανότητος εἰς τούς ἄνδρας ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐστερήθησαν προώρως αὐτῆς. 'Εξαρτώμενον εἰς τρόπον ὥστε τό σημεῖον τοῦ Ταύρου νά ἐφάπτηται τοῦ ὀμφαλοῦ, ἀποτελεῖ ἀσφαλῆ ἐπίκουρον ἐν προκειμένῳ, τόσον διά τούς ἄνδρας, ὅσον καί διά τάς γυναῖκας.-

Βιβλιογρ: Π. Γράβιγγερ, 'Αστρολογία II 126.- Idem, 'Αστρομαγεία 104.- Metman 119. Lanoe Villene, Livre des Symboles, ἐν λ. Boeuf et Taureau, Θ.Ε. 316.

ΤΑΥΤΙΣΙΣ.-ὑπάτη (IDENTITÉ SUPREME).-

'Η μεταπήδησις ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ πρός τό ἐσωτερικόν, ἰσοδυναμεῖ πρός τήν διέλευσιν ἐκ τῆς πολλότητος εἰς τήν μοναδικότητα, ἐκ τῆς περιφερείας εἰς τό κέντρον, εἰς τό μοναδικόν σημεῖον ἐκ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐφικτόν εἰς τό ἀνθρώπινον ὄν, ἀποκατεστημένον εἰς τά δικαιώματα τῆς "πρωταρχικῆς καταστάσεως" νά ἐξυψωθῇ πρός ἔτι ἀνωτέρας καταστάσεις καί διά τῆς ἀληθοῦς πραγματώσεως τῆς ἀληθοῦς του οὐσίας, νά καταστῇ οὐσιαστικῶς ἐκεῖνο πού εἶναι δυνητικῶς ἀπό πάσης αἰωνιότητος. "Οστις γιγνώσκει ἑαυτόν ἐν τῇ "ἀληθείᾳ" τῆς αἰωνίου καί ἀπείρου Οὐσίας, ἐκεῖνος γιγνώσκει καί κέκτηται τά πάντα ἐν ἑαυτῷ καί δι' ἑαυτοῦ, διότι ἦχθη εἰς τήν ἄνευ ὁρίων κατάστασιν, ἡ κατάστασις δέ αὕτη, ἐν σχέσει πρός ὅλας τάς λοιπάς, ὁσονδήποτε ὑψηλαί καί ἄν εἶναι, δέν εἶναι παρά εἰσέτι προκαταρκτικά στάδια ἄσχετα καί ἄνευ μέτρου συγκρίσεως μέ ἐκεί-

νην: εἶναι ἡ κατάστασις πού ἀποτελεῖ τόν ἀκροτελεύτιον σκο πόν πάσης μυήσεως, εἶναι ἐκείνη πού χαρακτηρίζεται μέ τόν ὅρον "Ὑπάτη Ταύτισις".(R.GUENON. Ἐπισκοπ. 1991).

ΤΑΥΤΟΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.- Τό ζήτημα τῆς ἀποδείξεως τῆς ταυτότη-τος τῶν κατά τάς πνευματιστικάς συνεδρίας ἐμφανιζομένων "πνευμάτων", ἀπησχόλησεν ὡς εἰκός μεγάλως τούς ὑποστηρι-κτάς τῆς πνευματιστικῆς θεωρίας. Οἱ περισσότεροι πνευματι-σταί ἤχθησαν εἰς τήν πεποίθησιν ὅτι τά ἐνδηλούμενα πνεύμα-τα εἶναι ὄντως αἱ ψυχαί τῶν ἀποσαρκωθέντων καί καταλήγουν εἰς τήν βεβαιότητα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Παραδόξως ὅμως ὑπάρχουν καί ἄλλοι, δεδηλωμένοι πνευματισταί, ὅπως ὁ Ἄλεξ. Ἀκσακώφ, οἱ ὁποῖοι διετύπωσαν ἀμφιβολίας ἐπί τοῦ προκειμέ νου. Οὕτω εἰς τό κλασικόν ἔργον του: ANIMISME ET SPIRITISME ὁ Ρῶσος ἐρευνητής γράφει ὡς συμπέρασμα τήν ἀκόλουθον φρά-σιν:" Ἀποκτήσας μέσω δραστηρίου ἐρεύνης τήν πεποίθησιν ὅτι ἡ ὑποκειμενική ἀρχή τοῦ ὑποκειμένου, ἐπιζῇ μετά τήν ἀποσύνθεσιν τοῦ σώματος καί ὅτι δύναται, ὑπό τινας ὅρους, νά ἐνσαρκωθῇ ἐκ νέου εἰς ἄλλο τι σῶμα ἱκανόν διά τοιούτου εἴδους ἐκδηλώσεις (εἰς μέντιουμ), θεωρῶ ὅτι ἡ ἀπόλυτος ἀ-πόδειξις τῆς ταυτότητος τοῦ ὑποκειμένου εἶναι ἀδύνατος". Εἰς ἓν διεξοδικόν κεφάλαιον τοῦ ἔργου του: L'AME EST IMMOR-TELLE, ὁ GABRIEL DELANNE ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος καί προσπαθεῖ νά ἀνασκευάσῃ τήν γνώμην τοῦ Ἀκσακώφ παραθέτων πλεῖστα ὅσα πειστικά παραδείγματα ἀποδείξεως τῆς ταυτότη-τος τῶν πνευμάτων. Μᾶς εἶναι ἀδύνατον ἐνταῦθα νά διατρίψω-μεν μέ τήν πρέπουσαν διεξοδικότητα. Ὀφείλομεν ὅμως νά δια-τυπώσωμεν καί ἡμεῖς ὡρισμένας ἐπιφυλάξεις, καί νά τονίσω-μεν ὅτι καί εἰς τήν Μαγείαν, ὅπου αἱ γνώσεις τοῦ θέματος εἶναι ἀσφαλῶς εὐρύτεραι ἀπό τάς τῶν πνευματιστῶν, τό θέμα τῆς ἀποδείξεως τῆς ταυτότητος τῶν κατά τάς μαγικάς ἐπικλή-σεις παρουσιαζομένων ὀντοτήτων, εἶναι λίαν δυσχερές καί δυσαπόδεικτον. Διά τοῦτο οἱ πειραματισταί δέν πρέπει νά εἶ ναι εὔπιστοι, καί νά μή παραδέχωνται ἄνευ ἐλέγχου τάς ἑ-κάστοτε τῶν ἐμφανιζομένων ὀντοτήτων βεβαιώσεις.

Βιβλιογρ.Aksakof,624,539,543,545,559,566-624. G.Delanne,Ame est Immortelle, 284. Idem, Recherches sur la Mediumnite, 329-...472...- Lombroso, Ὑπνωτ. Πνευμα-

τισμός 147.-C.Flammarion, Mort et son Mystere III 186,353.

ΤΑΦΗ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ.- Εἰς τήν Ἰατροσοφίαν ἡ νόσος θεωρεῖται ὡς μία πραγματικότης, ὡς ὀντότης, καί ὡς ἄδρατος τις οὐσία καί ὡς τοιαύτη ἀπομακρύνεται ἀπό τοῦ ἀσθενοῦς διά διαφόρων μεθόδων ὡς ἡ ταφή, ἤ ἀπόκρυφις, ἤ ἀπόπνιξις ἑνός φορέως τῆς ζωτικότητος τοῦ ἀσθενοῦς (τρίχες, ὄνυχες, ράκη κ.κ.) ἐντός τῆς γῆς ἤ ἐντός τοῦ ὕδατος.- Π.Γράβιγγερ,Φαρμακοσοφία III 75.-

ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΙΑ.- Κατά τινα μερίδα ὑπερμέτρως "Θετικῶν" ἀνθρώπων ὅλα γενικῶς τά φαινόμενα τοῦ ὑπνωτισμοῦ καί τῆς Παραψυχολογίας ὀφείλονται εἰς ταχυδακτυλουργίας ἐπιτηδείων ἀγυρτῶν. Εἶναι μία βεβαίωσις ὀφειλομένη εἰς ἀνεπαρκῆ κατάρτισιν καί ἐπίδοσιν. Ἄλλως τε ὑπῆρξαν καί διάσημοι ταχυδακτυλουργοί (ὅπως ὁ ROBERT HOUDIN) οἱ ὁποῖοι ἐδήλωσαν ἐπισήμως ὅτι τοιαῦτα τεχνάσματα δέν θά ἠδύναντο νά παραγάγουν διά τῆς τέχνης των.

ΤΑΧΥΤΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΧΥΝΣΙΣ.- Ὅσον ὁ χαρακτήρ τοῦ πνευματικοῦ εἶναι τό αἰώνιον καί τό ἀμετάβλητον, τόσον ὁ χαρακτήρ τοῦ ὑλικοῦ εἶναι ἡ συνεχής μεταλλαγή καί ἡ ταχύτης εἰς τάς ἐκδηλώσεις. Ὅσάκις ἡ ἀταξία ὀξύνεται, τόσον ἡ κίνησις ἐπιταχύνεται. Παράδειγμα ἡ κατά γεωμετρικήν πρόοδον ἐπιτάχυνσις τῶν τεχνικῶν ἀνακαλύψεων καί τῆς τεχνολογίας τῶν τελευταίων χρόνων.-

ΤΑΩΤ.- Θεός τῆς Φοινίκης, ἀνάλογος πρός τόν αἰγυπτιακόν Θώθ, ἤ Τῶτ, ἤ Τάτ. (Βλ.λ.).

ΤΕΓΙΑΣ ἤ ΤΑΓΙΑΣΙ (σκρ. τό πῦρ).- Προσωποποίησις τοῦ Ἄγνι. Τάττβα διά τοῦ ὁποίου ἐκδηλοῦται ὁ τρίτος Λόγος ἐπί τοῦ νοητικοῦ πεδίου. (Βλ. Ω Τάττβας, Στοιχεῖα).

ΤΕΘ. Τό ἔνατον γράμμα τοῦ ἑβρ.ἀλφαβήτου ἀντιστοιχοῦν πρός τήν ἑνάτην μείζονα κλεῖδα τοῦ Ταρώ (ὁ Ἐρημίτης).Κατά τόν CHARROT παριστᾶ τήν δίνην τοῦ Μεγ. Μαγ. Παράγοντος. Ὁμοιάζει ἐπομένως κατά τήν ἔννοιαν καί τόν ἰδεογραφισμόν

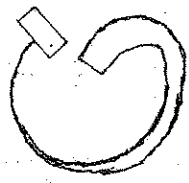

πρός τόν οὐροβόρ - ον ὄφιν. (CHARROT, LA ROSE - CROIX PENTAGRAMMATIQUE, ἐν " VOLLE D'ISIS" 1914, σ. 499).

Τέθ. Τό ἔνατον γράμμα τοῦ ἑβρ. ἀλφαβήτου.

ΤΕΙΟΝ.- Ὡς διεγερτικόν.- Ἡ διανοητική διέγερσις ἡ παρεχομένη ὑπό τοῦ τείου, εἶναι ἐνδιάμεσος μεταξύ τοῦ οἰνοπνεύματος καί τοῦ καφέ, ἀλλ' ἡ διέγερσις αὕτη πολύ ἤρεμος καί οὐδέποτε *παρουσιάζει* τάς ἀποτόμους μεταπτώσεις τῶν ἄλλων διεγερτικῶν. Τό τεῖον καθιστᾶ τό ἄτομον μελαγχολικόν καί προκαλεῖ προοδευτικῶς τήν ἀτονίαν τῶν νευρικῶν κέντρων. Σπανιώτατα ἐκδηλοῦνται κρίσεις ἀπαισιοδοξίας ὑπό τήν ἐπίδρασιν τοῦ τείου. Ἐξ' ἀντιθέτους καί πολύ συχνά συναντήσαμεν περιπτώσεις σοβαρᾶς νευρικῆς ἀτονίας ἐπισυμβάσας εἰς Ρώσους σπουδαστάς οἱ ὁποῖοι ἔκαμον κατάχρησιν τείου. Ἡ ἀρετή τοῦ διεγερτικοῦ τούτου εἶναι νά ἐπιτρέπῃ διανοητικήν ἐργασίαν διαρκείας. Διά τοῦτο εἶναι τό μόνον διεγερτικόν πού δύναται νά χρησιμοποιηθῇ εἰς τάς περιόδους πραγματώσεων.

Ἀλλά τό θεμελιῶδες μειονέκτημα τοῦ τείου εἶναι ὅτι δρᾶ κατά βάθος ἐπί τῶν νευρικῶν κέντρων, σύτως ὥστε ἡ διάρκεια τῆς ἀποκαταστάσεως εἶναι πολύ μεγαλειτέρα ἀπό τάς ἄλλας οὐσίας. Ἡ νευρική ἀτονία ἥτις λαμβάνει τοιουτοτρόπως γένεσιν, ἐκδηλοῦται διά τῆς ὁλικῆς ἀπουσίας πρωτοβουλίας καί θάρρους.

Τό ἄτομον τό ὁποῖον κάμνει κατάχρησιν τείου, ἀφήνει μελαγχολικῶς νά παρέρχεται ὁ χρόνος, παραπονεῖται ἠρέμως ἐάν εἶναι δυστυχής, ἀλλ' οὐδόλως σκέπτεται νά ἀντιδράσῃ καί παριστᾶ τόν πλέον σαφῆ τύπον τῆς μοιρολατρείας ἐν ὅλῃ τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως .- (PAPUS, Συνθ. Ἀνθρωπογν. 93).

ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ.- Χαρακτηρισμός τῶν Τεκτόνων. Ὑπό τόν τίτλον αὐτόν ἐξεδόθη ὑπό τοῦ ROGER Ø Πεῦρεφιτ ἓν τεκτονικόν μυθιστόρημα (Καρλσρούη 1962) μέ πολλάς ἐσωτερικάς νύξεις. (Πρβλ. Τέκνα τῆς χήρας) .

ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ.- (ENFANTS DE LA VEUVE).-

Εἰς τόν γαλλ. Ε.Τ. εἶς χαρακτηρισμός διά τούς Τέκτονας. Ἀνάγεται εἰς τόν βίον καί τόν Θάνατον τοῦ Χιράμ Ἀβί ὅστις ἦτο υἱός μιᾶς χήρας (II Χρον. β'13) ὅστις συνέβαλεν εἰς τήν οἰκοδόμησιν τοῦ Ναοῦ. Περαιτέρω ὁ χαρακτηρισμός ἔχει σχέσιν μέ τήν Γῆν ἡ ὁποία κατά τήν χειμερινήν περίοδον στερεῖται τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ ἡλίου. Τέλος εἶναι γενικῶς οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀποστερηθῆ τῶν πνευματογόνων ἐπιδράσεων τοῦ ἀπολεσθέντος Λόγου.-

ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ.- Γαλλ. Ἐλευθεροτεκτονισμός.

ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓ.ΑΝΔΡΕΟΥ.- Ὑπό τήν ἐπωνυμίαν ταύτην νοοῦνται πότε οἱ βαθμοί τοῦ Ἁγ. Ω Ἀνδρέου τῆς Μεγ. Ἑδν. Στ. τῆς Γερμανίας (χριστιανικός τύπος) πότε οἱ ἀνώτεροι βαθμοί τοῦ Ω Μετερρυθμισμένου (RECTIFIE) τύπου.

ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓ.ΙΩΑΝΝΟΥ.-

Διά τοῦ ὅρου ταύτου νοοῦνται εἰς τόν Ε.Τ. οἱ πρεῖς πρῶτοι(συμβολικοί) βαθμοί. Οὗτοι προηγοῦνται τῶν ἀνωτέρων "φιλοσοφικῶν" βαθμῶν.

ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ, Τύπος.- Τό 1754 ὁ Ἱππότης Ντέ Μπονβίλ ἐγκατέστησεν εἰς Παρισίους Διοικητήριον τῶν προκεχωρημένων βαθμῶν, ἐντός τοῦ Κολλεγίου τῶν Ἰησουϊτῶν τοῦ Κλερμόν, ἐξ οὗ καί τοῦτο ἐκλήθη Διοικητήριον τοῦ Κλερμόν. Τό Ε.Τ. σύστημα τό ὁποῖον ἐκεῖ ἠκολουθεῖτο ἔλαβε τό ὄνομα Τύπος Τελειοποιήσεως ἤ Τύπος Χερεντάμ. Ἀπετελεῖτο ἀπό 25 βαθμούς. Οἱ βαθμοί τοῦ Τύπου αὐτοῦ εἶναι οἱ αὐτοί μέ τούς τοῦ Συμβουλίου τῶν Λυτοκρατόρων τῆς Ἀνατολῆς καί τῆς Δύσεως, τό ὁποῖον ἐγκαθιδρύθη τέσσαρα ἔτη βραδύτερον καί εἰς τό ὁποῖον παρεχώρησε τήν θέσιν του ὁ τύπος Τελειοποιήσεως. Καί εἶναι ἐπίσης ὅμοιοι μέ τούς βαθμούς τοῦ Λ.Α.Σ.Τ.ὅστις διεδέχθη τό Συμβούλιον τῶν Λυτοκρατόρων. Ἡ βασική ἀρχή τοῦ ἐν λόγῳ Τύπου, εἶναι ὅτι ὁ Ε.Τ.προῆλθεν ἀπό τούς Ναΐτας καί ἐπομένως πᾶς τέκτων ἦτο καί Ἱππότης Ναΐτης. Εἰς αὐτόν τόν Τύπον ἐμυήθη καί ὁ βαρῶνος VON HUND καί δι'αὐτοῦ ἐπροχώρησεν εἰς τήν ἵδρυσιν τοῦ

Τύπου τῆς Λύστηρᾶς Τηρήσεως, ἀπορρίφας μέν τούς βαθμούς, ἀλλά διατηρήσας τήν περί Ναϊτῶν θεωρίαν.- (Λάσκαρης 746).

ΤΕΛΕΙΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ (PERFECT MASTER,MAITRE PARFAIT).- Εἶναι ὁ 5ος βαθμός τοῦ Α.Λ.Σ.Τ. Λειτουργικός τῆς Στοᾶς εἶναι ὁ Σέβ, ὅστις ἐκπροσωπεῖ τόν Ἀδώνχιράμ, ἐπιθεωρητήν τῶν ἔργων ἐπί τοῦ ὄρους Λιβάνου καί εἷς Ἐπόπτης. Συμβολικόν χρῶμα τοῦ βαθμοῦ εἶναι τό πράσινον. Τό κόσμημα εἶναι διαβήτης 60ο. Τό περίζωμα εἶναι λευκόν μέ πράσινον ἐπικάλυμα. Εἰς τό μέσον τοῦ περιζώματος πρέπει νά εἰκονίζεται εἷς κυβικός λίθος ἐν μέσῳ τριῶν κύκλων καί εἰς τό κέντρον αὐτοῦ κατά μέν τά παλαιά τυπικά τό λατινικόν στοιχεῖον J κατά δέ τήν νεωτέραν συνήθειαν τά Σαμαριτικά Γιόδ & Χέ.

Εἰς τόν ἐν λόγῳ βαθμόν γίνεται λόγος περί τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου καί ἑρμηνεύονται τά σύμβολα τοῦ κύβου καί τοῦ ξίφους. Λάσκαρης 747: Ταξίλ 446,563. RAGON,MESSE 234.

ΤΕΛΕΙΩΣΙΣ (PERFECTION). Ἡ ἐπίτευξις τοῦ ἀμεταβλήτου .

Ὅλα τά πράγματα τά ὁποῖα μεταβάλλονται ἐν ἡμῖν, ὡς ἡ σκέψις, ἡ ζωή, τό σῶμα, ὁ χαρακτήρ, ἡ ἰδιοσυστασία, ἡ δράσις, δέν εἶναι τό ἀληθινόν μας, τό ἀμετάβλητον ἐγώ, ἀλλά μεταλλαγαί τοῦ Ἐγώ μάς ἐν τῇ κινήσει. Εἰς τήν φύσιν ὅλαι αἱ ὑπάρξεις ἔμψυχοι καί ἄψυχοι, εἶναι μεταλλαγαί τοῦ μοναδικοῦ καί οἰκουμενικοῦ Ἐγώ.

Ὅλα τά πλάσματα ἔχουν κατά βάθος μίαν ὁμοειδῆ καί ἀδιαίρετον ὕπαρξιν: Λύτή εἶναι ἡ ἀλήθεια τήν ὁποίαν ὁ καθείς πρέπει νά πραγματώσῃ. Ὅταν ἡ ἑνότης αὐτή πραγματωθῇ ὑπό τοῦ ἀτόμου εἰς κάθε τμῆμα τοῦ Εἶναι του, καθίσταται ὁ ἄνθρωπος τέλειος, ἁγνός, ἀπηλλαγμένος τοῦ κατωτέρου του Ἐγώ καί ἀπό τάς ἀντιθέσεις τῶν ἐναντίων. Κέκτηται τήν πλήρη θείαν τελειότητα καί μακαριότητα.
(AUROBINDO, UPANISHADS, 42).

ΤΕΛΕΟΛΟΓΙΑ.- Βλ. Τελολογία.

ΤΕΛΕΣΜΑ.- Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου. Ὁ ὅρος "Τέλεσμα" ἀναφέρεται εἰς τήν 5ην πργρ. τοῦ Σμαραγδίνου Πίνακος τοῦ Ἑρμοῦ διά νά συμβολίσῃ τήν Πεμπτουσίαν καί τάς παρεμφερεῖς ὀνομασίας αἱ ὁποῖαι τῆς ἐδόθησαν. Ἡ Πεμπτουσία αὕτη θεωρεῖται ὡς ἡ πηγή πάσης ἐνεργείας: εἶναι ἡ Οὐσία τῆς Φύσεως, ἐκδηλουμένη διά τῆς κινήσεως, τῆς ἐκτάσεως καί τῆς σωματικότητος. Τά στοιχεῖα εἶναι ἡ μορφή τήν ὁποίαν ἡ Πεμπτουσία ὑποδύεται, ὁ τόπος ἔνθα δρᾶ, LOCA ET MATRICES, ἐπιτρέπουσα εἰς τό μικτόν νά ἐμφανισθῇ ἐπί τοῦ ὑλικοῦ πεδίου. Κατά ταῦτα τό Τέλεσμα ἐκδηλοῦται διά τῶν στοιχείων τά ὁποῖα τοῦτο ἐμψυχώνει. Εἶναι δημιουργός τῆς ἀντικειμενικῆς ὕλης. (Πρβλ. Μουλαπρακρίτη, Μαγ. Παράγων, Λίθῃρ, Ἀκασά, Ψυχή Κόσμου).-

- Μαγικῶς.- Ἀντικείμενον καθιερωμένον βοηθείᾳ μαγικῆς τελετουργίας, μέ σκοπόν νά προσελκύσῃ ὡρισμένας ἀποκρύφους ἐπιρροάς. Τό Τέλεσμα (ἐκ τοῦ ἑλλ.ρήματος "τελοῦμαι" ἤ τό TALISMAN ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ TILASM πληθ. TALASIM, TILASMAT ἤ τέλος ἐκ τοῦ ἑβρ. TSELEM.-, εἰκών, εἴδωλον) εἶναι ἀντικείμενον κατ' ἐξοχήν τεχνητόν, κατεσκευασμένον μέ συγκεκριμένον σκοπόν καί ἐπί τῇ βάσει προδιαγραφῶν ὑπαγορευομένων ὑπό τῆς ἐπιστήμης τῶν ἀναλογιῶν καί τοῦ νόμου τῶν δονήσεων. Ἡ ἐπίδρασις ἥτις τῷ ἀποδίδεται εἶναι προϊόν συλλογισμῶν, ἐνίοτε λογικῶν, πάντοτε ὅμως συμβολικῶν καί ἀναλογικῶν: τό ἡλιοτρόπιον εἶναι φυτόν τοῦ ἡλίου διότι στρέφεται πρός αὐτόν· ἡ σκουριά τοῦ σιδήρου καί ἐν συνεχείᾳ ὁ σίδηρος εἶναι προϊόντα σχετικά καί ἀνάλογα πρός τόν θεόν καί τόν πλανήτην Ἄρην, διότι εἶναι κόκκινα ὅπως ἡ φωτιά καί τό αἷμα.

Συνεπῶς ἡ κατασκευή τοῦ Τελέσματος ὑπόκειται εἰς ἀνταποκρίσεις, εἰς συλλογισμούς, εἰς νόμους πρωτογόνους κατά τό φαινόμενον, ὅπως ὅμως ἐν τελικῇ ἀναλύσει ἀποδεικνύεται εἰς βασικάς φυσικάς ἀληθείας. Κεκτημένον τεχνικῆς κλέος ἀνεπτυγμένης, παρουσιάζει καί ἀνάλογον ἐξειδίκευσιν. Τό Τέλεσμα δέν προφυλάσσῃ ἐναντίον οἱουδήποτε κινδύνου ἤ οἱασδήποτε ἐπιδράσεως, ὅπως τό φετίχ, ἀλλ' ἐναντίον εἰδικοῦ ἐχθροῦ: ἐναντίον τῶν ὄφεων, ἐναντίον τῶν θηρίων. Εἰς πλέον προηγμένους πολιτισμούς, ἀποτελεῖ ἤδη ἔν ἔργον συνθέσεως ἀξιοπαρατήρητον,

ἔνθα ἐπεμβαίνουν ἀριθμοσοφικά, ἀστρολογικά, μαγικά καί ἀναλογικά στοιχεῖα., εἰς τήν κατασκευήν του. Μεταπηδοῦμεν τάτε εἰς τό "Εμβλημα.
(Πρβλ. Φυλακτήρια, περίαπτα, ἐμβλήματα).
Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ. Ἐπιστ.Δονήσεων 186, 198 = Μαγεία -Ψυχουργία-Θεουργία 354,366.-388.-
33.- Γ. Σκλιᾶ, Τά μαγικά τετράγωνα, σ.2... ἐν "Πραγματ. & Μελέται" Τ. III.

ΤΕΛΕΤΑΙ.- Εἰς τήν ἀρχαίαν Ἑλλάδα αἱ τελετουργίαι τῆς μυήσεως ἐκαλοῦντο "τελεταί".- GUTHRIE, 224, 231.-

ΤΕΛΕΤΑΡΧΗΣ.- (MAITRE DES CEREMONIES,ORDNER,ZEREMONIEN MEISTER).- Ἀξίωμα εἰς τόν Ε.Τ. παραληφθέν ἀπό τόν γαλλικόν Ε.Τ. Ὁ Τελετάρχης συνοδεύει ἐπί ἐπισήμων τελετῶν τούς μεγάλους ἀξιωματούχους καί ἐπισκέπτας ἐν τῇ Στοᾷ καί εἶναι γενικῶς ὁ ἁρμόδιος διά τήν εἰσαγωγήν καί συνοδείαν τῶν δοκίμων πρός μύησιν.
-Ὅρος χρησιμοποιούμενος εἰς τά Χαλδαϊκά Λόγια πρός δήλωσιν δευτερευόντων θεῶν κειμένων μεταξύ τῶν "Συνοχέων" καί τῶν Δαιμόνων." (Χαλδ. Λόγια, 5,63 (91-92).

ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ ἤ ΤΕΛΕΤΗ (λατ.CEREMONIA). Ἡ ἔννοια τῶν διαφόρων πράξεων αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦνται κατά τήν θείαν λειτουργίαν, ὡς καί εἰς τήν Μαγείαν, βάσει καθωρισμένου σχεδίου. Ἀπό ἐσωτερικῆς ἐπόψεως χρειάζονται αἱ Τ. ἀφ'ἑνός διά τήν ἀπόκτησιν ἀνωτέρας τινος βαθμίδος τῆς μυήσεως, ἀφ'ἑτέρου διά τήν καθ'ὁμάδας ἐργασίαν καί παριστοῦν τήν πρακτικήν πλευράν τῆς ἐσωτερικῆς θεωρίας. Παραλλήλως πρός τήν ἐκκλησίαν τῶν Ρωμαιο-καθολικῶν καί τῶν Ὀρθοδόξων, παρουσιάζει καί ὁ Ε.Τ. ἕν τῶν σημαντικωτέρων καί τελειοτέρων τελετουργικῶν συστημάτων. Ἐνῶ ἡ ἐκκλησιαστική Τ. ἀποβλέπει εἰς τήν μυστικήν ἕνωσιν τῆς κοινότητος μετά τοῦ Θεοῦ, ἡ Τ. εἰς τόν Ε.Τ. χρησιμεύει διά τήν συμβολικήν Ω Μύησιν ἐπί τῆς ὁδοῦ τῆς Μυσταγωγίας. Ἐξ'ἄλλου ὑπάρχει ἀκόμη καί ἡ τελετουργική Μαγεία κατά τήν ὁποίαν χρησιμοποιοῦνται φυσικαί δυνάμεις πρός κυριαρχίαν ἀνωτέρω ὄντο-

τήτων, αἱ ὁποῖαι ἄλλως θά παρέμενον ἀπροσπέλαστοι.

Εἰς τόν Βουδδισμόν ἡ χρῆσις Τελετῶν ἀπορρίπτεται, ἐφ' ὅσον δέ ἡ Θεοσοφία ἵστατο ὑπό τήν ἐπίδρασιν βουδδιστικῶν τύπλων, ἀπέκλεισε κάθε εἶδος τελετουργίας. Ἐν τούτοις εἰς νεωτέραν φάσιν, ἀνεκάλυψαν καί πάλιν, ὅλαι αἱ ἐσωτερικαί κινήσεις, τήν ὑψηλήν ἀξίαν καί τήν ἀποτελεσματικότητα τῶν Τ. ὡς μέσον τελειοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Οὕτω ἡ Ἄντυαρ Θ.Ε. ἵδρυσε τήν Φ Ἐλευθερόφρονα Καθολικήν Ἐκκλησίαν καί ἐνίσχυσε τοιουτοτρόπως εἰς μέγαν βαθμόν τόν ἐσωτερικόν Ε.Τ., περαιτέρω ἡ Ἀνθρωποσοφική Ἑταιρία ἐνεφάνισε τήν Φ Χριστιανικήν Κοινότητα, αἱ δέ κινήσεις τοῦ Φ Λεκτόριουμ Ροζικρουτσιάνουμ μέ ἐπικράτησιν τῆς τελετουργικῆς ἐργασίας, ἀκόμη δέ καί ἡ Θ.Ε. τοῦ Φ Χάρτμαν ἡ ὁποία ἐξωτερικῶς ἀπέχει πάσης τελετουργικῆς μορφῆς, ἀπέκτησεν ἐν συνεχείᾳ ἐσωτερικάς διακλαδώσεις ἀσχολουμένας ἀποκλειστικῶς μέ τελετουργικάς ἐργασίας.

Τελετουργική ὅμως ἐργασία δέον νά νοηθῇ ὡς ἀποτελεσματική, ἐφ' ὅσον οἱ μετέχοντες αὐτῆς ἔχουν προηγουμένως συλλάβει τήν σημασίαν καί τήν ἀξίαν αὐτῆς καί εἶναι ἐμψυχωμένοι ἐκ τῶν ἐπιδιωκωμένων σκοπῶν της. Ἐκ τούτου ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι Τελετουργικαί Ἑνώσεις δέν δύνανται νά ἀσκοῦν διαφήμισιν καί προπαγάνδαν καί ὅτι ἀπέναντι τῶν ἀμυήτων πρέπει καί αὐτήν τήν ὕπαρξίν των νά συγκαλύπτουν, πρός ἀποφυγήν διεισδύσεως ἀρνητικῶν ἐπιδράσεων καί ἐνοχλητικῶν στοιχείων.

Μυητικαί Τελετουργίαι (RITES).- Αἱ τελειώτεραι ἀπό αἰσθητικῆς ἐπόψεως τελετουργίαι οὐδεμίαν οὐσιαστικήν ἀξίαν ἔχουν, ἐάν δέν περικλείουν μυητικούς τύπους (RITES), διότι αὗτοι ἀποτελοῦν τό οὐσιῶδες στοιχεῖον πάσης μυητικῆς ἐργασίας, ὅσον ἀφορᾶ τήν μεταβίβασιν τῆς πνευματικῆς ἐπιρροῆς ἐκ τῶν ἄνωθεν καί τήν σύνδεσιν μετά τῆς μυητικῆς Φ Ἁλύσου, ἧς πᾶν μυητικόν κέντρον εἶναι ὁ φορεύς. Τοῦτο εἶναι τόσον σημαντικόν, ὥστε δυνάμεθα νά βεβαιώσωμεν ὅτι ἄνευ τύπων, οὐδεμία μύησις εἶναι ἐφικτή.

Ἄξιον προσοχῆς εἶναι ὅτι ἡ ὕπαρξις τύπων εἰς μίαν Τελετουργίαν, εἶναι χαρακτήρ κοινός εἰς ὅλους τούς παραδοσιακούς θεσμούς, οἱασδήποτε προελεύσεως καί φύσεως εἶναι οὗτοι, ἐσωτερικῆς ἢ ἐξωτερικῆς (θρησκεῖαι). Τοῦτο ἐπιβεβαιοῖ τήν ἀνωτέρω ἄποψιν ὅτι

οἱ τύποι ἀποβλέπουν πάντοτε εἰς τό νά θέσουν τό ἀνθρώπινον ἄν εἰς ποιάν τινα σχέσιν, ἀμέσως ἤ ἐμμέσως, μέ κάποιαν ἐπίδρασιν ἡ ὁποία ὑπερακοντίζει τήν ἀτομικότητά του καί πού ἀνήκει εἰς ὅλας τάς καταστάσεις ὑπάρξεως. Τοῦτο δέν συνεπάγεται ὅτι εἰς πᾶσαν περίστασιν ἡ ἐν λόγῳ ἐπίδρασις δέον νά γίνῃ ἀντιληπτή ὑπό τοῦ μυουμένου; διότι αὕτη ἐνεργεῖται κατά τό πλεῖστον μέσῳ λεπτοϋφῶν ὑποστάσεων τοῦ μυουμένου, ὑποστάσεων ὑπό τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων ἀδυνατοῦν νά μεταθέσουν τό κέντρον τῆς συνειδήσεώς των.

Οὕτως ἤ ἄλλως ὁ τύπος φέρει πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ τήν ἀποτελεσματικότητα του, ὑπό τόν ὅρον φυσικά νά τελεσθῇ συμφώνως πρός τούς παραδοσιακούς κανόνας, πού ἐξασφαλίζουν τήν ἀρτίαν καί γνησίαν ἐκτέλεσιν τῆς ἱερουργίας.

Ἡ ἀποτελεσματικότης αὕτη δέν ἔχει χαρακτῆρα "θαυμάσιον" ἤ "μαγικόν", ὡς τινές ὑποστηρίζουν, διότι ἀπορρέει ἁπλῶς ἐκ νόμων φυσικῶν ἀνωτέρας μόνον τάξεως, βάσει τῶν ὁποίων δροῦν αἱ πνευματικαί ἐπιδράσεις ἐπί τῶν κατωτέρω καταστάσεων τοῦ κόσμου.

Κατά τήν βεβαίωσιν τοῦ RENE GUENON, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀντλοῦμεν τάς πληροφορίας ταύτας, ἡ ἀποτελεσματικότης τοῦ τύπου, εἶναι ὅλως ἀνεξάρτητος τῆς ἀξίας αὐτῆς καθ' ἑαυτήν τοῦ ἱερουργοῦντος· τό λειτούργημα ἔχει ἐν προκειμένῳ σημασίαν, ὄχι τό ἄτομον, Μέ ἄλλας λέξεις ὁ ἱκανός καί ἐπαρκής ὅρος διά τήν πραγμάτωσιν τῆς ἱερουργίας, εἶναι ὅπως ὁ ἱερουργός ἔχει λάβει κανονικῶς τήν ἰσχύν νά ἐκτελῇ τόν τύπον· ὀλίγον ἐνδιαφέρει ἐάν ἀντιλαμβάνεται τήν σημασίαν αὐτοῦ ἤ καί ἀκόμη ἐάν πιστεύῃ κἄν εἰς τήν ἀποτελεσματικότητα αὐτοῦ: τοῦτο δέν δύναται νά στερήσῃ τῆς ἀξίας του τόν τύπον, ἀρκεῖ ὅλοι οἱ κανόνες μεταβιβάσεως αὐτοῦ ἐπακριβῶς νά τηρηθοῦν.-

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Βασικαί ὁμιλίαι. Ἔσωτ. 153. R. Guenon, Ἐπισκοπήσεις 92,117 EL.LEVI, Τυπικόν 80.o
-Αἱ πυθαγόρειοι Τελετουργίαι: ΣΦΙΓΞ 1962, 77, 95.-
R.Guenon, Ceremonialisme et Esthetisme, ἐν "Etudes Traditionnelles" 1950, 289. Paracelsus, I 292, III 304.

ΤΕΛΟΛΟΓΙΑ.- (FINALISME,TELEOLOGIE).- Ὅρος χρησιμοποιηθείς τό πρῶτον ὑπό τοῦ Γερμανοῦ φιλοσόφου WOLF (1679-1754). Ὀρθή γραφή εἶναι Τελολογία καί ὄχι Τελεολογία διότι ἡ ρίζα εἶναι τό τέλος καί ὄχι τό τέλειος.

Ὁ ὅρος Τ. ἀναφέρεται εἰς τήν θεώρησιν ὁλοκλήρου τῆς Φύσεως ἤ τουλάχιστον μεριχῶν περιοχῶν ταύτης, ἰδίως τῆς ὀργανικῆς φύσεως, ὑπό τήν ἔποψιν τοῦ σκοποῦ - τέλους, συγκεκριμένως ὅταν ἐπί τοῦ προκειμένου θεωροῦμεν τόν σκοπόν ὡς αἰτίαν. Κατά τήν τελολογικήν κοσμοθεωρίαν ὅλα τά ἐν τῇ Φύσει τελούμενα ὁρίζονται ὑπό ἀντιστοίχων σκοπῶν.
Βιβλιογρ.Tanon 466.Nouy, Destine 179. H.Conrad Martius, Der Selbstaufbau der Natur, Ἀμβούργον 1944.

-Τ. καί ἰατρική.Carrel κ.ἀ.Medecine dff.39.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.- Ὅπως τούς σοφούς τοῦ κόσμου ἐνδιέφερεν ἡ ἀπαρχή τοῦ Κόσμου (κοσμογονία) ἐξίσου ἔδειξαν ἐνδιαφέρον καί διά τό τέλος αὐτοῦ (συντέλεια τῶν αἰώνων). Δεδομένου ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ὑλικόν κατασκεύασμα καί ἔχει κάποιαν ἀρχήν, εἶναι ἐπόμενον ὡς τοιοῦτος νά ἔχῃ καί κάποιο τέλος.

Αἱ προρρήσεις περί τοῦ Τ.τ.Κ. εἶναι παντάρχαιαι καί φθάνουν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Ἀμέτρητοι εἶναι οἱ προφῆται καί οἱ ἐξαγγέλλαντες κατά τόν ἕνα ἤ τόν ἄλλον τρόπον, τήν προσεχῆ καταστροφήν τοῦ Κόσμου καί τήν ἐμφάνισιν νέου τοιούτου εὐτυχεστέρου καί δικαιοτέρου. Ἡ ἀρχαιοτέρα παράδοσις ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ ἰνδική. Πασιθέντες οἱ Ἰνδοί σοφοί ἐπί τοῦ νόμου τῶν κοσμικῶν Φ Κύκλων (Φ Γιούγκας) διετύπωσαν τήν περίφημον θεωρίαν των περί τῶν κοσμικῶν περιόδων καί παρεδέχθησαν ὅτι ἡ σύγχρονος ἀνθρωπότης διέρχεται διά τῆς τελευταίας περιόδου τῆς Κάλι-Γιούγκα, τῆς σκοτεινῆς ἐποχῆς, μετά τήν ἐκπνοήν τῆς ὁποίας πρόκειται νά λάβῃ χώραν τό τέλος τοῦ κόσμου καί ἡ ἀνάστασις ἑνός νέου, τελειοτέρου.

Ὁ Ἡράκλειτος εἶχεν ὁμιλήσει ἐπίσης "περί ἐκπυρώσεως" τοῦ Κόσμου διά καθολικῆς δηλονότι καταστροφῆς αὐτοῦ διά τοῦ πυρός. Ὁ Σενέκας, ὁ Λακτάντιος καί ὅλος ὁ μεσαιωνικός Χριστιανισμός ὁμιλοῦν μέ δέος διά τήν ἐπερχομένην καταστροφήν

τοῦ Κόσμου καί προτρέπουν τούς ἀνθρώπους εἰς μετάνοιαν καί ἑτοιμασίαν των διά νά δεχθοῦν τήν νέαν Ἐποχήν.

Ὁ Ἡρόδοτος εἶχε προαγγείλει ὅτι ὁ κόσμος θά διήρκει 10.800 ἔτη. Ὁ Δίων 13.984. Ὁ Ὀρφεύς 120.000. Ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ Ἄγγλος WINSTONS προεῖπε τό τέλος τοῦ κόσμου διά τό 1716. Ἡ κυρία KRUDENER διά τό 1823 κ. ἄ. ἄλλα.

Ἀλλ' ἡ πλέον ἀξιοσημείωτος χρονολογία ὑπῆρξε τό ἔτος 1000 μ.Χ. (MILENIUM). Οἱ ἄνθρωποι, πιστεύσαντες ὅτι ἐπίκειται πλήρης καταστροφή τοῦ πλανήτου, ἐπεδόθησαν εἰς βίον πλήρη αὐταπαρνήσεως καί θρησκευτικότητος, ἀπαρνηθέντες τά ἐπίγεια καί ἕτοιμοι διά νά δεχθοῦν τόν νέον κόσμον ὅστις θά ἐνεφανίζετο. Τό ἔτος 1000 παρῆλθεν ἄνευ ἀπευκταίου τινος, παραδόξως ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἀπέδωσαν τό γεγονός εἰς τήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ καί μέ πλήρη ζέσιν ἐπεδόθησαν εἰς τήν ἀναστήλωσιν τοῦ παλαιοῦ κόσμου ἐπί νέων, ἀρτιωτέρων βάσεων. Ὁ Βενεδικτῖνος RADULF GLABER βεβαιοῖ ὅτι κατά τό τέλος τοῦ 1003 ἡ Γαλλία καί ἡ Ἰταλία διέλαμψαν μεταξύ ἄλλων ἐθνῶν διά ἀνοικοδομήσεως μοναστηρίων καί ἐκκλησιῶν. Πράγματι ἡ χριστιανική Δύσις, ἠσθάνετο ὅτι ὄντως εἶχεν ἀρχίσει μία νέα περίοδος τοῦ Κόσμου καί ἐπεδόθη δι' ὅλων τῶν μέσων εἰς τήν οἰκουμενικήν ταύτην " ἀνάστασιν".-

Χωρίς νά παραμείνωμεν εἰς τάς σχετικάς προφητείας τοῦ Δανιήλ καί τῆς Ἀποκαλύψεως, τῶν Ραββίνων, τοῦ Ἰσλαμισμοῦ, τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἰωακειμικῆς παραδόσεως, εἰς τόν 15ον καί 16ον αἰῶνα, ὅπως καί εἰς τόν 18ον καί 19ον μέ τάς σχετικάς " ἀποκαλύψεις" τῶν Χιλιαστῶν θά ἔλθωμεν νά πραγματευθῶμεν τό θέμα ἐν ἐξαιρετικῇ συντομίᾳ βάσει τῶν ἀπόψεων τοῦ συγχρόνου μας μύστου RENE GUENON.-

Στηριζόμενος ὁ διανοητής οὗτος ἀφ' ἑνός ἐπί τῶν παραδοσιακῶν στοιχείων τῶν Ἰνδῶν καί τῆς Ἀποκαλύψεως, καί ἀφ' ἑτέρου ἐπί τῆς γενικῆς καταπτώσεως τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ἐπισημαίνει ἐντόνως τήν ἀσθένειαν τοῦ νεωτέρου κόσμου εἰς τό ἔργον του. " Ἡ Βασιλεία τῆς Ποσότητος καί τά σημεῖα τῶν καιρῶν". " Φαίνεται, λέγει, ὅτι πράγματι πλησιάζομεν εἰς τό τέλος ἑνός κόσμου δηλ. εἰς τό, τέρμα μιᾶς ἐποχῆς ἤ ἑνός ἱστορικοῦ κύκλου, σύμφωνα μέ ἐκεῖνα πού διδάσκουν ἐπ' αὐτῆς

τῆς ἀπόψεως, ὅλαι αἱ ἐκ παραδόσεως Γνωσιολογίαι. Τό τέλος αὐτό, δέν εἶναι ἀναμφιβόλως τό "τέλος τοῦ κόσμου" μέ τήν ὁλοκληρωτικήν ἔννοιαν, εἶναι ὅμως τό τέλος "ἑνός κόσμου". Καί ἄν ἐκεῖνο πού πρέπει νά τελειώσῃ εἶναι ὁ σημερινός δυτικός πολιτισμός, γίνεται κατανοητόν πῶς ἐκεῖνοι πού ἔχουν συνηθίσει νά μή βλέπουν κανένα ἄλλον ἐκτός ἀπό αὐτόν καί νά τόν θεωροῦν ὡς "πολιτισμόν" χωρίς ἐπίθετον, πιστεύουν εὐκόλως ὅτι τό πᾶν θά τελειώσῃ ἄν οὗτος ἐξαφανισθῇ καί πῶς αὐτό θά εἶναι πράγματι "τό τέλος τοῦ κόσμου". Μέ βασιμότητα ἠμποροῦμεν νά ὑποθέσωμεν, ἔχοντες ὑπ'ὄψει τήν σημερινήν κατάστασιν τοῦ κόσμου ὅτι ἡ μεταβολή πού θά ἐπέλθῃ θά ἔχῃ πολύ μεγάλην ἔκτασιν καί πῶς μέ ὁποιανδήποτε μορφήν καί ἄν ἐκδηλωθῇ, θά συγκλονίσῃ κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον ὁλόκληρον τήν Γῆν. Αὐτό δέν εἶναι λόγος διά νά ὑστερήσωμεν ἀδρανοῦντες παθητικῶς τήν ἀναταραχήν καί τήν συσκότισιν πού φαίνονται ὅτι ἐπί τοῦ παρόντος θριαμβεύουν· ἀπ'ἐναντίας νομίζομεν πῶς εἶναι ἕνας λόγος διά νά ἐργασθῶμεν ὅσον δυνάμεθα, διά νά προετοιμάσωμεν τήν ἔξοδον ἀπό αὐτόν τόν "αἰῶνα τοῦ σκότους" τοῦ ὁποίου τό τέλος, πολλαί ἐνδείξεις μᾶς ἐπιτρέπουν νά προβλέψωμεν ὅτι θά εἶναι κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον προσεχές, ἄν μή ἐντελῶς ἐπικείμενον".-

Βιβλιογρ.R.Guenon, Regne de la Quantite 268. Guenon, Autorite 11. Idem, Κρίσις τοῦ νεωτέρου κόσμου 7.-(Χειρόγραφον) Paul Vulliaud, La Fin du Monde, Paris 1952, Payot. Fulcanelli, Demeures Philosophales II 167(Les Prophecies, la Fin du Monde).M.Eliade, Le Mythe de l'Eternel Retour, Paris 1949. Louis Ideler (1766-1846):Essai sur les Observations Astronomiques des Ancients (1806). Papalardo, Fine. Allendy 197.

ΤΕΛΧΙΝΕΣ.- Μυστηριώδη πνεύματα τοῦ πυρός ἤ θεότητες, ἀνάλογοι πρός τούς Ω Καβείρους. Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρουν πολλάς ἐπωνυμίας τῶν Τ. Εἷς ἐκ τῶν πλέον ἐνδιαφερόντων μύθων εἶναι ἐκεῖνος κατά τόν ὁποῖον τά πνεύματα αὐτά ἦσαν τρία καί ὠνομάζοντο Χρυσός, Ἄργυρος καί Χαλκός ἀπό τά μέταλλα τῶν ὁποίων ἡ ἀνακάλυψις ἀπεδίδετο εἰς αὐτά. "Εἶχον

ἀνακαλύφει, γράφει ὁ Διόδωρος, πολλάς τέχνας καί εἶχον κάμει γνωστάς καί ἄλλας χρησίμους εἰς τούς ἀνθρώπους ἀνακαλύψεις". Ἔργα των ἦσαν ἡ ἅρπη (τό δρέπανον) μέ τήν ὁποίαν ἔγινεν ὁ ἀκρωτηριασμός τοῦ Οὐρανοῦ ἀπό τόν Κρόνον, ἡ Τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος καί τό περιδέραιον πού ἐδόθη εἰς τήν Ἁρμονίαν καί τό ὁποῖον ἔφερε τήν δυστυχίαν εἰς ὅλας ὅσαι τό ἐφόρουν. Τέλος ἐλέγετο ὅτι ἦσαν οἱ πρῶτοι κατασκευασταί ἀγαλμάτων θεῶν καί ἐφευρέται τῆς χαρακτικῆς τῶν μετάλλων. Οἱ Τ. ἐθεωροῦντο περαιτέρω ὡς γόητες καί μάγοι. Παρεσκεύαζον φίλτρα καί μετεμορφώνοντο κατά βούλησιν. Ἐλέγετο ἀκόμη ὅτι εἶχον "τό κακό μάτι". (J.RICHEPIN, 399).

ΤΕΛΩΝΙΑ.- Δαιμονικά ὄντα ἀπαντῶντα εἰς τούς μύθους τῶν ἀνατολικῶν λαῶν. Παρίστανται ὡς δαιμόνια τοῦ ἀέρος, συνήθως ὄχι κακοποιᾶ, ἀλλ' ἀρεσκόμενα νά πειράζουν τούς ἀνθρώπους, ὄχι ὅμως ἐπιβλαβῶς. Δύνανται ν' ἀλλάσσουν μορφήν κατ' ἀρέσκειαν. Διαβιοῦν κατά κανόνα εἰς φρέατα, σπήλαια, δεξαμενές, ἐρείπια φρουρίων ἤ ἀνακτόρων. Εἰσέρχονται εἰς τάς οἰκίας, νύκτωρ ἰδίᾳ καί διασκεδάζουν παρενοχλοῦντα τούς ἐνοίκους. Διηγήσεις περί τῶν κατορθωμάτων των ὑπάρχουν ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τάς "Χιλίας καί μίαν νύκτας". Κατά τίνας τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων καί συμφώνως πρός μερικάς ἐκκλησιαστικάς εὐχάς, Τελώνια εἶναι τά πονηρά πνεύματα ἅτινα συναντῶντα" τάς ἀποδημούσας τοῦ κόσμου ἀνθρωπίνας ψυχάς τάς ἀνακρίνουν καί μεταφέρουν ἄλλας μέν εἰς τόν Ἅδην, ἄλλας δέ εἰς τόν Παράδεισον.-(Λεξικόν Ἡλίου).

ΤΕΜΟΥΡΑ.- Βλ. Θεμούρα.

ΤΕΜΠΑΧ (ἑβρ. THEBAH, ἡ φύσις).-Τό ὄνομα μιᾶς παρισινῆς Ε. Τ.Στοᾶς, εἰς τήν ὁποίαν μεταξύ ἄλλων ἐμυήθη καί ὁ RENE GUENON.-

ΤΕΝΤΕΡ (ψευδών.TEDER τοῦ CHARLES DETRE).- Εἷς τῶν Μεγ.Διδ. τοῦ γαλλικοῦ Μαρτινισμοῦ κατά τό τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

ΤΕΝΧΑΕΦ (DR:WILH.H.C. TENHAEFF).- γεν. 1894.-
Ὁλλανδός παραψυχολόγος. Ἐσπούδασε Φιλοσοφίαν, Ἐθνολο-

γίαν καί Ψυχολογίαν. Διευθυντής τοῦ παραψυχολογικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Οὐτρέχτης καί ἔκτακτος καθηγ. τῆς Παραψυχολογίας εἰς τό Πανεπιστήμιον τῆς ἰδίας πόλεως.

Ἔργα: Hellsehen & Telepathie, Gutersloh, 1964
- Aussergewöhnliche Heilkräfte, Frbg 1957
- Inleiding Tot de Parapsychologie, Utrecht 1952
- De Onzienlijke Wereld, Den Haag 1940.
- Oorlogsvorspellingen, Den Haag 1948.

ΤΕΡΑΦΕΙΜ.- Ἀρχικῶς εἴδωλα ἤ τελέσματα τῶν Χαλδαίων. Ἓν εἶδος ἰδιωτικῶν εἰδώλων, τά ὁποῖα οἱ ἀρχαῖοι Ἰσραηλῖται φαίνεται ὅτι ἐκληρονόμησαν ἀπό τούς παλαιούς Ἀραμαίους προγόνους των καί τά ὁποῖα ἐνίοτε ἐπηρώτων ὑπό τύπον ἰδιωτικῶν μαντείων. Εἰς τούς ὀρθοδόξως σκεπτομένους ἐθεωρεῖτο ἡ πρακτική αὐτή ὡς εἰδωλολατρική. Ἐκ τοῦ I Σαμουήλ 19, 13-16 ἐξάγεται ὅτι τά Τ. εἶχον τό μέγεθος καί τήν ἐμφάνισιν τῶν ἀνθρώπων, τοὐλάχιστον ὅμως τό ἥμισυ μέγεθος (κεφαλή καί στῆθος). Εἰς τούς Κριτάς 23,14 ἀναφέρεται ὅτι εἶχον ἀνθρωπόμορφον σχῆμα καί ἦσαν ἐπενδεδυμένα δι' ἑνός Ἐφόδ. Παρά τήν ἀπαγορευτικήν διάταξιν τοῦ ἑβρ. Νόμου νά ἀναπαράγουν τήν ἀνθρωπίνην μορφήν, φαίνεται ὅτι ἡ χρῆσις τῶν Τ. δέν ἀπωλέσθη διά μέσου τοῦ χρόνου. Κυρίως οἱ Καββαλισταί ἔκαμον χρῆσιν αὐτῶν. Δυνάμεθα νά τά θεωρήσωμεν ὡς μίαν ἁπλοποιημένην κατασκευήν τῶν Γκόλεμ. Πράγματι τά ἀγάλματα αὐτά εἶχον τήν φήμην νά ὁμιλοῦν καί νά ἀπαντοῦν εἰς ὅ,τι ἠρωτῶντο, ἀρκεῖ νά ἐτηροῦντο ὡρισμέναι ὧραι καί ἡμερομηνίαι. Οἱ κατάλληλοι οὗτοι χρόνοι εὑρίσκοντο εἰς σχέσιν μέ ἀκριβῆ ἀστρολογικά δεδομένα .-(Πρβλ. Γκόλεμ).

Βιβλιογρ. H.Masson, Diction. Initiatique. Miens. Cl.Levi, Τυπικόν 199.-Τεκτον. Ἐγκυκλ. II 136. Papalardo. M.Riviere, Amul. 19,28,54.

ΤΕΣΣΑΡΑ.- Κατά τήν ἄποψιν τῶν Πυθαγορείων ἡ Τετράς τήν ὁποίαν ἀπεκάλουν Τετρακτύν (βλ. χ) προέχει ὅλων τῶν ἄλλων ἀριθμῶν κατά τήν δύναμιν " ἐπειδή αὐτή εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος καί ἡ ρίζα ὅλων τῶν ἄλλων ἀριθμῶν.

Ὁ ἀριθμός τέσσαρα συμβολίζεται γενικῶς διά τοῦ τετραγώνου. Καί τό ἱερόν ὄνομα τοῦ Θεοῦ τῶν Ἑβραίων (J.H.V.H.) καί τῆς

Θείας Τριάδος (INRI) ἔχουν 4 ψηφία. Πλῆθος λαῶν, γράφουν τό ὄνομα τῆς θεότητός των μέ 4 γράμματα Ψ Τετραγράμματον, Ἀθανάσιος Κίρχερ.

ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ.- Εἰς τήν ἑβρ. θρησκείαν ὁ ἀριθμός τῆς μετανοίας καί ἄλλων μυστηρίων. Οὕτω ὁ Θεός ἀφῆκεν ἐπί 40 ἡμ. καί 40 νύκτας κατά τόν κατακλυσμόν νά βρέχῃ. Ἐπί 40 ἔτη διέμειναν τά τέκνα τοῦ Ἰσραήλ εἰς τήν ἔρημον. Ἐντός 40 ἡμ. κατεστράφη ἡ Νινευΐ. Ὑπό τῶν ἁγίων πατέρων ἔχει καθορισθῆ ἐπί 40-ἡμερον ἡ διάρκεια τῆς νηστείας. Ὁ Μωϋσῆς, ὁ Ἠλίας καί ὁ Χριστός ἐνήστευσαν ἐπί 40 ἡμ. Ἐπί 40 μῆνας ἐκήρυξεν ὁ Ἰησοῦς δημοσίᾳ. Ἐπί 40 ὥρας διέμεινεν ὡς νεκρός εἰς τόν τάφον. 40 ἡμ. μετά τήν ἀνάστασιν μετέβη εἰς τούς οὐρανούς.

ΤΕΣΣΑΡΩΝ ἐξορκισμός.- Ὁ εἰς τήν τελετουργικήν Μαγείαν χρησιμοποιούμενος ἐξορκισμός τῶν 4 στοιχείων. (Π.Γράβιγγερ. M.Ψ.Θ. 428).

ΤΕΣΜΠΙΧ (ἀραβ.) Ἡ εἰς τάς ἰσλαμικάς χώρας ὀνομασία τοῦ ἡμετέρου Ψ Ροζαρίου τῶν καθολικῶν. Εἶναι μία ἅλυσις ἤ *σχοινίον φέρον διάφορον ἀριθμόν κόμβων* ἤ χανδρῶν.
Βιβλιογρ.Heinrich Jürgens, Die Tesbih Schnur, Frbg

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ (QUATUOR CORONATI). Οἱ καθολικοί πάτρονες ἅγιοι τῶν ἀρχαίων λιθουργῶν (ἑορτή 8.11.). Ἐν τούτοις οἱ 4 Ἑστεμμένοι ἦσαν γνωστοί μόνον εἰς τήν ἡπειρωτικήν Εὐρώπην, ἐνῶ εἰς τήν Ἀγγλίαν ἐτιμῶτο εἰς τήν θέσιν των ὁ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής (ἐνίοτε ἐπίσης ὁ Βαπτιστής). Περί τῶν 4 Ἑ. ἀνάγεται ἡ σχετική παράδοσις, ἡ ὁποία δύναται νά παρακολουθηθῆ μέχρι τοῦ 5ου αἰ. Κατ'αὐτήν ἠργάζοντο 4 λιθουργοί, συγκεκριμένως ὁ CLAUDIUS, ὁ CASTORIUS, ὁ SIMPHORIANUS καί ὁ NICOSTRATUS εἰς Πανωνίαν διά λογ/σμόν τοῦ Αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ. Ἀφοῦ ἀπεπεράτωσιν ἓν ἄγαλμα τοῦ Ἠλίου, ἐζήτησεν ὁ αὐτοκράτωρ παρ'αὐτῶν καί ἓν ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἠρνήθησαν νά τό πράξουν εἰπόντες ὅτι δέν δύνανται νά κατασκευάσουν δι'ἕνα ἄνθρωπον ἄγαλμα θεοῦ. Κατόπιν τῆς ἀρνήσεώς των ταύτης κατεδικάσθησαν ὑπό τοῦ αὐ-

τοκράτορας εἰς θάνατον καί ἐρρίφθησαν εἰς τόν Δούναβιν.
Ὑπάρχουν καί ἄλλαι παραλλαγαί τῆς παραδόσεως. Ὁ PAUL NAUDON διεπίστωσεν ὅτι ἡ ἀρχαιοτέρα παράδοσις περί τῶν 4 ἁγίων ἑστεμμένων ἀνάγεται εἰς τό 1317 καί δή εἰς τά ἔγγραφα τῆς ἀδελφότητος τῶν λιθοδόμων τῆς Βενετίας. Ὁ GOBLE D'ALVIELLA προσθέτει ὅτι ὑπῆρχον συντεχνίαι ἀφιερωμέναι εἰς τούς 4 Ἑ. ἤδη εἰς Βρυξέλλας καί εἰς Ἀμβέρσαν τόν 15ον αἰ.
Ἐξ αὐτῶν τῶν 4 Ἑ. ἔλαβε τό ὄνομα καί ἡ διάσημος "Στοά τῶν 4 Ἑστεμμένων" (QUATUOR CORONATI) τοῦ Λονδίνου ἀσχολουμένη μέ τήν συγκέντρωσιν ἱστορικῶν πληροφοριῶν καί κειμηλίων τοῦ Ε.Τ.

Βιβλιογρ. Die Legende von den "4Gekronten Hmbg 1961
P.Naudon, Les Origenes de la EM, Paris.ἄ.χ.
P.Mariel, Rituels des Soc, Secretes, Paris 1961,Colombe.
D.Knoor, G.P.Jones,D.Hamer, The Early Masonic Catechismus, London 1963

ΤΕΤΑΡΤΗ.- Ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἀφιερωμένη εἰς τόν πλανήτην Ἑρμῆν. (EL.LEVI, 64).

ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΑΣΤΑΣΙΣ.- Εἰς τήν Μεταψυχικήν ἡ διάστασις τοῦ Χωροχρόνου, ἐπέκεινα τοῦ ὕψους, τοῦ πλάτους καί τοῦ βάθους. Ἡ παραδοχή τῆς 4ης διαστάσεως ἐχρησίμευσε μεταξύ ἄλλων καί εἰς τήν ἑρμηνείαν τῶν μεταψυχικῶν φαινομένων.

Βιβλιογρ. Tischner, Vierte Dimension & Okkultismus,Λειψ.1922
--Robert Blum,Vierte Dimension, Λειψ. 1906
- Dr Med.L.Pick, Die 4 Dimension als Grunlage des Transzendetalen Idealismus.

ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ.- (λατ. CONSUMATUM EST). Παρελήφθη ἀπό τό Εὐαγγ. Ἰωάν. 19,30. Ἡ τελευταία λέξις τοῦ Ἰησοῦ κατά τήν σταύρωσιν. Εἰς τόν Ε.Τ. εἶναι αἱ τελευταῖαι λέξεις τῆς ὑψηλῆς τελετουργίας τοῦ 18ου βαθμοῦ (τοῦ περιστυλίου τῆς Τελειοποιήσεως) ἥτις περικλείει τό πραγματικόν καί τό κυρίως μυστήριον τοῦ Ε.Τ. (MIERS).

ΤΕΤΡΑΓΡΑΜΜΑΤΟΝ.-Τό ἐκ τεσσάρων γραμμάτων ἱερόν ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰς τούς Ἰουδαίους, τό ὄνομα INRI εἰς τούς Χριστιανούς

Τό Τετραγράμματον ὄνομα τῶν Ἑβραίων(Ἰεχωβᾶ).

καί ἡ λέξις ΑΡΟΤ εἰς τήν τελετουργικήν Μαγείαν.Τά 4 γράμματα τοῦ κλασσικοῦ Τετραγραμμάτου εἶναι τό Ἰώδ-Χέ-Βάου-Χέ(J.H.V.H.) εἰς τήν ἑβρ. γραφήν γενικῶς ἀναγιγνωσκόμενον ὡς Ἰεχωβᾶ. Ἡ παλαιά ἀληθής προφορά τοῦ Τ,όνόματος, ἐάν ὑπῆρξε τοιαύτη, δέν εἶναι γνωστή. Ὁ πιστός Ἑβραῖος θεωρεῖ τό Τ. ὡς τόσον ἱερόν, ὥστε οὐδέποτε τό προφέρει καί κατά τήν ἀνάγνωσιν ἀντικαθιστᾶ αὐτό διά τοῦ Ἀδωναΐ (ὁ Κύριος). Εἰς τούς Χριστιανούς ὅμως ἀναγιγνώσκεται ὡς Ἰεχωβᾶ, ἄν καί τινες γράφουν Ἰαχβέ. Ἡ τελευταία αὕτη προφορά δυνατόν νά εἶναι πολύ παλαιά. Ὁ Φραγκισκανός GALATIN εἰσήγαγε τήν προφοράν Ἰεχωβᾶ,χρησιμοποιήσας τά φωνήεντα τοῦ Ἀδωναΐ. Τό Τ. σημαίνει κατά πᾶσαν πιθανότητα εἴτε "δημιουργός", εἴτε ἀκόμη " τό "Ὄν".

Εἰς τόν Ἐσωτερισμόν τό Τ. σημαίνει τήν ἄπειρον Ἀρχήν, θεωρουμένην ὡς κυκλικόν δυναμισμόν, κέκτηται ὅμως καί ἀπειρίαν καββαλιστικῶν σημασιῶν αἱ ὁποῖαι θά ἠδύναντο νά γεμίσουν ὁλόκληρα βιβλία. Εἰς τήν τελετουργικήν Μαγείαν γράφονται τά γράμματα ΑΡΟΤ εἰς κύκλον καί δύνανται τότε νά ἀναγνωσθοῦν καί ἑρμηνευθοῦν ὡς ἑξῆς:

ΤΟΡΑ (ἑβρ.) Ὁ Νόμος τῆς ἐξελίξεως.
ΟΡΑΤ(ἐκ τοῦ λατ. ΟΡΑΤΙΟ), Ἡ γλῶσσα, ὁ λόγος
ΡΑΤΟ(ἐκ τοῦ λατ. ΡΑΤΟS). Ἡ πραγμάτωσις
ΑΤΟΡ(μία αἰγυπτ.θεότης) Ἡ Χαθώρ ἤ ὁ Ἄττυς τῆς μυσταγωγίας.
ΡΟΤΑ, ὁ τροχός τοῦ γίγνεσθαι.
ΟΤΑΡ (ἐκ τοῦ ἑλλ. ὠτάριον) Ἀκούειν
ΤΑΡΟ Ἡ τύχη καί αἱ 22 κλεῖδες
ΟΡΟΤ (ἐκ τοῦ ἑλλ. ἄροτος) Ἐργάζεσθαι.

Ὁ Ἀθανασ. Κίρχερ εἰς τό ἔργον του: OEDIPUS AEGYPTIACUS, THEATRUM HIEROGLYPHICUM, Ρώμη 1654, 3 Τόμοι καί συγκεκριμένως εἰς τόν ΙΙον Τόμον, σ. 287 ,παρουσιάζει γραφικῶς 72 τετραγράμματα ὀνόματα Ἰσραηλιτῶν λαῶν.

Τό τετραγράμματον ὄνομα ὡς I.E.V.E. ἤ μέ τά ἀντίστοιχα

ἑβρ.γράμματα Ἰώδ-Χέ-Βάου-Χέ, εὑρίσκεται εἰς τό κέντρον τοῦ ἱεροῦ τριγώνου πολλῶν ἐκκλησιῶν, ἀλλά καί εἰς τήν Ἀνατολήν τῆς Ε.Τ. Στοᾶς. Περιέχει καί δηλοῖ τήν "ἱεράν λέξιν " τῶν Καββαλιστῶν, ἥτις συμφώνως πρός τήν μυητικήν παράδοσιν, εἶναι "ὅπως ὅλαι αἱ ἱεραί λέξεις, ἕν μέρος τοῦ "μεγάλου θείου ὀνόματος".-

Β-ιβλιογρ.A.Gedälge, ἐν Rhea. H.Miers, Lexikon des Geheimwissens, σ.401. Λάσκαρης 748. C.A.Crusius, De vera Significatione Nominis Tetragrammati, Lips, 1758
Leyden, 1760

- Jewish Encycl. T.XI, ἐν λ.Shem - Ha - Mephorash
- L.Low, Die Aussprache des Vierbuchstabigen Gottesnamens in Gesammelte Schriften, I 187-212.

ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ ΜΑΓΙΚΑ.-Καλεῖται οὕτω ἐν τετράγωνον ὑποδιηρημένον δίκην σκακίου εἰς ἄλλα τετραγωνίδια καί ἐντός τῶν ὁποίων ἔχουν χαραχθῆ οἱ φυσικοί ἀριθμοί, κατά τρόπον ὥστε τό ἄθροισμα αὐτῶν ὁριζοντίως, καθέτως καί διαγωνίως νά εἶναι πάντοτε τό αὐτό. Ὁ ἀριθμός τῶν τετραγωνιδίων εἰς κάθε πλευράν καλεῖται Βάσις ἤ Ρίζα τοῦ μαγικοῦ τετραγώνου. Διακρίνομεν μ.Τ.μέ ἀρτίαν καί περιττήν βάσιν. Γραμμικόν ἄθροισμα καλεῖται τό ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν καθέτως, ὁριζοντίως καί διαγωνίως ἑνός δοθέντος μ. Τ. Ἄς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τό ἁπλούστερον μ.Τ. (τοῦ Κρόνου).

Ἡ ρίζα ἤ βάσις εἶναι 3.
Τό γραμμικόν ἄθροισμα εἶναι 15.

4	9	2
3	5	7
8	1	6

Ἡ προέλευσις τῶν μ.Τ. δέον νά ἀναζητηθῆ εἰς τήν Ἰνδίαν τό ὄνομά των ὀφείλεται κατά πᾶσαν πιθανότητα εἰς τό γεγονός ὅτι ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς φυλακτήτια. Ὑπάρχει ἄπειρος ἀριθμός μ. Τ., ἰδιαιτέρως ὅμως χρησιμοποιοῦνται τά 7 πρῶτα τετράγωνα μέ ρίζας τούς ἀριθμούς 3,4,5,6,7,8 καί 9. Εἶναι ἀφιερωμένα ἕκαστον εἰς ἕνα πλανήτην καί διά τοῦτο καλοῦνται μαγ. τετράγωνα τῶν πλανητῶν.

Ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ Μοσχοπούλου περί τό 1400 ὅστις ἔγραφε περί μ.Τ., ἠσχολήθησαν διάφοροι μαθηματικοί μέ τήν κατάστρω-

σιν αὐτῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ EULER. Ἐπί τῆς χαλκογραφίας τοῦ ALBRECHT DURER "Μελαγχολία" εἰκονίζεται τό μ. Τ. τοῦ Διός, ὅπου τό ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν ὁριζοντίως, καθέτως καί διαγωνίως εἶναι ὁ χαρακτηριστικός ἀριθμός τοῦ Διός 34. Οἱ μαθηματικοί ἀνεῦρον ἐν τῷ μεταξύ μεθόδους καί τύπους διά τῶν ὁποίων μέγας ἀριθμός μ.Τ. δύναται συστηματικῶς νά ὑπολογισθῇ. Εἰς ἀνάλογον ἐργασίαν ἐπεδόθη καί παρ' ἡμῖν ὁ Γ.Σκλιᾶς, τά ἀποτελέσματα δέ τῶν ἐρευνῶν του ἐδημοσιεύθησαν εἰς τόν IIIον Τόμον τῶν "Πραγματειῶν καί Μελετῶν" τῆς Βιβλιοθ. ΣΦΙΓΓΟΣ.

Εἰς τό λῆμα "Σφραγῖδες" καί εἰς ἕκαστον πλανήτην τοῦ παρόντος λεξικοῦ, ἀνεγράψαμεν τάς ἀκριβεῖς εἰκόνας τῶν 7 μ.Τ. τῶν πλανητῶν κατά τόν Παράκελσον.

Βιβλιογρ. Gunther, Die Magischen Figuren, Λειψ. 1882
Γ. Σκλιᾶ, Τά μαγικά Τετράγ. ἐν "Πραγμα.& Μελέται "III.
M.Riviere, Amulettes 319...Π.Γράβιγγερ, Μ.Ψ.Θ. 101.-
El.Levi, Τυπικόν 204 (λελανθασμένα).-Λάσκαρης 579.-
Paracelsus IV 956...Papus, Traite de Magie Pr. 282.
Ghyka 156. Chochod, Occ 266. Idem, Hist. 103
Ἱστορία Ἐπιστημῶν I 308 ὅπου ἀναφέρεται περί τοῦ Μανουήλ Μοσχοπούλου (1282 -1326) ὡς πρώτου γράψαντος περί μαγικῶν τετραγώνων. B.Violle, Traite Complet des Carres Magiques, 2 Τόμοι, Paris et Dijon 1837.
Aug.Vagetius et Alb.Felde, Diss. De Pari Aliisque Quadrati Mag.Generibus, Witte, 1695
Idem, Diss, De Quadrato Mag. Impari, Witt 1695
Ric.Rohlf, Kunstl. Zahlenspiel Oder Anweisung Wie die Mag. Quadrate zu Verfertigen, Hamb. 1742
G.Hohndell, Practische Anleitung Z.Bildung & Berechnung Magischer Oder Sogenannten Zauberquadrate, Λειψ. 1837

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ.-Τό τετράγωνον μαζί μέ τόν Ω Σταυρόν εἶναι ἡ ἁπλουστέρα γεωμετρική ἔκφρασις εἰς δύο διαστάσεις τοῦ ἀριθμοῦ 4. Ὁ τελευταῖος ἀπεδόθη ἀνέκαθεν συμβολικῶς εἰς τόν τρίτον Κόσμον, τόν δημιουργημένον ὑλικόν Κόσμον, ἐνῶ ὁ δεύτερος Κόσμος, ὁ ψυχικός, συμβολιζόμενος ὑπό τοῦ ἀριθμοῦ 3, ἔχει ἀμέσως ἀπορρεύσει ἐκ τοῦ δυνητικοῦ κόσμου (Κέτερ)

τῆς Καββάλας.

Ὁ τρίτος Κόσμος ἀντιστοιχεῖ πρός τήν κατωτέραν βαθμίδα τῆς πυθαγορείου Ϙ Τετρακτύος εἰκονιζομένης διά 4 στιγμῶν, τῆς τετρακτύος ταύτης οὔσης τό σχῆμα τοῦ Σύμπαντος. Τά πρόσωπα καί ἐν τῷ χώρῳ κατασκευάσματα, τά παροδικά τοῦ ἐνδεδηλωμένου κόσμου, εἶναι πάντοτε τετραδικά:
τά 4 στοιχεῖα, τά 4 σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, αἱ 4 ἐποχαί, αἱ 4 περίοδοι τοῦ Κόσμου.

Τό τετράγωνον παρουσιάζει εἰς ὅλα τά πράγματα τήν εὐστάθειαν. Εἰς τό σχέδιον ἑνός παραδοσιακοῦ ναοῦ, τό Τετράγωνον ἀποτελεῖ τήν βάσιν καί ἀποτελεῖ τό κύτταρον τῆς βάσεως ἐπί τῆς ὁποίας ἀνυψοῦται ὁ Ϙ Κύβος καί ὁ θόλος, ὅστις συμβολίζει τήν κατακόρυφον ἕνωσιν τῆς Γῆς μετά τοῦ Οὐρανοῦ.

Αἱ παραδοσιακαί παραστάσεις εἰκονίζουν τήν Γῆν ὡς ἕν τετράγωνον στερρῶς συγκρατούμενον ὑπό τῶν 4 σημείων τοῦ ὁρίζοντος, ἐκ τῶν ὁποίων πνέουν οἱ 4 ἄνεμοι, εἰκών τοῦ Θείου Πνεύματος καί τῆς δημιουργίας διά τῆς οὐρανίου Πνοῆς. Κατ' ἔμπνευσιν τῆς περιγραφῆς τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου εἰς τό κεφ. XXI τῆς Ἀποκαλύψεως ὅτι "ἡ πόλις εἶναι τετράγωνος" καί ἡ οὐράνια Ἱερουσαλήμ παρουσιάζεται ὡς τετραγωνική· εἶναι ἡ ἀναγεννημένη Γῆ ἡ μεταφερθεῖσα εἰς τόν Οὐρανόν (ἐνῶ ὁ γήινος Παράδεισος παρίσταται διά κύκλου). Σημειωθήτω ἐν προκειμένῳ ὅτι ἡ πρώτη πόλις τῆς Ρώμης, ἐκαλεῖτο ὑπό τῶν θείων ἱδρυτῶν της, ROMA QUADRATA.

Μετά τόν κύκλον, τόν σταυρόν καί τό τρίγωνον, ἐμφανίζεται τό τετράγωνον, ὡς τό σύμβολον τῆς αἰσθητῆς ὕλης, τῆς ὁρατῆς Φύσεως, ὁ Υἱός τοῦ τριγώνου, ὡς ἐνίοτε ὀναμάζεται. Ἀποτελεῖται ἐκ δύο καθέτων καί δύο ὁριζοντίων εὐθειῶν, διαδεχομένων ἀλλήλας ἐναλλάξ, παρουσιάζουσαι δηλ. τήν διαδοχικήν ἐμφάνισιν ἐνεργοῦ καί παθητικῆς ἀρχῆς. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ O.WIRTH δύναται νά θεωρηθῇ ὡς ἀποτελούμενον ἐκ δύο ὀρθῶν γωνιῶν, συνημμένων εἴτε διά τῶν ἄκρων των εἴτε διά τῶν καμπῶν των, ὁπότε ἐκ τοῦ τετραγώνου λαμβάνομεν τό ἰδεόγραφον τοῦ Σταυροῦ. Ἐντεῦθεν ἡ αἰτία ἀναγνωρίσεως τοῦ σταυροῦ ὡς συμβόλου τῆς Τετρακτύος.

Τό σύμβολον τοῦ τετραγώνου δύναται νά θεωρηθῇ ὡς ἀντιστοιχοῦν εἰς τάς ἑξῆς τετράδας: (βλ. ὄπισθεν).

" Τό τέλειον τετράγωνον, λέγει ὁ O.WIRTH, εἶναι ἡ εἰκών τοῦ

πραγματοποιήσαντος τήν τελειότητα τοῦ εἴδους του, καθ'ὅσον ἐπέτυχεν ἐν αὐτῷ τήν ἁρμονίαν τοῦ πνεύματος καί τῆς ὕλης, τοσοῦτον δέ ὥστε ὁ πνευματικός ἐργάτης

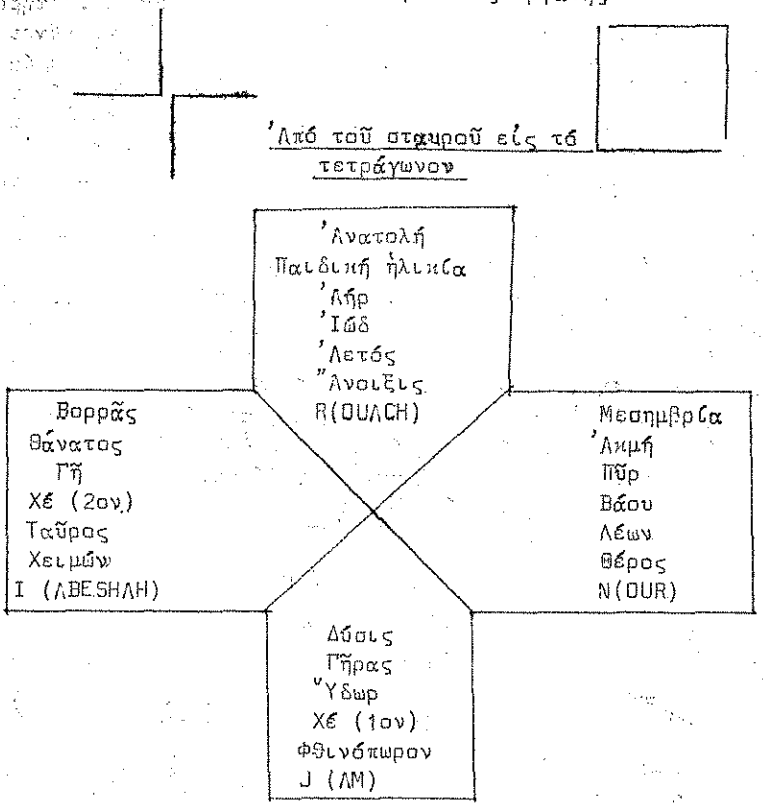

(Κατά O.WIRTH)

Λέ ἀντιστοιχίαι τῆς τετράδος

εἶναι ἀπόλυτος κύριος καί ἡγεμών τῶν φυσικῶν του ὀργάνων .

Ἐν τῇ διατάξει τῶν 4 ἀρχῶν ἐν τῇ ἐξελικτικῇ ταύτῃ τροχιᾷ ἐντός τοῦ τετραγώνου ἤ τῶν βραχιόνων τοῦ σταυροῦ, στηρίζεται ὅλη ἡ Ἀποκρυφολογία. Ἐντός τῶν ὁρίων τούτων, λέγει ἡ H.P.BLAWATSKY (ISIS DEVOILEE I,808) περιλαμβάνεται ἡ κυρία κλείς δι'ἧς ἀνοίγονται αἱ θῦραι πασῶν τῶν ἐπιστημῶν, τόσον τῶν φυσικῶν ὅσον καί τῶν πνευματικῶν. Συμβολίζει τήν ἀνθρωπίνην ὕπαρξιν, διότι ὁ κύκλος τῆς ζωῆς, περιγεγραμμένος ἐντός τῶν τεσσάρων βραχιόνων τοῦ σταυροῦ -ἤ τοῦ τετραγώνου- παρουσιάζει διαδοχικῶς τήν γένεσιν, τήν ζωήν, τόν θάνατον καί τήν ἀναγέννησιν. Τά 4 γράμματα τοῦ ἱεροῦ ὀνόματος, διατεταγμένα καταλλήλως ἐν σταυρῷ δίδουσι τό ἀνέκφραστον ἄξιωμα ὅπερ μόνον διά τῆς καββαλιστικῆς ταύτης ὁδοῦ δύναται νά διατυπωθῇ.Εἶναι τό Μέγα Ἀπόρρητον τό ὁποῖον οἱ διδάσκαλοι κρατοῦσι μυστικόν".

Διά τοῦ τετραγώνου παρίσταται ἡ κυκλική περιφορά τῆς Φύσεως ἐπί τῷ τέλει ἐξελίξεως. Μετά ἀπό τά 4 στοιχεῖα τῆς Φύσεως, βάσει τῶν ὁποίων ἔχει δημιουργηθῇ τό Σύμπαν, μετά τάς 4 ἐποχάς τοῦ ἔτους, τάς 4 περιόδους τῆς ἀνθρωπίνης σταδιοδρομίας, ἔχομεν καί ἄλλας τετράδας ἐν τῇ Φύσει, κυριωτέρα τῶν ὁποίων εἶναι ἡ τριπλῆ τετράς τῶν σημείων τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου (τριγωνοκρατίαι) διαιρουμένη ὡς ἑξῆς:

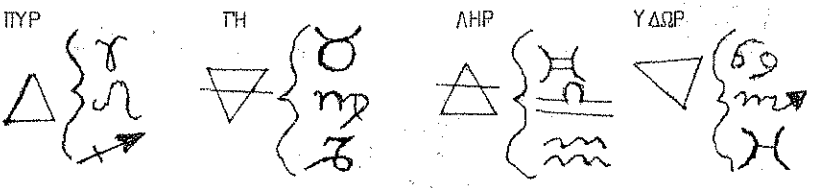

Οἱ Καββαλισταί ἐχρησιμοποίησαν ἱκανῶς τόν ἀριθμόν τέσσαρα καί ἐπομένως τό τετράγωνον, ἀποδώσαντες ἐν τῇ δοξασίᾳ των τέσσαρας κόσμους ἤτοι τέσσαρας καταστάσεις τῆς Οὐσίας:Ἀτζιλούθ (σφαῖρα τῶν θείων ὄντων), Μπριάχ (σφαῖρα τῶν ἀνωτέρων ὄντων), Γιεζιράχ (σφαῖρα τῶν ἀγγέλων) καί Ἀξιάχ (σφαῖρα τῶν φυσικῶν φαινομένων). Ἀνεγνώρισαν ὁμοίως τεσσάρων εἰδῶν στοιχειακάς ὀντότητας: Χθόνια τῆς Γῆς, Νηρηίδες τοῦ Ὕδατος, Σύλφαι τοῦ Ἀέρος καί Σαλαμάνδραι τοῦ Πυρός.

Τέσσαρα εἶναι τά ρήματα τῆς Σφιγγός, δι'ὧν φθάνει τις εἰς τήν μύησιν: Γιγνώσκειν, Βούλεσθαι, Τολμᾶν καί Σιγᾶν : Τέσσαρας ἀρετάς ζητοῦν ἀπό τόν πρός μύησιν οἱ Ἰνδοί:τήν διάκρισιν τοῦ ἀληθοῦς ἀπό τοῦ ἀπατηλοῦ, τήν ἀπόσπασιν ἀπό τῶν χαμηλῶν ἕλξεων, τήν κυριαρχίαν ἐπί τοῦ ἑαυτοῦ του καί τήν ἀγάπην πρός τά πάντα.

Ἡ καθολικωτέρα ὅμως ἀπόδοσις τῆς τετράδος εἶναι ἡ διά τοῦ ἱεροῦ τετραγραμμάτου ὀνόματος τοῦ Ἰαχβέ ἀποδιδομένη. Κατά τούς F.CH.BARLET καί τόν STANISLAS DE GUAITA, τό πρῶτον γράμμα, τό Ἰώδ, παριστᾶ τήν ἐνεργόν ἀρχήν, τό Χέ τήν παθητικήν καί πλαστικήν ἀρχήν, ἀναλογοῦσαν πρός τόν Υἱόν καί τόν Ὑδράργυρον· τό τρίτον γράμμα, τό Βάου ἤ Βάβ, εἶναι ἡ διάμεσος ἀρχή μεταξύ τῶν δύο πρώτων, τό Ἅγιον Πνεῦμα καί τό Ἅλας. Τέλος τό δεύτερον Χέ, δεικνύει τήν ὑλοποίησιν πάντων, τήν ἀντικειμενικήν μορφήν τῶν τριῶν πρώτων ἀφηρημένων ἀρχῶν, τήν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Υἱοῦ, τήν ἑνοποίησιν τοῦ Λόγου καί τοῦ Ἁγ.Πνεύματος πρός ἐπιτέλεσιν τοῦ ἑνός καί μόνου Πράγματος. Κατ'αὐτόν τόν τρόπον, ἐντός τοῦ τετραγραμμάτου ὀνόματος, περικλείεται ὁλόκληρον τό ζῶν Σύμπαν ἐκ τῆς γενέσεως τοῦ τετραγώνου ἐκ τοῦ Τριγώνου διά διπλασιασμοῦ τοῦ δευτέρου ὅρου.

Ὅπως οἱ Ἑβραῖοι, οὕτω καί οἱ Πυθαγόρειοι ἐσέβοντο μεγάλως τήν τετράδα μέ τό ὄνομα Τετρακτύς.

Οἱ Ἀλχημισταί ἐχρησιμοποίουν τό τετράγωνον πρός ὑποδήλωσιν τῆς αἰσθητῆς ὕλης, ἀντικειμενικῆς συνενώσεως τῶν 4 στοιχείων, ἐνῶ τά στοιχεῖα παρίστων διά τριγώνων, τόν δέ Λίθον διά κύκλου.

Βιβλιογρ. H. Miers.- Π.Γράβιγγερ, Θεμέλια Βασ. Τέχνης 90. = Μ.Ψ.Θ. 149,158. O.Wirth, Ἀλχημ.Ἰδεογραφισμός ἐν " Πραγμα.καί Μελέται " Τ.ΙΙ.-Τεκτονικός Συμβολισμός ΙΙ 1.

ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ.- Βλ. Κύκλος

ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ.-(Ἴσον Τετράς) .-Ὁ ἱερός ἀριθμός τῶν Πυθαγορείων, εἰς τόν ὁποῖον ὡρκίζοντο κατά τόν ἐπισημότερον τρόπον: "Ναί μά τόν ἀμετέρα ψυχᾷ παραδόντα Τετρακτύν, παγάν ἀενάου Φύσεως".-

'Η Τ. εἶναι τό ἄθροισμα τῶν 4 πρώτων ἀριθμῶν, ἤτοι: 1+2+3+4=10. Θεωρούμενον ὄχι πλέον ποσοτικῶς, ἀλλά ποιοτικῶς τό ἄθροισμα τοῦτο 10=1+0 ἰσοῦται πρός τήν μονάδα. Οὕτω ἡ ἄθροισις τῶν 4 πρώτων ἀριθμῶν τούς ἐπαναφέρει εἰς τήν πρωταρχικήν Μονάδα.

'Εξ ἄλλου οἱ 4 πρῶτοι ἀριθμοί παριστάμενοι διά σημείων ὑπερτιθεμένων, σχηματίζουν ἕν τρίγωνον, ἑκάστη πλευρά τοῦ ὁποίου περιλαμβάνει 4 σημεῖα:

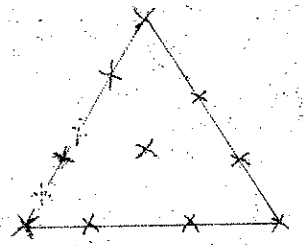

Εἰς τήν διάταξιν ταύτην κάθε ὁριζοντία γραμμή παριστᾶ ἕν τῶν 4 στοιχείων, ἤτοι, ἀρχόμενοι ἀπό τῆς κορυφῆς: πῦρ, ἀήρ, ὕδωρ, γῆ. Τά στοιχεῖα ταῦτα ἀντιστοιχοῦν κατά σειράν: 1. μέ'τό δημιουργικόν πνεῦμα, 2 μέ τήν ὕλην, 3 μέ τήν δράσιν τοῦ πνεύματος ἐπί τῆς ὕλης καί 4, μέ τήν αἴσθητήν ἐκδήλωσιν. 'Υπό τήν ἔννοιαν ταύτην δύναται ἡ Τ. νά θεωρηθῇ ὡς "ἡ πηγή καί ἡ ρίζα τῆς αἰωνίας Φύσεως".-

'Εξ'ἄλλου δυνάμεθα νά συλλάβωμεν καί δύο ἄλλας μορφάς Τετρακτύος: ἐκείνην τῶν πρώτων τεσσάρων ἀρτίων ἀριθμῶν τῶν ὁποίων τό ἄθροισμα εἶναι 20 (2 + 4 + 6 + 8) καί ἐκείνων τῶν τεσσάρων πρώτων περιττῶν ἀριθμῶν ὧν τό ἄθροισμα εἶναι 16 (1 + 3 + 5 + 7) . Τά ἀθροίσματα 20& 16 εἶναι πολλαπλάσια τοῦ 4 καί τό ἄθροισμα αὐτῶν ἤτοι ὁ 36 ἀπαρτελεῖ τό ἄθροισμα τῶν κύβων τῶν τριῶν πρώτων ἀριθμῶν δηλ. 1 + 8 + 27 = 36. 'Αλλ' ὁ 36 εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ συνόλου τῶν Ω Δεκανῶν τοῦ ζωδιακοῦ συστήματος δηλ. ἀντιστοιχεῖ πρός τόν ἐτήσιον κύκλον τοῦ 'Ηλίου. (MASSON).

Περαιτέρω κατά τούς Πυθαγορείους ὑπῆρχον 11 Τετρακτύες ἐξ ὧν συνίστατο ὁ τέλειος κόσμος, ἡρμοσμένος συμφώνως πρός τούς γεωμετρικούς, ἀριθμητικούς καί ἁρμονικούς νόμους, περικλείων ἐν ἑαυτῷ πάσας τάς ἰδιότητα τῶν ἀριθμῶν.

'Ιδού πῶς ἀπαριθμεῖ ταύτας ὁ Θέων: (Μαθημ. Πλάτ. σ.98).

ΠΡΩΤΗ : Μονάς, δυάς, τριάς, τετράς.

Δευτέρα: Μονάς, πλευρά, τετράγωνον, κύβος.

Τρίτη: Στιγμή, γραμμή, ἐπιφάνεια, στερεόν
Τετάρτη: Πῦρ, ἀήρ, ὕδωρ, Γῆ
Πέμπτη: Πυραμίς, ὀκτάεδρον, εἰκοσάεδρον, κῦβος
Ἕκτη: Σπέρμα, μῆκος, πλάτος, βάθος
Ἑβδόμη: Ἄνθρωπος, οἶκος, κώμη, πόλις
Ὀγδόη: Νοῦς, ἐπιστήμη, δόξα, αἴσθησις
Ἐνάτη: Λογιστικόν, θυμικόν, ἐπιθυμητόν, σῶμα
Δεκάτη: Ἔαρ, θέρος, μετόπωρον, χειμών
Ἑνδεκάτη: Παιδίον, μειράκιον, ἀνήρ, γέρων.
Καί προσθέτει ὁ Θέων: " Ὁ δέ ἐκ τῶν τετρακτύων τούτων συστάς κόσμος, ἔσται ἡρμοσμένος κατά γεωμετρίαν καί ἁρμονίαν καί ἀριθμόν, δυνάμει περιειληφώς πᾶσαν ἀριθμοῦ φύσιν, πᾶν δέ μέγεθος καί πᾶν σῶμα ἁπλοῦν τε καί σύνθετον, τέλειός τε ἐπειδή τά πάντα μέν αὐτοῦ μέρη, οὗτος δέ οὐδενός."(Θέωνος Σμυρναίου, Τῶν κατά τό μαθηματικόν χρησίμων εἰς τήν Πλάτωνος ἀνάγνωσιν, ἔκδ. HILLER, σ.98)
Βιβλιογρ.-" ΣΦΙΓΞ" 1937, 9.- LEVI Δόγμα 40.
Π.Γράβιγγερ, Θεμέλια Βασ.Τέχνης 102, Ἱεροκλῆς 97.-
Fabre d'Olivet, Χρυσᾶ Ἔπη 110. Τεκτον. Συμβολ. II 1.
Λάσκαρης 748. Ἰαμβλιχος, Θεολογ. Ἀριθμ. 20.-
Leisegang, Gnosis 329, 332...
(Πρβλ. Τετράς, Τεταγράμματον, Τετράγωνον).

ΤΕΤΡΑΜΟΡΦΟΝ.- Ἡ αἰνιγματική αὕτη εἰκών ἀναφέρεται εἰς τόν Ἰεζεκιήλ καί τόν Ἅγ.Ἰωάννην. Ὁ πρῶτος βλέπει τούς οὐρανούς νά ἀνοίγωνται καί νά ἐμφανίζωνται τέσσαρα "ζῶα" ἔχοντα ἕκαστον τέσσαρας ὄψεις καί 4 πτέρυγας καί χέρας ἀνθρωπίνους κάτωθεν τῶν πτερύγων. Κάθε πρόσωπον ἀντιστοιχεῖ πρός τά4 συμβολικά ζῶα: ἄνθρωπος, λέων, ταῦρος καί ἀετός.

Εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, ὁ Ἅγ.Ἰωάννης βλέπει ὁμοίως νά ἐμφανίζωνται τέσσαρα "ζῶντα ὄντα" γεμάτα ἀπό ὀφθαλμούς καί φέροντα ἕκαστον ἕξ πτέρυγας κεκαλυμμένας ἀπό ὀφθαλμούς Τά ὄντα ταῦτα ἀριθμοῦνται κατά διάφορον τρόπον: λέων, ταῦρος ἄνθρωπος, ἀετός.

Τό Τετράμορφον θεωρεῖται συχνά ὡς ἡ σύναψις τῆς Δημιουρ-

γίας, διότι ὁ ἀριθμός τέσσαρα συμβολίζει τήν ἐκδήλωσιν. Μία κλασσική ἀναπαράστασις δεικνύει τάς τέσσαρας κεφαλάς τῶν ζώων ἐστηριγμένας ἐπί ἀνθρωπίνου σώματος μέ 4 ἤ 6 πτέρυγας. Εἰς τόν Ἄθων μία εἰκών παριστᾶ τούς πόδας τοῦ Τ. στηριζομένους ἐπί δύο πτερωτῶν τροχῶν.

- Αἱ τέσσαρες στῆλαι τοῦ Οὐρανοῦ.- Τά 4 αὐτά " ζῶντα ὄντα" ἔχουν στενήν συγγένειαν μέ τήν παράδοσιν τῶν 4 πνευμάτων ἤ στηλῶν τοῦ Οὐρανοῦ, τῶν εὑρευσόντων ἐπί τῶν 4 σημείων τοῦ ὁρίζοντος. Εἶναι οἱ 4 βασιλεῖς τούς ὁποίους ὁ Ἰνδρα καί 33 ντέβας ἐπιφορτισμένοι μέ τήν ἐξέλιξιν τῆς Φύσεως, ἐπικαλοῦνται κατ' ἔτος κατά τήν νύκτα τῆς Πανσελήνου τοῦ Μαΐου (ἑορτή τοῦ Βεσάκ).

Διά τούς Κινέζους τῆς ἐποχῆς τοῦ Φό-Χί , εἶναι τά 4 ὄρη τά στηρίζοντα τόν οὐρανόν καί διά τούς Μάγους, τά 4 Μπακάμπ, φύλακες τῶν στηλῶν τῶν 4 σημείων τοῦ ὁρίζοντος.

Εἰς τό ὅραμα τοῦ Ἰεζεκιήλ, τό Τ. ἔχει ὑπό τάς πτέρυγας, ἀνθρωπίνους χεῖρας. Ἡ χείρ ἀντιστοιχεῖ εἰς τόν ἀριθμόν πέντε· εἶναι καί αὐτή τό σύμβολον τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως, ἀδαμικῆς ἤ ἀνθρωπίνης, ἐξ οὗ καί ἡ σημασία τῆς "χειρονομίας" εἰς τούς μαγικούς τύπους, ὅπως καί εἰς τούς ἱερούς καί λειτουργικούς τύπους, ἰδιαιτέρως κατ' ἐκείνην τῆς ἐπιθέσεως τῆς χειρός. (Φ Σφίγξ).

ΤΕΤΡΑΣ.- Ὅλαι αἱ παραστάσεις τοῦ ἀριθμητικοῦ συμβολισμοῦ αἱ βασιζόμεναι ἐπί τοῦ ἀριθμοῦ 4. Εἶναι ὁ ἀριθμός 4 θεωρούμενος ὡς ἡ ἔκφρασις μιᾶς μεταφυσικῆς ἀρχῆς· εἶναι ἡ ἐκπροσώπησις τῆς φύσεως μέ τούς ἀτέρμονας κύκλους τῆς ἐξελίξεως, ἀπό τῆς ἁπλῆς δονήσεως, μέχρι τῶν μεγάλων κοσμικῶν ἐποχῶν (Γιούγκας). Ἡ Τετράς παριστᾶ τήν ἐκδήλωσιν ἐκτός τοῦ θείου κύκλου. Κάθε Κοσμολογία λαμβάνει ἀφορμήν ἀπό αὐτήν. Ὑπό τήν στατικήν της ὄψιν, εἰκονίζεται γεωμετρικῶς ὑπό τοῦ Φ τετραγώνου (ἤ τοῦ κύβου) τοῦ ὁποίου ἡ φαινομενική ἀκινησία εἶναι προφανής.

Ὅταν ἡ Τετράς ἐκφράζῃ τήν δυναμικήν ὄψιν τῆς ἐκδηλώσεως, τήν κίνησιν, παρίσταται δι' ἑνός Ρόμβου (βλ. λ.) ὅστις εἶναι ἓν τετράγωνον ἐν ἀσταθῇ ἰσορροπίᾳ, ἤ ἀκόμη διά Φ Σταυροῦ , ἰδιαιτέρως διά τοῦ ἀγκυλωτοῦ σταυροῦ (Φ Σβάστικα). Ὑπενθυμί-

ΤΑ ΕΜΒΛΗΜΑΤΑ
ΙΕΖΕΚΙΗΛ & ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ
Η ΤΕΤΡΑΜΟΡΦΟΣ ΣΦΙΓΞ

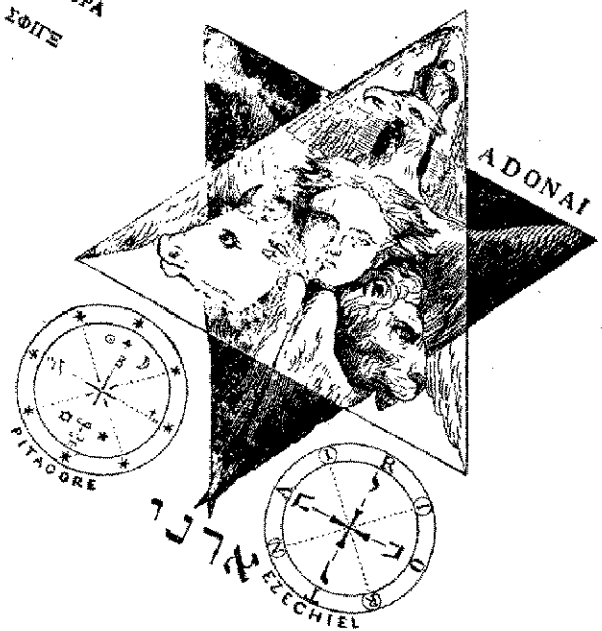

ζομεν ἀκόμη ὅτι εἰς τὴν Ϙ Τετρακτύν ἡ τετρὰς ὑπονοεῖ τὴν Δεκάδα (τὸν ἀριθμὸν 10) ὅστις εἶναι ὁ τελευταῖος ὅρος τῆς ἀριθμητικῆς ἐκδηλώσεως καί τὸ σημεῖον τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν πρωταρχικὴν Μονάδα.
Πράγματι 1 + 2 + 3 + 4 = 10 ἀλλὰ 10 = 1 + 0 = 1.

Ἡ Τετρὰς ἀποπερατώνει τὴν ἐκδήλωσιν: ὑπάρχουν 4 ἐποχαί, 4 σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, 4 στοιχεῖα, 4 ποταμοί ρέουν ἐκ τοῦ κέντρου τῆς Ἐδέμ καί 4 Εὐαγγελισταί μεταδίδουν τὸν λόγον τοῦ Ἐσταυρωμένου ὅστις εἶναι ἡ οὐρανία οὐσία πάσης ἐκδηλώσεως.

Ὡς Ϙ Τετραγράμματον εἶναι τὸ ἱερὸν ὄνομα IEVE τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ὡς Τετρὰς παίζει οὐσιώδη ρόλον εἰς τὴν γνωστικὴν ἐξήγησιν καί προϋποθέτει ὅλην τὴν ἱεραρχίαν τῶν αἰώνων τῆς Ὀγδοάδος, τῆς Δεκάδος καί τῆς Δωδεκάδος τοῦ Πληρώματος, Ὄντως ὅλοι οἱ Αἰῶνες πηγάζουν ἐκ δύο τετρακτύων ὑπερκειμένων καί πρωταρχικῶν. Τέλος οἱ 4 ἑβρ. κόσμοι προέρχονται ἐκ ταύτης (Ἀτζιλούθ, Μπριάχ, Γιετζιράχ, καί Ἀζιάχ τ.ἔ. ἀπόρροιαι, δημιουργία, σχηματισμός καί δράσις).
Βιβλιογρ.H.Masson, Diction. Initiatique
O. Wirth, Ἀλχημικὸς ἰδεογραφισμός, ἐν "Πραγμ.&-Μελέται, II Π.Γράβιγγερ, Κοσμολογία 58. Idem,M.Ψ.Θ. 53 J.Evola Trad.Hermetique 58. O.Wirth, II 114. Ghyka 15.D.S.IV,162. (Πρβλ. Τετρακτύς, Τετραγράμματον, Τετράγωνον).

ΤΕΥΤΑΤΗΣ.- Θεὸς τῶν Κελτῶν, ἀνάλογος πρὸς τὸν Ἑρμῆν, καί αὐτὸς ψυχοπομπός: τρίτον πρόσωπον τῆς Τριάδος.

ΤΕΥΤΟΝΙΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ.- Ἐν συνδυασμῷ μέ ἕνα δικέφαλον ἀετόν, τὸ ἔμβλημα τῶν Ἱπποτῶν Καδός (30°) τοῦ Α.Α.Σ.Τ. Ϙ Σταυρός.

ΤΕΦΡΑ.- Ἑρμητ.Καλεῖται ἡ ἐν σήψει Οὐσία τοῦ Μ."Ε. Μή περιφρονεῖτε τὴν Τέφραν, συνιστῶσιν οἱ φιλόσοφοι, ὁ δέ Μαριανός ἀποκαλεῖ ταύτην "διάδημα τοῦ Βασιλέως". Πράγματι δέ ἐκ τῆς Τέφρας ταύτης θέλει παραχθῆ τὸ φιλοσ. θεῖον, ὅπερ εἶναι τὸ βασιλικὸν διάδημα. Τέφρα τῆς τρυγός καλεῖται τὸ τέλειον θεῖον τῶν σοφῶν ἐν ἐρυθρώσει.(PERNETY).

ΤΕΧΝΑΙ.- Ὡς ἐκπαιδευταί τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Τέχνη ὁρίζεται ὡς "δημιουργική δρᾶσις" τῆς Φύσεως ἐπί τοῦ ἀνθρώπου. Μεταξύ Τέχνης καί Φύσεως δέν ὑπάρχει σημαντική διαφορά ἤ ἀντίφασις. Ὁ καλλιεργημένος νοῦς, ἡ ἐκ τοῦ πνεύματος ἐμπνεομένη φαντασία, ἡ φυσικῶς λειτουργοῦσα διάνοια τοῦ ἀνθρώπου, εἴτε οὗτος εἶναι καλλιτέχνης, εἴτε φιλόσοφος, εἴτε ἐπιστήμων, εἴτε ἀπόμη ἱδρυτής θρησκείας, παρουσιάζει μίαν ἀνωτερότητα μή συναντωμένην εἰς τούς ἄλλους μεγαλοφυΐας: ἡ ἀνωτερότης αὕτη συμβαδίζει μέ τό "συμφώνως πρός τήν Φύσιν ζῆν".-

Σήμερον οἱ περισσότεροι τῶν διανοητῶν, ρίπτονται μέ ὅλας των τάς δυνάμεις εἴτε ἀποκλειστικῶς εἰς τήν ἔρευναν, εἴτε εἰς τήν βιοπάλην, περίωρισμένοι δέ ἐντός πυκνοκατοικημένων πόλεων, ἀδυνατοῦν νά μεθέξουν τῆς ἀναγωγικῆς συμβολῆς τῶν καλλονῶν τῆς Φύσεως καί νά ἀντιληφθοῦν τήν κολοσιαίαν βοήθειαν πού παρέχει αὕτη εἰς τούς λάτρεις της. Συνήθως μάλιστα παρανοεῖται τό πρᾶγμα, ἠκούσθη δέ βεβαίωσις καί ἐκ στόματος σοβαρῶν ἐπιστημόνων ὅτι " ὅσον ὁ ἄνθρωπος μανθάνει, παύει νά εἶναι ποιητής", τινές δέ ἀπεκάλεσαν τήν συναίσθησιν τοῦ ὡραίου "ἀδυναμίαν". Δέν ὑπάρχει ἀπελπιστικωτέρα παρανόησις ταύτης. Ὁ ἄνθρωπος, τό τέκνον ἀκριβῶς τῆς Φύσεως, λησμονεῖ καί ἀπαρνεῖται τήν Μητέρα του, ὄχι δέ μόνον δέν θέλει νά τήν ἀναγνωρίσῃ, ἀλλά καί τήν ἀποφεύγει, φοβούμενος μή τοῦ ἀφαιρέσῃ τί ἀπό τήν σοφίαν του, ἐλκύουσα αὐτόν νά στραφῇ ἐν μέρει καί πρός τό Ὡραῖον.

Γνωστή εἶναι ἡ ἀντίληψις τοῦ Πυθαγόρου, κατά τήν ὁποίαν ἐχέγγυον τῆς ἀληθείας μιᾶς θεωρίας, εἶναι τό κάλλος της. Ὁ RD. RUTGERS ὡς ἐξῆς ὁρίζει τό κάλλος: " Ὡραῖον εἶναι τό ἀληθές, ἐμφανιζόμενον εἰς τόν κόσμον τῶν ἐκδηλώσεων". Ὅσον περισσότερον ὁ ἄνθρωπος ἄγεται εἰς τήν κατανόησιν τῶν φυσικῶν νόμων, τόσον ἀγαπᾶ τό ὡραῖον, τόσον τό θαυμάζει. Εἶναι Νόμος φυσικός, νόμος ἀναλοίωτος, νά εὑρίσκωνται εἰς ἄμεσον συνάφειαν οἱ τρεῖς οὗτοι χαρακτῆρες: ΑΛΗΘΕΙΑ, ΚΑΛΛΟΣ, ΑΓΑΘΟΝ ἐκ τῶν ὁποίων ἀπαρτίζεται τό αἰώνιον τρίγωνον τοῦ Πλάτωνος καί τοῦ Πυθαγόρου.

Πᾶσα ἐκδήλωσις Τέχνης, περιέχει τά χαρακτηριστικά πάντων τῶν ἄλλων κλάδων τοῦ ἐπιστητοῦ. Εἷς ζωγραφικός πίναξ, ἐκτελε-

σθείς ὑπό ἐμπνευσμένου καλλιτέχνου, εἶναι ἔν ἠθικόν καί μία μουσική συμφωνία, εἶναι συνάμα καί μία φιλοσοφία. Ὁ ὁρισμός τοῦ Γκαῖτε ὅτι ἡ Ἀρχιτεκτονική εἶναι "μία μουσική ἐν στερεᾷ καταστάσει" καί ὁ ὁρισμός τοῦ Πλάτωνος ὅτι "ἡ φιλοσοφία εἶναι μουσική", δίδουν τήν κλεῖδα εὑρέσεως τῆς σχέσεως μεταξύ ἀρχιτεκτονικῆς, μουσικῆς καί φιλοσοφίας.

"Χρησιμοποιοῦσα, λέγει ὁ JINARAJADASA, τόν χρόνον καί τόν χῶρον, ἡ ἀνθρωπότης διδάσκεται νά φθάνῃ ἐκεῖνο ὅπερ ὑπάρχει πέρα τοῦ χρόνου καί τοῦ χώρου. Ἀπό τῆς ἀπόψεως τοῦ χρόνου ἡ λογοτεχνία ἄγει πρός τό δρᾶμα, τό δρᾶμμα τείνει πρός τήν ποίησιν καί ἡ ποίησις πρός τήν μουσικήν. Ἀπό ἐπόψεως χώρου, ἡ φραστική ζωγραφική τῆς λογοτεχνίας, συνδέεται μέ τήν ζωγραφικήν, ἡ δέ ζωγραφική μέ δύο διαστάσεις, ἀνυψοῦται εἰς τήν τρισδιάστατον ἐκδήλωσιν μέ τήν γλυπτικήν, ἡ δέ γλυπτική φθάνει εἰς τάς θαυμάσιας ἀφηρημένας συλλήψεις τοῦ ρυθμοῦ καί τοῦ κάλλους, ἅς παρουσιάζει ἡ ἀρχιτεκτονική".

Γνωρίζομεν μέχρι ποίου σημείου ἡ Τέχνη ἔδωσεν εἰς τάς φιλοσοφίας καί θρησκείας τά μέσα πρός διδασκαλίαν τῶν ἀνωτέρων ἀληθειῶν. Οἱ μῦθοι, αἱ ἀλληγορίαι, καί παραβολαί, δέν εἶναι ἄλλο ἀπό ἐνορατική ποίησις καί λογοτεχνία. Τά ἐμβλήματα τά σύμβολα, τά ἰδεόγραφα, δέν ἔλκουν τήν καταγωγήν των παρά ἀπό τήν μυστικήν ζωγραφικήν. Οἱ ὕμνοι, οἱ Ψαλμοί, τά Ὀρατόρια, δέν εἶναι ἄλλο ἀπό μίαν ἐφαρμογήν τῆς Μουσικῆς.

Δικαίως λοιπόν δυνάμεθα νά παραδεχθῶμεν ὅτι ἅπασαι αἱ μορφαί τῆς Τέχνης δύνανται νά ἀγάγουν τήν ἀνθρωπίνην συνείδησιν εἰς τό νά ἀντιληφθῇ τάς ἐν τῇ ζωῇ, τῷ κόσμῳ καί τῇ Φύσει ἀξίας.

-Αἱ ἐλεύθεραι Τέχναι.- Ὅστις ἐμελέτησε τήν κατά τόν Μεσαίωνα ἀγωγήν, ἐγνώρισε τήν εἰς TRIVIUM (τρίστρατον) καί QUADRIVIUM (σταυροδρόμιον) διαίρεσιν τοῦ συνόλου τῶν Τεχνῶν καί Ἐπιστημῶν. Καί τό μέν Τρίβιουμ ἀπετελεῖτο ἐκ τῆς Γραμματικῆς, τῆς Ρητορικῆς ἤ Διαλεκτικῆς, καί τῆς Λογικῆς, τό δέ ἀκολουθοῦν Κατρίβιουμ ἐκ τῆς Ἀριθμητικῆς, τῆς Γεωμετρίας, τῆς Μουσικῆς καί τῆς Ἀστρονομίας.-

Τό θέμα αὐτό ἔτυχε παραδοχῆς καί ὑπό τῶν Οἰκοδόμων τοῦ Μεσαίωνος καί ἐν συνεχείᾳ ἐκληροδοτήθη καί εἰς τόν Ε.Τ.

ὅστις εἰς τόν 2ον βαθμόν (τρίτη περιοδεία) ποιεῖται διεξοδικῶς μνείαν τῶν ἑπτά τούτων ἐλευθερίων Τεχνῶν. Ἐκεῖ δίδεται ἡ ἐξωτερική ὄψις τοῦ ζητήματος καί ἐξαίρεται ἡ σημασία τῶν Τεχνῶν καί Ἐπιστημῶν διά τήν πρόοδον καί ἐκπολιτισμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλά πλήν τῆς ἐξωτερικῆς ταύτης διδασκαλίας, ἡ ἔμμεσος προτροπή τοῦ Τεκτονικοῦ Τυπικοῦ διά τήν μελέτην τῶν ἑπτά λόγῳ Τεχνῶν, ἔχει καί ἄλλην βαθυτέραν ἔννοιαν. Ἡ ἑπτάς αὕτη τῶν Ἐπιστημῶν ἔχει φαίνεται σχέσιν πρός αὐτό τοῦτο τό μορφωτικόν σύστημα τοῦ Ε.Τ. καί ἐκτείνεται ὄχι μόνον μέχρι τῶν κλασσικῶν ὁρίων τῶν γνώσεων τοῦ Μεσαίωνος -ὅπερ θά ἀπετέλει μέγαν ἀναχρονισμόν- ἀλλά περιλαμβάνει ἐντός αὐτῆς εὐρυτάτας γνώσεις καί ἐπιστήμας, αἱ ὁποῖαι ἀνέκαθεν ὑπῆρξαν αἱ αὐταί καί μέ τάς ὁποίας ἀνέκαθεν ἠσχολήθησαν οἱ μῦσται ὅλων τῶν αἰώνων. Ἡ ἐκτασις τῶν συμβολικῶν τούτων κλάδων τοῦ ἐπιστητοῦ, ὑπερβαίνει ἀσυγκρίτως τά ὅρια τῶν ἐξωτερικῶν μεσαιωνικῶν γνώσεων, δυνάμεθα δέ νά εἴπωμεν ὅτι ἡ μελέτη αὐτῶν εἶναι ἐξίσου ἀπαραίτητος εἰς τόν σύγχρονον μύστην, ὅσον καί εἰς οἱονδήποτε ἄλλον μεμυημένον τῶν παλαιοτέρων ἐποχῶν. Αὐταί εἶναι τῷ ὄντι εἰς θέσιν νά παρέξουν εἰς τόν Τέκτονα τά μέσα δι' ὧν θά καταστήσῃ τήν προσωπικότητα αὐτοῦ ἰσχυράν καί ἀνεπηρέαστον, καί ἀφ' ἑτέρου, διά τῆς Γνώσεως ἑαυτοῦ καί τῆς Φύσεως, θά διαγνώσῃ τόν σκοπόν καί τήν πορείαν του, τόσον πρός βελτίωσιν αὐτοῦ, ὅσον καί τῆς κοινωνίας.

Αἱ τρεῖς πρῶται τῶν 7 Τεχνῶν ἤ Ἐπιστημῶν, ἡ Γραμματική, ἡ Ρητορική καί ἡ Λογική, ἀνάγονται ἅπασαι εἰς τήν Ἐπιστήμην τοῦ Λόγου.

Ὁ Λόγος εἶναι τό μέσον ἐκφράσεως τῶν διανοημάτων καί τῶν συναισθημάτων μας. Εἶναι τό μέσον δι' οὗ ἐπιδρῶμεν ἐπί τῶν ἀντιλήψεων τοῦ πλησίον μας. Ἀντιλαμβανόμεθα ἐκ τούτου ὅτι οἱ λόγοι οἱ προφερόμενοι ὑπό τοῦ Μύστου, δέον νά εἶναι καλῶς προμελετημένοι καί τετραγωνισμένοι, καί νά ἀντικατοπτρίζουν τήν θείαν διάνοιαν ἡ ὁποία ἐνοικεῖ ἐν αὐτῷ. Ἡ διάνοια ὅμως αὕτη δέν εἶναι δυνατόν νά ἀντανακλᾷ τήν Ἀλήθειαν καί τήν Δικαιοσύνην ἐφ' ὅσον ἡ ψυχή δέν ἔχει καθαρθῇ καί φωτισθῇ, διά τῶν κλάδων ἐκείνων τῆς Γνώσεως οἱ ὁποῖοι συμβολίζονται διά τῆς

Γραμματικῆς, τῆς Ρητορικῆς καί τῆς Λογικῆς. Ἡ φυσική λοιπόν ἀγωγή τοῦ μύστου συνίσταται εἰς τήν περιστολήν κάθε παραφορᾶς ἀκράτου, ἡ ὁποία ἐκδηλοῦται κυρίως διά τῆς ὁμιλίας μας. Δεδομένου ὅτι κατέχομεν ἐν ἡμῖν τήν Λογικήν, τόν νοῦν, ὀφείλομεν ὅπως αἱ σκέψεις μας καί οἱ λόγοι μας βασίζωνται ἐπί τῶν νόμων τοῦ Λόγου καί ἀντιπροσωπεύουν αὐτόν διά τῆς Ἀληθείας καί τῆς Δικαιοσύνης. Ἀχαλιναγώγητος δι άνοια ἐκδηλοῦται ἐπί τοῦ νοητικοῦ πεδίου διά λόγων ἀποπνεόντων τήν συκοφαντίαν, τήν ἐπίκρισιν καί τήν ἀπάρνησιν τοῦ πλησίον. Εἰς τήν πρώτην περίπτωσιν δέν εὑρισκόμεθα ἐπί τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀληθείας, εἰς τήν δευτέραν περίπτωσιν ἔχομεν παρεκτροπήν τῆς ὁδοῦ τῆς Δικαιοσύνης. Καί εἰς τάς δύο περιπτώσεις καλλιεργοῦμεν ἀσυνειδήτως τό Κακόν, ἀγνοοῦμεν δέ τήν βασιλικήν Τέχνην τοῦ Λόγου.

Εἰς τήν ἀπόκτησιν τῆς ἀνωτέρας ταύτης Γνώσεως, ἡ ὁποία περιλαμβάνει τήν Γνῶσιν τοῦ τε ἑαυτοῦ μας καί τῆς Φύσεως, μᾶς ὑποβοηθοῦν αἱ ὑπό τῶν 7 ἐλευθερίων Τεχνῶν συμβολιζόμεναι Ἐπιστῆμαι.

Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ νομίζομεν ὅτι ὑπονοεῖ τήν συμβολικήν τῶν γραμμάτων. Ἅπαντες οἱ ἀρχαῖοι λαοί κατέλειπον ψυχικά βαθυτάτης γνώσεως τῶν ἀριθμῶν ὡς καί τῶν ἀντιστοιχούντων εἰς αὐτούς γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου των. Οἱ Ἰνδοί ὁμιλοῦσι συχνά περί τῶν συμβολικῶν χαρακτήρων των DEVAGANARI εἰς οὓς μάλιστα ἀποδίδουσι καί θείαν καταγωγήν. Οἱ Χαλδαῖοι ἐδιηγοῦντο ἐκ παραδόσεως ὅτι εἶδον τά γράμματα τῆς γραφῆς των εἰς τόν οὐρανόν. Οἱ Φοίνικες καί οἱ Αἰγύπτιοι ἀπέδιδον ὁμοίως θείαν καταγωγήν εἰς τά ἀλφάβητά των, οἱ τελευταῖοι μάλιστα ἐχρησιμοποίουν διαφόρους χαρακτῆρας διά τήν διατύπωσιν τῶν ἱερατικῶν ἀληθειῶν. Τέλος ἡ Καββάλα ἀποκαλεῖ τόν ἑβραϊκόν ἀλφάβητον "ἀγγελικούς χαρακτῆρας". Διά τῆς Γραμματικῆς ὄφειλεν ἀγόμεθα νά πιστεύσωμεν ὅτι μᾶς συνιστᾶται ἡ μελέτη τῆς καλουμένης Γραμματικῆς Καββαλά, διά τῆς ἐνασκήσεως ἡμῶν εἰς τήν ἀνάλυσιν τῶν ἀλφαβητικῶν γραμμάτων τῶν ἱερῶν λέξεων καί συναγωγήν τῶν πνευματικῶν ἐννοιῶν αἵτινες ἀποδίδονται εἰς αὐτά. Τήν Ἐπιστήμην ταύτην, ἡ ὁποία συνεργάζεται μέ τήν Ἀριθμολογίαν καί τήν Γεωμετρικήν συμ-

βολικήν, περὶ ὧν κατωτέρω, ἔχουν ἀναγάγει εἰς ὑψηλὴν περιωπὴν οἱ σοφοὶ καθβαλισταί ἀναφέρονται δὲ αἱ μέθοδοι ἃς χρησιμοποιοῦν εἰς τὰ σχετικὰ συγγράμματα. Ἡ χρησιμότης τῆς τοιαύτης Ἐπιστήμης, ἴσως νὰ μὴ εἶναι ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμφανής. Δὲν θὰ τὴν ἀποστερήσωμεν ὅμως τῆς μεγάλης σημασίας της, ὅταν σκεφθῶμεν ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης ἀσκήσεως ὁ νοῦς τοῦ Μύστου ἐξασκεῖται νὰ διακρίνῃ τὰς ἀναλογίας τῶν σχημάτων ἐν τῷ κόσμῳ καὶ οὗ τῳ ἐθίζεται νὰ ἀνάγεται ἀπὸ τοῦ συμβόλου εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ ἀπὸ τῆς ἀλληγορίας εἰς τὴν δημιουργὸν ἔννοιαν.

Ἡ ΡΗΤΟΡΙΚΗ ἢ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ, εἶναι ἡ Τέχνη τοῦ χειρισμοῦ τῆς ὁμιλίας ὑπὸ τοῦ Λόγου. Διὰ τῆς ἱκανότητος ταύτης δύναται ὁ ἄνθρ. νὰ ἐκθέσῃ τὰς σκέψεις του καὶ τὰς γνώσεις του κατὰ τρόπον ὥστε αὗται νὰ εὕρουν ἀπήχησιν εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ ἀκροατοῦ του. Διὰ τῆς ἰδίας ὅμως ἱκανότητος, καὶ μάλιστα κατόπιν μακρᾶς ἀσκήσεως, δύναται ὁ μύστης νὰ ἐκθέσῃ μὲ καλλιτεχνικὸν τρόπον τὰς ἐσωτέρας ἐννοίας ὧν εἶναι κάτοχος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ γίνεται ἀντιληπτὸς μόνον ὑπὸ τῶν μεμυημένων καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰ λεγόμενά του νὰ ἐπιδέχωνται πολλαπλῆν ἑρμηνείαν. Τὸ κορύφωμα τῆς τοιαύτης Τέχνης συναντᾶται εἰς τὰς Μυθολογίας, τὰς Ἀλληγορίας καὶ τὰς Παραβολάς. Τὰ ἱερὰ κείμενα πασῶν τῶν θρησκειῶν, ὅλαι αἱ Παραδόσεις τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων Μυστηρίων, ὅλα τὰ Τυπικὰ τῶν μυητικῶν ὀργανώσεων, εἶναι ὑπὸ μυστῶν συντεταγμένα τελείων κατόχων τῆς Τέχνης ταύτης. Διὰ τὴν πολλαπλῆν αὐτῶν κατανόησιν, δέον ὁ Μύστης νὰ χειρίζεται τὴν ἑρμηνευτικὴν κλεῖδα· στρέφων αὐτὴν ἑπτάκις θὰ δύναται ν' ἀποκαλύπτῃ ἑκάστοτε τὴν ἑπταπλῆν σημασίαν τῶν μύθων καὶ ἀλληγοριῶν.

Τρίτη ἐπιστήμη εἶναι ἡ ΛΟΓΙΚΗ. Διὰ τὴν κατάπεισιν ὄχι μόνον τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἐὰν ἐργαζώμεθα καὶ προσπαθῶμεν νὰ ἐξαγάγωμεν πορίσματα σύμφωνα πρὸς τὴν Ἀλήθειαν, πάντοτε ἡ Λογικὴ πρέπει νὰ εἶναι ὁ ὁδηγός μας, ἀλλ' ἡ λογικὴ μύστου, ἀπηλλαγμένη δηλονότι προλήψεων, δεισιδαιμονιῶν καὶ προκαταλήψεων. Διότι μία νοσηρὰ καὶ σοφιστικὴ λογική, ἔχει μόνον ἐπιφανειακῶς διαύγειαν, ἐνῶ κατὰ βάθος εἶναι καταβαρθρωμένη ἐντὸς δυσδιαπεράστου ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς τῆς Ἀληθείας κελύφους. Διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ταύτην τοῦ ἐν ἡμῖν Λόγου

ἀπό τῶν προλήψεων καί βαρῶν, ἐργάζονται τά Μυστήρια καί συνεχῶς ἐπαναλαμβάνουν ἡμῖν ἠθικάς προτροπάς. Διότι εἶναι μοιραῖον μία περιωρισμένη διάνοια νά ἀδυνατῇ νά συλλάβῃ τήν ἀλήθειαν. Ἡ Φύσις ἡ ὁποία μᾶς περιβάλλει οὐδέν τῶν μυστηρίων της ἀποκρύπτει. Ἡμεῖς μόνον ἀδυνατοῦμεν νά εἰσέλθωμεν εἰς τό ἐσώτερον πνεῦμα αὐτῆς καί διατελοῦμεν ἐν ἀγνοίᾳ.

Ὡς τετάρτη κατά σειράν ἔρχεται ἡ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ. Εἰς ὅλα τά Μυτήρια καί παρ' ἅπασι τοῖς λόγοις ἀπεδίδετο εἰς τούς ἀριθμούς, ἱερά καί συμβολική σημασία. Ὁ Πυθαγόρας ἐθεώρει τούς ἀριθμούς ὡς ἀρχάς καί σύμβολα τῶν ὄντων, κατά δέ τούς Πυθαγορείους τά ὄντα μετά τῶν σχέσεων καί ἀναλογιῶν των εἶναι ἀπεικονίσεις ἤ ἀπομιμήσεις τῶν ἀριθμῶν. Οἱ ἀριθμοί ἐπομένως ἀντιπροσωπεύουν σύμβολα καί ἰσαρίθμους κλεῖδας κατανοήσεως τῶν φυσικῶν νόμων, τῶν ψυχικῶν ἐκδηλώσεων καί τῶν κοσμικῶν φαινομένων.

Κατά τόν Ἐσωτερισμόν οἱ ἀριθμοί παρέχουσι τριπλῆν ὑπηρεσίαν: α) Καθιστῶσιν ἡμῖν γνωστήν τήν ἐσωτερικήν πλευράν τῆς Φύσεως ἥτις δέν ὑποπίπτει εἰς τάς 5 αἰσθήσεις, ἀλλά γίνεται ἀντιληπτή διά τοῦ Λόγου καί τῆς Διαισθήσεως. β) Ὑποδεικνύουν ἡμῖν τόν τρόπον κατά τόν ὁποῖον τό ἐξωτερικόν καί ὑποπίπτον εἰς τάς αἰσθήσεις ὑποτάσσεται εἰς τόν διαβήτην, γ) συνδέουσι τήν ἐξωτερικήν καί ἐσωτερικήν σύνθεσιν τῆς Φύσεως εἰς ἕν ἐνιαῖον ἁρμονικόν Σύμπαν.

Δέν εἶναι δυνατόν ἐνταῦθα νά ἐκθέσωμεν ἔστω καί ἐν μεγάλῃ συντόμῳ τάς διακλαδώσεις καί τό σύστημα χειρισμοῦ τῆς Ἀριθμολογίας πρός ἐπίλυσιν τῶν μεταφυσικῶν καί πρακτικῶν προβλημάτων. Παραπέμπομεν εἰς τά λήμματα: Ἀριθμολογία, Ἀριθμοσοφία, Ἀριθμός.

Ἀναλόγου σημασίας καί σπουδαιότητος εἶναι ἡ πέμπτη Ἐπιστήμη, ἡ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ. Ἡ μελέτη τῆς Γεωμετρίας διά τόν μύστην, δέν περιορίζεται εἰς τήν μέτρησιν τῶν ἐπιφανειῶν καί τῶν ὄγκων, ἀλλ' ἐπεκτείνεται εἰς τήν ὑπερβατικήν ἐκείνην Γεωμετρίαν ἥν καί ὁ Δημιουργός ἐφαρμόζει διά τήν δομήν καί κατασκευήν τοῦ Κόσμου. Αἱ γεωμετρικαί παραστάσεις καί τά σύμβολα καθίστανται κατά ταῦτα ἐμβλήματα, περικλείοντα

ἀνωτέρας ἀληθείας τῶν ὁποίων ἡ ἀνακάλυψις ἐπαφίεται εἰς τὸν ἐθισμένον μὲ τὴν Ἀριθμοσοφίαν καὶ Ἐσωτερικὴν Γεωμετρίαν μύστην. Διὰ τοῦτο εἰς τὸν 2ον βαθμὸν τοῦ Ε.Τ. τίθεται πρὸς ἔρευναν τὸ πεντάγωνον καὶ ὁ πεντάκτινος ἀστήρ. Πρὸς ἑρμηνείαν τῶν συμβόλων τούτων ὡς μυσταγωγικῶν ἐμβλημάτων ἔχομεν ἀνάγκην τῆς ἐσωτερικῆς Γεωμετρίας καὶ ἰδιαιτέρως τῆς λεγομένης Γεωμετρίας τοῦ κύκλου ἢ τῆς σφαίρας (ἐν τῷ χώρῳ) διὰ τῆς ἐρεύνης τῶν σχέσεων μεταξὺ διαμέτρου, περιφερείας καὶ τῶν ἐγγεγραμμένων πολυγώνων. Ἡ γνῶσις τῆς χρήσεως τῆς σφαίρας, αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην ὑπηρετεῖ. Ἡ τοιαύτη Γεωμετρία εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν ὡς ἐπιστήμης δομῆς τοῦ ἐσωτέρου ἡμῶν Εἶναι, καὶ μὲ τὴν Ἀστρονομίαν ὡς ἐπιστήμης χρησιμοποιήσεως τῶν κοσμικῶν ἐπιδράσεων καὶ δονήσεων.

Κατὰ ταῦτα ὑπάρχει μία ἐσωτερικὴ Γεωμετρία τῆς ὁποίας τὰ θεωρήματα ἐπιλυόμενα δὲν καταλήγουν εἰς ἀφηρημένας ἐννοίας ἄνευ πρακτικῆς ἐφαρμογῆς, ἀλλὰ δίδουν λύσιν ἐπὶ τῶν πλέον δυσκόλων προβλημάτων τῆς Μεταφυσικῆς καὶ Ὀντολογίας, μὲ ἄμεσον ἐφαρμογὴν τόσον ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν κοινωνιῶν καὶ ἐπὶ τοῦ δημιουργημένου κόσμου. Αὐτὴ εἶναι κατὰ τὴν ἐκ Παραδόσεως Βασιλικὴν Τέχνην ἡ μυσταγωγικὴ Γεωμετρία ἡ ὁποία κάμνει τὰ πανάρχαια ἰδεόγραφα νὰ προβαίνουν εἰς ἀποκαλύψεις.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως ἡ ὑπερβατικὴ αὐτὴ Γεωμετρία εἶναι ὅλως ἐνδιαφέρουσα. Διότι διδάσκει ἀλληγοτικῶς τὸν τρόπον διαπλάσεως τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀτόμων πρὸς ἀτομικὴν εὐτυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν τῆς ὀλότητος ἐν ᾗ διαβιοῦσιν ὡς λογικὰ ὄντα. Εἶναι ἡ κοινωνικὴ Ἐπιστήμη ἐν τῇ ὑψίστῃ ἐκφάνσει καὶ εὐρύτητι; ἐκείνη ἡ ὁποία ἀξίζει νὰ καταλαμβάνῃ τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις τοῦ μεμυημένου. Διὰ τοῦτο λέγεται ὅτι ὁ Πυθαγόρας εἶχεν ἀναγράψει πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Σχολῆς του τὸ περίφημον :Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω!

Ἕκτη κατὰ σειρὰν Ἐπιστήμη, εἶναι ἡ ΜΟΥΣΙΚΗ. Λύτη ἀντιπροσωπεύει διὰ τὸν μύστην τὴν ἐπιστήμην τῶν νόμων τῶν Δονήσεων καὶ τῆς ἁρμονίας, ἤτοι τῆς ἰσορροπίας. Διδάσκει τὰς ἱκανότητας καὶ ἰδιότητας τῶν ἤχων.

Βεβαίως ἡ Μουσικὴ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν συναισθημάτων μας καὶ μᾶς προδιαθέτει εὐμενῶς ἢ δυσμενῶς διὰ μίαν ψυχολογικὴν κατά-

στασιν. "Ολοι οἱ Ψαλμοί τῶν ἐκκλησιῶν, ὅλα τά ἐμβατήρια τῶν λαῶν, δέν ἔχουν ἄλλον σκοπόν ὑπάρξεως.

Πλήν ὅμως δέν πρέπει νά μᾶς διαλάθῃ ὅτι ὁ κατ'ἐξοχήν ἐν Ἑλλάδι λατρευθείς θεός Ἀπόλλων, ἦτο ἐφευρέτης τῆς Μουσικῆς, ὅτι ὁ Ὀρφεύς ἀναφέρεται ὡς καταθέλγων τήν φύσιν ὁλόκληρον διά τῶν ἤχων τῆς λύρας του καί ὅτι ὁ Πυθαγόρας ἤκουσε κατά τήν παράδοσιν τήν ἁρμονίαν τῶν σφαιρῶν. Αἱ παραδόσεις αὗται ἀνυψώνουν τήν Μουσικήν εἰς ὑπέρτερον ἐπίπεδον ἐκείνου τό ὁποῖον συνήθως ἀντιλαμβανόμεθα καί ἀποδίδουν εἰς τούς ἤχους ἀνωτέρας ἰδιότητας καί δυναμικότητας. Ἡ ἀρχαία Παράδοσις ἔθετε τούς ἑπτά τόνους τῆς διατονικῆς κλίμακος εἰς σχέσιν μέ τούς ἑπτά πλανήτας, μέ τά ἑπτά χρώματα, τούς ἑπτά πνευματικούς κυβερνήτας τῶν πλανητῶν καί ἀνεκάλυπτε νόμους συγγενείας καί ὁμοιογενείας. Οἱ ἤχοι, τά χρώματα, καί οἱ πλανῆται συνεδέοντο τοιουτοτρόπως διά τοῦ ἀργυροῦ νήματος τῆς ἐν τῷ σύμπαντι ἀναλογίας καί πλεῖσται ψυχοβιολογικαί ἐφαρμογαί ἀπέρρεον.

Ὁ ἦχος ἔχει τήν θείαν ἰδιότητα νά μᾶς κάμνῃ νά διαισθανώμεθα βιώματα ἀνωτέρων κόσμων, πλήν τοῦτου ὅμως καί συγχρόνως νά μᾶς ἐξαγνίζῃ, νά μᾶς καθαίρῃ ἀπό τῶν βαρυτέρων ἐπιδράσεων. Ἐξ ὧν ἔγκειται ὁ ὄντως παιδαγωγικός, ἐκπολιτιστικός καί ἀπολυτρωτικός χαρακτήρ τῆς Μουσικῆς.

Ὁλόκληρος ἡ Ψυχολογία καί ὁ Μυστικισμός προσαρμόζονται καί ἀπορρέουν ἐξ αὐτῆς, διαβλέπομεν δέ καί αὐτήν τήν ζωήν ἐξ ὁλοκλήρου ὡς μίαν ἀπέραντον διατονικήν κλίμακα, ὡς μίαν τεραστίαν συμφωνίαν, τῆς ὁποίας διακρίνομεν ὁλίγας μόνον συγχορδίας, χωρίς νά δυνάμεθα νά ἐννοήσωμεν ἤ κἄν νά ἀκούσωμεν τάς λεπτοτέρας καί ἀνωτέρας.

Ἡ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ τέλος ὡς ἑβδόμη καί τελευταία Ἐπιστήμη, ἔχει σχέσιν μέ τήν ἐκ παραδόσεως Ἀστρολογίαν καί Ἀστροσοφίαν, δύναται δέ νά ὁρισθῇ ὡς ἡ Ἐπιστήμη τῶν κοσμικῶν ἐπιδράσεων πρός ἀλλήλας." Ἡ Ἀστρολογία μετά τῆς Ἀριθμολογίας, ἦσαν οἱ δύο πόδες ἐφ'ὧν ἐστηρίζετο ἡ μυσταγωγική Ἐπιστήμη. Ἡ Ἀστρολογία ἀναφέρεται εἰς τάς σχέσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων τάς συναπτομένας ἐκ τῶν ἑκάστοτε διαφόρων θέσεων αὐτῶν, αἵτινες θέσεις εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς

ἰδίας ἑκάστου κινήσεως, διαφόρου τῶν ἄλλων, καί εἰς τάς ἐκ τῶν θέσεων καί σχέσεων τούτων ἀπορρεούσας πρός τήν Γῆν ἐπιδράσεις, ἐξ ὧν ἡ ποικιλία τῶν μορφικῶν πραγμάτων τῆς Γῆς καί τῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν ". (Σπ. Νάγος)".

'Η 'Αστροσοφία εἶναι ἀκόμη ἐσωτερικωτέρα τῆς 'Αστρολογίας διδάσκει δέ εἰς τόν μύστην "τόν μυστικόν λόγον τῶν αἰτίων καί τῶν ἀποτελεσμάτων. "Εχουσα σχέσιν πρός τήν 'Αστρονομίαν καί τήν 'Αστρολογίαν, χρησιμοποιεῖ ἀμφοτέρας διά νά προχωρήσῃ πολύ βαθύτερον εἰς τά αἴτια. Δέν ἀρκεῖται ἡ 'Αστροσοφία νά διαπιστώσῃ στατιστικῶς τά ἀποτελέσματα τῶν οὐρανίων ἐπιδράσεων ἐπί τῶν ἀνθρώπων τῆς Γῆς -ὡς πράττει ἡ 'Αστρολογία- ἀλλ'ἐρευνᾶ γενικῶς τάς ἀστρικάς δονήσεις καί ἐξάγει ἀνωτέρους νόμους περί τοῦ φαινομένου γενικῶς τῆς ἐπιδράσεως. Εἰς τήν θαυμασίαν αὐτήν 'Επιστήμην ἀνάγεται καί ἡ Κοσμογονία".

Βιβλιογρ. Λάσκαρη, Τεκτ. 'Εγκυκλ. I 470.-
Leanings, Encyklopadie. Imhof II 135.
Titus Burckhardt, Les Fondements de l'Art Chretien
Et.Trad. 1954, 120.
Idem, Les Fondements be l'Art Musulman, Et Trad. 1954, 160
Idem, Le Paysage daps l' Art Extreme Oriental,
Et.Trad. 1955, 97.
Eugene Canseliet, Deux Logis Alchimiques, Paris 1945
Fulcanelli, Le Mystere des Cathedrales, Paris 1957
Idem, Demeures Philosophales. Paris 1960, Omnium

ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.- Εἰς τόν Ε.Τ. γίνεται λόγος περί τῆς Τέχνης τῆς Ζωῆς ἤ τῆς Βιονομίας καί θεωρεῖται αὕτη ὡς ὁ κύριος σκοπός τοῦ Τάγματος. 'Ο Λεσσιγκ ἔλεγε: " Τέκτων εἶναι ἐκεῖνος ὅστις δομεῖ τήν ζωήν του εἰς τρόπον ὥστε νά δύναται νά συμβάλῃ εἰς τήν τελείωσιν τοῦ καλλιτεχνήματος τῆς ζωῆς ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος". Παραλλήλως αἱ Μεγάλαι Στοαί τοῦ 'Αμβούργου, τοῦ Μπάϋρόϋτ καί τῆς Φραγκφούρτης διακηρύσσουν:" 'Ο Ε.Τ. εἶναι μία Τέχνη, ἡ Τέχνη νά διαμορφώνωμεν ἁρμονικῶς τόν ἀνθρώπινον βίον, ἡ Τέχνη νά τοποθετούμεθα μέ ὀρθήν ἀναλογίαν πλησίον τοῦ συνανθρώπου μας... 'Ο Ε.Τ. εἶναι ἡ Τέχνη τοῦ βίου".

William Quan Judge

ΤΕΧΩΜ.- Εἶναι ἡ ἑβρ. λέξις ποὺ ἀπαντᾶ εἰς τὴν Π.Δ. καὶ μεταφράζεται συνήθως ὡς "Μηδέν" καὶ λέγεται ὅτι ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν Κόσμον "ἐκ τοῦ μηδενός". Ὡς ὅμως ἀπέδειξεν ὁ ALFRED JEREMIAS, ἡ λέξις Τεχὼμ εἶναι βαβυλωνιακῆς προελεύσεως σχέσιν ἔχουσα πρὸς τὴν Τιαμὰτ καὶ πρὸς τὸν ἑβρ. Θ Βεχὲ μὼθ. Κατ' αὐτὸν Τεχὼμ σημαίνει " τὸ ἀπύθμενον βάθος τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων".-

Συνεπῶς Τεχὼμ θὰ εἶχε τὴν ἔννοιαν τῆς "προδιαθέσεως γιὰ κάτι" τῆς εἰσέτι ἀνεκδηλώτου "δυνατότητος γιὰ κάτι". Ἄρα ἡ εἰσέτι σφραγισμένη μήτρα τῶν πρωταρχικῶν εἰκόνων, τὴν ὁποίαν ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἰαχβὲ ἀποσφραγίζει. Ἡ ἄτακτος καὶ χαωτικὴ πρωταρχικὴ Οὐσία τὴν ὁποίαν ὁ Λόγος τοῦ Δημιουργοῦ ταξινομεῖ καὶ διατάσσει. (L. ZIEGLER, UBER 319).

ΤΖΑΠΑ (JAPA).- Μυστικὴ πρακτικὴ ὡρισμένων Γιόγκι συνισταμένη εἰς τὴν ἀδιάλειπτον ἐπανάληψιν ἑνὸς ἢ περισσοτέρων "μάντρας". Ἀνάλογος πρὸς τὴν διηνεκῆ προσευχὴν τῶν ἡμετέρων Ἡσυχαστῶν (Νηπτικῶν).-

ΤΖΑΤΖ (WILLIAM QUAN JUDGE).- γεν. 13-4-1851 Δουβλῖνον † 22-3-1896 .-Τῷ 1864 μετηνάστευσε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του εἰς Η.Π.Α. καὶ ἐκεῖ ἐπηγγέλθη τὸν δικηγόρον εἰς Ν.Υ. Ἠσχολήθη ἀπὸ τοῦ 1874 μὲ τὸν Πνευματισμόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγνωρίσθη μὲ τὴν Η.Ρ.Β., εἰς τὴν ὁποίαν ἐνέπνευσε τὸ σχέδιον νὰ ἱδρυθῇ μία Ἑταιρία πρὸς ἔρευναν τῶν ἀποκρύφων Ἐπιστημῶν. Κατὰ πρότασιν αὐτοῦ ὡρίσθη ὁ "Ολκοττ ὡς Πρόεδρος τῆς οὕτω ἱδρυθείσης Θ.Ε. καὶ ὁ ἴδιος ἐξελέγη ὡς Γραμματεὺς αὐτῆς. Ὁ ΤΖΑΤΖ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος διάδοχος τῆς Η.Ρ.Β. ὡς Προέδρος τῆς Θ.Ε. Διάδοχος αὐτοῦ ἐγένετο η Λίκατερίνη Λ.ΤΙΝ - GLEY. Τὴν 28-4-1895 ἀπεχώρησεν ὁ Τ. ἀπὸ τὴν "Αντυαρ Θ.Ε. καὶ ἵδρυσεν εἰς Η.Π.Λ. τὴν "Θ.Ε. ἐν Ἀμερικῇ" ἥτις ἐθεωρήθη ὡς διάδοχος τῶν διδασκαλιῶν τῆς Η.Ρ.Β. Ἐκ τῶν 101 ἀμερικανικῶν Θ.Ε. Στοῶν, μετεγράφησαν αἱ 75 εἰς τὴν κίνησιν τοῦ Τ.

Ἔργα: Die Ausbildung Okkulter Kräfte durch Indische Geheimschulung, Pfullingen 1912.
-Das Meer der Theosophie, Στουτγ. 1948
-Briefe die mir geholfen haben.

- Die Bhagawad Gita. Echoes From The Orient.
Βιβλιογρ Arthur L.Conger, Practical Occultism (From the Private Letters of W.Q.Judge)Passadena 1951

ΤΖΑΦΑΡ.- Βλ. Γκέμπερ.-

ΤΖΕΛΕΜ (ἑβρ. Σελά) Τό αἰθερικόν σῶμα.

ΤΖΙΒΑ (σκρ.ὕπαρξις).-Ἡ ἀπόλυτος ζωή, ἡ κοσμική ζωή καί αἱ ἐπί μέρους ζωαί, ἀπορρεύσασαι ἐκ τῆς παγκοσμίου Ζωῆς·μόνιμοι ζωτικαί ἀρχαί, τό Ω Τζιβάτμα, τά 'Εγώ· εἶναι ἀκόμη τό ζωτικόν ρεῦμα ἤ Ω Πράνα..

ΤΖΙΒΑΤΜΑ (σκρ. ἡ ἀτομική ζωτική ἀρχή). 'Η Μονάς, τό 'Εγώ, τό Θεῖον Πνεῦμα ἐν τῷ ἀνθρώπω, ἡ μόνιμος ἀρχή ("Ατμα, Βοῦδδι, Μάνας).

ΤΖΙΒΑΝ ΜΟΥΚΤΑ (σκρ). 'Ο 'Επόπτης, ὁ τελείως ἀπολυτρωθείς ἀπό τῆς ὕλης καί φθάσας εἰς τό τελευταῖον στάδιον τῆς μακαριότητος.

ΤΖΙΝ.- (περσ.)Κακοποιά πνεύματα θήλεος γένους τά ὁποῖα κατά τούς Πέρσας ἐδημιουργήθησαν πρό τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν καίοντα καί καπνίζοντα πηλόν τοῦ χάους.

ΤΖΥΑΝ (ἤ τό βιβλίον τοῦ Τζυάν). Λέξις σύνθετος ἐκ τοῦ θιβετιανοῦ Τνυάν καί 'Ινάνα, πού σημαίνει θεία Γνῶσις. 'Αναφέρεται ὡς τό βιβλίον τοῦ Διδασκάλου Δ, ἕν φιλολογικόν μυστικόν τῆς Η.Ρ.Β. ἀνατυπωθέν εἰς τήν "Μυστικήν Διδασκαλίαν" καί ἀποτελοῦν τήν βάσιν τῆς νεωτέρας θεοσοφικῆς κινήσεως. Τά ἀρχαϊκά αὐτά κείμενα ἀποτελοῦνται ἐκ δύο συλλογῶν: Αἱ 7 πρῶται στροφαί μετά τῶν σχετικῶν σχολίων καί ὑπομνημάτων ἀναφέρονται εἰς τήν Κοσμογονίαν· αἱ 12 δεύτεραι στροφαί -ἐπίσης μετά τῶν σχετικῶν ὑπομνηματισμῶν- ἀνάγονται εἰς τήν 'Ανθρωπογονίαν . 'Η Θεοσοφία ἀποδίδει εἰς τάς στροφάς τοῦ Τζυάν μεγίστην ἀρχαιότητα: κατά τινα ἐκδοχήν ἀνάγονται εἰς τάς σχολάς τῆς 'Ατλαντίδος καί παρέχουν ἕν μεγαλόπνοον σχέδιον τῆς ὅλης ἐξελίξεως τοῦ Κόσμου. 'Ο MIERS βεβαιοῖ ὅτι ἐκτός τῆς Η.Ρ.Β. οὐδείς ἄλλος εἶδε τό βιβλίον αὐτό.

Ὁ R. STEINER ὡς ἐξῆς ἐξεφράζετο τῷ 1910 περὶ τοῦ ἐν λόγῳ Βιβλίου: "Οὕτως εἶναι π.χ. αἱ Στροφαὶ τοῦ Τζυάν, μέρη σοφίας τὰ ὁποῖα μέχρι σήμερον ἀνεπαρκῶς κατενήοησαν καὶ πεῦ ἐπὶ μακρὸν θὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀντλῇ, μέρη τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς τὰς μεγαλειτέρας ἀποκαλύψεις τῆς ἀνθρωπίνης ἐξελίξεως". (Ἡ φράσις αὕτη δὲν ἀνευρίσκεται πλέον εἰς τὴν σημερινὴν ἀνθρωποσοφικὴν Γραμματείαν).

Ὁ διάσημος ἑβραιολόγος G. SCHOLEM, εἰς τὸ ἔργον του "LES GRANDS COURANTS DE LA MYSTIQUE JUIVE" (PARIS 1950, σ. 404, PAYOT) ἐπιλαμβάνεται τοῦ προβλήματος τῆς ἀληθοῦς καταγωγῆς τῶν "Στροφῶν τοῦ Τζυάν". Κατ' αὐτὸν τὸ περιεχόμενον τῶν "Στροφῶν" παρουσιάζει μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὸ κείμενον τοῦ Ζοχὰρ μὲ τὸν τίτλον "Σιφρὰ ντζενιοῦτα τοῦ ὁποίου εἶχε δώσει λατινικὴν μτφρ. ὁ KNORR VON ROSENROTH εἰς τὸ βιβλίον του KABBALA DENUDATA (T.II, σ.347-385). Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔργον εἶχε πολὺ μελετήσει ἡ H.P.B. καὶ πολλὰ ἐξ αὐτοῦ ἀντλήσει. Εἶναι λοιπὸν πολὺ πιθανὸν κατὰ τὸν Σόλεμ, ἡ Σιφρὰ ντζενιοῦτα νὰ ἀπετέλεσε τὴν βάσιν τῶν στροφῶν τοῦ Τζυάν. Παρέχομεν ἓν δεῖγμα τῶν τελευταίων τούτων, ὅπως ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ "Θεοσοφικὸν Δελτίον τῆς Ἑλλάδος " Νοεμβρ. 1937:

ΣΤΡΟΦΗ Ι.-

1. Ὁ Αἰώνιος Πατέρας— Μητέρα, τυλιγμένος στὶς πάντοτε ἀόρατες ἐαθῆτες του, εἶχε πάλι κοιμηθῆ ἐπὶ 7 Αἰωνιότητες.

2. Ὁ Χρόνος δὲν ὑφίστατο, γιατὶ κοιμᾶτο στὸν Ἄπειρο κόλπο τῆς Διαρκείας.

3. Ἡ Παγκόσμιος Διάνοια δὲν ὑφίστατο, γιατὶ δὲν ὑπῆρχαν οὐράνια σώματα διὰ νὰ τὴν περιέχουν.

4. Οἱ 7 Νόμοι τῆς Εὐτυχίας δὲν ὑπῆρχαν, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς γιὰ νὰ τοὺς παραγάγῃ, οὔτε νὰ ἀφεθῇ νὰ αἰχμαλωτισθῇ ἀπὸ αὐτούς.

5. Τὰ σκοτάδια μονάχα ἐγέμιζαν τὸ χωρὶς ὅρια Σύμπαν, διατὶ ὁ Πατέρας, ἡ Μητέρα καὶ ὁ Υἱὸς ἦσαν πάλιν Ἕνα καὶ ὁ Υἱὸς δὲν εἶχεν ἀκόμη ξυπνήσει γιὰ τὸ νέο Γύρο καὶ τὴ Περιοδεία του σ' αὐτόν ...

ΣΤΡΟΦΗ ΙΙ.-

1. Ποῦ ἦσαν οἱ Δημιουργοί, οἱ φωτεινοί Υἱοί τῆς Λύγῆς τῆς Δημιουργίας; Μέσα στά ἄγνωστα σκοτάδια, μέσα στή Τελειότητά τους. Οἱ παραγωγοί τῆς Μορφῆς ἀπό τή Μή- Μορφή - τή ρίζα τοῦ κόσμου- τή Μητέρα τῶν Θεῶν καί τή μυστική Οὐσία, ἀνεπαύοντο στήν Εὐτυχία τοῦ Μή - Εἶναι.

2. -Ποῦ ἦταν ἡ Σιωπή; Ποῦ ἦσαν τά αὐτιά γιά νά τήν ἀντιληφθοῦν; "Οχι! δέν ὑπῆρχε οὔτε σιωπή, οὔτε Ἦχος, τίποτε παρά ἡ αἰωνία Πνοή πού δέν παύει ποτέ, πού δέν γνωρίζει ἡ ἰδία τόν Ἑαυτό της.

3. Ἡ Ὥρα δέν εἶχεν ἀκόμη σημάνει. Ἡ Ἀχτίδα δέν εἶχεν ἀκόμα ἀναπηδήση μέσα στό Σπόρο. Ἡ Μήτρα τοῦ Κόσμου δέν εἶχεν ἀκόμα ἐξογκωθῆ...

4. Τά ἑπτά παιδιά δέν εἶχαν ἀκόμα γεννηθῆ ἀπό τό Ὑράδι τοῦ φωτός. Μόνο τά Σκοτάδια ἦσαν, Πατέρας-Μητέρα Μυστική Οὐσία καί ἡ Μυστική Οὐσία ἦσαν στά Σκοτάδια μέσα.

5. Λύτά τά δύο εἶναι ὁ Σπόρος καί ὁ Σπόρος εἶναι Ἕνας. Τό Σύμπαν ἦταν ἀκόμα κρυμμένο στή Θεία Σκέψι καί στούς Θείους Κόλπους.

ΣΤΡΟΦΗ ΙΙΙ.

1. Ἡ τελευταία Δόνηση τῆς Ἑβδόμης Λίωνιότητος σκιρτάει διά μέσου τοῦ Ἀπείρου. Ἡ Μητέρα φουσκώνει, μεγαλώνει ἀπό μέσα πρός τά ἔξω, ὅπως ὁ κάλυκας τοῦ Λωτοῦ.

2. Ἡ Δόνηση ξαπλώνεται ἄϊονης, ἐγγίζοντας μέ τό γλήγορο φτερότης ὅλο τό Σύμπαν καί τό Σπέρμα τό θαμμένο στά Σκότη, τά Σκότη πού φυσοῦν ἐπάνω στά κοιμώμενα Νερά τῆς Ζωῆς.

3. Τά Σκότη ἀντινοβολοῦν τό φῶς, καί τό φῶς πού ἀφήνει νά πέση μιά ἔρημη Ἀκτίδα μέσα στά Νερά, μέσα στά βάθη τῆς Μητέρας. Ἡ ἀχτίδα διαπερνάει ταχύτατα τό παρθένον Λύγό, κάνει νά ριγήση τό Λίωνιο Λύγό, τό ὁποῖον ἀφήνει νά πέση τό μή αἰώνιον σπέρμα, πού συμπυκνοῦται εἰς τό Λύγό τοῦ Κόσμου.

4. Τότε τά Τρία γίνονται Τέσσαρα. Ἡ ἀντινοβόλος Οὐσία γίνεται 7 ἀπό μέσα καί 7 ἀπό ἔξω. Τό φωτεινόν Λύγό πού μέσα στόν ἑαυτόν του εἶναι 3, πήζει καί ξαπλώνεται σέ ἄσπρους Ρόμβους σάν γάλα μέσα στά βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ τῆς Ζωῆς...

ΤΖΝΑΝΑ (ἡ Γνιάνα, σκρ. Γνῶσις). Πνευματική ἐνόρασις σοφία, Γνῶσις. Ἡ δευτέρα ὄψις τῆς Θείας Τριάδος.

Τζνάνα ἤ Γνιάνα Γιόγκα: Ἡ Γιόγκα τῆς Γνώσεως, ἡ μυστική ἕνωσις διά τῆς πνευματικῆς γνώσεως (Β Γιόγκα)

Βιβλιογρ. Swami Vivekananda, Jnana Yoga, Paris 1936 A.M.

ΤΖΩΝ (Ψευδ. HANS GUNTHER SCHWARZ.-) Συνιδρυτής καί τέως Μεγ. Διδ. τοῦ Β Ἀμόρκ, γνωστός πνευματικός θεραπευτής καί πνευματιστής. Ἐκδότης τοῦ ἔργου: "Ταξίδι εἰς τήν ἀθανασίαν" τοῦ ROBERT JANES LEE (1960).

Ἔργα: Wie du ein Glucklicher Leben Gewinnst, Μόναχο 1959.

ΤΖΩΝ ΚΙΓΚ (JOHN KING).- Κατ'ἀρχάς τό ὄνομα τοῦ προστάτου πνεύματος τῆς H.P.B. ὅταν αὕτη ἔδρα ὡς μεσάζουσα. Μετά ἀνηγορεύθη ὡς ὁ πρῶτος Β Διδάσκαλος τῆς Θ.Ε., ὅστις ἀργότερον ἀπεκλήθη Β Κούτ Χούμι.

Περαιτέρω τό προστατευτικόν πνεῦμα τοῦ γνωστοῦ μέντιουμ Εὐσαπίας Β Παλαντίνο. Κατ'ἄλλας πηγάς ὁ ΤΖΩΝ Κίνγκ δέν ἀντικατεστάθη ὑπό τοῦ Κούτ Χούμι, ἀλλά τήν 7-9-1875 ὑπό τοῦ Διδ. Σέραπις.-

ΤΗΛΑΙΣΘΗΣΙΑ (TELAESTHESIE) Βλ. Διόρασις, Διακοή.

ΤΗΛΕΚΙΝΗΣΙΑ (TELEKINESIE). Ἐκ τοῦ τηλε-μακράν καί κινῶ. Ἡ μέχρι σήμερον ἀνεξήγητος καί ἀκατανόητος κίνησις ἐξ ἀποστάσεως ἀντικειμένων πάσης φύσεως διά τῆς ἁπλῆς θελήσεως ἑνός μεσάζοντος ἤ ἐν συναρτήσει πρός τάς πνευματικάς ὀντότητας. Ὁ ὅρος ἐτέθη ὑπό τοῦ καθηγ. MYERS.-

Βιβλιογρ. Willi Schrodter, Grenzwissenschaftliche Versuche, Frbg 1960

Schrenk- Motzing, Experimente der Fernbewegung, Στούτ. 1924

J. Ejorkhem, Die Verborgene Kraft.

A. Aksakof, 111, 452-458, 492. C. Flammarion, Forces Natur. Inconnues 531. G. Delanne, Ame Immortelle 143.

Dubor 235. Ludwig, Gesch. 54, 116. Castiglioni 316.

ΤΗΛΕΝΕΡΓΕΙΑ (TELERGIE).- Ὑπό τόν ὅρον Τ. (ἐκ τοῦ τῆλε καί ἔργον) νοοῦνται τά μεταψυχικά φαινόμενα διά τῶν ὁποίων τό " μαγνητικόν ρευστόν" ἤ τό " ἐκτόπλασμα" ἐκτελεῖ πλέον ἤ ἔλαττον ὁρατῶς ἔν ἐξωτερικόν ἔργον ἐπί τῆς ἀδρανοῦς ὕλης. Τ. αὐτόματος δηλ. ἐκδηλουμένη ἀπό τά μεσάζοντα αὐτομάτως, χωρίς τήν ἐπέμβασιν πειραματιστοῦ (ὅπως συμβαίνει π.χ. εἰς τάς περιπτώσεις στοιχειωμένων σπιτιῶν) καί Τ. πειραματική. Ἡ τελευταία αὕτη εἶναι πολύ ἐνδιαφέρουσα διά τήν Μεταψυχικήν καί Παραψυχολογίαν, ἀφιερώθησαν δέ εἰς τήν ἔρευνάν της πολλοί σοβαροί ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι καί ἔγραψαν ἐνδιαφέροντα βιβλία, ὡς μεταξύ ἄλλων τό ἔργον τοῦ SCHRENK NOTZING, PHYSIKALISCHE PHAENOMENE DES MEDIUMNISMUS: Μόναχον, 1923.

ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ (TELEPATHIE).- Ὁ ὅρος ἐδόθη ὑπό τοῦ καθηγ. MYERS, καί νοεῖται ἡ μεταβίβασις ἑνός αἰσθήματος (ὁπτικοῦ, ἀκουστικοῦ ἤ ἄλλου) ἤ καί συναισθήματος εἰς ἀπόστασιν ἄνευ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν κοινῶν αἰσθητηρίων, μέσῳ ἀγνώστου παράγοντος. Πρόκειται περί ἀντιλήψεως μέσῳ τοῦ ἀστρικοῦ διά τό ὑπόκειμενον πού δέχεται. Ἡ Τηλεπάθεια εἶναι συχνότατον φαινόμενον, ἀσυνείδητον. Γενικῶς ἀπό τάς περιπτώσεις πού ἀναφέρονται εἰς τά χρονικά τῶν ψυχικῶν ἐρευνῶν, ἡ Τ. ἐκδηλοῦται ὡς ἀναγγελία ἑνός κινδύνου ἤ θανάτου ἀγαπητοῦ τινος προσώπου. Ἡ Τ. ἐκδηλοῦται ἐν χώρῳ καί χρόνῳ, πολλάκις ἐν τούτοις συνυφασμένη μέ διορατικότητα ἤ καί ἀνάγνωσιν τῆς σκέψεως. Κατά τό πλεῖστον πρόκειται περί σκέψεων τάς ὁποίας τό εὐαίσθητον πρόσωπον συλλαμβάνῃ ἐνίοτε ἀπό μεγάλην ἀπόστασιν.

Εἰς τάς νεωτέρας ἀποκρυφιστικάς Ἑταιρίας ἡ Τ. παίζει σπουδαῖον ρόλον, τόσον ὡς φαινόμενον ἐλεγχόμενον, ὅσον καί ὡς ἄσκησις πρός ἀπόκτησιν τῆς ἱκανότητος ταύτης. Ὅπως φαίνεται δέν εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις καί μέσον ὁ διαλογισμός (MEDITATION), ἀλλά κατά πρῶτον ἡ θεωρητική κατάρτισις δηλ. ἡ σπουδή τῶν οὐσιωδῶν παραγόντων καί λειτουργιῶν τοῦ φαινομένου, ὡς καί τῶν καταλλήλων προϋποθέσεων ὑπό τάς ὁποίας τοῦτο λαμβάνει χώραν.

Ἡ Τ. ὑπερσκέλισε σήμερον τό στάδιον τῆς ἐρασιτεχνικῆς ἐνασχολήσεως καί ἀπέβη τό θέμα σοβαρᾶς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης.

Ἡ περιεκτικωτέρα θεωρία τοῦ φαινομένου τῆς Τ, διετυπώθη ὑπό τοῦ PUHARICH. Διακρίνουν περιπτώσεις Τ. ἐν καταστάσει ἐγρηγόρσεως, μεταξύ ὕπνου καί ἐγρηγόρσεως, ἐπίσης περιπτώσεις συλλεκτικῆς Τ. (πολλά συγχρόνως πρόσωπα,) κατά τήν διάρκειαν τεχνητοῦ ὕπνου, ἀκόμη καί μεταξύ ἀνθρώπων καί ζώων.

Βιβλιογρ. Dr Andrija Puharich, Beyond Telepathy, N.Y. 1962
Alice Bailey, Τηλεπάθεια καί αἰθερικόν σῶμα, Ἀθῆναι
Karl Spiesberger, Praktishe Telepathie, Frbg.
Guido Huber, Übersinnliche Gaben
A. Von Winterstein, Telepathie & Helsehen, Wien 1948
Dr. Wilh. H. C. Tenhaeff, Helsehen & Telepathie, Gütersloh 1962
G. Delanne, Recherches sur la Mediummite, 298.
C. Flammarion, La Mort et son Myst. I 157, II 96, 127, 313 κ. ἑφ. III 10, 53, 83, 133, 150). Max Dessoir 65. Papalardo, Ἡ Τηλεπάθεια 5, 7, 10, 15, 18, 20, Ἀθῆναι, φέξης.
Chevreuil, On ne meurt pas 26, 142, 250.
R. Martzeller, Telepathie Zwischen Mensch & Tier, ἐν "Weisse Fahne, Jahrg. XII, τεῦχος 11

ΤΗΛΕΠΙΔΡΑΣΙΣ.- Εἶναι ἕν εἶδος ἐνσυνειδήτου καί ἑκουσίας τηλεπαθείας, ἀσκουμένης μεταξύ τοῦ πομποῦ καί τοῦ δέκτου (προκειμένου περί θεραπείας μεταξύ θεραπευτοῦ καί ἀσθενοῦς). Ἡ ἐν λόγῳ Τ. δύναται νά λάβῃ χώραν, εἴτε μεταξύ τῶν δύο νοητικῶν σωμάτων, εἴτε μεταξύ τῶν δύο αἰθερικῶν ἐγκεφάλων. Καί εἰς τάς τρεῖς περιπτώσεις ὁ πομπός εἶναι εἰς θέσιν νά ἐκπέμψῃ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις καί μέ τήν ταχύτητα τῆς σκέψεως, μορφάς-σκέψεις παραινετικάς, καθοδηγητικάς καί ζωογονητικάς πρός τόν δέκτην.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Φαρμακοσοφία III 118.
Idem, Μαγεία, Ψυχουργία, Θεουργία 387.

ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ.- Ὅρος χρησιμοποιηθείς ὑπό τοῦ SCHRENK-NOTZING, διά τό μέρος ἐκεῖνο τῆς Μεταψυχικῆς καί τοῦ Πνευματισμοῦ, τό ὁποῖον ἀσχολεῖται μέ τά Ὑλοποιήσεις πνευμάτων. Εἶναι ἡ ἰδιότης τήν ὁποίαν ἔχει τό ψυχικόν ρεῦμα συμπυκνού-

μενον ἐντός τοῦ σωματος τοῦ μεσάζοντος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκπορεύεται, νά πλέξτη μορφάς τελείας ἤ ἀτελεῖς ἐμφανιζομένας εἰς τούς παριστάμενους καί εἶτα πάλιν ἐξαφανιζομένας.

Αἱ ἐκτοπλασματικαί αὐταί μορφαί προσομοιάζουν κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον πρός ζῶντα ὄντα. Αἱ ἐφήμεροι αὗται ὑλοποιήσεις παράγονται καί διαλύονται μέ τήν ταχύτητα τῆς σκέψεως, ἡ ὁποία καί τάς δημιουργεῖ. Συνήθως εἶναι ἀτελεῖς, ὡσάν νά λείπει τό ἀναγκαῖον ὑλικόν πρός τελειοποίησίν των. Βλέπει κανείς λ.χ. δακτύλους, χεῖρας, κεφαλάς αἱ ὁποῖαι φαίνονται νά κρέμανται εἰς τόν ἀέρα ἤ νά ἐκφεύγουν ἀπό μίαν ἐκτοπλασματικήν μᾶζαν ἄμορφον.

Βιβλιογρ. Chochod, Hist. 286, 295. Rene Sudre, Ἡ Μεταψυχική εἰς ὀλίγα μαθήματα, ἐν Ἑλλ. Ἐγκυκλ. Πυρσοῦ 8, 12.26. (Περιοδικόν).

ΤΗΛΕΠΛΑΣΜΑ (ἤ Ἐκτόπλασμα).- Ἡ μυστηριώδης οὐσία τήν ὁποίαν παράγουν οἱ μεσάζοντες καί ἥτις χρησιμοποιεῖται ὑπό τῶν κατοίκων τοῦ ἀοράτου κόσμου πρός παραγωγήν τῶν μεταψυχικῶν καί πνευματιστικῶν φαινομένων. (Βλ. Ἐκτόπλασμα).-

ΤΗΛΕΡΓΙΑ.- (Βλ. Τηλεψυχία).-

ΤΗΛΕΨΥΧΙΑ (ἤ Τηλεργία).- Ἐκλήθησαν οὕτω πάντα τά φαινόμενα ἐξ ἀποστάσεως δράσεως τοῦ μεσάζοντος μέσω τοῦ ψυχικοῦ του ρεύματος, ἐπί τῆς ὕλης. Αἱ μετακινήσεις τραπεζῶν καί ἄλλων βαρέων ἀντικειμένων ὑπάγεται εἰς τήν κατηγορίαν ταύτην. Παρετηρήθη ὅτι κατά τήν ἀνύψωσιν μιᾶς τραπέζης τό μέντιουμ αὐξάνει εἰς βάρος περίπου κατά τό βάρος τοῦ ἀνυψωθέντος ἀντικειμένου.

Ὁ H. DURVILLE ἀπεκάλεσε Τηλεψυχίαν τό φαινόμενον τῆς ἐκουσίας καί πειραματικῆς μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως.

Βιβλιογρ. Chochod, Hist. 290. H. Durville, Cours de Magnetisme Personnel 711. Π. Γράβιγγερ, Φαρμακοσοφία III, 97.

ΤΙΑΜΑΤ.- Χαλδαϊκή θεότης παριστῶσα τήν θήλειαν ἤ πλαστικήν ὕφιν τοῦ Κόσμου. Εἶναι ἡ πρωταρχική οὐσία ἐξ ἧς συνέστη ὁ Κόσμος. Ἐν ἀρχῇ δέν ὑπῆρχεν οὔτε οὐρανός, οὔτε γῆ. Μόνον μία ἀδιαφόριστος οὐσία ἐξετείνετο δι' ὅλης τῆς λίμνιότητος καί αὕτη

ἦσαν " τά πρωταρχικά ὕδατα". Ἐκ τῆς ἀκαθορίστου ταύτης μάζης, ἐξεπορεύθησαν δύο στοιχειώδεις ἀρχαί: ὁ Ἀπσοῦ καί ἡ Τιαμάτ. Ὁ πρῶτος, θεωρούμενος ὡς ἄρρην θεότης, παρίσταται διά τῆς μάζης τοῦ γλυκέος ὕδατος, ἐπί τοῦ ὁποίου ἐπιπλέει ἡ Γαῖα. Ἔχει τήν μορφήν τεράστιου ποταμοῦ (πρβλ. τό ἑλλην. Ὠκεανόν) πηγάζοντος ἐξ ἀνατολῶν, πλησίον τῶν ὀρέων τοῦ Ἡλίου καί περιβάλλοντος ὁλόκληρον τόν Κόσμον. Ἡ Τιαμάτ εἶναι ὁ πόντος, ἡ θάλασσα, ἡ ἄβυσσος τοῦ ἁλμυροῦ ὕδατος ἐξ ἧς πηγάζουν ὅλα τά πλάσματα. Κοινῶς περιγράφεται ὡς θηλεία θεότης, ἐκ τινων ὅμως σχολίων πληροφορούμεθα περί τῆς ἀνδρογύνου ὑποστάσεως τῆς Τιαμάτ καί τῆς τερατώδους μορφῆς της. Περαιτέρω θεωρεῖται ὡς τό ἔμβρυον τοῦ Κόσμου καί ὡς δράκων τεραστίων διαστάσεων (Π.Γράβιγγερ., Κοσμολ. 69).

ΤΙΓΚΛΕΥ (KATHERINE TINGLEY).- + 1929.-

Διάδοχος τοῦ Ω Τζάτζ (JUDGE) ὡς πρόεδρος τῆς Θ.Ε. ἐν Ἀμερικῇ ἀπό τοῦ 22-3-1896. Μετά τήν ἀνάληψιν τοῦ ἀξιώματός της ὡς Προέδρου ἀνέλαβε μεγάλην σταυροφορίαν ὑπέρ τῆς Θεοσοφίας εἰς ὁλόκληρον τόν Κόσμον. Μετά τήν ἐπιστροφήν της ἵδρυσε " THE SCHOOL FOR REVIVAL OF THE LOST MYSTERIES OF ANTIQUITY " ἐν POINT LOMA, ὅπου ἀργότερον ἐγκατεστάθη τό Κέντρον τῆς ὑπ' αὐτῆς ἱδρυθείσης BROTHERHOOD AND THEOSOPHICAL SOCIETY. Ἓν μέρος ὅμως τῶν μελῶν, μή δίδον πίστιν εἰς τήν διαδοχήν ταύτην τῆς Τ. ἀπεσύρθη καί ἵδρυσε πλῆθος ἀνταγωνιστικῶν ὀργανώσεων ὅπως ἡ THEOSOPHICAL SOCIETY OF NEW YORK, THE TEMPLE OF THE PEOPLE, THE STAR, THE ROSI - CRUCIAN SOCIETY (πρόδρομος τοῦ Ω Ἀμόρη), THE ROSICRUCIAN COSMOCONCEPTION κ. ἄ. Τῷ 1896, 1899 καί 1923 ἐπεσκέφθη ἡ Τ. καί τήν Γερμανίαν ὅπου ἔκαμε διαλέξεις πού πολύ ἐξετιμήθησαν. Κατά τήν ἐπίσκεψίν της τοῦ 1896 ἐξουσιοδότησε τόν FRANZ HARTMANN νά ἱδρύσῃ τήν πρώτην Θ.Ε. ἐν Γερμανίᾳ μέ ἕδραν τήν Φραγκφούρτην.

Ὁ πάππος της ὑπῆρξε σημαῖνον στέλεχος τοῦ Ἀμερικ. Τεκτονισμοῦ, διά τοῦτο δέ καί ἡ Τ. γράφει μέ ἐνθουσιασμόν περί τῆς καταγωγῆς της ταύτης καί ἐκφράζεται μέ σεβασμόν

ἔναντι τῆς Τεκτον. Παραδόσεως. "Παραδέχομαι, ἔγραφε, τόν Τεκτονισμόν καί τάς βασικάς του ἀρχάς ὡς μίαν μεγάλην δύναμιν εἰς τόν Κόσμον."

"Εργα: The Wine of the Life, Point Loma 1925
- Theosophy, The Path of Mystik, " " 1922
- The Gods Await " " 1926
-

Βιβλιογρ. (Ἀνώνυμου). The Theosophical Movement, 18.75 T111 1925. N.Y. 1925.-
-D.L.John Frohmmayer, Die Theosophische Bewegung, Stuttg. 1920.-

ΤΙΓΡΙΣ.- (Ἱππεύειν τόν Τίγριν). Εἰς τήν εἰκόνα ταύτην τῆς "Απω Ἀνατολῆς, ὁ Τ. παριστᾶ τόν κόσμον τοῦ Χάους, καί τῆς συγχύσεως τῶν ἀξιῶν εἰς τήν ὁποίαν εὑρίσκεται ἡ ἀνθρωπότης ἀπό τότε ποῦ εἰσῆλθεν εἰς τήν περίοδον τῆς Κάλι-Γιούγκα τῶν Ἰνδῶν. Ὁ ἄνθρωπος ὅστις Ἱππεύει τόν Τ. εἶναι ὁ θεματοφύλαξ τῆς Παραδόσεως καί καταλέγεται εἰς τούς ἐκλεκτούς ἐν μέσῳ τοῦ βεβήλου κόσμου. Ἐνεργεῖ οὕτω χωρίς νά δεσμεύῃ τό " Αὐτό" του καί χωρίς νά ἀναμένῃ ἄμεσον ἀποτέλεσμα. Τήν ἔκφρασιν " Ἱππεύειν τόν Τίγρην" ἐξέλεξεν ὁ Ἰούλ. Ἔβολα ὡς τίτλον ἑνός ἔργου του ὅπου μελετᾶ μερικάς ὄψεις τῆς συγχρόνου ἐποχῆς καί πῶς πρέπει νά συμπεριφέρεται ὁ φύλαξ τῆς Παραδόσεως. Ἐάν ἐπιτύχωμεν νά τόν ἱππεύσωμεν, ἀποφεύγομεν νά μᾶς ἐπιτεθῇ καθήμενοι ἐπ' αὐτοῦ εἴμεθα κύριοι τοῦ ζώου. Ἡ αὐτή ἰδέα ἀπαντᾶ καί εἰς τό Ζέν ὅπου γίνεται λόγος περί τῶν διαφόρων καταστάσεων τοῦ ἀνθρώπου, εἰς δέ τόν μῦθον τοῦ Μίθρα, ὁ θεός τοῦ φωτός ἱππεύει ἕνα ὡργισμένον Ταῦρον καί καταλήγει νά τόν φονεύσῃ.

Ἡ Τίγρις εἰς τήν δυτ. παράδοσιν συμβολίζει τό ἀστρικόν σῶμα.-

ΤΙΜΑΙΟΣ.- Εἷς τῶν ἀπουδαιοτέρων διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἀσχολούμενος μέ τήν Κοσμολογίαν. Ὁ Πρόκλος μᾶς ἐκληροδότησε παλαίτιμα καί διεξοδικά σχόλια ἐπί τοῦ διαλόγου τούτου, ὁ δέ σύγχρονος μας DR.R.HAASE, ἔγραψε ἐνδιαφερούσας ἀπόψεις ἐπί τῆς ἁρμονικῆς τοῦ Τιμαίου.

ΤΙΡΙΗΛ.- (TIRIEL).- Ὁ ἐξάγγελος τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν Καββάλαν καὶ τὴν Μαγείαν ὁ δαίμων ἢ ὁ ἄγγελος τοῦ Ἑρμοῦ.

ΤΙΡΟΥΒΑΛΟΥΡ.- Εἷς τῶν παλαιοτέρων Διδασκάλων τῆς Ἀντυαρ Θ.Ε. Ἡ H.P.B. ὁ LEADBEATER καὶ ὁ SUBBA ROW λέγουν ὅτι ἐπεσκέφθησαν συχνὰ αὐτὸν εἰς τὴν μονήρη διαμονήν του, 80 μίλλια ἀπὸ τοῦ Ἀντυαρ ὅπου ἐμελέτα τὰς Ἐπιστήμας, ἰδίᾳ τὴν Χημείαν καὶ τὴν Ἀστρονομίαν".-

ΤΙΣΝΕΡ (DR RUDOLF TISCHNER).- γεν. 3-4-1879 Σαξωνία, : + 1961.- Ὀφθαλμολόγος ἐν Μονάχῳ. Γνωστὸς Ἀποκρυφιστής. Ἐξετέλεσε πολλὰ πειράματα τηλεπαθείας καὶ ὑπεστήριξε θετικῶς, μαζὶ μὲ τὸν Σρένκ Νότσιγκ τὸν πνευματισμόν.

Ἔργα: Uber Telepathie & Hellsehen , Μόναχ. 1921
-Gesch. Der Okkultistischen Forschung , Pfullingen, 1924
-Ergebnisse Okkulter Forschung , Στουτγ. 1950
-Monismus & Okkultismus, Λειψ. 1922
-Vierte Dimension & Okkultismus, Λειψ. 1922
-Fernfühlen & Mesmerismus , Μόν. 1925
- Der Okkultismus als Natur- Geisteswissenschaft, Στουτ. 1926
- Das Medium Home, Λειψ. 1925

ΤΙΤΑΝΕΣ.- Αἱ κοσμογονικαὶ δυνάμεις τῆς ἑλλην. Παραδόσεως, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, 12 τὸν ἀριθμόν, 6 ἄρρενες καὶ 6 θήλεις. Ἄρρενες ἦσαν ὁ Ὠκεανός, ὁ Κοῖος, ὁ Κρεῖος, ὁ Ὑπερίων, ὁ Ἰαπετὸς καὶ ὁ νεώτερος πάντων ὁ Κρόνος. Θήλεις ἦσαν ἡ Τηθύς, ἡ Θεία, ἡ Θέμις, ἡ Μνημοσύνη, ἡ Φοίβη καὶ ἡ Ρέα.-

Ἡ δραστηριότης τῶν Τ. ἀναπτύσσεται πρῶτον κατὰ τὴν ἐπίθεσιν των ἐναντίον τοῦ Διονύσου καὶ δεύτερον κατὰ τὴν Τιτανομαχίαν. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ Διόνυσος, γενόμενος ἔφηβος, ἐδέχθη ἀπροσπτως τὴν ἐπίθεσιν 7 Τιτάνων οἱ ὁποῖοι τὸν ἐθανάτωσαν, διεμέλισαν τὸ σῶμα του, διεμοιράσθησαν τοῦτο καὶ κατέφαγον τὰς σάρκας του. Δεδομένου ὅτι ἐν τῇ ὑποστάσει τοῦ Διονύσου ὑπῆρχε σπέρμα οὐρανίου πυρός, ὑπῆρχεν ἡ δυνατότης διὰ τοὺς Τιτάνας, κατατρώγοντας τὰς σάρκας τοῦ Διονύσου, νὰ μεθέξωσι τούτου καὶ νὰ πνευματοποιηθοῦν. Ὡς γνωστὸν τὸν φόνον καὶ διαμελισμὸν τοῦ Διονύσου ἀντιλαμβάνεται ἡ Θεὰ τῆς

Σοφίας, ἡ ὁποία σπεύδει καί σώζει τήν καρδίαν τοῦ θύματος καί τήν κομίζει εἰς τόν Πατέρα τῶν Ἀθανάτων Δία. Ἐκ τῆς καρδίας ὁ Ζεύς ἀναγεννᾶ τόν Διόνυσον καί φέρει εἰς φῶς ἕνα νέον ἀθάνατον θεόν, ὅστις καθίσταται ὁ Διόνυσος ὁ Ἐλευθερεύς.

Ὁ ἐκ νέου γεννηθείς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ Πατρός τῶν Ἀθανάτων Διόνυσος εἶναι ἄφθαρτος καί ἀθάνατος. Ὡς τοιοῦτος δέ λαμβάνει μέρος εἰς τήν κατά τῶν Τιτάνων πάλην τῶν Ἀθανάτων καί ἀναδεικνύεται μετ' Ἐκείνων νικητής. Ὁ νέος Διόνυσος δέν φέρει ἐν τῇ φύσει του τίποτε πλέον τό φθαρτόν καί διά τοῦτο παραμένει εἰς τόν Ὄλυμπον καί ἐκεῖθεν ἐξασκεῖ τό σωτήριον ἔργον του ἐπί τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Πρό τῆς Τιτανομαχίας ὁ κόσμος ἐκυβερνᾶτο ὑπό τῆς βασιλείας τῶν Τιτάνων, δηλ. ὑπό τῆς σκοτεινῆς καί ἀτάκτου βίας. Ὁ πνευματικός κόσμος τῆς Γῆς εὑρίσκετο ὑπό μίαν ἀφόρητον δουλείαν. Κατά τῆς βασιλείας ταύτης τῶν Τ. ἥτις τόσον σ τερρῶς ἐκρατοῦσε εἰς παθητικότητα τό πνεῦμα τῆς Γῆς, ἐπολέμησαν οἱ Ὀλύμπιοι θεοί καί τήν ἀνέτρεψαν. Τήν βασιλείαν τῶν Τ. διεδέχθη ἡ βασιλεία τῶν Ἀθανάτων ἥτις καί ἴδρυσε νέον σύστημα διακυβερνήσεως τοῦ κόσμου. Κατά τήν νέαν ταύτην διακυβέρνησιν ἔδει ὁ ἄνθρωπος νά προάγηται πνευματικῶς καί νά ἀποκαταστῇ κοινωνικῶς συμφώνως πρός τάς ὑπαγορεύσεις τῆς φύσεως καί τοῦ πνεύματος. Ἡ πέραν τῶν ὁρίων τῆς λειτουργίας τῶν φυσικῶν νόμων ἐνέργεια καί τοῦ πνεύματος καί τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελεῖ κολασμούς πράξεις, αἵτινες γεννοῦν τάς δοκιμασίας.
(Ἐκ μιᾶς διαλέξεως τοῦ Σπ.Νάγου, Περί Διονύσου, δημοσ. εἰς τόν "Πυθαγόραν" 1923 καί εἰς τά "50 χρόνια τῆς Στ. Προμηθεύς, σ. 61).

ΤΙΤΟΥΡΕΛ.- Ἱσπανός βασιλεύς εἰς τόν μῦθον τοῦ Ø Γκράαλ, καί ἐμφανιζόμενος εἰς τό μουσικόδραμα τοῦ Βάγνερ Ø Πάρσιφαλ.-

ΤΙΦΕΡΕΘ.(ἑβρ. TIPHERETH).- Τό Κάλλος.- Εἰς τήν Καββάλαν ἡ 6η Σεριφά εἰς τό δένδρον τῶν Ø Σεριφώθ, χαρακτηριζομένη ἐπίσης μέ τό ὄνομα Ραχαμίν (εὐσπλαχνία) ἤ Μελέκ (βασιλεύς) .- (Πρβλ. Σεριφώθ, Καββάλα).

ΤΙΦΕΡΩ (THEODOR TIFERAU).- Πρέπει νά ἐγεννήθη κατά τό 1820.- Ἄγνωστον πότε καί ποῦ ἀπέθανε. Ἀπό τοῦ 1840 ἐπεδόθη εἰς

τήν ἔρευναν τῆς μεταλλικῆς μεταστοιχειώσεως, βάσει νεωτερι-ζουσῶν ἀντιλήψεων. Λέγεται ὅτι κατά τό 1847 ἐπέτυχε νά παραγάγῃ μικράς ποσότητας χρυσοῦ, ἐκκινῶν ἐκ τοῦ ἀργύρου ἐν κράματι μέ χαλκόν. Ἐλαχίστην ὅμως ἐπιδοκιμασίαν καί ἀναγνώρισιν ἔσχον τά πειράματά του ἀπό τούς ἐπισήμους κύκλους. Τά ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν του διετύπωσεν εἰς τό ἔργον του " L'OR ET LA TRANSMUTATION DES METAUX) (PARIS 1889 & 1924, CHACORNAC). Ὁ τρόπος ἐργασίας του ὑπενθυμίζει τάς ἀναλόγους προσπαθείας τοῦ Ζολιβέ Καστελλό, δύναται δέ νά χαρακτηρισθῇ ὡς μή παραδοσιακός. Διά τοῦτο καί τά ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἀποκαρδιωτικά.- (J.CASTELOT: CH. ET ALCH. 143).-

ΤΟΘ.- (Βλ. Θῶθ).-

ΤΟΛΣΤΟΗ (LEON TOLSTOI).- 1828-1910.-

Διάσημος Ρῶσος συγγραφεύς καί διανοητής. Εἰς τό μυθιστόρημα του "Πόλεμος καί Εἰρήνη" περιγράφει μεταξύ ἄλλων καί τόν ρωσικόν Τεκτονισμόν. Ὁ Τ. φαίνεται ὅτι δέν ὑπῆρξεν Τέκτων, διότι αἱ περιγραφαί του ἀναφέρονται περισσότερον εἰς τό Τάγμα τῶν Φωτισμένων, παρά εἰς τόν κυρίως Ε. Τ. Οὕτω ἔγραφε τῷ 1905 πρός ἕνα Γερμανόν Τέκτονα:
" Εὐχαριστῶ πολύ διά τήν ἀποστολήν τοῦ τεκτονικοῦ βιβλίου· ἰδιαιτέρως χαίρω διότι, χωρίς νά τό γνωρίζω, ἐάν κρίνω ἀπό τήν γοητροπίαν μου, εἶμαι εἷς Ἐλευθεροτέκτων. Ἔτρεφον ἤδη ἀπό τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας μεγάλην ἐκτίμησιν πρός τήν Ὀργάνωσιν ταύτην καί πιστεύω ὅτι ὁ Ε.Τ. ἔκαμε πολλά καλά διά τήν ἀνθρωπότητα".-

Εἰς τό "Πόλεμος καί Εἰρήνη" βιβλ. VI, κεφ. VII γράφει περί τοῦ Ε.Τ. " Ἐξεχώριζε τούς ἀδελφούς εἰς 4 τάξεις εἰς τήν πρώτην κατελέγοντο ἐκεῖνοι πού οὔτε εἰς τήν Στοάν οὔτε μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἔδρων ἐνεργῶς, ἀλλ' ἐπεδίδοντο ἀποκλειστικῶς εἰς τόν διαλογισμόν ἐπί τῶν μυστηρίων τοῦ Τάγματος καί οἱ ὁποῖοι ἐμελέτων τά τρία στοιχεῖα θεῖον, ὑδράργυρον καί ἅλας ἤ τήν σημασίαν τοῦ γνώμονος καί τῶν ἄλλων συμβόλων τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Ἡ δευτέρα τάξις, εἰς ἣν καί αὐτός ὁ ἴδιος ἀνῆκε, ἀπετελεῖτο ἀπό μύστας οἱ ὁποῖοι ἀνε-

ζήτουν τήν ὀρθήν ἀτραπόν καί ἄν τήν εἶχον εἰσέτι ἀνεύρει , ἤλπιζον μίαν ἡμέραν νά τό ἐπιτύχουν. Ἡ τρίτη κλάσις, ἡ πλειονότης, οἱ ὁποῖοι εἰς τό Τάγμα οὐδέν ἄλλο εὗρισκον ἐκτός ἀπό τούς τύπους καί τάς τελετουργίας καί ἠρκοῦντο εἰς τήν αὐστηράν τήρησιν αὐτῶν, χωρίς νά ἐνδιαφέρωνται διά τήν ἐσωτερικήν σημασίαν των. Ἡ τελευταία τάξις ἡ ὁποία κατά τήν ἐποχήν του περιελάμβανε καί τόν μεγαλείτερον ἀριθμόν, οἱ ὁποῖοι εἰς οὐδέν ἐπίστευον, οὐδέν ἤλπιζον καί μόνον ἐπεδίωκον νά γνωρισθοῦν μέ πλουσίους ἀνθρώπους καί ἐκ τῆς γνωριμίας των νά ἀντλήσουν ὡρισμένα ἀτομικά ὠφέλη".-

Βιβλιογρ. Henri Troyat, Tolstoi oder die Flucht in die Wahrheit, Dusseldorf 1967.

ΤΟΛΤΕΚΟΙ.- Λαός ἀποτελέσας κατά τήν Θ.Ε. τήν τρίτην ὑπο-φυλήν τῆς τετάρτης φυλῆς, ἐν Ἀτλαντίδι.-

Βιβλιογρ. Rhea.-Schure Θεία ἐξέλιξις 109. Tanon 330.-

ΤΟΝΟΙ.- Εἰς τήν Χάθα Γιόγκα Παραδίπλα, διδάσκεται ἡ ἀπόκτησις τῆς καταστάσεως Θ Σαμάντι βοηθείᾳ ἀσκήσεων αἱ ὁποῖαι συνίστανται εἰς τήν ἀκρόασιν τόνων (ἀναλόγως πρός τάς ὀραματικάς ἐκδηλώσεις). Εἰς τό κεφάλαιον IV, 82 κ.ἑξ. ἀναφέρεται:" Ὁ Γιόγκι κρατᾶ διά τῶν χειρῶν του ἀμφότερα τά ὦτα κλειστά καί ὅταν ἀκούσῃ ἕνα τόνον, τότε συγκεντρώνει τό πνεῦμα του ἐπ' αὐτοῦ, μέχρις ὅτου οὗτος καταστῇ ἀκίνητος. Κατ' ἀρχάς τῆς ἀσκήσεως, θά ἀκουσθῇ εἷς ἰσχυρός, ποικίλης μορφῆς Τόνος, μετά ὅμως, συνεχίζοντας, εἰς λεπτότερος καί ἀκόμη λεπτότερος. Πρῶτον ἀκούεται ὡς προερχόμενος ἀπό τήν θάλασσαν, ἀπό μίαν νεφέλην (δηλ. ὡς βροντή), ἀπό μέγα τύμπανον , ἔν ὄστρακον, ἕνα κώδωνα. Τέλος ὡς ὁ ἦχος μικρᾶς καμπάνας, ἑνός καλάμου, ἑνός λαούτου, μιᾶς μελίσσης. Τούς ποικίλους τούτους τόνους ἀκούει κανείς εἰς τό μέσον τοῦ σώματος ." (MIERS).-

ΤΟΞΟΒΟΛΙΑ.- (TIR A L'ARC, BOGENSCHIESSEN).- Πνευματική ἄσκησις τῆς βουδδιστικῆς Σχολῆς Θ Ζέν, βασιζομένη ἐπί τῆς συμβολικῆς τῆς τοξοβολίας: Καθ' ὃν τρόπον ὁ τοξότης τείνει τό τόξον, συγκεντρώνει τήν προσοχήν του ἐπί τοῦ στόχου καί ἀφήνει τό βέλος νά ἐκτιναχθῇ πρός τό κέντρον τοῦ στόχου, οὕτω καί ὁ ἀσκούμενος ἐπιδίδεται εἰς τό ἄθλημα ἐκλαμβάνων τό κέντρον ὡς

τό σύμβολον τοῦ Βράχμα, πρός τόν ὁποῖον κατατείνει. Ἡ ἄσκησις τελεῖται εἰς τρεῖς χρόνους καί ἐπιτυγχάνεται δι' αὐτῆς ἡ πνευματική ἕνωσις μέ τόν παγκόσμιον Βράχμαν.-

Βιβλιογρ. Joseph Epes Brown, L'Art du Tir a l'Arc, ἐν "Et. Trad." No 330.

Eugen Herrigel, Zen in der Kunst des Bogenschiessens.

Yogiraj Boris Sacharow, Das Offnen des Dritten Auges, Μόναχον, 1950, Barth.

ΤΟΞΟΤΗΣ.- Τό ἕνατον κατά σειράν ζῴδιον ἐκλήθη μέ τό ὄνομα Τοξότης, ἀναφερόμενον εἰς τήν τοξευτικήν τέχνην τοῦ Κενταύρου Χείρωνος. Τοῦτον ἀναφέρει ἡ παράδοσις ὡς υἱόν τοῦ Κρόνου καί τῆς Φιλλύρας, ἐπιτήδειον εἰς τήν θεραπευτικήν καί τήν γνῶσιν τῶν θεραπευτικῶν φυτῶν.

Ὁ προέλευσις τοῦ ὀνόματος εἶναι κάπως σκοτεινή. Ὁ DECHARME *προσβεβει* ὅτι προέρχεται ἐκ τῆς λέξεως "Χεῖρ" ἥτις γνωρίζει νά ἐπιδένῃ τά τραύματα καί νά καταπραΰνῃ τούς πόνους δι' ἐπιθέσεως αὐτῆς. Ἡ φήμη του ὡς ἰατροῦ ἦτο τόσον μεγάλη ὥστε, κατά τήν παράδοσιν, ὅταν ἐγεννήθη ὁ Ἀσκληπιός ὁ πατήρ του Ἀπόλλων τόν ἔφερεν εἰς τόν Χείρωνα, ὅστις ἐπεμελήθη τῆς ἀνατροφῆς του διδάξας αὐτόν τήν τοξικήν καί τήν θεραπευτικήν. Ἐκεῖ ὁ Ἀσκληπιός "γενόμενος χειρουργικός καί τήν τέχνην ἀσκήσας ἐπί πολύ, οὐ μόνον ἐκώλυε τινας ἀποθνήσκειν, ἀλλ' ἀνήγειρε καί τούς ἀποθανόντας." (Ἀπολλόδ. III, 10, 3).-

Βραδύτερον ὁ Χείρων ἔκαμε καί εἰς τόν Ἀχιλλέα τήν ἰδίαν διδασκαλίαν. Ὁ ἀγαθοποιός οὗτος δαίμων τοῦ Πηλίου, ὅστις πρῶτος ἐχρησιμοποίησε τάς γνώσεις του περί τῶν φυτῶν πρός ἀνακούφισιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἦτο τό ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας λατρείας ἐκ μέρους τῶν Μαγνήτων.

Ἡ ἀνάμνησίς του διετηρήθη διά τῆς ἀναβιβάσεως αὐτοῦ εἰς τούς ἀστερισμούς, καί διά τῆς ὀνομασίας Χειράνθου ἢ μεγάλου Κενταύριο (CHIRANTHUS CHIRI) τοῦ φυτοῦ τό ὁποῖον καί σήμερον ἀναγνωρίζεται ὡς κεκτημένον πολυτίμους θεραπευτικάς ἰδιότητας.

- Ἀστρολογικῶς τό ζῴδιον Τοξότης ἀποδίδεται εἰς τήν θεάν Ἄρτεμιν.

Ἐπίδρασις ἀπό 23 Νοεμ. μέχρι 21 Δεκ.

Ψυχολογικῶς: Ἐπί θετικῶν ἐπηρειῶν: Ζωηρός, ἐλεύθερος καί εἰλικρινής. Μεγαλόψυχος, ἐνθουσιώδης, ἀπηλλαγμένος προϋπολογισμῶν, ἀνδρεῖος, τολμηρός, ἐν τούτοις φιλειρηνικός καί δίκαιος, ἐπιχειρηματικός, ἱππότικος καί φιλάθρησκος. Ὑψηλόν πνεῦμα τό ὁποῖον δύναται νά ἐνθουσιασθῇ διά μεγάλας πράξεις. Μεγάλη ἀγάπη πρός ταξίδια, τό κυνήγιον καί τόν ἀθλητισμόν. Μεγάλη διαισθητική ἱκανότης, μέχρι προφητείας διηκουσα. Ἱκανοποιοῦνται εὐκόλως καί ταχέως, εἶναι αἰσιόδοξοι, προσβάλλονται ὅμως ταχέως. Μισοῦν νά ἄρχωνται ὑπό ἄλλων, μολονότι ἀρέσκονται εἰς τήν συντροφίαν καί ποθοῦν νά περιβάλλωνται ὑπό ἄλλων ἀνθρώπων.-

Ἐπί ἀρνητικῶν ἐπηρειῶν: Ἀπερισκεψία, μεταβολή σκέψεων καί ἀποφάσεων ἀπό στιγμῆς εἰς στιγμήν, τάσις πρός σοφιστικάς σκέψεις, μεγαλοποιήσεις ἁπλουστάτων πραγμάτων, φανταστικαί διηγήσεις καί ἄνθρωποι τῶν σαλονιῶν. Ὑπέρ τό δέον μεγάλη ἀγάπη πρός ἀνεξαρτησίαν.

Διανοητικῶς: Ἔχουν μεγάλην ἀντίληψιν καί παρουσιάζουν μεγάλην ὀξυδέρκειαν ἐνώπιον ἐπιπτόντων κινδύνων. Διαγιγνώσκουν αὐτούς ἐκ τῶν προτέρων μέ διαύγειαν ἐξαιρετικήν. Γίνονται ταχέως κύριοι νέων ἰδεῶν καί τρόπων ζωῆς.

Φυσιογνωμικῶς: Πρόσωπον γενικῶς περιωρισμένον ἄν καί ζωηρόν προφίλ, σχετικῶς μακρά ρίς καί εὐχάριστοι ὀφθαλμοί, χρῶμα ὑγιές, θολωτόν μέτωπον, ὑψηλόν καί εὐρύτατον κρανίον ἐν προεκτάσει μέχρι τοῦ μετώπου, πολλάκις ξανθή τρίχωσις. Εὐγενής, ἐλευθέρα, τόν σεβασμόν ἐμπνέουσα στάσις τοῦ σώματος, μεγάλη εὐκινησία, τύπος ἀθλητικός, μετρίου πάχους. Βάδισμα πλῆρες ὁρμῆς, ἐλεύθερον, μέ καθωρισμένον σκοπόν, αὔξουσα ἐπιτάχυνσις. Φωνή καί ὁμιλία, ἰσχυρά, μετά πεποιθήσεως διατυπουμένη, διηγήσεις, ἀναγγελία.

Γραφολογικῶς: Ὁ γραφικός χαρακτήρ μαρτυρεῖ ἐπί ἐλαφρῶς πεπιεσμένων χαρακτήρων μεγάλην εὐκινησίαν, ἀπόλυτον ἀνεξαρτησίαν, αἱ γραμμαί βαίνουν ἄλλοτε πρός τά ἄνω, ἄλλοτε πρός τά κάτω, συχνότητα ἀκμή καί ἐπί τῶν γραμμάτων παρατηρεῖται ἡ ἀταξία αὐτή, μέ γενικήν κλίσιν τῶν στοιχείων πρός τά δεξιά. Σχετικῶς ὑπερμέτρως μεγάλα γράμματα, καί παρ'ὅλα ταῦτα, ἐπίσης

μακραί γραμμαί καί οὐραί.

-Θεραπευτικῶς.- Μέρος τοῦ σώματος: Μηροί, ἰσχία

-Παθολογικῶς: Ἰσχιάς, τραυματισμοί κνημῶν καί ἰσχίων, ρευματισμοί καί ἀρθρῖτις. Ἀκμή τοῦ VIου οἴκου ἐν τῷ Τοξότῃ, δηλοῖ κανονικήν πορείαν τῆς ἀσθενείας.

-Ἀστρομαγικῶς: Πνεῦμα Ἀδναχιήλ.

Τό περίαπτον κατασκευάζεται κατά τήν εἴσοδον τοῦ Ἡλίου ἐν τῷ Τοξότῃ καί ἐφ' ὅσον οὗτος εὑρίσκεται εἰς ὥραν Διός, εὑρισκομένης τῆς Σελήνης εἰς τόν 1ον οἶκον.

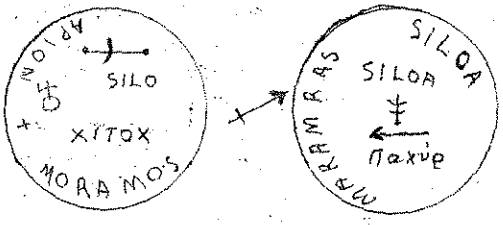

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ
Ἀστρολογία II 178...
Idem, Αστρομαγεία
112 Metman 208.

Πνεῦμα: Ἀδναχιήλ
Σφραγίς:

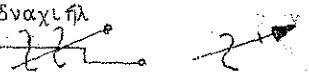

ΤΟΠΑΖΙΟΝ.- Ὁ πολύτιμος λίθος τῶν ἀτόμων τοῦ Τοξότου καί τοῦ Διός. Ἀπαντᾶ εἰς διαφόρους χρωματισμούς, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως τό λευκόν, τό κίτρινον καί τό ροδόχρουν εἶναι αἱ συχνότεραι ἀποχρώσεις. Προσαρμοζόμενον τό Τ. ἐπί χρυσοῦ, χαρίζει, κατά τήν παράδοσιν, σοφίαν, διαλύει τά τρομακτικά ὄνειρα, ἐξουδετερώνει τήν μελαγχολίαν καί παρέχει τῷ κατόχῳ του πλοῦτη καί τήν εὔνοιαν τῶν ἰσχυρῶν. Ἐπίσης καλλιεργεῖ τήν ἔμπνευσιν καί τήν κατ' ἐνόρασιν γνῶσιν.

Κατά τόν Μεσαίωνα ἐχρησιμοποιεῖτο κατά τῆς βασκανείας, τοῦ ἅσθματος, τῆς ἀρθρίτιδος, ἀϋπνίας, παρακρούσεων καί φρενοβλαβίας καί προεφύλαττεν ἀπό ἀπροσδόκητον θάνατον. Ἐπίσης ἐθεράπευε τάς ἐγκεφαλικάς κρίσεις τῶν ψυχοπαθῶν, τάς αἱμορροΐδας καί τάς αἱμορραγίας τῶν πληγῶν δι' ἁπλῆς ἐπιθέσεως ἐπ' αὐτῶν. (Γράβ. Φαρμακοσ.100).-

ΤΟΠΟΙ ΑΓΙΟΙ.- Μεταξύ τῶν σκοπῶν τῶν ἀποδιδομένων εἰς τά

ἱπποτικά Τάγματα καί ἰδιαιτέρως εἰς τό Τάγμα τῶν Ναϊτῶν ,ὁ γνωστότερος εἶναι ὁ τίτλος τῶν "φρουρῶν τῶν Ἁγίων Τόπων" ἤ "τῆς Ἁγίας Γῆς". Ἐάν παραμείνωμεν εἰς τήν ἐξωτάτην ἔννοιαν, ἀναγνωρίζομεν ὅτι μέ τόν ὅρον τοῦτον "Ἁγία Γῆ" νοεῖται ἡ Παλαιστίνη. Ἐν τούτοις τό ζήτημα καθίσταται πολυπλοκώτερον ὅταν παρατηρήσωμεν ὅτι διάφοροι ἀνατολικαί παραδόσεις καί Ὀργανώσεις, τῶν ὁποίων ὁ μυητικός χαρακτήρ δέν δύναται νά τεθῇ ἐν ἀμφιβόλῳ, ὅπως οἱ Λασῖνοι καί οἱ Δροῦσοι, (βλ.λ.) ἔχουν λάβει τόν αὐτόν τίτλον τῶν φρουρῶν ἤ φυλάκων τῆς Ἁγ. Γῆς . Ἐδῶ πράγματι δέν πρόκειται πλέον περί τῆς Παλαιστίνης.

Τί πρέπει λοιπόν ν'ἀντιλαμβανώμεθα εἰς τήν πραγματικότητα μέ τόν ὅρον "Ἅγιοι Τόποι" ἤ "Ἁγία Γῆ" ; Ἡ ἔκφρασις "Ἁγία Γῆ" ἔχει πολυάριθμα συνώνυμα: Ἁγνή Γῆ, Γῆ τῶν Ἁγίων, Γῆ τῶν Μακαρίων, Γῆ τῆς ἀθανασίας κ.ἄ. Τό γεγονός τοῦτο ἀφ'ἑνός καί ἀφ'ἑτέρου ἡ παγκοσμιότης θά ἐλέγωμεν τοῦ τίτλου "φρουρός τῆς Ἁγ. Γῆς" μᾶς κάμνει νά παραδεχθῶμεν ὅτι ὡσαύτως εἶναι ἕν πνευματικόν Κέντρον τοῦ ὁποίου ὁ ἐντοπισμός εἰς ὡρισμένην τινα περιοχήν τῆς Γῆς δύναται, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, νά νοηθῇ γραμματικῶς καί συμβολικῶς. Κάθε Ἁγία Γῆ ὑποδηλοῦται ὡσαύτως δι'ἐκφράσεων ὡς "Κέντρον τοῦ Κόσμου" ἤ "Καρδία τοῦ Κόσμου".

Βιβλιογρ. Rene Guenon, ἐν Χριστινα. Ἐσωτερισμός, Ἀθῆναι, 1967 ΒΙΒΛ. Σημ. σ. 114.

ΤΟΡΑ.- (ἑβρ.) Ὁ Νόμος. Οὕτω καλεῖται ἡ Πεντάτευχος τοῦ Μωϋσέως (Γένεσις, Ἔξοδος, Λευϊτικόν, Ἀριθμοί καί Δευτερονόμιον). Εἶναι τά κατ'ἐξοχήν ἱερά βιβλία τῆς ἑβραϊκῆς θρησκείας. Περιλαμβάνουν τάς ἀρχάς τάς κοινοποιηθείσας ὑπό τοῦ Θεοῦ διά τοῦ Μωϋσέως, διά νά καταστοῦν ὁ κανών συμπεριφορᾶς τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ, τόσον διά τήν θρησκευτικήν του, ὅσον καί διά τήν ἐθνικήν του ἀνάπτυξιν. Αἱ ἀρχαί αὐταί διετυπώθησαν λακωνικῶς εἰς τόν Δεκάλογον.

Βιβλιογρ. Rhea. Allendy 400, 402, 404. Muller 9. R. Guenon, Introduction A.L. Induisme 188. (Ὁ Νόμος, Δάρμα) Jewish Encycl. T. XII, Torah. Baumgartner, Etudes Isagogiques chez les Juifs, Geneve 1886. Blau, Zur Einleitung

In die Heilige Schrift, Στρασβ. 1894. Weber, Judische Theologie, Λειψ. 1897.-

ΤΟΤΕΜ.-καί Τοτεμισμός.-Ἐκ τῆς παλαιοαμερικανικῆς διαλέκτου παραληφθείς ὅρος Τόταμ καί εἰσαχθείς εἰς τήν Ἐπιστήμην, πρῶτον κατά τό τέλος τοῦ 18ου αἰ ὑπό τοῦ ἐμπόρου Λόγκ καί εἶτα μελετηθείς ὑπό τοῦ Σκώτου MC LENNAN τῷ 1896 ἐν συνεχείᾳ δέ ἀπασχολήσας ψυχολόγους, κοινωνιολόγους καί ἰατρούς μεταξύ τῶν ὁποίων τόν FRAZER, τόν WUNDT, τόν REINA καί τόν S.FREUD. Ἐκ τῶν ἐργασιῶν τούτων ἱδρύθη ὁ Τοτεμισμός. Ὡς Τότεμ θεωρεῖται ὑπό τῶν πρωτογόνων λαῶν ἄγριον συνήθως ζῷον, ἤ ἁπλῶς μέρη αὐτοῦ, τό ὁποῖον θεωρεῖται ἐγκλεῖον ζωήν καί ψυχήν καί εὑρισκόμενον εἰς συγγένειαν μετά τῆς κοινότητος καί ἑπομένως ἀπαγορεύεται νά κυνηγηθῇ, νά σφαγῇ καί νά χρησιμοποιηθῇ ὡς τροφή. Ἡ ἀντίληψις αὕτη συναντᾶται εἰς Βόρ. Ἀμερικήν, Ἰνδίαν, Αὐστραλίαν, Νοτ. Ἀφρικήν καί εἶναι παγκόσμιος ὑπό τινων δέ θεωρεῖται ὡς πρόδρομος καί αὐτῆς τῆς θρησκείας. Ὑπό τήν εὐρυτέραν της ἔννοιαν συναντᾶται καί εἰς τούς Αἰγυπτίους, Ἕλληνας, καί Ρωμαίους μέ *τούς ζωομόρφους θεούς καί τήν ζωολατρείαν των. Τό Τότεμ*, ἐκτός τοῦ φόνου καί πολλάς ἄλλας ἀπαγορεύσεις καί συνηθείας (Ω Ταμπού) περιλαμβάνει ἀκόμη καί τήν προφοράν τοῦ ὀνόματός του. Σῴζων ὁ ἄνθρωπος τό ζῷον διά τῆς ἀπαγορεύσεως (τοῦ Ταμπού) τίθεται καί οὗτος ὑπό τήν σῶτειραν προστασιαν ἐκείνου.

Τό Τότεμ διακρίνεται ἀπό τό Φετίχ κατά τό ὅτι οὐδέποτε εἶναι ἕν ἐνιαῖον ζῷον ἤ φυτόν, ἀλλά πάντοτε ἕν εἶδος ἐξ ὁλοκλήρου, οὐδέποτε εἷς ταῦρος, ἀλλά τό εἶδος ταῦρος, οὐδέποτε μία δρῦς, ἀλλά γενικῶς ἡ Δρῦς. Πρόκειται περί συνόλου ἀντιλήψεων συγχρόνως μαγικῶν καί κοινωνικῶν.
Βιβλιογρ. Castiglioni 106, S.Freud , Τότεμ καί Ταμπού, Ἀθῆναι L.Ziegler Überlieferung, Index. Παραδόσεις 27.

ΤΟΥΒΑΛΚΑΙΝ.(ἑβρ.) . Κατά τήν Γέν. 4,22 ὁ πρῶτος κατεργασθείς τόν σίδηρον καί τόν χαλκόν. Υἱός τῆς Σιλλά καί τοῦ Λάμεχ. Εἶναι ἑπομένως ὁ πρῶτος σιδηρουργός. Τό γεγονός τοῦτο ἐξηγεῖται καί ὑπό τοῦ ὀνόματος ὅπερ σημαίνει "κατάκτησις τοῦ κόσμου": πράγματι ἀπό φυσικῆς ἐπόψεως ἡ μεταλλουργία

κατέστησε τόν ἄνθρωπον "βασιλέα τῆς Γῆς".

Ἀπό μυητικῆς ὅμως ἐπόψεως τά "μέταλλα" εἶναι αἱ νοητικαί καί ψυχικαί ἱκανότητες, τῶν ὁποίων ἡ κατεργασία εἶναι ἀπείρως δυσκολωτέρα ἀπό ἐκείνην τῆς φυσικῆς ὕλης. Ὑπό τήν ἔννοιαν ταύτην, εἶναι αὗται ἡ "Πρώτη Ὕλη" τήν ὁποίαν ὁ δόκιμος πρός οὐσιαστικήν μύησιν πρέπει νά κατεργασθῇ καί νά μετουσιώσῃ ἵνα καταστῇ Διδάσκαλος, διότι ὁ "κόσμος" πού πρόκειται νά κατακτήσῃ εἶναι πρό παντός ἄλλου ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός του. (Α. GEDAGLE, RHEA).

Κατά τήν τεκτον. Παράδοσιν δέον οὗτος νά κατεσκεύασε τά πρῶτα σιδηρᾶ ἐργαλεῖα διά τῶν ὁποίων κατέστη δυνατή ἡ οἰκοδόμησις τοῦ Ναοῦ. Εἰς τόν τεκτονισμόν τῆς Μεγ. Ἐθν. Στοᾶς τῆς Γερμανίας ἡ λέξις διαβάσεως τῶν μαθητῶν, εἰς ἄλλα συστήματα τεκτονικῆς μυήσεως μερικῶς τό σύνθημα ἀναγνωρίσεως τοῦ 3ου βαθμοῦ. Εἰς τόν Ἀγγλικόν Ε.Τ. δέν χρησιμοποιεῖται ὡς σημεῖον διαβάσεως (Πρβλ. Ἥφαιστος, Πῦρ).

Βιβλιογρ. Rhea. Jennings II 50. Λάσκαρης 751.

L. Ziegler, Uberlief. 330.

ΤΟΥΜ. (TOUM). Τό ὄνομα τοῦ Δημιουργοῦ κατά τήν ἀρχαίαν αἰγυπτιακήν Μυθολογίαν.

ΤΟΥΡΙΗΛ (ἑβρ. TURIEL). Ἡ διδασκαλία τοῦ Θεοῦ. Ἡ λέξις περιέχεται εἰς τόν τίτλον τοῦ μυστικοῦ μαγικοῦ βιβλίου: "THE SECRET GRIMOIRE OF TURIEL" (Λονδ. 1960). Εἰς τό βιβλίον τοῦτο ἀνευρίσκεται μεταξύ ἄλλων καί τό ἔμβλημα τοῦ Ω Λεκτόριουμ R + C. Ἀπό πλευρᾶς περιεχομένου φαίνεται νά εἶναι συνονθύλευμα ἀπό τά ἔργα τοῦ Ω Κρόλεϋ, τοῦ Ω Μάθερς καί τοῦ Ω Ἐλιφάς Λευί.

ΤΟΥΡΚΟΥΑΖ.- Ὁ πολύτιμος οὗτος λίθος εἶναι τό φυλακτήριον τῶν ἀτόμων τοῦ Ταύρου, τοῦ Ὑδροχόου τῆς Ἀφροδίτης καί τοῦ Διός. Λόγῳ τοῦ ὡραίου κυανωποῦ του χρώματος εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τήν Ἀφροδίτην.

Εἰς τήν Λαογραφίαν πιστεύεται ὅτι ἐάν ὁ κάτοχός του προσβληθῇ ὑπό ἀνιάτου νοσήματος ἤ διατρέχει σοβαρόν κίνδυνον ἐξ ἀτυχήματος, τό κυανοῦν χρῶμα τοῦ λίθου, μεταβάλλεται εἰς ὠχρόν ἀλαμπές πράσινον. Εἰς τήν Ἀνατολήν τό Τουρκουάζ ἀποκα-

λεῖται "φυλακτόν τῶν ἵππέων" διότι πιστεύεται ὅτι προφυλάσσει τούς ἵππεῖς ἀπό πτώσεις καί τραυματισμούς. Ὁμοίως προφυλάσσει ἀπό πτώσεις ἐξ ὑψηλῶν τόπων ἤ τουλάχιστον ἐξουδετερώνει τούς κινδύνους καί τά ἐπακόλουθα τῆς πτώσεως. Ἐνισχύει περαιτέρω τήν ὅρασιν, ἐξουδετερώνει τά δηλητήρια καί εἶναι χρήσιμος κατά παντός ψυχικοῦ κλονισμοῦ. (Π. Γράβιγγερ, Φαρμακοσ. ΙΙ 101).-

ΤΟΥΡΜΠΑ (TURBA, λατ.).-Σημαίνει "ὄχλος". Εἰς τά μεσαιωνικά θρησκευτικά Μυστήρια τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ, αἱ φωναί τοῦ χοροῦ, τοῦ ὄχλου. Ἰάκωβ. Μπαΐμε: "Ἡ Τούρμπα ὑπάρχει εἰς τήν πολλότητα τῶν θελήσεων. Εἶναι ἡ ἀναφλεγεῖσα ἀγριότης ἐν τῇ Φύσει, ὅπου ἀσχολεῖται ὁ Διάβολος". Οἱ Ἀλχημισταί ὁμιλοῦν περί τῆς TURBA PHILOSOPHORUM.-

ΤΟΥΤ-ΑΝΚ-ΑΜΜΩΝ.- Φαραώ τῆς 17ης δυναστείας. Ἀνῆλθεν εἰς τόν θρόνον μόλις 11ετής, τό 1362 π.Χ. Πατήρ του ὑπῆρξεν ὁ διάσημος μεταρρυθμιστής Ἀμένοφις IV, ὁ "Εκνατόν", ὅστις εἶχε καταργήσει τήν πολυθεΐαν καί ἐπιβάλει τήν λατρείαν τοῦ Ἀτόν (Ἡλίου). Ὁ Τουτ-Ἄνκ-Ἀμμών ἐβασίλευσεν ἐπί 8 ἔτη καί ἀπέθανε φυματικός, ὡς διεπιστώθη ἀπό τήν ἐξέτασιν τῆς μομίας του. Ὁ τάφος τοῦ Τ.Α.Α. ἀνευρέθη ἄθικτος τό 1923 καί ἐξετάσθη ὑπό ἀρχαιολόγων κ.ἄ.

Ἐάν κρίνωμεν ἀπό τούς ἀλλεπαλλήλους καί ἀδιανοήτους θανάτους 25 ἐκ τῶν ἀνασκαφέων καί ὁπωσδήποτε συμμετεξάντων εἰς τάς ἐρεύνας τοῦ τάφου τοῦ Τ.Α.Α., πρέπει νά παραδεχθῶμεν ὅτι εἰδική ἱερουργία εἶχε μαγικῶς προστατεύσει τήν μομίαν τοῦ βασιλέως κατά πάσης ἱεροσυλίας.

Εἰς τόν γερμ. περιοδικόν "DIE WEISSE FAHNE" ἀναφέρονται ὀνομαστικῶς τά 25 ταῦτα ἄτομα τά ὁποῖα ὑγιέστατα κατά τά ἄλλα, εἴτε προσεβλήθησαν ὑπό ἐνεξηγήτου ἀσθενείας, εἴτε ἐξωθήθησαν εἰς αὐτοκτονίαν, ὀλίγον χρόνον μετά τήν παραβίασιν τοῦ τάφου.

Πρῶτος ὁ Λόρδος Κάρναβον, ὁ ἀρχηγός τῶν ἐρευνῶν, ὀλίγον μετά τάς ἀνασκαφάς ἀπέθανεν ἀπό δῆγμα κώνωπος.

Δευτέρα ἡ χήρα τοῦ Λόρδου, δηχθεῖσα καί αὐτή ὑπό ἐντόμου. Τρίτος ὁ καθηγητής EVELIN WHITE, αἰγυπτιολόγος, ηὗτο -

κτόνησε, προσβληθείς ἀπό μελαγχολίαν καί μανίαν καταδιώξεως. Τέταρτος εἰς ἀκτινολόγος, ὅστις ἐμελέτησε τήν μωμίαν δι' ἀκτίνων Χ. Ἀπεβίωσεν ὀλίγον ἀργότερον ἀπό νόσον μή διαπιστωθεῖσαν. Ὁμοίως ὁ Καθηγητής PASANOVA, Ἰταλός ἀρχαιολόγος. 6ος ὁ Γάλλος ἀρχαιολόγος BENIDICT ὁμοίως. 7ος ὁ καθηγητής LAFFLEUR, τῆς πανεπιστημιακῆς κλινικῆς τοῦ Καναδᾶ MAC GILL, ὅστις εἰσῆλθε πρῶτος εἰς τόν νεκρικόν θάλαμον. Ἄγνωστος αἰτία θανάτου. 8ος ὁ καθηγητής NEWBERRY, συνεργάτης τοῦ Κάρναβον ἀπέθανεν ἐκ "μυστηριώδους νόσου". 9ος Ὁμοίως ὁ καθηγητής DAVIS, ἐξ ἀγνώστου αἰτίας. 10ος Ὁμοίως ὁ συντ/χης HERBERT, συγγενής τοῦ Κάρναβον, λαβών μέρος εἰς τήν διάνοιξιν τοῦ τάφου, ἐξ ἀγνώστου αἰτίας. 11ος Ὁπρίγκηψ ALI FAHMY BEY, εἷς πλούσιος Λίγύπτιος, ἐδολοφονήθη ὑπό μυστηριώδεις συνθήκας ἀμέσως μετά τήν ἐπίσκεψιν τοῦ τάφου. 12ος Εἷς ἰδιαίτερος γραμματεύς τοῦ προηγουμένου ὅστις καί αὐτός ἐπεσκέφθη μεταξύ τῶν πρώτων τόν τάφον ἀπέθανε σχεδόν ταυτοχρόνως ἐξ ἀγνώστου αἰτίας. 13ος Ὁ JAN GOULD, εἷς πλούσιος Ἀμερικανός παραστάς ἐκ περιεργείας εἰς τάς ἀνασκαφάς ἀπέθανε παραδόξως, ὡς ἐλέχθη ἐκ πνευμονίας. 14ος ὁ DR CARVER, ὅστις ἐβοήθησεν εἰς τό ἄνοιγμα τοῦ τάφου, ἐφονεύθη συνεπείᾳ αὐτοκινητιστικοῦ ἀτυχήματος. 15ος Ἡ Μς GREELY, μία κυρία τῆς ἀμερικανικῆς κοινωνίας ηὐτοκτόνησε μετά τήν ἐπίσκεψιν τοῦ τάφου. 16-21. Τά ἑπόμενα 6 θύματα ἦσαν Γάλλοι δημοσιογράφοι οἱ ὁποῖοι εἰσῆλθον εἰς τόν νεκρικόν θάλαμον καί περιέγραφαν τά εὑρήματα. Μόνον ὁ 7ος παραμένει ἐν ζωῇ. 22ος WOLF JOEL, ἐπισκεφθείς τόν τάφον, ἀπέθανε μετά ἕν ἔτος. 23ος Ὁ νεαρός λόρδος WESTBURY γραμματεύς τοῦ λόρδου Κάρναβον, εὑρέθη νεκρός ἐπί τῆς κλίνης του. Αἰτία ἄγνωστος. 24ος Ὁ πατήρ λόρδος WESTBURY ἐρρίφθη ἀπό τόν 7ον ὄροφον τῆς οἰκίας του ἐπί τῆς ὁδοῦ. Εἷς μίαν ἐπιστολήν του πού ἄφῆκε ἔγραφε: Δέν δύναμαι πλέον νά ὑποφέρω τόν φόβον." Περί τίνος φόβου ἐπρόκειτο δέν ἔγραφε συγκεκριμένως.- 25ος Ὑπάλληλος τοῦ Μουσείου εἰς τό ὁποῖον ἡ μωμία καί ἄλλα ἀντικείμενα διεφυλάχθησαν ἠσθένησε σοβαρῶς. Εἷς ἀπέθανεν ἐπίσης λόγῳ ἀγνώστου αἰτίας.

Ὁ μόνος ἐκ τῶν κυρίων συμμετασχόντων εἰς τάς ἀνασκαφάς καί ὁ ὁποῖος ζῇ ἀκόμη, εἶναι ὁ HOWARD CARTER. Ἠσθένησε μέν

καί διεδόθη ὅτι ἀπέθανε, ἀλλ' ἡ ὑγεία του ἀπεκατεστάθη. Ὁ H. CARTER ἦτο ὁ μόνος ποὺ σωματικῶς δέν ἦτο ρωμαλαῖος καί ὑγιής ἴσως διά τόν λόγον τοῦτον ὑπερεπήδησε τόν κίνδυνον τῆς κατάρας, ἡ ὁποία διετηρήθη ἐπί χιλιάδας ἐτῶν ἐν ἰσχύει.

ΤΟΥΤΟ.- Βεδική ἔκφρασις διά τό Σόμπαν.

ΤΟΧΟΥΓΓΑ.- Ὄνομα τό ὁποῖον δίδουν οἱ πρωτόγονοι τῆς Νέας Ζηλανδίας εἰς τινας τῶν ἱερέων των, οἱ ὁποῖοι φαίνεται νά εἶναι μάγοι. Μεταξύ ἄλλων τούς ἀποδίδουν τήν ἱκανότητα νά ἐπικαλοῦνται τάς ψυχάς τῶν νεκρῶν. Ὁ διακεκριμένος MAUNING, ὅστις ἐμελέτησε τά φαινόμενα καί συνέταξε σχετικήν ἀναφοράν, διηγεῖται περί αὐτῶν πράγματα ὑπερβαίνοντα τά ὅρια τοῦ πιστευτοῦ.-

ΤΡΑΓΟΣ.- Συμβολ. " Ὁ Ταῦρος, ὁ Κύων καί ὁ Τράγος, γράφει ὁ EL.LEVI εἰς τό Τυπικόν του, εἶναι τά τρία συμβολικά ζῶα τῆς ἑρμητικῆς Μαγείας, εἰς τήν ὁποίαν συγκεντροῦνται ἅπασαι αἱ παραδόσεις τῆς Αἰγύπτου καί τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ ταῦρος παριστᾶ τήν γῆν ἤ τό ἅλας τῶν φιλοσόφων. Ὁ κύων εἶναι ὁ Ἑρμάνουβις, ὁ ὑδράργυρος τῶν σοφῶν, τό ρευστόν, ὁ ἀήρ καί τό ὕδωρ· ὁ τράγος συμβολίζει τό πῦρ καί εἰκονίζει ταυτοχρόνως τήν γονιμότητα καί τήν γένεσιν". (128). Ἐχρησιμοποιήθη ὑπό τῶν μεμυημένων ὡς ἡ ἐμβληματική εἰκών τοῦ ☿ Μπαφομέ καί διά τήν παράστασιν τῆς XVης μείζονος κλειδός τοῦ Ταρώ (☿ Ὁ Διάβολος).

- Ἀποδιοπομπαῖος τράγος.- " Εἰς τήν Ἰουδαίαν καθιέρωνον δύο τράγους, τόν ἕνα ἁγνόν, τόν ἕτερον ἀκάθαρτον. Ὁ ἁγνός ἐθυσιάζετο πρός ἐξαγοράν τῶν ἁμαρτημάτων, ἐνῶ ὁ ἕτερος ἐπιφορτιζόμενος διά τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων, ἀφήνετο ἐλεύθερος εἰς τήν ἔρημον. Πρᾶγμα παράδοξον, ἀλλά μεστόν συμβολισμοῦ, ἡ ἐξαγορά τῶν ἁμαρτιῶν διά τῆς ἀφοσιώσεως καί ἡ ἔκτισις αὐτῶν διά τῆς ἐλευθερίας! Ἀλλά πάντες οἱ Πατέρες, οἱ ἀσχοληθέντες μέ τόν ἰουδαϊκόν συμβολισμόν, διέγνωσαν ἐν τῷ θυσιαζομένῳ τράγῳ τήν εἰκόνα ἐκείνου ὅστις ἀνέλαβε ἐξ ὁλοκλήρου τό βάρος τῆς ἁμαρτίας. Ἆρα οἱ Γνωστικοί δέν ἦσαν ἄμοιροι τῶν συμβολικῶν παραδόσεων, ὅταν ἀπέδιδον εἰς

τόν ἐλεύθερον Χριστόν τήν μυστικήν μορφήν τοῦ τράγου. Ὁλόκληρος πράγματι ἡ Καββάλα καί ἡ Μαγεία διαμοιράζονται ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ θυσιασθέντος τράγου καί τοῦ ἀποδιοπομπαίου τράγου". (LEVI, Τυπ. 128).

-Μπαφομέ.- (βλ. λ.).

-Ἑρμητικῶς: Συμβολίζει τό μέρος ἐκεῖνο τῆς Οὐσίας, τό ὁποῖον οἱ Ἀλχημισταί ὀνομάζουν θεῖον αὐτῶν. Διά τοῦτο οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ἀφιερώσει τό ζῶον τοῦτο εἰς τόν Ὄσιριν, ὅστις δέν ἦτο ἄλλος ἀπό τόν Βάκχον εἰς τόν ὁποῖον εἶχον δώσει καί τά ὀνόματα τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀδώνιδος κ.ἄ.(PERNETY).

-Ταρώ (βλ. Διάβολος).

(Πρβλ. Μπαφομέ, Μένδης, Ναίται).

ΤΡΑΙΝ (RALPH WALDO TRINE).- Ἀμερικανός συγγραφεύς τῆς κινήσεως τοῦ Ω Ν έου Πνεύματος.

Ἔργα: In Harmonie mit dem Unendlichen, Στουτγ.1921.
-Frohe Botschaft. Hab Sonne im Herzen.
-Was Alle Welt sucht, Der Neubau des Lebens.
- Der Geist in dir sei dein Berater.
- Geistige & Seelische Hochspannung.

ΤΡΑΙΝΚΕΡ(HEINRICH TRANKER).- γεν. 6.8.1880.,+ 22.5.1956 Βερολῖνον.

Βιβλιοπώλης, ἀρχαιοπώλης καί συλλέκτης ἀποκρύφων βιβλίων. Ἔφερεν ἐπίσης τά ψευδών. FRATER RECNARTUS, Διδ.Γκαρούδα κ. ἄλ.Κατά τό 1925 εἶναι ὁ ἀρχηγός τῆς γερμανικῆς Ρ + Σ κινήσεως, ἡ ὁποία ἀναδιοργανώθη τό 1925 εἰς Μόναχον, ὡς διάδοχος τῆς ὑπό τοῦ FRANZ HARTMANN ἱδρυθείσης καί τροφοδοτηθείσης ἀπό τήν κίνησιν τοῦ Μ άξ Χάϊντελ, ἀφ'ὅτου ὁ HAGO VOLLRATH καί ὁ Μπό-Γίν-Ρά ἀπεσπάσθησαν τοῦ Χάϊντελ.

Οἱ Ρ + Σ τοῦ Τραῖνκερ παρουσιάσθησαν πρός τά ἔξω ἐπίσης ὡς Στοά "Πανσοφία", ἀλλά μόνον ἡ ὁμάς τοῦ Βερολίνου ἠργάσθη. Ὅταν ὁ Ω Κρόλεϋ προσεπάθησε νά ἐνσωματώση τήν Πανσοφίαν εἰς τό Ω Α.Λ. (ASTRUM ARGENTEUM) διεμελίσθη αὕτη καί ἔλαβε γένεσιν ἡ Ω Φ ρατέρνιτας Σατούρνι.Τῷ 1930 δέον νά ἔλαβεν ὁ Τ.ἐπαφήν μέ τόν Σπένσερ Λιούις διά νά τόν ὑποστηρίξῃ εἰς τήν διάδοσιν τοῦ Ω Ἀμόρκ.

"Εργα:Die Pansophie der Hermetischen Bruderschaft Vom Rosenkreutz, Μόναχον 1923
-Περιοδικόν "Pansophia ", Λειψία.

ΤΡΑΝΣ (γαλλ. TRANCE) ἐκ τοῦ λατ. TRANSITUS, ὑπέρβασις. Κατάστασις κατά τήν ὁποίαν ἡ ἐξουσία τῆς θελήσεως ἐπί τοῦ σώματος παύει νά ὑπάρχῃ, ὡς ἐπί τῆς Ὑπνοβασίας, τῆς Ἐκστάσεως. Πολλαχῶς εἰς τήν ἑλλ. μετεφράσθη " ἐκπνευμάτωσις" δηλ. ἔξοδος τοῦ πνεύματος ἀπό τοῦ σώματος.

Εἶναι κατάστασις βαθέως τεχνητοῦ ὕπνου, προκαλουμένη δι' ὑπνωτιτιστικῶν ἤ μαγνητικῶν μεθόδων, ὡς καί κατά τάς πνευματιστικάς συνεδριάσεις, ὅπου λέγεται ὅτι τό μέντιουμ περιέρχεται εἰς κατάστασιν "τράνς" ἤτοι ἐκπνευματώσεως.-

ΤΡΑΠΕΖΑΙ ΚΙΝΟΥΜΕΝΑΙ.- Ὁ πρῶτος τρόπος ἐπικοινωνίας τῶν νεωτέρων πνευματιστῶν μετά τῶν πνευμάτων. Ἐχρησιμοποίουν συνήθως ἐλαφράς τραπέζας μέ τρεῖς πόδας ("τράπεζάκια", GUERIDONS) κατά προτίμησιν κολλητῶν ἄνευ καρφίων, αἱ ὁποῖαι ἀνεγείροντο ρυθμικῶς βάσει κώδικος, ἐκ τῶν προτέρων συμφωνημένου, καί ἀπήντων εἰς τάς ἐρωτήσεις τῶν παριστάμενων. Κατά τό τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἀλλά καί μετά ἀπό κάθε πόλεμον, ἡ ἐνασχόλησις αὕτη τῶν πνευματιστῶν μέ τά κινούμενα τραπεζάκια, λαμβάνει ἐπιδημικήν μορφήν καί ὅλος ὁ κόσμος θεωρεῖ ὡς εὐχάριστον ἐνασχόλησιν νά ἐρωτᾶ τά πνεύματα περί πάσης φύσεως παιδαριωδῶν-(Βλ. Τηλεκινησία, Πνευματισμός) .

ΤΡΑΤΑΚΑ (σκρ.) "Ασκησις τῆς Γιόγκα συνισταμένη εἰς ἀνάσχεσιν τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων.

ΤΡΕΒΙΖΑΝ (BERNARD COMTE DE LA MARCHE, ἐπικαλούμενος TREVISANE).-"Εδρασε κατά τάς ἀρχάς τοῦ 15ου αἰ. ὀλίγον μετά τόν φλαμέλ (βλ.λ.). Ὑπῆρξε διάσημος ἀλχημιστής καί φαίνεται νά ἀνήκῃ εἰς τήν κατηγορίαν τῶν ἀληθῶν μυστῶν τῆς Ἱερᾶς Τέχνης. "Εγραψε πολλά ἔργα:
"Εργα: De Chemia. De Chemico Miracolo Quod Lapidem Philosophorum Appelant (ἐν Theatrum Chemicum). De la Philosophie Naturelle, des Metaux (ἐν Συλλ. Salmon).
-La Parole Delaissee, Paris 1618 Νέα ἔκδ. περιελήφθη εἰς τό ἔργον τοῦ Claude d'Yge, Assemblee des Philosophes,

Paris 1954, σ. 197, Dervy.
- Traicte de la Nature de l'Oeuf des Philosophes, 1624.

ΤΡΕΙΣ ΣΤΙΓΜΑΙ.- Αἱ τρεῖς στιγμαὶ ἐν σχήματι τριγώνου, χρησιμοποιοῦνται συχνὰ εἰς τὸν Ε.Τ. ὡς σημεῖον ἀναγνωρίσεως τῆς τεκτονικῆς ἰδιότητος τοῦ ὑπογράφοντος ἀλλὰ καὶ ὡς σημεῖον συντμήσεως μιᾶς λέξεως. Διὰ τοῦτο συχνὰ οἱ Τέκτονες ἀποκαλοῦνται "Ἀδελφοὶ τῶν τριῶν στιγμῶν". Κατὰ τὸν JEAN PAVILLY αἱ τρεῖς στιγμαὶ φαίνονται προερχόμεναι ἀπὸ τὸν Ἑταιρισμόν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐσυμβόλιζον τὸ τρίγωνον. Δύνανται ὁμοίως νὰ θεωρηθοῦν ὡς μίμησις τῶν τριῶν ἀνθέων τοῦ λωτοῦ, τῶν τριῶν κόκκων ἢ τῶν τριῶν κυματοειδῶν γραμμῶν, τῶν ἱερογλυφικῶν τῶν Αἰγυπτίων. (Λέσκαρης 751) GUENON, GR. TRIADE 7,8,11.-

ΤΡΙΑ.- Εἰς τὴν Ἀριθμοφορίαν, ὁ πρῶτος ἀσύνθετος ἀριθμός, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἱερός, ὁ ἀριθμὸς τῆς τελειότητος, ὁ παντοδύναμος διότι τρία πρόσωπα εἶναι ἐν Θεῷ. Διὰ τοῦτο εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετουργίας ὁ 3 κέκτηται μεγίστην σημασίαν καὶ ἕνεκα τούτου προσευχαὶ καὶ θυσίαι ἐπαναλαμβάνονται τρίς. Καὶ οἱ ἐξορκισμοὶ προφέρονται τρίς. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι καθ' ἑκάστην χρῆσιν φαρμάκου, ἐξόρκιζον τοῦτο τρὶς καὶ ἔπτυον ἐπ' αὐτοῦ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς δυνάμεώς του. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀποκαλεῖ τὸν τρία τὸν Νόμον βάσει τοῦ ὁποίου ὅλα διατάσσονται. Εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ 3 περιέχεται τὸ σύνολον τῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν πραγμάτων, συγκεκριμένως ἡ ἀρχή, τὸ μέσον καὶ τὸ τέλος. Διὰ τῆς τριάδος ὑφίσταται ὁ κόσμος, ὅπως λέγει ὁ Τρισμέγιστος, διὰ τοῦ μοιραίου, τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς τάξεως.

Κάθε μέγεθος γίνεται ἀντιληπτὸν διὰ τοῦ 3: διὰ τῆς γραμμῆς, τῆς ἐπιφανείας καὶ τοῦ χώρου. Τρεῖς διαστάσεις ἔχει κάθε σῶμα: μῆκος, πλάτος καὶ ὕψος (ἢ πάχος). Τρεῖς συγχορδίας περιλαμβάνει ἡ ἁρμονία: ἡ ὀκτάβα, ἡ πέμπτη καὶ ἡ τρίτη κ.ο.κ.

-Ὁ ἀριθμὸς 3 εἰς τὴν Τεκτ. συμβολικήν.- Ἕνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς της σημασίας ἡ Τριττύς, εἰς τὸν Ε.Τ. ἐπαναλαμβάνεται εἰς ὅλα τὰ κυριώτερα σύμβολά του. Τὸ πλέον ἐντυπωσιακὸν ἐξ' αὐτῶν εἶναι τὸ φωτεινὸν Δέλτα, καὶ αἱ τρεῖς Στῆλαι: Σοφία, Ἰσχὺς καὶ Κάλλος. (Πρβλ. Τριάς, Τρίγωνον)

Βιβλιογρ. R. Haaso, Ἁρμονικὴ Συμβολική, Ἀθῆναι, σ. 90.

-Cheiro, Das Buch der Zahlen, Frbg
-Franz Carl Endres, Mystik & Magie der Zahlen, Ζυρίχη 1951
-Gottlieb Imhof, Kleine Werklehre der FM, Ζυρίχη 1958
- O.Wirth, ὁ ἀριθμός 3 εἰς τήν Ε.Τ. συμβολικήν, ἐν "Οἰκοδομικός καί Τεκτον. συμβολισμός", I 27.
-J.M.Ragon, A'91. Chochod occ 95. Saint Martin, Nombres 66
- Saint Martin, Ὑπούργημα Ἀνθρ.-Πνεύματος 219.-

ΤΡΙΑΙΝΑ.-Τοῦ Παρακέλσου:

Ἄπελθε

Ἀρχαῖος,
Ὀδ. Ἄλας

Παράμεινε

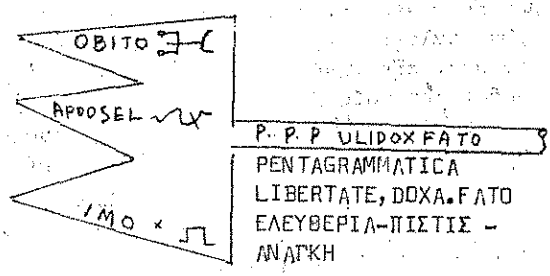

Ἡ Τρίαινα τοῦ Παρακέλσου εἶναι ἔμβλημα ἐκφράζον τήν συγχώνευσιν τῆς τριάδος ἐν τῇ Μονάδι, συμπληρουμένης οὕτω τῆς ἱερᾶς Τετρακτῦος. Εἰς τήν εἰκόνα ταύτην ἀπέδιδεν ἁπάσας τάς ἰδιότητας τάς ὁποίας οἱ Ἑβραῖοι Καββαλισταί προσάπτουν εἰς τό ὄνομα τοῦ Ἰεχωβᾶ καί τάς θαυματουργούς ἰδιότητας ἅς οἱ ἱεροφάνται τῆς Ἀλεξανδρείας ἀπέδιδον εἰς τήν λέξιν Ο. Ἀβρακαδάβρα. Ἀνεγνωρίσαμεν ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἀποτελεῖ ἔν ἔμβλημα· εἶναι συνεπῶς ἔν συγκεκριμένον καί πλῆρες σημεῖον ὁλόκλήρου διδασκαλίας ἥτις ἐδιδάχθη εἰς ἕνα ἀπέραντον μαγνητικόν κύκλον, τόσον μεταξύ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, ὅσον καί μεταξύ τῶν μυστῶν τοῦ Μεσαίωνος. Ἀποκαθιστῶντες λοιπόν ἐπί τῶν ἡμερῶν μας, τήν προτέραν του αἴγλην καί ἀξίαν διά τῆς κατανοήσεως τῶν μυστηριακῶν του διδαγμάτων, θά ἠδυνάμεθα νά ἀποδώσωμεν αὐτῷ πᾶσαν τήν θαυματουργόν του δύναμιν καί ὅλην του τήν ἰσχύν κατά τῶν ἀνθρωπίνων ἀσθενειῶν.-(EL.LEVI, Τυπικόν 29).

Ἑρμητ.-Οἱ ἑρμητ. φιλόσοφοι λέγουν ὅτι ἡ Τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος εἶναι τό σύμβολον τῶν τριῶν ἀρχῶν τοῦ Ἔργου αἱ

ὁποῖαι εὑρηνται ἐν συνδέσμῳ εἰς τόν ὑδράργυρον τῶν Σοφῶν ἀπό αὐτῆς τῆς γεννήσεώς του. Διά τόν λόγον τοῦτον ὁ μῦθος λέγει ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἔκλεψεν ἀπό τῆς γεννήσεώς του, τήν τρίαιναν, μαζί μέ τά ἐργαλεῖα τοῦ Ἡφαίστου, τά βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος καί τήν ζώνην τῆς Ἀφροδίτης "(PERNETY).-

ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΔΥΟ .-Ὁ ἀριθμός τῶν ὁδῶν τῆς Σοφίας εἰς τήν Καββάλαν. Κίρχερ:" Αἱ 32 ὁδοί τῆς Σοφίας εἶναι αἱ φωτειναί ἀτραποί, εἰς τάς ὁποίας οἱ ἅγιοι ἄνδρες τοῦ Θεοῦ, κατόπιν μακρᾶς ἀσκήσεως, μακρᾶς πείρας εἰς τά θεῖα πράγματα καί μακρῶν διαλογισμῶν, φθάνουν μέχρι τῶν ἀπορρήτων κέντρων. Εἰς τό 1ον κεφ. τῆς Γενέσεως τό θεῖον ὄνομα Ἐλοχίμ ἀναφέρεται 32 φοράς. Εἰς τούς Πυθαγορείους ὁ 32 ἦτο ὁ ἀριθμός τῆς δικαιοσύνης, διότι διαιρεῖται μέχρι τῆς μονάδος πάντοτε εἰς ἴσα μέρη."Συντίθεται ἐκ τῶν 22 γραμμάτων καί τῶν δέκα ἀριθμῶν.-

ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΤΡΙΑ.-Ὁ ἀριθμός τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Κατά τήν Καββάλαν αἱ 32 ὁδοί σύν τό Κέντρον. Ἡ θεία Κωμωδία τοῦ Δάντου διαιρεῖται εἰς τρία μέρη (ταξίδια, περιοδεῖαι) ἕκαστον τῶν ὁποίων περιλαμβάνει 33 ᾄσματα ἤ κεφάλαια, κάθε δέ στίχος ἔχει 11 συλλαβάς, ὥστε ἑκάστοτε 3 στίχοι δίδουν πάλιν 33 συλλαβάς.

Ἀπό 33 βαθμούς ἀποτελεῖται ὁ Β Λ.Λ.Σ.Τ.

ΤΡΙΑΣ (TRIADE).-Σύμβολον, μεταφυσική ἔννοια ἤ ὁρατόν σημεῖον, ἀνταποκρινόμενον εἰς τούς συνειρμούς τοῦ ἀριθμοῦ 3. Αἱ τρεῖς ὄψεις ἑνός ὅλου, ὅπως, ἐνέργεια, ἀντίστασις, κίνησις· ἐνέργεια, ὕλη, ζωή· ἀρχή μέσον καί τέλος. Ὁ ἀριθμός 3 ἐκφράζει τήν ὀργάνωσιν, ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδεμία ἐκδήλωσις, οὐδεμία δραστηριότης εἶναι δυνατή.
Πλεῖσται ὅσαι θρησκεῖαι συμφωνοῦν εἰς τήν ἀναγνώρισιν τῶν ἐξῆς τριῶν ὄψεων εἰς τόν Δημιουργόν: Θέλησις, Ἰδέα, Δράσις. Εἶναι ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί τό Ἅγ.Πνεῦμα, ἡ αἰγυπτιακή τριάς Ὄσιρις, Ἴσις, Ὧρος καί Ἄμμων, Μάουτ καί Κχόνς κ.ο.κ.

Ὁ τρίτος ὅρος παριστᾶ τό ἐνδιάμεσον διά τοῦ ὁποίου οἱ δύο ἄκραιοι ὅροι, ποῦ διαφορίζονται εἰς μίαν Δυάδα, εὑρίσκουν ἓν κοινόν σημεῖον, τό ὁποῖον συνδυάζει τήν δράσιν των. Ἡ Τριάς συμβολίζει ἐπίσης τήν θέσιν ἐπί τό ἔργον.-

Θεωρουμένη κατά τό πλεῖστον ὡς τό σύμβολον τῆς Γενέσεως (Γ) ἡ Τριάς ἀποτελεῖ τήν προφανῆ διατύπωσιν τῆς ἰσορροπίας δύο ἀντιθέτων (παραπληρωματικῶν) ἢ ἐναντίων δυνάμεων (τῆς δυάδος), θετικῆς ἢ ἀρνητικῆς, συμφιλιουμένων βοηθείᾳ ἑνός τρίτου ὅρου. Ὡς τοιαύτη εἶναι ἡ κλεῖς τῆς ἀρχαίας Παραδόσεως τῆς ἀχθείσης μέχρις ἡμῶν ὑπό τόν ὅρον COINCIDENTIA OPPOSITORUM καί ἐκ τῆς ὁποίας προέρχονται οἱ μῦθοι τοῦ Πρωταρχικοῦ Ἀνδρογύνου. Κατ' ἐξοχήν θεῖον σύμβολον ἡ Τριάς καθορίζει, παραδοσιακῶς τήν πρώτην ἄπόρροιαν, ἐν συνεχείᾳ δέ τήν σειράν (κατά τριάδας) τῶν ἐκδηλώσεων· ἀποτελεῖ τρόπον τινά τήν πρωταρχικήν ἀπόρροιαν τῆς θεότητος εἰς τήν κορυφήν τοῦ οὐρανίου κόσμου ἀφ' ἑνός, ἢ ἀφ' ἑτέρου τήν ἐκδήλωσιν ἔξω τῆς ἤδη ἀπορρευσάσης ταύτης θεότητος. Τόσον εἰς τήν μίαν, ὅσον καί εἰς τήν ἄλλην περίπτωσιν, ἡ Μονάς (ἢ ἐκεῖνο πού συλλαμβάνεται ὡς τοιαύτη) ἀναδιπλοῦται οὕτως εἰσεῖν εἰς τήν Δυάδα, ἀλλά δέν δύναται νά συλληφθῇ καθ' ἑαυτήν εἰμή μέσῳ τρίτης τινος κινήσεως.

Τό ▲ Τρίγωνον εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ ὁρατή μεταγραφή ἡ πλέον διαδεδομένη τῆς Τριάδος, ἄν καί ἀναφέρωνται καί ἄλλαι παραστάσεις, ὅπως τό ☤ Κηρύκειον, ὡρισμένα γράμματα ὅπως τό Λ ἢ τό Η, τό Σζν τοῦ ἑβρ. ἀλφαβήτου κ. ἄ.

Φαίνεται ὅτι αἱ τριγωνικαί παραστάσεις δύνανται νά διαιρεθοῦν εἰς δύο ὁμάδας: 1ον "Οἰκογενειακή" ὁμάς: Πατήρ, Μήτηρ, Υἱός· θέσις, ἀντίθεσις, σύνθεσις. Ἡ ὁμάς αὕτη τῶν τριάδων δύναται νά ἐφαρμοσθῇ κυρίως εἰς τόν συμβολισμόν τῆς ἐκδηλώσεως ὑπό τήν ὑπο-οὐράνιον ὄψιν, ἢ τουλάχιστον ὑπό τήν κοσμογονικήν ταύτην. Ἐκ τῆς ἑνώσεως τῆς ἄρρενος ἐνεργοῦ ἀρχῆς μετά τῆς θηλείας παθητικῆς ἀρχῆς, ἀπορρέει ὁ τρίτος ὅρος, ὅστις εἶναι ἡ ἔκφρασις, τό παράγωγον αὐτῶν. Εἰς τήν ὁμάδα ταύτην ἀνήκει τό πλεῖστον τῶν τριάδων: ἡ αἰγυπτιακή "Οσιρις, Ἶσις, Ὧρος, ἡ Τριάς τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς Τιέν (οὐρανός) + ΤΙ (Γῆ), Γέν ("Ανθρωπος) ἡ Ἰνδουϊστική Πουρούσα (τό Αὐτό) + Πρακίρτη (πρωταρχική φύσις): Ἀβατάρα. Ἡ Πυθαγόρειος Μονάς, Δυάς: Τριάς. Ἡ Κελτική DIW (μή ἐκδεδηλωμένον) + MANRED (τό φῶς): MODURANS AWDD (ὁ κόσμος). Τέλος ἡ Νεο-γνωστική Πατήρ + Ἅγ.Πνεῦμα: Χριστός.

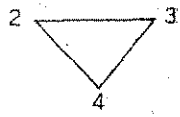

"Απασαι αἱ τριάδες αὗται δύνανται νά παρασταθοῦν διά τριγώνου μέ τήν κορυφήν πρός τά κάτω.

Ἡ δευτέρα ὁμάς τριάδων παρουσιάζεται διά τριγώνου μέ τήν κορυφήν πρός τά ἄνω. Ἡ χριστιανική τριάς ἀνήκει εἰς τήν δευτέραν ὁμάδα τριάδων, ὅπως καί ἡ θεμελιώδης τριάς τοῦ Μαζδαϊσμοῦ (Ζερβάν - ; Ἀκερενέ, τό ἄπειρον)."Ορμοφζδ τό Καλόν, καί Ἀρειμάν, τό Κακόν) ὅπως καί τινες ἀνασυνθέσεις ἀνά τρία τοῦ σεφιρωθικοῦ Δένδρου τῆς Καββάλας.

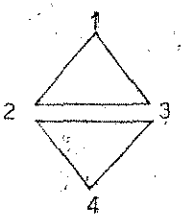

Συνδεδεμέναι τέλος αἱ δύο ὁμάδες Τριάδων, συνοψίζουν κατά θαυμαστόν τρόπον ὁλόκληρον τήν ἐσωτερικήν διδασκαλίαν τήν ἀναφερομένην εἰς τάς σχέσεις μεταξύ θεότητος καί δημιουργίας. Ἡ κοσμογονική Τριάς ἀπορρέει ἐκ τῆς οὐρανίου τριάδος.

Καί οὕτω μετερχόμεθα εἰς ἄλλην τάξιν ἀριθμητικοῦ συμβολισμοῦ, εἰς τήν Τετράδα ἥτις ἐκφράζει συγχρόνως τόν θεόν καί τήν προβολήν του ἐπί τοῦ Κόσμου.

Τέλος διά συμπλέξεως τῶν δύο τριγώνων, ἤ τῶν δύο εἰδῶν τριάδος, λαμβάνεται ὁ ἀστήρ τοῦ ἑξαγράμμου (σφραγίς τοῦ Σολομῶντος, σύμβολον τῆς συνενώσεως τοῦ Μακρο-Μικροκόσμου .

Διά προσθήκης εἰς τό κέντρον τοῦ ἁγκυλωτοῦ σταυροῦ ὑποδηλοῦται ἡ Τετράς ἐν κινήσει, παραδοσιακή παράστασις τῆς δημιουργίας καί τῆς κοσμικῆς ἐκδηλώσεως.

Διάφοροι συνειρμοί.- Σύγκρισις τοῦ Νόμου τῆς ἀναλογίας μεταξύ Μικρο-Μακροκόσμου ἀνευρίσκομεν τήν τριάδα εἰς τήν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καί εἰς τήν Δημιουργίαν.

"Ὑπάρχουν τρεῖς μάρτυρες εἰς τόν οὐρανόν: ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος καί τό "Αγιον Πνεῦμα. τρεῖς μάρτυρες ἐπί τῆς Γῆς: ἡ πνοή, τό ὕδωρ καί τό αἷμα. " Αἱ μυστηριώδεις αὗται λέξεις, τοῦ Ἰωάννου τῆς Πάτμου, βεβαιοῖ ὁ Ἐλιφάς Λευΐ, ἐφαρμόζονται εἰς τήν διπλῆν τριάδα τῆς σφραγίδος τοῦ Σολομῶντος. Ὁ ἴδιος συγγραφεύς ὑπογραμμίζει ὅτι τό Μ." Εργον τῶν Ἑρμητιστῶν ἐκτελεῖται

εἰς τρία στάδια καὶ διὰ τριῶν συστατικῶν: τοῦ θείου, τοῦ ὑδραργύρου καὶ τοῦ ἅλατος. Ὅσον διὰ τὴν τριάδα τῶν ἀλχημιστῶν, ἀναλύεται αὕτη εἰς τὴν Μήτραν (τὸ πρωταρχικὸν Χάος) εἰς τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην.

Ὁ J.M.RAGON βλέπει ἕνα συνειρμὸν τῆς τριάδος εἰς τὰς τρεῖς διαστάσεις τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου καὶ τονίζει τὴν διαίρεσιν τοῦ Σύμπαντος εἰς τρεῖς κόσμους: τὸν οὐράνιον, τὸν κοσμικὸν καὶ τὸν ἀνθρώπινον. Ὡσαύτως ὑπάρχουν τρία βασίλεια τῆς φύσεως, ποὺ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰς τρεῖς πλευρὰς τοῦ φωτεινοῦ Δέλτα· ἡ πρώτη πλευρὰ τοῦ τριγώνου κεῖται ὑπὸ τὸ σημεῖον τοῦ Ταυβαλκαΐν καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ὀρυκτὸν βασίλειον· ἡ δευτέρα εὕρηται ὑπὸ τὸ σημεῖον τοῦ Συμπολέθ (φυτικὸν βασίλειον) καὶ ἡ τρίτη κυριαρχεῖ ἐπὶ τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Μακ-Μπενάκ τοῦ γαλλ. τεκτον. Τυπικοῦ καὶ πρὸς τὸ Μοαβὸν τοῦ σκωτικοῦ τύπου. Ἐξ ἄλλου εἰς τὸν ἴδιον ἄνθρωπον, ἡ τριὰς ἐκφράζεται διὰ τοῦ φυσικοῦ σώματος (CORPUS) διὰ τῆς φυτικῆς ψυχῆς (ANIMA) καὶ τοῦ πνεύματος (SPIRITUS).

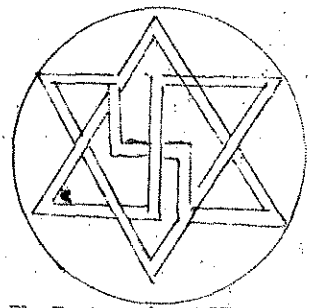

Βλ.Τ. V σελ. 307

Ἡ Καββάλα ἀναγνωρίζει ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τρεῖς καταστάσεις Τὸ Γκούφ (σῶμα) τὸ Νεφὲς (φυτικὴ ψυχὴ) καὶ Νεσαμὰχ (πνεῦμα). Τὸ Ρουάχ, ἡ ἐξειλιγμένη ψυχή, κεῖται ἐνδιαμέσως μετὰ ξὺ Νεφὲς καὶ Νεσαμὰχ. Μὲ τὴν σειρὰν των οἱ Ἰνδοὶ ἀριθμοῦν τρεῖς σαρίρας εἰς τὸν ἄνθρωπον: στούλα σαρίρα(τὸ σταθμητὸν σῶμα), λίγκα σαρίρα (τὸ λεπτοϋφὲς σῶμα) καὶ τέλος τὸ Καράνα σαρίρα (τὸ αἰτιατὸν σῶμα).

Εἰς τὴν Θεοσοφίαν καλεῖται τριάς, ἡ παρουσία τῶν τριῶν ἀνωτέρων ἀρχῶν τοῦ ἀνθρώπου: Ἄτμα, Βοῦδδι, Μανάς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ἀδιάφθορον τμῆμα αὐτοῦ. Ἡ πνευματικὴ αὕτη Τριάς ἀντανακλᾶται εἰς τὴν κατωτέραν τριάδα: νοητικὸν μόριον, ἀστρικὸν ἄτομον, φυσικὸν ἄτομον.

θά ἠδυνάμεθα τέλος νά ὑπενθυμίσωμεν τό τριαδικόν τῶν Ἀποκρυφιστῶν τό ὁποῖον χρησιμεύει καί ὡς μαγικόν ἔμβλημα, τό Ἀβρακαδάβρα. Τό πρῶτον γράμμα, τό Α ἐπαναλαμβάνεται εἰς τήν λέξιν πεντάκις καί ἀντιστοιχεῖ οὕτω πρός τό πενταγράμμον Ἐπαναλαμβάνεται ἐν ὅλῳ 30 φοράς ἤτοι 5 Χ 6 (πεντάκις τό ἑξάγραμμον, ἡ σφραγίς τοῦ Σολομῶντος).
Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Θρησκευτικά 119...Ἰάμβλ. Θεολογούμενα ἀριθμητικῆς 14. Λάσκαρης 752. Papus, Tr Elem. 41. 41. -Χρησιμοποίησις τῆς Τ. εἰς μυητικά ἔργα, Levi, Τυπικόν 22. Παγκόσμιος Θεολογία τῆς T.Levi , Δόγμα 30-Γράβιγγερ, Μ.Ψ.Θ. 33. F.Warrain, La Triade de la Realite, 1906.

ΤΡΙΑΣ (Ἁγία).-(TRINITE, DREIEINIGKEIT, DREIFALTIGKEIT).-

Ἐν τῇ χριστιανικῇ ἐκκλησιαστικῇ διδασκαλίᾳ περί τῆς Τριάδος τῶν θείων "προσώπων" (Πατρός, Υἱοῦ, Ἁγ.Πνεύματος), ὁ χαρακτηρισμός διά τήν "Ἑνότητα τοῦ Θεοῦ". Τά τρία "πρόσωπα" διακρίνονται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Υἱός ἀπορρέει ἐκ τοῦ Πατρός, τό δέ Ἁγ. Πνεῦμα κατά μέν τήν καθολικήν ἐκκλησίαν ἐκ τοῦ Πατρός καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ (FILIOQUE) κατά δέ τήν ὀρθόδοξον ἐκ μόνου τοῦ Πατρός. Ἡ Τριάς αὕτη ἐν τῇ μονάδι καθωρίσθη ἤδη ἀπό τοῦ 3ου αἰ. Ἡ ἑνότης ἐν τῇ Τριάδι συνίσταται ἐκ τοῦ ὅτι τά τρία πρόσωπα, τῆς Τριάδος, συμφώνως πρός τήν θείαν των φύσιν ἤ Οὐσίαν, εἶναι εἷς μοναδικός θεός, εἷς τρόπον ὥστε ὅλα εἶναι ἄδιαιρετα καί διεισδύουν τά μέν εἰς τά δέ. Ἡ αἱρετική ἀντίθεσις εἰς τοῦτο ἦτο ἡ θέσις κατά τήν ὁποίαν ὁ Υἱός καί τό Ἁγ. Πνεῦμα δέν ἦσαν ἰσότιμα πρός τόν Πατέρα, ἀλλ' ὑπέκειντο τοῦ Πατρός καί οὕτω ἠμφισβητεῖτο ἡ πλήρης θεότης αὐτῶν.

Ἡ διδασκαλία περί Τριάδος ἐξηγγέλθη ἐπισήμως ὑπό τῆς Συνόδου τῆς Νικαίας (325 μ.Χ.) καί τῆς Κων/πόλεως (381) καί ἐγένετο παραδεκτή ὑφ' ὅλων τῶν μεγάλων χριστ. ἐκκλησιῶν.

Ὁ πατήρ τῆς ἐκκλησίας Ἀθανάσιος, ὅστις διετύπωσε τό δόγμα τοῦτο, ἐστηρίχθη ἐπί τῆς παναρχαίας ἐθνικῆς πίστεως καί σύλληψεων τῶν αἰγυπτίων ἱερέων, εἰς τήν χώραν τῶν ὁποίων διῆνυσεν ὁλόκληρον τόν βίον του. Τάς παναρχαίας ἐννοίας Πατήρ-Μήτηρ-Υἱός μετέγραψεν εἰς Πατέρα-Υἱόν-Ἁγ. Πνεῦμα.

Εἰς τόν R.STEINER ὑφίσταται μία Τριάς διά τῆς Σελήνης, Ἄρεως, Ἀφροδίτης, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν μίαν γηΐνην ἱεραρχίαν,

ἥτις ἐξισορροπεῖται ἀμέσως ὑπό τῆς οὐρανίου ἱεραρχίας τῶν Θρόνων, Χερουβίμ, Σεραφείμ.

Εἰς τό Β Λεκτόριουμ R + C ὑποδηλοῦται διά τοῦ ὅρου Τριάς, ἡ θρησκεία, ἡ Ἐπιστήμη καί ἡ Τέχνη, πρᾶγμα πού ἀποκαλύπτεται μόνον εἰς τούς κατόχους τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν. Βιβλιογρ. A. Besant, Christianisme Esoterique 259. Κοττέας, Ἀσήλυτον Ἐγκόλπ. 64 .- Lossky 43, 96. Guenon, Gr. Triade 19 Note, 19, 20. L. Ziegler, Uber 378. Ἰωάν. ἐκ Κροστάνδης 13. Liebstöckl, Die Geheimwissenschaften im Lichte Unserer Zeit, Wien 1932. J. Rabeneck, Das Geheimnis Des Dreipersönlichen Gottes, 1950. E. Kretschmer, Studien zur frühchristlichen Trinitats - Theologie 1953.

ΤΡΙΑΣ ΑΝΩΤΕΡΑ.- Κατά τήν Θεοσοφίαν τό ἀθάνατον, τό ἀνώτερον πνευματικόν Ἐγώ, θεωρούμενον ὡς Μονάς. Εἶναι τό μετενσαρκούμενον τμῆμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τό ὁποῖον κατά πᾶσαν ἐπίγειον ζωήν ἐπενδύεται μίαν νέαν προσωπικότητα, ἤτοι μίαν κατωτέραν τετράδα. Ἡ ἀνωτέρα Τριάς συνίσταται ἀπό τό Ἄτμαν, Βοῦδδι καί τό ἀνώτερον Μανάς. Ἡ κατωτέρα Τετράς ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ κατωτέρου Μανάς ἤ Κάμα-Μανάς, ἐκ τοῦ Πράνα ἤ τῆς ζωτικῆς δυνάμεως, ἐκ τοῦ Λίγκα Σαρίρα ἤ τοῦ ἀστρικοῦ προτύπου καί ἐκ τοῦ φυσικοῦ φορέως ἤτοι τοῦ ὑλικοῦ σώματος (Β Ἄνθρωπος).

ΤΡΙΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ.- Παρά τῇ ALICE BAILEY ὁ ὅρος τοῦ συνδετικοῦ μέλους μεταξύ προσωπικότητος καί Μονάδος ἐν τῇ συνθέσει τοῦ Β. Ἀνθρώπου, τό ὁποῖον εὑρίσκεται ἐν συνδέσμῳ μέ τό νοητικόν πεδίον, τό ἐνορατικόν πεδίον καί τό πνευματικόν πεδίον. Παρά τῷ HEINDEL καλεῖται ἀκριβῶς "συνδετικόν μέλος", παρά τῷ STEINER " τό Ἐγώ" ἤ " πυρήν Ἐγώ".

ΤΡΙΓΡΑΜΜΑ τοῦ ΦΘ - ΧΖ.- (Βλ. Ταοϊσμός).

ΤΡΙΓΩΝΟΚΡΑΤΙΑΙ. τῶν Ζωδίων.- Ὡς ἐκ τῆς Ἀστρολογίας γνωρίζομεν, ἐκ 360° ἐκπορευόμενος ζωδιακός κύκλος, δύναται νά διαιρεθῇ εἰς 4 τρίγωνα ἕκαστον τῶν ὁποίων περιλαμβάνει

ἀνά τρεῖς ζωδιακούς ἀστερισμούς. Ἤδη ὑπό τῶν ἀρχαίων Ἀστρολόγων παρετηρήθη σαφῆς τις σχέσις μεταξύ τῶν οὕτω διά τριγώνου συνδεομένων ζωδίων, κατέληξε δέ ἡ κοινή αὕτη ἰδιότης νά ἐκφρασθῇ δι' ἑνός ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων τῆς παραδόσεως. Οὕτω ἔχομεν τό ἐκ τῶν ζωδίων:

Κριός, Λέων, Τοξότης	τρίγωνον πυρός
Ταῦρος, Παρθένος, Αἰγόκερως	τρίγωνον γῆς
Δίδυμοι, Ζυγός, Ὑδροχόος	τρίγωνον ἀέρος
Καρκίνος, Σκορπιός, Ἰχθεῖς	τρίγωνον ὕδατος.

Τό ὅλον σύστημα τῶν τριγώνων ἀπεκλήθη τριγωνοκρατία τῶν ζωδίων. Αἱ τριγωνοκρατίαι παίζουν μέγαν ρόλον εἰς τόν προσδιορισμόν τῆς ἰδιοσυστασίας τοῦ ἀτόμου καί χρησιμεύουν ἰδιαιτέρως πρός θεραπευτικούς σκοπούς.

ΤΡΙΓΩΝΑ.- (TRIANGELS).- Μία τῶν δραστηριοτήτων τοῦ LUCIS - TRUST ('Αρκάν σχολῆς). Ἱδρύθη τῷ 1937 "πρός ἐνίσχυσιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων, κατά τήν ὁποίαν ἄνδρες καί γυναῖκες τῆς αὐτῆς νοοτροπίας, καί καλῆς θελήσεως, συνενοῦνται εἰς μίαν πνευματικήν ὑπηρεσίαν. Τά Τ. εἶναι μία πνευματική δραστηριότης χρησιμοποιοῦσα τήν δύναμιν τῆς σκέψεως καί τήν δύναμιν τῆς προσευχῆς ἵνα διαδόσουν φῶς καί καλήν θέλησιν εἰς τήν Ἀνθρωπότητα".-

Ἡ ἐργασία τελεῖται ὑπό ὁμάδων ἐκ τριῶν μελῶν, τά ὁποῖα ἑνοῦνται πρός ἄλληλα μέσῳ δικτύου ἐκτεινομένου ἐφ' ὅλην τῆς Γῆς (περιλαμβανομένου καί τοῦ ἀνατολικοῦ μπλόκ). Ἡ ἰδέα ἀνάγεται εἰς τήν παναρχαίαν παράδοσιν ὅτι αἱ σκέψεις εἶναι δυνάμεις καί ὅτι χάρις εἰς τήν συνένωσιν πολλῶν ἀνθρώπων, ἐπιτυγχάνεται μία ἐπίδρασις τῶν σκέψεων αὐτῶν ἐπ' ἀγαθῷ ὁλοκλήρου τοῦ Κόσμου.

Εἰς τούς κύκλους τῆς Ἀρκάν Σχολῆς ἀπεφασίσθη τῷ 1937, ἡ ἐπαλήθευσις πειραματικῶς τῆς ὑποθέσεως ταύτης καί ἱδρύθησαν διά τούς πειραματισμούς αὐτούς τά Τριγωνα. Συγκεκριμένον ἀποτέλεσμα μέχρι σήμερον δέν κατεγράφη, ἐν τούτοις τά Τριγωνα διετηρήθησαν ἄν καί ὁ ἀρχικός σκοπός αἰσθητῶς μετεβλήθη. "Ἀλλως τε ἡ σκέψις ὅτι διά πνευματικῶν δυνάμεων εἶναι δυνατόν νά παραχθοῦν ὑλικά ἀποτελέσματα, ἔχει ἔντονον ὑλιστικήν χροιάν.

Τά μέλη ἑνός Τριγώνου γνωρίζονται μόνον ἐφ' ὅσον τό πρῶτον μέλος ἐπεμελήθη τῆς εὑρέσεως καί τῶν ἄλλων δύο· ἄλλως τό ἐν Γενεύῃ ἑδρεῦον κέντρον τῆς κινήσεως μεσολαβεῖ διά τούς ὑπολοίπους, χωρίς ὅμως καί νά γνωστοποιῇ τά ὀνόματα, ἀλλ' ἁπλῶς τόν χρόνον κατά τόν ὁποῖον θά δροῦν. Κατά τόν ὑπό τῆς Γενεύης παρεχόμενον τρόπον ἐργασίας, τά Τρίγωνα ἐνεργοῦν ὡς ἐξῆς: " Ὁ καθείς συνδέεται νοερῶς μέ τά ἄλλα μέλη τοῦ Τριγώνου καί διακρίνει τήν ἀκτινοβολίαν φωτός καί καλῆς θελήσεως ἀπό σημείου εἰς σημεῖον τοῦ Τριγώνου. Κατόπιν ἐκφωνεῖ μέ συγκέντρωσιν καί τεταμένην προσοχήν τήν Μεγάλην Ἐπίκλησιν. Τό πλέγμα τοῦ Τριγώνου ἀποτελεῖται ἀπό νήματα φωτεινῆς, νοερᾶς οὐσίας κατά μῆκος τῶν ὁποίων διανέμεται ἡ ἐνέργεια τῆς καλῆς θελήσεως".

Συνδρομαί δέν καταβάλλονται, ἐφ' ὅσον τά Τρίγωνα δέν ἀπολαμβάνουν ποιάν τινα συμβολήν ἐκ μέρους τῆς Ὀργανώσεως. Δωρεαί ὅμως γίνονται δεκταί αἱ ὁποῖαι εἰσρέουν εἰς τό γενικόν Ταμεῖον τοῦ LUCIS-TRUST.- (MIERS).-

ΤΡΙΓΩΝΟΝ.- Ἐθεωρήθη ἀνέκαθεν ὡς ἱερόν σύμβολον καί ὡς θρησκευτικόν ἔμβλημα πολύ πρό τοῦ Πυθαγόρου εἰς Ἀπο Ἀνατολήν ἐν χρήσει. Ἀπαντᾶται περαιτέρω ἐπί τῶν Πυραμίδων καί τῶν Ὀβελίσκων μέ ἀπόκρυφον σημασίαν. Εἰς τούς Πυθαγορείους ἀργότερον ἐτιμᾶτο τό Τ. ὡς ἡ διαμορφωτική ἀρχή τοῦ Σύμπαντος. Εἰς τήν ὄψιμον ἀρχαιότητα ἔπαιξε σημαντικόν ρόλον εἰς τήν κατασκευήν τελεσμάτων καί περιάπτων καί εἰς τήνΜαγείαν καθ' ὅλου.

Ἐθεωρήθη ὅμως συγχρόνως ὡς σημεῖον τῆς θεότητος τήν ὁποίαν οἱ Αἰγύπτιοι π.χ. ἡρμήνευον τριαδικῶς. Οἱ Χριστιανοί Γνωστικοί καί προπαντός οἱ Μανιχαῖοι παρέλαβον τοῦτο καί ἐχρησιμοποίησαν ὡς σύμβολον τῆς Ἁγ.Τριάδος. Ὁ Λύγουστῖνος ὅμως ἐπιτέδρασε τοσοῦτον εἰς τήν θεώρησιν ταύτην ὥστε μόλις κατά τόν 11ον αἰ.ἐπανεμφανίζεται ἄν καί οὐχί μόνον, ἀλλ' ἐν συνδυασμῷ πρός τήν χεῖρα, ἀργότερον μέ τήν κεφαλήν καί τέλος μέ τό Ἱερόν Τετραγράμματον (I.E.H.E.). ἢ μέ τόν Παντεπόπτην ὀφθαλμόν τοῦ Θεοῦ.

Ἀναλόγως τῆς διευθύνσεως τήν ὁποίαν ἡ μία γωνία ὁρίζει, ἀποδίδονται διάφοροι ἑρμηνεῖαι: μέ τήν κορυφήν πρός

τά ἄνω, τό πνεῦμα, τό θεῖον πῦρ, τό ἄρρεν· μέ τήν κορυφήν πρός τά κάτω τήν Ὕλην, τό ὕδωρ, τό θῆλυ· ἐκτός τῶν δύο τούτων ὑπάρχει ἀκόμη τό τρίγωνον πρός τά ἄνω μέ ἐγκαρσίαν γραμμήν = ἀήρ ἤ ἀστρικόν φῶς καί τό τρίγωνον πρός τά κάτω μέ ἐγκαρσίαν γραμμήν = γῆ ἤ πυκνή ὕλη. (Στοιχεῖα).

Τό Τ. πρός τά κάτω ἐθεωρεῖτο ὑπό τῶν Ἑλλήνων καί τῶν Ἰνδῶν ὡς τό σύμβολον τοῦ γυναικείου κτενός (ἐνίοτε ἐπίσης καί ὡς φαλλός). Ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία διετηρήθη μέχρι σήμερον εἰς τινας ὀργανώσεις. Κατά τόν Ἔρλερ (Μαθήματα Συμβολικῆς O.R.A. τεῦχος V). τό Τ. μέ τήν κορυφήν πρός τά κάτω εἶναι ἡ ὑδατώδης ὄψις τοῦ πυρός.

Κατά τήν διδασκαλίαν τῆς Μεγ. Ἐθν. Στοᾶς τῆς Γερμανίας (G.L.L.) τό Τ. ἔχει τάς ἑξῆς σημασίας: 1. Ἕδρα τῆς θεότητος, 2. Αἱ γενικαί ἰδιότητες τοῦ Θεοῦ (Ἰσχύς, Κάλλος Σοφία), 3. Ὁ Θεμέλιος λίθος τοῦ Ναοῦ καί 4. Τό σύμβολον τοῦ πυρός.

-Εἰς τήν ἀρχιτεκτονικήν συμβολικήν παίζει τό Τ. σημαντικόν ρόλον, ἐνῶ εἰς τήν ἑβρ. ἀρχαιολογίαν, ἀπό τήν ὁποίαν ὁ Ε. Τ. ἔχει ἀντλήσει τά περισσότερα σύμβολα, ἐλλείπει. Κατ'ἄλλην ἑρμηνείαν τό Τ. συμβολίζει τά τρία βασίλεια τῆς φύσεως ἤ τοῦ Θεοῦ (βλ.εἰκ.). Εἰς τό μέσον τοῦ Τ. εἶναι χαραγμένον ἔν λατιν. G ἤ ἔν ἑβραϊκόν Ἰώδ. Τό G σημαίνει Γένεσις, τό Ἰώδ Ἰεχωβᾶ, ὡς τό ζωογονοῦν πνεῦμα τῆς Δημιουργίας. Ἡ μία πλευρά ἀνάγεται εἰς τήν σπουδήν τοῦ Μαθητοῦ, τό ὀρυκτόν βασίλειον μέ τήν κλεῖδα Τουβαλκάϊν. Ἡ δευτέρα πλευρά ἀπευθύνεται εἰς τόν Ἑταῖρον μέ τό φυτικόν βασίλειον καί εὑρηταί εἰς σχέσιν μέ τήν

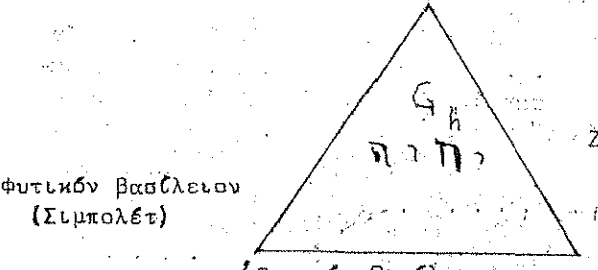

λέξιν " Σιμπολέτ" (στάχυς). Ἡ τρίτη πλευρά εἶναι τοῦ Διδασκ. ἀντιστοιχοῦσα εἰς τό βασίλειον τῶν ἐμβίων ὄντων, περιλαμβανομένου καί τοῦ ἀνθρώπου χαρακτηριζομένη διά τῆς λέξεως: Μάκ-Μπενάχ (υἱός τῆς σήψεως).

Αἱ τρεῖς πλευραί ἀνταποκρίνονται ἀκόμη πρός τήν κατά τόν Μεσαίωνα συνήθη ἀντίληψιν πρός τάς βαθμίδας τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου: SEPARATIO, FERMENTATIO, PUTREFACTIO (ὡς καί GENERATIO).-

-Τρίγωνον ἰσοσκελές.- Τό ἰσοσκελές Τρίγωνον χαρακτηρίζει τόν Αἰώνιον ὅστις, ἀπειροτέλειος ἐκ φύσεως, εἶναι, ὡς παγκόσμιος Δημιουργός, τό πρῶτον. Ὂν καί συνεπῶς ἡ πρώτη Τελειότης. Ἡ λέξις Θεός, τόσον εἰς τήν λατιν. ὅσον καί εἰς τήν γαλλ. ἔχει ὡς ἀρχικόν γράμμα τό ἑλληνικόν Δ., τό ὁποῖον παριστάνει ἔν Τρίγωνον. Λύτή εἶναι ἡ αἰτία, τόσον εἰς τούς Ἀρχαίους, ὅσον καί εἰς τούς νεωτέρους, τῆς καθιερώσεως τοῦ Τριγώνου, τοῦ ὁποίου αἱ τρεῖς πλευραί εἰκονίζουν τά τρία βασίλεια, τήν Φύσιν καί τόν Θεόν.

Αἱ τρεῖς πλευραί τοῦ Τ. ἐσυμβόλισαν ἐπίσης:
παρελθόν, παρόν, μέλλον, Ἄλας, Θεῖον ὑδράργυρος, Πατήρ, Υἱός, Ἅγ.Πνεῦμα, γέννησις, ζωή, θάνατος.

Εἶναι τό πρῶτον πολύγωνον. Εἰς τάς χριστιανικάς ἐκκλησίας, ὅπως καί εἰς τούς τεκτον. Ναούς περιβάλλεται συνήθως ὑπό ἀκτίνων καί εἰς τό μέσον εὑρηται χαραγμένον τό Τετραγράμματον Ι.Ε.Ν.Ε. συνήθως μέ ἑβρ. χαρακτῆρας. Εἶναι τό σύμβολον τῆς τριπλῆς ἀδιαιρέτου Δυνάμεως πού ἀποτελοῦν ἡ Βούλησις, ἡ Ἀγάπη, καί ἡ Σοφία, ἡ ἀκόμη οἱ πόλοι θετικός, ἀρνητικός καί τό ἀποτέλεσμα τῆς ἑνώσεως των. Ἀπαντᾶται ἐπίσης εἰς τήν Ἰνδίαν ὅπου συμβολίζει τήν θείαν δημιουργόν καί ἐξελικτικήν Ἀρχήν. Τό φωτεινόν Δέλτα, ὅπως ἐπίσης καλεῖται τό ἰσοσκελές Τρίγωνον, παρίσταται ἐνίοτε συνοπτικῶς διά τριῶν στιγμῶν . . . Χρησιμοποιεῖται ὡς τοιοῦτον εἰς τάς ἱεράς γραφάς τῆς ἀρχαίας Περσίας, εἰς τήν χριστιανικήν εἰκονογραφίαν καί εἰς τήν τεκτον. ἀλληλογραφίαν.

Τό ἰσοσκελές Τρίγωνον εἶναι κατά ταῦτα τό κατ' ἐξοχήν σύμβολον τῆς Τριάδος. Ἐκφράζει τήν πρώτην ἐκδήλωσιν. Κατά

τήν Θεοσοφίαν καλεῖται φωτεινόν Δέλτα ἡ μοναδική Συνείδησις ἐν σχέσει πρός τήν Τριάδα: Ἄτμα, Βουδδι, Μανάς. Πολλάκις οἱ Ἀγνισβάτα Πίτρεις, ἀποκαλοῦνται Τρίγωνα (Δέλτα, Τρία, Τριάς).

-Τρίγωνον ὀρθογώνιον (πυθαγόρειον θεώρημα).-
Τό ἐν λόγῳ τρίγωνον ἐχρησιμοποιεῖτο ὑπό τῶν Πυθαγορείων, συμφώνως δέ πρός τάς ὑποδείξεις τοῦ Ἱεροκλέους καί τοῦ φάμπρ ντ' Ὀλιβέ, ἡ μέν μικρά πλευρά τοῦ τριγώνου, ἀντιστοιχεῖ πρός τήν Πρόνοιαν καί ἔχει μῆκος τριῶν μονάδων, ἡ μεγάλη πλευρά τῆς ὀρθῆς γωνίας, ἧς ὁ ἀριθμός εἶναι 4, ἀντιστοιχεῖ πρός τήν ἀνθρωπίνην Θέλησιν. Ὅσον διά τήν ὑποτεινουσαν, αὕτη ἔχει ἀριθμόν 5 καί ἀντιστοιχεῖ πρός τήν Εἱμαρμένην (Ἀνάγκην, Μοιραῖον). Μεταξύ τῶν τριῶν τούτων παραγόντων ὑφίστανται μαθηματικαί σχέσεις πού συνεργάζονται εἰς τήν διαμόρφωσιν τῶν ἀνθρωπίνων πεπρωμένων. (Βλ. L.GASTIN, Πρόβλημα τοῦ κακοῦ, Β.ΣΦΙΓΓΟΣ, σ.27). Βιβλιογρ. Rhea, Gedalge".-Π.Γράβιγγερ, Μ.Ψ.Θ. 158, Idem, Θεμέλια Βασ. Τέχνης, 96. Μαθήμ. Συμβολ. O.R.A. V, 7,14. O.With, Ἀλχημ. Ἰδεογραφισμός 23, ἐν Πραγμ & Μελ. Τ. ΙΙ. Τεκτονικός Σύμβολισμός Ι 28. L.Gastin, Πρόβλ. κακοῦ, 27.- Λάσκαρης 753. Guenon, Gr. Triade 146.-Λουκιανός Ι. 248.- Allendy 61,62,63. Κοττέα, Ἀσύλληπτον Ἐγκόλπιον 80.-

ΤΡΙΓΩΝΟΝ τεκτονικόν. Εἶς τόν Ε.Τ. δηλοῦται διά τοῦ ὅρου τοῦ - του εἶς τοπικός κύκλος ἤ συγκέντρωσις ὀλιγαρίθμων τεκτόνων εἰς ἕνα τόπον, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχουν αἱ ἀναγκαῖαι προϋποθέσεις πρός ἐγκαθίδρυσιν μιᾶς κανονικῆς τεκτον. Στοᾶς (ὅταν π.χ. ὁ ἀριθμός τῶν μελῶν εἶναι κατώτερος τῶν επτά). Ἀλλαχοῦ τό ἴ - διον πρᾶγμα καλεῖται "Κύκλος" ἤ " Ἕνωσις" (γερμ. KRANZCHEN ἤ VEREINIGUNG).-

ΤΡΙΘΑΚΑΣ.- (σκρ.) Διδάσκαλοι τοῦ Ἐσωτερισμοῦ, θεωρούμενοι ὑπό τῶν Βουδδιστῶν ὡς αἱρετικοί.-

ΤΡΙΘΕΜΙΟΣ.- (JOHANNES HEIDENBERG ΑΒΤ VON TRITHEIM) γεν. 1462 ἐν TRITHEIM παρά τῶ TRIER, + 1516.-
Ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου SPONHEIM παρά τῶ KREUZNACH. Ἐγένετο εἰς ἡλικίαν 22 ἐτῶν Βενεδικτῖνος, κατόπιν ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου τοῦ SPONHEIM (1643). Ἦτο πολύ βιβλιόφιλος καί ἐπεδόθη εἰς τήν σπουδήν τῶν ἀποκρύφων Ἐπιστημῶν, ἰδίως τῆς Ἀστρο-

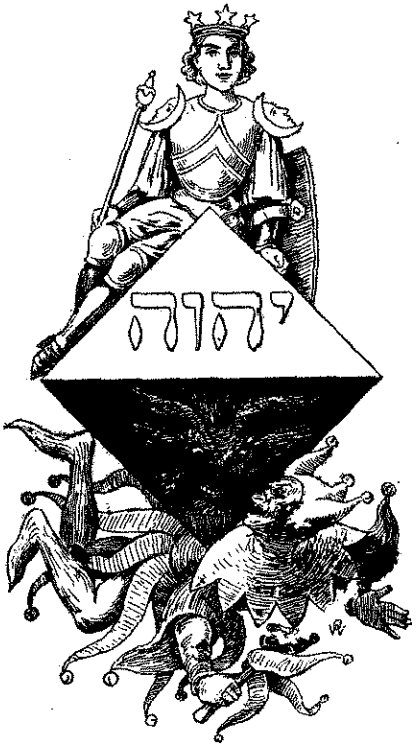

Τό ἔμβλημα τοῦ Τριθεμίου
(κατά τόν ST.DE GUAITA)

λογίας καί Μαγείας. Ὑπῆρξε διδάσκαλος καί φίλος τοῦ Κορνηλίου ἀ Ἀγρίππα VON NETTESHEIM καί ἀπεκάλει ἑαυτόν μαθητήν τοῦ Ἀλβέρτου τοῦ Μάγνου.

Διαρκούσης μιᾶς ἀσθενείας του τῷ 1505 ἔκαυσαν οἱ μοναχοί ὁλόκληρον τήν μαγικήν του βιβλιοθήκην. Κατόπιν τούτου ἠρνήθη νά ἐπανέλθῃ εἰς Σπόνχάϊμ καί μετέβη εἰς τό μοναστήριον τοῦ Βύρτζμπουργκ, ὅπου συνέχισε τάς ἀπορρήτους μελέτας του. Τῷ 1500 διήρεσε τήν Μαγείαν εἰς τρεῖς κλάδους: τήν φυσικήν, τήν καββαλιστικήν καί τήν σατανικήν, τήν δέ ἱστορίαν τοῦ Κόσμου εἰς 7 βαθμίδας ἐπί κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἵσταντο οἱ 7 ἄγγελοι τῆς Ἀποκαλύψεως. Μόλις καί μετά βίας ἀπέφυγε νά καῇ ζῶν.-

"Εργα: De Septem Secundeis, Koln 1567, νέα ἐκδ. Traité des Causes Secondes, ἐν Etudes Tradition, 1951, 44, 83, 125.
-Steganographia 1505, Darmstadt 1621.
-Clavis Steganographiae, φραγκφ. 621.
-Wunder - Buch von der Göttlichen Magie, dem Planeten- und Geburtsstunden Einfluss, der Signatur der Kräuter Passau 1506.
-Veterum Sophorum Sigila et Imagines Magicae, Herrenst. 1732
-Buchlein Von den Sieben Erzt-Engeln, Nuremb. 1732.

Βιβλιογρ. El. Levi, Ἱστορ. 266. Castiglioni 268. Wittemans 22, 77. Ludwig, Gesch. 45. St. De Guaita III 98. Allendy, Paracelse 26. Π. Γράβιγγερ, Δονήσεις 37.

ΤΡΙΜΟΥΡΤΗ.- (σκρ. τρεῖς ὄψεις). Ἡ διάκρισις τῶν 3 ὄψεων τοῦ Λόγου εἰς τόν Ἰνδικόν Ἐσωτερισμόν: Ὕπαρξις, μεταμόρφωσις - ἐξέλιξις καί συντήρησις, παριστώμεναι ὑπό τοῦ Βράχμα, Σίβα καί Βισνοῦ, ἀρχαιότερον ὑπό τοῦ Νάρι, τῆς Ἀντα- Νάρι καί τοῦ Νιράντυ ἤ ὑπό τοῦ Ἄγνι, Βαγιού καί Σουρύα. Ὑπό τήν ἀφηρημένην της ὄψιν ἡ Τριμούρτι καλεῖται Σάτ-Σίτ- Ἀνάντα .- (Πρβλ. Τριάς).
Βιβλιογρ. Chochod occ 103. Guenon, Introduction 201. Idem, Gr. Triade 15. Durant I 520 . Παγκόσμ. Μυθ. 531.

ΤΡΙΝΟΣΟΦΟΙ (TRINOSOPHES).- Τήν 15ην Ὀκτ. 1816, ὁ Τέκτων J.M. RAGON ἵδρυσέν ἐν Παρισίοις τήν "Στοάν τῶν Τρινοσόφων" κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Μεγ. Ἀνατολῆς. Ἡ λέξις ἐσήμαινε "σπουδασταί τῶν 3 Ἐπιστημῶν", ὑπονοουμένων τῶν τριῶν πρώτων συμβολικῶν βαθμῶν, οἵτινες καί ἀπετέλουν τό ἀντικείμενον μελέτης τῶν μελῶν τῆς Στοᾶς ταύτης. Τό σύστημα ἠκολούθει τό γαλλικόν καί τό σκωτικόν συγχρόνως δόγμα, εἰς τούς ἀνωτέρους βαθμούς τοῦ ὁποίου ὅμως ὁ Ραγκόν ἔδιδε τήν ἰδικήν του φιλοσοφικήν ἑρμηνείαν.-

Οἱ ἀνώτεροι βαθμοί ἀπενέμοντο ὑπό Περιστυλίου καί Ἀρείου Πάγου, ἐνῶ ἡ κυρίως Στοά περιωρίζετο εἰς τούς τρεῖς συμβ. βαθμούς, τούς ὁποίους διετήρει μέ προσοχήν εἰς τήν πρώτην των ἀγνότητα.

Ἡ Στοά τῶν Τρινοσόφων ἀπετελεῖτο ἀπό τούς περισσοτέρον πεπαιδευμένους Τέκτονας τῆς Γαλλίας καί σύνεβαλε μεγάλως εἰς τήν Ε.Τ. φιλολογίαν. (Λάσκαρης 754).-

ΤΡΙΠΙΤΑΚΑ ἤ ΤΡΙΠΙΚΑΣ (σκρ.) Τά τρία Πιτάκας, καλάθια. Ὄνομα τοῦ Βουδδιστικοῦ κανόνος, ἀπαρτιζομένου ἐκ τριῶν μερῶν: 1. Ἡ διδασκαλία (Βινάγυα) . 2 Κανόνες καί νόμοι διά τό ἱερατεῖον καί τούς ἀσκητάς (Σούτα) καί 3. Φιλοσοφικαί πραγματεῖται καί Μεταφυσική) Ἀβιδχάμα).- Βλ. Δάρμα.- Βιβλιογρ. Rhea. Λάσκαρης 754).-

ΤΡΙΠΛΟΥΣ ΠΕΡΙΒΟΛΟΣ.-(TRIPLE ENCEINTE).-

Τό προχριστιανικόν σύμβολον τοῦ τριπλοῦ περιβόλου τόν ὁποῖον ἀπαντῶμεν κυρίως ἐπί τῶν μεγαλίθων τῶν χωρῶν πού χαρακτηρίζονται ἀπό τόν Κελτικόν πολιτισμόν, ἐπί τοῦ Παρθενῶνος καί ἐπί οἰκιακῶν ἀντικειμένων τῶν Ρωμαίων, ἀνεζωογονήθη ὑπό τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τόν συναντῶμεν εἰς τάς ἐκκλησίας, τόσον ἐπί τῶν δαπέδων, ὅσον καί ἐπί τῶν τοίχων καί ἐπί λειτουργικῶν ἀκόμη ἀντικειμένων:

Οὐσιαστικῶς ὁ Τ.Π. , συνυφασμένος μέ τήν μεταφυσικήν ἰδέαν τοῦ ἱεροῦ χώρου, συμβολίζει μίαν θρησκευτικήν διαβάθμισιν μεταξύ τοῦ ἐξωτερικοῦ βεβήλου χώρου καί τοῦ ἱεροῦ κέντρου τοῦ ναοῦ.

Ἡ τριπλῆ διαβάθμισις ἀποδίδει ὅπως ἡ πυθαγόρειος Τετρα

κτύς, τά τρία πεδία ὑπό τά ὁποῖα ἐκδηλοῦται τό σύμπαν: ὁ ἀδημιούργητος θεῖος κόσμος, ὁ ἀπορρεύσας ψυχικός Κόσμος καί ὁ δημιουργήθείς ὑλικός Κόσμος. Τό σχῆμα τοῦ Τ.Π. ἐκδηλώνει τά τρία στάδια τά ὁποῖα εἰς χριστιανός ἐν τῇ ἀναζητήσει τῆς σωτηρίας του, ἤ εἰς μεμυημένος ἐν τῇ ζητήσει τῆς πνευματικῆς του πραγματώσεως, πρέπει νά φθάση καί νά διασχίση διά νά ἐπιτύχη τήν ἀποκατάστασίν του εἰς τόν θεῖον κόσμον, τήν πρωταρχικήν κατάστασιν ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεμακρύνθη διά τῆς πρωταρχικῆς πτώσεως. Ὁ CHARBONNEAU-LASSAY εἰς τό βιβλίον του "ESOTERISME DE Q.Q.SYMBOLES GEOMETRIQUES CHRETIENS" γράφει: " Δέν θά ἐξεπλησσόμην ἐάν ἐμάνθανον ὅτι οἱ πρῶτοι χριστινοί εἶχον σχηματίσει ἀπό τήν εἰκόνα τοῦ Τ.Π. τήν παράστασιν τῆς Οὐρανίας Ἱερουσαλήμ." Ὑπό τήν ἄποψιν ταύτην, οἱ 4 βραχίονες τοῦ σταυροῦ παριστοῦν συγχρόνως τόν δρόμον τοῦ προσκυνητοῦ πρός τό θεῖον Κέντρον καί τήν ἐπέκτασιν τῆς χριστιανικῆς ἐξαγορᾶς ἐπιτελεσθείσης διά τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ. Εἶναι ἐπομένως λογικόν ὁ σταυρός οὗτος νά διακόπτεται εἰς τό μέσον τοῦ τετραγώνου, διότι ὁ θεῖος κόσμος δέν ἔχει ἀνάγκην ἐξαγορᾶς.

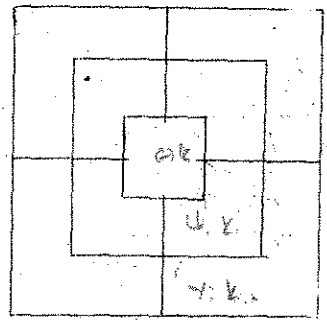

Σχηματική παράστασις τοῦ τριπλοῦ περιβόλου

Βιβλιογρ. Charbonneau de Lassay (ἔνθ. ἀν., Ed. Trad. 1960)
R.Guenon, La Triple Enceinte Druidique, ἐν "Voile d' Isis" 1929.

ΤΡΙΠΟΥΣ. Ἡ ἕδρα ἐπί τῆς ὁποίας ἐκάθητο ἡ Πυθία χρησιμοποιοῦσα εἰς τό Μαντεῖον τῶν Δελφῶν. Ὁ Τ. ἐτοποθετεῖτο ὑπεράνω τοῦ χάσματος ἀπό τοῦ ὁποίου ἐξήρχοντο αἱ ἀναθυμιάσεις ἀπό τήν ἐπίδρασιν τῶν ὁποίων ἐπροφήτευεν ἡ Πυθία. Πολλοί ἐν τούτοις τῶν ἀσχοληθέντων μέ τό ζήτημα, πιστεύουν

ὅτι ὁ Τ. ἦτο ἡ ἕδρα τῆς μαντικῆς δυνάμεως καί ὄχι αἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ χάσματος, τό ὁποῖον ἄλλως τε οὔτε ἀνευρέθη οὔτε ἴχνη ἀναθυμιάσεων θείου διεπιστώθησαν. Ὁ Ἡρόδοτος, ἄλλως τε, ἀναφέρει ὅτι ὁ Τρίτων, δαίμων τῆς λίμνης Τριτωνίδος, ἔλαβεν ἀπό τόν Ἰάσωνα ἕνα χαλκοῦν τρίποδα τόν ὁποῖον οὗτος εἶχεν εἰς τήν Ἀργώ καί ἐπ' αὐτοῦ καθήμενος ἐπροφήτευεν (IV, 179). Οὕτω καί ἡ Πυθία ἐπί τοῦ Τ. καθημένη, ἀπεκόμιζεν ἐκεῖθεν τήν μαντικήν δύναμιν. Μέ τήν γνώμην αὐτήν διαφωνεῖ ὁ Ἕλλην καθηγ. Δ.Ν. Γουδῆς, ὅστις πιστεύει ὅτι ἡ μαντική δύναμις τῆς Πυθίας, προήρχετο ἀπό τό ὕδωρ τῆς Κασσοτίδος τό ὁποῖον ἔρρεεν κάτωθεν τοῦ Ναοῦ καί ἡ Πυθία κατήρχετο διά τινος κοιλώματος ἤ ὀρύγματος εἰς τό ἄδυτον αὐτό διά νά πίῃ τό ὕδωρ καί ἐμπνευσθῇ ἤ νά ὑποστῇ τάς ἐξ αὐτοῦ ἀναθυμιάσεις.

Πολλαί ἐπίσης ὑπῆρξαν αἱ συζητήσεις, διατί νά ὑπάρχῃ Τρίπους εἰς τό μαντεῖον καί ὄχι ἐν ἄλλο εἶδος ἕδρας ἤ καθίσματος. Καί ὑπάρχουν οἱ φρονοῦντες ὅτι τό μέ τρεῖς πόδας κάθισμα ἐνέχει καί τήν σημασίαν τῆς τριαδικῆς ὑποστάσεως. Τρισυπόστατος εἶναι πράγματι ὁ ἄνθρωπος. Ὡς γνωστόν δέ εἰς τούς Δελφούς, τά πάντα περιέκλειον συμβολικῶς μίαν ἀλήθειαν. (Λάσκαρης 754)

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ. Ὁ ὕμνος τῶν ἀνατολικῶν ἐκκλησιῶν μέ τήν τριπλῆν ἐπίκλησιν τῆς ἁγιότητος τοῦ Θεοῦ (π.χ. Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, ἤ ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων, Ἡσ. 6,3). Τό Τ. ἀπαντᾶται ἐπίσης εἰς τόν βαθμόν τῆς Θ Βασιλικῆς Ἁψῖδος τοῦ Ε.Τ.

ΤΡΙΣΥΝΘΕΤΟΝ τοῦ ἀνθρώπου- Πολλαχῶς ὑποστηριχθεῖσα θεωρία κατά τήν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν συστατικῶν ἀρχῶν, ἐκ σώματος, ψυχῆς καί πνεύματος. Τήν ἰδίαν θεωρίαν ὑπεστήριξεν καί ὁ R.STEINER εἰς τό ἔργον του "VON SEELENRÄTSELN" Βρλ. 1917 τμῆμα IV/6.

Ὁ ἴδιος STEINER ὑπό τοῦ 1917 μέχρι τοῦ 1920 ἐξήγγειλε θεωρίαν περί τριπλῆς διαρθρώσεως τοῦ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ εἰς ἑκάστοτε ἀνεξάρτητον πνευματικήν, οἰκονομικήν καί νομικήν ζωήν.

Βιβλιογρ. G.Wachsmuth, Dreigliederung des Sozialen Organismus, 1937.

ΤΡΙΤΤΥΣ.- (TERNAIRE). Μία ὁμάς ἐκ τριῶν μελῶν, ἀμέσα πρός τήν Θ Τριάδα. Ἐνῷ εἰς τήν Τριάδα ὅμως τά τρία ἀπαρτίζονται μέλη θεωροῦνται ὡς μία Μονάς, εἰς τήν Τριττύν προέχει περισσότερον ἡ ἀνεξαρτησία τῶν ἐπί μέρους μελῶν.

Εἰς τήν Καββάλαν θεωροῦνται κατά τό πλεῖστον αἱ τρεῖς ἀνώτεραι Σεφιρώθ ὡς Τριττύς, ὅπως καί τά τρία ἀνώτερα συστατικά (ἤ ὑποστάσεις) τῆς ἑπταπλῆς συνθέσεως τοῦ ἀνθρώπου. Βιβλιογρ. Ghyka, 15. Guenon, Gr.Triade 15,17,21,78,85, 132, 142. L.Ziegler, Uberlief. (Πρβλ. Τρία, Τριάς)

ΤΡΙΩΝ ΣΦΑΙΡΩΝ (Μεγ.Μητρ.Στ. τῶν -) (ZU DEN DREI WELTUGELN). Ἡ πρώτη γερμαν.-Μεγ.Στοά, προελθοῦσα ἐκ τῆς κατά τήν 13.9.1740 ὑπό τοῦ Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου ἄνευ ἀδείας ἱδρυθείσης βερολινείου Στοᾶς "AUX TROIS GLOBES". Τῷ 1760 ἔλαβον ἤδη χώραν αἱ πρῶται διασπάσεις αἱ ὁποῖαι ὡδήγησαν μέχρι τέλους τοῦ αἰῶνος εἰς πολυαρίθμους χωριστάς Μεγ.Στ. μέ ἐχθρικήν στάσιν ἀπέναντι ἀλλήλων. Ὅλαι αἱ παραποιήσεις τοῦ Ε.Τ. καί οἱ πλέον ἀπίθανοι βαθμοί ἐξεπήδησαν ἐκ τῶν κόλπων τῆς Μεγ.Στ. ταύτης. Σήμερον ἡ Μεγ. αὕτη Στ. ὑπάγεται εἰς τήν VGL (VEREINIGTE GROSS LOGE) καί ἔχει περιορίσει τήν δραστηριότητά της κυρίως εἰς τό Βερολῖνον. Ἐκτός τῶν τριῶν κλασσικῶν κυανῶν βαθμῶν, οἱ ὁποῖοι φέρουν ἐλαφράν χριστιανικήν χροιάν, ὑπάρχει καί ἡ λεγομένη Ἀρχαία Σκωτική Στοά μέ ἄλλους τρεῖς βαθμούς: Ἐκλεκτός Διδ., Μεμυημένος τοῦ ἐσωτερικοῦ Ναοῦ, καί Ἔμπιστος τῆς τελειώσεως.
Βιβλιογρ. Dr Otto Steinbruck, Festschrift zum 225 J. Bestehen der Gr.Nat.Mutterloge zu den 3 Weltkugeln, Berol. 1965. Graf Von Wartersleben, Geschichte der Gr.Nat.Mutterloge zu den 3 W.K.Berol. 1890. - Statuten des Bundes des FM der Gr/nat/Mutterloge zu den 3 W.K.Brl. 1857.

ΤΡΟΜΕΛΕΝ (COMTE DE TROMELIN). Ὁ κατασκευαστὴς τῶν ὁμωνύμων "κινητήρων" χρησιμεύοντες διά τὴν ἄμεσον ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ "μαγνητικοῦ ρευστοῦ" καί διά τὴν διερεύνησιν τῶν ἰδιοτήτων του. Ἡ ἁπλῆ αὕτη συσκευή ἀποτελεῖται ἐκ φύλλου χάρτου πλάτους 50 χλστ. καλλημένου κατά τοιοῦτον τρόπον ὥστε νά ἀποτελεσθῇ κύλινδρος διαμέτρου περίπου 55 χλστ. Διαπεράται ὁριζοντίως δι' ἀχύρου εἰς τό μέσον τοῦ ὁποίου ἐμπήγνύεται χαλυβδίνη βελόνη. Τό ὅλον σύστημα ἐξαρτᾶται διά τῆς βελόνης ἐπί δοχείου πορσελάνης ἤ ἐπί ριάλης.

Ἵνα χρησιμοποιηθῇ ἡ συσκευή αὕτη τοῦ Τρομελέν, πλησιάζει ὁ πειραματιστής καί περιβάλλει τόν χάρτινον κύλινδρον εἴτε διά τῶν δύο, εἴτε διά τῆς μιᾶς χειρός. Μετά τινας στιγμάς ὁ κύλινδρος ἀρχίζει νά στρέφεται περί τόν κατακόρυφον ἄξονά του, κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον ταχέως ἀναλόγως τῆς μαγνητικῆς ἰσχύος τοῦ πειραματιζομένου.-
Βιβλιογρ.-Π. Γράβιγγερ, Ἰατροσοφία II,III,22.- Papalardo. Bonayme, 140.

ΤΡΟΠΙΚΟΝ ΕΤΟΣ = 365 ἡμ 5 ω 48 λ & 46 δτρλ.

ΤΡΟΠΙΚΟΣ ΜΗΝ = 27 ἡμ 7 ω 43 λ & 5 δτρλ

ΤΡΟΠΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ, τοῦ Αἰγόκερω καί τοῦ Καρκίνου (Βλ. Ἡλιοστάσια)

ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ.- Χθόνιος θεός τῶν Ἑλλήνων. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπιτήδειος ἀρχιτέκτων, κτίσας μαζί μέ τόν ἀδελφόν του Ἀγαμήδην ἕνα πρῶτον ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς Δελφούς. Κυρίως ὅμως ἀναγνωρίζεται ὡς μαντευτικός θεός, τό δέ Ἄντρον τοῦ Τροφωνίου εἰς Λεβάδειαν ὑπῆρξε διάσημον. Ὁ Παυσανίας (IX,39) ὁμιλεῖ διά μακρῶν περί αὐτοῦ.

Ἐντός Ἄντρου ὑπῆρχεν ὀπή εἰς τό βάθος τῆς ὁποίας ἔδιδοντο οἱ χρησμοί. Τό μαντεῖον τοῦτο ὑψίστατο καί κατά τούς πρώτους χριστιανικούς χρόνους, ἐνῷ ὅλα τά ἄλλα παρεμφερῆ μαντεῖα, εἶχον πλέον σιγήσει, μηδέ τοῦ Δελφικοῦ ἐξαιρουμένου.

Ὡς ἀναφέρεται ὑπό ἀρχαίων συγγραφέων, ὅσοι εἰσήρχοντο εἰς αὐτό παρέμενον μελαγχολικοί καθ'ὅλον τόν κατόπιν βίον των, διότι ἀντίκρυζον ζωντανήν τήν εἰκόνα τῶν βασάνων τοῦ ὑπερπέραν. Πράγματι ὁ μαντευόμενος ὅταν ἀνεσύρετο ἀπό τό ἄδυτον, παρεδίδετο πλήρης τρόμου ἀκόμη ὑπό τῶν ἱερέων εἰς τούς οἰκείους του, ἀνίκανος νά γνωρίσῃ ἑαυτόν καί τούς περί αὐτόν. Καί συνήρχετο μέ βραδύτερον εἰς ἑαυτόν, ἀλλ'ἔχανε τήν φαιδρότητα καί εὐθυμίαν του καθ'ὅλην του τήν ζωήν. Καί διά τοῦτο οἱ Ἀρχαῖοι εἶχον τήν παροιμίαν "ἐκ Τροφωνίου μεμάντευται" λεγομένην ἐπί ἀνθρώπων στυγνῶν τήν ὄψιν καί μελαγχολικῶν.-(Λάσκαρης 755)

Βιβλιογρ. Levi,Histoire 144.Richepin II 134.
Δ.Παπαθανασίου, Τό μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου, Ἀθῆναι 1935.-
Λ.Διαμαντοπούλου, Τροφώνιος,Ἔρκυνα, Λεβάδεια 1958

ΤΡΟΧΟΣ (ΡΟΤΛ). Τό σύμβολον τό ἀποτελούμενον ἐκ κύκλου φέροντος τέσσαρας, ἕξ, ὀκτώ ἤ δώδεκα ἀκτίνας εἶναι γνωστόν ἀπό πάσης ἀρχαιότητος καί καλεῖται "τροχός" ἤ Ρότα. Ἡ λέξις Ρότα ἔχει συγγενῆ ρίζαν πρός τήν λέξιν RITUS (τύπος) καί ἀντιστοιχεῖ πρός τό βεδικόν Ρτά (ΡΤΛ). Ὁ τροχός εἶναι κατά πρῶτον τό σύμβολον τοῦ Θείου Νόμου καί ἡ περιστροφή του εἶναι τό Θεῖον Φίατ (τό "γενηθήτω" τῆς Π.Δ.)Ἕνεκα τούτου λέγεται εἰς τάς Βέδας ὅτι "ἐκεῖνος πού βαδίζει ἐπί τῆς ἁτραπιοῦ τοῦ Τροχοῦ, εἶναι ὁ πράττων τό πρέπον."

Ὁ ἀριθμός τῶν ἀκτίνων τοῦ Τροχοῦ σχετίζεται μέ τόν ἀριθμόν τῶν λατρευτικῶν σημείων, τά ὁποῖα σημειοῦνται ἐπί τοῦ Τροχοῦ.

Εἰς τά ἑλληνικά Μυστήρια ἀπαντῶμεν τό σύμβολον τοῦ Τροχοῦ ὑπό τήν μορφήν κωνικῶν κύμβων,ὡς στρογγύλων δίσκων ἐκ ξύλου, τούς ὁποίους ἔθετον εἰς περιστροφικήν κίνησιν, πρός ὑπόδειξιν τῆς θείας δράσεως.

Ὁ πυθαγόρειος Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς εἶδεν εἰς Βαβυλῶνα χρυσοῦς τροχούς ἐξηρτημένους ἐκ τῆς ὀροφῆς τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου καί παρατηρεῖ ὅτι ἐπί τῶν τροχῶν τούτων εἶχον ἀναρτηθῆ συμβολικά πτηνά. (Φιλόστρ.I, 1,25).

Οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον εἰς τήν εἴσοδον τῶν ναῶν των "μαγικούς τροχούς" τούς ὁποίους ὤφειλον οἱ πιστοί κατά τήν εἴσο-

δάν των, νά θέσουν εἰς περιστροφικήν κίνησιν. (Πλουτάρχου, Νουμᾶς, 14). Οἱ αἰγυπτιακοί οὗτοι τροχοί ἀναφέρονται εἰς τήν ἀπαθειαν τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων. Ἡ περιστροφή τῶν τροχῶν σημαίνει, κατά τόν Πλούταρχον, τήν φοράν τῆς Εἱμαρμένης, εἰς ἥν ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται.

Ἐάν πρός στιγμήν παραβλέψωμεν τήν παράδοσιν τῶν ἀρχαίων μυητικῶν Ταγμάτων, ἀνευρίσκομεν τήν ἀρχαϊκήν σημασίαν τοῦ συμβόλου εἰς τήν ROTA ROMANA, τήν ἀνωτάτην νομικήν ἀρχήν τοῦ Βατικανοῦ, ὅπως καί εἰς τά Ⓟ Τσάκρας τῆς ἰνδικῆς Θεολογίας.

Ὁ Θεός, ὡς ἐξουδιαστής τοῦ ἔτους, τῆς ζωῆς καί τοῦ Παντός, ἀπαντᾶται ἐνίοτε ὑπό ἀνθρωπίνην παράστασιν ἐπί τοῦ τροχοῦ ἤ ἐπί τοῦ σταυροῦ. Τό σύμβολον τοῦ Ἰξίωνος ἔχει φαίνεται αὐτήν τήν σημασίαν.

Ὁ Τροχός ὡς κεντρικόν σύμβολον, καταλαμβάνει καί εἰς τήν Ἀστρολογίαν πρωτεύουσαν θέσιν. Τό βασικώτερον ἐν προκειμένῳ σύμβολον εἶναι ὁ Ζωδιακός κύκλος μέ τάς 12 ἀκτίνας του.

– Ὁ τροχός τῆς τύχης. – Ἡ 10η κλείς τοῦ Ταρώ, ἐκφράζει τήν ἰσορροπίαν μεταξύ Μοιραίου καί Ἐλευθερίας, μεταξύ Ἀνάγκης καί Ἐλευθερίας μέ κεντρικόν σημεῖον ἐξισορροπήσεως τήν Πρόνοιαν.

Ἐπί στρεφομένου κατά τήν κοσμικήν φοράν (ἀριστερά) τροχοῦ μέ ἓξ ἀκτίνας, δεξιᾷ ἀνέρχεται ἀντίστης ὑπενθυμίζουσα τόν αἰγυπτιακόν κυνοκέφαλον Ἑρμάνουβιν (κρατοῦντα εἴς τινας παραλλαγάς κηρύκειον), ἀριστερά κατέρχεται τό πνεῦμα τοῦ Κακοῦ, ὁ Τυφών, ἄνω δέ εἰς τό κέντρον ἑδράζει μία ἀκίνητος Σφίγξ, ἐν ἰσορροπίᾳ, κρατοῦσα διά τῆς ἀριστερᾶς χειρός μέ ὄνυχας λέοντος, ξίφος. Τό ὅλον ἐπιπλέει ἐπί τῶν ὑδάτων τῆς κοσμικῆς ἀβύσσου (Ὕλης).

Διά τῆς τριάδος Ἑρμάνουβις, Τυφών, Σφίγξ, διατυποῦται ἡ πορεία τῆς Δημιουργίας βάσει τοῦ τριαδικοῦ Νόμου, διά τοῦ ὁποίου ρυθμίζονται ὅλαι αἱ θεῖαι πραγματώσεις. Ὁ τροχός (ἀτέρμων κύκλος) στρεφόμενος ἐσαεί, συμβολίζει τήν διάρκειαν, τήν αἰώνιον δρᾶσιν τοῦ Χρόνου. Ἡ παράστασις τοῦ Τροχοῦ τῆς Τύχης φαίνεται ἐμπνευσθεῖσα ἀπό τό 1ον κεφ. τῆς προφητείας τοῦ Ἰεζεκιήλ, τό μετά τόσης δεξιότητος ἑρμηνευθέν ὑπό τοῦ EL.LEVI, εἰς τό ἔργον του "LES MYSTERES DE LA CABBALE".

Ὁ Ἑρμάνουβις ἀντιστοιχεῖ πρός τό Ⓑ Ἀζῶθ τῶν φιλοσό-

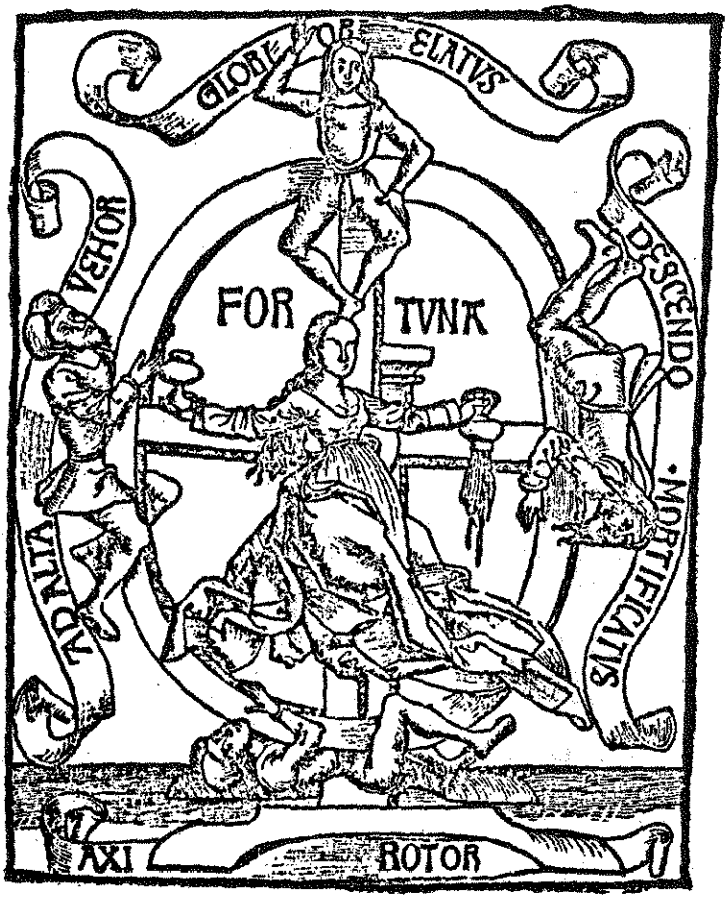

Ὁ Τροχὸς τῆς Τύχης

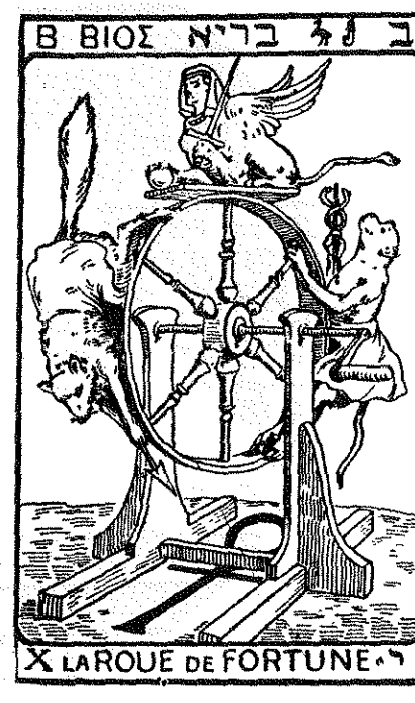

Κλεὶς 10η : Ὁ τροχὸς τῆς τύχης

φων, πού εἶναι οὐσία αἰθέρια, διεισδύουσα εἰς ὅλα τά ὄντα διά νά διεγείρῃ, συντηρήσῃ καί ἐμψυχώσῃ τήν κίνησιν τῆς ζωῆς. Τό μυστηριῶδες αὐτό ρεῦμα (OR) εἶναι συνάμα τό ὄχημα τοῦ ὀργανωτικοῦ Νοῦ, ὁ Μέγας Ὑδράργυρος-Ἑρμῆς, ὁ διαγγελεύς τῶν θεῶν τῶν διατασσόντων τό Χάος.

Ἡ τυφωνική ὀντότης ἡ ὁποία φαίνεται κατακρημνιζομένη εἰς τά ἀβυσσαλέα ὑδατα, κρατοῦσα τρίαιναν, δέν εἶναι τό Κακόν, διότι μεταφυσικῶς κακόν δέν ὑπάρχει. Εἶναι ἁπλῶς ὁ ἀντίπους τοῦ ἀγαθοποιοῦ πνεύματος, ἡ συμπυκνωτική, ἡ ἀποκρυσταλλοῦσα τάς μορφάς ἐνέργεια, ἡ προκαλοῦσα τήν ἐνσάρκωσιν, ἀλλά καί τόν θάνατον (μεταμόρφωσιν) ἀρχή, ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδεμία ἀντικειμενικοποίησις θά ἦτο ἐφικτή. Ἡ ἑλληνική Μυθολογία διέσωσε μεταξύ ἄλλων καί τήν παράστασιν τοῦ Λίγδκερω, ὅστις ἀπό πολλῶν ἐπόψεων ἀναλογεῖ πρός τόν Τυφῶνα τῶν Λίγυπτίων καί πρός τόν Διάβολον τῶν Χριστιανῶν.

Ὑπεράνω τῶν δύο ἀνταγωνιζομένων δυνάμεων, ἡ τετράμορφος Σφίγξ παραμένει ἀδιασάλευτος, ρυθμίζουσα τήν ἰσορροπίαν. Ὅπως ἡ Δικαιοσύνη (ἡ VIIIη κλείς τοῦ Ταρώ) εἶναι καί αὐτή ὡπλισμένη διά ξίφους, ἑτοίμη νά ἐπέμβῃ ὁσάκις ἡ μία τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων τείνῃ νά ἀναλάβῃ τό προβάδισμα: ἐκτίναξις καί συμπύκνωσις, πύρωσις καί φύξις, ὑλοποίησις καί ἐκπνεύματωσις, πάντα ταῦτα πρέπει νά διατηροῦνται ἐν ἰσορροπίᾳ.

Ἀπό ἑρμητικῆς πλευρᾶς ἡ Σφίγξ εἰκονίζει τόν Ⓐ Ἀρχαῖον (ARCHEE), τόν σταθερόν πυρῆνα τῆς ἀτομικότητος, εἰς τό κέντρον τοῦ ὁποίου καίει τό θεῖον.

Αἱ ἀντιθέσεις Λίγδκερω, Τυφῶνος καί Κυνός (Σειρίου) -Ἑρμανούβιδος, παρεστάμεναι ἀστρονομικῶς διά τῶν ἡλιοστασίων ἐξισορροποῦνται διά τῆς Σφιγγός-Ζυγοῦ.-

-Λαογραφικῶς.- Τροχοί φέρονται ὑπό τῶν ἀνθρώπων ὡς κόσμημα, διά νά φέρουν τύχην, ἤ ἴσως διά νά ἀλλάξουν τήν τύχην. Διά τῆς περιστροφῆς τοῦ τροχοῦ δέον νά ἔλθῃ εἰς τήν ἐπιφάνειαν ἡ εὐτυχία καί ἡ δυστυχία νά καταβαραθρωθῇ.

Εἰς τήν ἑλλην. καί ρωμαϊκήν Μυθολογίαν παρίσταται ἡ θεά Τύχη διά Τροχοῦ ὡς σύμβολον τῆς ἀσταθείας καί μεταβλητότητος. Ὁ Βούδδας, ἀντιθέτως, ἔδωσε βαθυτέραν ἔννοιαν εἰς τό σύμβολον τοῦ Τροχοῦ. Καθήμενος εἰς ἕνα ὁριζῶνα ἐσχεδίασε διά κόκκων ὀρύζης τόν Τροχόν τῆς ζωῆς, διά νά παραστήσῃ

σχηματικῶς τήν διδασκαλίαν του κατά τήν ὁποίαν εἰς ὁλόκληρον τήν Δημιουργίαν αἰτία καί ἀποτέλεσμα διαδέχονται ἄλληλα, ὅπως μέ τήν περιστροφήν ἑνός τροχοῦ. Ὁ τροχός τῆς Δικαιοσύνης ἦτο ἓν τῶν 8 περιφήμων ἐμβλημάτων του καί πανίσχυρον περίαπτον.

Ἡ στεφάνη τοῦ τροχοῦ, ὁμοιάζουσα πρός τόν οὐροβόρον ὄφιν, παρίστανε εἰς πολλάς θρησκείας τήν λίωνιότητα.

Οἱ Δρυΐδαι, οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποίουν εἰς τάς ἐπισημοτέρας ἑορτάς των τροχούς, ἐσυμβόλιζε ὁ ἄξων τόν Ἥλιον, ἡ στεφάνη μέ τάς ἀκτῖνας, τούς περί τόν ἥλιον στρεφομένους ἀστέρας καί ἡ στεφάνη μόνη τήν αἰωνιότητα.-

Βιβλιογρ.- O.R.L. Μαθήματα Συμβολικῆς, IV 1,5,6,- A.Γράβιγγερ, Ταρώ 26.Papalardo, Ruota. D.S.I 105,VI,18. El.Levi, Cabbale 42. El.Villiers 200. Guenon,Gr.Triade 154. Idem, Κρίσις 87.

ΤΡΥΞ (ἡ Τρυγία).- Ἀλχημισταί τινες, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ Βασίλ.Βαλεντῖνος ἔγραφαν ὅτι ἡ Τρύξ διαλύει πάντα τά μέταλλα, ἐξ οὗ συνεπέρανον τινες ὅτι πρόκειται περί τῆς ὕλης ἐξ ἧς οἱ φιλόσοφοι λαμβάνουν τήν Λίθον. Ἐν τούτοις ὁ Φιλαλήθης βεβαιοῖ ὅτι τήν λέξιν Τρύξ δέον νά τήν θεωρῶμεν ὡς ἀντίστοιχον πρός τήν κεφαλήν τοῦ κόρακος, ἡ ὁποία ὡς τοῖς πᾶσι γνωστόν συμβολίζει τήν φιλοσοφικήν ὕλην ἐν μελανώσει. Ἡ λευκή Τ. ἤ τό τρυγικόν ἅλας τῶν σοφῶν, εἶναι τό Μαγιστέριον ἀχθέν εἰς τήν λεύκωσιν. (PERNETY)

Κατά τόν O.WIRTH, ἡ Τ. παριστᾷ τόν ἀκατέργαστον λίθον τόν ὁποῖον οἱ Μαθηταί ὀφείλουν νά λαξεύσουν. Παρουσιάζεται ὑπό τήν φυσικήν του κατάστασιν εἰς αὐτούς, ὡς τραχύς σκληρός, χονδροειδής, ὅστις ἐν τούτοις μέλλει κάποτε, διά καταλλήλου κατεργασίας, νά μεταβληθῇ εἰς ἀπαστράπτοντα κυβικόν λίθον.

ΤΣΛΔΕ: Τό 18ον γράμμα τοῦ ἑβραϊκοῦ ἀλφαβήτου, ἀντιστοιχοῦν πρός τήν XVIIIην μείζονα κλεῖδα τοῦ Ταρώ(Σελήνη). Κατά τόν EL.LEVI (Κλεῖδες Σολομῶντος) συμβολίζει τήν ἱεραρχικήν διανομήν τῶν μερῶν τοῦ φωτός, ἔχει δέ σχέσιν μέ τά Μυστήρια καί τόν ἐσωτερισμόν.

Τσάκρας ("Ανθη τοῦ λωτοῦ)

Τσάδε: Τό 18ον γράμμα τοῦ
ἑβρ. ἀλφαβήτου

ΤΣΑΚΡΑ(ουσ) Τροχός. Ὑπάρχουν πολυάριθμοι γραφαί: CHAKRA, CAKRA, TCHAKRA κ.ἀ. Κυρίως ὁ δίσκος τοῦ Βισνοῦ ὅστις τῷ ἐχρησίμευεν ὡς ἀσπίς, περαιτέρω ὁ κύκλος τοῦ ζωδιακοῦ, ἀκόμη ὁ τροχός τοῦ χρόνου.

Εἰς τήν παραδοσιακήν Φυσιολογίαν τῶν Ἰνδῶν, τά Τ. εἶναι δυναμικά κέντρα λεπτοφῶν δυνάμεων, διανεμημένα κατά μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, καί διά τῶν ὁποίων ἐξασφαλίζεται ἡ ἐπικοινωνία μεταξύ τοῦ ἀτόμου καί τοῦ κόσμου. Παρίστανται συχνά ὑπό τήν μορφήν ζωντανῶν καί περιστρεφομένων ἀνθέων ἤ τροχῶν. Φυσικῶς τά Τ. "ὑπνώττουν" δηλ. δέν περιστρέφονται, ἐξελίσσονται ὅμως καί τίθενται εἰς περιστροφικήν κίνησιν βοηθείᾳ εἰδικῶν ἀσκήσεων. Ἡ διαβεβαίωσις ὅτι τά Τ. ταυτίζονται μέ ὡρισμένα νευρικά κέντρα (ἡλιακόν πλέγμα κ.ἄ) ἐμφανίζεται κατά πρῶτον εἰς τόν DVIVEDI (εἰς τήν Γιόγκα Σούτρα 53). Ἡ ἀπόκρυφος ἐξέλιξις τῶν Τ. καταδικάζεται ὑπό τῆς H.P.B. (GLOSSARY OF THEOSOPHY) ἐφ' ὅσον ἀποβλέπῃ εἰς "μεσμερικά" καί ἄλλα φαινόμενα. Ἐν τούτοις ἡ καλλιέργεια τῶν Τ. ἀπετέλεσε κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον τό ἐπίκεντρον τῆς Ἀντυαρ Θ.Ε. καί Ἀνθρωποσοφίας. Οἱ ἀρχαῖοι Ἰνδοί ἀναφέρουν 6 μόνον Τ. ἐν ἀντιθέσει πρός τήν Θ.Ε. ἡ ὁποία ἀναγνωρίζει 7 τοιαῦτα: (βλ.λ.)

1) Μουλαντάρα, ἱερόν πλέγμα
2) Σβαντισθάνα, πλέγμα τοῦ ὑπογαστρίου
3) Μανιπούρα, τό ἡλιακόν πλέγμα
4) Ἀναχάτα, τό καρδιακόν πλέγμα
5) Βισοῦντι, τό πλέγμα τοῦ λάρυγγος
6) Ἄτζνα, μετωπικόν ἀντιστ. πρός τήν ὑπόφυσιν
7) Σαχασραρά, φαρυγγικόν πλέγμα ἀντιστ. πρός τήν Ἐπίφυσιν.

Τά Τ. ἤ ἄνθη τοῦ λωτοῦ θεωροῦνται ὡς ζωτικά κέντρα τοῦ ἀστρικοῦ σώμ. ος, ἀντίστοιχα πρός ἀνάλογα αἰθερικά κέντρα καί ταῦτα πρός τά 7 μεγάλα νευρικά πλέγματα.

Τέλος Τ. καλεῖται μία ὁμάς ἀπό ἄνδρας καί γυναῖκας ἡ ὁποία ἐκτελεῖ τήν λειτουργίαν τῆς Σάκτι.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Ἀνθρωποσοφία 237, Πολιτισμός καί μυητική ἀγωγή 144.R.Guenon, Homme et son devenir selon le Vedanta, Paris 1952, Ed. Trad.- C.W.Leadbeater, Les Chakras. R.Steiner, Ἡ Μύησις 88.Chochod, Occ 194. "Psychic Magazine" No 40-41. M.Eliade, Yoga 243, 394. Govinda 184, 193, 200..., 243, 249. Werner Bohm, Chakras, Μόναχον 1953. Karl Spiesberger, Die Atherischen Kraft-Bewusstseinszentren im Menschl.Körper, ἐν "Esotera" No. 4,5,6,7 (1970).-

ΤΣΑ-ΝΤΟ (CHA-DO κινεζ).- Ἡ αὐστηρῶς τηρουμένη τελετή τοῦ τεΐου εἰς τήν βουδδιστικήν Ζέν αἵρεσιν. Ἡ ἔννοιαν τῆς ἑορταστικῆς ταύτης λειτουργίας, εἶναι ἡ κάθαρσις τῶν 6 αἰσθήσεων ἀπό κάθε ρῦπον καί ἡ ἐπίτευξις τῆς ἀπολύτου ἡσυχίας.

ΤΣΕΛΑ(CHELA). Μαθητής ἤ δόκιμος, ἀκόλουθος ἤ διδασκόμενος ὑπηρέτης, εἰσερχόμενος εἰς τήν ἀτραπόν τῆς δοκιμασίας, ὑπό τήν διεύθυνσιν ἑνός Διδασκάλου (Γκουρού) καί ἀναλαμβάνων ὡρισμένας ὑποχρεώσεις. Ὁ ὅρος ἀπαντᾶται εἰς τά ἔργα τῆς Μ.Ρ.Β. οἱ δέ μαθηταί της ἀπεκαλοῦντο (κατά τό πλεῖστον παρά τήν θέλησίν της) Τσελάς.-

ΤΣΕΛΕΜ(ἀραβ.) Τό αἰθερικόν ἤ ἀστρικόν σῶμα διά τούς Ἄραβας.

ΤΣΕΛΝΕΡ(PR DR JOH.KARL ZOELLNER). γεν. 8.11.1834 ἐν Βερολίνῳ + 25.4.1882 Λειψία. Φυσικος καί ἀστρονόμος. Ἱδρυτής τῆς Ἀστροφυσικῆς . Φίλος τοῦ Γουσταύου Φέχνερ . Ἠσχολήθη σοβαρῶς μέ τόν Πνευματισμόν, ἐμελέτησε φαινόμενα μέ τόν Ἀμερικανόν μεσάζοντα SLADE καί ἐχρησιμοποίησε διά πρώτην φοράν τήν ἔννοιαν τῆς 4ης διαστάσεως πρός ἐξήγησιν τῶν φαινομένων τῆς ὑλοποιήσεως.

"Εργα: Vierte Dimension & Okkultismus, Λειψία 1922
- Naturwissenschaft & Christliche Offenbarung.

ΤΣΕΡΝΟΥΝΟΣ. (CERNUNOS). Γαλατικός Θεός προσεγγίζων τόν ἑλληνικόν Ἑρμῆν καί τόν ρωμαϊκόν MERCURIUS.

ΤΣΙΓΚΛΕΡ (LEOPOLD ZIEGLER). 1881 - 1958. Ὁ τελευταῖος καί ἴσως ὁ σημαντικώτερος φιλόσοφος ἀπό τήν σειράν τοῦ Ἰακώβου Μπαῖμε, τοῦ Φράντς Μπάαντερ, τοῦ Γκαῖτε καί τοῦ Σέλιγκ. Μυστικός, Θεόσοφος, ἐρευνητής τῶν συμβόλων καί τῶν πολιτισμῶν.
"Εργα: Metaphysik des Tragischen 1902
-Das Wesen der Kultur, 1903
-Der Abendländische Rationalismus & der Eros, 1905
-Gestaltwandel der Götter, 1920
-Uberlieferung 1936
-Apollons Letzte Epiphanie 1937
-Das Lehrgespräch von Allgem. Menschen 1956
-Meschwerdung (εἰς 2 Τόμ.) Olten 1948

ΤΣΙΛΜΑΝ (PAUL ZILLMANN). Τέως Θεόσοφος καί φίλος τοῦ R. STEINER. Ἵδρυσε παρά τό Βερολῖνον τήν λεγομένην WALDLOGE, εἰς τήν ὁποίαν ὁ Μάξ Φ Χάϊντελ ἔλαβε τήν περίφημον ροδοσταυρικήν του μύησιν. Ὁ Τ. ἐξέδωσεν ἐπίσης τήν "NEUE METAPHYSISCHE RUNDSCHAU" ὡς καί μερικά θεοσοφικά καί τεκτονικά βιβλία.-

ΤΣΙΜΕΡΜΑΝ (WERNER ZIMMERMANN). γεν. 21.6.1893 ἐν LUSS/Ἑλβετία. Ἀπό τοῦ 1913 διδάσκαλος εἰς τό LAUTERBRUNNEN. Ἀπό τοῦ Μαΐου 1916 μετανάστευει εἰς Η.Π.Α. τό 1929-31 ταξιδεύει εἰς μέσην καί νότ. Ἀμερικήν. Ὁ Τ. θεωρεῖται ὡς μεταρρυθμιστής τοῦ βίου, τά πολυάριθμα δέ ἔργα του μελετῶνται ὑπό τῶν κύκλων τοῦ Νέου Πνεύματος.
"Εργα: Krafte des Atems 1951.
- Sei Meister Deines Schicksals, Μόναχον 1948
- Ich bin Erkenntnis, Μόναχ. 1952
- Ich bin ein Kind des Lichtes, Zielbrücke 1946

+ -Das Leben nach dem Tod, Μόν. 1951.
-Geheimnis in den Zahlen. Nostradamus, 1940.
-Krishnamurti 1937. Επίσης έν μετφρ:
Broin Landone; Die Mystischen Meister, 1942
- J.W.Lloyd, Karezza Praxis 1930
- Henri Borel, Wu - Wei, 1924

ΤΣΙΜ- ΤΣΟΥΜ (ZIM-ZOUM, Συμβύκνωσις). Καββαλιστική θεωρία τῆς ἀναρροφήσεως ἤ συσπάσεως τοῦ Φ Αἰν-Σόφ. (Πρβλ.Καββάλα)
Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Κοσμολογία 112.

ΤΣΙΝΝΕΝΤΟΡΦ. (Ἰωάννης Γουλ.φόν ZINNENDORF) Ἐλάχιστοι ἄνδρες ἐδημιούργησαν τόσον θόρυβον εἰς τόν Γερμανικόν Τεκτονισμόν καί ἐλάχιστοι εἶχον τόσους πιστούς φίλους, ὅσον καί τόσον ἀδυσωπήτους ἐχθρούς, ὅσους ὁ Γιόχαν Βίλχελμ Ἐλλεμπέρκερ, ὅστις υἱοθετηθείς ὑπό τοῦ ἀδελφοῦ τῆς μητρός του ἔλαβε τό ἐπίθετον φόν Τσίννεντορφ μέ τό ὁποῖον ἔγινε παγκοσμίως γνωστός.

Ἐγεννήθη εἰς HALLE τόν Αὔγουστον τοῦ 1731, ἐμυήθη δέ εἰς Βερολῖνον, ὅπου καί ἐγένετο διοικητής τοῦ ἰατρικοῦ σώματος τοῦ Στρατοῦ. Εἰς τό Βερολῖνον εἰσῆλθεν εἰς τήν Στ. τῶν Τριῶν Σφαιρῶν καί κατέστη ἔνθερμος ὀπαδός τοῦ Τύπου τῆς Αὐστηρᾶς Τηρήσεως, ὅπου καί ἔλαβε τό ἱερώνυμον Ἱππότης τοῦ Μέλανος Λίθου (EQUES A LAPIDE NIGRO). Ἐξελέγη Σεβ. τῆς σκωτ. Στοᾶς, ἀλλ' ἀρνηθείς βραδύτερον νά ἀποδώσῃ λογ/σμόν τίνι τρόπῳ διέθεσε τά κεφάλαια τῆς Στοᾶς, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀπόλυτον ἔλεγχον, ἀπεβλήθη. Ὁ Τ. διεκήρυξε τότε ὅτι ἡ Αὐστηρά Τήρησις ἦτο καθαρά ἀπάτη καί ὅτι ἦτο ψευδής ἡ θεωρία τῆς ναϊτικῆς καταγωγῆς τοῦ Ε.Τ.

Κατόπιν τούτου ὁ Τ. ἀπέστειλε τόν φίλον του Χάνς Κάρλ Μπάουμαν εἰς Στοκχόλμην ὅπως ἐπιδιώξῃ νά λάβῃ τά χειρόγραφα τῶν βαθμῶν τοῦ Σουηδικοῦ Τύπου, τά ὁποῖα τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ Κάρλ Φρ.φόν Ἔκλεφ , Σκῶτος Μέγ.Διδ.τοῦ περιστυλίου τῆς πόλεως ταύτης . Ὁ Μπάουμαν ἐπέστρεφε μέ τά χειρόγραφα καί

μέ αὐτά ὁ Τ.ἵδρυσε νέον Τύπον ἀντιτιθέμενον πρός τόν τῆς Λύστηρᾶς Τηρήσεως. Προικισμένος μέ τάλαντον καί ἐνεργητικότητα, ἐπέτυχε νά προσελκύσῃ πολλούς φίλους καί ὀπαδούς. Τό 1766 ἐγκατέστησεν εἰς Πότσνταμ τήν Στοάν Μινερβάλ καί τό 1767 ἐν Βερολίνῳ τήν Στοάν τῶν Τριῶν χρυσῶν κλειδῶν. Μέ τήν βοήθειαν τῶν ὀπαδῶν του ἄλλων πόλεων κατώρθωσε νά ἱδρύσῃ ἐν συνόλῳ τό 1770 δώδεκα στοᾶς ἐκ τοῦ Δόγματός του καί νά τάς ἑνώσῃ εἰς ἕν σῶμα ἀποκληθέν Μεγ.Στ. ὅλων τῶν Ε.Τ.τῆς Γερμανίας.

Πείσας τόν Πρίγκηπα ESSEN-BARMSTADT νά δεχθῇ τήν θέσιν τοῦ Μεγ.Διδ. ἐπέτυχε, τῇ ἐπιρροῇ τούτου νά ἔχῃ τήν ἀναγνώρισιν τῆς Μεγ.Στ. τῆς Ἀγγλίας καί τῇ προστασίᾳ τοῦ Βασιλέως τῆς Πρωσσίας νά ἐπεκτείνῃ τήν δικαιοδοσίαν του εἰς 34 Στοάς, ἐνῶ συγχρόνως ἵδρυσεν ἐπαρχιακάς Στ. εἰς Λύστριαν, Σιλεσίαν, Πομεράνιαν, Κάτω Σαξωνίαν καί Ρωσίαν.

Ὁ Τ. ἐξελέγη Μεγ.Διδ. τό 1774 καί παρέμεινε τοιοῦτος μέχρι τοῦ θανάτου του, ἐπισυμβάντος τήν 6.6.1782.

Ὁ Μάκεϋ γράφει ὅτι ὁ Τσίννενντορφ διέπραξεν ἀναμφιβόλως πολλά σφάλματα, ἀλλ' εἶναι πάντοτε ἄξιος ἐπαίνου διότι σοβαρῶς ἐπεδίωξε νά εἰσαγάγῃ εἰς τόν Γερμ.Ε.Τ. σύστημα καλλίτερον ἐκείνου, τό ὁποῖον ὑπῆρχε κατά τό τελευταῖον τέταρτον τοῦ 18 αἰῶνος.

-Τύπος τοῦ Τσίνενντορφ. Τύπος ἐφαρμοσθείς ὑπό τοῦ κόμητος φόν Τ. καί κατασκευασθείς ἀπό μερικά κατά τό μᾶλλον ἢ ἧττον ἀτελῆ ἀντίγραφα τοῦ Σουηδικοῦ συστήματος, μέ προσθήκας ἀπό τόν Τύπον τῶν Πεφωτισμένων τῆς Ἀβινιόν καί τοῦ Τύπου τοῦ Φ Σβέντεμπεργκ. Ἀπετελεῖτο ἀπό ἑπτά βαθμούς εἰς τρία τμήματα ὡς ἑξῆς:

Α΄ Κυανοῦς Τεκτονισμός, Μαθητής. Ἑταῖρος, Διδάσκαλος

Β΄ Ἐρυθρός Τεκτονισμός: Σκῶτος Μαθητής καί Ἑταῖρος, Σκῶτος Διδάσκαλος.

Γ΄ Ἀνώτερος Τεκτονισμός: Εὐνοούμενος τοῦ Ἁγ.Ἰωάννου, Κεφάλαιον τῶν Ἐκλεκτῶν.

Τό σύστημα αὐτό ἠκολούθει ἡ Μεγ.Στ. τῆς Γερμανίας τήν ὁποίαν εἶχεν ἱδρύσει ὁ Τ. καί ἐν τινι μέτρῳ ἀκολουθεῖται καί σήμερον ἀκόμη ἀπό, τήν Μεγ.Ἐθνικήν Στοάν τῆς Γερμανίας (χριστιανικός τύπος, G.L.L.).-

ΤΣΙΝΣΕΝΝΤΟΡΦ(NIKOLAUS LUDWIG GRAF VON ZINSENDORF).γέν.1700 Δρέσδη, + 1760, Ἱδρυτής τῆς ὑφισταμένης καί σήμερον Ἀδελφότητος τῶν Μοραβιανῶν Ἀδελφῶν (HERRENHUTER), ὡς καί μιᾶς θρησκευτικῆς Ἑταιρίας καλουμένης "Τάγμα τοῦ κόκκου σινάπεως". Ἐγένετο ἐπίσκοπος τῶν Μοραβιανῶν τό 1737 κατ' εἰσήγησιν δέ τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου Γουλιέλμου Α τῆς Πρωσίας, μετέβη εἰς Λονδῖνον καί ἐγένετο δεκτός ὑπό τοῦ Οὐέσλεϋ. Τό 1741 μετέβη εἰς Βηθλεέμ καί ἵδρυσε τόν Μοραβιανόν συνοικισμόν. Συνέγραψεν 100 καί πλέον τόμους.(Λάσκαρης 756)

ΤΣΙΠΕΡΤ(DR P.L.ERWIN ZIPPERT). γεν. 8.3.1902 Βρλ. + 1956. Γνωστός Αἰγυπτολόγος, ἐσπούδασεν εἰς Βερολῖνον θεολογία καί αἰγυπτολογίαν, κατόπιν συνεργάτης τοῦ αἰγυπτ.τμήματος τῶν κρατικῶν μουσείων τοῦ Βρλ..
Ἔργα:Der Gedächtnistempel Sethos I zu Abydos
-Vom Gleichgewicht der Seele, Ulm 1958
-Die Grosse Befreiung, Μόναχον 1960

ΤΣΟΥΑΓΚ- ΤΣΕ.- Ὁ Κινέζος οὗτος φιλόσοφος, τοῦ Ταοϊστικοῦ ρεύματος, εἶναι κατά τοῦτο ἐνδιαφέρων, διότι ποιεῖται συχνά μνείαν τοῦ Θ Ταό, ἤτοι τοῦ Νόμου τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς περί ζώσης ὀντότητος, ὡς ἐάν ἦτο ὁ Δημιουργός ἤ ὁ παράγων τῶν μεταμορφώσεων τῶν Πάντων.

Προσπαθεῖ νά ἐπιλύσῃ τό αἰώνιον πρόβλημα τῆς πρώτης Αἰτίας, βεβαιῶν ὅτι μία νοητική Ἀρχή διέπει τά φυσικά φαινόμενα, ὅτι πᾶν τό ὑπάρχον εἶναι παράγωγον τοῦ πνεύματος καί ὅτι τά ὄντα καί τά πράγματα, ὑπό τάς ἀπείρους μορφάς πού τά ἀντιλαμβανόμεθα, προῆλθον ἔκ τινος πρωταρχικοῦ αἰθέρος. Ἰδού ἐν συνόψει ἡ θεωρία αὕτη τῆς κοσμολογικῆς δυαρχίας, ἡ διπλῆ κλείς τοῦ μυστηρίου τοῦ Σύμπαντος. Ἐν ἀρχῇ οὐδέν ὑπῆρχε, εἰδεμή μόνον τό κενόν. Μεθ' ὅ ἐξεδηλώθη μία ροϊκή ὕλη ἀφηλάφητος, ἀναφής, αὐτομάτως ἤ τῇ ἐνεργείᾳ ἑνός Δημιουργοῦ· περί τούτου τά κείμενα δέν εἶναι σαφῆ. Ἡ ροϊκή αὕτη ὕλη ἀπεκλήθη Τάϊ-Κί πού μεταφράζεται "μεγάλη ἀκρότης" ἤ πρωταρχική ὕλη, ἤ ἀρχέγονος αἰθήρ. Ἀφοῦ αὕτη ἐνεφυχώθη ἐπί

μακρόν διά περιστροφικῆς τινος κινήσεως, διεκρίθη εἰς δύο μέρη. Τό ἕν, ἀποτελούμενον ἐκ σωματίων βαρέων καί χονδροειδῶν, καθίζησε πρός τά κάτω καί σχημάτισε τήν γῆν. Τό ἕτερον ἐκ σωματίων λεπτοτέρων καί ἐλαφροτέρων παρέμεινεν ἐν αἰωρήσει καί ἀπετέλεσε τόν οὐρανόν. Τό πρῶτον εἶναι τό Γίν, τό δεύτερον τό Γιάγκ. (Π.Γράβιγγερ, Κοσμολ. 216)
Βιβλιογρ. Braden 242. Soothill 49. Durant I 702.

ΤΣΟΥΝΤΥ (βαρῶνος DE TSCHOUDY). (Λουδοβῖκος- Θεόδωρος) γεν. 1720 ἐν Μέτς + 28.5.1769 Παρίσιοι. Καταγόμενος ἀπό Ἑλβετικήν οἰκογένειαν τοῦ καντονίου Γκλαρῖ, ἐγκαταστάθεῖσαν ἐν Γαλλίᾳ. Ἐχρημάτισε σύμβουλος τοῦ Κράτους καί μέλος τῆς Βουλῆς τοῦ Μέτς. Τά σημαντικώτερα ὅμως γεγονότα τοῦ βίου του εἶναι τά σχετιζόμενα μέ τόν Ε.Τ. τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἀφοσιωμένος καί ἀκούρασε τούς ὀπαδούς.

Τό 1766 ἐξέδωσε μεθ' ἑαυτοῦ BARDON-DUHAMEL τό σημαντικώτερον ἔργον του: "Ἡ Ἀκτινοβόλος Ἀστήρ ἤτοι ἡ Ἑταιρία τῶν Ε.Τ. ἐξεταζομένη ἀπό πάσης ἀπόψεως". (Βλ. Π.Γράβιγγερ, Τεκτονικόν Μουσεῖον σ.101) Τό αὐτό ἔτος ἔρχεται εἰς Παρισίους μέ τήν ἀπόφασιν νά ἐπεκτείνῃ τό συστημά του. Ἡνώθη τότε μέ τό Συμβούλιον τῶν Ἱπποτῶν τῆς Ἀνατολῆς τό ὁποῖον εἶχεν ἀποσπασθῆ ἀπό τό Συμβούλιον τῶν Λυτοκρατόρων Ἀνατολῆς καί Δύσεως. Ὁ Τ. ἐπεδόθη τότε εἰς τό μεταρρυθμιστικόν του σχέδιον διά τῆς δημιουργίας νέων βαθμῶν. Ὁ Τσουντύ δέν συνεφώνει μέ τήν ἀπονομήν πολλῶν ἀνωτέρων βαθμῶν. Ἀναγνωρίζει τούς τρεῖς συμβολικούς βαθμούς ὡς ἐπαρκῆ διαβάθμησιν ἐν ταῖς Στοαῖς, ἀρκεῖ νά προσδώσωμεν εἰς αὐτούς τήν πρέπουσαν σημασίαν. Ἐκ τοῦ ἔργου του συνάγεται ὅτι ἡ ἀνωτέρα αὐτή σημασία τῶν πρώτων βαθμῶν ἔχει ἐρμητικόν χαρακτῆρα. Ἐκ τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν ἐν τούτοις ὁ Τσουντύ ἀναγνωρίζει δύο ὡς περιέχοντας τό μυστικόν, τόν σκοπόν καί τήν οὐσίαν τοῦ Ε.Τ., τόν βαθμόν τοῦ Σκώτου Ἱππότου τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου καί τόν τοῦ Ἱππότου Παλαιστίνης. Ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν συνεστήθη ὑπό τοῦ Τσουντύ τό δέ τυπικόν του τό ὁποῖον ὁμοῦ μετ' ἄλλων χειρογράφων προσέφερεν εἰς τό Συμβούλιον Ἱπποτῶν Ἀνατολῆς καί Δύσεως, ἐδημοσιεύθη τό 1780 ὑπό τόν τίτλον "Σκῶτος τοῦ

Ἀγ.Ἀνδρέου περιέχων τήν ὅλην ἀνάπτυξιν τῆς Βασ.Τέχνης τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ.

Ἀργότερον μέ τήν ὀργάνωσιν τοῦ Λ.Λ.Σ.Τ., ὁ βαθμός οὗτος κατετάχθη 29ος καί θεωρεῖται ὡς εἷς τῶν σημαντικωτέρων καί φιλοσοφικωτέρων τοῦ σκωτικοῦ συστήματος. Ὁ βαθμός οὗτος εἶναι πράγματι ἐνδεικτικός τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ ἐφευρέτου του.

Οἱ σύγχρονοι τοῦ Τσουντί τόν ἐχαρακτήρισαν ὡς ἄριστον ἄνθρωπον, διακρινόμενον διά τάς κοινωνικάς του ἀρετάς, καί τήν μεγαλοφυΐ του.

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 756.- Π.Γράβιγγερ, Τεκτον. Μουσεῖον 101. Ελ.Levi , Τυπικόν 171 (Βλ. Ακτινοβόλου ἀστέρος,Τάγμα).

ΤΣΟΥΡΕΓΚ.- Θαυμάσιος ὄφις μήκους ἑνός πόδος τόν ὁποῖον οἱ " "Ἄραβες πιστεύουν ὡς κατοικοῦντα εἰς τήν ἔρημον. Παραδέχονται ὅτι διαπερνᾶ ὅλα τά ἐμπόδια, βράχους,τοίχους, ἀνθρώπους. Ὁ ἄνθρωπος πού θά κτυπηθῇ ἀπό τόν Τ. ἀποθνήσει ἀμέσως. (PAPALARDO, ZOUREG).

ΤΣΟΧΑΝ (Θιβετ. CHOHAN).- Κύριος, Διδάσκαλος, Ἡγεμών. Συνήθως χαρακτηρίζονται ὡς Τσόχαν οἱ μύσται οἵτινες ἔλαβον τήν ἕκτην μύησιν . Λέαν ἐξυψωμένη πνευματική ὀντότης ἡ ὁποία κατά γενικόν κανόνα δέν ἐνσαρκώθη ἐν τῇ ὕλῃ τοῦ ἀπτοῦ ἡμῶν σύμπαντος"Ὑπάρχουν πολλαί τάξεις ἐκ τῶν ὀντοτήτων τούτων. Οἱ Ω Ντυάν Τσόχανς εἶναι οἱ ἀρχηγοί τῶν φωτεινῶν διανοιῶν (ἀρχάγγελοι).-

ΤΥΠΙΚΟΝ (RITUEL,RITUAL). Μία λογική καί ψυχολογική ἀλλά καί ἐπιδέξιος σύνθεσις ἐπισήμων τελετῶν, συμβόλων καί συνδευτικῶν μαγικῶς ἐνεργουσῶν λέξεων καί κινήσεων μέ σκοπόν τήν ἐκτέλεσιν μιᾶς ἱερᾶς τελετῆς, μεταβιβάσεως εἰς τόν μυούμενον μιᾶς ἐπιρείας καί μύησιν αὐτοῦ εἰς τόν περί οὗ πρόκειται βαθμόν. Τυπικά χρησιμοποιοῦνται εἰς ὅλας τάς μυητικάς Ὀργανώσεις. Τά Τυπικά εἶναι τότε μόνον ἀποτελεσματικά ἐφ' ὅσον τελοῦνται ἀπό πάσης ἀπόψεως μέ λεπτολόγον ἀκρίβειαν ὡς κανών ἰσχύει τό γεγονός ὅτι ἐν Τ. συχνά καί κανονικά εἰς ὡρισμένην χρονολογίαν καί ὥραν ἐπαναλαμβάνεται. Ἡ ὑπερβατικότης τοῦ Τ. καί ἡ ἀποτελεσματικότης του βασίζεται ἀφ' ἑνός

ἐπί μεταφυσικῶν καί ἀφ' ἑτέρου ἐπί ψυχολογικῶν βάσεων· δέν εἶναι ἀπαραίτητος πρός τοῦτο ἡ ὑπό τοῦ ἱερουργοῦντος κατανόησίς του. Διά τοῦτο εἶναι θλιβερόν ὅτι σημειοῦνται συνεχεῖς ἀλλοιώσεις τοῦ Τυπικοῦ εἰς τόν Ε.Τ. " διότι οὐδείς πλέον τά κατανοῇ".

Κατά τήν διάρκειαν τῆς τελετῆς ἐπιτελεῖται ἡ δομή τοῦ Τ. κατά βαθμίδας μέχρις ἑνός συγκεκριμένου ὑψίστου σημείου πνευματικότητος, μεθ' ὅ ἀκολουθεῖ κατ'ἀντίστροφον σειράν ἡ ἐπαναφορά εἰς τό μηδενικόν σημεῖον ἐξ οὗ ἐξεκίνησε. Τά κείμενα τῶν μαγικῶν καί σχεδόν ὅλων τῶν Ε.Τ. Τυπικῶν ἐδημοσιεύθησαν μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου καί ἐκοινολογήθησαν. Ἐν τούτοις ἡ γνῶσις ἁπλῶς τοῦ κειμένου οὐδέν ἀποκαλύπτει εἰς τόν ἀμύητον ἀναγνώστην καί οὐδεμίαν πληροφορίαν παρέχει περί τῆς ἀποτελεσματικότητος αὐτοῦ.

Τά νεώτερα Τυπικά τοῦ Ε.Τ. ὑποδιαιροῦνται συνήθως εἰς τέσσαρα μέρη: εἰς τό α΄μέρος ἐκτίθεται ἡ διασκευή τοῦ Ναοῦ διά τόν περί οὗ πρόκειται βαθμόν καί τά διάσημα τῶν ἀξιωματικῶν. Εἰς τό β΄μέρος ἀναγράφεται ὁ "Κεραμιστής" τοῦ βαθμοῦ, ἤτοι τό σημεῖον τάξεως, ἡ χειραφία, ἡ ἱερά λέξις κ.ἄ. ἤτοι τά "σημεῖα ἀναγνωρίσεως" τοῦ βαθμοῦ, τά ὁποῖα ἐκστομοῦν διά τούς περισσοτέρους τέκτονας τά κύρια "μυστικά" τοῦ βαθμοῦ καί τά ὁποῖα ἐκμανθάνοντες πιστεύουν ὅτι κέκτηνται ἐφεξῆς τήν οὐσίαν τοῦ βαθμοῦ. Γνωρίζομεν ὅτι ταῦτα δέν εἶναι παρά σύμβολα, ὡς καί τά ἄλλα πού ἀκολουθοῦν καί ἐπομένως περιέχουν βαθυτέραν καί ἀπόρρητον σημασίαν ἡ ὁποία οὐδαμοῦ ἀναγράφεται, ἀλλ'ἀπομαντεύεται διά τοῦ διαλογισμοῦ ἑνός ἑκάστου.

Ἀκολουθεῖ τό γ΄μέρος τό ὁποῖον περιλαμβάνει ἐκτός τοῦ τύπου τοῦ ἀνοίγματος καί κλεισίματος τῶν ἐργασιῶν, τήν τελετήν τῆς εἰσδοχῆς εἰς τόν περί οὗ πρόκειται βαθμόν. Τό μέρος τοῦτο εἶναι ἀσφαλῶς τό σπουδαιότερον ἐξ ἀπόψεως συμβολικῆς καί παραδοσιακῆς, διότι ἐπιλαμβάνεται τῆς καθαγιάσεως τῆς Στοᾶς καί ἀποκαταστάσεως τῆς μυητικῆς ἁλύσου. Τό δ΄μέρος εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τήν "Κατήχησιν" τοῦ βαθμοῦ, ὅπου, ὑπό μορφήν ἐρωταποκρίσεων συνοψίζεται ἡ διδασκαλία αὐτοῦ.-

Εἶναι εὐνόητον ὅτι κάθε τεκτονικός Τύπος, κέκτηται ἰδίαν σειράν Τυπικῶν, τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀπονεμομένων βαθμῶν. Οὕτω ὑπάρχουν Τυπικά τοῦ Σκωτικοῦ Τύπου, Τυπικά τῶν διαφόρων γερμανικῶν Τύπων (τριῶν σφαιρῶν, τῶν Ἐκλεκτικῶν, τοῦ Μπάυρόυτ ἢ τῆς ἀπορρεούσης Μεγ. Ἐθν. Στοᾶς τῆς Γερμανίας (G.L.L.) τοῦ σουηδικοῦ Τύπου τοῦ Τσιννενταρφ, τά Τυπικά τῆς Βασ. Ἀφέδος κ.ἄ. τά ὁποῖα διαφέρουν μεταξύ των σύσιωδῶς ὡς πρός τάς τελετουργίας, οὐχί ὅμως καί ὡς πρός τούς τύπους. Τά Τυπικά τῶν τριῶν πρώτων " συμβολικῶν" βαθμῶν εἶναι ἄγνωστον παρά τινός συνετάγησαν. Εἶναι πάντως ἀρχαιότατα, ἔστω καί ἄν ἀπό τοῦ 1717 κ. ἐφ. ὑπέστησαν διαφόρους ἀναπροσαρμογάς καί ἀλλοιώσεις. Τά Τυπικά τῶν ἀνωτέρων "φιλοσοφικῶν" βαθμῶν συνετάγησαν κατά τό μᾶλλον ἢ ἧττον ὑπό νεωτέρων καί γνωστῶν μυστῶν, ἀρυσθέντων ὅμως ἀσφαλῶς ἱκανῶν στοιχείων, ἐκ προϋπαρξασῶν προγενεστέρων Μυήσεων καί Μυστηριακῶν ὀργανώσεων.

Ἡ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Τ.πραγματοποιουμένη τελετή , ἀποσκοπεῖ πρῶτον εἰς τήν μεταβίβασιν τῆς πνευματικῆς ἐπηρείας ἐπί τοῦ μυουμένου, ὥστε νά καταστῇ οὗτος ἐφεξῆς "ἀποδεδεγμένος" εἰς τήν ἄλυσον τῆς Παραδόσεως τοῦ βαθμοῦ, καί δεύτερον νά τεθοῦν πρό τῶν ὀφθαλμῶν καί τῆς διανοίας τά σύμβολα καί οἱ τύποι, οἱ ὁποῖοι μέλλουν νά ἀποτελέσουν τό θέμα τῶν διαλογισμῶν του, ἐξ οὗ θά πηγάσῃ ἡ ἐσωτέρα ἑρμηνεία τῶν συμβόλων τοῦ βαθμοῦ καί ἡ ἐκ τῆς βιώσεως αὐτῶν ἀλήθεια.

Τά Τυπικά δέν δίδουν πληροφορίας περί τῆς βαθυτέρας ἐννοίας τῶν σύμβολων καί συμβολικῶν τελετῶν· ἀρκοῦνται κατά τό πλεῖστον εἰς φυσικάς καί ἠθικάς ἑρμηνείας. Ἔργον τοῦ μυουμένου εἶναι νά ἀνακαλύψῃ, εἴτε τελείως μόνος, εἴτε μέ τήν ἀρωγήν ἐμπείρου καί φωτισμένου Διδασκάλου, τήν ἐσωτερικήν καί ἀναγωγικήν ταύτην σημασίαν τῶν στοιχείων τοῦ βαθμοῦ του. Πρίν ἢ ἀχθῇ εἰς τό ἀποτέλεσμα τοῦτο, δέν δύναται νά θεωρηθῇ ὡς οὐσιαστικῶς μυηθείς εἰς τόν ἐν λόγῳ βαθμόν. Ὑπάρχουν λοιπόν δύο μυήσεις διά κάθε βαθμόν: α) Ἡ τυπική καί θεωρητική ἥτις ἀπονέμεται κατά τήν τελετήν καί β) ἡ οὐσιαστική ἢ πρακτική, ἡ ὁποία κατακτᾶται διά τῆς προσωπικῆς προσπαθείας τοῦ μύστου. Ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι χωρίς τήν δευτέραν, οὐδεμία κατ' οὐσίαν μύησις συντελεῖται. Διά τοῦτο ἄς μή ἐκπλησσώμεθα ὅταν συναντῶ

μεν "μύστας" τῶν ἀνωτάτων βαθμίδων, οἱ ὁποῖοι κατ' οὐσίαν εἶναι ἀμύητοι, διότι δέν ὑπεβλήθησαν εἰς τόν κόπον νά κάμουν βιώματα τάς ὑποδείξεις, παραινέσεις καί διδάγματα τῶν βαθμῶν των, ἀλλά καί κυρίως δέν εἰργάσθησαν μυητικῶς διά νά ἐπιφέρουν εἰς τό ἐσώτερον εἶναι των τάς βαθμιαίας μεταλλαγάς τάς ὁποίας οἱ ἑκάστοτε βαθμοί προβλέπουν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι τό Τυπικόν ἐνέχει φράσεις κινήσεις, σύμβολα καί γενικῶς τύπους, οἱ ὁποῖοι, λόγῳ τῆς ἐμφύτου δυναμικότητος αὐτῶν (δεδομένου ὅτι ἐξεικονίζουν παγκοσμίους νόμους τοῦ ἀοράτου Σύμπαντος) καί τῆς μακροζώνης συνεχοῦς ἐπαναλήψεως αὐτῶν κατά τόν ἴδιον ἀνάστοτε τρόπον, κέκτηνται δυνατότητας ἀνυπολογίστου σημασίας.

Ἡ οὐσία τοῦ Τ. δέν περιορίζεται ἁπλῶς καί μόνον εἰς τήν ἀναπαράστασιν ἑνός δράματος, μέ σκοπόν μόνον τήν διέγερσιν τῶν κέντρων τῆς προσοχῆς ἤ τῆς συναισθηματικῆς σφαίρας, τοῦ θαυμασμοῦ καί ὅ,τι ἄλλου τῆς ψυχῆς τοῦ μυουμένου, φυσικά μία τοιαύτη ψυχολογική ἐπενέργεια ἐπί τῆς φαντασίας δέν παραμένει ἄνευ ἀποτελέσματος τινος. Ἀποφασιστικῶς ὅμως διά τήν πραγματικήν μύησιν, συντελεῖ ἡ ἀφύπνισις παταστάσεων μή σχετιζομένων τελικῶς μέ οἱονδήποτε φυσικόν ὑπόβαθρον. Διότι δέν εἶναι τό διά τῶν αἰσθήσεων ἀντιληπτόν τό ἀντικείμενον τῶν διαλογισμῶν, ἀλλ' ἡ βαθυτέρα ἔννοια τοῦ συμβολιζομένου. Ἐπειδή ὅμως τοῦτο οὐδέποτε κέκτηται φυσικήν ἤ ὁρατήν μορφήν, ἀπαιτεῖται ὅπως, διά τοῦ καθαροῦ διαλογισμοῦ, μακράν πάσης φυσικῆς ἐπιρροῆς, ἀχθῇ ὁ νοῦς εἰς τήν σύλληψιν, τῆς ἀμιγοῦς ἰδέας τοῦ συμβολιζομένου. Τοῦτο ἀποτελεῖ Ἔργον πολύ δύσκολον διά τόν σημερινόν "πολιτισμένον" ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος, ἐλλείψει πνευματικῆς ἡρεμίας καί λόγῳ τοῦ πολυάσχολου βίου ὅν διάγει, εἶναι ἀνίκανος νά συγκεντρώσῃ τόν νοῦν του, ἔστω καί ἐπί τινα λεπτά ἐπί μιᾶς ἰδέας. Τό Ἔργον τοῦτο ἐν τοιούτοις δέν παύει νά ἀποτελῇ τήν ἀπλουστέραν ἄσκησιν, μέ τήν ὁποίαν ὁ ἐπιθυμῶν ὄντως νά μυηθῇ πρέπει νά ἀρχίσῃ.

Ἄς ἐπανέλθωμεν ὅμως εἰς τήν σημασίαν τοῦ Τυπικοῦ τῆς μυήσεως, ἀναφέροντες ἐνταῦθα μερικάς φράσεις διασήμων ἐσωτεριστῶν:

Ὁ J.J.VAN DER LEEUW (THE FIRE OF CREATION, ADYAR 1925). ἀσχολεῖται μέ τό ζήτημα ἐν ἐκτάσει καί ἐκθέτει τάς ἐξῆς σκέψεις: "Οἱ πλεῖστοι τῶν μεμυημένων, θεωροῦν τό Τυπικόν ὡς ἀπώλειαν χρόνου· ἀναγνωρίζουν ὅτι μερικαί ἀλήθειαι, ἠθικῆς τάξεως, δυνατόν νά διδαχθοῦν μέσῳ συμβόλων· παραδέχονται ὅτι φιλοσοφικαί τινες διδασκαλίαι δύνανται νά γίνουν νοηταί μέσῳ ἀλληγοριῶν καί τελετουργικῶν πράξεων· ἐκπλήσσονται ὅμως καί διερωτῶνται διατί ἡ ἠθική καί φιλοσοφία αὕτη δέν παρέχεται ἄνευ μυστικότητος, ἀλλά καλύπτεται ὑπό πέπλων παντοίων δῶν, ὑπό μορφήν τυπικῶν καί τελετικῶν πράξεων.

"Ἐν τούτοις τό Τυπικόν ἔχει μεγάλην καί ὑψίστην σημασίαν, διότι δι' αὐτοῦ δύναται ὁ ἄνθρωπος νά μεθέξῃ εἰς τό "Ἔργον τοῦ Ἁγ.Πνεύματος, εἰς τό "Ἔργον τῆς διαπλάσεως τοῦ Κόσμου. Δέν ἐκλήθη ἄνευ σκοποῦ ὁ Ε.Τ. ἀνέκαθεν "Βασιλική Τέχνη". Ἐν συνόψει, διά τῆς ἀνθρωπίνης τελετουργίας ἔν ἀκατάπαυστον ρεῦμα συνδέεται μέ τά πανίσχυρα ρεύματα τοῦ δημιουργοῦ Πυρός, ποῦ εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τοῦ Ἁγ.Πνεύματος, καί ἀφ' ἑτέρου, διά τοῦ τελεσιουργουμένου Τυπικοῦ ἐπί τῆς Γῆς, μέρος τῶν θείων τούτων δημιουργικῶν δυνάμεων, καταπέμπεται ἐπί τοῦ χώρου καί τῶν ψυχῶν, ὅπου τοῦτο ἐφαρμόζεται. Κατά τό ἄνοιγμα καί κλεῖσιμον τῶν ἐργασιῶν τῆς τεκτον. Στοᾶς τό θεῖον Τυπικόν ἀκολουθεῖται βῆμα πρός βῆμα, κάθε δέ πρᾶξις αὐτοῦ ἔχει τήν κοσμικήν της σημασίαν".-

Ὁ RENE GUENON παραλλήλως, παραδέχεται ὅτι " τό Τεκτ. Τυπικόν, δέν ἀποτελεῖ κάτι πρός εὐχάριστον διασκέδασιν, ἀλλ' εἶναι καί παραμένει πάντοτε κάτι τό πολύ σοβαρόν καί οὐσιαστικῶς ἀποτελεσματικόν, ἔστω καί ἐν ἀγνοίᾳ τῶν συμμετεχόντων εἰς τήν τελετουργίαν". (APERCUS σ.110).-

Ἐν τέλει, ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νά παραθέσωμεν τάς ὡραίας καί βαθείας σκέψεις τοῦ ENDRES (LE SECRET DUFM) περί Τυπικοῦ. Ἀφοῦ ἐκθέσῃ καί οὗτος τήν σημασίαν τῶν βάσει τοῦ Τυπικοῦ τελουμένων ἱερατελεστιῶν, ὡς ἐξῆς προτρέπει τούς μύστας πρός αὐστηράν τήρησιν τῶν Τυπικῶν των:

"Τούτου κατανοηθέντος, θά σεβασθῆτε τό Τυπικόν. Εἶναι ἡ ὡραιοτέρα καί βαθυτέρα παραβολή. Κάμνει νά πάλλῃ ἐν τῇ καρδίᾳ σας κάτι τό ἀπροσδιόριστον. Σήμερον αὐτή ἡ χορδή, αὔριον

ἡ ἄλλη. Εἶναι ὡς θεῖον τι ὄργανον, τό ὁποῖον φάλλει τό ἆσμα τῆς ψυχῆς σας, ἀδευούσης πρός τήν ἀνθρωπίνην τελειοποίησιν. Τό Τυπικόν κρύπτει τήν βαθυτέραν σοφίαν· οὐχί σοφίαν ἐγκλειομένην εἰς λέξεις, ἀλλά τήν σοφίαν ἥτις ἀποκαλύπτεται διά τῶν ἀποτελεσμάτων της. Διά τοῦ Κάλλους καί τῆς ἐπιρείας τῶν Τύπων του, μᾶς ἀποσπᾶ ἀπό τῆς καθημερινῆς ζωῆς καί τῆς χυδαιότητος. Ὁ σκοπός του εἶναι νά προκαλέσῃ τήν γέννησιν μιᾶς ἀτμοσφαίρας, οὐσιωδῶς διαφορετικῆς ἐκείνης τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν τῇ βεβήλῳ ζωῇ. Διά τοῦτο ἀμέλειαι περί τήν ἀκριβῆ ἐφαρμογήν τοῦ Τυπικοῦ, εἶναι βαρέα σφάλματα".-

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Βασικαί τεκτ. ὁμιλίαι 83.
R.Guenon, Ἐπισκοπήσεις ἐπί τῆς μυήσεως, 92.
J.M.Ragon Α΄15, Γ΄76. "Buletin Theosoph. 1926,No 7,158.
Leadbeater, Ἀρχ.Μυστήρια 17,249.-Λάσκαρις 757.
Dr. Henri Birven, Lebenskunst in Yoga & Magie, Zupίχη 1953
-Hans Otto Beck, Die Rituale der FM, Ἀμβούργ. 1963
- Martin Erler, Der Moderne Mensch & das Ritual, Μόν. 1964
- H.P.Blavatsky, Les Origines du Rituel dans l'Eglise et dans la Maconnerie, Paris 1957
- Alec Meilor, Logen, Rituale, Hochgrade, Graz 1967
- Pierre Mariel, Die Wahren Söhne des Lichtes, Zupίχη 1963

ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ (RITUELIE). Εἰς τήν Δύσιν τά μυητικά ἢ Τυπικά ὑπακούουν εἰς ἀλληλουχίαν θεμάτων ἡ ὁποία ἐπικυροῖ τήν αὐθεντικότητα, τήν "κανονικότητα" αὐτῶν.

Διαδοχικαί φάσεις: α) Σειρά πράξεων διά τῶν ὁποίων συμπίπτουσα καί ἐν συνεχείᾳ διαλύονται οἱ δεσμοί οἱ ὁποῖοι συνδέουν τόν νεόφυτον μετά τοῦ βεβήλου κόσμου.

β) Ἕν λειτουργικόν, μυθικόν δρᾶμα, τό ὁποῖον εἰσάγει τόν μυούμενον εἰς τόν ἱερόν κόσμον.

γ) Παρουσιάσεις τυπολογικῶν ἀντικειμένων (π.χ. τά οἰκοδομικά ἐργαλεῖα, ἢ τά ὅπλα τοῦ ἱππότου εἰς τόν Ε.Τ.) ἢ ἡ ἀφήγησις ἑνός μύθου διά τοῦ ὁποίου ὁ μυούμενος εἰσάγεται εἰς τήν μυστικήν Ἑταιρείαν.

δ) Εἷς ἐπίσημος ὅρκος προφερόμενος ὑπό τοῦ νεοφύτου.

ε) Τύποι ἐπανάδου οἱ ὁποῖοι ἐπιτρέπουν εἰς τόν νεομυ-

ηθέντα νά ἐπανέλθη εἰς τόν βέβηλον κόσμον χωρίς νά ἀλλάξῃ τόν μυητικόν του χαρακτῆρα ὅστις ἐφεξῆς τόν σφραγίζει εἰς αἰῶνα τόν ἅπαντα.

Κατευθυντήριον σχῆμα: Βάσει τῶν θεμάτων τούτων, ἰδού τό ἀκολουθούμενον κατευθυντήριον σχῆμα μιᾶς μυητικῆς τελετῆς:

-Ἐκλογή καί καθιέρωσις τοῦ ἱεροῦ χώρου, ἑνός "Ἁγιαστηρίου" (TEMPLUM, SACRARIUM). Κατ'ἀρχάς ἦτο χῶρος ὑπό τόν οὐρανόν τόν ὁποῖον οἱ χρησμοί καθώριζον ἰδεατῶς, ὅστις δύναται νά εἶναι προσωρινός ἤ ὁριστικός.

-Ἀπομάκρυνσις τῶν βεβήλων πού δέν ἀνήκουν εἰς τήν μυστικήν Ὀργάνωσιν ἤ καί τῶν ἀναξίων οἱ ὁποῖοι δέν ἀπέκτησαν εἰσέτι εἰς τήν Ὀργάνωσιν ἱεραρχικόν βαθμόν ἐπιτρέποντα εἰς αὐτούς νά παραστοῦν εἰς τήν προκειμένην τελετήν.

-Ἄνοιγμα τῆς τελεταρχίας, διά τοῦ ὁποίου δημιουργεῖται χῶρος καί χρόνος ἱερός.

-Θάνατος καί ἀνάστασις τοῦ δοκίμου ὅστις καθοδηγεῖται ὑπό τινος ἀναδόχου ἤ ψυχοπομποῦ (δηλ. ἑνός ψυχαγωγοῦ) ὅπως ὁ ἄγγελος Ραφαήλ, ὁ Ἑρμῆς, ὁ Ὀρφεύς κ.ἄ).

-Δοκιμασίαι αἱ ὁποῖαι συνήθως ὑποδύονται τήν μορφήν περιοδειῶν ἤ καθαρμῶν διά τῶν στοιχείων.

-Ὁ νεόφυτος λαμβάνει τά σημεῖα μιᾶς νέας προσωπικότητος, μυστικόν ὄνομα, εἰδική ἀμφίεσις (π.χ. τό περίζωμα τοῦ Ε.Τ., τόν θώρακα καί τούς πτερνιστῆρας τοῦ ἱππότου, τήν ράβδον τοῦ Ἑταίρου (COMPAGNON) καί συμβολικήν ἡλίκιαν.

-Παράδοσις ὑπό ἐχεμύθειαν τῶν μέσων ἀναγνωρίσεως: σημεῖα, χειρονομία, χειραφία, βάδισμα κ.κ.

-Ἀποκάλυψις (ὑπό μορφήν εὐθεῖαν ἤ συμβολικήν) τῶν ἰδανικῶν τῆς μυστικῆς Ἑταιρείας.

-Ἐπιστροφή εἰς τόν βέβηλον κόσμον τελουμένη διά συμποσίου ἤ Ἀγάπης.

Βιβλιογρ.H.Masson, Diction.Initiatique.Paris
- C.G.Jung, Psychologie et Alchimie, Paris 1970, Buchet
- Persigout (G.), Cabinet de Reflexion, 1945
- J.Cazeneuve, Les Rites et la Condition Humaine, Paris, P.U.F.
- P.Mariel, Dogmes et Rituels des Soc.Secretes, Paris 1961
- D.De Rougemont, Eros et Agape, Paris 1968

ΤΥΠΟΣ.- (RITE).- Τόσον εἰς τόν Ε.Τ. ὅσον καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν, τό σύστημα ἤ σχῆμα, κατά τό ὁποῖον ὑπό καθωρισμένην μορφήν ἐξελίσσεται ἡ τελετουργία. Εἰς τοῦτο συμβάλλουν ἐπίσης τά ἔθιμα μεγαλειτέρας τινος ἐσωτερικῆς ἤ ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος. Εἰς τόν Ε.Τ. π.χ. γίνεται λόγος περί "σκωτικοῦ", "ἀγγλικοῦ", "γαλλικοῦ","χριστιανικοῦ","ναϊτικοῦ", κ.κ. Τύπου, εἰς τήν Ἐκκλησίαν περί ρωμαιο-καθολικοῦ ἑλληνικοῦ, συριακοῦ, κοπτικοῦ Τύπου.

Εἰς τόν Τύπον ἀνήκει κατά κανόνα ἕν συγκεκριμένον Β Τυπικόν, τό ὁποῖον εἶναι διαποτισμένον ἀπό τόν Τύπον.

-μυητικαί τύποι.-Ὁ Πυρήν, ἡ πεμπτουσία ἑνός μυητικοῦ Τυπικοῦ, εἶναι οἱ ἐν αὐτῷ περικλειόμενοι Τύποι. Δι' αὐτῶν ἐπιτυγχάνεται ἡ μεταβίβασις τῆς μυητικῆς ὥσεως (παλμοῦ), ἡ παλμοδότησις μιᾶς πνευματικῆς ἐπηρείας καί ἡ εἴσοδος τοῦ ὑπό μύησιν εἰς τήν ἄλυσον τῶν μεμυημένων.

Οἱ Τύποι ἀποτελοῦν τό ὑπερανθρώπινον, τό μεταφυσικόν στοιχεῖον τῶν μυητικῶν Ταγμάτων, Ὅπως τά σύμβολα, οὕτω καί οἱ Τύποι δέν ἔχουν ἀνθρώπινον καταγωγήν, ἀλλ' ὑπερβατικήν. Εἰς κάθε τυπικόν μυήσεως περιέχονται ὡρισμένοι τύποι, οἱ ὁποῖοι καί ἔχουν τήν μεγίστην σημασίαν διά τήν τελετήν, καί ἐκ τῶν ὁποίων προσδοκᾶται τό ἐπιθυμητόν ἀποτέλεσμα. Ἡ ὅλη τελετουργία τῆς μυήσεως οὐδέν ἀποτέλεσμα οὐσιαστικόν θά εἶχεν ἄνευ τῆς παρεμβολῆς τῶν χαρακτηριστικῶν δι' ἕκαστον βαθμόν τύπων. Μέ τοῦτο δέν ἐννοοῦμεν ὅτι αἱ τελετουργίαι εἶναι περιτταί, διότι ἀποτελοῦν ἕν εἶδος διεγερτικῶν τῆς φαντασίας καί τῶν συναισθηματικῶν κινήτρων, τά ὁποῖα συμβάλλουν εἰς τήν δεκτικότητα τῶν μή εἰσέτι ἠσκημένων εἰς τήν ἄμεσον ἀφομοίωσιν ὑπερυνήθων ἐπιρροῶν ἀτόμων. Ὑπάρχει ὁ κίνδυνος, αἱ τελετουργίαι νά ἐκληφθοῦν ὑπό τῶν παρισταμένων ὡς πολύ σημαντικώτεραι πράξεις ἀπό τούς ἀκατανοήτους καί ἐν πολλοῖς ἀσυλλήπτους ὑπό τῶν αἰσθητηρίων τύπους, τούς ὁποίους συγκαλύπτουν, οὕτως εἰπεῖν, κάτω ἀπό πληθύν συμπληρωματικῶν διατυπώσεων.

Διά νά γίνωμεν πλέον ἀντιληπτοί, θά ἀναφέρωμεν ἕν παράδειγμα: εἷς τῶν κυριωτέρων τύπων πάσης μυητικῆς ἱεροτελεστίας εἶναι τό " Ἄνοιγμα τῶν ἐργασιῶν" συγκείμενον κυρίως

εἰς τήν ἀφήν τῶν φώτων, εἰς ἐνδεχομένας θυμιάσεις καί σπονδάς, εἰς κρούσεις τῶν χειρῶν ἤ τῶν σφυρῶν καί εἰς τήν ἐπίκλησιν τῆς θείας Δυνάμεως πρός κατάπεμψιν τῆς θείας Χάριτος. Ἀφ' ἧς στιγμῆς οἱ τύποι οὗτοι καταργηθοῦν, τότε καί ἡ πομπωδεστέρα λειτουργία εἰς οὐδέν θά συμβάλῃ ἀπό μυητικῆς ἀπόψεως.-

Κάθε βαθμός μυήσεως περιλέγει ἀριθμόν τοιούτων Τύπων, διαφόρων εἰς ἑκάστην περίπτωσιν, τούς ὁποίους ἐπ' οὐδενί λόγῳ ἐπιτρέπεται νά ἀγνοήσωμεν καί νά ὑπερσκελίσωμεν. Ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν τελετικῶν τύπων, πᾶσα ἱεροτελεστία εἶναι ματαία παράστασις θεάτρου.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Βασικαί ὁμιλίαι 153.
-R.Guenon, Ἐπισκοπήσεις ἐπί τῆς μυήσεως 92,117,141,97.

ΤΥΠΤΟΛΟΓΙΑ (TYPTOLOGIE).- Μέθοδος πνευματιστικῆς ἐπικοινωνίας διά κρούσεως ἐπί μιᾶς τραπέζης βάσει ἑνός προκαθωρισμένου κώδικος. Π.χ. μία κρούσις σημαίνει "ναί", δύο κρούσεις "ὄχι". Ἄλλοτε συμφωνεῖται ὅπως τό Α ἀποδίδεται δι' ἑνός κρότου, τό Β διά δύο κρότων, τό Γ διά τριῶν κ.ο.κ. Ἀκόμη συμφωνεῖται ὅπως εἷς τῶν παριστάμενων προφέρει εὐκρινῶς τά γράμματα καί ὅταν συμπέσῃ τό ἐπιθυμούμενον νά ἀποδίδεται εἷς κρότος ἐπί τῆς τραπέζης.

ΤΥΦΩΕΥΣ ἤ ΤΥΦΩΝ.- Ἐκ τῆς ἑνώσεως τῆς Γαίας μέ τόν Τάρταρον ἐγεννήθη ὁ Τ. εἷς τῶν Γιγάντων. Κατ' ἄλλην ἐκδοχήν ἦτο υἱός τῆς Ἥρας μόνης. Ὁ Ἡσίοδος τόν περιγράφει ὡς ὄν τεράστιων διαστάσεων, παντοδύναμον, ἐπάνω δέ εἰς τούς ὤμους του ὠρθοῦντο ἑκατόν κεφαλαί φοβεροῦ δράκοντος, ἀπό κάθε μίαν δέ προέβαλλε μία μαύρη γλῶσσα. Ἀπό τούς ὀφθαλμούς του ἐξηκοντίζοντο φλόγες. Ὁ Τ. διεξάγει τρομερόν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Διός, ὅπου κατόπιν δραματικῶν περιπετειῶν, ὁ τελευταῖος τόν κατανικᾷ.

Ὁ Τ. εἶχεν ὡς σύζυγον ἔν ὄν τερατῶδες, πρός τό ὁποῖον τίποτε δέν ὁμοιάζει, οὔτε θεῖον, οὔτε ἀνθρώπινον, τήν φοβερᾶν Ἔχιδναν. Αὐτή εἰς τό ἐπάνω μέρος τοῦ σώματός της ἦτο νύμφη μέ γλυκύ βλέμμα καί ὡραῖον πρόσωπον, εἰς δέ τό ὑπόλοιπον ἦτο τεράστιος ὄφις σκεπασμένος μέ πολυχρώμους φολίδας. Ἐκ τῆς

ἑνώσεως τοῦ Τ. μετά τῆς Ἐχιδνης ἐγεννήθησαν ἄλλα τέρατα ὡς οἱ κύνες Ὄρθρος καί Κέρβερος, ἡ Λερναία Ὕδρα, ἡ Χίμαιρα κ.ἄ.

Ὁ Τυφών (Τυφωεύς, Ἡ Σήθ) εἶναι ὁ ἀναγκαῖος ἀντίπους τοῦ Θεοῦ. Ὅλαι αἱ θρησκεῖαι παρά τόν Δημιουργόν Θεόν, παρέθεσαν καί τόν ἀντίποδα αὐτοῦ καί τόν παρουσίασαν ὡς ἀντιμαχόμενον καί φιλονικοῦντα πρός τήν δόξαν τοῦ πρώτου. Ὁ Ζεύς εἶχεν ὡς ἀντιμαχομένους τούς Γίγαντας, καί ἰδιαιτέρως τόν Τυφωέα καί τούς Τιτᾶνας, ὁ Ὄσιρις τόν ἀδελφόν του Σήθ-Τυφῶνα, ὁ Ὡρομάσδης τόν Ἀρειμάν, ὁ Βισνοῦ τόν Σίβα, ὁ χριστιανικός Θεός τόν Διάβολον, ἔτι δέ ὁ Χριστός ἀντιμάχεται πρός τόν Ἀντίχριστον. Εἶναι τό σύμβολον τῆς μεριστικῆς καί διαλυτικῆς ἀρχῆς, ἐξίσου ἀναγκαία ὅπως τό σκότος διά τό φῶς. Ὑπό τό σύμβολον τοῦ Τυφωέως-Τυφῶνος-Σήθ, κρύπτεται ἡ παρουσία τοῦ Θ Ναχάς-Ὄφεως, ὅστις ἐπιβουλεύεται τό Καλόν καί τέλος συμβάλλει εἰς τήν ἐπικράτησιν αὐτοῦ (Πρβλ. Διάβολος, Σατάν, 15ην Κλεῖδα Ταρώ).
Βιβλιογρ. "ΕΩΝ" No 2,12.- No 2,12. Ragon, Mac. OCC. 151.

ΤΥΧΗ.- Ὅ,τι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι δέν δυνάμεθα νά ἐξηγήσωμεν, τό ἀποδίδομεν ἁπλῶς εἰς τήν Τύχην. Εἰς τόν Κόσμον ὅμως τίποτε δέν γίνεται τυχαίως καί τά πάντα ὑπόκεινται εἰς τήν νομοτέλειαν τῶν φυσικῶν νόμων (Πρβλ. Εἱμαρμένη, Μοῖρα, Μοιραῖον).

-Τροχός τῆς Τύχης. Ἐν τῶν κυριωτέρων "σημείων εὐαισθησίας" ἑνός ὡροσκοπίου. Δέν εἶναι οὐράνιον σῶμα, ἀλλά "τόπος" ὑπολογιζόμενος ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἡλίου καί τῆς σελήνης. Ἔχει σημασίαν διά τήν ὑγείαν καί τήν εὐζωΐαν τοῦ ἀτόμου.-
Βιβλιογρ. Ἱεροκλέους, Σχόλια εἰς τά Χρ. Ἔπη, 54.
-Σαλούστιος, Περί Θεῶν καί Κόσμου 20.-
-Π. Γράβιγγερ, Ἀστρολογία, τ. Ι.

ΤΥΧΩΝ.(TYCHO-BRAHE).- 1546 - 1601.-

Διάσημος Δανός ἀστρονόμος, ἀσχοληθείς καί μέ τήν Ἀστρολογίαν. Εἰς τό Ἔργον του DE NOVA STELLA, ἐκθέτει τάς περί Ἀστρολογίας ἀπόψεις του. "Προηγουμένως" γράφει, ἀμφέβαλλον περί τῶν ἀστρολογικῶν κανόνων, ἀλλά τό πείραμα μέ ἐδίδαξεν

ὅτι οὗτοι ἔχουν ἑδραίαν βάσιν". Εἰς αὐτὸν ὀφείλεται τὸ ρητόν: " ASTRA REGUNT HOMINES, SED REGIT ASTRA DEUS". Ἐπὶ 20 ἔτη ὑπῆρξεν ὁ ἀστρολόγος τοῦ Αὐτοκράτορος Ροδόλφου ΙΙ. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν του καταλέγεται καὶ ὁ περίφημος KEPLER.
Τὸ 1576 ἔκτισεν ἐπὶ τῆς νήσου Βέν (HVEN) πλησίον τῆς Κοπεγχάγης μεγαλοπρεπῆ πύργον τὴν "Οὐρανιοσύπολιν" ἔνθα ἐγκατέστησεν ἐκτὸς ἀστεροσκοπείου καὶ ἄλλα κτίσματα, ὡς βιβλιοθήκην, τυπογραφεῖον, ἐργοστάσιον κατασκευῆς χάρτου καὶ ἀλχημικὸν ἐργαστήριον. Εἰς τὴν Ἀλχημείαν ἐπεδόθη ὁ Τύχων τῇ προτροπῇ τοῦ Θείου του STENON BILLE.-
Βιβλιογρ. "Voile d'Isis"1925, 571 καὶ No 41 331.-

Τὸ μυστηριῶδες γράμμα Υ̓͂ψιλον τῶν Πυθαγορείων (συμφώνως πρὸς χαλκογραφίαν χαραχθεῖσαν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1580)

- Y -

Υ.- Τό εἰκοστόν γράμμα τοῦ ἑλλ. ἀλφαβήτου καί τό 25ον τοῦ λατινικοῦ. Ἐν τῶν ὀλίγων γραμμάτων τά ὁποῖα αὐτά καθ' ἑαυτά ἀποτελοῦν πλήρες σύμβολον. Ἦτο ἓν τῶν συμβόλων τοῦ Πυθαγόρου, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν ὅτι αἱ δύο τοῦ γράμματος κεραῖαι, συμβολίζουν τάς δύο διαφόρους ὁδούς τῆς ἀρετῆς καί τῆς κακίας. Ἡ πρός τά δεξιά κεραία ὁδηγεῖ, ἔλεγε, πρός τήν ἀρετήν καί ἡ ἀριστερά πρός τήν κακίαν. Διά τοῦτο τό Υ ὠνομάσθη στοιχεῖον τοῦ Πυθαγόρου.

Τόσον εἰς τόν σχετικόν μῦθον τοῦ Ἡρακλέους, ὅσον καί εἰς τήν δηνικλεῖδα τοῦ Ταρῶ (ὁ Ἐρώμενος) ἀπαντᾶται τό σύμβολον τοῦτο μέ τήν πυθαγόρειον σημασίαν.

Κατά τόν J.MALLINGER ("ΣΦΙΓΞ" 1962,382) δύο ὁδοί διανοίγονται πρός τῶν βημάτων τοῦ Διδασκάλου: εἴτε ἡ ὁδός τῆς σωτηρίας, εἴτε τῆς ἀποτυχίας· εἴτε τῆς διονυσιακῆς νίκης, εἴτε τοῦ τιτανικοῦ θριάμβου, ἡ τοῦ καλοῦ καί ἡ τοῦ κακοῦ. Ὁ μύστης ὀφείλει νά χρησιμοποιῇ τάς ἱκανότητάς του μέ σύνεσιν καί μόνον δι' ἔργα φωτός. Τό μυστηριῶδες γράμμα Υ προεβάλλετο εἰς τούς " Σεβαστικούς" διά νά εἶναι εἰς θέσιν καθημερινῶς νά ἐκτιμοῦν τήν πνευματικήν των ἐξέλιξιν. Ἐάν ὁ δεξιός βραχίων ὑπερεῖχε τοῦ ἀριστεροῦ, τοῦτο ἐσήμαινε προαγωγή· εἰς τήν ἀντίθετον περίπτωσιν ὑπεδεικνύετο ὀπισθοδρόμησις. Ἡ ἀμετάβλητος κατάστασις ἐσημαίνετο δι' ἰσοϋψῶν βραχιόνων. Τό σημεῖον τοῦτο ἐχρησίμευεν ὁμοίως ὡς διακριτικόν τῶν μελῶν τοῦ Τάγματος. Τό σύμβολον τοῦτο δέν ὑπενθύμιζε μόνον τήν παράδοσιν τοῦ Ἡρακλέους κληθέντος νά ἐκλέξῃ μεταξύ ἀρετῆς καί κακίας· εἶχεν ὁμοίως μίαν ἄλλην μυστικήν σημασίαν, σχετιζομένην μέ τήν μεταθανάτιον ζωήν τῆς ψυχῆς, τῆς ὁποίας ὅμως μόνον οἱ μεμυημένοι ἐγνώριζον τήν ἀληθινήν ἀξίαν. Ἐξ ἄλλου ὁ MIERS (LEXIKON DES GEHEIMWISSENS) παραδέχεται ὅτι τό Υ εἶναι κατά τήν συμβολικήν τό εἴδωλον τοῦ τριγώνου: ἐνῶ τό τρίγωνον συμβολίζει τήν ἐπί ταὐτῷ συμβολήν

τριῶν δυνάμεων ἤ ἰδιοτήτων, τό Υ σημαίνει τήν πρός τά ἔξω ἐκτίναξιν τῶν δυνάμεων τούτων. Περαιτέρω τό Υ ἐχρησιμοποιήθη πολλάκις διά τήν σήμανσιν τοῦ "Λίν-Σόφ τῆς Καββάλας ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπορρέουν αἱ τρεῖς ἀνώτεραι Σεριφώθ. Ἐνδιαφέρον ἐπί πλέον εἶναι ὅτι τό Υ εἰς τήν ἀραβικήν καί ἑβραϊκήν καλεῖται "Λέν.

Εἰς τήν Τεκτον. διδασκαλίαν τῆς Μεγ. Ἐθν. Στ. τῆς Γερμανίας (G.L.L.) τό Υ θεωρεῖται ἀπό τοῦ 4ου βαθμοῦ, ὡς ἕν εἶδος σταυροῦ καί συνδέεται μέ τόν Ἰησοῦν Χριστόν, πρᾶγμα πού εἶναι κάπως αὐθαίρετον διότι τά ἐπίσημα κείμενα τῆς G.L.L. οὐδεμίαν ἑρμηνείαν δίδουν μέχρι τοῦ 9ου καί τελευταίου βαθμοῦ διά τόΥ.-

Ὁ "Αλμπερτ Φ Πάϊκ (MORALS AND DOGMA, σ. 429) ἑρμηνεύει τό Υ ὡς τό σύμβολον τοῦ ἀῤῥήτου ὀνόματος τοῦ Θεοῦ.

Εἰς θρησκευτικάς παραστάσεις τοῦ Μεσαίωνος (π.χ. εἰς τήν κλειδαριάν τοῦ Μύλου ἐπί τοῦ πίνακος τοῦ DURER " ἡ Μαρία ἐν μέσῳ τῶν θηρίων" τό Υ θεωρεῖται ὡς τό σημεῖον τῆς συνήθους Τριάδος. Εἴς τινας ἀκόμη εἰκόνας ἀνευρίσκεται τό Υ κεκρυμμένον εἰς τό ἱκρίωμα οἰκοδομημάτων πλησίον ἑνός ἰσοσκελοῦς τριγώνου. Εἰς τόν Μιχαήλ "Αγγελον μάλιστα τά δύο σύμβολα συνενοῦνται πρός ἄλληλα.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ (λίθος). Ὁ πολύτιμος λίθος τῶν ἀτόμων τοῦ Τοξότου καί τοῦ Διός. Εἶναι διαφανής κιτρινέρυθρος λίθος δίδων κατά τήν παράδοσιν θάρρος καί πρωτοβουλίαν. Προσελκύει τήν συμπάθειαν καί τόν ἔρωτα, τήν τύχην καί τά πλούτη, πρός τούτοις δέ ἀπομακρύνει τούς κινδύνους. Θεραπευτικῶς ἀποδιώκει τήν ἀϋπνίαν καί προφυλάσσει ἀπό τά λοιμώδη νοσήματα. Ἡ Ἀγ.Χιλδεγάρδη, ἡγουμένη τοῦ BINGEN, συνιστᾶ τήν χρῆσιν τοῦ Υ. πρός ἀπαλλαγήν ἀπό τά κακά πνεύματα. Ὁ Παράκελσος ἀναγνωρίζει τόν Υ. ὡς ἕν ἀρκάνιον ἐναντίον τῶν πυρετῶν τῶν ἐλκόντων τήν προέλευσιν ἐκ τῆς σήψεως τῶν ὑδάτων καί τῆς γῆς (ἐλώδεις πυρετοί);

ΥΛΟΣ.- Ἑρμητ. Πολλοί ἐφαντάσθησαν ὅτι ἡ "Υαλος ἦτο ἡ Οὐσία τῶν φιλοσόφων, ἐπειδή εἶναι σταθερωτάτη οὐσία καί διότι τά πάντα λαμβάνουν ὑαλώδη ὑφήν διά μακρᾶς ἐπεξεργασίας ὑπό ἰσχυροῦ πυρός. Ἐν τούτοις δέν πρόκειται περί τῆς πρώτης ὕλης

τῶν σοφῶν, ἄν καί ὁ Ραϋμόνδος Λοϋλλος, ἐρωτηθείς τί εἶναι ἀλχημιστής, ἀπήντησεν ὅτι " εἶναι ἐκεῖνος ὅστις γνωρίζει νά παρασκευάζῃ Ὕαλον". Διά τοῦ ὅρου ὅμως τούτου, ὁ σοφός ἐκεῖνος μύστης ὑπενόει τό μαγιστέριον ἐν λευκώσει, τό ὁποῖον εἶναι πράγματι οὐσία τις ὑαλώδης, διαφανής καί στιλβουσα. Τήν ἐξήγησιν ταύτην δίδει ὁ φιλαλήθης εἰς τό ἔργον του: ENNARATIO METHODICA TRIUM MEDICINARUM GEBRI. Ἡ ἰδία οὐσία ἐν λευκώσει ἐκλήθη ὑπό τινων καί Ὕλη τοῦ φαραώ ἤ πλαστική Ὕαλος. Διά τῆς ἰδίας ταύτης ὀνομασίας Ὕαλος, ἐσυμβόλισαν τινές καί τήν τελείαν προβλητικήν κόνιν, ἐπειδή ἀντέχει εἰς τό πῦρ χωρίς νά ἀλλοιοῦται καί ἐξαχνοῦται" . (PERNETY).-

ΥΓΕΙΑ (ἡ τριπλή ὑγεία).- Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ καθημερινῇ του ζωῇ, παρουσιάζει τριῶν εἰδῶν ἐκδηλώσεις , τάς ὁποίας ἀνάγομεν συνήθως εἰς τάς τρεῖς ὑποστάσεις αὐτοῦ: αἱ ἐκδηλώσεις αὗται ἔχουν ὡς ἀντικείμενον τό σῶμα καί σχετίζονται μέ τήν αὔξησιν, τήν θρέψιν, τήν συντήρησιν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ· τήν ψυχήν, ὅπου ἀνακλῶνται τά διάφορα καί πολύποικιλα συναισθήματα καί αἱ αἰσθήσεις· τό πνεῦμα τοῦ ὁποίου αἱ ἐκδηλώσεις ἀναφέρονται εἰς τάς διανοητικάς λειτουργίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔργον τοῦ μύστου εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀξίας μιᾶς ἑκάστης τῶν ὑποστάσεων αὐτῶν καί τῆς σημασίας ἥν αὗται κέκτηνται διά τήν πρόοδον αὐτοῦ καί τήν ἐπιτέλεσιν τοῦ προορισμοῦ του. Γενικός κανών διαβιώσεως καί καταλλείς τῆς ὅλης μυσταγωγικῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἡ διατήρησις τῶν τριῶν τούτων ἀρχῶν, " ἐν ὑγεία" τ.ἔ. ἡ δημιουργία ἑδάφους καταλλήλου διά τήν ἁρμονικήν ἀνάπτυξιν αὐτῶν, διά τῆς παραλλήλου ἐνισχύσεσεως τῆς ἐνεργητικότητος τοῦ πνεύματος, τῆς εὐαισθησίας τῆς ψυχῆς καί ζωτικότητος τοῦ σώματος.

Ὅπως ἵνα ἀποκτήσωμεν καί διατηρήσωμεν καλήν φυσικήν ὑγεῖαν ἐν τῷ σώματι ἡμῶν, ἤτοι διά νά προφυλάξωμεν καί ἐπαυξήσωμεν τάς ὀργανικάς ἡμῶν δυνάμεις, ἐφαρμόζομεν ὡρισμένους κανόνας ὑλικῆς διαβιώσεως καί τροφῆς αἱ ὁποῖαι διδάσκονται ὑπό τῆς ὑγιεινῆς, κατά τόν ἴδιον τρόπον ἵνα διατηρήσωμεν τήν

ψυχήν ἡμῶν καί τό πνεῦμα ἐν ὑγείᾳ, ὀφείλομεν νά ἀκολουθήσωμεν ὡσαύτως ὡρισμένους κανόνας ψυχικῆς καί πνευματικῆς ὑγείας.

Ἡ Ψυχή τρέφεται καί αὐξάνεται διά τῆς καλλιεργείας τῶν συναισθημάτων, διά τῆς "χαλιναγωγήσεως τῶν παθῶν, διά τῆς ὑφώσεως ὑπεράνω τῶν ποταπῶν συμφερόντων, διά τῆς περιστολῆς τῶν ἀντικοινωνικῶν τάσεων" ἤτοι διά τῆς Ἀγάπης. Τό Πνεῦμα ἐνδυναμοῦται διά τῆς "συλλήψεως τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν τῆς δόξης, τῆς ἀρετῆς καί τοῦ καθήκοντος" διά τῆς παροχῆς εἰς αὐτό ἐλευθερίας κινήσεως ὥστε νά ἐπιτελῇ τόν προορισμόν του, ὅστις εἶναι ἡ καθοδήγησις τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος. Ἡ ὅλη ἀγωγή τοῦ πνεύματος συνίσταται εἰς τήν ἀπόκτησιν τῆς Γνώσεως.

Δέν ἀρκεῖ ὅμως τό σῶμα νά διατηρῆται ὑγιές, ἡ ψυχή νά ἐμπνέεται ὑπό τῆς Ἀγάπης καί τό πνεῦμα νά ἐνισχύεται ὑπό τοῦ καρποῦ τῆς Σοφίας. Ἀπαιτεῖται καί ἡ τήρησις ἑνός ἄλλου ὅρου ἄνευ τοῦ ὁποίου τό ἀποτέλεσμα τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς εἶναι πενιχρόν, ἄν ὄχι θλιβερόν. Ἀπαιτεῖται ἡ ἁρμονική ἐξέλιξις τῶν τριῶν τούτων ἀρχῶν εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀνάπτυξις τῆς μιᾶς νά μή γίνεται εἰς βάρος τῆς ἄλλης.

Ἐάν ρίψωμεν ἓν βλέμμα εἰς τήν κοινωνίαν, θά ἀναλύψωμεν τόσα καί τόσα ἄτομα τά ὁποῖα ζοῦν εἰς μίαν κατάστασιν ἀπορροφήσεως τῶν διαφόρων των συστατικῶν ἀρχῶν ὑπ' ἀλλήλων. Θά συναντήσωμεν ἄτομα τελείως ὑλικά τά ὁποῖα ζοῦν ἀποκλειστικῶς καί μόνον διά τάς σωματικάς των ἀπολαύσεις, διά τά μικροκέρδη των κ.κ., ἄτομα τελείως ψυχικά ζῶντα μόνον καί μόνον διά τάς ψυχικάς ὑπερβολάς, δι' ἀκαταισχέτους χαράς, δι' ἀδαμάστους θυμούς, δι' ἐξαντλητικά πάθη· ἄτομα τέλος ἄκρως πνευματικά, λησμονοῦντα ἤ παραμελοῦντα τελείως τήν τροφήν καί τήν φιλίαν. Καί εἰς τάς τρεῖς περιπτώσεις δέν εὑρισκόμεθα ἐνώπιον ἰσορροπημένων ἀνθρώπων.

Ἔργον συνεπῶς τοῦ μέλλοντος μύστου εἶναι ἡ διαμόρφωσις τῆς ζωῆς του τοιουτοτρόπως ὥστε καί αἱ τρεῖς ἀρχαί του νά ἀναπτύσσωνται ἁρμονικῶς καί ἐκ παραλλήλου· ἡ κατάστασις ἥτις δημιουργεῖται τότε εἶναι ἐκείνη τήν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπεκάλεσαν Εὐδαιμονίαν, ὡς βασιζομένην ἐπί θετικῶν πραγμα-

τικῶν καί μή δυναμένων νά ἀπολεσθοῦν κτημάτων, οἷα εἶναι διά τό σῶμα ἡ ὑγεία, διά τήν ψυχήν ἡ εἰρήνη καί διά τό πνεῦμα ἡ σοφία.
Βιβλιογρ. -Π. Γ ράβιγγερ, Θεμέλια Βασ. Τέχν. 62.Idem, Πολιτισμός καί μυητική ἀγωγή, 54, κ. ἑφ.
-Φυσική καί τεχνητή ὑγεία, Π.Γράβιγγερ, Ἰατροσοφ.I 131
-Ὑγεία καί ἀσθένεια (ἀστροδιαγνωστική),Idem, I, 212.
- Ὅροι διατηρήσεως τῆς ὑγείας: Γράβιγγερ, Νοσολογία I 18
-Ὑγιεινολογία: Π.Γράβ. Ἰατροσοφία I 131= Ἀστροϊατρική I, 21, 57.
-Ὑγεία βάσει τοῦ ΩΡ.Γ ράβ. Ἰατροσ. I 133 = Ἀστροϊατρική 145.-

ΥΓΚΔΡΑΖΙΛ (YGGDRASIL). Τό δένδρον τῆς Ζωῆς εἰς τήν μυθολογίαν τῶν βορείων λαῶν, ἀνάλογον πρός τό Ἰνδικόν Ἀσβάτα .(ΣΦΙΓΞ" 1962, 38).

ΥΓΡΟΝ .-Ἡ στοιχειακή ἰδιότης ἡ ὁποία μετά τοῦ "ψυχροῦ" δίδει γένεσιν εἰς τό Ὕδωρ καί μετά τοῦ "θερμοῦ" παράγει τόν Ἀέρα. Αἱ ἰδιότητες τοῦ "ὑγροῦ" ἐπί τοῦ φυσικοῦ πεδίου εἶναι: Διάβρεξις, ρευστότης, ἐλαστικότης, ἀποσύνθεσις, ὑποδοχή, ἀπάμβλυνσις. Ἐπί τοῦ ψυχικοῦ πεδίου εἶναι: Παθητικότης, ἀφομοίωσις, μεταβλητότης, παθητική ἐπιθυμία ὑποκύψεως.
-Ὑγρόν ριζικόν (HUMIDE RADICAL).-Εἰς τήν ἑρμητικήν φιλοσοφίαν καλεῖται οὕτω ὁ Ὑδράργυρος τῶν σοφῶν.

ΥΔΑΤΑ (τά). Εἰς τήν παραδοσιακήν λογοτροπίαν νοοῦνται τά "πρωταρχικά ὕδατα" ἤτοι ἡ μητρική Οὐσία ἐπί τῆς ὁποίας ἔρρᾶ τό πατρικόν Πνεῦμα, πρός γονιμοποίησιν καί διάταξιν εἰς κόσμον". Παρεστάθη διά πλήθους συμβολικῶν ὀνομάτων ὡς Ὠκεανός, Τιαμάτ, Μουλαπρακρίτη κ.ἄ. Τά Ὕδατα εἶναι συνυφασμένα μέ τόν συμβολισμόν τοῦ πρωταρχικοῦ Χάους.
Βιβλιογρ. Ziegler, Uber "Urwasser". Aurobindo,Upanish 378.

ΥΔΑΤΟΜΑΝΤΕΙΑ.-Ἡ πίστις εἰς τάς μαντικάς ἰδιότητας τοῦ ὕδατος εἶναι πανάρχαια καί γενική. Τόσον οἱ Ρωμαῖοι, ὅσον καί οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοί μετεχειρίζοντο διαφοροτρόπως

τό ὑγρόν στοιχεῖον πρός μάντευσιν γεγονότων. Κατά βάσιν στηρίζεται ἐπί τῆς συγκεντρωμένης παρατηρήσεως τοῦ ὕδατος τοῦ εὑρισκομένου ἐντός ποτηρίου ἤ φιάλης. Τό παρατηροῦν ἄτομον περιπίπτει εἰς κατάστασιν ἐκπνευματώσεως (Τράνς) καί προλέγει τά μέλλοντα νά συμβοῦν. Λέγεται ὅτι ὁ Καλλιόστρο διά τῆς μεθόδου ταύτης προεῖπε τήν ἐπερχομένην Ἐπανάστασιν τῆς Γαλλίας καί ὅλας τάς ἀπατροπαίους πράξεις κατ' αὐτήν.

ΥΔΡΑΡΓΥΡΟΣ.- (MERCURIUS).- Μία ἐκ τῶν τριῶν ἀλχημικῶν ἀρχῶν. Σπεύδομεν ἀμέσως νά δηλώσωμεν ὅτι οὐδεμία ἀπτή συγγένεια ὑπάρχει μεταξύ τοῦ φιλοσοφικοῦ τούτου ὑδραργύρου καί τοῦ χημικοῦ μετάλλου. Ὁ Πλάνισκάμπυ γράφει: "Τό ὑγρόν ριζικόν τῶν πάντων τό ὁποῖον ἐν τῇ Ἀλχημείᾳ καλοῦμεν ὑδράργυρον, εἶναι ἡ ὑγρά οὐσία, ἡ πρωταρχική ἐν τῷ σπέρματι τῶν πάντων· ἐπ' αὐτῆς δρᾷ τό πῦρ τῆς Φύσεως ἤτοι ἐν τῷ θησαυρῷ τῆς ἀβύσσου ταύτης. Καλῶ ἄβυσσον τάς ἰδιότητας καί τάς ἀρετάς τοῦ ζωτικοῦ τούτου πνεύματος, τάς ὁποίας κατέχει εἰς ἀπεριόριστον βαθμόν". " Εἰς τόν Ὑδράργυρον ἀποδίδεται ἡ ἔννοια τῆς εὐκινησίας, τῆς ἀσταθείας, τῆς ὑγρότητος. Ὁ Υ. εἶναι τό ὕδωρ τῶν φιλοσόφων ὅπερ δέν διαβρέχει".(FABRE καί PLANISCAMPY).

Ὁ BECHER ἐξ ἄλλου προσθέτει: Ὑ. εἶναι ρευστόν μέταλλον ἀποτελούμενον ἐκ μεταλλικῆς γῆς καί ἐκ ρευστοποιητικῆς γῆς (TERRE FLUIDIFICANTE). Διά τοῦτο ὑπάρχουν ἰσάρριθμοι ὑδράργυροι πρός τά μέταλλα, τά ὁποῖα δύνανται νά ἑνωθοῦν πρός τήν ρευστοποιητικήν ταύτην γῆν. Ὑφίσταται τοσαύτη συμπάθεια μεταξύ τῆς γῆς ταύτης καί τῶν μετάλλων, ὥστε ὅταν ἅπαξ μιχθοῦν μεταξύ των, προσάπτεται οὗτος τόσον ζωηρῶς καί σταθερῶς, ὥστε μᾶλλον συμπύκνοῦται (COAGULER) παρά ἀφήνει νά διαχωρισθῇ . Εἰς τήν θαυμαστήν δέ ταύτην συμπάθειαν, ἔγκειται ὅλον τό μυστικόν τῆς ἑρμητ. φιλοσοφίας ἤ τοῦ Μεγ. Ἔργου, ἤτοι εἰς τήν ἀπόκτησιν τῆς ὑδραργυρικῆς ταύτης γῆς ἐντελῶς καθαρᾶς εἰς τήν κατάστασιν ἐν ᾗ εὑρίσκεται πρίν ἑνωθῇ μεθ' οἱουδήποτε μετάλλου. Εἰς αὐτό ἐπίσης συνίσταται ἡ διαφορά μεταξύ τοῦ κοινοῦ Ὑ. καί τοῦ τῶν Φιλοσόφων. Ὁ πρῶτος ἀποτελεῖται ἐκ τῆς γῆς ταύτης καί μιᾶς πρός τούτοις μεταλλικῆς γῆς, ὁ δεύτερος δέν εἶναι παρά μία ὑδραργυρική γῆ ἤ ρευστοποιητική".

- Διαλυτικός Υ.- Είναι έκεῖνος ὅν οἱ φιλόσοφοι χρησιμοποιοῦν διά τήν ἀναγωγήν τῶν μετάλλων, τῶν ὀρυκτῶν, τῶν φυτῶν καί ἐν γένει ὅλων τῶν σωμάτων, εἰς τήν πρώτην αὐτῶν οὐσίαν. Ὑπάρχουσι τριῶν εἰδῶν Υ. κατά τό πνεῦμα τῶν φιλοσόφων: ὁ ἁπλοῦς διαλ. Υ., ὁ σύνθετος, ὅστις εἶναι καί ὁ κυρίως Υ. αὐτῶν καί ὁ καινός Υ. ἐξαγόμενος ἐκ τῶν μετάλλων, Ὁ ἁπλοῦς Υ. εἶναι ἐν ὕδωρ ἐξαγόμενον κατά τούς κανόνας τῆς τέχνης των ἐκ μιᾶς οὐσίας τῆς ὁποίας τό ὄνομα ἐκράτησαν ἐπιμελῶς μυστικόν, καί εἰς τήν ὁποίαν ἔδωσαν ἄπειρλαν ὀνομάτων τινά τῶν ὁποίων ἀνεγράψαμεν πραγματευόμενοι τό λῆμμα Οὐσία. Τήν ἀποκαλοῦν συνήθως Μαγνησίαν, μόλυβδον, Χάος. Εἶναι μία ὀρυκτή οὐσία.

Ὁ Φιλαλαλήθης ὁρίζει τόν Υ. τοῦτον ὡς ὕδωρ, ἤ ξηρόν ἀτμόν, κολλώδη, πλήρη ὁξύτητος, πτητικώτατον, διαλυόμενον εὐκόλως εἰς τό πῦρ, διαλύοντα τά μέταλλα διά φυσικῆς διαλύσεως καί ὅστις ἀγάγει τό πνεῦμα των ἀπό θέσει εἰς δυνάμει. Ὁ σύνθετος Υ. εἶναι ἐκεῖνος περί οὗ μόλις ὠμιλήσαμεν, εἰς τόν ἀποῖον ὅμως προστίθεται μία δευτέρα οὐσία, οὕτως ὥστε ἀποκαλοῦν αὐτόν ☿ Ρέμπις, ἤ Ὀρείχαλκον τῶν σοφῶν. Σχεδόν ὅλοι οἱ φιλόσοφοι ὁμιλοῦν ἀποκλειστικῶς εἰς τά συγγράμματά των μόνον περί τοῦ Υ. τούτου.

- Παγκόσμιος Υ. Εἶναι τό πνεῦμα τό διαδεδομένον εἰς τό Σύμπαν καί ἐμψυχοῦν αὐτό.

Βιβλιογρ.O.Wirth, Ἀλχ.ἰδεογραφισμός 18.
Χρυσοποιΐα 4., Π.Γράβιγγερ, Ἑρμητ.Φιλοσ. I.113.
Grasselame, Ἀλχημ. Ὡδή 50, 53. Alleau,Alch.Trad. 129,167
J.Evola, Trad.Herm. 42. Fulcanelli, Demeure's I 173,191...
Allendy, Paracelse 71. Peuckert 30.Guenon;Gr.Triade 85.
Paracelsus, I 73,68, 116,640;III 152, 178,376,876.

ΥΔΡΟΣΤΑΘΜΗ ἤ ἁπλῶς ☿ Στάθμη.- (NIVEAU). Εἶναι τό δεύτερον τῶν κινητῶν κοσμημάτων τῶν συμβολικῶν Στοῶν τοῦ Ε.Τ. Κοσμεῖ τό περιλαίμιον τοῦ α΄Επ. Εἶναι τό ἔμβλημα τῆς ἐρεύνης (κατά βάθος), τῆς ἀληθείας, τῆς ἰσορροπίας· φαίνεται νά δεικνύῃ τήν ὁδόν πρός τό "μέσον δῶμα". Μαζί μέ τό νῆμα τῆς ☿ Στάθμης καί τόν Γνώμονα ἐπιτρέπει τήν κανονικήν κατασκευήν τοῦ Ναοῦ.

Διακρίνομεν τήν Ὑδροστάθμην σκαλισμένην κατωθεν τοῦ θείου ὀφθαλμοῦ καί ὑπεράνω τοῦ Δημιουργοῦ, Ἀρχιτέκτονος τῶν θεῶν, τοῦ Βισβακάρμα εἰς τόν ὑπόγειον Ναόν τῆς Ἐλλόζα(Ἰνδίαι). Ἡ Ὑ.εὕρηται εἰς σχέσιν μέ τήν (ὑδραργυρικήν) Στήλην Β.Ἀ. (Λ.GEDALGE, RHEA).

ΥΔΡΟΧΟΟΣ(AQUARIUS, WASSERMANN). Τό ἑνδέκατον κατά σειράν σημεῖον τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου. Διά τοῦ ὀνόματος "Ὑδροχόος" ὑπονοεῖται ὁ ποιμήν Γανυμήδης, τόν ὁποῖον ἡρπάσθη ὁ Ζεύς καί ὑπό μορφήν ἀετοῦ ἀνήρπασεν εἰς τούς οὐρανούς. Ἐκεῖ τῷ ἀνετέθη ὡς ἔργον ἡ διανομή οἴνου καί νέκταρος εἰς τούς ἀθανάτους, ἀντικαταστήσας εἰς τοῦτο τήν θεάν Ἥβην. Ἄξιον ἰδιαιτέρας παρατηρήσεως εἶναι τό γεγονός ὅτι τό ἑνδέκατον τοῦτο ζῴδιον φέρει ἀνάλογον ὄνομα πρός τό τοῦ Ὑδροχόου εἰς τάς πλείστας γλώσσας τῶν γνωστῶν ἀρχαίων λαῶν. Τόσον οἱ Κινέζοι, ὅσον οἱ Χαλδαῖοι, ὅσον ἀκόμη καί οἱ Ἄραβες ἐκάλουν τό ζῴδιον τοῦτο μέ ἀνάλογα ὀνόματα. Κατά τήν ἐσωτερικήν παράδοσιν τά τοιαῦτα γεγονότα ἐξηγοῦνται καί ἀποτελοῦν τεκμήριον τοῦ καθολικοῦ καί ἀμεταβλήτου τῶν φυσικῶν ἀληθειῶν, ἀδιακρίτως τόπου καί χρόνου.

Εἰς τό ζῴδιον τοῦτο, ἀποδίδεται ὡς θεότης τοῦ δωδεκαθέου ἡ Θεά Ἥρα (Βλ.λ.) ἡ ἐπίσημος σύζυγος τοῦ Διός, τήν ὁποίαν πολλοί ἐκ τῶν ποιητῶν καί φιλοσόφων ἐθεώρησαν ὡς προσωποποίησιν τοῦ μεταξύ οὐρανοῦ, γῆς καί θαλάσσης εὑρισκομένου ἀέρος (αἰθέρος). Θεωρεῖται ὡς μήτηρ τοῦ Ἡφαίστου καί τροφός τοῦ Ἑρμοῦ. Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καί τῆς Ρέας ἐγεννήθη συγχρόνως μετά τοῦ Διός εἰς τό ἄντρον τῆς Δίκτης.

Πρίν καταστῇ ἡ Ἥρα ἐπισήμως ἡ σύζυγος τοῦ Διός, εἶχε μυστικάς ἐρωτικάς σχέσεις μετ' αὐτοῦ ἐπί 300 ἔτη, ἐκ τῶν σχέσεων δέ τούτων ἐγεννήθη ὁ Ἥφαιστος.(Ὅμηρος, Ἡρόκλος) Λέγεται δέ ἐν προκειμένῳ ὅτι ἡ πρώτη ἐρωτική συνένωσις ἐγένετο δι' ἐξαπατήσεως τῆς Ἥρας ὑπό τοῦ Διός, μεταμορφωθέντος εἰς κόκκυγα καί διαρκούσης μιᾶς θυέλλης ἐλθόντος νά κρυβῇ εἰς τούς κόλπους της, καταφύγιον τό ὁποῖον ἐν τῇ καλοκαρδίᾳ της ἡ Θεά ἀσμένως προσέφερε· κατά τήν στιγμήν ὅμως ἐκείνην, ὁ Ζεύς ἀναλαβών τήν προτέραν του μορφήν, ἐβίασε τήν Θεάν. Παρ' ὅλα ταῦτα ἠγαπήθησαν ἐγκαρδίως μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ ἐπισή-

μου γάμου των, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρχισε νά γίνεται ἄπιστος, ἡ δέ Ἥρα νά κατατρώγεται ὑπό αἰσθημάτων ζηλοτυπίας καί ἐνδικήσεως.

Λί διαμάχαι των ἀποτελοῦν τό θέμα σωρείας μύθων, ἐκ τῶν ὁποίων χαρακτηριστικώτεροι εἶναι δύο. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ σχετιζόμενος μέ τήν τιμωρίαν τῆς Ἥρας ὑπό τοῦ Διός δι' ἀναρτήσεως αὐτῆς ἐκ χρυσῆς ἁλύσου μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς εἰς τήν ἀτμόσφαιραν, ἐνῷ εἰς ἕκαστον τῶν ποδῶν της προσέδεσε βαρύν ἄκμονα. Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ ἀναφερόμενος ὑπό τοῦ Πλουτάρχου, περί τοῦ στρατηγήματος τό ὁποῖον μετεχειρίσθη ὁ Ζεύς διά νά ἀναγκάσῃ τήν σύζυγόν του, ἡ ὁποία εἶχεν ὑποσυρθῇ ἐπί τοῦ Κιθαιρῶνος μέ τήν ἀπόφασιν νά διακόψῃ τάς σχέσεις μετ' αὐτοῦ, διά νά ἐπανέλθῃ εἰς τήν οἰκογενειακήν ἑστίαν. Εἶχε δηλ. διαδώσει ὅτι πρόκειται νά νυμφευθῇ τήν ὡραίαν Θνητήν Δαιδάλην. Τοῦτο μαθοῦσα ἡ Ἥρα κατέρχεται ἐν σπουδῇ τοῦ ὄρους, τρέχει εἰς τό μέσον τῆς συνοδείας ἡ ὁποία ἔφερε τήν νύμφην πρός τόν Δία, τῆς ξεσχίζει τά φορέματα καί μόλις τότε ἀνακαλύπτει ὅτι ἐπρόκειτο περί κορμοῦ δένδρου δρυός καταλλήλως μόνον ἐπενδεδυμένου ὥστε νά ἔχῃ ἀνθρωπίνην μορφήν. Ἡ χαρά τότε λαμβάνει τήν θέσιν τῆς ζηλοτυπίας καί ὁ Ζεύς ἐπαναφέρει τήν μετανοήσασαν Ἥραν εἰς τήν κορυφήν τοῦ Ὀλύμπου.

Ἀλλ' ἡ Ἥρα δέν ὑπομένει πάντοτε μετά τῆς αὐτῆς καρτερίας τάς ἀπιστίας τοῦ συζύγου της. Μέ τήν βοήθειαν τοῦ Ποσειδῶνος καί τῆς Ἀθηνᾶς θά κατόρθωνε νά τόν δεσμεύσῃ ἐάν ἡ Θέτις δέν ἐκάλει εἰς βοήθειαν τοῦ Διός τόν Αἰγαίωνα, τόν Γίγαντα τῆς θαλάσσης. Ἐνίοτε φαίνεται ὅτι ἤθελε νά συμπράττῃ μέ τούς Τιτᾶνας κατά τῶν ὁποίων ἐθριάμβευεν ὅμως ὁ λάμπων θεός τοῦ οὐρανοῦ. Εἰς μίαν μάλιστα στιγμήν ἐξάψεως κατά τοῦ Διός, τίκτει μόνη τόν Θ Τυφωέα, τό τέρας μέ τάς ἑκατόν κεφαλάς καί μέ τήν φοβεράν φωνήν.

Ἀλλ' ἐάν ἐσυγχώρει σχεδόν πάντοτε τάς ἀπιστίας τοῦ συζύγου της, κατεδίωκεν ἀπηνῶς τάς γυναῖκας αὐτοῦ ἤ τά ἐκ τῶν συνευρέσεων τούτων γεννώμενα τέκνα. Μόνον ὁ Ἑρμῆς εὗρε συγκατάβασιν ἀπέναντί της. Ἐν τούτοις δέν ὑπῆρξε καί πάντοτε ἀγνή καί τιμία. Ἔσχε καί αὐτή μίαν ἄνομον σχέσιν μέ τόν Τιτᾶνα Εὐρυμέδοντα, ἐκ τῆς ὁποίας ἑνώσεως ἐγεννήθη ὁ Τιτάν

Προμηθεύς.

Κυρίως ὅμως ἐναντίον τοῦ Ἡρακλέους ἀνέπτυξεν ὅλο τό μῖσος της, ἀλλά καί ἐκεῖνος ἐγνώριζε τά τρωτά σημεῖα τῆς θεᾶς, ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι κάποτε ἔσυρεν ἐναντίον της βέλος μέ τρεῖς αἰχμάς διά τοῦ ὁποίου τήν ἐπλήγωσεν εἰς τόν μαστόν. Ὅταν ὅμως ἡ ζηλοτυπία της ἔπαυε, ἡ Ἥρα εἶχεν εὐαίσθητον καί παρήγορον ψυχήν. Ὅλοι οἱ νικημένοι, ὅλοι οἱ ὑπό τῆς τύχης δοκιμασμένοι, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν παρ' αὐτῆ ἄσυλον καί τήν ἐπεκαλοῦντο, εὕρισκον παρ' αὐτῆ ὑποστήριξιν καί περίθαλψιν.

Ἦτο κυρίως ἡ προστάτις τῆς γυναικός ἐν γένει. Τήν ἐπεκαλοῦντο αὗται εἰς ἅπασας τάς περιστάσεις τοῦ βίου των. Πρό παντός ὅμως ἦτο τό πρότυπον τῆς συζύγου, ἡ ὁποία ἄλλοτε λατρεύει τόν σύζυγόν της, ἄλλοτε τόν ζηλεύει καί ἀκόμη τόν ἐγκαταλείπει προσωρινῶς, πλήν ὅμως ἐπανέρχεται εἰς τήν συζυγικήν ἑστίαν μετά κατηφείας καί προθυμίας τά πάντα νά συγχωρήσῃ.

Ὁ Ταῶς ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερόν πτηνόν τῆς Ἥρας, ἐλέγετο δέ ὅτι ἦσαν οἱ ὀφθαλμοί τοῦ Ἄργου οἱ παριστάμενοι ἐπί τῆς οὐρᾶς τοῦ πτηνοῦ, τόν ὁποῖον Ἄργον εἶχε φονεύσει ὁ Ἑρμῆς κατά διαταγήν τῆς Ἥρας καί εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἐφύλαττε τήν Ἰώ, μεταμορφωμένην ὑπό τοῦ Διός εἰς ἀγελάδα. Ἐξ ἄλλου ὁ κόκκυξ ἦτο ἱερός εἰς τήν Ἥραν, ὡς ἀνάμνησις τῆς πρώτης ἐρωτικῆς συνευρέσεώς της μετά τοῦ Διός.

Τό δίκταμνον ἐκ τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, ἡ παπαροῦνα, ἡ ροφιά ἦσαν τά εὐχαριστώτερα δῶρα τά ὁποῖα προσεφέροντο κατά τάς θυσίας.-

- Ἀλληγορικῶς.- Περί τήν 21ην Ἰανουαρίου, ὁ Ἥλιος ἐγκαταλείπων τό ζῴδιον τοῦ Αἰγόκερω εἰσέρχεται εἰς τό τοῦ Ὑδροχόου, ἐν τῷ ὁποίῳ πάντοτε ἀνερχόμενος, παραμένει μέχρι τῆς 19ης περίπου τοῦ Φεβρουαρίου. Ὁ Φεβρουάριος λοιπόν εἶναι, τρόπον τινα, ὁ μήν τοῦ αὐξανομένου φωτός, ὡς τοιοῦτος δέ ἐθεωρήθη ὑπό τῶν παλαιῶν λαῶν, τό γεγονός δέ τοῦτο ἐξηγεῖ διατί τόσοι μῦθοι περί φωτός τῆς ἀρχαιότητος εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένοι μετά τοῦ μηνός τούτου. Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φύσει ἐπικρατεῖ, εἶναι ἀληθές, ἀκόμη χειμών, ἀλλά μέσῳ τοῦ σώματος αὐτῆς διέρχεται ἀπαλή πρασίσθησις τοῦ ὁλοέν καταφθά-

νοντος ἔαρος. Τά φυτά ὁραματίζονται ἤδη τήν ἀνάστασίν των, διότι διά μέσου τοῦ Εἶναι των κυκλοφοροῦν ἤδη αἱ νέαι δυνάμεις τῆς ζωογόνου Φύσεως. Ἡ τοιαύτη κατάστασις τῆς Φύσεως, συμφωνεῖ πλήρως πρός τό σύμβολον τοῦ Ὑδροχόου, ὅστις ἐκχύνει ὑπέρ τήν Γῆν τό ὕδωρ τῆς ζωῆς, τό στοιχεῖον τῆς ἀναγεννήσεως.

Εἴπομεν ὅτι τό ζῴδιον τοῦτο ὠνομάσθη Ὑδροχόος πρός τιμήν τοῦ Γανυμήδους. Ἀλλά τί ἦτο ὁ Γανυμήδης οὗτος καί τί εἰκονίζει συμβολικῶς: Μυθολογικῶς ἦτο νέος ἐξαισίας καλλονῆς, τέκνον τῆς τρωικῆς φυλῆς, Κατά τινα παράδοσιν, ὁ ἄρχων τῶν θεῶν, κατῆλθεν αὐτοπροσώπως εἰς τάς πεδιάδας τῆς Τρωάδος, λαβών δέ μορφήν ἀετοῦ, ἁνήρπασε τόν θελκτικόν νεανίαν πρός τόν αἰθέρα καί ἐγκατέστησεν αὐτόν εἰς τόν Ὄλυμπον ὡς οἰνοχόον τῶν ἀθανάτων, Κατά τινα ἐσωτερικήν ἐκδοχήν, ὁ θεῖος οὗτος νέος, εἶναι ὁ ἐνάρετος καί μεμυημένος εἰς τά μυστήρια τοῦ αἰθέρος μύστης, ὅστις κάποτε θεωρεῖται ὡς ἱκανός νά παρακαθήσῃ μετά τῶν ἄλλων θεῶν (ὁμοτράπεζος τῶν θεῶν) καί νά συμπράξῃ εἰς τό θεῖον σχέδιον τῆς δημιουργίας καί συντηρήσεως τοῦ Κόσμου. Εἰς τά Ἑλληνικά μνημεῖα τέχνης παρίσταται ὡς νεαρός βοσκός ἤ νεαρός κυνηγός φέρων ἐπί τῆς κεφαλῆς τόν "φρυγικόν πέτασσον" (σύμβολον τοῦ πυρός καί τῆς γονιμότητος) ὅστις αἰφνιδίως συλλαμβάνεται καί ὑπάγεται πρός τάς περιοχάς τοῦ αἰθέρος ὑπό τοῦ θείου πτηνοῦ. Ὁ DECHARME σχολιάζων τόν μῦθον, ἀναγνωρίζει ἐπί τῆς Γῆς τά οὐράνια ὕδατα. Ἀναγνωρίζομεν, δέ, προσθέτει, ὅτι τό νέκταρ ἤ τό ποτόν τῆς ἀθανασίας (ἀμρῖτα) οὐδέν ἄλλο εἶναι εἰς τήν Ἀριανήν μυθολογίαν ἀπό τό συμβολικόν ὕδωρ τῆς ἀτμοσφαίρας, καί ὁ Ζεύς μεταμορφωθείς εἰς ἀετόν διά ν' ἁρπάσῃ τόν Γανυμήδην ὑπενθυμίζει τόν Ἰνδραν μεταμορφωθέντα εἰς ἱέρακα, διά νά κλέψῃ τό "σόμα" τήν ἀμβροσίαν τῶν Ἀρίων. Ὁ Γανυμήδης λοιπόν δέν ἦτο ἀναμφιβόλως ἀρχικῶς παρά αὐτό τοῦτο τό "σόμα" τό ποτόν τό εὐφραῖνον τήν καρδίαν τῶν θεῶν καί χάρις εἰς τόν ἑλληνικόν ἀνθρωπομορφισμόν, τό ποτόν τοῦτο τῶν ἀθανάτων, κατέστη σύν τῷ χρόνῳ ὁ οἰνοχόος των".

Ἐάν ἔλθωμεν τώρα εἰς τήν συμβολικήν ἀξίαν τῶν περί Ἥρας μυθευομένων, θά ἴδωμεν ὅτι τινές τῶν συγγραφέων τήν

ἀποκαλοῦσι: "ἐκείνην ἡ ὁποία δίδει τὸν ὕπνον καί τὴν λήθην" ἄλλοι τὴν χαρακτηρίζουν ὡς "ὑπόγειον" θέλοντες κατά τὸν Κρώϋτζερ, νά ὑπενθυμίζουν ὅτι τούς πρώτους της γάμους ἐώρτασεν ἐντός ἄντρου τοῦ Κιθαιρῶνος. Ὁ Πλούταρχος λέγει ἀκόμη ὅτι ἡ Ἥρα "εἶναι ἡ σκιά τῆς Γῆς, ἥτις σκοτίζει τὸν ἀέρα καί τὴν λάμψιν τῆς Σελήνης κατά τάς ἐκλείψεις". Τέλος ὁ Πλάτων ἑρμηνεύων τὴν φύσιν τοῦ ὀνόματός της δηλοῖ ὡς σημαῖνον τοῦτο τὸν "ἀέρα".

Ἀπό τὴν περιγραφήν τὴν ὁποίαν μᾶς δίδει ὁ Παυσανίας περί ἑνός μή διασωθέντος ἀγάλματος τῆς Ἥρας ὑπό τοῦ Πολυκλήτου, δυνάμεθα νά σχηματίσωμεν ἀρκετά σαφῆ ἀντίληψιν τοῦ συμβολισμοῦ τῆς θεᾶς. Ἡ σχετική περικοπή ἔχει ὡς ἑξῆς: "Τό δέ ἄγαλμα τῆς Ἥρας ἐπί θρόνου κάθηται, μεγέθει μέγα, χρυσοῦ μέν καί ἐλέφαντος, ἔπεστι δέ ὁ στέφανος Χάριτος ἔχων καί Ὥρας ἐπειργασμένας καί τῶν χειρῶν τῇ μέν φέρει καρπόν ροιᾶς, τῇ δέ σκῆπτρον· κόκκυγα δέ ἐπί τῷ σκήπτρῳ καθῆσθαι". (Παυσ.II,17,4)

Ἑκάστη τῶν λεπτομερειῶν τούτων ἔχει συμβολικήν σημασίαν. Ὁ θρόνος καί τό σκῆπτρον δεικνύουν τό κράτος καί τὴν ἰσχύν τῆς ἀνάσσης τοῦ οὐρανοῦ. Τό σκῆπτρον τοῦτο ἀσφαλῶς θά ἐκρατεῖτο εἰς τό ἄγαλμα τοῦ Πολυκλήτου, διά τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ὡς ἔνδειξις τῆς παθητικῆς ἐπιδράσεως ἣν ἐξασκεῖ ἡ Γυνή ἐν τῇ γενέσει τῶν ὄντων τῆς Φύσεως. Ὁ καρπός τῆς ροιᾶς συμβολίζει τὴν γονιμότητα καί τάς ἰδιότητας τῆς κοσμογονικῆς δυνάμεως τῆς καλουμένης Ἔρως. Ὁ ἐπί τοῦ σκήπτρου καθήμενος κόκκυξ, ἐκφράζει τὴν ἰδέαν τῆς πνευματικότητος τῆς ἐμψυχώτικῆς Ἀρχῆς τῶν ὄντων. Εἶναι τό σύμβολον τῆς Ψυχῆς τοῦ Κόσμου καί τῆς Ζωῆς. Ὅσον ἀφορᾷ τόν "στέφανον" οἱ διάφοροι λόγιοι ἔδωσαν πολλαπλᾶς ἑρμηνείας. Ὁ GERHARDT ἀναγνωρίζει ἐν αὐτῷ τό σύμβολόν τοῦ οὐρανίου θόλου, ἀνάλογον πρός τὴν ἡμισέληνον καί τούς ἀστέρας οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν ἐνίοτε τάς ἀναπαραστάσεις τῆς Ἥρας, ἰδίως ἐπί τῶν μνημείων τῆς Σάμου. Ὁ DECHARME δίδει τὴν ἐξήγησιν ὡς σύμβολον τῆς ἀφθονίας. Ἐν τούτοις ἐν τῷ στεφάνῳ νομίζομεν οτι εὐκόλως δύναταί τις νά ἀναγνωρίσῃ τόν "κτεῖν" ἤ τό "γιόνι" τό σύμβολον τῆς θηλείας ἀρχῆς. Χαρακτηριστικόν εἶναι ὅτι εἰς μιαν τῶν ὡραιοτέρων προτομῶν τῆς θεᾶς αἱ ὁποῖαι διεσώθησαν μέχρι

τῶν ἡμερῶν μας, ἐν τῇ περιφήμῳ προτομῇ τῆς βίλλα Λουντοβίζι, ἐπί τοῦ στεφάνου τούτου παρίστανται διάφορα φυτικά κοσμήματα, μεταξύ τῶν ὁποίων καί κρίνοι.

Συνοψίζοντες τά περί τοῦ συμβολισμοῦ τῆς θεᾶς Ἥρας δυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι ὑπεδήλωνε μίαν τῶν ὄψεων τῆς Θηλείας Ἀρχῆς, ὅπως τόσαι ἄλλαι (Ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Ἄρτεμις, ἡ Παλλάς Ἀθηνᾶ κ.ἄ.) καί ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ. Κατά τόν LEADBEATER ἀναλογεῖ στενώτατα πρός τήν Ἰνδικήν θεάν Παρβάτη, τήν σάκτι τοῦ Σίβα, παρισταμένην ὡς σύζυγόν του, ὡς ἡ Ἥρα ἦτο σύζυγος τοῦ Διός.

Κατά τούς Θεοσόφους ὁ Ὑδροχόος παριστᾷ τό βουδδικόν ὄχημα τοῦ πνεύματος, ὡς περιέχον τήν ἀλήθειαν (ὕδωρ) ἐκ τῆς πηγῆς τῆς θείας δαστηριότητος. Ὁ Υ. ἀναφέρεται εἰς τήν ἐξύψωσιν τῆς συνειδήσεως μέσῳ τοῦ μέσῳ τοῦ κατωτέρου βουδδικοῦ πεδίου, πολύ πρότερον τῆς παρούσης περιόδου τῆς ἐξελίξεως.-

- Ἀστρολογικῶς.- 21 Ἰανουαρ. μέχρι 19 Φεβρουαρίου Ὁ Υ. ὡς Ὡροσκόπος ἤ ὡς οἶκος τοῦ Ἡλίου: Ψυχολογικῶς:

Θετικῶς: Διαίσθησις, ἀτομική νομοθεσία, μεγαλοψυΐα, εὐαίσθητος ψυχή, εὐχάριστος εἰς τήν συναναστροφήν, ἀξιαγάπητος. Ἀναμορφωτικαί, ἰδέαι, ἐφευρετικόν πνεῦμα, τάσις πρός φαντασιώδη ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων, συχνή ἀλλαγή σκοπῶν καί ἀποφάσεων. Τιμαί, ἀναγνώρισις τῆς προσωπικῆς ἀξίας, τίτλοι κ.κ. Ὑλικά ἀγαθά τά ἀποστρέφονται καί σπανίως ἀποκτοῦν. Εἶναι τό χαρακτηριστικόν ζῴδιον τοῦ πνεύματος καί τῆς ἰδεολογίας. Πρός τάς Ἐπιστήμας ἔχουν ἐπίσης μεγάλην κλίσιν, ἰδίως πρός τό πειραματικόν μέρος, ἐν τούτοις ἀγαποῦν καί τήν φιλοσοφίαν καί τάς ἀφηρημένας ἐπιστήμας. Καταβάλλουν προσπαθείας ὅπως διαμορφώσουν περιβάλλον ἀντάξιον καί τῶν αὐτῶν ἀντιλήψεων πρός τό ἰδικόν των, πρᾶγμα τό ὁποῖον ἀποτελεῖ αὐτό καθ' ἑαυτό μέγα κατόρθωμα, διότι ὁ ἐσωτερικός ἰδεολογικός των κόσμος εἶναι πολύ διάφορος τοῦ ἐξωτερικοῦ, πολλοί δέ ἄνθρωποι τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου ἐξελίξεως πολύ δυσκόλως δύνανται νά συναντηθοῦν.

Εἰς τό ζῴδιον τοῦτο ἁπαντᾶται ἡ ὡραιοτέρα καί πληρεστέρα ἁρμονία μεταξύ διανοήσεως καί διαισθήσεως, ἰδιότης διά

τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ κατανόησις τῶν πλέον ἀπορρήτων μυστηκῶν τῆς Φύσεως. Διά τόν λόγον τοῦτον συναντῶμεν μεταξύ τῶν ἀτόμων τοῦ Ὑδροχόου, μυστικιστάς καί βαθεῖς φιλοσόφους, ἐσωτεριστάς, ἀναμορφωτάς, ἀκόμη καί ἀσκητάς.

Ἀρνητικῶς: Ἐκκεντρικότης, ἰδιογνωμία, τυχοδιωκτισμός, ἰδιορρυθμία, ἀλαζονία, βραδεῖα λῆψις ἀποφάσεων.

Διανοητικῶς: Πλήν τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης διαισθήσεως, κατέχουν τό χάρισμα τῆς ἐμπνεύσεως καί διαγνώσεως τῶν σκέψεων τῶν ἄλλων. Διά τοῦτο τούς βλέπομεν εἰς συνεδριάσεις ἐχούσας ὡς σκοπόν τήν μόρφωσιν καί βελτίωσιν τῶν μαζῶν, νά λαμβάνουν μετά μεγάλου ἐνδιαφέροντος εἰς τάς συζητήσεις καί νά φαίνωνται ἀπαντῶντες τρόπον τινα εἰς ἐρωτήματα τά ὁποῖα τά μέλη δέν εἶχον κἄν ἀκόμη διατυπώσει. Ἐπίσης παρουσιάζουν τό περίεργον δῶρον νά ἐπηρεάζουν καί νά καθησυχάζουν διανοητικῶς ἀσθενῆ ἄτομα. Τό ζώδιον τοῦτο δίδει ὄχι φιλοσοφικόν πνεῦμα, ἤρεμον, ὑπό ἀνθρωπιστικῶν ἀρετῶν διαπνεόμενον.

- Φυσιογνωμονικῶς: Ἀσυνήθως καί παραδόξως λάμποντες μεγάλοι ὀφθαλμοί, μέ ἁπαλά καί μαλακά βλέφαρα, συνεσταλμένον στόμα, πρός τά ἐμπρός ἐξέχον μέτωπον, κυματώδης, ξανθή τρίχωσις. Τό χρῶμα τοῦ προσώπου κατά τό πλεῖστον λευκόν καί διαφανές. Κατά τά ἄλλα ὁμοιότητες πρός τόν τύπον τοῦ Λέοντος, μόνον κατά πάντα ἁπαλώτερα χαρακτηριστικά. Ἡ ἐπιδερμίς ἁπαλή καί μαλακή ὡς ὁ κηρός.

Παράστημα: Εἶναι κατά τό πλεῖστον ὑπερμέτρως ὑψηλοί, τό σῶμα ὅμως, μέ τήν πάροδον τῶν ἐτῶν, λαμβάνει κάπως κυφήν στάσιν. Βάδισμα ἐκκεντρικόν, συχναί ἐπισπεύσεις τοῦ βήματος. Ὁμιλία διαυγής, ταχεῖα, ἠχηρά, εὔθυμος, ἀφυπνίζουσα.-

- Γραφολογικῶς: Ἐν τῇ γραφῇ παρατηροῦνται ὑψηλοί, ζωηρῶς χαραγμένοι πλήν στερούμενοι πιέσεως χαρακτῆρες. Τά μικρά γράμματα εἶναι σχετικῶς μεγαλύτερα τῶν κεφαλαίων. Αἱ οὐραί καί αἱ ἀνιοῦσαι γραμμαί εἶναι ἀσήμαντοι.-

- Θεραπευτικῶς: Μέρος τοῦ σώματος: κνῆμαι, κεντρικόν νευρικόν σύστημα.

Παθολογικῶς: Ἐξοίδησις τῶν κνημῶν, θλάσεις, τραυματισμοί καί συσπάσεις αὐτῶν, νευρικαί παθήσεις, ἐπιληψία, πνευματικαί ἀνωμαλίαι καί διαταραχαί. Ἀκμή τοῦ VIου οἴκου ἐν τῷ ὡροσκοπίῳ κατακλίσεως, σημειοδοτεῖ μακράν καί δυσίατον νόσον.

– Ἀστρομαγικῶς: ΠΝΕΥΜΑ: Γαρουβιήλ

Τό περίαπτον τοῦ Υ. κατασκευάζεται κατά τήν εἴσοδον τοῦ Ἡλίου εἰς τό ζῴδιον τοῦτο ἐκ κράμματος: Χρυσοῦ, σιδήρου, Μολύβδου καί ἀργύρου. Κατά τόν Παράκελσον χρησιμεύει ἐναντίον τῆς παραλύσεως, τῆς ἀρθρίτιδος, τῆς ποδάγρας καί τῆς ὑπερεντάσεως τῶν νεύρων. Συντελεῖ εἰς τήν ἐνίσχυσιν τῆς μνήμης καί προσελκύει τήν εὔνοιαν τῶν ἰσχυρῶν. Τέλος εἶναι πολύτιμον ἀντίδοτον ἐναντίον παντός δηλητηρίου.

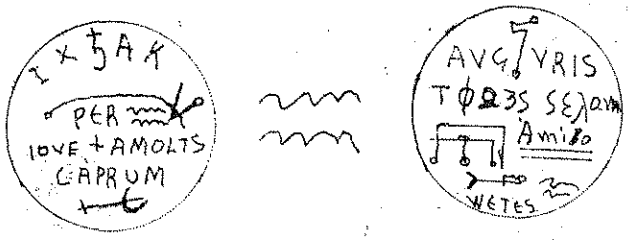

Πνεῦμα: Γαρουβιήλ

Σφραγίς:

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Ἀστρολογία I 100, II 198. IV, V, 114. Metmann 232. "Voile d'Isis" 1925, 268.

ΥΔΡΟΧΟΟΥ ΕΠΟΧΗ. Διαλεκτικός ὅρος εἰς διαφόρους ἀποκρύφους ὁμάδας ὡς εἰς τό ☿ Λεκτόριουμ R+C, εἰς τήν ☿ Ἀρκάν Σχολήν, εἰς τό ☿ Νέον Πνεῦμα, εἰς τήν ☿ Φρατέρνιτας Σατούρνι, εἰς τήν κίνησιν τοῦ ☿ Χάϊντελ κ.ἄ.

Κατά τάς διδασκαλίας αὐτάς ἡ Ἐποχή τοῦ Υ. εἶναι ἡ κοσμική στιγμή, προκαλουμένη διά τῆς μεταθέσεως τοῦ ἐαρινοῦ σημείου εἰς τόν ἀστερισμόν τοῦ Υ. Δέον νά ἀντικατασταθῇ τήν χριστιανικήν ἐποχήν τῶν Ἰχθύων καί νά καταστῇ τό σύμβολον.

τῆς ἀνοχῆς καί τοῦ πνευματικοῦ φωτισμοῦ.

Ἡ ἐποχή τοῦ Ὑ. πρέπει νά ἀρχίσῃ ἐντός τοῦ 20οῦ αἰ. Ἡ Ρ+Σ κοινότης ἀποκαλεῖ ἑαυτήν ὡς πρόδρομον τῆς Ἐποχῆς τοῦ Ὑ. Εἰς τήν κίνησιν Θ Μπαχάϊ καλεῖται ἁπλῶς "ἡ νέα Ἐποχή".-

Βιβλιογρ.A. Bailey , Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ, 85.
Alfons Rosenberg, Durchbruch Z.Zukunft.
-H.C.Meier-Parm, Ein Blick ins Wassermann-Zeitalter, Warpke, 1953.
-C.E.Prinz von Hohenlohe, Psychische Auswirkungen des Fischzeitalters & Ausblicke auf das Wassermannzeitalter, Calw 1961
-Baumgartner, Esoterische Astrologie im Geiste des Wassermann, Warpke 1951

ΥΔΩΡ.-Ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων παριστῶν τήν ἕνωσιν τῶν ἰδιοτήτων ψυχροῦ καί ὑγροῦ, ἀναλόγων πρός τόν χειμῶνα, τήν νύκτα. Τό Ὑ. συμβολίζει τό ἀστρικόν, τήν αὐταπάτην, τάς μεταβατικάς μορφάς καί ἐν συνεχείᾳ τήν ὑγράν ἀρχήν τῶν ἑρμητιστῶν, δηλ. τήν πλαστικότητα, τήν ὑλικότητα, τήν παθητικότητα καί τήν μεταβλητότητα.

Τό Ὑ. εἶναι πάντοτε συνυφασμένον μέ τόν συμβολισμόν τοῦ πρωταρχικοῦ Χάους. Πρίν ἡ ὁ Κόσμος λάβῃ μορφήν, θεωρεῖται ὡς ἓν εἶδος Ὠκεανοῦ ὅπου ὅλαι αἱ δυνητικότητες εἶναι συγκεχυμέναι. Εἶναι οὐσιωδῶς μία παθητική καί θηλεία ἀρχή. Εἶναι "τά ὕδατα" ὑπεράνω τῶν ὁποίων φέρεται τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τά" ὕδατα" τά ὁποῖα τελικῶς ὁ Θεός διαχωρίζει διά νά ἀρχίσῃ ἡ Δημιουργία, εἶναι ἐκεῖνα ἐντός τῶν ὁποίων ὁ Δημιουργός βυθίζεται διά νά φέρῃ εἰς τήν ἐπιφάνειαν τήν ἰλύν τῆς Γῆς ἥτις θά τοῦ χρησιμεύσῃ διά νά πλάσῃ τόν Κόσμον.

Εἶναι ἀκόμη τά "ὑδραργυρικά ὕδατα"τῶν ἑρμητιστῶν, θάλασσα βαθεῖα ἐν τῇ ὁποίᾳ ὅλαι αἱ μορφαί εὑρηνται δυνάμει καί εἰς τήν ἐπαφήν τῶν ὁποίων ὅλαι αἱ ἤδη ἀτομικοποιημέναι μορφαί διαλύονται καί ἐμφανίζονται. Ὑπό τήν ἔννοιαν ταύτην εἶναι ὁ "ἰός" ὅστις "φονεύει καί τραυματίζει". Ὅταν ὅμως ἔχῃ προηγηθῇ τυπολογική κάθαρσις, τά ἴδια ὕδατα ἀποπλύνουν καί καθαίρουν. Οὕτω ἔχομεν τό Ὕδωρ τῶν τυπολογικῶν ἀποπλύσεων

καί τό Ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος. Τότε τό Ὑ. μᾶς καθαίρει ἀπό τούς ρύπους τῆς ζωῆς καί μᾶς ἐπιτρέπει νά ἐπιστρέψωμεν πρός τά ὀπίσω εἰς ἓν εἶδος προϋπάρξεως, ἀπό τοῦ σημείου δέ τούτου ἀναγεννώμεθα ὡς νέοι ἄνθρωποι. (Πρβλ.Χάος,Δημιουργός)

Κατά τόν Θαλῆν κ.ἄ.φιλοσόφους τῆς ἀρχαιότητος, τό Ὑ. εἶναι ἡ ἀρχή τῶν πρώτων ὄντων "φυσικά ὄχι τό Ὑ. ὑπό τήν γνωστήν ἡλικήν του μορφήν, ἀλλά μεταφορικῶς ὡς δυνάμει εὑρισκόμενον ρευστόν εἰς τόν ἀτέρμονα Χῶρον." Οἱ Ἀλχημισταί ἐδίδασκον ὅτι "ὅταν ἡ προ-ἀδαμική γῆ ἀναχθῇ ὑπό τοῦ "Θ Ἀλκαέστ", ἡ πρωταρχική οὐσία καθίσταται διαυγής ὡς Ὕδωρ."

Εἰς τόν Ἰάκ.Μπαίμε "τό Ὕδωρ εἶναι ἡ οὐσία τῶν ἐπιθυμιῶν. Ὑπάρχουν δύο εἰδῶν ὕδατα, ἓν ἐξωτερικόν καί ἓν ἐσωτερικόν. Ἡ οὐσία τοῦ Φωτός, εἶναι τό Ὑ. τῆς αἰωνίου ζωῆς. Πηγάζει ἐκ τῆς ἠθικότητος τοῦ Φωτός. Τό Ὑ.ὑπεράνω τοῦ χιτῶνος εἶναι τό πνευματικόν ὕδωρ, ἐν τῷ ὀπίσω τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ βασιλεύει καί ἐνεργεῖ. Τό ἅγιον Ὑ.εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον ἐκόμισεν ἐξ οὐρανοῦ. Τό Ὑ. ὑπεράνω τοῦ χιτῶνος (UBER DER VESTE) εἶναι τό Ὕδωρ τῆς ἀναγεννήσεως. Εἶναι τό ὕδωρ τῆς ζωῆς ἐν τῷ ὀπίσω γεννᾶται ἡ Ἀγάπη ἐν Θεῷ, ἀγγέλοις καί ἀνθρώποις. Τό ὑπό τόν χιτῶνα ὕδωρ προῆλθεν ἐκ τοῦ γλυκέος, οὐρανίου Ὕδατος. Εἶναι τό ἐργαλεῖον τοῦ ἐσωτερικοῦ Ὕδατος. Τό ἐξωτερικόν ὑδατῶδες πνεῦμα εἶναι ὁ οὐρανός ἤ οἱ ἀστέρες. Προϋπῆρχεν ἐκ τῆς ἠθικότητος τοῦ ἡλιακοῦ φωτός διά τῆς ἐπιθυμίας τῆς Ἀφροδίτης. Τά πάντα ἐπλάσθησαν ἐξ αὐτοῦ."

—Λαογραφικῶς. Ἀναλογικῶς πιστεύεται ἐν προκειμένῳ ὅτι, ὅπως διά τοῦ ὕδατος ἀπομακρύνομεν πάσης φύσεως ρύπους, ἀπό τοῦ σώματος, οὕτω δυνάμεθα νά ἀποβάλλωμεν ἐξ αὐτοῦ πᾶσαν ἀσθένειαν καί κάθε δαιμονικήν ἐπίδρασιν. Εἰς τήν ἀρχ. Ἑλλάδα ἀπεδίδετο ἰδιαζόντως καθαρτική δύναμις εἰς τό θαλάσσιον ὕδωρ. Ὁ Παλλάδιος ἀναφέρει κατά τό 420 μ.Χ. ὅτι ὁ Μακάριος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἐθεράπευσε ν ἕνα δαιμονιζόμενον νέον, ἀλείψας αὐτόν δι' ἡγιασμένου ἐλαίου καί κατόπιν ραντίσας αὐτόν δι' ἡγιασμένου ὑδατος. Τόσον εἰς τήν Ἱσπανίαν, ὅσον καί εἰς τήν Σκωτίαν καί τήν Ἑλλάδα, δίδουν εἰς τόν πάσχοντα ἐκ βασκανείας νά πῇ "ἁγιασμόν". Οἱ περί τόν Καύκασον λαοί πιστεύουν ὅτι ἀπαλλάσσουν ἐξ ἀσθενείας τινα, ἐάν

ἐμβαπτίσουν ἐντός ὕδατος νήματα τινα ἐξ ἐνδύματος ἀνήκοντος εἰς αὐτόν.

Ἐκτός ὅμως τῶν θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ὕφατος, ἀποδίδονται καί πλεῖσται προφυλακτικαί, ἰδιότητες εἰς αὐτό. Ὁ Ἰνδός ὅστις θέλει νά ἐνδυναμώσῃ τήν ζωτικότητά του περιχέεται μέ ὑδωρ τό ὁποῖον δι' ἀπαγγελίας πέντε ὡρισμένων ὕμνων ἐκ τῆς Ἀτάρβα Βέδα καθαγιάζεται. Ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος μέμφεται καί φέγει τάς γυναῖκας αἱ ὁποῖαι ἀναρτοῦν ἀπό τοῦ λαιμοῦ τῶν τέκνων των, δίκην φυλακτηρίων, τά ὀνόματα ποταμῶν, διά νά τά προφυλάξουν ἀπό νόσων.

Εἶναι ἐπίσης γνωστόν εἰς τήν ἑλληνολαογραφίαν τό "ἁγίλητο νερό" τό ὁποῖον ἐν σιγῇ ἀντλεῖται ἀπό τῶν πηγῶν, διά νά χρησιμεύσῃ πρός ἄρσιν πλείστων ὅσων δεινῶν.

Ὁ Ἀριστοτέλης (Πολιτ. 1336 Β) ἀναφέρει ὅτι βάρβαροι λαοί ἐμβαπτίζουν τά νεογέννητα τέκνα των ἐντός ποταμῶν. Τό ἔθιμον τοῦτο ἀπαντᾶται καί σήμερον εἰς πλείστους πρωτογόνους λαούς.

Περαιτέρω τό Ὕφωρ, ἐκτός τῶν καθαρτικῶν του ἰδιοτήτων, ἔχει καί γονιμοποιούς ἰδιότητας, κατ' ἀναλογίαν πάλιν πρός τήν γονιμοποιόν ἐνέργειαν αὐτοῦ ἐπί τῆς βλαστήσεως. Εἰς τήν ἀρχ. Ἑλλάδα ἡ νύμφη, ὅταν ἀνήρχετο τό κατώφλιον τῆς ἐξωθύρας τῆς γέας της κατοικίας, ἐραντίζετο ἐκ τῶν ἄνω πρός τά κάτω δι' ὕδατος, ὡς φαίνεται διά νά καταστῇ γόνιμος ὅσον καί διά καθαρτικούς λόγους.

Εἰς τόν Διογένην Λαέρτιον ὑπάρχει ἡ ἑξῆς περικοπή: "Οἱ Πυθαγόρειοι προβαίνουν εἰς καθάρσεις διά σπονδῶν, λουτρῶν καί ραντισμῶν". (VIII,33) Τά λουτρά ἐλαμβάνοντο οὐχί εἰς δημοσίους λουτρῶνας (Ἰάμβλ. Πυθ.βίος 83) λόγῳ τοῦ κινδύνου ἐπαφῆς μετ' ἀκτινοβολιῶν ἀκαθάρτων ἐκ παντοίας προελεύσεως ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐντός εἰδικῶν βαλανείων τοῦ Τάγματος. Αἱ καθάρσεις, ὅπως καί οἱ ραντισμοί ἐτελοῦντο ἐντός τῶν Ναῶν. Εἰς τήν Βασιλικήν τῆς PORTA MAGGIORE ἐν Ρώμῃ διατηροῦνται τά ἴχνη 6 βάσεων τροποθετημένων ἐπί στηλῶν ἐντός τοῦ κεντρικοῦ Νάρθηκος· ἔφερον ἄλλοτε λειτουργικούς ἀμφορεῖς προωρισμένους διά τόν ραντισμόν τῶν προσερχομένων διά κλάδων φοίνικος, οἱ ὁποῖοι ἐνεβαπτίζοντο εἰς αὐτούς. Μεθ' ὃ ἐλάμβανον χώραν αἱ σπονδαί καθωρισμέναι βάσει ἀμεταβλήτου Τυπικοῦ. Ὁ Ἰάμβλι-

χος ἀναφέρει πῶς αὗται ἐτελοῦντο: Ὁ ἱερουργῶν ἐλάμβανε τό ἱερόν δοχεῖον ἐκ τῆς ἀλύσεως αὐτοῦ, συνεκράτει τά βλέφαρα ἀκίνητα, μεθ' ὅ ἐράντιζε διά τοῦ περιεχομένου, ἀπαγγέλων εἰδικήν ἐπίκλησιν.

Τό ὕδωρ ἦτο τό πλασσικόν στοιχεῖον τῶν καθαρμῶν. Εἰς τήν Αἴγυπτον, οἱ πιστοί ἐκαθαίροντο δι' ἡγιασμένου ὕδατος. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει τόν ἀριθμόν τῶν λουτρῶν εἰς ἃ ὑπεβάλλοντο οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς. Πανταχοῦ οἱ καθαρμοί διά τοῦ ὕδατος εἶχον τελετουργικόν χαρακτῆρα: ἔπρεπε νά γίνῃ χρῆσις ρέοντος ὕδατος (ποταμός, πηγή, θάλασσα) διότι μόνον εἰς τήν περίπτωσιν ταύτην, παρασύρεται κάθε ρύπος. Αὐτό μᾶς διδάσκουν τά Κρητικά Μυστήρια (βλ.E.ROHDE, PSYCHE, PARIS PAYOT, σ. 605-607). Εἰς περιπτώσεις, σοβαρῶν ἀνομημάτων, ἔδει νά γίνῃ χρῆσις ὕδατος προερχομένου ἐκ περισσοτέρων πηγῶν: τουλάχιστον τριῶν, λέγει ὁ Ἐμπεδοκλῆς. Ὁ Σουΐδας ἀναφέρει ὅτι προκειμένου περί φόνου, ἀπαιτοῦνται 14 (476, B, GAISF).

Ὁ M.ELIADE, πραγματεύεται διεξοδικῶς τό θέμα τῶν "ὑδατίνων λατρειῶν" (HISTOIRE 168)

– Ὕδωρ τῶν σοφῶν: Ἐκαλεῖτο ὁ ὑδράργυρος τῶν φιλοσ..

Βιβλιογρ. Rhea. H.Massen, Dict.Initiatique. Miers,Lexikon des Geheimwissens. Π.Γράβιγγερ,Δονήσεις 192.J.Mallinger, ἐν "ΣΦΙΓΞ" 1962, 82. Seligmann, Die Heil- & Schutzmittel. Heinz Pfannenschmied, Das Weihwasser im Heidnischen & Christlichen KulturHamov.1869 Cl. D'Yge, Assemblee 109. J.Evola, Trad.Herm. 42,48. M.Eliade,Hist. 168. Ἀστρομαγικῶς: Π.Γράβιγγερ, Ἀστρομαγεία 119,120. Π.Γράβιγγερ, Ἑρμητ.Φιλοσ. I,115. Peuckert, 28. Le Sage 63.

(Πρβλ. Στοιχεῖα)

ΥΙΟΘΕΣΙΑ ΛΥΚΙΔΕΩΣ. Ἡ ὑπό μιᾶς τεκτ.Στ. υἱοθεσία τοῦ υἱοῦ ἑνός Τέκτονος. Ὁ Ναός διακοσμεῖται μέ ἄνθη καί ταινίας καί καίεται θυμίαμα. Ἡ υἱοθεσία ἑνός λιθιδέως ὑποχρεοῖ ὅλα τά μέλη τῆς Στ.νά φροντίζουν διά τήν ἀνατροφήν καί τήν μόρφωσίν του καί ἐν ἀνάγκῃ νά τόν βοηθοῦν ὅπως ἀποκατασταθῇ. Ἐάσει τῆς υἱοθεσίας, ὁ λυκιδεύς, ὅταν ἐνηλικιωθῇ δύναται νά μυηθῇ κανονικῶς εἰς τόν Ε.Τ. χωρίς νά ὑποστῇ τάς προκαταρκτικάς

συνήθεις διατυπώσεις καί μάλιστα ἐνωρίτερον κατά δύο ἔτη τῆς συνήθους ἐλαχίστης ἡλικίας εἰς τήν ὁποίαν μυοῦνται οἱ βέβηλοι.
Βιβλιογρ. Λάσκαρης 758. Α. Ἀδριάνοπούλου, Τί εἶναι Τεκτονισμός 114. "Πυθαγόρας" 1929, 223.

ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ ΣΤΟΑΙ. Δεδομένου ὅτι ὁ Ε.Τ. ἀρχικῶς (καί ἰδίως ἀπό τοῦ 1717) ἐμφανίζεται ὡς ἀποκλειστικῶς ἀνδρικός θεσμός, ἠγέρθησαν ὑπό τοῦ ὡραίου φύλου ἀντιδράσεις καί πολλαπλαῖ παρεξηγήσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἐδημιουργήθησαν Στοαί υἱοθεσίας δηλ. γυναικεῖαι Στ... αἱ ὁποῖαι ἠξίουν ἰσοτιμίαν πρός τάς ἀνδρικάς Στ. Κατ' ἀρχάς αἱ Στ. Υἱοθεσίας εἶχον, ὅπως καί αἱ ἀνδρικαί, τρεῖς βαθμούς: Μαθητής, Ἑταῖρος, Διδάσκαλος. Μέ τήν ἔνδυσιν ὅμως τῶν μικτῶν Στ. τοῦ Θ' Ἀνθρωπίνου Δικαίου, οἱ βαθμοί ἐπολλαπλασιάσθησαν καί ἀντιστοιχοῦν κατά κανόνα πρός ἐκείνας τοῦ Α.Α.Σ.Τ.
Βιβλιογρ. Alec Mellor, Logen, Rituale, Hochgrade, Graz 1967 - Éliane Brault, La FM et l'Emancipation des Femmes, Paris 1953

ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΦΩΤΟΣ. (Βλ. Βαρισάδ)

ΥΙΟΙ ΤΗΣ ΝΟΗΣΕΩΣ. (Βλ. Μανασαποστρας). Ἐκπαιδευταί τῆς τρίτης φυλῆς, ἐλθόντες ἐκ τῆς ἀλύσεως τῆς Ἀφροδίτης. Χαρακτηρίζονται ἐπίσης διά τοῦ ἰδίου ὀνόματος οἱ Ρίσεις, οἱ Πραγιαπάτις, οἱ Κουμάρας, οἱ Μανού κ.ἄ.

ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ. Αἱ ἑπτά ἀπόρροιαι τοῦ Λόγου, οἱ Ἀγνισβάτας. Λέγονται ἐπίσης καί Υἱοί τῆς Σοφίας.

ΥΙΟΣ. (τό β' πρόσωπον τῆς Ἁγ. Τριάδος)
(Βλ. Χριστός, Λόγος, Χοκμά, Τριάς)
Βιβλιογρ. Jacolliot, Les Fils de Dieu (Σργλ. 51)
Tanon, Theosophie et Science 55. Ziegler, Uberl. "Sohn" Lessky 131. Κόττέας, 30. Rhea.

Υ - ΚΙΓΚ(κινεζ,). Ἱερόν βιβλίον τῶν Κινέζων ἀποδιδόμενον εἰς τόν Φό-Χί, πραγματευόμενον περί τῶν Θ Κουά, τῶν ὁποίων

ἡ κλεῖς ἑρμηνείας διέλαθε μέχρι σήμερον. Καλεῖται ἐπίσης καί "Βιβλίον τῶν μεταλλαγῶν". Εἶναι ἡ βάσις τῆς ταοϊστικῆς δυαρχίας, Μεταξύ ἄλλων δίδεται καί μεταφυσική -συμβολική ἑρμηνεία τοῦ ψηφίου Υ. Ὁ χαρακτήρ οὗτος παραδέχεται τό Υ-Κίγκ ἀποτελεῖται ἐκ δύο τμημάτων: τό ἀνώτερον ἡμισυ εἶναι τό Γίν, ὁ ἥλιος, ὁ οὐρανός· τό κατώτερον ἥμισυ εἶναι τό Γιάγκ, ἡ σελήνη, ἡ γῆ.
Βιβλιογρ. Soothill 148, 160. Chochod 000-237.
Castiglioni 130. Ghyka 96.Π.Γράβιγγερ, Κοσμολ. 217.

ΥΛΗ(μέ κεφαλ.Υ, HYLE). Εἶναι ἡ πρωταρχική Ὕλη. Ἄλλως Θ Πρωθύλη, ἤ Θ Ἀκασά. Κατά τήν Θεοσοφίαν ὁ ἄπειρος χῶρος ἔδει νά ἀποτελῆται, ἐκ μιᾶς Οὐσίας τῆς ὁποίας ἡ πυκνότης εἶναι ἀσύγκριτος ἐν σχέσει πρός τά ἡμέτερα μέτρα. Κατά τόν SIR OLIVER LODGE, ἡ πυκνότης τῆς πρώτης ταύτης Ὕλης (Πρακρίτη) ἔδει νά εἶναι 10-50 ἑκατομμύρια φοράς μεγαλειτέρα τοῦ λευκοχρύσου. Ἡ ὕλη αὕτη, καλουμένη εἰς τήν σκρ.Μουλαπρακρίτη (βλ.λ.) λαβοῦσα μέρος εἰς τήν Ἐκδήλωσιν κέκτηται, ὅπως καί ὁ Λόγος, τρεῖς ἐμφύτους ἰδιότητας, τρία Θ Γκούνας. Οὐδετέρα ἐν ἀρχῇ, ὅπως καί ὁ Λόγος, ἐμφανίζει τάς ὄψεις θετικήν καί ἀρνητικήν καί ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῶν ἀντιστοίχων ἰδιοτήτων τοῦ Λόγου καί ἐνεργεῖ ἐπ' αὐτῆς, ἀποκτᾶ νεωτέρας.

Ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῶν Θ Τάτβας καί τῶν Ω Τάνμάτρας καί συνεπείᾳ τῆς "ἀναταράξεως" τοῦ Ω Φόχατ καί τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ πρώτου κύματος ἀπορρέοντος ἐκ τοῦ IIIου Λόγου, σχηματίζονται 7 καταστάσεις, ἐκ, κοσμικῆς Ὕλης, καταστάσεις ἔχουσαι πλάτη δονήσεως καί γωνίας διαφόρους, συμφώνως πρός "ἄξονας" πλέον ἤ ἔλαττον πολυαρίθμους οἱ ὁποῖοι προσδιορίζουν διαστάσεις πολλαπλᾶς εἰς τάς σφαίρας (BULLES) αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τάς διαφόρους καταστάσεις τῆς κοσμικῆς ὕλης. Ἡ ἧττον πυκνή κατάστασις, ἤτοι ἡ πλέον πνευματική ἔχει τάς περισσοτέρας διαστάσεις.

Τά ἡλιακά συστήματα, ὡς τό ἡμέτερον, ὑφίστανται ἐπί τοῦ πυκνοτέρου ἐπιπέδου, καλουμένου "πρακριτικοῦ". Τό πρακρίτικόν πεδίον ὑποδιαιρεῖται καί τοῦτο εἰς 7 καταστάσεις ὕλης, ἀντιστοιχουσῶν ὡς ποιότης, δηλ.εἰς πλάτος, γωνίας δο-

νήσεως, ἄξονας καί μέγεθος παλμῶν, πρός τά ἀντίστοιχα κοσμικά πεδία. Αἱ μονάδες ὕλης τῆς Πρακρίτη καλοῦνται "σφαῖραι κοίλου" (BULLES DE KOILON).

Αἱ καταστάσεις αὗται τῆς ὕλης διά τά ἡλιακά ἡμῶν συστήματα εἶναι :"Αντι, Ἀνουπαντάκα, "Ατμα, Μποῦντι, Μάνας, Ἀστρικόν, Φυσικόν.

Ἑκάστη τῶν ὑπο-καταστάσεων τούτων τῆς ὕλης, ὑποδιαιρεῖται ἀκόμη εἰς 7 ὑπο-πεδία, πού εἶναι διά τό φυσικον πεδίον π,χ. 1) Ἀτομική κατάστασις ἤ Αἰθήρ I, 2) Ὑπέρ - ἀτομική κατάστασις ἤ Αἰθήρ II, 3) Μετα-ἀτομική κατάστασις ἤ Αἰθήρ III, 4) Πρωτο-ἀτομική κατάστ, ἤ Αἰθήρ IV, 5) Στοιχειακή κατάστ. τῶν χημικῶν στοιχείων (ἀέρος), 6) Κατάστ. χημικῶν ἤ μοριακῶν ἑνώσεων (ὑγρά) 7) Κατάστ. τῶν χημικῶν ἑνώσεων τῆς ζώσης ὕλης (στερεά). (H.DE PURY-TRAVERS, RHEA)

Εἰς τό κατά πάντα ἀξιόλογον ἔργον του: ROSE-CROIX ET ALCHIMISTES, ὁ FRANZ HARTMANN, παρέχει τάς ἀκολούθους διασαφήσεις περί τῆς Πρώτης Ὕλης. "Ἡ πνευματική οὐσία τῆς ὁποίας ἡ ἐξωτερική φύσις εἶναι ἁπλῶς ἡ ἀτελής ἔκφρασις καί μία ἐνδήλωσις, ἐκλήθη ὑπό τῶν σοφῶν "PRIMA MATERIA". Εἶναι τό ὑλικόν διά τόν σχηματισμόν ἑνός νέου οὐρανοῦ καί μιᾶς νέας γῆς. Εἶναι ἕν εἶδος "ὕδατος" ἤ "κρυσταλλίνου ὠκεανοῦ"ἐάν τήν παραβάλωμεν πρός τήν ἡμετέραν γῆν, τήν χονδροειδῶς βαρεῖαν· εἶναι ταυτοχρόνως τό πῦρ, τό ὕδωρ, ὁ ἀήρ καί ἡ γῆ, ὑλική κατά τήν οὐσίαν της καί ὅμως ἄϋλος - ἐν σχέσει πρός τάς ὑλικάς ἡμῶν μορφάς.

Περιέχει, ὅπως τό "Χάος " τά σπέρματα, τούς σπόρους ἤ τάς "δυνητικότητας" ὅλων τῶν πραγμάτων πού ὑπῆρξαν καί θά ὑπάρξουν εἰς τό μέλλον. Εἶναι ἡ Ψυχή ἤ τό "CORPUS" τῆς Φύσεως καί βοηθείᾳ τοῦ "μαγικοῦ πυρός" δύναται νά ἐξαχθῇ ἀπό ὅλας τάς οὐσίας καί νά καταστῇ ὑλική καί ὁρατή.

Εἶναι καθ'ἑαυτήν μία μονάς καί ἐν τούτοις μία Τριάς, ἀναλόγως τῶν ὄψεών της τοῦ Θείου, Ὑδραργύρου καί Ἅλατος. Τά τρία ταῦτα εἶναι διακεκριμέναι καί χαρακτηριστικαί ποιότητες τοῦ πνεύματος τοῦ φωτός, καί ὅμως δέν εἶναι ἡ αἰωνία φύσις ἤ ἡ Ψυχή τοῦ κόσμου.

Ἡ πρωταρχική Ὕλη περικλείει τάς δυνητικότητας τάς σχετιζομένας μέ τόν σχηματισμόν τῶν ὀρυκτῶν, τῶν φυτῶν, τῶν ζώων

καί παντός ἐμβίου ὄντος. Ὅλαι αἱ μορφαί εἶναι κεκρυμέναι εἰς τά σπλάγχνα της, καί συνεπῶς εἶναι ἡ ἀρχή ἤτοι ἡ ἀπαρχή ὅλων τῶν ὄντων. Εἶναι τό πεδίον τῆς μάχης δι' ὅλας τάς ἀστρικάς ἐπηρείας πού ἔρχονται ἐκ τῶν ἀστέρων, καί ὁ τό - πος γενέσεως ὅλων τῶν ὄντων πού κατοικοῦν τό ἀστρικόν πε- δίον, ὅπως καί ἐκείνων πού γενῶνται εἰς τόν ὁρατόν τοῦτον κόσμον. Εἶναι ἡ μήτρα τῆς αἰωνίου Φύσεως, ἐκ τῆς ὁποίας λαμβάνει γένεσιν πᾶν τό ὑπάρχον, βοηθείᾳ τοῦ πνεύματος τό ὁποῖον ἐνεργεῖ ἐκ τῶν ἔσω. Τό γόνιμον αὐτῆς ἔδαφος παρά- γει τόσον τούς καλούς, ὅσον καί τούς κακούς καρπούς, τά ἐδώδιμα φυτά, ὡς καί τά δηλητηριώδη, τά ὠφέλιμα ζῶα, ὅπως καί τά ἐπικίνδυνα, διότι ὁ Θεός δέν κάμνει διάκρισιν μετα- ξύ τῶν ἀτόμων, οὔτε εὐνοεῖ ἕν ζῶον ἰδιαιτέρως· κάθενα ἐξ αὐτῶν δέχεται τό μερίδιον τῆς ζωῆς καί τῆς θελήσεως ἀναλό- γως τῆς δεκτικότητός του, καί καθένα τελικῶς καθίσταται ἐκεῖνο πού ὁ χαρακτήρ του ἐπιτρέπει νά γίνῃ".

Βιβλιογρ. St. De Guaita, Χρυσοπηγία 3.- Grasselame, Ἀλχημική Ὡδή 57. Cl. D'Yge, Assemblee 47. B. Valentin, Les 12 Clefs 13, 15. Alleau, Alch. Trad. 115, 153. A. Poisson, Theories 9. Chochod Hist. 24. Guenon, Introd. 129. Idem, Regne 22. Θ. Βλησίδου, Θεός 231, ... 273. Aurobindo, Vie 345. Gompers II 473. Γράβυγγερ, Ἑρμητ. Φιλοσοφία I 131. Paracelsus, I 86, III 578.

(Πρβλ. Ἄτομον, Αἰθήρ, Ἀστρικόν Φῶς, Ἀνασά, Ψυχή Κόσμου).

ΥΛΙΑΣΤΕΡ (Βλ. Ἰλιάστερ).

ΥΛΙΣΜΟΣ ἤ ΥΛΟΚΡΑΤΙΑ .-(MATERIALISMUS).-

Ἡ φιλοσοφική διδασκαλία καθ' ἣν ἡ ὕλη εἶναι ἡ μόνη βά- σις πού παριστᾶ τήν πραγματικότητα. Ἑπομένως "ὑλισταί" λέ γονται οἱ φιλόσοφοι, οἱ ὁποῖοι παραδέχονται μόνον τήν ὕπαρ ξιν ὑλικῶν πραγμάτων καί σωμάτων. Καθ' ἑαυτήν ὅμως ἡ φράσις αὐτή κερδίζει μόνον μετά τόν ὁρισμόν τοῦ ὅρου "ὕλη" π.χ. ὡς ἀντίθεσις πρός τό πνεῦμα, τό ὁποῖον ὅμως ὁ ὑλιστής ἀρ- νεῖται. Οὕτω παραμένει ὁ Ὑλισμός ὡς μία λίαν ἀντιφατική κοσμοθεωρία, ἡ ὁποία ἐν τούτοις ἀποτελεῖ κατά τό μᾶλλον ἤ

ἧττον τήν βάσιν τῆς ἀκαδημαϊκῆς Ἐπιστήμης. Ἀκόμη καί εἰς τήν ψυχήν ὁ ὑλιστής βλέπει μίαν λειτουργίαν τῆς ὕλης ἤ καί αὐτήν ταύτην τήν ὕλην.
Τό ἀντίθετον: πνευματοκρατία, ἀντίστ. Ἰδεαλισμός.
Βιβλιογρ. Guenon, Regne 162.-N.Λοσβάρι, Μεταξύ 2 κόσμων 27. Τό τέλος τοῦ ὑλισμοῦ ἐν "Astrol. Rundschau, 1936-95.-

ΥΛΟΖΩΪΣΜΟΣ.-= Ἀρχαῖον δόγμα τοῦ Ἐσωτερισμοῦ ὑπῆρξεν ὅτι ἡ Ζωή ὑφίσταται πανταχοῦ. Ὕλη ἀδρανής ἤ "νεκρά" ἐν τῷ Σύμπαντι δέν ὑπάρχει, ὅπως καί νεκρός ἤ τυφλός Νόμος ἐν τῇ Φύσει εἶναι ἀκαταγόητος. Τό πᾶν, ἐφ' ὅσον ζῇ, περικλείει ἐν αὐτῷ τόν παράγοντα τῆς ζωῆς, τόν διαπεχυμένον εἰς ὁλόκληρον τό Σύμπαν. Ἡ σημερινή Ἐπιστήμη δέν δυστάζει νά ὁμιλῇ περί τῆς "ζωῆς τῆς ὕλης", περί τῆς "ποπώσεως τῶν μετάλλων" κ.κ. Τοιουτοτρόπως ἕν μέταλλον δύναται νά κουρασθῇ, νά δηλητηριασθῇ, νά ἀναζωογονηθῇ ἤ καί νά θανατωθῇ.- Ἐπί τοῦ Ὑλοζωϊσμοῦ βασίζεται ὁλόκληρος ἡ Ἑρμητική Φιλοσοφία, καί αἱ νεώτεραι τάσεις τῆς Φαρμακολογίας.
Βιβλιογρ. Dastre, Ζωή καί Θάνατος 222,244, 250,259. (Φέξης) Lébon, Matière 248.-"Δελτίον Ἐτ.Φυσ. Ἐπ." No 3-4, 30. J.Castelot, Revolution Chimique 97, 161. "Voile" No 84, 683.- Π.Γράβιγγερ, Βοτανολογία 2.-J.Castelot, Vie et ame de la Matière. Idem, Ch. et Alch. 79. "Nouveaux Horizonts, No 5. 136. D.S. VI, 95.-

ΥΛΟΠΟΙΗΣΙΣ ἤ ΥΛΟΠΛΑΣΙΑ .-(MATERIALISATION).-

Κατά τόν Πνευματισμόν ἡ ἀντικειμενική ἐμφάνισις τῶν λεγομένων πνευμάτων τῶν νεκρῶν, τά ὁποῖα ἐπενδύονται εἰς δεδομένην στιγμήν μέ ὑλικήν οὐσίαν καί καθίστανται ὁρατά. Σχηματίζονται ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ καί τῶν ἀπορροιῶν τοῦ μέσαζοντος καί τῶν παρισταμένων ὑλικῶν (Ω Ἐκτόπλασμα) εἰς ἕν ἀροδικόν "φάσμα", τό ὁποῖον ἀποδίδει τήν εἰκόνα τοῦ τεθνεῶτος, ὅταν ἐκεῖνος ἔζη, καί ὅπερ δύναται νά φωτογραφηθῇ, νά ἀφήσῃ ἀποτυπώματα καί νά ἀναγνωρισθῇ ὑπό τῶν παρισταμένων.

Ἐπί τοῦ προκειμένου διετυπώθησαν διάφοροι θεωρίαι πρός ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου. Ἡ Θεοσοφία ἀναγνωρίζει τήν

δυνατότητα τοῦ φαινομένου ὡς τοιούτου, ἀποφρίπτει ὅμως τὴν ὑπόθεσιν ὅτι τοῦτο ὀφείλεται εἰς πνεύματα τεθνεώτων: εἶναι τῆς γνώμης ὅτι, ὅταν τά φαινόμενα εἶναι γνήσια, πρᾶγμα τό ὁποῖον συμβαίνει πολύ σπανιώτερον ἀπό ὅσον νομίζεται, ἡ ὑλοποίησις ὀφείλεται μᾶλλον εἰς Ϙ Λάρβας, εἰς εἴδωλα ἤ εἰς πνεύματα τοῦ ἐνδιαμέσου κόσμου, κατ'ἀναλογίαν πρός τάς ἐμφανίσεις ἀστρικῶν σωμάτων (ἤ διπλῶν) ζώντων προσώπων εἰς μεμακρυσμένας ἀποστάσεις.

Ἐκτός ἀπό πρόσωπα ὑλοποιοῦνται συχνά καί ἀντικείμενα (ἄνθη, λίθοι, ζῶα) ὁπότε γίνεται λόγος περί "προσκομίσεωΨ (APPORTS).-

Κατά τήν ἀντίστροφον περίπτωσιν, παρατηροῦνται φαινόμενα "ἀφυλοποιήσεως"(DEMATERIALISATION) ἤτοι ἡ ἐξαφάνισις ὑλικῶν ἀντικειμένων καί σχηματισμῶν.-

Βιβλιογρ. Aksakof, 110, 92-106. Castiglioni, 315. Chevreuil 160, 184. G. Delanne, Ame Immort. 199, 259, 288. G. Dubor, 284. "Revue Metapsychique" No 3, 1922, 201. Schrenk-Notzing, Materialisations Phanomene, Μόν. 1923. Dr. Hans Gerloff, Materialisation, Μόναχον 1954. Heins Hofmann, Experimente als Brücke zum Übersinnlichen Frbg 1965.

-Κριτική: Max Dessoir, Jenseits der Seele, Jena - "Psychic Magazine" No 1 κ. ἑφ. 1914.

ΥΜΝΟΣ.- Λειτουργικούς ὕμνους μετεχειρίσθησαν ὅλαι αἱ θρησκεῖαι, ἀπό τῶν πλέον προηγμένων μέχρι τῶν πλέον πρωτογόνων, μέ σκοπόν τήν δημιουργίαν ψυχικοῦ καί πνευματικοῦ καταλλήλου κλίματος διά τήν ἐπιτέλεσιν μιᾶς ἱερουργίας. Οἱ ὕμνοι πότε ἀπαγγέλονται ἁπλῶς καί πότε φάλλονται , ἐνίοτε ὑπό τήν συναδείαν ὀργάνων. Εἰς τούς ὕμνους περιλέγονται συνήθως ἐπίθετα χαρακτηρίζοντα τήν ἐπικαλουμένην θεότητα, ἔστιν ὅτε καί τυπολογικοί φθόγγοι ἐνέχοντες ἀξίαν "Μάντραμ". Λίαν ἐνδιαφέροντες εἶναι οἱ ὀρφικοί ὕμνοι πρός τούς θεούς, ἔργον ἄψογου καταγωγῆς πρίν περιπλεχθοῦν μυσταγωγικῆς ἀληθείας. Τινές ἐξ αὐτῶν ἐδημοσιεύθησαν εἰς τό περιοδ. "ΣΦΙΓΞ" (1962 κ. ἑφ.).-

Βιβλιογρ.Heiler, La Priere 176. Braden, 42. Guthrie, Orphee.-Π.Γράβιγγερ, Ἐπιστ. Δονήσεων.-
(Πρβλ.Προσευχή, Παράκλησις).

ΥΟΡΚΗΣ ΤΥΠΟΣ.-(RITE D'YORK).- Οὕτω καλεῖται τό εἰς τάς ΗΠΑ καί τόν Καναδᾶν λειτουργοῦν Τεκτονικόν δόγμα, τό ὁποῖον ἔχει μέν ὡς βάσιν τό ἀρχαιότατον Δόγμα τῆς Ὑόρκης, ἀλλ'ἔχει ὑποστῆ τροποποιήσεις καί προσθήκας βαθμῶν ἰδιαζούσας ἐν Ἀμερικῇ μόνον. Εἰς τήν Ἀγγλίαν ὁ Τύπος οὗτος καλεῖται : "Ἀμερικανικός" καί ἐργάζεται παραλλήλως πρός τόν Α.Α.Σ.Τ. Ὁ Τύπος τῆς Ὑόρκης ἀποτελεῖται ἐκ μίγματος τοῦ περιστυλιακοῦ Τεκτον. (μέ τόν βαθμόν τῆς Βασιλικῆς Ἀψῖδος), τοῦ ρυπτικοῦ Ε.Τ. καί τοῦ Ναϊτικοῦ τοιούτου. Οἱ βαθμοί τοῦ Τύπου τούτου εἶναι 10, οἱ ἑξῆς: 1.Διδάσκαλος τοῦ Μάρκ, 2 Πάστ-Μάστερ, 3.Ἐξοχώτατος Διδάσκαλος, 4.Ἱερός Διδ. τῆς Βασ. Ἀψῖδος, 5. Βασιλικός Διδ.-6.Ἐκλεκτός Διδ. 7.Ἱππ. τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, 8.Ἱππ. Ναΐτης, 9.Ἱππ. τοῦ Ἁγ.Ἰωάννου 10. Ἱππ. τῆς Μάλτας.

Ὁ Ν.Λάσκαρης, εἰς τό σχετ. λῆμμα(Ἀμερικανικόν Δόγμα , σελ. 85) ποιεῖται μνείαν ἄλλης ταξινομήσεως βαθμῶν ἐν ὅλῳ 9 καί ἄλλων τίτλων : 1. Μαθητής, 2.Ἑταῖρος, 3.Διδάσκαλος, 4.Διδ. τοῦ Μάρκ, 5.Πρώην Διδ. ,6.Ἐξοχώτατος Διδ., 7.Ἱερά βασιλική Ἀψίς, 8.Βασιλικός Διδ. 9.Ἐκλεκτός Διδ.
Βιβλιογρ.H.Masson, Diction, Initiatique . Λάσκαρης' 85.-

ΥΠΑΡΞΙΣ.- Ἡ ἐπί τῆς Γῆς ὕπαρξις τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ὡς τελικόν καί μοναδικόν σκοπόν τήν ὁλοκληρωτικήν Γνῶσίν καί τήν Ἕνωσιν μετά τοῦ Θείου. Πᾶσα ἄλλη ἐνασχόλησις αὐτοῦ εἶναι σπατάλη πολυτίμου χρόνου καί διαβίωσις ἐκτός προγράμματος, ἡ ὁποία καθιστᾶ τόν ἄνθρωπον δυστυχῆ, ἀνικανοποίητον, τόν ἐκθέτει εἰς μυρίους κινδύνους καί τόν ἀπομακρύνει ἀπό τῆς μακαριότητος τήν ὁποίαν ἦλθεν ἐπί τῆς Γῆς διά νά ἀποκτήσῃ.-

-Αἱ 4 Θεωρίαι τῆς Y. AURDBINDO VIE DIVINE 987.-

-Διαδοχικαί ὑπάρξεις: Βλ. Ἀνάμνησις , Μετενσάρκωσις.

ΥΠΑΤΟΣ ΜΕΓΑΣ ΓΕΝ.ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ.- Ὁ 33ος καί τελευταῖος τοῦ

A snap-shot photo of a child as seen clairvoyantly by Dr. Hooper

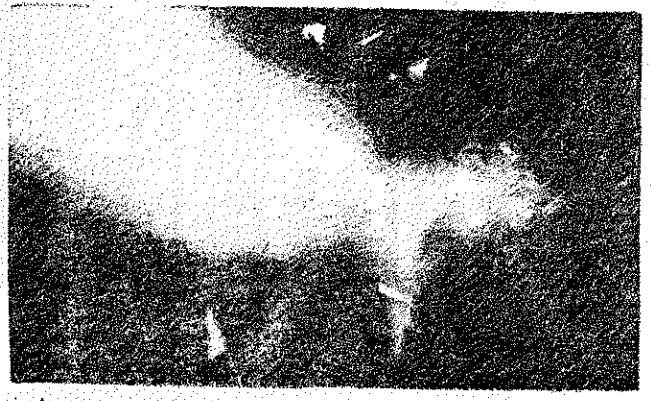

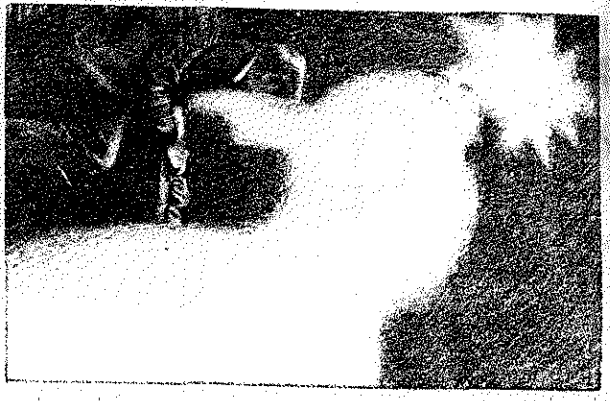

Α.Α.Σ.Τ. Συμβολικόν χρῶμα τοῦ βαθμοῦ εἶναι τό λευκόν σημαῖνον ἁγιότητα. Τά διακριτικά του ἐμβλήματα εἶναι ταινία, περιλαίμιον, κόσμημα Τευτονικός σταυρός καί δακτύλιος. Τά ὡς ἄνω διακριτικά ἀποτελοῦν ἕκαστον καί ἕν ἔμβλημα μεγίστης μυητικῆς σπουδαιότητος.

Κατά τόν PAPUS ὁ βαθμός οὗτος εἶναι μερική ἀλχημική ἀνάπτυξις τοῦ 32ου, τοῦ Πρίγκ. τοῦ Βασ. Μυστικοῦ.- Βιβλιογρ. Λάσκαρης 762. Τεκμήρ. Μουσεῖον 45.- "Etudes Traditionnelles" 1953, ἄρθρα τοῦ M.Valsan, δυστυχῶς παραμείναντα ἡμιτελῆ.

ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΟΣ (TRANSCENDANT). Ἐκ τοῦ λατ. TRANSCENDERE, ὑπερβαίνω. Ἐκεῖνο τό ὁποῖον κεῖται ἐπέκεινα, ἐκτός τῆς συνειδήσεως ἤ τῆς περιοχῆς τῆς πείρας. Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι τά ψυχικά φαινόμενα τά ὁποῖα ἐρευνᾷ ἡ Παραψυχολογία καί ὁ Πνευματισμός, πόρρω ἀπέχουν ἀπό τοῦ νά δύνανται νά χαρακτηρισθοῦν ὡς "ὑπερβατικά". Συνήθως ὅμως γίνεται ἡ σύγχυσις αὕτη καί νομίζεται ὅτι ὁ ἐπιτυχών τοιαῦτα φαινόμενα, κινεῖται εἰς τό ὑπερβατικόν, ἐνῶ εἰς τήν πραγματικότητα ἐρευνᾷ ἁπλῶς τό αἰθερικόν καί ἀστρικόν πεδίον, τά ὁποῖα στεροῦνται ὑπερβατικότητος.
Βιβλιογρ. Maria Hippius, Transzendenz als Erfahrung -K. Saur, Transzendenz als Wirklichkeit, Hamb. 1963

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ.- Ὁ ἀληθής Ὑπεράνθρωπος δέν εἶναι τό ἴνδαλμα τοῦ Νίτσε, ὁ βασιζόμενος ἐπί τῆς ὑλικῆς του ἰσχύος. Εἶναι ἐκεῖνος ὅστις μέ πλήρη ἐλευθερίαν σκέψεως καί ἀπηλλαγμένος τῶν προλήψεων καί τῆς ἀμαθείας ἀκολουθεῖ μέχρι τέρματος τήν ὁδόν τῆς Ἀγάπης καί τῆς Γνώσεως. Εἶναι τότε κάτοχος τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ, ἔχει ἐπιτύχει τήν Ἀπολύτρωσιν καί καθίσταται μέ τήν σειράν του ὁ Λυτρωτής. Διά νά ἀντιταχθῇ ὁ ἄνθρωπος καί ἐπικρατήσῃ ἐπί τοῦ Νόμου τῆς Εἱμαρμένης, ὀφείλει νά ἀντιδράσῃ διά τῆς Βουλήσεως ἤ τῆς Δυνάμεως ἐπί τῶν νόμων τοῦ Μοιραίου. Μέ ἄλλας λέξεις ὀφείλει τό πνεῦμα του νά διευθύνῃ τήν ὕλην, ἡ θέλησις νά εἶναι κυρίαρχος ἐπί τῶν παθῶν.

ΥΠΕΡΒΟΡΕΙΟΣ.- Ἡ ὑπερβόρειος ἤπειρος, κατωκημένη ἀπό τήν

δευτέραν ἀνθρωπ. φυλήν, ἐξετείνετο πρός μεσημβρίαν ἤ πρός τήν Δύσιν, πέριξ τοῦ βορείου πόλου, περιλαμβάνουσα καί τήν βόρειον Ἀσίαν. Ἡ ἀνάμνησις τῆς ἠπείρου ταύτης διετηρήθη εἰς τούς Ἕλληνας. (D.S. T.II, 6).

Ὑπερβόρειοι ἐκαλοῦντο ὑπό τῶν Ἑλλήνων οἱ κάτοικοι τοῦ ἀπωτάτου βορρᾶ περί τῶν ὁποίων ἐκυκλοφόρουν παράδοξοι θρῦλοι. Ἐθεωροῦντο λαός εἰρηνικός καί δίκαιος. Κατά τήν παράδοσιν εἰς τήν χώραν των μετέβαινε τό φθινόπωρον ἑκάστου ἔτους, ὁ Ἀπόλλων καί ἐπέστρεφεν ἐκεῖθεν εἰς Δῆλον τήν ἄνοιξιν, ἐπί ἅρματος συρομένου ὑπό κύκνων. Ὁ Ὅμηρος ἠγνόει τούς Ὑπερβορείους, ἐνῶ ὁ Ἡρόδοτος τούς θεωρεῖ ὡς ὑπαρκτόν λαόν.-

Κατά τόν P.Γκενόν (Κρίσις 41) μετά τήν ἐξαφάνισιν τῆς Ἀτλαντίδος, ἡ ὁποία σημειώνει τόν τελευταῖον ἀπό τούς μεγάλους κατακλυσμούς ποῦ ἔγιναν εἰς τό παρελθόν, δέν φαίνεται ἀμφίβολον νά μετεφέρθησαν ὑπολείμματα τῆς παραδόσεώς της εἰς διαφόρους χώρας ὅπου ἀνεμίχθησαν μέ ἄλλας προϋπαρχούσας ἐκεῖ παραδόσεις καί κυρίως μέ κλάδον τῆς μεγάλης ὑπερβορείου παραδόσεως. Εἶναι δέ πολύ πιθανόν ὅτι αἱ διδασκαλίαι τῶν Κελτῶν ἰδιαιτέρως νά ἦσαν προϊόν αὐτῆς τῆς συντήξεως. Δέν ἀποκλείεται πάντως ἡ ὑπερβόρειος παράδοσις νά εἶναι ἡ ρίζα καί ἡ μήτηρ τοῦ γνωστοῦ μας ἀνατολικοῦ καί δυτικοῦ πολιτισμοῦ, δεδομένου ὅτι εἷς κλάδος αὐτῆς ἐστράφη πρός ἀνατολάς καί ἐδημιούργησε τόν Ἄρειον (ἰνδικόν, ἰρανικόν κ.κ.) πολιτισμόν, εἷς δεύτερος δέ κλάδος κατηυθύνθη πρός νότον καί ἔφθασε μέχρι τῆς Θράκης, ὅπου ὁ Ὀρφεύς, ὁ ἱδρυτής τῶν ἑλλην. Μυστηρίων.

ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ ΙΠΠ.ΤΩΝ 12 (φυλῶν).- Ὁ 11ος βαθμός τοῦ Α.Α.Σ.Τ. Ἡ Παράδοσις λέγει ὅτι ἱδρύθη ὑπό τοῦ Σολομῶντος. Ἡ αἴθουσα συνεδριάσεως εἶναι πενθίμως διακεκοσμημένη. Ὁ Πρόεδρος ἀντιπροσωπεύει τόν Σολομῶντα καί καλεῖται "Τρίς ἰσχυρός". Τό περίζωμα εἶναι λευκόν μέ παρυφάς μελαίνας. Ἐπί τοῦ ἐπικαλύμματος εἰκονίζεται φλεγομένην καρδία. Ὁ βαθμός οὗτος, ὅπως καί ὁ 9ος καί 10ος ἐλήφθησαν ἀπό τό Γερμανικόν θεοφωτιστικόν σύστημα τοῦ Βάισχαουπτ καί ἀναφέρονται εἰς τήν ἐκδίκησιν τοῦ φόνου τοῦ Διδ. καί τήν ἀμοιβήν τῶν πιστῶν. (Λάσκαρης 763.).-

ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥ ΒΑΣ.ΜΥΣΤΙΚΟΥ.-
Ὁ 32ρς βαθμός τοῦ Α.Α.Σ.Τ. Τά Ἐργαστήρια τῶν 32ων καλοῦνται Σύνοδοι. Τό κόσμημα εἶναι χρυσοῦς Τευτονικός Σταυρός. Τό περίζωμα εἶναι λευκόν μέ μελαίνας παρυφάς. Ἐπί τοῦ τριγωνικοῦ ἐπικαλύμματος εὑρίσκονται 6 σημαῖαι τρεῖς ἐξ ἑκάστης πλευρᾶς, κυανῆ, ἐρυθρᾶ καί κιτρίνη. Εἰς τό κέντρον τοῦ ἐπικαλύμματος καί ὑπεράνω τῶν σημαιῶν Τευτονικός σταυρός καί ἄνωθεν αὐτοῦ παντεπόπτης ὀφθαλμός καί ἐπί τοῦ Σταυροῦ δικέφαλος ἀετός ἄνευ στέμματος.

Ἐπί τοῦ κυρίως περιζώματος εἶναι ὁ πίναξ χαράξεως τοῦ βαθμοῦ, ὅστις εἶναι τό σημαντικώτερον μέρος τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ βαθμοῦ καί καλεῖται στρατόπεδον ἤ κατασκήνωσις. Πρόκειται περί συμβόλου βαθείας σημασίας, εἰς τήν ἀληθῆ δέ ἑρμηνείαν του ἀνευρίσκεται τό "Βασιλικόν μυστικόν" τοῦ βαθμοῦ, ὅστις εἶναι καθαρῶς ἑρμητικός βαθμός. Ρητόν τοῦ βαθμοῦ εἶναι "SPES MEA IN DEO EST". (Ἡ ἐλπίς μου κεῖται ἐίς τόν Θεόν"). Βιβλιογρ. Λάσκαρης 763. Τεκτον. Μουσεῖον 45. "Etudes Traditionnelles 1953, Valsan)

ΥΠΗΡΕΣΙΑ.-(SERVICE).- Θυσία ἐν παντί τῶν κατωτέρων ἀρχῶν εἰς τάς ἀνωτέρας.
-Ὑπηρεσία Θεραπείας. Αἱ ἐκ μέρους πολυαρίθμων Ὀργανώσεων καθιδρυμένη θεραπευτική ἀγωγή ἐξ ἀποστάσεως, βάσει ἀποκρύφων μεθόδων, ἰδίᾳ ὑπό τοῦ Ω Λεκτόριουμ.Ροζικρουστιάνουμ . ὑπό τοῦ Ω Ἀμόρκ, ὑπό τῆς Ω Ροδοσταυρικῆς κοινότητος (κίνησις Χάϊντελ), ὑπό τῆς Ω Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης κ.ἄ.
Περισσότεραι λεπτομέρειαι εἰς τά ἐπί μέρους λήμματα ὡς καί εἰς Ω Θεραπεία ἐξ ἀποστάσεως, Ω Ρόζενχοφ, Ω Μητρόπολις τῆς Ψυχῆς, Ω Συνέδριον τῆς παρηγορίας.

ΥΠΗΡΕΤΕΙΝ.- Ὁ ἀποδιδόμενος σκοπός εἰς τά μέλη ὡρισμένων ἀποκρύφων Ὀργανώσεων, κατωτέρου βαθμοῦ, τά ὁποῖα δέν κρίνονται κατάλληλα δι'ἀνωτέρας γνώσεις. Εἰς τήν "Αντυαρ Θ.Ε. ὑπάρχει πρός τόν σκοπόν τοῦτον εἰδικόν τμῆμα ἤ μᾶλλον Τάγμα Ὑπηρεσίας. Προσφέρονται εἰς τά μέλη τρεῖς ἐνασχολήσεις πρός ἐκλογήν: "Αντυαρ (μικτός) Ε.Τ., Τάγμα ὑπηρεσίας ἤ L.K.K. (ἐλευθερόφρων καθολική ἐκκλησία. Παρά τῇ Ω Ἀρκάν

Σχολῇ ὑπάρχει ἐπισήμως μία ὁμάς ἐξυπηρετήσεως τοῦ Κόσμου, τῶν ὁποίων ἡ δραστηριότης συνίσταται εἰς προσευχήν, παροχήν ἐλπίδος καί προσφέρουν δωρεάς.-

ΥΠΝΟΒΑΣΙΑ (Νυκτοβασία; SOMNAMBULISMUS).-Λειτουργική πάθησις τοῦ ἐγκεφάλου κατά τούς μέν, παθολογική μορφή ὕπνου κατά τούς δέ, χαρακτηριζομένη δι' ἱκανότητος πρός συνέχισιν ἤ ἐπανάληψιν, διαρκοῦντος τοῦ ὕπνου, πράξεων καί ἔργων τά ὁποῖα συνήθως ἐκτελοῦμεν ἐν ἐγρηγόρσει, χωρίς νά ὑπολείπεται ἀνάμνησις αὐτῶν μετά τήν ἀφύπνισιν. Παρατηρεῖται συνήθως εἰς ἐπιληπτικά καί ὑστερικά ἄτομα κατά τήν παιδικήν καί ἐφηβικήν ἡλικίαν. Ὁ ὑπνοβάτης ἐγείρεται συνήθως κατά τήν νύκτα (νυκτοβάτης) καί ἰδίως κατά τήν πανσέληνον, τῆς κλίνης καί εὑρισκόμενος εἰς εἶδος ὕπνου τεχνητοῦ μέ κλειστούς τούς ὀφθαλμούς ἤ καί ἀνοικτούς, ἐγκαταλείπει αὐτήν, περιπατεῖ, ἀπαγγέλει, ἐργάζεται, βλέπει, ἐξέρχεται εἰς τόν δρόμον καί ἐπειδή, ὡς ἐκ τῆς ἡμισυνειδήτου καταστάσεως εἰς ἣν εὑρίσκεται, δέν ἔχει τό συναίσθημα τοῦ φόβου καί τοῦ ἰλίγγου, δύναται ἀκινδύνως νά περιέρχεται ἐπικίνδυνα μέρη λ.χ. τήν στέγην οἰκιῶν.

Ἀφοῦ ἐκτελέσῃ τήν ἐργασίαν ἡ ὁποία κατά τήν ἡμέραν τόν ἀπησχόλει, ἐπιστρέφει εἰς τήν κλίνην του καί τήν ἐπομένην ἐξυπνᾷ χωρίς νά ἐνθυμῆται τίποτε ἀπό τά διατρέξαντα, μετά μεγίστης δέ ἐκπλήξεως ἀνακαλύπτει τήν ἐκτελεσθεῖσαν ἐργασίαν.

Ἡ ὑπνοβασία δύναται νά προκληθῇ καί τεχνητῶς ἐπί εὐαισθήτων ἀτόμων, διά προκεχωρημένης μαγνητίσεως αὐτῶν (βλ. Ὕπνος) ὁπότε παρατηροῦνται διάφορα λίαν ἐνδιαφέροντα φαινόμενα διοράσεως διά τοῦ χώρου καί χρόνου.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Νοσολογία 699. H.Durville, Cours de Magnetisme 377. J.Filiatre 324."Psychic Magazine" No 38-39 ,151, Baure 141.- J.Magnetisme 30.-Π.Γράβιγγερ, Φαρμακοσοφία III 50.- Paracelsus IV 244.-

ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ.-(SOMNAMBULE).-ἐκ τοῦ λατ. SOMNUS ὕπνος καί AMBULARE, περιπλανῶμαι. Ὁ Υ. ἐκτελεῖ πράξεις κατά τήν διάρκειαν βαθέος ὕπνου χωρίς συγκεκριμένην νοσηράν αἰτίαν.

Μετά τήν ἀφύπνισιν οὐδέν ἐνθυμεῖται περί τῶν διατρεξάντων, Ὁ ὅρος πρέπει νά κατάγεται ἀπό τόν Πυζεγκυρ, κατά τόν RIJNBERK ὅμως (STUDIE OBER WILLERMOZ) ἐκ τοῦ συνεργάτου τοῦ Πασκουάλυ, Βιλλερμόζ.-

ΥΠΝΟΓΟΝΟΙ ΖΩΝΑΙ.- Οἱ ὑπνωτισταί ἀνεκάλυψαν ὡρισμένα σημεῖα τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου (ὡς οἱ μαστοί κ.ἄ.) τά ὁποῖα πιεζόμενα προκαλοῦν ἀκαριαίως τήν τεχνητήν ὕπνωσιν. Κατά τό πλεῖστον πρόκειται περί ὑστεροπαθῶν ἀτόμων καί ἰδίως γυναικῶν.-

ΥΠΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑ.- Ὁ Μαγνητισμός, εἴτε μόνος, εἴτε τῇ συμπράξει καταλλήλων ὑποβολῶν, ἄνευ ὅμως οὐδενός φαρμάκου ἤ ἀντιδότου, δύναται νά καταπολεμήσῃ ἀποτελεσματικῶς τό μέγιστον μέρος τῶν μαστιζουσῶν τήν ἀνθρωπότητα ἀσθενειῶν, οἱασδήποτε φύσεως καί ἄν εἶναι αὗται. Πολλάκις γίνεται λόγος περί θεραπευτῶν τινων, καταπλησσούσης ἱκανότητος, ὧν τό ὄνομα κατέστη πολλάκις παγκοσμίως γνωστόν. Συνηθέστατα οἱ θεραπευταί οὗτοι, εἶναι ἄνθρωποι τῆς κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, ἐργάται, χωρικοί, καί ἐν τοῦτοις δι' ἁπλῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν των, δι' ἁπλῶν προσφυσέων, κατορθώνουν νά ἀνακουφίσουν ἤ καί νά ἀποθεραπεύσουν ἀσθενείας πρό πολλοῦ θεωρουμένας ὑπό τῆς ἐπισήμου Ἐπιστήμης ὡς ἀνιάτους. Οὕτω ἀναφέρεται ὅτι ὁ DR.WETTERSTRAND τῆς Στοκχόλμης ἐπέτυχε διά τοῦ μαγνητισμοῦ 7000 περιπτώσεις θεραπείας, ὁ DR. LIEBAULT τῆς Νανσύ 12000 καί ὁ DR. BERNHEIM ἐπίσης τῆς Νανσύ 10000. Εἰς τήν περίπτωσιν τῆς μαγνητικῆς ὑπνοθεραπείας λαμβάνει χώραν μία προβολή, μία ἐξωτερίκευσις νευρικῆς ἤ ψυχικῆς δυνάμεως, δι' ἧς ἐπιτελεῖται ἡ θεραπεία.

ΥΠΝΟΣ.- Συμφώνως πρός τήν διδασκαλίαν τῆς Ἀνθρωποσοφίας, κατά τήν στιγμήν τῆς ἀποκοιμήσεως λαμβάνει χώραν εἰς διαχωρισμός ἐπί τῆς κλίνης παραμένει μόνον τό φυσικόν σῶμα μετά τοῦ αἰθερικοῦ. Τό ἀστρικόν μετά τοῦ Ἐγώ μετατίθεται εἰς ἀνώτερα πεδία δηλ. εἰς τήν περιοχήν τῶν ὀνείρων. Ἀνεξήγητον ὅμως παραμένει κατά τήν θεωρίαν αὐτήν τό πῶς ἐξώτερικαί ἐπιδράσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπηρεάζουν μερικῶς τόν

Πρόκλησις τεχνητοῦ ὕπνου

I. Χαλάρωσις

II. Διελεύσεις, α΄ εἶδος

III. Διελεύσεις β΄ εἶδος

IV. Διελεύσεις, γ΄ εἶδος

ραγωγή ἰδιαιτέρου τινός ὕπνου, τοῦ τεχνητοῦ ὕπνου.

Ἀφοῦ παραχθῇ ὁ ὕπνος οὗτος, τό ὑπνωτισμένον ὑποκείμενον εἶναι ἀπολύτως παθητικόν καί τά ἀνακλαστικά αὐτοῦ κέντρα εἶναι ἕτοιμα νά δεχθοῦν μίαν οἱανδήποτε ὥθησιν. Τότε ὁ ὑπνωτιστής ἐπεμβαίνει. Διατάσσει τό ὑποκείμενον νά κάμῃ τήν τάδε πρᾶξιν, τό ἀνακλαστικόν ὅν τοῦ ὑποκειμένου ὑπακούει εἰς τόν ὑπνωτιστήν ὅπως θά ὑπῆκουε εἰς μίαν αἴσθησιν προερχομένην ἔξωθεν καί ἀνακλαστικῶς ἡ ὑποβληθεῖσα πρᾶξις ἐκτελεῖται. Αὐτός εἶναι ὁ μηχανισμός πασῶν τῶν ὑποβολῶν ἐκτελουμένων ὑπό τοῦ ὑποκειμένου διαρκοῦντος τοῦ τεχνητοῦ ὕπνου. Εἰς τήν περίπτωσιν ταύτην τό ἐνσυνείδητον πνεῦμα τοῦ ὑπνωτιστοῦ ἐνεργεῖ καί δύναται νά ἐπιτύχῃ ὅλας τάς δυνατάς πράξεις, περιλαμβανομένων καί τῶν ἐνεργειῶν ἐπί τῶν ἀγγειοκινητικῶν νεύρων καί ἐπί τῆς ὀργανικῆς ζωῆς, διότι τό ἀνακλαστικόν ὅν ἔχει ὑπό τήν δικαιοδοσίαν του ὁλόκληρον τήν ὀργανικήν ζωήν.-

Βιβλιογρ. Heinrich Jurgens, Traum Exerzitien.
-F. Schmidt & Ch. Lange, Der Traum, Dein Charakter, Dein Schicksal.

ΥΠΝΩΣΙΣ.- Τεχνητός ὕπνος περιλαμβάνων διαφόρους φάσεις (ληθαργική, καταληπτική, ἔκστασις, ὑπνοβασία). Ὁ ὅρος ἐχρησιμοποιήθη διά πρώτην φοράν ὑπό τοῦ Ἄγγλου ἰατροῦ J. BRAID τῷ 1841 εἰς Μάντζεστερ, ὅταν παρέστη μάρτυς τῶν πειραμάτων τοῦ Γάλλου μαγνητιστοῦ Λαφονταίν. Κατόπιν ἰδίων πειραματισμῶν ἐπέτυχε νά προκαλέσῃ ἐπί ἀτόμων τεχνητήν Ὕπνωσιν προσκαλῶν αὐτά νά ἀτενίσουν μίαν ὑαλίνην σφαῖραν. Ὥρισε τήν Ὕπνωσιν ὡς ἐπίτευξιν ἰδίας **καταστάσεως** **τῆς συνειδήσεως** δι' ἐνατενίσεως, προφορικῶν ὑποβολῶν κ.ἄ. κατά τήν ὁποίαν τό " ὑποκείμενον" ἐκτελεῖ πράξεις διαφόρους τῶν συνήθων. Ἡ κατάστασις αὕτη ὁμοιάζει πρός τόν φυσικόν ὕπνον. Ἡ τεχνητή ὕπνωσις χρησιμοποιεῖται διά θεραπευτικούς σκοπούς, ὑπό τῶν Ἀποκρυφιστῶν ὅμως καταδικάζεται ὡς πρᾶξις "μαύρης μαγείας". Εἶναι πράγματι τόσον ἀπό ἠθικῆς, ὅσον καί ἀπό φυσικῆς ἀπόψεως μία ἐπικίνδυνος πρακτική, διότι ἐνεργεῖ ἐπί τῆς νευρικῆς δυνάμεως καί ἐπί τῶν νεύρων τά ὁποῖα ἐλέγχουν τήν κυκλοφορίαν εἰς τά τριχοειδῆ

ἀγγεῖα. Ἀπό ἠθικῆς δέ ἐποψεως, διότι περιάγει τό ὑποκεί-
μενόν εἰς μίαν παθητικότητα καί ἐθίζεται νά ἐκτελῇ ὅτι μία
ξένη θέλησις τοῦ ὑπαγορεύει.-

Βιβλιογρ. K. Andersen, Hypnose & Suggestion, Lindau, ἄ. χ.
-Desmond Dunne, Die Hypnose, Στούτγ. 1960
-Ewans Gorden, Die Geheime Machte der Hypnose & Seggestion
- Otto Granzon, Hypnose & Suggestion, Βρλ. 1949
- Kurt Hochreutener, Sugg. & Hypnos Ohne Maske, Βιέννη 1949
- R. Steiner, Geschichte des Hypnotismus, Spiritismus &
Somnambulismus
- Dr Paul Thorsen, Methodik & Anwendung der Hypnose
- Melvin Powers, Fortgeschrittene Methoden zum Erlernen
der Selbsthypnose
- Franz A. Völgyesi, Menschen- & Tier Hypnose
- E. Jones, Hypnose an Mensch & Tier
- M. Steven, Praxis der Hypnose
- Franz Turni, Die Macht der Einbildung.

ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ.- Ἡ τεχνική μέθοδος προκλήσεως καί μελέτης τῶν
φαινομένων τῆς Ὑπνώσεως. Ὁ Υ. μελετᾶ τά φαινόμενα
τά ὁποῖα προκαλοῦνται ἐπί μερικῶν προσώπων διά τῆς τεχνη-
τῆς ὑπνώσεως. Οἱ Ὑπνωτισταί διακρίνονται ἀπό τούς Μαγνητι-
στάς, διότι οἱ πρῶτοι ἀπορρίπτουν τήν ὕπαρξιν ἑνός οἱουδή-
ποτε "ρευστοῦ" καί ἀποδίδουν τήν ὕπνωσιν εἴτε εἰς τήν ἐνέρ-
γειαν τῆς ὑποβολῆς, εἴτε εἰς τήν κόπωσιν τῶν αἰσθητηρίων
τοῦ ὑποκειμένου. Τόσον ὁ Μαγνητισμός, ὅσον καί ὁ Ὑπνωτισμός
ἐχρησιμοποιήθησαν πρός θεραπευτικούς σκοπούς.

Βιβλιογρ. Papus, Magie 394. H. Durville, Cours. de Magnetisme
Leadbeater, Echapees 173. Baur 137. J. Filiatre 97.
Max Dessoir, Jenseits der Seele 54. Παραδόσεις 20.-
-Ἱστορικόν: Π. Γράβιγγερ, Ἰατροσοφ. II, III 3.-
-Πῶς ὑπνωτίζομεν, πῶς ἀφυπνίζομεν: IDEM 5.
-Φάσεις καί φαινόμενα IDEM 8.
-Θεραπευτικός Ὑπνωτισμός IDEM 122.
-Ἠθική τοῦ Υ. "Psychic Magaz" No 9, 133.
"Revue du Psychisme Exper. No 7, 298.
Dubor, 87. El. Levi, Clef 135.

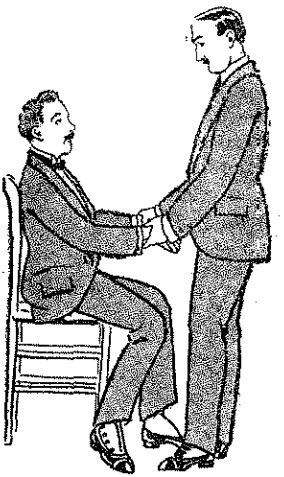

'Ελαφρά ὕπνωσις (1ος χρόνος)

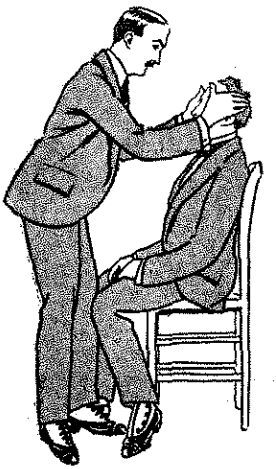

'Ελαφρά ὕπνωσις (2ος χρόνος)

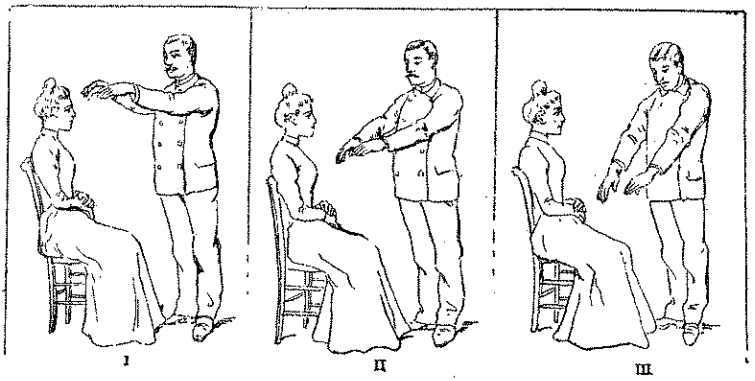

Ἀνάλυσις μιᾶς κατακορύφου διελεύσεως (ὕπνωσις)

Ἰσόνομος ἐπίθεσις (ὕπνωσις)

ΥΠΟΒΛΗΤΙΚΗ ΦΑΣΙΣ (ETAT SUGGESTIF).- Εἶναι ἡ ἐλαφροτέρα φάσις τοῦ τε μαγνητικοῦ καὶ τοῦ ὑπνωτικοῦ ὕπνου. Οὕτω ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος DURVILLE ἐνῶ ὑπὸ τοῦ LIEBAULT ἐκλήθη κατάστασις "γοητείας" (DE CHARME) καὶ ὑπὸ τοῦ DE ROCHAS κατάστ. εὐπιστίας (CREDULITE). Εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην ἐκδηλουμένην μὲ τὰς πρώτας μαγνητικὰς διελεύσεις ἐκ μέρους τοῦ μαγνητιστοῦ, τὸ ὑποκείμενον καταλαμβάνεται ὑπὸ ἐλαφρᾶς ὑπνηλίας, ἥτις βαίνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπιτεινομένη. Αἱ ἰδέαι του συσκοτίζονται καὶ τέλος τίθεται εἰς παθητικότητα τὴν ὁποίαν οὐδόλως θὰ παρουσίαζεν ἐὰν εὑρίσκετο ἐν ἐγρηγόρσει. Οἱ ὀφθαλμοί του παραμένουν κανονικῶς ἀνοικτοί, ἐν τούτοις ἡ ὀπτική του ἱκανότης ἐλαττοῦται,

Τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς φάσεως ταύτης εἶναι ἡ ἀπέραντος εὐπιστία καὶ ἡ ἐπιδεκτικότης εἰς ὑποβολάς. Ἐὰν ὑποβληθῇ εἰς τὸ ὑποκείμενον ὅτι εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον παίζουν χορευτικὴν μουσικήν, πάραυτα θὰ τὸ πιστεύσῃ καὶ ἂν μάλιστα γνωρίζῃ χορὸν καὶ τῷ ὑποδειχθῇ κἄθισμα ἢ σάρωθρον ὡς χαριτωμένη νεᾶνις ἢ κομψὸς νέος, θὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν χορὸν μετὰ μεγάλης ζέσεως, κ.ο.κ. (Ω Ὑποβολή).

ΥΠΟΒΟΛΗ.-(SUGGESTION).- Εἶναι μία πρᾶξις διὰ τῆς ὁποίας ἐπιβάλλεται ἢ καὶ ἀντικαθίσταται ἡ θέλησις ἑνὸς ἀτόμου (ὑποκειμένου) ὑπὸ μιᾶς ἄλλης, μὲ σκοπὸν νὰ προκληθῇ μία κίνησις, μία χειρονομία κ.κ. Ἡ Ὑ. δίδεται εἴτε ἐν ἐγρηγόρσει, εἴτε κατὰ τὴν διάρκειαν τεχνητοῦ ὕπνου(Ω Ὑπνώσεως). Διὰ τῆς Ὑ. ἐπετεύχθησαν θεραπεῖαι ἰδίως ἐπὶ νευρολογικῶν περιπτώσεων, διότι ἡ Ὑ. ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ ἀστρικοῦ καὶ τοῦ αἰθερικοῦ, ἀνταναklωμένη ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ σώματος. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ οἱ ἰατροὶ ἐπέτυχον τὴν πρόκλησιν ἐπὶ νευρωτικῶν ἀτόμων πληγῶν, ἐγκαυμάτων ἢ στιγμάτων. Ἡ ἐπαναληπτικὴ ἐκτέλεσις τῆς Ὑ. ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς παθητικότητος τοῦ ὑποκειμένου καὶ ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς ὑποβολησιμότητος (SUGGESTIBILITE) αὐτοῦ. Εἰς περίπτωσιν ἀνηθίκου Ὑποβολῆς λαμβάνει χώραν ἀγὼν μεταξὺ τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως τοῦ ὑποκειμένου καὶ τῆς δοθείσης ὑποβολῆς καὶ τὸ πρόσωπον περιέρ

χεται εἰς κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον ἔντονον κρίσιν καί τελικῶς ἀφυπνίζεται καί ἀρνεῖται νά ἐκτελέσῃ τήν δοθεῖσαν ὑποβολήν.

Ἡ Ὑ. εἶναι ἐπικίνδυνος διότι ὑποδουλώνει τήν θέλησιν τοῦ ὑποκειμένου εἰς ἐκείνην τοῦ χειριστοῦ καί τήν ἐξασθενίζει προοδευτικῶς, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἄνθρωπος διάκειται παθητικῶς ἔναντι παντοίων ὑποβολῶν τῆς ζωῆς καί δέν ἀντιδρᾷ δεόντως.

Βιβλιογρ. Papus , Ἀνθρωποσοφία 58. Γράβ. Φαρμακοσ. III 82,86.
-Ὑ. ἐν ἐγρηγόρσει: Γράβογγερ, Φαρμακοσοφία III 89
-Ὑ, ἐν ὑπνώσει, IDEM ,III 92
-Μεσυπνωτιστική Ὑ.: IDEM III 94
-Νοερά Ὑ. IDEM III 97
-Θεραπευτική Ὑ.: IDEM III 132. Leprince, Le Pouvoir des Guerisseurs, 59

ΥΠΟΒΛΗΣΙΜΟΤΗΣ. (SUGGESTIBILITE).- Ἡ ἐπιδεκτικότης ἀποδοχῆς καί ἐκτελέσεως ὑποβολῶν ἐν ἐγρηγόρσει καί ἐν τεχνητῷ ὕπνῳ (Βλ. Ὑποβολή).-

ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.- Δύναται νά προληθῇ ἐξ ἐξωτερικῶν αἰτίων, ἀλλά καί κυρίως ἐξ ἐσωτερικῶν. Συνήθως ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἑκουσίως δοῦλος τῶν ἀδυναμιῶν του, τῶν παθῶν του, τοῦ ἐγωϊσμοῦ του. Ὅταν ἀπαλλαγῇ αὐτῶν θά ἔχῃ τό δικαίωμα νά στραφῇ ἐναντίον τῶν ἐξωτερικῶν (κοινωνικῶν) αἰτίων τῆς ὑποδουλώσεως.

Βιβλιογρ. Berdjaef, Esclavage et Liberte de l'Homme.

ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΝ.-(SUJET).- Καλοῦνται "ὑποκείμενα" πρόσωπα εὐαίσθητα, ὄχι ἀναγκαίως νευροπαθῆ, τά ὁποῖα εἶναι ἐπιδεκτικά ἀποδοχῆς Θ ὑποβολῶν ἤ καί τεχνητῆς Θ ὑπνώσεως. Δι' αὐτῶν οἱ ὑπνωτισταί ἐκτελοῦν τά πειράματά των. Πρέπει νά διακρίνωνται ἀπό τούς Θ μεσάζοντας (μέντιουμ).-

ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ (SUBSTANCE).- Ἐκ τοῦ λατ. " παραμένω κάτωθεν". Ἡ Ὑ. εἶναι ἐκεῖνο πού παραμένει, ἕν καί τό αὐτό, ἐντός τῆς πολλότητος καί τῆς ἀπείρου ποικιλίας τῶν φαινομένων (LAROUSSE). Δύναται ἑπομένως νά ἀνήκῃ εἰς ἕν οἱονδήποτε πεδίον τοῦ σύμπαν-

'Ο δρόμος τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ (DU POTET)

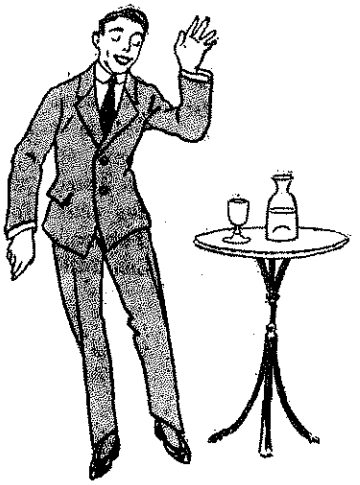

Διαπεδαστική ὑποβολή

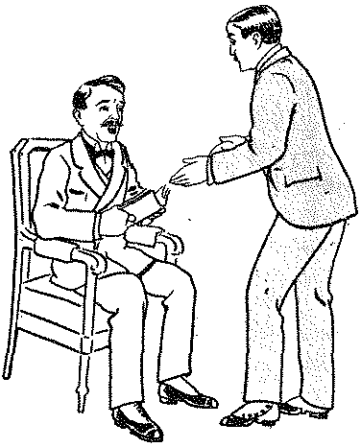

Πῶς προκαλεῖται ἡ ἀφωνία

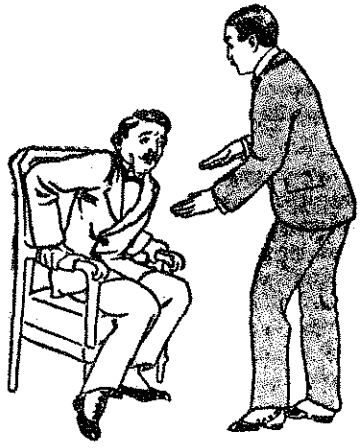

Πείραμα ὑποβολῆς
Τό ὑποκείμενον δέν δύναται νά ἐγερθῇ

ντος . (φυσικόν ἤ ἄλλο).
Κατά τόν ST.DE GUAITA, δέον νά θεωρήσωμεν τήν Ὑ. τό ἀστρικόν φῶς, ὡς τήν βάσιν πάσης ὕλης, ὡς τήν παρθένον Γῆν (ADAMAH) τῶν καββαλιστῶν ἐξ ης ὁ Ὕψιστος ἔπλασε τόν πρῶτον "Ανθρωπον. Εἶναι ἡ παραπληρωματική ἀρχή τῆς Οὐσίας (ESSENCE)".Εἶναι δεκτική, θηλεία παγκόσμιος ἀρχή, πλαστική, ὑποδεχομένη τάς μορφάς.
Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 282. IDEM, Μ.Ψ.Θ. 73.-

ΥΠΟΣΤΑΣΕΙΣ (HYPOSTASES).- Διά τοῦ ὅρου τούτου δηλοῦνται συνήθως αἱ ἀρχαί τοῦ Ἀνθρώπου, δηλ. τά συστατικά αὐτοῦ στοιχεῖα.

ΥΠΟΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ.- (SUBCONSCIENCE).. Γενικῶς καλοῦνται οὕτω μερίδια τῆς συνειδήσεως ἐν ἐγρηγόρσει τά ὁποῖα ἀπεσπάσθησαν ἐξ αὐτῆς διά νά μετέλθουν εἰς ἐκεῖνο πού ἡ Ψυχολογία καλεῖ Ὑποσυνείδητον. Δύνανται νά ἐπανέλθουν εἰς φῶς ὑπό ἐξαιρετικάς συνθήκας.

ΥΠΟΣΥΝΕΙΔΗΤΟΝ (SUBCONSCIENT,UNTERBEWUSTSEIN).-
Ὁ ἀπό τόν Βουδισμόν παραληφθείς καί ἀπό τοῦ 18ου αἰ ὑπό τῆς ἀκαδημαϊκῆς Ἐπιστήμης υἱοθετηθείς ὅρος, πρός παροχήν αἰτιατῆς ἐξηγήσεως ὅλων τῶν φαινομένων τοῦ ἐνσυνειδήτου βίου, τά ὁποῖα δέν φαίνονται νά ἔλκουν τήν προέλευσιν ἀπό τήν κοινήν συνείδησιν. Κατέληξεν ὅμως ὁ ὅρος νά χρησιμοποιῆται δι' ἐκδηλώσεις αἱ ὁποῖαι ἀνάγονται μᾶλλον εἰς τό Ὑπερσυνείδητον δηλ. εἰς τά φαινόμενα τά ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς τάς ἀνωτέρας καταστάσεις τῆς συνειδήσεως καί ὄχι εἰς τάς κατωτέρας τοιαύτας. Ἡ τοιαύτη καταχρησις, ὁδήγησεν ὡς εἶναι ἐπόμενον, εἰς παρερμηνείας καί παρανοήσεις, αἱ ὁποῖαι παρέβλαψαν τήν ἀληθῆ ἀπόδοσιν τῆς ἀληθείας, καί ὑπερέβασαν γεγονότα ἀνωτέρας τάξεως εἰς τήν τάξιν τοῦ ὑπο- καί ἀσυνειδήτου.- Διά τοῦτο ἡ νεωτέρα Ψυχολογία παραπαίει.
Βιβλιογρ. Rhea, Subconscient καί Inconscient. H. Durville, Cours de Magnetisme Personnel 241. G. Delanne, Recherches sur la Mediummite 49. Revue Metapsychique No 8, 454.
Α. Ἀδριανοπούλου, "Ανθρωπος 133. Berdjaeff, Προορισμός 111.

Nyanatiloka, Buddistisches Wörterbuch, Konstanz 1952, λῆμμα Bhavangasota, σ. 48. J.K. Williams. Die Verborgene Kraft.

ΥΠΟΦΥΣΙΣ (CORPS PITUITAIRE).- Ἐνδιάμεσον ὄργανον εὑρισκόμενον ἐπὶ τῆς κατωτέρας ἐπιφανείας τοῦ ἐγκεφάλου, ἐντὸς τῆς κοιλότητος τοῦ τουρκικοῦ ἐφιππίου. Ἀνατομικῶς εἶναι μία ἐξάρτησις τοῦ μεσαίου λοβοῦ τοῦ ἐγκεφάλου, συνυφασμένη πρὸς μίαν ἐξάρτησιν τοῦ πρωταρχικοῦ φάρυγγος. Φυσιολογικῶς εἶναι εἷς ἐνδοκρινὴς ἀδὴν ὅστις ἐπιδρᾷ σημαντικῶς ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ σώματος (νανισμός, γιγαντισμός). Ἀπὸ ἐσωτερικῆς πλευρᾶς ὁ ρόλος τοῦ ὀργάνου τούτου εἶναι νὰ θέτῃ εἰς σχέσιν τὴν ἀρτιότητα συνειδήσεως μετὰ τῆς φυσικῆς ταυτότητος καὶ μέλλει νὰ ἐξελιχθῇ προοδευτικῶς διὰ νὰ δώσῃ γένεσιν εἰς τὴν διάβρασιν. Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ 2ον ἄνθος τοῦ λωτοῦ ἢ Θ Τσάκρα τὸ ὀνομαζόμενον Ἄγνα.
(Πρβλ. Κέντρα, Τσάκρας, Ἄνθη λωτοῦ, Ἐπίφυσις)
Βιβλιογρ. H.P.B. D.S. VI 212 .-Heindel 210, 273, 475, 494.- Sacharow 21.-(σαφὴς ἀνατομ. εἰκών).-

ΥΦΑΝΣΙΣ.- Εἰς ὅλους τοὺς παραδοσιακοὺς λαοὺς ἡ ὑφαντικὴ περιεβλήθη μὲ ὑψίστας τιμάς, ἀποδοθεῖσα εἰς θεάς. Εἰς τοὺς Ἕλληνας ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ ἦτο ὑφάντρια. Εἰς τὴν Κίνναν ἀποδίδεται τὸ ἔργον τῆς ὑφαντρίας εἰς μίαν οὐρανίαν θεάν. Ἀκόμη καὶ τὰ ἱερὰ βιβλία ἀποκαλοῦνται μὲ ὅρους οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν κυριολεξίαν ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν ὑφαντικήν. Οὕτω εἰς τὴν σκρ. "σούτρα" σημαίνει νῆμα, ἐκ πολλῶν δὲ σούτρας ἀποτελεῖται ἓν βιβλίον. Ὁμοίως εἰς τὴν κινεζικὴν "κίγκ" σημαίνει ἄλυσος, ἐκ πολλῶν δὲ τοιούτων ἀλύσων σχηματίζεται ἓν βιβλίον.

Παραλλήλως ἡ ἀράχνη εἰς πολλὰς παραδόσεις εἶναι ἱερὸν σύμβολον, ἀσφαλῶς λόγῳ τῆς ὑφαντικῆς της ἱκανότητος.

Ὁ βαθύτερος συμβολισμὸς τῆς Ὑφάνσεως καὶ συνεπῶς ἡ ἱερότης τῆς ἐνασχολήσεως ταύτης, πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ εἰς τὸν διαδοχικὸν καὶ συνεχῆ σηματισμὸν "σταυρῶν" διὰ νημάτων, τὰ ὁποῖα διατάσσονται ὁριζοντίως καὶ καθέτως καὶ οὕτω ἀποτελεῖται τὸ ὕφασμα.-
Βιβλιογρ. R. Guenon, Symbolisme de la Croix 107.
Παγκόσμιος Μυθολογία 547.

- Φ -

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ.- Ἐκδήλωσις, ἐμφάνισις.-Κάτι τό αἰνιγματῶδες τοῦ ὁποίου ἡ αἰτία δέν εἶναι ἀκόμη γνωστή. Εἰς τόν Ἀποκρυφισμόν ἀναφέρεται ὁ ὅρος εἰς ὅλας ἐκείνας τάς ἐκδηλώσεις αἱ ὁποῖαι χωρίς νά εἶναι "ὑπερβατικαί" ἔχουν ὅμως κάτι τό "ὑπερφυσικόν" δηλ. κάτι τό ὁποῖον δέν δύναται νά ἐξηγηθῇ διά τῶν συνήθων ἐπιστημονικῶν θεωριῶν. Ἐν τοῦτοις τά φαινόμενα δέν εἶναι οὔτε "θαύματα" οὔτε ὑπερφυσικά γεγονότα, κείμενα ἔξω τῶν φυσικῶν νόμων, ἀλλ' ἐκδηλώσεις ποῦ δέν ἔχουν εἰσέτι ἑρμηνευθῇ καί τῶν ὁποίων ἡ αἰτία ἀγνοεῖται.

Αἱ σύγχρονοι πειραματικαί ἐπιστῆμαι ἀπέδωσαν εἰς τά φαινόμενα ἀποδεικτικήν ἀξίαν: πᾶσα φυσική διαδικασία ἐλεγχομένη διά τοῦ πειράματος καί ἀποδεικνυομένη διά φαινομένων, θεωρεῖται ὡς ἀληθῶς ὑπάρχουσα. Τοῦτο ἰσχύει ἴσως διά τά φυσικά φαινόμενα τῆς Χημείας καί τῆς Φυσικῆς. Ἡ συνήθεια ὅμως ἐπεξετάθη ὑπό τῶν ἐρευνητῶν καί εἰς τά ἀσυνήθη φαινόμενα τῆς Μεταψυχικῆς καί ἔτι περαιτέρω τῆς Μυσταγωγίας. Ἐκεῖ ὅμως τά πράγματα ἀλλάζουν καί σχεδόν κατά κανόνα ἡ στήριξις τῆς ἀληθείας ἐπί φαινομένων καθίσταται προβληματική.

Βιβλιογρ. R. Guenon, , Ἐπισκοπήσεις 136.

ΦΑΚΙΡΗΣ (ἀραβ. ἐπαίτης, πτωχός ζητιάνος).

Ἀσκητής μωαμεθανός εἰς τάς Ἰνδίας, τόν ὁποῖον δέν πρέπει νά συγχέωμεν μέ τόν Γιόγκι. Οἱ Φακίραι ἐκτελοῦν ἀσυνήθη φαινόμενα, ὅπως ἡ βλάστησις ἐντός ὀλίγων ὡρῶν ἑνός σπόρου, ὁ ἐνταφιασμός των ἐπί ὁλοκλήρους μῆνας κ.ο.κ. Κατά τήν γενικήν παραδοχήν εἶναι εἷς ταχυδακτυλουργός, γνωρίζων τήν τέχνην νά παραπλανᾷ τάς αἰσθήσεις τῶν θεατῶν του, οὕτως ὥστε μία ὑποβολή διδομένη προφορικῶς ἤ καί τηλεπαθητικῶς νά ἐπενεργῇ ἐπ' αὐτῶν μέ χαρακτηριστικήν ἀποτελεσματικότητα. Ἡ ὑποβολή ὑφίσταται ἐπεξεργασίαν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τῶν θεατῶν καί διεγείρει τόν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα διά προβολῆς (Ψευδαίσθησις ἀντικειμενική). Γνωστότερον τέχνασμα εἶναι ἡ ἤδη ὑπό τοῦ Σανκάρα περί τό 800 περιγραφομένη αὐταπάτη, ἥτις συνίσταται εἰς τήν ἐκτίναξιν ἑνός σχοινίου πρός τά

ἄνω καί ἡ ἀναρρίχησις ἐπ' αὐτοῦ ἀτόμων. Ὑπάρχουν ὅμως καί φακιρικά φαινόμενα τά ὁποῖα δέν ὀφείλονται εἰς ὑποβολάς. Διά τοῦτο ὀρθωτέρα εἶναι ἡ θεωρία ὅτι τά ἐν λόγῳ ἄτομα, ὑποβληθέντα εἰς στοιχειώδεις μυητικάς ἀσκήσεις ἔχουν καταστῆ κύριαρχοι ἐπί τοῦ αἰθερικοῦ καί ἀστρικοῦ πεδίου καί βοηθείᾳ τῶν δυνάμεων καί νόμων τῶν κατωτέρω αὐτῶν πεδίων ἐπιτυγχάνουν τά φαινόμενα, ἐκεῖνα, τά ὁποῖα σημειωτέον πολλαπλῶς ἐπιστοποιήθησαν καί ἐμελετήθησαν, ὥστε νά ἀποκλείεται ὁ δόλος καί ἡ νοθεία.

Βιβλιογρ. Ἠλ. Οἰκονομοπούλου, Φακίραι, Ἀθῆναι.- Λάσκαρης 765.- R. R. Schmidt, Fakire & Fakirtum im alten & Modernen Indien, Berol. 1908. Paul Brunton, Yogis, verborgene Weisheit Indiens (εἰς τό ἔργον αὐτό ὁ συγγραφεύς προσπαθεῖ νά ἀποδείξῃ ὅτι ὅλα τά ἐπιτεύγματα τῶν φακιρῶν καί αὐτῶν τῶν Γιόγκι (;) βασίζονται ἐπί τῆς ἀπάτης)." Der Balkan Adler", Athen 1. Φεβρ. 1944.

ΦΑΚΙΡΙΣΜΟΣ.- Ἡ τέχνη εἰς τήν ὁποίαν ἐπιδίδονται οἱ Φακίραι.

Δύναται νά ἀποληθῇ "ψυχική ταχυδακτυλουργία", σύδεμίαν σχέσιν ἔχουσα μέ τάς ἀσκήσεις τῆς Γιόγκα καί μέ τά ἀνώτερα πνευματικά ἐπιτεύγματα τῶν Γιόγκι.-

Βιβλιογρ. Ely Star, Etre 326. C. Lombroso, Ὑπν. & Πνευματισμός 74. Ἠλ. Οἰκονομοπούλου, Φακίραι, Ἀθῆναι. Leadbeater, Echapees 255. Chochod, Occ. 186.- Dare 9.- Bosc (Ernest.), Yogisme et Fakirisme Indous, Paris 1913.-

ΦΑΛΚ.- Τό κύριον πρόσωπον εἰς τόν τεκτον. διάλογον τοῦ G.E. LESSING: "Ερνστ καί Φάλκ. Ὁ Φ. εἶναι τέκτων καί ὁ "Ερνστ προσέρχεται πρός αὐτόν διά νά ζητήσῃ ἐξηγήσεις περί τοῦ Τάγματος. Ὁ Φ. δίδει εἰς τόν "Ερνστ νά ἐννοήσῃ ὅτι διά νά εἶναι τις ἀληθής τέκτων, δέν ἀρκεῖ νά εἰσέλθῃ εἰς μίαν Στοάν καί νά μυηθῇ, ἀλλ' ὅτι εἶναι ἐπάναγκες "νά μάθῃ καί νά κατανοήσῃ τί εἶναι καί διατί ὑπάρχει ὁ Ε.Τ., πότε καί τίνι τρόπῳ ὑπῆρξε, διά τίνων μέσων ἐνισχύεται καί τί τόν παρακωλύει εἰς τήν ἀνάπτυξιν του. Ἡ ἱστορική πλευρά, τήν ὁποίαν ὁ LESSING παρουσιάζει περί τοῦ Ε.Τ. δέν ἀναγνωρίζεται ὑπό τῆς νεωτέρας κριτικῆς.

Βιβλιογρ. Miers.- Λάσκαρης 765 & "Ερνστ & Φάλκ.

ΦΑΛΛΙΚΗ ΛΑΤΡΕΙΑ.- Ἡ λατρεία τοῦ ☿ Φαλλοῦ ἐν Ἀνατολῇ, εἰς τάς ἰνδικάς θρησκείας, εἰς παραστάσεις τῶν πρωτογόνων ὡς σημείου γονιμότητος, ὡς ἕδρας τῆς ζωτικῆς ψυχῆς καί ὡς ἐμβλήματος τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως. Ὁμοιώματα τοῦ Φαλλοῦ ἐτιμῶντο κατά τήν λατρείαν τοῦ Διονύσου ὡς σύμβολα τῆς γονιμότητος. Φαλλικά ἐμβλήματα ἐκ ξύλου, λίθου, πηλοῦ ἤ μετάλλου συμβολίζουν ὄχι μόνον τήν θεότητα τῆς γονιμότητος, ἀλλά θεωροῦνται πολλαχῶς καί ὡς πομποί μαγικῆς δυνάμεως.

Βιβλιογρ.Erich Peukert, Geheimkulte.
- Birven,Lebenskunst in Yoga & Magie, Zurίχη 1953.-
(Πρβλ. ἐπίσης τήν σχετ. γραμματείαν τοῦ O.T.O.)

ΦΑΛΛΙΚΟΣ.- ἐκ τοῦ ἑλλ. φαλλός, τό ἀνδρικόν γεννητικόν μόριον. Πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τήν σεξουαλικήν λατρείαν, ὅπως ὁ ἰνδικός Λιγγάμ καί Γιονί, τά ἐμβλήματα τῆς ἀνδρικῆς καί γυναικείας γενετησίου δυνάμεως, ὄργανα τά ὁποῖα ἐκεῖ δέν ἔχουν τήν ἀναξιότητα μέ τήν ὁποίαν εἰς τήν Δύσιν τά περιβάλλομεν. (☿ Φαλλός, Γιονί, Φαλλική λατρεία).

ΦΑΛΛΟΣ.- Ἡ ἀναπαράστασις τοῦ ἀνδρικοῦ γεννητικοῦ ὀργάνου εὑρηται εἰς τό κέντρον ἀναριθμήτων τυπολογικῶν τελετουργιῶν ἀφιερωμένων εἰς τήν γονιμότητα, τήν ἀναπαραγωγήν καί τήν ἀέναον ἀνανέωσιν τῆς φύσεως. Ὑπό τήν ὄρθιαν του ὄψιν (ἰθυφαλλικήν) ὁ Φ. συμβολίζει τό ☿ Δένδρον τῆς ζωῆς. Εἶναι περαιτέρω ὁ πρωταρχικός "Ανθρωπος ἐν τῇ δημιουργικῇ λειτουργία του: ὁ Δημιουργός.

Εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ θανάτου διότι μετά ἀπό κάθε γονιμοποίησιν ἀνυψοῦται ἐκ νέου καί ἀνίσταται.

Εἰς τήν Ἰνδίαν εἶναι ὁ παράγων ὁ ἐκπέμπων τήν ζωήν. Εἶναι ὁ ἱερός Λιγγάμ τόν ὁποῖον αἱ ἁγνότεραι γυναῖκες διακοσμοῦν καί μυρώνουν εὐλαβικά. Παρίσταται παντοῦ, εἰς τάς θύρας τῶν ναῶν καί εἰς τό ἐσωτερικόν τῶν οἰκιῶν, ὅπου ἄλλως τε συχνά εἶναι συνδυασμένος μέ τό "Γιονί" τό θῆλυ ἀναπαραγωγικόν ὄργανον.

Εἰς τούς μύθους μέ φαλλικόν χαρακτῆρα, ὁ διαμελισμός τοῦ θεοῦ ἀντιστοιχεῖ πρός τήν μετάβασιν ἐκ τοῦ ἀκαθορίστου

εἰς τό καθωρισμένον. Ἀλλ' εἰς πολλούς μύθους (ὡς π.χ. τοῦ Ὀσίριδος) ὁ ἀναστάς θεός (ἡ ἐπάνοδος εἰς τήν τάξιν τοῦ πρωταρχικοῦ Χάους) ἔχει χάσει τόν φ. του. Ὁ φ. οὗτος ἔχει διαμοιρασθῆ εἰς τό ἀνδρικόν γένος τῆς Γῆς. Οὕτω ὁ φ. θέλει παραμείνει ἐν ἀδρανείᾳ μέχρι τοῦ τέλους τῶν καιρῶν, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος θά ὑπόκειται εἰς τάς διαταγάς τῆς γεννήσεως. Κατά τινα τρόπον ἡ ἀποκατάστασις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου εἶναι μία ἐναλλαγή τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς θείας φωτεινῆς Οὐσίας παραπλανηθείσης εἰς τόν κατώτερον τοῦτον κόσμον.

Ἡ ἱερά "Ἱεροδουλία" ἥτις ἀσκεῖται ἀκόμη εἰς τήν Ἰνδίαν (καί ὑπό τινων λίαν κλειστῶν αἱρέσεων τῆς Δύσεως) ἔχει ὡς σκοπόν νά συγχρονίσῃ τήν εὐρεῖαν γενετήσιον πρᾶξιν τῆς φύσεως, ἐν τῇ διαδικασίᾳ μιᾶς αἰωνίου συνουσίας. Ἐξ ἄλλου ἡ σεξουαλική ἕνωσις, ὑπό τήν μορφήν αὐθεντικῆς ἱερογαμίας, δύναται ὡσαύτως νά χρησιμεύσῃ ὡς μία τεχνική φωτισμοῦ. Αἱ ταντρικαί Γιόγκας καί κάποια σεξουαλική Ἀλχημεία, τείνουν νά ἀποκαταστήσουν ὄχι πλέον μόνον τό ἀνδρικόν μόριον, τόν φαλλόν, ἀλλά καί κυρίως τό πλῆρες πρωταρχικόν Ἀνδρόγυνον.-

Βιβλιογρ. H.Maeso, Diction. Initiatique. Εὐσέβειος I 79 Λάσκαρης 765. El.Levi, Δόγμα 60. Jennings, Index. Π.Γράβιγγερ. Ἰατροσοφία Ι.476.

ΦΑΜΑ ΚΑΙ ΚΟΝΦΕΣΙΟ (FAMA ET CONFESSIO). Τῷ 1614 ἐκδίδεται εἰς τό Κάσσελ τῆς Γερμανίας, παρά τῷ ἐκδότῃ WESSEN, τό πρῶτον ἔργον τό ἀφιερωμένον εἰς τό Τάγμα τῶν Ροδοσταύρων μέ τόν τίτλον: "Κοινή καί Γενική Μεταρρύθμισις τοῦ σύμπαντος Κόσμου" ἀκολουθουμένη ἀπό τήν Φάμα Φρατερνιτάτις (FAMA FRATERNITATIS) " τοῦ ὑπεραξίου Τάγματος τοῦ Ρόδου-Σταυροῦ, ἀπευθυνομένη πρός ὅλους τούς σοφούς καί ηγεμόνας τῆς Εὐρώπης. Καί ἐπίσης μία σύντομος ἀπάντησις γενομένη ὑπό τοῦ κυρίου Χάζελ - μάγιερ (HASELMAYER) ὅστις διά τόν λόγον αὐτόν συνελήφθη, ἐφυλακίσθη ὑπό τῶν Ἰησουϊτῶν καί σιδηροδέσμιος μετεφέρθη εἰς τάς γαλέρας. Τώρα δημοσιευθεῖσα καί τυπωθεῖσα κυκλοφορεῖ εἰς ὅλας τάς πιστάς καρδίας τῆς Εὐρώπης".

Τό πρῶτον μέρος, ἡ Μεταρρύθμισις (REFORMATIO) μέ ὕφος βαρύ, σχολιάζει τό βάπτισμα καί τήν θείαν εὐχαριστείαν, ἀπο-

καθιστῶσα παραλληλισμόν μεταξύ τῆς Βίβλου καί τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους καί Πυθαγόρου. Οἱ ἡγήτορες τοῦ Τάγματος θά κρίνουν τούς ἀξίους διά νά παρακαθήσουν πλησίον των καί νά μεθέξουν τῆς ἰδίας πνευματικῆς ἀναζητήσεως.

Ἡ FAMA, τό δεύτερον μέρος, περιλαμβάνει τήν μυθικήν ἱστορίαν τοῦ Ἀδελφοῦ R-C ,καταστάντος ἐν συνεχείᾳ Χριστιανοῦ Ρόζενκρόϋτς. Γεννηθείς οὗτος τῷ 1378 ἀπό εὐγενῆ Γερμανικήν οἰκογένειαν, ταξιδεύει εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν καί ἐκμανθάνει τά μυστικά τῆς φύσεως. Ἀνακαλύπτει τήν ἀμοιβαιότητα πού ὑπάρχει μεταξύ τῶν Ἀράβων σοφῶν, ἐνῶ οἱ Εὐρωπαῖοι φιλόσοφοι δέν ἀνακοινώνουν πρός ἀλλήλους τάς ἀνακαλύψεις των. Ὁ Ρόζενκρόϋτς ἐγκαθιστᾶ μίαν Ἀδελφότητα μεταξύ τῶν ἐρευνητῶν. Τό σῶμα του θέλει ἀνακαλυφθῆ μέσα εἰς ἕν σπήλαιον μετά 120 ἔτη ἀπό τοῦ θανάτου του, ὁπότε καί ἡ Ἀδελφότης θέλει ἐκδηλωθῆ.

Ἡ φάμα περιγράφει τό σπήλαιον τοῦτο μέ λεπτολογίαν "ὀκτώ ποδῶν ὕψος, ἑπτά πλάτος, φωτιζόμενον ὑπό τινος κεντρικοῦ ἡλίου, ἐντός δέ τοῦ σπηλαίου εὑρίσκονται φράσεις συντεταγμέναι εἰς τήν λατινικήν: " Ὁ Ἰησοῦς εἶναι δι' ἐμέ τό Πᾶν", "κενόν οὐδαμοῦ ὑπάρχει", "Ἐλευθερία τοῦ Εὐαγγελίου" κ.ἄ.

Ὁ ἀνωτέρω μνημονευθείς Χάζελμάγιερ (Ἀδάμ)-πρόσωπον μυθικόν- εἶχε προφητεύσει τήν ἔλευσιν τῆς τετάρτης Αὐτοκρατορίας, τῆς τοῦ Ἁγ.Πνεύματος, τήν ἐπάνοδον τοῦ Ἡλία, τήν πτῶσιν τοῦ Πάπα καί τῶν Ἰησουϊτῶν.

Ἡ CONFESSIO (ἐκμυστήρευσις) τοῦ 1615 ἐπιβεβαιώνει τήν γενικήν σκέψιν τῆς φάμα, πλήν δέν αἴρει περισσότερον τόν πέπλον περί τῆς μυστικῆς καί ἀποκαλυπτικῆς ἐξάρσεως.

Παραδέχονται ὅτι ἡ FAMA ἐκυκλοφόρησε περί τά 20 ἔτη πρό τῆς δημοσιεύσεώς της, πλήν οὐδείς εἶναι εἰς θέσιν νά παρουσιασθῆ μέ τόν τίτλον τοῦ Ἀδελφοῦ Ρ+ Σ καί οὐδείς μύστης εἶναι ἐπισήμως γνωστός.

Ἐπεζήτησαν νά διαλευκάνουν τήν ἀνωνυμίαν τοῦ συγγραφέως τῶν δύο τούτων ἔργων καί ἰδιαιτέρως ἐσκέφθησαν τόν

Ἰωάννην Βαλεντῖνον @ Ἀνδρέου (ANDREAE), ἄν καί οὗτος, τῷ 1616, εἰς τό ἔργον του "Χημικός γάμοι τοῦ Χριστιανοῦ Ρόζενκρόϋτς" εἶχε διαηρύξει ὅτι ἡ ἐν λόγῳ Ἀδελφότης εἶναι μύθος. Ἀφοῦ ἀναγνωρίσῃ τήν πατρότητα εἰς τήν Σάτιράν του "Μένιππος" (1617) ὁ ANDREAE ἱδρύει περί τό 1620 τήν "Χριστοπολιτικήν δημοκρατίαν" ὅπου τό πνεῦμα ἀποδεικνύεται συγγενές πρός ἐκεῖνο τῶν Ροδοσταύρων.

Εὑρισκόμεθα ἐνώπιον ἀρνήσεως ὅτι ὁ ANDREAE ἀνῆκεν εἰς μίαν μυστικήν Ἑταιρείαν; Εἶναι μᾶλλον πιθανόν ὅτι οὗτος ἠθέλησε νά προφυλαχθῇ ἀπό διωγμούς, ἄν καί εἰς τήν πραγματικότητα ἀρνεῖται ὅτι εἶναι ὁ μόνος ὑπεύθυνος τῶν κειμένων τούτων. Ἡ ἀνάλυσις τοῦ ὕφους ἐπιτρέπει ἄλλως τε νά βεβαιώσωμεν ὅτι τά ἐν λόγῳ ἔργα εἶναι προϊόν πολλῶν συνταιτῶν.-(Πρβλ. καί Φάμα, @ Ροδοσταυρισμός).

Βιβλιογρ. Fama Fraternitatis et Confessio Fratrum Rosae Crucis, Ratisbone ἤ Kassel 1614, in 40

Πρώτη γαλλ. μτφρ. τῆς FAMA 1615 φραγκ. (Jean Bringer)

Νεωτέρα γαλ. μτφρ. τῆς FAMA ὑπό τοῦ Coro , 1921

J.V. Andreae, Chimische Hochzeiten des Christ. R+C, 1616

Νεωτέρα ἔκδ. εἰς γαλλ. Les Noces Chimiques de Christian Rosenkreutz, Paris 1928, Chacornac μέ λίαν ἐνδιαφέρουσαν εἰσαγωγήν καί βιογραφίαν τοῦ συγγραφέως.

ΦΑΜΑ ΦΡΑΤΕΡΝΙΤΑΤΙΣ(Ἡ φήμη περί τῆς Ἀδελφότητος (τῶν Ροδοσταύρων) . Ἐν τῶν πρώτων Ροδοσταύρικῶν κειμένων, κυκλοφορῆσαν εἰς Κάσσελ τῷ 1615. Ὁ KAZAUER (DISP.HISTOR.DE ROSAE-CRUCIANIS,WITTENB .1715, σ. 17), ἀναγνωρίζει ὡς συγγραφέα αὐτοῦ κάποιον μαθηματικόν ἐξ Ἀμβούργου ὀνόματι JUNG. Ἐπί τοῦ ἐξωφύλλου μιᾶς ἐκδόσεως τοῦ 1614 (REGENSBURG) ἔδει νά ἀναγράφεται: "AUCTORE JOH.VALENT.ANDREAS". Οἱ κριτικοί ὅμως ἔθεσαν ἐν ἀμφιβόλῳ τήν πατρότητα ταύτην τοῦ ANDREAE καί ὑπεστήριξαν ὅτι " ἐκ τῆς σατυρικῆς ταύτης δολίας ἐξαπατήσεως ἀνεπτύχθη πιθανῶς ἡ πίστις εἰς ἕν τοιοῦτο Τάγμα καί ἴσως καί αὐτή ἡ ὕπαρξίς του". Ἀναμφισβήτητον ὅμως τυγχάνει ὅτι πράγματι ὑπῆρξεν εἷς τοιοῦτος θεολόγος ὀνόματι @ Ἀνδρέου καί ὅτι συνέγραφε καί ἄλλα ἔργα, τά ὁποῖα παρουσιάζουν συγγένειαν

μέ τάς ἰδέας τῶν Ρ + Σ.

Ἐννοεῖται ὅτι μέ τάς σημερινάς "ροσταυρικάς Ὀργανώσεις"ὅπως καί ἄν ἀποκαλοῦνται, οὐδεμία σχέσις ὑφίσταται μέ τά ἔργα τοῦ Ἀνδρέου.

Ἡ φάμα φρατερνιτάτις διηγεῖται περί ἑνός ἀδελφοῦ ὀνόματι Χριστιανοῦ Ρόζενκρόϋτς ὅστις εἰς νεαράν ἡλικίαν μαζί μέ ἕνα ἄλλον μοναχόν μεταβαίνει εἰς Ἱερουσαλήμ καί μετά τόν θάνατον τοῦ συνοδοιπόρου του εἰς Κύπρον ,σύνεχίζει τήν πορείαν του διά νά φθάση μέσῳ Δαμασκοῦ, εἰς Ἱεροσόλυμα. Εἰς τήν Δαμασκόν ἀσθενεῖ, ἐν τοῦτοις μετά τήν ἀνάρρωσίν του, κατά σύστασιν φίλων τούς ὁποίους ἐκεῖ ἐγνώρισε, μεταβαίνει εἰς τούς σοφούς "Αραβας τοῦ Νταμκάρ, ὁπου διδάσκεται περί τῶν πλέον πιθανῶν καί ἀπιθάνων πραγμάτων καί ἐκτός τούτου παραλαμβάνει μαζί του τό μυστικόν Βιβλίον Μ (LIBER MUNDI;).

Μετά πάροδον 3 ἐτῶν ταξιδεύει μέσῳ Αἰγύπτου εἰς FEZ (Μαρόκον) μέ συστατικάς ἐπιστολάς πρός τούς ἐκεῖ "Αραβας σοφούς, πλησίον τῶν ὁποίων συγκεντρώνει ἀκόμη ἀνωτέρας γνώσεις. Μετά πάροδον ἑτέρων δύο ἐτῶν ἔρχεται εἰς Ἱσπανίαν καί προσπαθεῖ ἐκεῖ, πολλά νά μεταρρυθμίσει, πρᾶγμα ὅμως τό ὁποῖον τοῦ τό ἀπαγορεύουν. Τήν αὐτήν τύχην συναντᾶ καί εἰς ἄλλα κράτη καί οὕτω ἐπιστρέφει τελικῶς εἰς Γερμανίαν, ἐργάζεται ἐπί 5 ἔτη δι'ἑαυτόν, μετά ὅμως τοῦ ἐπανέρχεται ἡ σκέψις τῆς μεταρρυθμίσεως καί συνεργάζεται μέ τρεῖς ἄλλους μοναχούς. Αὕτη εἶναι ἡ ἀπαρχή τῆς "Ἀδελφότητος τῶν Ροδοσταύρων". Τό ὄνομα κατάγεται ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ἱδρυτοῦ, ὅπως σαφῶς ἡ Φάμα δηλοῖ.

Οἱ τέσσαρες μαζί διεμόρφωσαν ἕνα ἀπόρρητον "Οἶκον τοῦ Ἁγ. Πνεύματος", προσδέχονται τέσσαρας ἄλλους ὀπαδούς μεθ' ὅ διανέμονται εἰς ὅλα τά κράτη, συγκεντροῦνται ὅμως ἅπαξ τοῦ ἔτους εἰς τόν οἶκον τοῦ Ἁγ.Πνεύματος, ὅπου ὁ Πατήρ R-C "διατηρεῖ τήν μόνιμον αὐτοῦ κατοικίαν καί ὅπου δύο ἄλλοι ἀδελφοί τόν περιποιοῦνται. Ὁ καθείς ἐξ αὐτῶν ὤφειλε πρό τοῦ θανάτου του νά ὁρίσῃ διάδοχον, Οἱ ὀπαδοί οὐδέν γνωρίζουν περί τῆς ἡμερομηνίας τοῦ θανάτου τοῦ Πατρός R.C. ἀλλά μίαν ἡμέραν ἀνακαλύπτουν τυχαίως τόν τάφον του κάτωθεν μικρᾶς ἀψίδος, κεκοσμημένον μέ διάφορα σημεῖα καί ἐπιγραφάς.

Ὁ R.C. εἶχεν ἤδη ἀποθάνει πρό 120 ἐτῶν. Ἀναμένουν τώρα τήν γνώμην καί τήν κρίσιν τῶν διανοουμένων, ὁμολογοῦν ἑαυτούς ὡς ὀπαδούς τῆς ἐκκλησιαστικῆς Μεταρρυθμίσεως καί τῆς φιλοσοφίας, οπως ὁ Ἀδάμ μετά τήν πτῶσιν του παρέλαβε καί ὅπως ὁ Μωυσῆς καί ὁ Σολομών ἤσκησαν. Τήν " κατηραμένην Χρυσοποιΐαν" ἀπορρίπτουν δηλοῦν ὁμως ὅτι αὐτή εἶναι ἁπλῶς δι' αὐτούς ἐν "Πάρεργον".

Ἐκεῖνος ὅστις θά δηλώσῃ ἐπιθυμίαν καί θά γνωρίσῃ τό ὄνομάτου, θά λάβῃ προφορικήν ἤ γραπτήν ἀπάντησιν, ἐφ'ὅσον εἰλικρινῶς ποθεῖ τοῦτο. Πάντως ὅμως εἰς τούς χρυσοθήρας ὁ οἶκος θά παραμείνῃ μυστικός.

Ἐκ τοῦ κειμένου τοῦ ADAM HASELMAYER, τό ὁποῖον ἐτυπώθη τό 1612, πληροφορούμεθα ὅτι ἓν χειρόγραφον τῆς Φ.Φ. εἶχεν ἔλθει εἰς χεῖρας του ἤδη ἀπό τοῦ 1610 καί διατυπώνει τήν εὐχήν νά ἐμφανισθοῦν οἱ ἀδελφοί καί ἐν συνεργασίᾳ πρός ἀλλήλους, νά καταπολεμηθῇ ἡ κακία τοῦ κόσμου.

Περί ὅλων αὐτῶν διατίθεται πλουσία βιβλιογραφία, ἡ δέ Φ.Φ. ἐξετυπώθη ἔκτοτε εἰς πολλάς ἐκδόσεις. Πρωτότυπος ἔκδοσις ὑπάρχει εἰς τήν "WESTDEUTSCHE BIBLIOTHEK, MARBOURG , STIFTUNG PREUSS,KULTURBESITZ.-
Βιβλιογρ. H. Masson, Dict. Initiat.-P.Mariel, Diction. Des Societes Secretes.-Gerin 231.-M.Riviere,Histor.334.-

ΦΑΜΠΡ (PIERRE FABRE).- Γάλλος ἰατρός τοῦ 17ου αἰ. συγγραφεύς ἰδιορρύθμου βιβλίου μέ τόν τίτλον "ALCHIMISTA CHRISTIANUS" ἐν τῷ ὁποίῳ προσπαθεῖ νά συνδιαλάξῃ τόν Χριστιανισμόν μέ τήν Ἀλχημείαν.(PAPALARDO).

ΦΑΜΠΡ ΝΤ'ΟΛΙΒΕ (ANTOINE FABRE D'OLIVET).
Γεν. 8-12-1767 GANGES /Γαλλία, + 25-3-1825.-
Γάλλος ἐσωτεριστής καί καββαλιστής. Ἔλαβε κατά τό 1790 πυθαγόρειον μύησιν(ὑπό τίνος;) καί μετέβη εἰς Γερμανίαν. Ὁ Φ. πρέπει νά ἔσχε ἕνα μυσταγωγόν-διδάσκαλον Ἄραβα ὀνόματι "ELIOUS BOCTOR", παρά τοῦ ὁποίου ἐξέμαθεν,ἐκτός τῶν ἄλλων, τήν ἀραβικήν καί ἑβραϊκήν γλῶσσαν.

Οἱ γονεῖς του ἀνῆκον εἰς οἰκογενείας Ὀυγενότων, οἱ ὁποῖοι εἶχον προσφέρει ἱκανούς μάρτυρας τῆς προτεσταντικῆς πί-

FABRE D'OLIVET

στεως. Ὁ πατήρ του τόν προώριζε διά τό ἐμπόριον. Τόν ὑπή - κουσε, ἀλλ'ἀπό τῆς νεαρωτέρας του ἡλικίας διέθετε τόν ἐ - λεύθερον χρόνον του καί τάς νύκτας εἰς τό νά μελετᾶ τήν κί- νησιν τῶν φωτισμένων καί τάς γλώσσας μεταξύ τῶν ὁποίων τήν ἑλληνικήν, τήν ἑβραϊκήν καί ἀραβικήν. Ἀπό τῆς Γαλλι- κῆς Ἐπαναστάσεως περιῆλθεν εἰς οἰκονομικήν δυσχέρειαν.

Φαίνεται πιθανόν ὅτι ὑπό τήν καθοδήγησιν τοῦ DELLILE DE SALES, ἦλθεν εἰς ἐπαφήν μέ ἄτομα καί ἔλαβε τήν μύησιν ἐκ μιᾶς ὁμάδος πυθαγορείων φωτισμένων τῆς κοιλάδος τοῦ Ρήνου, ὁμάς εἰς τήν ὁποίαν ἀνῆκε καί ὁ DUTOIT-MEMBRINI.

Ἀρχικῶς θαυμαστής τῆς Ἐπαναστάσεως, ἀπεσπάσθη εὐθύς ὡς αὕτη ἔλαβε χαρακτῆρα τυραννικόν καί τραγικόν. Διά νά συντηρηθῇ συνεργάζεται εἰς περιοδικά καί ἐπαγγέλεται τόν βιβλιοπῶλην. Τῷ 1799 προσλαμβάνεται ὡς ὑπάλληλος εἰς τό Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Τῷ 1805 νυμφεύεται τήν Μαρίαν VARIN ἐκ τῆς ὁποίας ἀπο - κτᾶ 3 τέκνα. Τήν σύζυγόν του χρησιμοποιεῖ ὡς εἶδος μεσάζον- τος εἰς πειράματα μαγνητισμοῦ καί ὑπνωτισμοῦ διά τά ὁποῖα αἰσθάνεται ἐνθουσιασμόν. Φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐπιτύχει νά θε- ραπεύσῃ διά τοῦ τρόπου τούτου τυφλούς καί κωφαλάλους.

Ὁ συζυγικός βίος εἶναι κατ'ἀρχάς ἁρμονικός. Πλήν ὁ ἐξομολογητής τῆς κυρίας φάμπρ (θερμῆς καθολικῆς) τήν πεί- θει ὅτι κινδυνεύει ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς της διά τῆς ἐπιδό- σεως της εἰς τά ψυχικά πειράματα. Τῷ 1823 λαμβάνει διαζύγι- ον. Μετά τινας μῆνας ἀπογοητεύσεως καί ἀθλιότητος ὁ φ. συ- ναντᾶ τήν ἠγερίαν του ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Κας FAURE ἡ ὁποία ἐνθουσιάζεται διά τάς ἰδέας τοῦ διδασκάλου καί ἐραστοῦ της καί τόν βοηθεῖ εἰς τήν δημιουργίαν ἑνός "SANCTUARIUM" (ἱε-ροῦ χώρου).

Ἡ εὐτυχία ὅμως δέν διαρκεῖ ἐπί πολύ. Ὁ φ. ἱεροφάντης, εὑρίσκεται ἄφνης νεκρός καί μυστηριωδῶς εἰς τήν βάσιν τοῦ βωμοῦ τόν ὁποῖον εἶχε καθιερώσει εἰς τούς θεούς τοῦ Παγα- νισμοῦ. Ἐγένετο λόγος περί αὐτοκτονίας, περί μαγγανείας ἤ περί ἀποπληξίας.

Τό συγγραφικόν του ἔργον. Τό φιλοσοφικόν καί φιλολογι- κόν ἔργον τοῦ φ. ντ''Ολιβέ εἶναι σημαντικόν. Κατά τήν ἐπο-

χήν του παρῆλθε σχεδόν ἀπαρατήρητον. Ἀλλά τόν τελευταῖον καιρόν ἀρχίζει νά κινῇ τό ἐνδιαφέρον.

Τοῦ ὀφείλομεν κατά πρῶτον πρωτοτύπους μελέτας ἐπί τῆς Μουσικῆς, ὅπως καί μίαν ἀνασύνθεσιν τοῦ ἱεροῦ χαρακτῆρος τῆς ἑβραικῆς γλώσσης. Βάσει ἰδίων γλωσσολογικῶν κλειδῶν, τάς ὁποίας ἀνεκάλυψε ἤ ἐτελειοποίησε, μεταφράζει τήν Γένεσιν καί δίδει εἰς αὐτήν ἐξήγησιν τήν ὁποίαν αἱ ἐργασίαι τῶν συγχρόνων μας ἐπί τῆς σημιτικῆς φιλολογίας φαίνονται νά ἐπιβεβαιώνουν.

Ἐνέσυρεν ὁμοίως ἐπί τοῦ προβλήματος τῆς καταγωγῆς τῆς γλώσσης γενικῶς. Ἐκκινῶν ἐκ τοῦ ἀξιώματος ὅτι ἡ προέλευσις τῆς γλώσσης εἶναι θεία, συντάσσει μίαν "ἀπόλυτον γραμματικήν" πλουσίαν εἰς ἀπόψεις πρωτοτύπους, ἄν καί ἐνίοτε τολμηράς. Ἔδωσεν ἐπίσης τό σχέδιον μιᾶς Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἰς 2 Τόμους, τήν ὁποίαν ὁ Σαίντ Ὑβντ' Ἀλβέντρ ἀνέλαβε καί ἀνέπτυξεν εἰς τάς "Ἀποστολάς" του.

-Ἡ Μύησις. Βαθέως ἐπηρεασμένος ἀπό τήν ρηνάνιον μύησιν πού ἔλαβε κατά τήν νεανικήν του ἡλικίαν, ὁρίζει τήν ἀληθῆ Μύησιν ὡς ἑξῆς: " Ὁ ἀληθής μαθητής τοῦ Πυθαγόρου, τιθέμενος εἰς ἐπαφήν μετά τῶν θεῶν διά τῆς Θεωρίας ἔφθανεν εἰς τόν ὑψηλόν αὐτόν βαθμόν τῆς Τελειώσεως ὅστις ἐκαλεῖτο εἰς τά Μυστήρια "αὐτοψία". Ἔβλεπε τότε νά πίπτῃ ὁ ἀπατηλός πέπλος πού τοῦ ἔκρυπτε μέχρι τότε τήν ἀλήθειαν. Ἐθεᾶτο τότε τήν φύσιν εἰς τάς πλέον μεμακρυσμένας πηγάς της ... Ὅλαι αἱ μυήσεις, ὅλαι αἱ μυθολογικαί διδασκαλίαι εἶχον ὡς σκοπόν νά ἐλαφρύνουν τήν ψυχήν ἀπό τό βάρος τῆς ὕλης, νά τήν ἐξαγνίσουν, νά τήν φωτίσουν διά τῆς ἀκτινοβολίας τῆς νοήσεως, ἵνα, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της νά ἀποκτήσῃ τά πνευματικά ἀγαθά, καί ἀναπετῶσα ἐπέκεινα τοῦ κύκλου τῶν ἀναγεννήσεων, δυνηθῇ νά ἐξυφωθῇ μέχρι τῆς πηγῆς τῆς ὑπάρξεώς της".-

-Ἡ διδασκαλία τοῦ Φάμπρ ὑτ' Ὀλιβέ.-Εἶναι βαθυστόχαστος, λεπτή καί ἐνίοτε συγκεχυμένη. Ὀφείλει πολλά εἰς τόν Πυθαγορισμόν καί εἰς τά Αἰγυπτιακά Μυστήρια. Ἰδού ἓν συνόψει αὐτη: " Θά ἠδυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι ὑπεράνω τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ὕλης ὑπάρχει "κάτι" πού εἶναι ἀκόμη δυσκολώτερον νά συλλάβωμεν καί τό ὁποῖον οἱ Ἀρχαῖοι ἀπεκάλουν "Εἱμαρμένην". Ὁ

"Ανθρωπος παίζει τόν ρόλον τοῦ μεσολαβητοῦ μεταξύ Προνοίας καί Εἱμαρμένης. Τά πάντα ὑπόκεινται εἰς τάς τρεῖς ταύτας δυνάμεις: εἰς τήνΕἱμαρμένην, τήν Πρόνοιαν καί τήν Θέλησιν . (Ἄνθρωπος). Τά πάντα ὑπόκεινται εἰς αὐτάς (ἐκτός τοῦ Θεοῦ) ὅστις τάς ἐμπεριέχει χωρίς νά ἐμπεριέχηται ὑπ'αὐτῶν. Τό Καλόν γεννᾶται ἐκ τῆς ἁρμονίας τῆς Θελήσεως καί τῆς Προνοίας, τό κακόν ἐκ τῆς ἀντιθέσεως των. Ἡ δύναμις καί ἡ ἄξια τοῦ ἀνθρώπου ἐκφράζονται διά τῆς Θελήσεως ἡ ὁποία δύναται νά καθυποτάξῃ τήν Ἀνάγκην, νά διατάξῃ τήν Φύσιν, νά ἐκτελέσῃ θαύματα.

Ἡ Θέλησις καί ἡ Εἱμαρμένη ἀγωνίζονται διά μέσου τῆς Ἱστορίας. Ἡ δολοφονία τοῦ "Αβελ συμβολίζει τήν ἀπόρριψιν τῆς Προνοίας, ἥτις καταργουμένη ὑπό τοῦ ἀνθρώπου, ἐπεμβαίνει μόνον ἐμμέσως καί ἀφήνει τόν Σήθ -ὄργανον τοῦ Μοιραίου- νά ἀγωνισθῇ κατά τοῦ Κάϊν, εἰκονίζοντος τήν ἐλευθερίαν τῆς Βουλήσεως...Αἱ δύο αὗται δυνάμεις (Θέλησις καί Εἱμαρμένη) ἐγκαταλειπόμεναι εἰς ἑαυτάς καταλήγουν εἰς τραγικάς διενέξεις. Οὐδέν τό διαρκές δύναται νά ὑπάρξῃ χωρίς τήν Πρόνοιαν, τήν ὑπάτην ἐξουσίαν.

Ἐνθουσιώδης θαυμαστής τοῦ Πυθαγόρου καί μέτοχος ἀναμφιβόλως μιᾶς μυητικῆς παραδόσεως ἀναγομένης μέχρι τοῦ σοφοῦ τοῦ Κρότωνος, ὁ Φάμπρ ντ''Ολιβέ ησχολήθη καί ἐσχολίασε τά Χρυσᾶ "Επη τοῦ Πυθαγόρου καί ἐπί μακρόν ἐπεδόθη εἰς τήν Ἀριθμοσοφίαν. Συνήγαγεν ἐξ αὐτῆς ὅτι πᾶσα Ἐπιστήμη -καί ἴδίως ἡ Μαγεία- βασίζεται ἐπί τῆς παγκοσμίου ἁρμονίας. Ἀσπάζεται τήν θεωρίαν τῶν ἀντιστοιχειῶν:

"Ὑπάρχει τελεία ἁρμονία μεταξύ Οὐρανοῦ καί Γῆς, μεταξύ νοητοῦ καί αἰσθητοῦ, μεταξύ ἀμερίστου οὐσίας καί μεριστῆς. Τοιουτοτρόπως κάθε τι ποῦ συμβαίνει εἰς μίαν περιοχήν τοῦ σύμπαντος, εἶναι ἡ πιστή εἰκών ἐκείνου ποῦ συμβαίνει εἰς μίαν ἄλλην".-

-Ὁ Θεουργός.- Ἐκ τῆς φιλοσοφίας ταύτης, πηγαζούσης ἐκ τοῦ Πυθαγορισμοῦ ὡς καί ἐκ τῶν προσωκρατικῶν, ὁ Φάμπρ συνάγει μίαν θεουργίαν καί μίαν τελετικήν μαγείαν. Ἐξαγγέλει: "Βάσει τῶν ἀστέρων δυνάμεθα νά συμπεράνωμεν περί τοῦ μέλλοντος, διότι τό μέλλον εἶναι ἐπιστροφή εἰς τό πα-

ρελθόν καί ἡ φύσις εἶναι παντοῦ ὁμοία".-

Δι'αὐτόν ἡ φωνή τοῦ κόσμου γίνεται ἀκουστή διά τοῦ ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ καί ἐκεινῶν ἐκ μυστηριωδῶν ἀρχῶν, ἀλλ'ἀποτελεσματικῶν, θεραπεύει τούς ἀσθενεῖς καί κάμνει τούς νεκρούς νά ὁμιλήσουν .Συγκεντρώνει τότε περιξ αὐτοῦ μαθητάς ἐνθουσιῶντας καί προσελκύει τούς κεραυνούς τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ἀρχῶν. Ὑπό τό πρίσμα τοῦτο σκεπτόμενος, ἱδρύει ἕν ἄλλο εἶδος Ε.Τ. δανειζόμενος τά τελικά του θέματα ὄχι πλέον ἀπό τήν οἰκοδομικήν τέχνην, ἀλλ'ἀπό τήν Γεωργίαν, τήν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς θείαν γνῶσιν, ἀφοῦ ἐδιδάχθη εἰς τούς ἀνθρώπους ὑπό τῶν θεῶν τῆς Ἑλλάδος.-

-Οὐράνιος Γεωργία καί παγκόσμιος Θεοδοξία.-

"Ο Φάμπρ κατά τά τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου του, ἵδρυσε μίαν συγκριτικήν θρησκείαν τήν ὁποίαν συνέταξεν εἰς χειρόγραφαν τοῦ ὁποίου μέρος μόνον ἐτυπώθη καί τήν ὁποίαν ἀπεκάλεσε Παγκόσμιον Θεοδοξίαν . Μελετᾶ τήν οὐσίαν τοῦ Παγανισμοῦ, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ πολυθεΐα (πρός χρῆσιν τῶν λαϊκῶν τάξεων) ὑπενδύει ἕνα ἀγνόστατον μονοθεϊσμόν καί μίαν μεγαλειώδη Μεταφυσικήν .Ἐκ τῆς τοιαύτης συλλήψεως τοῦ Ἀγγέλματος τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος, ὁ Φάμπρ συνάγει ὄχι μόνον μίαν φιλοσοφίαν καί μίαν ἠθικήν, ἀλλά μίαν οἰκουμενικήν θρησκείαν. Τελεῖ τελετάς εἰς τό Ἁγιαστήριόν του -πού ἀγνοοῦμεν- ὅπου ἐκτελεῖ συγχρόνως ἔργα θύσου καί μύστου. "Ἐπαιξε μήπως τόν ρόλον τοῦ "μαθητευομένου μάγου" (ὅπως ὁ ὑπερόπτης μάγος τῆς μπαλλάντας τοῦ Γκαῖτε) ἐξαπέλυσε μυστηριώδεις δυνάμεις τάς ὁποίας δέν ἠδυνήθη ἐν συνεχείᾳ νά τιθασεύσῃ καί αἱ ὁποῖαι τοῦ ἀφήρεσαν τήν ζωήν;

Ὁ φ. ἠθέλησε νά ἀναγεννήσῃ τόν Ε.Τ. δίδων εἰς αὐτόν βάσεις πλέον παραδοσιακάς ἀπό ἐκείνας τάς ὁποίας ἤντλει οὗτος ἐκ τῶν οἰκοδόμων τῶν μητροπόλεων. Εἰς τήν διατριβήν του μέ τόν τίτλον: "Ὁ ἀληθής Τεκτονισμός καί ἡ Οὐράνιος Γεωργία", ὁ ἱστορικός LEON CELLIER γράφει: " Οἱ τύποι τῆς Ἐλευσῖνος ἔχουν στενήν σχέσιν μέ τήν Γεωργίαν· πλατωνικοί καί πυθαγόρειοι ἐξωμολόζον τήν καλλιέργειαν τῆς ψυχῆς μέ τήν καλλιέργειαν τοῦ σίτου... Ἡ Θεοδοξική λατρεία εἶναι ἀκριβῶς μία

προσπάθεια διά νά ξαναζήσή εἰς τόν νεώτερον κόσμον, ἤ καλλίτερον εἰς τόν βέβηλον κόσμον, τό πνεῦμα τῶν ἀρχαίων μυήσεων... Ὑπομονητικά, ὅρον πρός ὅρον, ὁ Φ. ἀντικαθιστᾶ τήν παραδοσιακήν ὁρολογίαν (τοῦ Ε.Τ.) μέ νέον λεξιλόγιον δανεισμένον ἀπό τόν ἀγροτικόν συμβολισμόν. Παράδεχόμενος τοῦτον ὁ Φάμπρ ἐκδηλώνει τήν πρόθεσιν του νά συνδεθῇ μέ τόν Πυθαγόραν καί ἐπέκεινα μέ τήν αἰγυπτιακήν παράδοσιν".

Ὁ Τεκτονισμός τῆς Οὐρανίου Γεωργίας, περιελάμβανεν, ὅπως ὁ κυανοῦς Ε.Τ., τρεῖς βαθμούς:

Πρῶτος βαθμός τοῦ Προνάου: Μαθητευόμενος
Δεύτερος βαθμός " " Γεωργός
Τρίτος βαθμός " " Καλλιεργητής.

Οἱ κύριοι " ἀξιωματικοί" ἐκαλοῦντο: Βοτανολόγος (SARCLEUR) Σεβάσμιος καλλιεργητής, Σπορεύς. Ἡ καινή ἱερά λέξις εἰς τούς τρεῖς βαθμούς ἦτο: Ἑρμῆς, τό δέ γενικόν σημεῖον ἀναγνωρίσεως ἦτο τό νά τοποθετῇ τις τόν δάκτυλον τῆς δεξιᾶς χειρός ἐπί τοῦ στόματος, διά νά ἐκφράσῃ τήν ἐχεμύθειαν τήν ἀπαιτουμένην ὑπό τῶν Μυστηρίων.

Αἱ τελεταί κατέληγον εἰς ἀγάπας, ὅπου τά διάφορα ἀντικείμενα τῆς τραπέζης ἐλάμβανον ἀγροτικήν ὀνομασίαν. Ὁ ἀπροσδόκητος θάνατος τοῦ Μεγάλου Καλλιεργητοῦ, φαίνεται ὅτι ἔθεσε τέρμα εἰς τάς συμβολικάς ἐργασίας τῆς Οὐρανίου Γεωργίας, ἄν καί τελευταίως ἡ μορφή αὕτη τῶν Μυστηρίων λαμβάνει καί πάλιν νέαν ὁρμήν εἰς μικρόν τινα κύκλον μεμυημένων.

"Ἔργα: Les Vers Dorés de Pythagore 1813 (ἐξεδόθησαν καί εἰς τήν ἑλληνικήν εἰς τήν Βιβλιογρ. τῆς Σφιγγός, 1970 ὅπου καί ὑπάρχει ἐκτενής βιογραφία).

-La Langue Hebraique Restituée 1815,T.2 (εὑρίσκεται καταχωρημένη εἰς τόν Index τοῦ Βατικανοῦ) 1931.

-Histoire Philosophique du Genre Humain, 1822-, 1966,2.T.

-Theodoxie Universelle, Paris, Dorbon Ainé)(1931)

-La Musique Expliquée comme Science et comme Art, 1928 et Considerée dans ses Rapports Analogiques Avec les Mysteres Religieux, La Mythologie Ancienne et L'Histoire de la Terre. Nouvelle Edition Publiée par

Jean Pinesseau.
Βιβλιογρ. H. Masson, Diction. Initiatique.
- L. Cellier, La Vraie Maconnerie et la Celeste Culture, Paris, 1953. Nizet.
- A. Viatte, Les Sources Occultes du Romantisme, 2 T. Paris 1965, Vrin.
- A. Tenner, Gnostiques de la Revolution, 1946 P.U.F
- " " , Le Sepher de Moise et la Typocosmie, Nice 1942
" Voile d'Isis 1925, 134 καί 1926, 557.- Allendy, 157.- Papus, Traite Elementaire.-Idem, Magie, Index.-

ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΣ.-(ἐκ τοῦ λατ. FANUM, Ναός).-

Κατά τήν σημερινήν ὀνοματολογίαν, ὁ ἐπικριτικός ὅρος διά τόν χαρακτῆρα ὅστις ἐμμένει εἰς μίαν ἐπιβεβαίωσιν, ἥτις ἀποκλείει κάθε διαφορετικήν γνώμην ὡς ἀνήθικον καί ἀκόμη ὡς ἀνάξιαν ἀνθρώπου. Κάθε πεποίθησις ποῦ ἀναφέρεται εἰς σπουδαῖα πράγματα, δύναται νά καταλήξῃ εἰς Φ. Διακρίνεται θρησκευτικός, πολιτικός, ἐπιστημονικός καί καλλιτεχνικός φανατισμός.-

ΦΑΝΕΓΚ.- (Ψευδ. PHANEG τοῦ G.DESCORMIERS) + 1946 .
Γάλλος ἐσωτεριστής καί συγγραφεύς.

ΦΑΝΗΣ.- Ὁ Λάμπων. Εἰς τόν Ὀργανισμόν σημαίνει τό πρωταρχικόν φῶς, παριστᾶ δέ τόν Ἔρωτα, τόν Διόνυσον ἤ καί τόν Ἡριεπάϊον. Ὁ Πλούταρχος (π. Ἴσιδος καί Ὀσίριδος, 46ζ παραλληλίζει αὐτόν πρός τόν Μίθραν, ὅστις ἐπίσης κατ'ἄλλας ἀντιλήψεις ταυτίζεται πρός τόν Προμηθέα καί τόν Ἐωσφόρον.- Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Κοσμολογία 43. "ΣΦΙΓΞ" 1962, 54. Poullanger, Orphee 56.-Guthrie, Orphee, 90,95,98,100,106,111 Allendy, Nombres 6,8 Ἐτυμολογία: Guthrie, 113.114,120. (Πρβλ. Πρωτόγονος, Ἡριεπαῖος, Μῆτις, Διόνυσος , Ἔρως).-

ΦΑΝΤΑΣΙΑ.-(IMAGINATION).- Ὁ ὅρος ἐχρησιμοποιήθη πρῶτον ὑπό τοῦ Θ Κουέ καί εἶτα ὑπό τῶν Θεοσόφων περισσότερον μέ τήν

ἔννοιαν τῆς φαντασιώσεως (ILLUSION), παρά μέ τήν τῆς πνευματικῆς συλλήψεως. Εἰς τόν καθαρόν Ἐσωτερισμόν ἐν τοῦτοις δέν πρέπει νά συγχέηται μέ τήν φαντασίαν, διότι ἡ φαντασία εἶναι μία τῶν μορφωτικῶν δυνάμεων τῆς ἀνωτέρας ψυχῆς ἤ πνεύματος, εἶναι, ὡς λέγεται, μία δυναμική ἰδιότης τοῦ πνεύματος, ἡ ὁποία μαζί μέ τάς ἄλλας δύο, τήν Βούλησιν καί τήν Πίστιν, ἀποτελοῦν τό τρίπτυχον τῆς νοητικῆς ἀσκήσεως τοῦ μύστου.

"Ὅλοι οἱ μεμυημένοι συγγραφεῖς ὁμιλοῦν περί τῶν πνευματικῶν τούτων δυναμικῶν ἰδιοτήτων, ἀντιπροσωπευούσην καί ἰσαρίθμους μοχλούς διά τῶν ὁποίων ὁ Τιτάν-"Ανθρωπος, δύναται νά μετακινήσῃ τόν Κόσμον ὁλόκληρον.

"Ας ἀκούσωμεν τί λέγει περί Φ. ὁ πολύς Παράκελσος: " Ὁ ἄνθρωπος, γράφει εἰς τό ἔργον του "DE VIRTUTE IMAGINATIVA" ἔχει ἕν ὁρατόν ἐργαστήριον τό ὁποῖον εἶναι τό σῶμα του καί ἕν ἀόρατον πού εἶναι ἡ φαντασία του. Ὁ Ἥλιος ἐκπέμπει ἕν φῶς ὅπερ δύναται νά θερμάνῃ μέχρις ἀναφλέξεως, διά τῆς συγκεντρώσεως αὐτοῦ εἰς ἕν ὡρισμένον σημεῖον. Καθ' ὅμοιον τρόπον ἡ Φ. διεγείρει ἀποτέλεσμα ἐπί τῆς ἰδίας αὐτῆς σφαίρας καί προκαλεῖ τήν γένεσιν μορφῶν ἐκ στοιχείων ἀοράτων. Ὅπως ὁ Κόσμος ὁλόκληρος δέν εἶναι παρά ἀποτέλεσμα τῆς Φ. τοῦ παγκοσμίου Πνεύματος, ἡ Φ. τοῦ ἀνθρώπου, (ὅστις εἶναι μικρόκοσμος) δύναται νά δημιουργήσῃ ὡράτους μορφάς καί νά τάς ὑλικοποιήσῃ. Ἡ Φ. ἔλκει ὅλην τήν δύναμίν της ἐκ τῆς ἐπιθυμίας...Ἡ δύναμις τῆς Φ. ἀριθμεῖ, θύματα ὄχι μόνον εἰς περιπτώσεις ἐπιδημιῶν, ἀλλά καί κατά τούς πολέμους. Πόσοι καί πόσοι δέν ἐφονεύθησαν κατά τάς μάχας, χωρίς νά ὑπάρχῃ ἄλλη αἰτία ἀπό τήν φαντασίαν των... Θά διετείνετο τις βεβαίως ὅτι ἡ τύχη, ἡ δύναμις ἤ ἡ ἐπιδεξιότης βοηθοῦν τινας καί ὅτι ἄλλοι πάλιν ἐσώθησαν βοηθεία βοτανῶν τινων, ριζῶν, λίθων ἤ φυλακτηρίων τά ὁποῖα ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν: Θά ἀπαντήσω ὅτι πάντα ταῦτα δέν εἶναι παρά συνεργοί εἰς τό τελικόν ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ Φ. ἀποτελεῖ τόν ὕπατον ἐξουσιαστήν." (DE OCCULTA PHILOSOPHIA, IV 308- 310).-

Κατά ταῦτα βλέπομεν ὅτι ἡ Φ. δέν εἶναι μία τυχαία πνευματική ἰδιότης, ἀλλ' ἀποτελεῖ δυναμικήν ἰδιότητα τοῦ ἀνθρώπινου Εἶναι, ἥτις κατευθυνομένη ὑπό τῆς Βουλήσεως καί ἐνδυναμωμένη ὑπό τοῆς Πίστεως, δύναται νά καταγάγῃ θριάμβους καί νά ἐπιτελέσῃ φαινόμενα ἀσυνήθη. Τήν ἀντίληψιν ταύτην ἀσπάζεται καί ὁ ELIPHAS LEVI, ὅστις εἰς πλεῖστα ὅσα σημεῖα τῆς συγγραφῆς του, δίδει λεπτομερείας περί τοῦ παράγοντος τούτου. Οὕτω ἐν τῷ "Δόγματι τῆς Ὑψ. Μαγ." γράφει: " Ἡ διάνοια καί ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι δυνάμεως ἀνυπολογίστου. Ἀλλά τόσον ἡ πρώτη, ὅσον καί δευτέρα, ἔχουσιν ὡς ἐπικουρικόν ὄργανον, μίαν ἱκανότητα ἐλάχιστα γνωστήν καί παντοδύναμον : ὁμιλῶ περί τῆς Φ. Ἡ Φ. πράγματι εἶναι ὡς ὁ ὀφθαλμός τῆς ψυχῆς, ἐν αὐτῇ δέ διαγράφονται καί διατηροῦνται αἱ μορφαί τῶν ὄντων, δι' αὐτῆς διακρίνομεν τάς ἀνακλάσεις τοῦ ἀοράτου κόσμου, εἶναι τό κάτοπτρον τῶν ὁραμάτων καί τό ὄργανον τῆς μαγικῆς ζωῆς. Δι' αὐτῆς θεραπεύομεν τάς ἀσθενείας, ἐνεργοῦμεν ἐπί τῶν ἐποχῶν, ἀποπλανῶμεν τόν θάνατον καί ἀνιστῶμεν νεκρούς, διότι εἶναι ἐκείνη ἥτις ἐξάπτει τήν θέλησιν καί τήν κάμνει νά λάβῃ ἐπαφήν μετά τοῦ παγκοσμίου πράγοντος. Ἡ φ. τῆς μητρός εἶναι ἐκείνη ποῦ διαγράφει τήν μορφήν τοῦ παιδίου ἐν τῇ κοιλίᾳ της, ἥτις καθορίζει τό πεπρωμένον τῶν ἀνθρώπων, ἥτις δίδει πτερά εἰς τάς ἐπιδημίας καί διευθύνει τά πυρά κατά τόν πόλεμον. Κινδυνεύετε ἐν τῇ μάχη ; Φανταισθῆτε τόν ἑαυτόν σας ἄτρωτον ὡς Ἀχιλλέα καί θά γίνετε, λέγει ὁ Παράκελσος. Ὁ φόβος προσελκύει τά βλήματα, τό δέ θάρρος κάμπτει τήν τροχιάν αὐτῶν " (Δόγμα 16).-

Καί ὁ Γκαῖτε, ἀπευθυνόμενος πρός τόν "Εκκερμαν, παραδέχεται τήν φαντασίαν ὡς ὑφηλόν δῶρον παντός μεγάλου φυσιοδίφου, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδέν ἀξιοσημείωτον δύναται νά παραχθῇ. "Δέν ὁμιλῶ, γράφει, περί τῆς φαντασίας, ἥτις ὁδηγεῖ πρός ἀσαφεῖς ἐπινοήσεις αἰτίνες δέν ὑπάρχουν ἐν τῇ φύσει, ἀλλά περί φαντασίας ἥτις δέν ἐγκαταλείπει τό εὐσταθές ἔδαφος τῆς πραγματικότητος καί ὁδηγεῖ μέ βάσιν τό μέτρον εἰς τήν ἀνακάλυψιν πραγμάτων τά ὁποῖα ὁ ἐρευνητής ὑπωφιάζετο. Ἐννοεῖται ὅτι μία τοιαύτη ἐνάσκησις τῆς φαντασίας, προϋποθέτει

ἐγκέφαλον ἠρεμον καί μεγάλης ἐκτάσεως πρό τοῦ ὁποίου παρουσιάζεται μέ εὐρεῖαν προοπτικήν ὁλόκληρος ἡ ζῶσα φύσις καί οἱ νόμοι της ".-

Τέλος ὁ ST.DE GUAITA παραδέχεται ὅτι ἡ λέξις φαντασία, ἀξιολύπητα παραμορφωθεῖσα καί ἀποκλίνασα τῆς ἀρχικῆς της σημασίας, φαίνεται ὅτι ἐνομοθετήθη ὑπό τινος μεμυημένου. Ἡ φ. (IMAGINATION) γράφει, εἶναι τό κάτοπτρον ἔνθα ἀντικατοπτρίζονται (VIENNENT S'IMAGINER), ἀνταναικλῶνται εἰς εἰκόνας, αἱ μορφαί αἱ κυματίζουσαι ἐν τῷ ἀστρικῷ φωτί " (III 177).

Ὡς συμπέρασμα θά ἐπαναλάβωμεν ὅτι ἡ φ. εἰς τήν ἀπόκρυφον ἀγωγήν τοῦ ἀνθρώπου, δέν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μέ τήν φαντασίωσιν, ἀλλά πρόκειται περί δυναμικῆς ἰδιότητος τοῦ πνεύματος καί ἔχει σχέσιν μέ τήν "δημιουργόν φαντασίαν" διά τῆς ὁποίας φωτίζεται καί καθοδηγεῖται ὁ Νοῦς.

- φαντασία τῆς Φύσεως.- Εἰς τήν "Εἰσαγωγήν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Μαγείας, ὁ EL.LEVI ἀποκαλεῖ τό ἀστρικόν "φαντασίαν τῆς Φύσεως" κατά τοῦτο δέ ταυτίζονται αἱ ἀντιλήψεις του πρός τόν σύγχρονον του καθολικόν ἱερέα καί καθηγητήν τῆς φιλοσοφίας τοῦ Μονάχου Ἰάκωβον Φρόσχχαμερ (FROSCHHAMMER) ὅστις ἐν τῷ κυρίῳ του συγγράμματι " DIE PHANTASIE ALS GRUNDPRINZIP DES WELPROZESSES" (1877) ὑποστηρίζει τήν ἄποψιν ὅτι σύμπασα ἡ πραγματικότης ἐν τῇ Φύσει, εἶναι τό προϊόν τῆς κοσμικῆς φαντασίας. Ὁ E-.LEVI ἀποκαλεῖ τήν φαντασίαν ταύτην τῆς Φύσεως "διάφανον" ἤ "διάφωτον".-

Βιβλιογρ.H.E.Douval,Die Imagination als Geistige Wegbahnung, Frbg 1955. Π.Γράβιγγερ,Πολιτισμός 154. Allendy,Paracelse 86,125.-Paracelsus,I 249,258,254,660 673, III 119, IV 265-273., 292, 308. 310.-
El.Levi.Εἰσαγ. εἰς Ἱστορ. ΙΘ.Idem Δόγμα 17, 184,Τυπικόν 45, 94, D.S. VI 277.Heindel 602.-

ΦΑΝΤΑΣΙΩΣΙΣ.- (ILLUSION).- Σφαλερά ἑρμηνεία τῶν ἐντυπώσεων τῶν αἰσθήσεων, κατά τάς ὁποίας, ἐν ἀντιθέσει πρός τήν Ψευδαίσθησιν (HALLUCINATION) δίδονται ἐξωτερικά φαινόμενα, π.χ. ἐπί παιδίων τά ὁποῖα φαντάζονται ὅτι εἶναι μία ἀτμομηχανή,-

Εἰς τόν ἐσωτερισμόν πᾶν ὅτι εἶναι πεπερασμένον ὅπως τό Σύμπαν καί ὅλα ὅσα ὑπάρχουν ἐν αὐτῷ, εἶναι προϊόν φαντασιώσεως. Καλεῖται ἐπίσης καί " Μάγυα" (Βλ. λ.).
Εἶναι ἡ σφαλερά καί ἐνίοτε νοσηρά λειτουργία τῆς φαντασίας .

ΦΑΟΥΣΤ.- Τό μυθικόν ἀριστούργημα τοῦ Γκαῖτε.
Διαιρεῖται εἰς δύο μέρη: εἰς τόν 1ον καί εἰς τόν 2ον Φάουστ. Εἰς ἀμφότερα, ἀλλ' ἰδίως εἰς τόν 1ον Φάουστ ἐπικρατεῖ ἀνωτέρα μυσταγωγική πνοή τῆς ὁποίας ἐνταῦθα θά προσπαθήσωμεν νά δώσωμεν σύντομον ἀνάλυσιν.
Διά τόν El..EVI " ὁ Φ. εἶναι τό ἀριστοτεχνικόν σχόλιον μιᾶς τῶν ὡραιοτέρων σελίδων τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς παραβολῆς τοῦ ἀσώτου. Εἶναι ἡ μύησις εἰς τό ἁμάρτημα διά τῆς ἀκαταβλήτου 'Επιστήμης, εἰς τόν πόνον διά τῆς ἁμαρτίας, εἰς τήν ἀπολύτρωσιν καί τήν 'Επιστήμην διά τοῦ πόνου.
"Τό ἀνθρώπινον πνεῦμα, παριστάμενον διά τοῦ Φ., λαμβάνει ὡς ὑπηρέτην τό πνεῦμα τοῦ κακοῦ, τό ὁποῖον ἀποβλέπει εἰς τό νά καταστῇ κύριός του. Γρήγορα ὅμως ἐξαντλεῖ ὅ,τι ἡ φαντασία δύναται νά ἐξεύρῃ διά νά ἱκανοποιήσῃ τούς παρανόμους ἔρωτας, διασχίζει τά ἴ, α τῆς παραφροσύνης, μεθ' ὅ ἐλκυόμενος πρός τήν Μαγείαν τοῦ ὑπάτου Κάλλους, ξαναστηκώνεται ἀπό τήν ἄβυσσον τῶν ἀπογοητεύσεων διά νά ἐξυψωθῇ εἰς τήν περιοχήν τῶν ὑπερημένων ἰδεῶν καί τοῦ ἀνωλέθρου ἰδεώδους. 'Εκεῖ ὁ Μεφιστοφελῆς δέν αἰσθάνεται τό ἔδαφος ἀσφαλές, ὁ εἴρων γίνεται δύσθυμος , ὁ Βολταῖρος δίδει θέσιν εἰς τόν Σατωβριάνδον· ἐνόσῳ τό φῶς κατακτᾶ ἔδαφος, ὁ ἄγγελος τοῦ σκότους συσπειροῦται, οἱ ἄγγελοι τόν ἁλυσοδένουν, χωρίς νά τό θέλει τούς θαυμάζει, ἀγαπᾶ, κλαίει, ἐνικήθη.
"Εἰς τό πρῶτον μέρος τοῦ δράματος,- βλέπομεν τόν Φ. ἀποχωριζόμενον βιαίως ἀπό τήν Μαργαρίταν, ἀκούομεν δέ φωνάς οὐρανίας νά ἐξαγγέλουν ὅτι ἐσώθη, ἐνῶ χρόνῳ αὐτῇ ὁδηγεῖτο πρός τό μαρτύριον. 'Αλλ' ὁ Φ. ἠμπορεῖ ἀκόμη νά ἀπωλεσθῇ, ἔστω καί ἀγαπώμενος ἀπό τήν Μαργαρίταν, διότι ἡ καρδία του δέν ἔχει εἰσέτι μνηστευθῇ τόν οὐρανόν. Τό Μέγα ὅμως "Εργον τῆς ἀποκαταστάσεως διά τῆς ἀλληλεγγύης πραγματοποιεῖται. Θά ἠμποροῦσε ποτέ τό Θῦμα νά παρηγορηθῇ ἀπό τά βασανιστήρια, ἐάν δέν κατόρθωνε νά μεταμεληθῇ καί μεταπεισθῇ ὁ δήμιός του; 'Η συγγνώμη

δέν εἶναι ἐκδίκησις τῶν τέκνων τοῦ οὐρανοῦ; Ὁ ἔρως ὅμως ποὺ ἔφθασεν εἰς τὸν οὐρανὸν πρῶτος προσελκύει τὴν Ἐπιστήμην ἐκ συμπαθείας : Ὁ Χριστιανισμὸς ἀνεγείρεται διὰ τῆς θαυμαστῆς του συνθέσεως. Ἡ νέα Εὔα ἐξέπλυνε μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ἄβελ τὴν κηλῖδα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Κάϊν, καὶ κλαίει ἀπὸ χαρὰν μπροστὰ στὰ δυό της παιδιά, ποὺ ἀγκαλιάζονται. Ὁ Ἅδης εἶναι εἰς τὸ ἑξῆς κλειστός, λόγῳ ἐπεκτάσεως τοῦ Παραδείσου. Τὸ πρόβλημα τοῦ κακοῦ ἔλαβε τὴν τελικήν του λύσιν, καὶ τὸ Ἀγαθόν, μόνον ἀναγκαῖον καὶ θριαμβεῦον, μέλλει νὰ βασιλεύσῃ εἰς τόνα ἰῶνα.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνειρον τοῦ μεγίστου τῶν ποιητῶν; "

-Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ἐν συντομίᾳ.-Ὁ δόκτωρ Φάουστ τοῦ Γκαῖτε εἶναι ὁ τέλειος τύπος τῆς νοημοσύνης καὶ μεγαλοφυΐας τοῦ ἀνθρώπου, καλλιεργημένος εἰς ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς ἐπιστήμας. Πιστεύει ὅτι δέν ἔχει πλέον τίποτε νὰ μάθῃ ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ βέβαιος ὢν ὅτι ὅλα εἶδε καὶ μὲ ὅλα ἐπειραματίσθη, δέν ἀρκεῖται πλέον νὰ ζῇ εἰς τὸν στενὸν κύκλον τῶν γνώσεων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιθυμιῶν καὶ ὁραματίζεται μίαν ἀνωτέραν γνῶσιν ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἀποφασίζει νὰ αὐτοκτονήσῃ, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποὺ πρόκειται νὰ πίῃ τὸ δηλητήριον, ἠχοι κωδώνων τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ψαλμοὶ ἀναστάσιμοι τὸν ἀποτρέπουν τοῦ ἀκονενοημένου διαβήματος. Ἐνθυμεῖται ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει ἀπαγορεύσει τὴν αὐτοκτονίαν καὶ συγκατατίθεται νὰ συνεχίσῃ τὸν βίον του ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ ἀναμείνῃ τὴν τελικὴν ἀπόφασιν τοῦ Κυρίου.

Βοηθείᾳ μαγικῶν πρακτικῶν ἐπικαλεῖται τὸ Πνεῦμα τῆς Γῆς (ERDGEIST) τὸ ὁποῖον ὅμως τὸν ἀπογοητεύει διότι τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι οὐδεμία ὁμοιότης ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο καὶ ὅτι ὁ Φ. ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος φαντάζεται, παρὰ μὲ τὸ Πνεῦμα τῆς Γῆς.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν διαλέγει τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ. Τοῦ παρουσιάζεται ὑπὸ μορφὴν σκύλλου καὶ εἶτα ἀποκαλύπτεται ὡς Μεφιστοφελῆς μὲ ἄφογον ἐμφάνισιν ἱππότου καὶ τὸν ἐρωτᾷ εἰς τί δύναται νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ. Ἡ συμφωνία καταλήγει εἰς τὸ νὰ πωλήσῃ ὁ Φ. τὴν ψυχήν του εἰς τὸν Μεφιστοφελῆ καὶ νὰ τοῦ ἀνήκῃ μετὰ 24 ἔτη, ὑπὸ τὸν ὅρον

νά τόν ξανακάμῃ νέον καί νά τόν ἐξυπηρετήσῃ δι' ὅλων τῶν μαγικῶν του ἱκανοτήτων. Τό διαβολικόν συμβόλαιον συντάσσεται καί ὑπογράφεται μέ τό αἷμα τοῦ Φ.

Ἀπό τοῦ σημείου τούτου ἀρχίζουν αἱ περιπέτειαι, εἰς τό ἐπίκεντρον τῶν ὁποίων εὑρίσκεται ἡ μορφή τῆς Μαργαρίτας, κόρης ἀθῴας καί πιστῆς εἰς τήν θρησκείαν. Ὁ Φ. ἐρωτεύεται παραφόρως, τῇ μεσολαβήσει δέ τοῦ Μεφιστοφελῆ, τό αἴσθημα αὐτό καταλαμβάνει καί τήν Μαργαρίταν. Ἐπακολουθοῦν ἐρωτικοί δεσμοί καί τέλος ἡ Μαργαρίτα καθίσταται ἔγκυος. Τούς παρανόμους δεσμούς τῆς Μ. ἀντιλαμβάνεται ὁ ἀδελφός της, ὅστις εἰς μονομαχίαν φονεύεται ἐν μέσῃ ὁδῷ. Θνήσκων, τήν καταράται, ἡ δέ Μ. προβαίνει εἰς τόν φόνον τοῦ καρποῦ της. Κατόπιν τούτου συλλαμβάνεται καί φυλακίζεται ἀναμένουσα τήν θανατικήν ποινήν.

Ὁ Φ, βοηθούμενος πάντοτε ὑπό τοῦ Μεφιστοφελῆ εἰσδύει εἰς τό κελλίον τῆς καταδίκου καί προσπαθεῖ νά τήν πείσῃ νά τόν ἀκολουθήσῃ δραπετεύουσαν. Ἐκείνη ὅμως, ἐν ἐκστατικῇ καταστάσει ἀρνεῖται ἐπικαλουμένη τήν ἐπικουρίαν τῆς Μητρός τοῦ Θεοῦ καί τήν οὐράνιον δικαιοσύνην. Εἰς τάς παρακλήσεις τῆς κόρης ἀπαντοῦν ἀγγελικαί μελῳδίαι καί τέλος διακηρύσσεται ὅτι "ἐσώθη".-

Ἐδῶ ἀρχίζει τό β' μέρος τῆς Τραγῳδίας.

Ὁ Φ. δέν καταβάλλεται ἀπό τό ἐρωτικόν πάθος. Θέλει ἀκόμη νά ζήσῃ καί νά δράσῃ. Ὁ Μεφιστοφελῆς προσπαθεῖ νά τόν ὁδηγήσῃ εἰς τήν ἀπώλειαν διά τῆς ματαιοδοξίας. Τόν εἰσάγει εἰς αὐτοκρατορικάς αὐλάς ὅπου θέλει νά καταπλήξῃ μέ τάς μαγικάς του ἱκανότητας. Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ ζητεῖ νά ἐπικαλεσθῇ ψυχάς νεκρῶν. Ὁ Φ, κάμνει ἔν ἅλμα εἰς τόν χρόνον καί ἐπικαλεῖται τά φάσματα τῆς ὡραίας Ἑλένης καί τοῦ Πάριδος. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Φ. καταλαμβάνεται ὑπό ἔρωτος πρός τήν Ἑλένην, ἀλλ' αὐτή ἐξαφανίζεται. Ἀποτείνεται διά τήν ἐπαναφοράν της εἰς τόν Κένταυρον Χείρωνα καί εἰς τήν μάντιδα Μαντώ καί ἐπιτυγχάνει τήν ἐκ νέου ἐμφάνισιν τῆς ὡραίας σπαρτιάτιδος.

Ἡ σκηνοθεσία ἀλλάζει καί μεταφερόμεθα πρῶτον εἰς τόν Μεσαίωνα καί εἶτα εἰς τήν Ἀναγέννησιν. Ἐκ τῶν ἐρωτικῶν σχέσεων τοῦ Φ. καί τῆς Ἑλένης γεννᾶται ὁ Εὔφορίων, παιδί ἀνήσυχον καί τολμηρόν. Εἰς μίαν πτῆσιν του πρός τά ὑψη πίπτει κατά γῆς καί συμπερίζεται τήν τύχην τοῦ Ἰκάρου. Ἡ Ἑλένη ἀποθνήσκει

ἐκ δευτέρου· προσκαλουμένη ὑπό τοῦ υἱοῦ της Εὐφορίωνος, ἐπανέρχεται καί πάλιν εἰς τό βασίλειον τῶν σκιῶν.

Ὁ Μεφιστοφελῆς βλέπων τόν ἥρωά μας ἀνήσυχον καί κάπως ἀπογοητευμένον, τόν ἐρωτᾶ ἐάν ἐκουράσθη ἀπό τήν ζωήν. Διαισθανόμενος ὅμως ὅτι οἱ πόθοι του δέν κατεσίγασαν, τοῦ προτείνει νά τόν μεταφέρῃ εἰς τήν Σελήνην. Ἀλλ' ὁ Φ. ἐπιστρέφων εἰς τήν πραγματικότητα τοῦ λέγει " Ἀπατᾶσαι, ἡ Γῆ εἶναι ἀκόμη ἕν θέατρον ἀρκετά ἀπέραντον διά τήν δραστηριότητά μου. Θέλω νά ἀφήσω μνημεῖα τῆς διαβάσεώς μου, νά διαπλάσω τέλος τήν φύσιν βάσει τοῦ προπλάσματος τῆς σκέψεώς μου. Φθάνουν τά ὄνειρα· ἡ δόξα δέν ἔχει ἀξίαν, ἡ δρᾶσις εἶναι τό πᾶν".-

Ἐπακολουθοῦν καί ἄλλα τραγικά ἐπεισόδια παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως ὁ Φ. δέν ἀποθνήσκει εἰς τάς χεῖρας τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Κολάσεως. Τό Κακόν τελικῶς δέν νικᾶ. Πνεύματα ἀγαθά τόν ὑπερασπίζουν, ἄγγελοι καί ἅγιοι μεσολαβοῦν ὑπέρ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του. Ἡ MATER GLORIOSA καί αὐτή ἡ ψυχή τῆς Μαργαρίτας ἱκετεύουν ὅπως τύχῃ συγγνώμης καί ἐν τέλει ὁ Φ. εὑρίσκει ἐν τῷ οὐρανῷ ὅ,τι δέν ἐγνώρισεν ἡ ψυχή του ἐπί τῆς Γῆς, τήν εἰρήνην καί τήν γαλήνην.-

- Ἡ συμβολική τοῦ Φ. καί τά ἐξ αὐτῆς ἀπορρέοντα διδάγματα.- Τό θέμα εἶναι τόσον ἀπέραντον καί ἐγράφησαν τόσα πολλά, ὥστε νά φαίνεται ἀνεξάντλητον. Θά περιορισθῶμεν νά ἐκθέσωμεν περιληπτικῶς τά κεντρικά σύμβολα τῆς τραγῳδίας καί ὡς τοιαῦτα θά ἐκλέξωμεν τό σύμβολον τοῦ Πνεύματος τῆς Γῆς, τοῦ Μεφιστοφελῆ, τοῦ Φάουστ, τῆς Μαργαρίτας καί εἰς τό β' μέρος τά τῆς Ἑλένης, τῶν "Μητέρων" τοῦ " Χονμοῦνκουλους".

Ὁ Φ. εἶναι τό σύμβολον τοῦ προμηθεϊκοῦ ἀνθρώπου: τροπαθετημένος μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ, μεταξύ δικαιοσύνης καί ἀδικίας, μεταξύ ἁρμονίας καί ἀταξίας, μεταξύ φωτός καί σκότους, ἀληθείας καί πλάνης, ἐπιζητεῖ τήν ἀπολύτρωσιν διά διαφόρων μέσων, τελικῶς ὅμως διά τῆς ἄνωθεν Ἀγάπης. Τό "αἰώνιον θῆλυ" δέν ἀντιπροσωπεύει ἁπλῶς μίαν γυναῖκα. Οὔτε ἡ Μαργαρίτα, οὔτε ἡ Ἑλένη εἶναι κατά βάθος ἁπλαῖ σαρκικαί γυναῖκες. Ἀμφότεραι ἀντιπροσωπεύουν τήν " LIEBE VON OBEN"

(τήν ἄνωθεν Ἀγάπην) ἡ ὁπρία δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν Μαρίαν, τήν αἰωνίαν παρθένον Φύσιν, περαιτέρω δέ ἀπό αὐτόν τοῦτον τόν Σωτῆρα Χριστόν.

Εἰς τήν ἀνθρωπίνην ἐξέλιξιν παρουσιάζονται τρία στάδια: Πρῶτον ἡ γυνή, ὡς ἕτερον φῦλον κατ' ἐξοχήν ἀγαπόν καί ἐκλεπτῦνον τήν ψυχήν. Δεύτερον ἡ αἰωνία φύσις, ἥτις ὁδηγεῖ τό πνεῦμα πρός τήν ὁδόν τῆς ἐξελίξεως. Παρέχει αὕτη τά μέσα τῆς γνώσεως, τῆς δράσεως, τῆς ἐνεργείας. Τρίτον ἡ ὑπάτη λυτρωτική ὀντότης, ὁ Χριστός, ὅστις φωτίζει τόν Νοῦν καί ἀπολυτρῶνει τόν Ἄνθρωπον.

Ὁ Φ. εἶναι ἔμπλεος ἐξωτερικῆς γνώσεως. Ἔχει σπουδάσει παντοίας ἐπιστήμας καί αὐτήν τήν Μαγείαν. Δέν εὑρίσκει εἰς αὐτάς ὅλας τήν ἱκανοποίησιν τῆς "φαουστείου ὁρμῆς" του πρός δράσιν. Ἐπικαλεῖται τό Πνεῦμα τῆς Γῆς διά νά εὕρῃ τόν δρόμον του. Ἐκεῖνο ὅμως τόν ἀπογοητεύει διότι δέν εἶναι ἀκόμη ὥριμος διά νά τό ἐννοήσῃ καί νά μεθέξῃ τῆς οἰκουμενικῆς δραστηριότητός του.

– Ὦ πνεῦμα σύ ἀκάματον, τοῦ σύμπαντος ὁ πλάνης, πόσον αἰσθάνομαι ἐμαυτόν πρός σέ πλησίον!

–Ὁμοιάζεις πρός τό πνεῦμα ὅπερ σύ ἐννοεῖς, δέν ὁμοιάζεις πρός ἐμέ!

–Οὐχί πρός σέ; Ἀλλά πρός ποῖον, οὔτε κἄν ὁμοιός σου, ἐγώ εἰκών τοῦ Πλάστου;

Ὁ Φ. δέν εἶναι ἀκόμη ὥριμος διά νά ἔλθῃ εἰς ἐπαφήν μετά τῶν παγκοσμίων ἁρμονιῶν καί νά συμβάλῃ εἰς τό οἰκουμενικόν Ἔργον τοῦ Πνεύματος τῆς Γῆς. Ὀφείλει νά διέλθῃ διά τῶν δοκιμασιῶν τῆς μυήσεως, νά ἐκτελέσῃ ὡρισμένας ἀκόμη "περιοδείας". Τοῦ παρουσιάζεται ὁ Μεφιστοφελῆς τό πνεῦμα πού εἶναι "μέρος τῆς δυνάμεως τῆς κακοβούλου μέν ἀλλ' ἀγαθοεργοῦ" καί ἐν συνεχείᾳ παρουσιάζεται "ὡς τό μέρος ὅπερ ἐν ἀρχῇ "ἦτο τό Πᾶν" εἶναι μέρος τοῦ μέρους ἐξ οὗ τό φῶς ἐγεννήθη τό ἀγέρωχον, ὅπερ εἰς τήν μητέρα Νύκτα ἀμφισβητεῖ τόν παλαιάν της θρόνον, τό διάστημα (τόν χῶρον)". Τό παράδοξον αὐτό Ὄν κατορθώνει νά ἀποσπάσῃ τόν Φ. ἀπό τήν ἀποκαρδίωσιν καί ἀπό τήν αὐτοκτονίαν καί νά τόν παρασύρῃ εἰς τόν στρόβιλον τῆς ζωῆς. Δέν εἶναι τοῦτο ἤδη μία ἀγαθοεργός πρᾶξις; Ἐκεῖνο τό ὁποῖον ὅλαι αἱ προγενέστεραι προσπάθειαι δέν ἐπέτυχον, τό κατορθώνει ὁ

Μεφιστοφελῆς διά τῆς μετουσιώσεως τοῦ ὑπερήλικος Φ. εἰς ἀφριγηλόν καί ἐνθουσιώδη νέον, ὅστις διά τῆς ἄνωθεν ἀγάπης μέλλει τελικῶς νά λυτρωθῇ.

Τόν πανανθρώπινον καί ὡς ἐκ τούτου τόν θεῖον σπόρον τοῦ φαουστείου ἀνθρώπου, δέν δύναται βεβαίως νά συλλάβῃ ὁ Διάβολος. Ὁ Κύριος ὅμως ἀναγνωρίζει τόν πιστόν του ὑπηρέτην. Αἱ πλάναι εἰς ἃς περιέπεσε δέν τόν ἀπατοῦν: ES' IRRT DER MENSCH SO LANGE ER STREBT :(ἀπατᾶται ὁ ἄνθρωπος ἐφ'ὅσον δρᾶ καί τολμᾶ) . Διά τοῦτο μέλλει ἐν τέλει νά τόν ὁδηγήσῃ εἰς τόν φωτισμόν (IN DIE KLARHEIT FÜHREN).Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καί ὁ ἀγγελικός χορός: " WER IMMER STREBEND SICH BEMÜHT ,DEN KÖNNEN WIR ERLÖSEN.":
('Εκεῖνον ποῦ προσπαθεῖ πάντοτε νά δράσῃ, αὐτόν δυνάμεθα νά ἀπολυτρώσωμεν).-

Ἡ Μαργαρίτα, ἡ "Ανωθεν Ἀγάπη, διά τῆς ἐπιμονῆς της νά παραμείνῃ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ καί ἐκεῖ νά ἀποθάνῃ, ἀφήνει ἐλεύθερον τόν Φ. πρός περαιτέρω δράσιν καί ἀπολυτρώνει αὐτόν διά τῆς πράξεώς της ταύτης ἀπό τῶν ὀνύχων τοῦ "Αδου καί τῆς ἐξουθενώσεως. Καί ἀπό τοῦ σημείου τούτου ἀρχίζει τό β'μέρος τῆς τραγῳδίας, ὁ 2ος Φάουστ.

Τό μέρος τοῦτο ἤρχισεν ὁ Γκαῖτε νά γράφῃ πολύ μετά τήν ἀναβίβασιν τοῦ α' μέρους, εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν καί μετά τό ταξίδιόν του εἰς 'Ιταλίαν ὅπου εἶχε τήν εὐκαιρίαν νά ἐμποτισθῇ ἀπό τό κάλλος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.Εἰς τό β'μέρος τοῦ Φάουστ ἀνταναλλᾶται ἀνά πᾶν βῆμα ὁ ἐνθουσιασμός του πρός τό ἑλληνικόν πνεῦμα.

Ὁ ἀναπόσπαστος συνοδός του, ὁ Μεφιστοφελῆς, ταῦ γεννᾶ τώρα ἀγάπην πρός τήν ὡραίαν 'Ελένην καί τοῦ παρέχει " τό κλειδί" διά νά εἰσχωρήσῃ εἰς τό βασίλειον τῶν "Μητέρων"καί νά τήν συναντήσῃ. Τό σύμβολον τῶν "Μητέρων" φαίνεται ὅτι ὁ Γκαῖτε τό ἐδανείσθη τόσον ἀπό τόν Πλούταρχον (ἐν βίῳ Μαρκέλλου κεφ. 20, καί 'Εκλελαιπότων Χρηστηρίων κεφ. 13 & 22), ὅσον ἀπό τόν 'Ιάκωβον Μπαῖμε (MORGENROTHE) καί ἀπό τόν Σβέντεμπεργκ. Κατά τόν τελευταῖον αἱ "Μητέρες" εἶναι θεότητες, ἄγνωστοι εἰς τούς θνητούς, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν εἰς τά ἔγκατα τῆς Γῆς, ἐν τελείᾳ μονώσει, ἐκτός χώρου καί χρόνου, ἐπιφορτισμέναι μέ τήν διατήρησιν τοῦ πνεύματος τῆς

Δημιουργίας, μέ τό αἰώνιον θέμα τῆς διαμορφώσεως καί μεταμορφώσεως τοῦ Κόσμου. Περιβάλλονται μόνον ἀπό "σχήματα" ἀπό ἀπεικάσματα τῆς Δημιουργίας καί ὅλων τῶν πλασμάτων. Εἰς τόν κόσμον λοιπόν τῶν Μητέρων, τῶν ἀρχετύπων καί αἰωνίων προτύπων, θέλει νά εἰσέλθῃ ὁ Φ. ὡπλισμένος διά τῆς "κλειδός", διά νά συναντήσῃ τό πρότυπον τῆς ἀρχαίας Ἑλένης.

Ἡ κάθοδος αὕτη πρός τάς Μητέρας ὑπενθυμίζει τήν ἀναπόφευκτον κάθοδον ὅλων τῶν μυστῶν (Ὀδυσσέως, Ὀρφέως κ.ἄ.) εἰς τόν Ἅδην πρός ἐνημέρωσιν αὐτῶν εἰς τά μυστήρια τοῦ ἀοράτου κόσμου καί εἰς τά πρωταρχικά αἴτια τῆς Δημιουργίας. Ἐκεῖ συναντᾶ ὁ Φ. τό πρότυπον τοῦ Κάλλους καί τελεῖ τούς μυστικούς γάμους του. Προϊόν αὐτῶν εἶναι τό ἐξίσου παράδοξον τέκνον, ὁ Εὐφορίων μέ τάς ὑπερφυσικάς του ἱκανότητας. Ἀμφότεροι ὅμως, τόσον ἡ Ἑλένη, ὅσον καί ὁ Εὐφορίων, μέλλουν μετ' οὐ πολύ" νά ἀποθάνουν" νά μεταστοῦν δηλ. εἰς τήν προτέραν των αἰθερικήν κατάστασιν. Ἐνῶ αἱ ὑλικαί μορφαί ἐπαναπίπτουν εἰς τήν κοινήν μᾶζαν καί διαλύονται εἰς τήν σύγχυσιν καί τό χάος, τά ἐπίλεκτα πνεύματα κέκτηνται τῆς ἀναγκαίας συνοχῆς διά νά ἀποφύγουν τήν διάλυσιν καί ἐπιζοῦν ὡς ἀθάνατα πνεύματα, δεδομένου ὅτι ὁ θάνατος εἶναι μία μεταμόρφωσις καί ὄχι τό τέλος.

Εἰς τήν ἀρχήν τῆς βας πράξεως, παρουσιάζεται ὁ μῦθος τοῦ " Χομοῦνκουλους, τό διά τεχνητῶν (χημικῶν) μέσων ὑπό τοῦ μαθητοῦ τοῦ Φ. Βάγκνερ καί τῇ βοηθείᾳ τοῦ Μεφιστοφελῆ παρασκευαζόμενον ἀνδροειδές. Ὁ πνευματικός πατήρ τῆς ἰδέας εἶναι ὁ Παράκελσος, ἀλλά καί ὁ Καρντάν καί αὐτός ὁ Ντεκάρτ εἶχον ἀσχοληθῆ μέ τό θέμα. Ὁ ὄφιμος Μεσαίων ἐθεώρει τόν Χομοῦνκουλους ὡς εἶδος οἰκογενειακοῦ πνεύματος διδάσκοντος εἰς τούς διανοητάς πάσης φύσεως κρυφά καί μυστηριώδη πράγματα. Χαρακτηριστικόν εἶναι ὅτι εἰς τόν μῦθον, ὁ Χ. εὑρηται εἰς συγγενικήν σχέσιν μέ τόν Μεφιστοφελῆ, δεδομένου ὅτι ὁ ἕνας προσφωνεῖ τόν ἄλλον "κύριε Ἐξάδελφε". Παρουσιάζεται ὡς κεκτημένος ἀτομικότητα. Ἡ δύναμις νοήσεως αὐτοῦ, ἡ νοημοσύνη του, ἡ συμπάθειά του πρός τόν Φ. τόν κάμνουν νά παρουσιάζεται ὡς σαφῶς διαγεγραμμένον, αὐτόβουλον ὄν, ἄν καί τοῦ λείπει ἡ σωματικότης.-

Ἐν συνεχείᾳ ὁ μῦθος μεταφέρει τὸν ἀκροατὴν εἰς τὰς κοιλάδας τῶν θεσσαλικῶν Φαρσάλων, ὅπου πρόκειται νὰ παραστῇ εἰς μίαν κλασσικὴν Βλπουργίαν νύκτα, ὅπου τόσον ὁ Χομούνκουλους, ὅσον φυσικὰ καὶ ὁ Μεφιστοφελῆς παίζουν πρωτεύοντα ρόλον. Τελικῶς ὁ Χ., τὸ μικρὸν πυρῶδες ὂν συνδέεται μετὰ τοῦ στοιχείου τοῦ ὕδατος, ὁ δὲ χορὸς ἐξυμνεῖ τὴν δύναμιν τῶν 4 στοιχείων καὶ τοῦ συνέχοντος αὐτὰ ἔρωτος. Οὕτω ὁ μῦθος τοῦ Χομούνκουλος καταλήγει εἰς κοσμολογικὸν μῦθον. Εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ πυρὸς προερχομένης ὀντολογικῆς μονάδος, συνάπτει ο Γκαῖτε καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ "Ερωτος. Ὁ θεὸς τῆς Ἀγάπης δὲν εἶναι πλέον ἁπλῶς ἡ προσωποποίησις τῆς ροπῆς τοῦ μικροῦ ἀνθρωπαρίου διὰ μόρφωσιν, ἀλλὰ παρουσιάζεται ὡς ἡ ἀρχὴ ἡ ὁποία, κατὰ τὸν Ἡσίοδον, Παρμενίδην, Ἐμπεδοκλῆ καὶ Πλάτωνα συνδέει τοὺς ἐκ τοῦ Χάους ἀπορρέοντας ἀτάκτους νόμους καὶ ὀντότητας εἰς ἓν ἁρμονικὸν ὅλον. Ὁ κυρίαρχος "Ερως, εἶναι ἡ " ἄνωθεν Ἀγάπη" ἡ ὁποία, ὡς ἡ Ἀριστοτελικὴ Ἐντελέχεια, τελεῖ τὸν γάμον τῶν στοιχείων. Ὁ Χομούνκουλους (πῦρ) ὡς ἐκ τῆς ἔλξεώς του πρὸς τὴν Γαλάτειαν (ὕδωρ), καθίσταται καὶ αὐτὸς "εἷς ἐραστὴς τοῦ Κάλλους" καὶ ἀποθεοῦται.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ φ. εἰς τὸ τέλος τῆς ε΄πράξεως καταντᾶ τὴν ἀθανασίαν. Ἐπέτυχε διὰ βίου γεμάτου ἀκαμάτου δράσεως νὰ διέλθῃ εὐδοκίμως τὴν δοκιμασίαν τῆς ζωῆς. Δὲν τὸν ἀπελύτρωσεν ὁ Οὐρανός, ἂν καὶ οὗτος ἐγνώριζεν ἐξ ὑπαρχῆς, ὡς καλὸς γεωργός, ὅτι πίσω ἀπὸ τὸ πράσινα δενδράκι κρύπτεται ὁ ἀνθὸς καὶ ὁ πλούσιος καρπός. Ὁ φ. ἐπέτυχε μόνος τὴν λύτρωσίν του διὰ τῆς ἀδήνου του ἐργασίας ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ τῆς δράσεως.

Τὴν 19ην Μαρτίου 1827 ἀνεκοίνωσεν ὁ μυστικὸς γέρων εἰς τὸν φίλον του ZELTER: " Ἂς δρῶμεν ἀκοπάπαυστα μέχρις ὅτου ἀναληθῶμεν καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ Παγκοσμίου Πνεύματος εἰς τὸν Αἰθέρα! ".

-Ὁ φ. ὡς λυτρωτικὸν δρᾶμα.- Ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ ἀριστούργημα τοῦ Γκαῖτε φαίνεται ὡς ἓν εἶδος "Μυστηρίου" οπως ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπαίζοντο κατὰ τὸν Μεσαίωνα εἰς ἀνάμνησιν τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς παράθεσιν λυτρωτικῶν στοιχεί-

ων, διά τούς θεατάς, ή ὅπως ἐκεῖνο τοῦ Κλόπστοκ (Μεσσίας). Δι'ἐπισταμένης ὅμως παρατηρήσεως, διακρίνομεν ὅλως διάφορον λυτρωτικήν διδασκαλίαν μεταξύ τοῦ φ. καί τῶν "Μυστηρίων" τοῦ Μεσσίωνος. Θά ἐλέγομεν μονολεξί ὅτι ἐνῶ τά "Μυστήρια" ἀνάγονται εἰς τήν Ø Μπάκτι Γιόγκα, ὁ φ. ἀντιπροσωπεύει ἀπ'ἄκρου εἰς ἄκρον τήν Ø Κάρμα Γιόγκα. Ἐδῶ τό βάρος τῆς ὅλης λυτρώσεως, ρίπτεται εἰς τήν δράσιν. Δέν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπολύτρωσις διά μόνης τῆς ἐπεμβάσεως τῆς ὑπερβατικῆς δημιουργοῦ δυνάμεως, ἀλλά τῇ ἀμέσῳ συνεργίᾳ τοῦ Ἀνθρώπου.

"Ἐκεῖνον ποῦ ἀδιάκοπα προσπαθεῖ νά δράσῃ, ἐκεῖνον δυνάμεθα νά ἀπολυτρώσωμεν". Διά τῆς τοιαύτης νοοτροπίας, οὐδόλως ἀποσιωπᾶται ἡ ἐνέργεια τοῦ Χριστοῦ· ὁ Χριστός εὑρηται ἐν ἡμῖν καί ἀποτελεῖ τόν μοχλόν τῆς πρός τό φῶς πορείας μας. Ἡ "ἄνωθεν ἀγάπη" εἶναι ἡ λυτροῦσα Ἀρχή. Πλήν ὅμως ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ θά ἐπιτύχῃ τήν ἀπαλλαγήν του ἀπό τοῦ σκότους καί θά παρέξῃ τά μέσα ἐκδηλώσεως τοῦ ἐσωτέρου τούτου φωτός. Τελεῖται τότε ἔν εἴδος γεννήσεως, μίαν ἀναγέννησις μέ τήν ὁποίαν ἐταυτίσθη ἀνέκαθεν ἡ Μύησις. Οὐδείς ἀργόσχολος εἶναι ἄξιος τῆς ἀθανασίας." Ἐκεῖνος ποῦ δέν ἐδημιούργησεν ἕνα ὄνομα, καί ποῦ δέν ἐπεζήτησε τίποτε τό εὐγενές, ἐκεῖνος ἀνήκει εἰς τά στοιχεῖα, ἐκεῖ ἄς πάῃ".-

Διά τούς μεγάλους ποιητάς τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς, τό "Θῆλυ" παίζει πρωτεύοντα ρόλον κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ἐξευγενισμοῦ. Ὁ ἀνήρ προσπαθεῖ διά τήν ἀπόκτησιν θελήσεως καί ἀξίας· τό Θῆλυ προσάπτει εἰς ταῦτα τήν καλωσύνην καί τήν χάριν. Ὁ ἄνδρας ἀγωνίζεται πρός φωτισμόν διά μέσου ὅλων τῶν ἀντιξοοτήτων τοῦ κόσμου καί τῆς κολάσεως, ὅπως ὁ Δάντης· τό Θῆλυ διαμένει εἰς τόν Παράδεισον μέ τήν ἀγνήν διάθεσιν καί ἐπιθυμίαν, ὅπως ἡ Βεατρίκη. Ὅταν οἱ δύο οὗτοι πόλοι συναντηθοῦν, ἡ ἀνδρική θέλησις μέ τήν γυναικείαν χάριν, τότε πηγάζει ὁλοκληρωμένος ἄνθρωπος.

Κατά τόν τρόπον αὐτόν δρᾶ ἡ γυναῖκα διά τήν λύτρωσιν τοῦ ἀνδρός. Ἡ Μαργαρίτα ἐπωμίζεται σειράν ὅλην δοκιμασιῶν ἐξ αἰτίας τοῦ Φάουστ· ἡ Ἑλένη διαχέει ἐπ'αὐτοῦ τό οὐράνιον Κάλλος. Καί ὅταν τό ἁπλό καί ἁγνό ἐκεῖνο κορίτσι κατά τήν διαδικασίαν τοῦ πυρός καταστρέφεται σωματικῶς, ἐν τέλει ἡ πνευματική φλόγα διεκδικεῖ τήν ἀθανασίαν τοῦ ἀγαπημένου της.

Κατά τόν ἴδιον τρόπον ἡ Σέντα τοῦ Ἰπταμένου Ὁλλανδοῦ, τοῦ Ρίχαρντ Βάγκνερ, εἶναι ἡ λυτρώτρια τοῦ ἀκούραστου θαλασσοπόρου. Ὁμοίως εἰς τόν Ταγχώϋζερ ἡ Ἐλισάβετ ἐνεργεῖ ἐπί τοῦ διαστραφέντος ὑπό τοῦ αἰσθησιακοῦ ἔρωτος ραψωδοῦ. Εἰς τόν Φιντέλιο τοῦ Μπετόβεν ἡ πιστή Ἐλεονώρα κατέρχεται εἰς τήν γῆινην εἰρκτήν καί ριψοκινδυνεύει τήν ἀπαλλαγήν τοῦ συζύγου της. Εἰς τόν Ἐλεύθερον Σκοπευτήν τοῦ Βέμπερ, ἐπιδίδεται ἡ ἀγνή Ἀγάθη εἰς τήν λύτρωσιν τοῦ μαγικῶς δεσμίου ἀγαπημένου της.

Ὁ Χριστιανικός Μεσαίων ἐσυμβόλισε τάς ἀγνάς αὐτάς ὑπάρξεις διά τῆς μορφῆς τῶν Ἀγγέλων καί διά τῆς Παρθένου Μαρίας· ἡ βορεία Μυθολογία περιέγραφε τάς Βαλκυρίας, ἐνῶ αἱ ἀνατολικαί θρησκεῖαι ὡμίλουν περί τῶν "Οὐρί" καί τῶν "Περι". Εἰς τόν Πάρσιφαλ (βλ. λ.) ἡ ἄνωθεν Ἀγάπη, συμβολίζεται διά τῆς περιστερᾶς, τῆς ἐπινεούσης ἐπί τοῦ Ἁγίου Γκράαλ. Εἶναι εἰς ὅλας τάς περιπτώσεις ἡ θεία Χάρις, ἡ ἐκ τῶν ἄνω ἐπινεύουσα Ἀγάπη καί ἐπιμελουμένη τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους.-

Βιβλιογρ.G.Letti L.Lachat,L'Esoterisme a la Scene III Faust, Lyon ἄ.χ.
-Papus, Le Faust de Goethe, Paris
-Dr Franz Hartmann, Goethes Faust,
-Heinz, G. Faust
-Kiesewetter, Goethes Faust, 1921, 2 Τόμοι
-R.Steiner, L'Esprit de Goethe d'Apres Faust, σ. 7,47
-Εl.Levi Ἱστορία τῆς Μαγείας 363.
-"Voile d'Isis" 1927, 598
-Ed.Sprangen Ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Γκαῖτε, Ἀθῆναι μτφρ.Λόμβαρι
-Prof.dr Fr.Lienhardt,Einfuhrung in Goethes Faust.Λειψ 1923
-Agnes Bartscherer,Paracelsus & Goethes Faust,Dortm.1911
-Kuno Fischer,Goethes Faust,Heidelberg 1901 , 2 Τόμοι
-Ernst-Traumann,Goethes Faust,Μόναχον 1913, 2 Τόμοι
-Max Heindel,Die Mysterien der Grossen Opern,Λειψ.ἄ.χ.
-Fr.Strehlke, Worterbuch zu G.Faust,Στουτγ. 1892
-J.F.Kohler,Hist.Of the Damnable Life and Deserved
-Death of the Dr J.Faust, ἄ.χ. & Τόπου.

ΦΑΡΑΩ.- Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἱεραρχίας τῶν ἱερέων, ὡς ἀρχιερεύς, ἵσταται ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Φαραώ. Δὲν εἶναι μόνον ὁ κοσμικὸς ἡγεμών, ἀλλὰ καὶ ὁ ὕπατος πνευματικὸς ἡγέτης. Ἔχει θείαν ἐξουσίαν. Ὁ Φ, δέχεται παρὰ τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν εἰδικὴν λειτουργίαν Σά τὴν μετάγγισιν τοῦ μαγικοῦ του ρεύματος καὶ ἐπενδύεται τὸ στέμμα μὲ τὸν Οὐραῖον, τὸν "μέγαν ἐπωδόν". Τὰ δύο κέρατα τὰ ὁποῖα προβάλλουν κατὰ τὴν βάσιν τοῦ στέμματος εἶναι οἱ δύο πόλοι τοῦ ἀγαθοποιοῦ καὶ τρομεροῦ φωτός, τὰ ὁποῖα ἐκτοξεύουν ἀναλόγως τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον. Καὶ τὸ σκῆπτρον ποὺ κρατᾶ ὁ Φ. εἶναι ἐπίσης μαγικόν, παρέχει ὁμοίως τὴν ζωήν.

Ὁ Φ. θεωρεῖται ὡς ἡ ἀληθὴς ἐνσάρκωσις τοῦ Ρᾶ καὶ εὑρηται εἰς συνεχῆ ἐπαφὴν μετὰ τῶν Θεῶν. Οἱ Θεοὶ εἰσακοῦουν τὰς βουλάς του καὶ τὰς ἐκτελοῦν.- (GERIN, 21).

ΦΑΡΒΑΣΙ.- Ἡ φερούερ ἢ φέρβερ.- Βλ. Φερούερ.

ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ.- Θρησκευτικὴ σχολὴ τῶν Ἑβραίων κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ λέξις παραγομένη ἀπὸ τὴν ἀραμαϊκὴν "Περουσίμ" σημαίνει "χωρισμένοι" διότι εὑρίσκοντο πράγματι μακρὰν τοῦ λοιποῦ ἔθνους. Ἰσχυρίζοντο ὅτι κατεῖχον μυστηριώδη γνῶσιν ἄγνωστον εἰς τὸν ὄχλον καὶ ὅτι ἦσαν οἱ μόνοι κάτοχοι τῆς πραγματικῆς σημασίας τῶν Γραφῶν, χάρις εἰς τὸν προφορικὸν νόμον καὶ τὰς μυστικὰς παραδόσεις αἱ ὁποῖαι ἀπεκαλύφθησαν εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, ἔφθασαν μέχρι αὐτῶν διὰ διαδοχικῶν γενεῶν μεμυημένων. Ἡ μορφὴ τῆς ὀργανώσεώς των εἶναι ἐνδιαφέρουσα διὰ τὸν ἐσωτεριστήν. Κατεῖχον μυστικὴν διδασκαλίαν τῆς ὁποίας τὸ κύριον γνώρισμα ἦτο τὸ δόγμα τῆς Ἀναστάσεως. Συνήρχοντο εἰς συνελεύσεις τὰ μέλη τῶν ὁποίων ἐκαλοῦντο Σαμπιρίμ ἤτοι Σύντροφοι καὶ ἐκάλουν ὅλους τοὺς μὴ μετέχοντας τοῦ συνδέσμου των Γιὸμ Χαχαρέτε, ἤτοι λαὸν τῆς ὑπαίθρου.- Βιβλιογρ. Λάσκαρης 766.- , Τὰ ἦσαν οἱ Φαρισαῖοι; (Σειρὰ ἄρθρων ἐφημερίδος εἰς τὸ τέλος τοῦ Τόμου: "Παραδόσεις" τοῦ " Ἤλίου").

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ.- Παροχὴ τοξικοῦ φαρμάκου ἢ σκευάσματος πρὸς διάπραξιν ἐγκλήματος ἢ ὑποδούλωσιν τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως

ἑνός ἀτόμου. Εἰς τήν Ἀρχαιότητα καί τόν Μεσαίωνα ἐχρησιμοποιοῦντο διάφορα ἀποστάγματα φυτῶν ἢ ζώων μέ σκοπόν τήν μείωσιν τῆς ἀντιστάσεως ἑνός προσώπου. Τά πρός ἐρωτικούς σκοπούς παρασκευαζόμενα ἐκαλοῦντο "φίλτρα". Εἶναι ἔργον ἀναγόμενον εἰς τήν Γοητείαν καί τήν Μαγγανείαν.
Βιβλιογρ. El. Levi , Δόγμα 227 καί Τυπικόν 160.-
(Πρβλ. Δηλητήριον. Γοητεία, Φαρμακεύτρια, Φίλτρα).

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.- Αἱ γυναῖκες αἱ ἀσχολούμεναι μέ τήν ☿ Φαρμακείαν. Ὁ Θεόκριτος εἰς τό β' Εἰδύλλιόν του τό 'Επιγραφόμενον " Φαρμακεύτριαι" δίδει λεπτομερῆ περιγραφήν τῶν ἐπιδόσεων των δι' ἐρωτικούς σκοπούς. Δύνανται νά θεωρηθοῦν ὡς μαῦραι μάγισσαι.

ΦΑΡΜΑΚΟΝ.- Φάρμακα διά τήν Ἀπόκρυφον Θεραπευτικήν (Ἰατροσοφίαν) δέν εἶναι μόνον ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἐνεργοῦν ἐξωτερικῶς ἢ ἐσωτερικῶς παρεχόμενα ἐπί τοῦ ὀργανισμοῦ διά τῶν φυσικοχημικῶν των ἰδιοτήτων. Ὑπάρχουν καί φάρμακα ψυχικῆς προελεύσεως τά ὁποῖα ἐνεργοῦν τρόπον τινα ἐξ ἀποστάσεως. Τόσον ἡ ἐκλογή, ὅσον ἡ περισυλλογή καί ἡ παρασκευή ἑνός φαρμάκου τελοῦνται ἐπί τῇ βάσει ἀστρολογικῶν κανόνων, διότι τό αὐτό φαρμακευτικόν μέσον δύναται νά ἐνεργήσῃ διαφορο τρόπως ἀναλόγως τῆς ἀστρικῆς ἰδιοσυστασίας τοῦ ἀσθενοῦς καί τῆς στιγμῆς χορηγήσεως.
Ἐπακολουθεῖ ἡ " δυναμικοποίησις" τῶν φαρμάκων εἰς μέν τήν ☿ Ὁμοιοπαθητικήν διά προκεχωρημένης ἀραιώσεως αὐτοῦ, εἰς δέ τήν ☿ Σπαγειρικήν διά παρασκευῆς βαμμάτων, ἐλιξηρίων, πεμπτουσιῶν κ.κ. Περί τῶν εἰδῶν τῶν φαρμάκων καί μέ τήν παρασκευήν αὐτῶν ἀσχολεῖται ἡ ☿ Φαρμακοσοφία.
Βιβλιογρ. H. Durville, Cours 427.- G. Delanne, Ame Immortelle 171, Π. Γράβιγγερ, Φαρμακοσοφία , 3 Τόμοι - Paracelsus, I 277, Iv 480, 481.- Rademacher I 88-94.-

ΦΑΡΜΑΚΟΣΟΦΙΑ.- Ὁ κλάδος τῆς ☿ Ἰατροσοφίας ὁ ἀσχολούμενος μέ τά διάφορα εἴδη φαρμάκων καί τήν παρασκευήν αὐτῶν. Τά φάρμακα αὐτά δύνανται νά εἶναι φυσικά (βότανα, ὀρυκτά, πολύτιμοι λίθοι, ζῶα) ψυχικά (περίαπτα, φυλακτήρια, τελέσματα) ἢ καί πνευματικά (θεουργικοί φαλμοί).

Μία μεγάλη κατηγορία φυχικῶν θεραπευτικῶν μέσων εἶναι ὁ ζωϊκός Μαγνητισμός καί αἱ Ὑποβολαί.
Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Φαρμακοσοφία, 3 Τόμοι, Ἀθῆναι.

ΦΑΣΜΑ.- Ἐμφάνισις τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ ἐνός ζῶντος ἢ θανόντος .Γενικῶς ἐμφάνισις ἀσυνήθης ἀσταθμήτων παραγόντων. Πολλάκις ὀφθαλμαπάτη, ψευδαίσθησις.(Ὑπνωτισμός, Ἐκδίπλωσις).
Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Φαρμακοσοφία. Τ. III, 73".-

FEDELI D'AMORE (FIDELES D'AMOUR).-
Μυητική Ὀργάνωσις εἰς τήν ὁποίαν ἀνῆκον ὁ Δάντης, ὁ Βοκάκιος καί ὁ FRANCESCO BARBARINO, ὅπως καί ὁ Πετράρχης κ.ἄ. "Ὅλοι των ὁμιλοῦν περί " Ἔρωτος" καί ἀποδίδουν τιμάς εἰς "γυναῖκας" αἱ ὁποῖαι δέν ἔζησαν ἐπί τῆς Γῆς, ἀλλ'εἶναι ὅλαι τό σύμβολον τῆς MADONA INTELLIGENZA, τῆς Θείας Σοφίας. Εἷς ἐκ τῶν ὀπαδῶν τῆς Ὀργανώσεως ταύτης ἦτο καί ο GIOACCHINO DI FIORE, ὅστις εἰς τά ποιήματά του ὁμιλεῖ περί μιᾶς συμβολικῆς "Χήρας". Ἠσχολοῦντο μέ τήν ἀνδρόγυνον κατάστασιν, τό ἀλχημικόν REBIS (Δίπραγμα) δηλ. μέ τήν ἀποκατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τήν πρωταρχικήν του κατάστασιν."
Ἴσως ὑπῆρξαν οἱ πρόδρομοι τῶν Ροδοσταύρων.
Βιβλιογρ. R.Guenon, Esot.Chretien, 40,60,73.-
Luigi Valli, Il Linguagio Segreto di Dante e dei Fedeli d'Amore , Roma 1928.- Alfonso Ricolfi, Studi sui Fedeli d'Amore, Roma 1933.-

FEDE SANTA.- Ναϊτική διακλάδωσις εἰς ἣν φαίνεται ὅτι ἀνῆκεν ὁ Δάντης. Κατεῖχεν ἐν αὐτῇ σημαίνουσαν θέσιν. Τά μέλη τοῦ Τάγματος ἔφερον τόν τίτλον τοῦ Καδός ('Αγίου) τόν ὁποῖον συναντῶμεν καί σήμερον εἰς τόν 30όν βαθμόν τοῦ σκωτικοῦ Ε.Τ.
Ὁ R. GUENON παραδέχεται ποιάν τινα διαδοχήν, πλέον ἢ ἔλαττον ἄμεσον μεταξύ τῆς Ἀδελφότητος τῆς Φέντε Σάντα καί τοῦ Ροδοσταυρισμοῦ. (ES.CHRETIEN 52).-

ΦΕΡΒΑΓΙΕΝ. (PR DR JOH.MARIA VERWEYEN).-
γεν.11-5-1883 TILL BEI KLEVE, + 21-3-1945 BERGEN-BELSEN. (στατόπ. συγκεντρ.) Ἀπό τοῦ 1928 γενικός γραμματεύς τῆς "Αντυαρ Θ.Ε. ἐν Γερμανίᾳ, ὡς διάδοχος τοῦ AXEL FIELITZI CONIAR.

Σχῆμα φάσματος ζῶντος
('Εργασίαι H.DURVILLE)

'Από τοῦ 1908 καθηγ. εἰς Παν/μιον τῆς Βόννης, τῷ 1934 καθαιρεθεὶς ὑπό τῶν Ναζιστῶν, τῷ 1941 συνελήφθη εἰς Φραγκφούρτην καί μετεφέρθη εἰς τό στρατόπεδον συγκεντρώσεως τοῦ SACHSENHAUSEN. 'Ο φ. ἠσχολήθη μέ τήν Θεοσοφίαν, ἀλλά καί μέ τήν Γραφολογίαν, Χειρολογίαν, Φυσιογνωμικήν καί Φρενολογίαν. Εἰς τήν Θ.Ε. εἰσῆλθε μόλις τῷ 1927 καί δή ὑπό τοῦ 'Ολλανδοῦ JOSE VIGENVENO.

"Εργα: Praktische Menschenkenntnis & Richtige Menschenbehandlung 1934.-
-Probleme des Mediumismus, 1927
-Der Edelmensch & Seine Werte
-Weltgeheimnis & Problem des Okkulten, Brl. 1926
-Der Religiöse Mensch & Seine Probleme
-Der Soziale Mensch & Seine Grundfragen.
-Meisterung des Lebens, Dresden 1926 κ.ἄ.

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.- 'Ο Σύρος. Γεν. περ. τό 600-597.-

Πιθανόν διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου, συγγράψας Θεογονίαν ἤ Θεοκρασίαν ὑπό τόν τίτλον 'Επτάμυχος ἤ Πενταμυχος.

Κατά τόν Σουΐδαν " διδαχθῆναι δέ ὑπ' αὐτοῦ Πυθαγόραν λόγος, αὐτόν δέ οὐκ ἐσχηκέναι καθηγητήν, ἀλλ' ἑαυτόν ἀσκῆσαι κτησάμενον τά Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία... καί πρῶτον τόν περί τῆς μετεμψυχώσεως λόγον εἰσῆσασθαι...".

Παρά τῷ Εὐσεβίῳ (Εὐαγγ. προπ. Χ,3,6) διασώζεται σχετικῶς μακρόν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Ἔργου τοῦ Πουρφυρίου (ἀπωλεσθέντος) ἐκ τοῦ α 'κεφ. τῆς Φιλολόγου 'Ακροάσεως, ἔνθα ἀποδίδονται εἰς τόν Φερεκύδην μαντικαί ἱκανότητες (Πρόγνωσις σεισμοῦ καί βύθισις πλοίου).

Περί τῆς Θεογονίας τοῦ φ. ἐλάχιστα καί σύντομα ἀποσπάσματα διεσώθησαν (ἐν ὅλῳ 13, παρά DIELS-KRANZ). 'Επικρατεῖ εἰς αὐτά τό συμβολικόν καί μυστικόν στοιχεῖον. Παραδέχεται ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὑπῆρχον τρεῖς αἰῶνιαι 'Αρχαί ὁ Ζῆς (Ζηνός, Ζάντα, δηλ. ὁ Ζεύς), ὁ Χρόνος καί ἡ Χθονία (Γαῖα) κατά τόν γάμον του δέ ὁ Ζῆς μετά τῆς Χθονίας, ἐχάρισεν εἰς αὐτήν μέγαν καί πολύχρωμον πέπλον (τό φᾶρος) ἐπί τοῦ ὁποίου εἶχον κεντηθῆ ἡ Γῆ καί ὁ 'Ωγηνός ('Ωκεανός). 'Ο πέπλος οὗτος ἦτο ἡπλωμένος ἐπί ὑποπτέρου (φερούσης πτερά, πτερωτῆς),

δρυός· περαιτέρω ὁ Φ. ὁμιλεῖ περί τοῦ Ἔρωτος, περί τῆς πάλης τοῦ Κρόνου πρός τόν Ὀφιονέα, περί πέντε μυχῶν (βυθῶν) ἐχόντων βόθρους, ἄντρα καί πύλας καί περί τοῦ Αἰθαλίδου, λαβόντος παρά τοῦ Ἑρμοῦ τό δῶρον, ὅπως ἡ ψυχή του παραμένῃ ἄλλοτε εἰς τόν Ἅδην καί ἄλλοτε ἐπί τῆς Γῆς(Ἡ.Γράβιγγερ , Θεογνωσία 139).-

ΦΕΡΕΤΡΟΝ(- Τό συμβολικόν τοῦτο ἔμβλημα εἶναι μεγίστης σημασίας .Εἶναι ἀνάλογον πρός τόν αἰγυπτιακόν "παστόν", πρός τόν λατ.απαυρόν, ἀποτελούμενον ἐκ κύβου ἀναδιπλωμένου, πρός τόν τάφον τοῦ Ὀσίριδος, πρός τόν τάφον τοῦ Χριστοῦ κ.ἀ.

Χρησιμοποιεῖται εἰς τήν μυητικήν τελετήν τοῦ 3ου βαθμοῦ τῶν "κυανῶν στοῶν" . Εἶναι τό ἔμβλημα τῶν "πυλῶν τοῦ θανάτου" τάς ὁποίας κάθε μεμυημένος πρέπει νά διαβῇ, διά νά ἀποθάνῃ εἰς τόν βέβηλον βίον καί νά ἀναγεννηθῇ εἰς τήν ἀνωτέραν ζωήν τοῦ πνευματικοῦ κόσμου.

Ὅπως γράφει ο Στοβαῖος, τό πνεῦμα ἐπηρεάζεται ἀπό τόν θάνατον ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καί κατά τήν μύησιν εἰς τά Μυστήρια, διότι "τελευτᾶν" σημαίνει θνήσκειν καί " τελεῖσθαι" σημαίνει μυεῖσθαι.

Τό φ. εἰς τόν Ε.Τ. εὑρίσκεται ἐπί πινάκων χαράξεως τοῦ 18ου αἰ. καί ἀπετέλεσε πάντοτε μέρος τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ 3ου βαθμοῦ ὅπου σχετίζεται ἀπολύτως μέ τόν Παστόν τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων. (RHEA, GEDALGE).-

ΦΕΡΙΕ (AUGIER FERRIER).- γεν. Τουλούζη 1513 . Ἰατρός καί καί ἀστρολόγος τοῦ καρδιναλίου BERTRAND καί κατόπιν τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Εἰς τήν βασιλίσσαν ταύτην, τήν ἀπορροφημένην ἀπό τάς ἀποκρύφους πρακτικάς, ἀφιέρωσε τό ἔργον του: JUGEMENTS ASTRONOMIQUES SUR LA NATIVITE".-(GERIN 196).-

ΦΕΡΟΥΕΡ (Ζενδ.) ἤ Φαρβάσι ἤ Φέρβερ.- Τό ἀθάνατον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος τό ὁποῖον προϊστάται εἰς τήν ἐπεξεργασίαν τῶν κατωτέρων φορέων καί εἰς τήν συντήρησίν των. Ὁ ὅρος οὗτος σημαίνει τό Ἐγώ, τόν φύλακα ἄγγελον καί ἐπίσης τάς πνευματικάς ὀντότητας (GENIES)π.χ. τῶν ἀστέρων.
Βιβλιογρ.Rhea.- Allendy 269.- "Voile" 1926, 410.-

ΦΕΣΛΕΡ.(IGNAZ AURELIUS FESSLER).- γεν. 1756 ἐν CZURENDORF/ δυτ.Οὐγγαρία. + 15-12-1839. Πετροῦπολις. Εἷς τῶν μεταρρυθμιστῶν τοῦ Ε.Τ. καὶ συντάκτης τῶν τυπικῶν τῆς Βασ. Ἀφρίδος . Τῷ 1819 ὑπῆρξε μάλιστα καὶ ἐπίσκοπος τοῦ Σαράτωφ/ Ρωσία. Διὰ τὰς μεταρρυθμίσεις του ὁ Φ. ἐχρησιμοποίησε κείμενα τὰ ὁποῖα τοῦ παρέσχεν ἐμπιστευτικῶς ὁ φρειδ. Λουδορ. & Σριμῖντερ.

Ὁ τόπος τὸν ὁποῖον κατῆρτισεν ὁ Φέσλερ κατόπιν αἰτήσεως τῆς Μεγ. Στ. Βασιλικῆς Ὑδρίης τοῦ Βερολίνου, ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους ἐννέα βαθμούς:
1. Μαθητής, 2. Ἑταῖρος, 3.Διδάσκαλος. Οἱ τρεῖς οὗτοι πρῶτοι βαθμοὶ ἐλάχιστα διαφέρουν ἀπὸ τοὺς τῶν ἄλλων τόπων . 4."Αγιος τῶν Ἁγίων. 5.Διπλαίωσις, 6.Πανηγυρισμός. Εἰς τοὺς τρεῖς τούτους βαθμοὺς ἐξετάζεται κριτικῶς ἡ προέλευσις καὶ καταγωγὴ τοῦ Ε.Τ. 7.Ἀληθὲς Φῶς . Κριτικὴ ἐξέτασις τοῦ συμβολικοῦ συστήματος τοῦ Ω Τσινενντορφ, τῆς Βασιλ. Ἀφρίδος τῆς Ἀγγλίας, τῆς διαδοχῆς τῶν μυστηρίων καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν συστημάτων καὶ τῶν διακηλδώσεών των. 8. Ἡ Χώρα. Ἐξέτασις τῆς καταγωγῆς τῶν Μυστηρίων τῆς Θείας Βασιλείας τῶν ἱσαχθέντων ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ τῆς Ναζαρέτ, τῶν ἐξωτερικῶν δογμάτων τῶν ἀνακοινωθέντων ὑπ'αὐτοῦ ἀμέσως εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ ἐκείνων ἅτινα ἐνεφανίσθησαν μετὰ τὸν θάνατόν του μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν Γνωστικῶν. 9.- Τελειοποίησις. Πλήρης κριτικὴ ἱστορία ὅλων τῶν Μυστηρίων τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὸν σημερινὸν Ε.Τ.

Τόσον ὁ Κλαβέλ, ὅσον καὶ ὁ Ραγκόν, λέγουν ὅτι τὰ τυπικὰ τῶν ἓξ αὐτῶν βαθμῶν ἐλήφθησαν ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Χρυσοῦ Ροδοσταύρου, ἀπὸ τὸν τόπον τῆς Αὐστηρᾶς Τηρήσεως, τὸ Συμβούλιον τῶν Πεφωτισμένων τῆς Σουηδίας καὶ τὸ Ἀρχαῖον Συμβούλιον τοῦ Κλερμόν.

Ὁ τόπος τοῦ φέσλερ ἦτο ὁ πλέον ἀσαφῶς συντεταγμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ πλέον φιλοσοφικὸς ὅλων τῶν ἐκτὸν Συστημάτων. Δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ καὶ ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῆς Μεγ. Στοᾶς ἥτις τὸ εἶχεν ἀρχικῶς ἀποδεχθῆ διὰ νὰ υἱοθετήσῃ αὐτὴ τὸ παλαιὸν Δόγμα τῆς Ὑδρίης ὑπὸ τὰ Συντάγματα τοῦ Ἀγγλικοῦ Τεκτονισμοῦ.- (Λάσκαρης 768).-

ΦΕΤΙΧ.-Ἐκ τοῦ λατ. FACERE, κάμνω μέσῳ τοῦ ἰταλ. FATTIZIO , τεχνητός. Ἀντικείμενον θεωρούμενον ὡς ἐμπεποτισμένον ἀπό μαγικήν δύναμιν καί ὡς φορεύς θείων καί ἀγαθοποιῶν ἐπηρειῶν. Εἶναι ποικίλα τεχνητά ἀντικείμενα (ἐκ λίθου ,ξύλου ἤ ρητίνης) εἰς τά ὁποῖα προσδίδεται εἰκών ἀνθρωπόμορφος ἤ ζωόμορφος καί πού τιμῶνται διότι ἀποδίδονται εἰς αὐτά ὑπερφυσικαί ἰδιότητες.

Παραπλήσια κατασκευάσματα εἶναι τά Φυλακτήρια καί τά Τελέσματα.

Βιβλιογρ. Π. Γ[illegible]γγερ, Ἐπ. Δανήσεων 185. Γ. Σιλιέ, Μαγ.Τετράγωνα, 1,2 εἰς Τ. III Πραγμ.& Μελετῶν
Seligmann,Die Heilmittel 30,κ.ἑφ.M. Riviere, Amul.10.
J.Regnault 263.-

ΦΕΤΙΧΙΣΜΟΣ.- Εἰς τήν φυχαλογίαν τῶν λαῶν, ὅρος διά τήν πίστιν εἰς τήν μυστηριώδη, ὑπεραισθητήν,δαιμονικήν δύναμιν ἀψύχων ἀντικειμένων. Εἰς τό Φετίχ ἐγκλείεται εἰς δεσμευμένος δαίμων,ὅστις συμπεριφέρεται ὡς ὑποκείμενον. Φετιχισμός εἶναι ἡ πρωταρχική μορφή μιᾶς λατρείας.-
Βιβλιογρ.Henry Decharpagne.Le Fetichisme
(Ἀποσπάσματα εἰς τήν Ἀθηναϊκήν Ἐφημερίδα "Πατρίς" 3.12.28).

ΦΕΥΓΟΦΩΤΟΣ.-(LUCIFUGE).- Κατά τούς δαιμονογράφους δαιμων ἐχθρευόμενος τό φῶς τῆς ἡμέρας καί διά τοῦτο ἐμφανιζόμενος μόνον κατά τήν νύκτα .-(PARALARDO).-

ΦΕΧΝΕΡ.(GUSTAV,THEODORE FECHNER).- γεν. 19-4-1801 + 18-11-1887. Γερμανός φιλόσοφος καί φυσιοδίφης, ἱδρυτής τῆς Ψυχοφυσικῆς καί τῆς θεωρίας τῆς πανεμψυχώσεως τοῦ Σύμπαντος . Ὑπῆρξε φίλος καί συνεργάτης τοῦ Τσέλνερ, μετά τοῦ ὁποίου ἐξετέλεσε πειράματα χρησιμοποιήσαντες τόν Ἀμερικανόν μεσάζοντα SLADE.

Ὁ φ. ἀνεγνώριζε σημαντικήν θέσιν τῆς πίστεως εἰς τόν Ἐπιστήμην. Πρόζα καί ποιήματα τοῦ φ. ἐξεδόθησαν ὑπό τό ψευδώνυμον DR MISES.-
"Εργα: Das Buchlein vom Leben nach dem Tode, 1836 1945. -Zend-Aveste oder die Dinge des Himmels & Des Jenseits, 1851,1919,1922.

- Uber die Seelenfrage, Hamburg 1907
- Nanna, Oder Uber das Seelenleben der Pflanzen. Λειφ. 1848
- Elemente der Psychophysik, Λειφ. 1860
- Uber die Physikalische & Philosophische Atomlehre, 1864

Βιβλιογρ. K. Lasswitz, Gustav Fechner, Στουτγ. 1910.

ΦΘΑ (Λίγυπτ.). Ἡ τρίτη ὄφις τῆς αἰγυπτιακῆς Τριάδος· συντελεστής καί παράγων ἐξελίξεως καί συνεπῶς δημιουργός καί καταστροφεύς.

Ἡ κοσμογονία τῆς Μέμφιδος, τῆς ἀρχαίας ἑκείνης πρωτευούσης τῶν βασιλέων τῆς ἀρχαίας Αὐτοκρατορίας, περιστρέφεται περί τόν Θεόν ΦΘΑ, ἀποκαλούμενον καί Τά-Τενέμ ἤτοι " ἡ ἀναδυομένη Γῆ", πάτρονα τῶν χειροτεχνῶν καί κυρίαρχον τῆς ὕλης, κάτι ἀνάλογον πρός τόν ἡμέτερον Ἥφαιστον. Παρουσιάζεται ὡς Θεός διαλογιζόμενος, δημιουργῶν διά τῆς συνεργασίας τῆς καρδίας του (τοῦ πνεύματος καί τῆς βουλήσεως) καί τῆς γλώσσης του (ὁ προφορικός λόγος του) θεούς καί ἀνθρώπους.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 27 . Εὐσέβιος I 139.- Schmidt, Philosoph. Wörterbuch 328. Παγκόσμ. Μυθολ. 86.)

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ (Ἑρμητικῶς: Εἶναι ἡ χρονική ἑκείνη περίοδος καθ' ἥν ὁ ἑρμητιστής συλλέγει τούς καρπούς τῶν κήπων του . "Ἐχει σύστασιν ψυχράν καί ξηράν ¥ Μή λησμονεῖτε λοιπόν ὅτι πρέπει νά διαλύητε τόν χειμῶνα, νά θερμαίνετε τήν ἄνοιξιν, νά συμπυκνώνετε τό θέρος καί νά συλλέγητε τούς καρπούς τό φθινόπωρον ,ἤτοι νά παραλαμβάνετε τό Βάμμα" (PERNETY).-

ΦΘΟΝΟΣ.-'Αποφυγή τοῦ φθόνου : Ὁ Ἱεροκλῆς, σχολιάζων τά πυθαγόρεια Χρυσᾶ "Επη, τονίζει τήν εἰς πάσας τάς ἐκδηλώσεις τοῦ βίου ἐφαρμογήν τοῦ μέτρου: Οὕτω ποιοῦντες καί ἀποφεύγοντες τάς ὑπερβολάς, θά ἀποκτήσωμεν, λέγει, καί ἕν ἄλλο μέγα ἀγαθόν: θά ἀποφύγωμεν τόν φθόνον, ὅστις ἀκόλουθεῖ πάντοτε κάθε τι τό ὑπέρμετρον· ἐάν ὑπερβάλλωμεν εἰς πολυτέλειαν ἤ ρυπαρότητα, ὑπάρχει κίνδυνος νά διεγείρωμεν τούς συμπολίτας μας, ὥστε οὗτοι νά ἐρεθίζωνται ἀπό τήν ἀσωτείαν μας ἤ νά μᾶς μέμφωνται διά τήν ρυπαρότητά μας καί νά μᾶς

κατακρίνουν πότε μέν ὡς ἀσώτους, πότε δέ ὡς μικρολόγους. Διά τοῦτο ἡ ἀξιοπρέπεια καί ἡ λιτότης εἰς ὅλα τά ἐξωτερικά πράγματα, δηλοῦν τάς καλάς διαθέσεις τῆς ψυχῆς μας καί ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ μέσος ὅρος καί τό μέτρον εἶναι ἡ καλλιτέρα ὁδός· διότι πρέπει ἐκεῖνος πού ἀγαπᾶ τήν ἠρεμίαν, νά ἀπέχῃ ἀπό παντός ὅπερ προξενεῖ φθόνον καί νά μή διεγείρῃ διά τῆς ἀτόπου συμπεριφορᾶς του τήν ζήλειαν τῶν συμπολιτῶν του, διά νά δύναται ἀνεμποδίστως νά προοδεύσῃ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Ἀρετῆς.

Ὁ δέ Φάμπρ ντ'Ὀλιβέ, μέ τήν ἰδίαν εὐκαιρίαν, γράφει: " Ἦτο γενικῶς παραδεδεγμένον εἰς τούς Ἀρχαίους ὅτι ὁ φθόνος, ἀξιόμεμπτος δι'ἐκεῖνον ὅστις τόν δοκιμάζει, ἐπικίνδυνος διά τόν δεχόμενον, ἔχει θλιβεράς συνεπείας καί διά τούς δύο. Τό φθονερόν βλέμμα εἶναι κακοποιόν καί ἔχει παρατηρηθῆ πῶς μετά ἀπό μεγάλους θριάμβους διάσημοι ἄνδρες ὑπῆρξαν θύματα τοῦ φθονεροῦ βλέμματος ἀσθενήσαντες ἐπί πολλάς ἡμέρας. Βιβλιογρ. Ἱεροκλῆς εἰς Χρυσᾶ "Επη 87. Φάμπρ ντ'Ὀλιβέ Ἐξέτασις Χρ. Ἐπῶν 76.-

ΦΙΛΤ (λατ. FIAT, γενηθήτω). Εἰς τήν Γέν. 1,3 FIAT LUX, Γενηθήτω φῶς. Εἰς τάς ἐσωτερικάς κοινότητας, ἰδιαιτέρως εἰς τούς ἀνωτέρους βαθμούς τοῦ Ε.Τ. συχνά χρησιμοποιουμένη λέξις πρός ὑφηλήν ἐπιβεβαίωσιν ἑνός αἰτήματος. Εἶναι ἡ πρωταρχική δόνησις τοῦ Λόγου, διά τῆς ὁποίας ἀρχίζει ἡ κοσμογονική διαδικασία, διά τῆς ὁποίας τό "Χάος" διατάσσεται καί καθίσταται "Κόσμος" (Βλ. ORDO AB CHAO, EX TENEBRAS LUX).- Βιβλιογρ. Paracelsus III 911.-R.Guenon, Aperçus 289.- Idem, Regne de la Quantite κεφ. III.

ΦΙΓΚΑΝΙΕΡ (LOUIS MICHEL DE FIGANIERES).-

Φιγκανιέρ εἶναι μικρόν χωρίον πρός βορρᾶν τοῦ DARGUIGNAN τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ ἐγεννήθη τήν 26 Ἰαν. 1816 ἕν πρόσωπον ἐκ τῶν περιεργοτέρων τοῦ 19 αἰ. Ἀπέβωσεν εἰς τό ἴδιον χωρίον τήν 19 Αὐγούστου 1883.

Προερχόμενος ἀπό οἰκογένειαν πτωχῶν χωρικῶν, ὁ LOUIS MICHEL ἔκαμε πενιχράς σπουδάς λόγῳ " πνευματικῆς ἀνεπαρκείας",

Εὑρίσκετο σχεδὸν συνεχῶς εἰς κατάστασιν ὕπνου καὶ ὅταν τοῦ ἀπηύθυνον τὸν λόγον, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐξήρχετο ἀπὸ ὄνειρον. Ὡμίλει κατ'ἰδίαν καὶ μετ'ὀλίγον ἀντελήφθησαν ὅτι εἶχε τὸ προφητικὸν χάρισμα. Εἷς ἰατρὸς τοῦ DARGUIGNAN , ὁ DR SARDOU ἐνδιεφέρθη καὶ συνέλεξε τὰς προφητείας του.

Οὕτω τὴν 13 Ὀκτωβρ. 1877, τὴν ὥραν ἀκριβῶς τοῦ γεγονότος,ὁ LOUIS MICHEL ἀνήγγειλε τὸν Θάνατον τοῦ στρατηγοῦ DAMREMONT καὶ τὴν κατάληψιν τῆς Κωνσταντίνης. Ὀλίγα ἔτη ἐνωρίτερον εἶχεν ἴδει τὸ ναυάγιον τῆς κορβέττας LILLOISE.

Ἐντὸς ὀλίγου δημιουργεῖται κίνησις περὶ αὐτὸν καὶ ἔρχονται πλῆθος κόσμου διὰ νὰ τὸν συμβουλευθοῦν, ἐπιστήμονες, ἀποκρυφισταὶ καὶ πνευματισταὶ ἔρχονται διὰ νὰ μελετήσουν τὸν ἰδιόρρυθμον ἐκεῖνον ἄνθρωπον· ἐκεῖνος προλέγει γεγονότα καὶ παρέχει φάρμακα ἁπλᾶ πρὸς θεραπείαν ἀσθενῶν. Γράφονται πολυάριθμα ἄρθρα μὲ ἐνθουσιασμόν.

Ἀλλὰ ὁLOUIS MICHEL παρακολουθεῖται συνεχῶς ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ SARDOU εἰς τὸν ὁποῖον ὑπαγορεύει ἐν ὑπνοβατικῇ καταστάσει ἔν ἔργον τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησε τῷ 1858 μὲ τὸν τίτλον: " Τὸ κλειδὶ τῆς ζωῆς", καὶ μὲ ὑπότιτλον: Μεγάλη σύνθεσις φιλοσοφική, ἐπιστημονική καὶ θρησκευτική. Ἐπανεξεδόθη τὸ 1895. Τὸ Κλειδὶ τῆς ζωῆς εἶναι ἔν τῶν περιεργοτέρων ἔργων ποὺ ἐξεδόθησαν μέχρι σήμερον. Ἰδοὺ μερικὰ θέματα αὐτοῦ: Τί εἶναι Θεός, Τί εἶναι ψυχή, Τί εἶναι ἡ ὕλη καὶ ὁ κόσμος, Ποία ἡ οἰκονομία τοῦ Παντὸς καὶ ὀργανική καὶ ζῶσα ἑνότης, δηλ. τί εἶναι τὸ Ἀπόλυτον Ὄν.

Ἐνθουσιώδεις ὀπαδοὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι οὐδέποτε ἀνέγνωσαν ἔν τόσον μεγαλοφυὲς ἔργον. Εἷς τὴν περιοχὴν τοῦ DARGUIGNAN ὑφίσταται καὶ σήμερον στενὸς κύκλος μελετῶν τὸ ἐκτυπωθὲν ἔργον τοῦ Φιγκανιὲρ καὶ ἀναζητῶν κλεῖδας περὶ τῶν μελλοντικῶν γεγονότων.- (HERVE MASSON).-

ΦΙΓΚΙΕ (Λουδ. FIGUIER).- 1819-1894.

Διάσημος Γάλλος φυσιοδίφης, καθηγ. εἰς τὴν Φαρμακευτικὴν Σχολὴν τῶν Παρισίων ὅστις τῷ 1860 ἐδημοσίευσεν μίαν " HISTOIRE DU MERVEILLEUX" καὶ κατόπιν ἔν πνευματοκρατικὸν ἔργον λίαν ἐνδιαφέρον μὲ τὸν τίτλον: LE LENDEMAIN DE LA

MORT, ὡς καί ἕτερον: ALCHIMIE ET ALCHIMISTES κ. ἄ.

ΦΙΚΙΝΟΣ (Μαρσίλιος FICINUS) 1433-1499.-

Ἰταλός φιλόσοφος τῆς Ἀναγεννήσεως. Ἐδίδαξεν εἰς τήν ἐν Φλωρεντία πλατωνικήν Ἀκαδημείαν, μετέφρασε δέ εἰς τήν λατινικήν τά κυριώτερα ἔργα τῆς κλασσικῆς φιλοσοφίας, ἀπό τοῦ Πλάτωνος μέχρι τοῦ Πρόκλου. Τό σημαντικώτερον τῶν ἔργων του εἶναι ἡ "Πλατωνική Θεολογία" ἡ ὁποία ἤρχισε τό 1964 νά ἐκδίδεται εἰς 3 Τόμους μέ γαλλικήν μτφρ. ὑπό τοῦ οἴκου "BELLES LETTRES", ὑπό τοῦ RAYMOND MARCEL. Εἰς τό βασικόν τοῦτο ἔργον του ὁ Φικῖνος ἄπτεται καί ἐπιχειρεῖ νά δώσῃ ἀπάντησιν εἰς ποικίλα μεταφυσικά θέματα ὡς ἡ ὕπαρξις τῆς ψυχῆς, ἡ ἀθανασία αὐτῆς, αἱ ἐνέργειαι αὐτῆς, περί τοῦ δαιμονίου τοῦ Σωκράτους κ. ἄ. π. Χαρακτηρίζεται ἀπό σαφήνειαν ἐκφράσεως καί ἐδράζαν ἀποδεικτικήν.-

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ (τεκτον. τύπος).- Τῷ 1640 εἰς MONTAUBAN, εἰς OCCITANIE καί εἰς Ἀβινιόν κυκλοφορεῖ μεταξύ τῶν μυστηριωδῶν Ροδοσταύρων ἓν κείμενον αἰγυπτιακῆς μυήσεως, περιλαμβάνον 7 βαθμούς.

Τό 1650, εἰς γερμανικός κλάδος τῶν R+Σ βεβαιοῖ αἰγυπτιακήν προέλευσιν μέ 9 βαθμούς.

Βάσει τῶν δύο τούτων κειμένων ὁ βαρῶνος ECKHOFFEN ἱδρύει καί συνιστᾶ τό Τάγμα τῶν Ἀφρικανῶν Ἀρχιτεκτόνων ἐν Γερμανίᾳ Τῷ 1777 μία Στοά τοῦ Τάγματος τούτου, μεταφυτεύεται εἰς Παρισίους. Πλήν ὅμως καί κυρίως εἰς τά νότια τῆς Γαλλίας αἱ ὁμάδες αὗται ἐπεκτείνονται. ""Ηδη ἀπό τοῦ 1721 ὑπῆρχεν εἷς πρωταρχικός τύπος, ὁ καλούμενος τῆς Ναρβόνης, προερχόμενος ἀπό πηγάς αἰγυπτιακάς καί Ροδοσταυρικάς.

Ἀφοῦ ἐπί τινα ἔτη τό Τάγμα τοῦτο περιέπεσεν εἰς ὕπνον, ἀφυπνίσθη τό 1779 ὑπό τοῦ μαρκησίου CHEF DE BIEN ὑπό τό ὄνομα πρωταρχικός τύπος τῶν Φιλαδέλφων, ἐπί τῇ βάσει προτύπου ἐκ τοῦ τύπου τῶν Φιλαλήθων τῶν Παρισίων. Ὁ πρωτάρχικός τύπος τῆς Ναρμπόν ἔσχε σχέσεις στενάς μέ τούς Ἀφρικανούς Ἀρχιτέκτονας.

Τῷ 1806 ὁ τύπος τῆς Ναρμπόν συνενοῦται μετά τῆς Μεγ. Ἀνατολῆς τῆς Γαλλίας καί τῷ 1808 εἰς κλάδος ἐξαρτώμενος ἀπό τήν

Μεγ. Ἀνατολήν λαμβάνει τόν τίτλον "Ἀρχαῖος καί πρωταρχικός Τόπος".-

ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ (Εὐγένιος ἤ Εἰρηναῖος PHILALETHES).-

Ψευδών. Τοῦ DR. THOMAS VAUGHAN. Γεν. 1622. Τό ψευδών. του ἔλαβεν ὡς Ροδόσταυρος.

"Ἄγγλος ἀποκρυφιστής καί φιλόσοφος τοῦ πυρός, ἀλχημιστής, ἱδρυτής τῆς ROYAL SOCIETY καί " A GREAT PATRON OF ROSIE CRUCIANS". Ἐμυήθη τῷ 1641 εἰς τόν (πρωτικόν) Ε.Τ. εἰς NEWCASTLE. Μετέφρασε καί ἐκυκλοφόρησε τήν μτφρ. εἰς τήν ἀγγλικήν τῆς ■ FAMA ET CONFESSIO, τῶν δύο γερμανικῶν μανιφέστων τῶν ἀρχαίων Ρ + Σ.

"Εργα: Antroposophica Magica. Introitus Apertus in Occlusum Regis Palatium, ἔνθα ἐκτίθενται αἱ διεργασίαι τοῦ Μ.Ε. μέ τήν μεγαλειτέραν δυνατήν σαφήνειαν. Ἐπ' αὐτοῦ ἐστηρίχθη ὁ Pierre Dujols , σχολιάζων τούς ἀλληγορικούς πίνακας τοῦ 'Mutus Liber".

-Magia Adamica, Antroposophia Theomantica, Anima Magica, Λονδῖνον 1650,

-Das Altertum der Magie.- Μτφρ. ἐκ τοῦ ἀγγλ. Ἀμστερδάμ 1704 Λειψία 1735.

Ἐταξίδευσεν εἰς Ἀμερικήν, εἶτα διέσχισε τήν Εὐρώπην ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, ἐπιτελῶν μεταστοιχειώσεις ἐνώπιον ἐξεχουσῶν προσωπικοτήτων, διά προβλητικῆς κόνεως τήν ὁποίαν φαίνεται ὅτι προεξεθέσιν νά παρασκευάζῃ ὁ ἴδιος. Φαίνεται ὅτι αὐτός ἦτο ἐκεῖνος πού παρέδωσεν εἰς τόν διάσημον Ἑλβέτιον (HELVETIUS) ποσότητα ἐξ αὐτῆς διά τῆς ὁποίας ἐκεῖνος μόνος ἐπειραματίσθη καί ἐπραγματοποίησε μεταλλαγήν μολύβδου εἰς χρυσόν. Διωκόμενος, παρενοχλούμενος καί κινδυνεύων συνεχῶς λόγῳ τῆς ἀνακαλύψεώς του, ὁ φιλαλήθης ἠναγκάσθη νά διαγάγῃ βίον πλάνητα, κρυπτόμενος καί συγκαλύπτων τήν ὕπαρξίν του, εἶναι δέ ἄγνωστον πότε καί πού ἀπέθανε.

-Κανόνες τοῦ ἀλχημ. "Μ." Ἔργου τοῦ φιλαλήθους: Π. Γράβιγγερ Ἑρμητική φιλοσοφία ΙΙ 239.-

Βιβλιογρ. Jol. Castelot, Chimie et Alchimie 109, 209.- "Voile" 1927, 565.- "Πυθαγόρας" 1929, 14.- A.E. Waite : σσ. 497 (Θ.Ε. 310).

ΦΙΛΑΛΗΘΩΝ (τεκτον. Τόπος). Ὁ Τόπος οὗτος ἱδρύθη τό 1773 εἰς Παρισίους καί εἰς τήν Στοάν " τῶν συνηνωμένων φίλων" ὑπό τοῦ Σαβαλέτ ντέ Λάντζ ἐν συνεργασίᾳ μέ τόν ὑποκόμητα ντέ Ταβῶν, τόν Κοφρ ντέ Ζεμπελέν κ.ἄ.

Βασισθέν κυρίως ἐπί τοῦ συστήματος τοῦ Μαρτινισμοῦ δέν περιωρίσθη εἰς ἰδιαιτέραν τρόπον διδασκαλίας, κατά τάς συνεδριάσεις του ὅμως τά μέλη ἐπεδίδοντο εἰς μελέτας παντός εἴδους γνώσεις συνδεομένας μέ τάς ἀποκρύφους Ἐπιστήμας καί ἐδέχοντο οὕτω εἰς τόν σύνδεσμόν των πάντα ὅστις εἶχε διακριθῇ διά τάς περιέργους ἤ ἰδιοτρόπους γνώμας του, οἷος τόν Καλλιόστρο, τόν Μέσμερ καί τόν Σαίν Μαρτέν.

Ὁ Τόπος διηρεῖτο εἰς 12 τάξεις. Τά ὀνόματα τῶν τάξεων αὐτῶν ἦσαν: Μαθητής, Ἑταῖρος, Διδάσκαλος, Ἐκλεκτός, Σκῶτος διδ. Ἱππ. τῆς Ἀνατολῆς, Ροδόσταυρος, Ἱππ. τοῦ Ναοῦ," Ἄγνωστος φιλόσοφος, Ὕπατος Φιλόσοφος, Μεμυημένος, φιλαλήθης ἤ Ἐρευνητής τῆς Ἀληθείας.

Ὁ Τόπος οὗτος δέν ἐξηπλώθη ταχέως. Ἐννέα ἔτη μετά τήν ὕδρυσίν του ἠρίθμη 12 μόνον Στοάς ἐν Γαλλίᾳ καί εἰς ξένας χώρας. Τό 1785 ἀπεπειράθη ριζικήν μεταρρύθμισιν τοῦ Τεκτονισμοῦ καί πρός τόν σκοπόν τοῦτον προσεκάλεσε τούς πλέον διακεκριμένους Τέκτονας ὅλων τῶν χωρῶν εἰς Συνέδριον ἐν Παρισίοις. Τό σχέδιον ὅμως ἀπέτυχε καί μετά τόν θάνατον τοῦ Σαβαλέτ ντέ Λάνζ τό 1788 ἔπαυσε νά ὑφίσταται καί ἡ Στοά τῶν φιλαλήθων διελύθη (Λάσκαρης 768).

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ. Βλ. Ἀγαθοεργία.

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 768. Ἀδριανοπούλου, 16."Πυθαγόρας" 1926, 1372.-

ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ.-Μυστική Ἑταιρία, μέ πολιτικόν σκοπόν καί ἀπόχρωσιν, ἱδρυθεῖσα μέ σκοπόν τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἀπό τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ. Εὐρέως διεδόθη ὅτι εἶχε τεκτονικήν βάσιν καί ὅτι ἦτο ἔργον τῶν Ε.Τ. Ἐν τούτοις τοῦτο ἀποτελεῖ συκοφαντίαν ἐναντίον τοῦ μυσταγωγικοῦ θεσμοῦ τοῦ Ε.Τ. διότι οὐδεμία ἀληθῶς μυητική Ὀργάνωσις ἀσχολεῖται μέ πολιτικά ζητήματα καί προκαλεῖ αἱματοχυσίαν. Τό μόνον κοινόν γνώρισμα τῆς Φ.Ε. μέ τόν Ε.Τ. εἶναι ὅτι ἐγίνετο ἐπίσημος

εἰσοχή καί ὁρκομωσία τῶν νεομυήτων καί ὅτι ὑπῆρχον 5 ἕως 7 βαθμοί μυήσεως, οἱ ἑξῆς: 1)Οἱ Ἀδελφοί, 2)Οἱ συστημένοι, 3)Οἱ Ἱερεῖς τῆς Ἐλευσῖνος, 4) Οἱ Ἱερεῖς (πρελάται) καί 5) Ἡ μεγάλη Ἀψίς, ἥτις ἤσκει τήν Γεν.Διεύθυνσιν.
Βιβλιογρ.Lepper,Soc.Secretes 186 "Πυθαγόρας" 1927, 97. "Παραδόσεις 44.-

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ὁ Δ΄ ὁ ἐπιλεγόμενος Ὡραῖος. Βασιλεύς τῆς Γαλλίας, ἀνελθών ἐπί τοῦ θρόνου τῷ 1285. Ἀναφέρεται κυρίως εἰς τήν Ἱστορίαν ὡς διώκτης τῶν Ἱπποτῶν Ναϊτῶν. Μέ τήν βοήθειαν τοῦ πειθηνίου του ὀργάνου, τοῦ Πάπα Κλήμεντος τοῦ Ε΄ κατώρθωσε νά διαλύσῃ τό Τάγμα τῶν Ναϊτῶν ἐν Γαλλίᾳ, καί νά καρπωθῇ τά ἀπέραντα περιουσιακά του στοιχεῖα. Ἀπέθανε τό 1314 μισοῦμενος ἀπό τούς ὑπηκόους του, οἵτινες ἦσαν ἀγανακτισμένοι ἀπό τήν σκληρότητά του, τήν φυλαργυρίαν καί τόν δεσποτισμόν του.

Ἀπό τῆς ἐποχῆς του ἡ βασιλική ἐξουσία ἠργάσθη σχεδόν συνεχῶς εἰς τό νά καταστῇ ἀνεξάρτητος ἀπό τήν πνευματικήν ἡγεσίαν, καί νά προετοιμάσῃ τό ἔδαφος διά τήν πνευματικήν ἀναρχίαν εἰς ἣν σήμερον ἔχει φθάσει ἡ ἀνθρωπότης. Τό ἔγκλημα του, τό ἀνεπανόρθωτον ἔγκλημα, συνίσταται εἰς τήν διάλυσιν τοῦ Τάγματος τῶν Ναϊτῶν, τό ὁποῖον ἦτο ὁ κρίκος συνδέσεως μεταξύ Ἀνατολῆς καί Δύσεως. Ἀπό τότε ἡ ἀνθρωπότης βαίνει μοιραίως πρός τήν καταστροφήν.
Βιβλιογρ. Λάσκαρης 768.-

ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ.- Ἡ πλέον διαδεδομένη ἀδυναμία τῶν ἀνθρώπων. Ὁ μικρότερος θέλει νά φαίνεται μεγαλείτερος, ὁ πτωχός πλούσιος, ὁ ἄνθητος εὐφυής καί ὁ ἐγωϊστής φιλάνθρωπος. Ἡ φιλοδοξία νά ἐπιδεικνύωμεν προσόντα καί ἀρετάς ποῦ δέν ἔχομεν, ἀφ'ἑνός μέν μᾶς δημιουργεῖ ψευδῆ προσωπικότητα, ἀφ' ἑτέρου δέ θά γίνῃ ἀργά ἤ γρήγορα πρόξενος πολλῶν κακῶν εἰς τήν ζωήν μας. Ὅλοι ἐκεῖνοι ποῦ φιλοδοξοῦν ν'ἀκολουθήσουν ἕνα στάδιον διά τό ὁποῖον δέν ἔχουν κανέν προσόν, γίνονται "οἱ ἀποτυχημένοι τῆς ζωῆς", παράσιτα ἀνωφελῆ.

Μήπως ὅμως τοῦτο σημαίνει ὅτι δέν πρέπει νά ἔχωμεν καμμίαν φιλοδοξίαν; Εἶναι μήπως κακόν τό νά ἐπιδιώκωμεν τήν

καλλιτέρευσιν τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς; Τούναντίον, ἡ πολὺ δικαιολογημένη αὐτὴ ἐπιθυμία εἶναι ἡ βάσις τῆς προόδου καὶ τῆς ἐξελίξεως, ἡ δὲ φιλοδοξία ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι φυσική. Μὴ λησμονῶμεν ὅμως ὅτι φιλοδοξία μας πρέπει νὰ βασίζεται ἐπὶ ἀρετῶν ποὺ ἤδη ὑπάρχουν. Ὅ,τι εἶναι καλὸν εἶναι νὰ θέλωμεν νὰ φαινώμεθα ἐκεῖνο ποὺ δὲν εἴμεθα.

ΦΙΛΟΙ. Φίλοι εἶναι κατὰ τὸν Πυθαγόραν μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συμβάλλουν εἰς τὴν πνευματικὴν ἐξύψωσίν μας. Ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν συμβαίνει, οἱ "φίλοι" εἶναι ἁπλῶς βάρος καὶ σπατάλη χρόνου, ἐνῶ τε καὶ ὄργανα προξενοῦντα τὴν ὀπισθοδρόμησίν μας (Ἱεροκλῆς 35).-

ΦΙΛΟΛΑΟΣ.- Πυθαγόρειος φιλόσοφος ζήσας κατὰ τὸν 5ον αἰ., σύγχρονος περίπου τοῦ Σωκράτους. Περὶ τῆς πατρίδος του ὑπάρχει ἀμφισβήτησις, διότι ὑπό τῶν μὲν καλεῖται Ταραντῖνος, ὑπὸ τῶν δὲ Κροτωνιάτης καὶ ὑπὸ ἄλλων Ἡρακλειώτης. Κατὰ τὸν διωγμὸν τῶν Πυθαγορείων εἰς Κρότωνα, ὁ φιλόλαος, μετὰ τοῦ Ἀρχύτου καὶ Λύσιδος κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν καὶ ἦλθεν εἰς Θήβας διατελέσας διδάσκαλος τοῦ Σιμμίου καὶ τοῦ Κέβητος. Ἀποδίδονται εἰς τὸν φιλόλαον δύο βιβλία "περὶ Φύσεως" καὶ "Βάκχαι" ἐκ τῶν ὁποίων διεσώθησαν ἀποσπάσματα εἰς δωρικὴν διάλεκτον (Βλ. DIELS FRG 1-32 A -16, 17).-

Λέγεται ὅτι τὰ βιβλία του αὐτὰ ἠγόρασεν ὁ Πλάτων εἰς τὴν ὑπερβολικὴν τιμὴν τῶν 100 μνῶν καὶ ἐκ τούτων ἁρυσθείς, συνέγραψε τὸν Τίμαιον.

Ἐχρησιμοποίησε ἀλληγορικὴν ἑρμηνείαν τῶν μύθων καὶ ἐδίδασκε δι' αἰνιγμάτων "καθάπερ ἦν ἔθος αὐτοῖς". Ἐκ τῶν διασωθέντων ἀποσπασμάτων τοῦ φιλολάου καὶ ἐκ χωρίων τοῦ Ἀριστοτέλους συνάγεται τὸ κοσμολογικὸν σύστημα τῶν Πυθαγορείων. Τὰ πάντα εἶναι διατεταγμένα κατ' ἀριθμητικὰς σχέσεις, ὁ κόσμος εἶναι εἷς καὶ αἰώνιος, τὸ σῶμαν εἶναι σφαιρικόν, εἰς τὸ κέντρον ὑπάρχει τὸ πῦρ περὶ τὸ ὁποῖον περιστρέφονται αἱ 10 σφαῖραι ἤτοι ὁ Ἥλιος, ἡ Σελήνη, οἱ πέντε πλανῆται, ἡ σφαῖρα τῶν ἀπλανῶν καὶ ἡ Ἀντίχθων συμπληροῦσα τὴν δεκάδα, ἄδρατος εἰς ἡμᾶς.

Βιβλιογρ. Bell 128. Burnet 318, 324.- Diels-Kranz.-

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.- Ἡ ἀγάπη πρός τήν Σοφίαν. Ὅρος λαβών γένεσιν εἰς τήν προσωκρατικήν ἐποχήν (Πυθαγόρας) πρός δήλωσιν τῆς προσπαθείας τῶν ἀνθρώπων εἰς ὅλας τάς ἐποχάς καί εἰς ὅλους τούς πολιτισμούς, πρός γνῶσιν τοῦ Ὄντος, τοῦ αἰωνίου καί τοῦ παροδικοῦ. Ἡ φ. περιλαμβάνει μέ τάξιν καί εἰς συμπερασματικά ἀξιώματα πᾶν ὅ,τι δύναται ὁ ἄνθρωπος νά σκεφθῇ καί νά γνωρίσῃ. Πρακτικῶς εἶναι μία Ἐπιστήμη τῆς Γνώσεως. Ἐπειδή τό ὅλον πλαίσιον τῆς φ. δέν δύναται νά ὁρισθῇ σαφῶς, ἀποσπῶνται καί διαχωρίζονται ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως καί τῆς θέσεως τῶν ἐπί μέρους περιοχῶν τῆς φ. ταιαῦται ὡς ἀνεξάρτητοι ἐπιστῆμαι, ὅπως ἐγένετο μέ τήν Θεολογίαν καί τήν Ψυχολογίαν.

Πρέπει ὅμως νά γίνῃ κάποια διάκρισις μεταξύ τῆς ἀρχαίας καί τῆς νεωτέρας φ. Ἐνῶ αἱ ἀρχαῖαι φιλοσοφίαι ἦσαν συνυφασμέναι μέ τήν θρησκείαν καί μυσταγωγίαν, καί ἐπομένως τά φιλοσοφήματα τῶν ἀρχαίων ἦσαν προϊόν βαθέος διαλογισμοῦ καί μυήσεως, ἡ φιλοσοφία κατά τήν νεωτέραν ἀντίληψιν εἶναι προϊόν διανοητικῆς ἐργασίας τοῦ ἐγκεφάλου τῶν διανοητῶν. Διά τοῦτο δικαίως δυνάμεθα νά ἀποκαλέσωμεν μαζί μέ τόν Τρισμέγιστον (I 20^{0}, II 85 (30) τήν μέν ἀρχαίαν φ. ἀληθῆ, τήν δέ νεωτέραν ψευδῆ φιλοσοφίαν.

Ἡ φ. δύναται νά θεωρηθῇ ὡς εἷς τῶν ἐκπαιδευτῶν τοῦ Ἀνθρώπου, διότι ἀφ' ἑνός ὀξύνει τόν νοῦν καί καθοδηγεῖ αὐτόν πρός πνευματικάς συλλήψεις, ἀφ' ἑτέρου δέ τοῦ παρέχει τά μέσα διά νά διαγάγῃ βίον σύμφωνον πρός τήν φύσιν καί διά νά ζῇ εὐτυχής καί χρήσιμος εἰς τούς ὁμοίους του.

Ὁ Παράκελσος μεταξύ τῶν Στηλῶν ἐπί τῶν ὁποίων ἐδράζεται ἡ καλῶς νοουμένη Ἰατρική Ἐπιστήμη, ὥρισεν ὡς πρώτην τήν φιλοσοφίαν, ἐννοῶν δι' αὐτῆς τήν βαθυτέραν ἐπιστήμην τῶν ὄντων, τήν ἐπιστήμην τήν ὁποίαν καλοῦμεν σήμερον" Ἀπόκρυφον Ἐπιστήμην" καί τήν ὁποίαν ὁ Παράκελσος ἀπεκάλει " PHILOSOPHIA SAGAX".-

Ὁ R. GUENON διά μακρῶν (Ἐπισκοπήσεις 113,115) ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀξιολογήσεως τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας, τήν ὁποίαν τελικῶς ἀποκαλεῖ "σοφίαν ἀνθρωπίνην", ἤ "σοφίαν κοσμικήν" ὅπερ εἶναι ταυτόσημον πρός τήν " βέβηλον σοφίαν".

"Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις εἶναι κατὰ βάθος συνώνυμοι, καὶ ὑποδεικνύουν ὅτι ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται δὲν εἶναι ἡ πραγματικὴ καὶ ἀληθὴς σοφία, ἀλλὰ μᾶλλον κάποια σκιὰ ταύτης ματαία καὶ σύχι σπανίως " ἀνεστραμμένη". Πράγματι αἱ πλεῖσται φιλοσοφίαι δὲν ἀνταναικλοῦν οὔτε κἂν μίαν σκιὰν τῆς Σοφίας, ὁσονδήποτε παραμορφωμένην καὶ ἂν τὴν φαντασθῶμεν. Εἶναι ἁπλῶς, ἰδίᾳ ὅταν πρόκηται περὶ τῶν νεωτέρων φιλοσο - φιῶν , παρὰ ταῖς ὁποίαις καὶ τὰ τελευταῖα ἀκόμη ἴχνη τῶν παραδοσιακῶν γνώσεων ἔχουν τελείως ἀφανισθῆ, παρατάξεις ὑποθέσεων πλέον ἢ ἔλαττον φανταστικῶν καὶ ὁπωσδήποτε, ἁπλαῖ γνῶμαι ἀτομικαὶ καὶ δοξασίαι, ἄνευ αὐθεντίας, ἄνευ διαδοχῆς καὶ συνεπῶς ἄνευ πραγματικῆς ἀξίας.

Καὶ τοῦτο διότι " Ἡ φ. διὰ τοῦ διαλεκτικοῦ της χαρακτῆρος, εἶναι μέθοδος ἀποκλειστικῶς διανοητική, ἀφοῦ ὁ χαρακτὴρ οὗτος ἀνήκει κατὰ κύριον λόγον εἰς τὴν λογικήν. Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ φ. καὶ Συμβολισμοῦ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἡ πρώτη, ὅπως κάθε τι ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὴν συνήθη λεκτικὴν μορφὴν τῆς γλώσσης, εἶναι οὐσιωδῶς ἀναλυτική, ἐνῶ ὁ Συμβολισμὸς εἶναι καθ' αὑτὸν συνθετικός. Ἡ μορφὴ τῆς γλώσσης εἶναι ἐξ ὁρισμοῦ "διαλεκτική " (DISCURSIVE) ὅπως καὶ ὁ ἀνθρώπινος λογισμὸς τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα εἶναι τὸ κύριον ὄργανον· ἀντιθέτως ὁ κυρίως Συμβολισμὸς εἶναι σαφῶς ἐνορατικὸς(INTUITIF) ὅπερ, ὡς εἶναι εὐνόητον τὸν καθιστᾶ ἀσυγκρίτως καταλληλότερον ἀπὸ τὴν γλῶσσαν, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς στήριγμα τῆς ἐνοράσεως, τῆς νοερᾶς καὶ ὑπερ-λογικῆς. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον οὗτος ἀποτελεῖ τὸν κατ' ἐξοχὴν τρόπον ἐκφράσεως τῆς ἐσωτερικῆς διδασκαλίας. Ἡ φ. παριστᾶ τὸν τύπον τῆς διαλεκτικῆς σκέψεως, ἥτις παρενθέτει αὐτῇ περιορισμοὺς καὶ φραγμοὺς τοὺς ὁποίους δὲν δύναται νὰ ὑπερσκελίσῃ· ὁ Συμβολισμός, ἐξ ἀντιθέτου, ὡς στήριγμα τῆς ὑπερβατικῆς ἐνοράσεως, διανοίγει δυνητικότητας ὄντως ἀπεριορίστους".-

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Πολιτισμός 48. Idem, Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Ἰατροσοφίαν 28. Ν.Λούβαρις, Μεταξὺ 2 κόσμων 162.- R.Guenon, Orient et Occ. 138.-Idem, Ἐπισκοπ. 112.115. Ἱεροκλῆς, Χρ. Ἐπη 13.-Vezzani 405.-Brehier I 455.-Ij 596 Picon, Πανόραμα I 59,8970,85,127,49.-Paracelsus, I 335.-

418,425,434, IV 1-215, 215-292, 292-327,347-364,405-757.-

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ.- Βλ. Λίθος.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΒΑΘΜΟΙ.- Καλοῦνται γενικῶς οἱ ἀνώτεροι βαθμοί εἰς τὸν Ε.Τ. μετὰ τοὺς τρεῖς συμβολικούς, ἐνίοτε ὅμως μόνον οἱ ἀπὸ τοῦ 22-30 τοῦ Α.Α.Σ.Τ.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ.- Ὁ Φλάβιος Φιλόστρατος, ὁ συγγραφεὺς τῆς μοναδικῆς βιογραφίας Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἡ ὁποία διεσώθη μέχρις ἡμῶν, ἔζησε κατὰ τὸ 175-245 μ.Χ. Ἀπετέλει μέλος τῶν διασήμων διανοουμένων οἱ ὁποῖοι περιέβαλλον τὴν φιλόσοφον-αὐτοκράτειραν Ἰουλίαν Δόμναν, σύζυγον τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου καὶ μητέρα τοῦ Καρακάλλα.

Κατ' ἐντολὴν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν χειρογράφων σημειώσεων τοῦ μαθητοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου Δάμιδος τὰς ὁποίας τοῦ ἐνεχείρησε, ἐπεδόθη ὁ Φιλόστρατος εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς αἰνιγματώδους βιογραφίας τοῦ Ἀπολλωνίου. Κατὰ πόσον ὁ Φ. ἦτο τὸ ἐνδεδειγμένον πρόσωπον διὰ τὴν σύνταξιν ἑνὸς τοιούτου ἔργου, οἱ κριτικοὶ τὸ συζητοῦν καὶ ἀποφαίνονται μᾶλλον ἀρνητικῶς. Νομίζομεν ὅτι καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἡ κριτικὴ ἔχει ἄδικον δεδομένου ὅτι ἡ ἐπιφορτίσασα αὐτὸν αὐτοκράτειρα Ἰουλία Δόμνα φαίνεται νὰ ἦτο μεμυημένη ἐκ πατρὸς ὅστις ὑπῆρξεν ἱεροφάντης, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον, αἱ διηγήσεις τοῦ Φ. ἔχουν τι τὸ ἐκ πρώτης ὄψεως φανταστικὸν καὶ μυθώδες, καὶ δὲν ἀποτελοῦν " ἐξιστόρησιν" ἱστορικῶν γεγονότων, πλὴν κατὰ βάθος ἐρευνώμεναι ἀποδεικνύονται ὅτι ἔχουν συνταχθῆ ὑπὸ γνώστου καὶ μύστου.

Ὁπωσδήποτε ὁ Φ. παραλαβὼν τὸ χειρόγραφον ἡμερολόγιον τοῦ Δάμιδος, ἐπεδόθη εἰς μακρὰ ταξίδια ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς πορείας τοῦ Τυανέως, συλλέγων πληροφορίας καὶ προσπαθῶν νὰ ἐπαληθεύσῃ τὰς περιγραφὰς τοῦ Δάμιδος. Μεθ' ὃ ἐπανακάμψας, ἐπεδόθη εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐπιθυμίας καὶ ἐντολῆς τῆς Ἰουλίας Δόμνας. -(Βλ. Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς).-

ΦΙΛΤΡΑ.- Μαγικὰ παρασκευάσματα ἱκανὰ νὰ ἐμπνεύσουν τὸν ἔρωτα ἢ νὰ ἀναζωπυρήσουν αὐτόν. Ἡ τέχνη τῶν φίλτρων καταλέγεται εἰς τὰς πρακτικὰς τῆς Φαρμακείας καὶ θεωρεῖται ὡς

ἔργον Γοητείας καί μαύρης Μαγείας, διότι τείνει νά ὑποδουλώσῃ τήν ἐλευθέραν βούλησιν ἑνός ἀτόμου. Τά φίλτρα παρεσκευάζον το ἀπό τάς πλέον ἀηδεῖς καί ἀποκρουστικάς οὐσίας. Εἰς τάς Ὠδάς τοῦ Ὁρατίου, εἰς τά Εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου καί εἰς τόν Βιργίλιον ἀνευρίσκονται σχετικαί περιγραφαί καί πληροφορίαι περί τῶν ἀποτροπαίων τοιούτων πρακτικῶν. Δέν θά τάς ἐπαναλάβωμεν. " Ἅπασαι αἱ πρακτικαί αὐταί, ἀνάγονται εἰς τήν δηλητηριαστικήν Μαγείαν καί εἶναι ἤ ἀφελεῖς ἤ ἐγκληματικαί. Τά ποτά τά ὁποῖα ἐξασθενίζουν τό πνεῦμα καί συγχύζουν τήν λογικήν δύνανται νά ἐξασφαλίσουν τήν κυριαρχίαν ἐπί πνεύματος ἤδη κατειλημένου ὑπό κακοβούλου τινος θελήσεως" (EL.LEVI,Τυπικόν 164). Βιβλιογρ. Papalardo,Filtro).- Pa us, Magie 539.- "Voile " 1928, 103. Π.Γράβιγγερ, Ἰατροσοφία I 829. Teutscher Joh. Fischer, Diss/physica de Filtris, Λειψία 1.711.-

ΦΙΛΩΝ.- Ὁ Ἰουδαῖος οὗτος φιλόσοφος τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐντόνως διαποτισμένος ἀπό τήν ἑλληνικήν παιδείαν, προσεπάθησε νά ἐξελληνίσῃ τόν Ἰουδαϊσμόν, παραμένων ἐν τούτοις ὀρθόδοξος Ἰουδαῖος. Ἀλλά καί ἡ πυθαγόρειος ἔμπνευσις δέν τίθεται ἐν ἀμφιβόλῳ.

Κατά τόν φίλωνα ὁ Θεός, ἀγνόν Πνεῦμα, ἀπορρέει τόν Λόγον, τόν πρωτότοκον υἱόν ,τόν δημιουργικόν Λόγον. Ἐν συνεχείᾳ ἀπορρέουν καί ἄλλαι δυνάμεις,μεταξύ τῶν ὁποίων καί οἱ "Αγγελοι. Ὁ Κόσμος ἐπλάσθη, ἤ μᾶλλον ὠργανώθη ἐκ τῆς ἀφύχου ὕλης διά τοῦ Λόγου καί τῶν ἄλλων θείων δυνάμεων. Ὅπως οἱ Πυθαγόρειοι, ὁ φ. ἀποδίδει εἰς τόν ἄνθρωπον διπλῆν φύσιν, καθαράν καί ἀκάθαρτον, πνευματικήν καί ὑλικήν. Ἡ ψυχή εἶναι κάθειρκτος ἐν τῷ σώματι (καί τῷ κόσμῳ) καί δέον νά ἐπανενσαρκοῦται μέχρι τελείας καθάρσεως. Ἡ Π.Δ. δέον νά νοῆται συμβολικῶς καί εἰκονικῶς.

Ὁ φ. ἀπέθανε τῷ 50 μ.Χ. Εἶχε μεταβῆ εἰς Ρώμην διά νά ὑποστηρίξῃ τούς Ἑβραίους παρά τῷ αὐτοκράτορι Καλιγούλα.-

Εἰς τό ὑπέροχον βιβλίον του "περί θεωρητικοῦ Βίου" ὁ φ. ἀσχολεῖται μέ τήν περί ἀριθμῶν διδασκαλίαν τοῦ Πυθαγόρου, μέ τήν περί Λόγου διδασκαλίαν τῶν Στωϊκῶν, μέ τόν Δαίμονα τοῦ Πλάτωνος καί τοῦ Ποσειδωνίου, μέ τάς περί γνώσεως καί λυτρω-

σεως ἀντιλήψεις τοῦ Ὀρφέως, πάντοτε ἐν συνδυασμῷ πρός τήν μωσαϊκήν θρησκείαν καί καταδεικνύει τήν τάσιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς πρός τήν θεωρίαν τοῦ θείου ὡς τήν ὁδόν τῆς τελείας εὐδαιμονίας. Ἡ ὁδός αὕτη ὑποδεικνύεται εἰς τόν ἄνθρωπον ὑπό τοῦ Λόγου, τοῦ "υἱοῦ τοῦ Θεοῦ" καί "υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου" καί καταλήγει εἰς τόν φωτισμόν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος διά τῆς ἐκστάσεως. " Ἐπειδή ὁ Θεός εἶναι ὁ πρῶτος καί μόνος βασιλεύς τοῦ Σύμπαντος, δικαίως ἐπεκλήθη ἡ Ὁδός ἡ ὁποία ὁδηγεῖ πρός αὐτόν "βασιλική Ὁδός". Τοιαύτην θεωρεῖ τήν φιλοσοφίαν... Διά τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐβάδιζεν ὁ χορός τῶν ἀρχαίων ἀσκητῶν οἱ ὁποῖοι ἀπέφευγον τήν ἐλκυστικήν γοητείαν τῆς ἡδονῆς, διά νά ἐπιδοθοῦν εἰς τήν εὐγενῆ καί ὑψηλήν λατρείαν τοῦ Κάλλους. Ἡ βασιλική αὕτη ὁδός τήν ὁποίαν ἀπεκαλέσαμεν φιλοσοφίαν, καλεῖται ὑπό τοῦ ἑβραϊκοῦ Νόμου ὁ Λόγος ἤ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ".

Κατά ταῦτα ὁ φιλων θεωρεῖ τήν μύησιν τήν ὁδόν τήν ὁποίαν ἀκολουθεῖ ὁ μύστης διά νά συναντήσῃ τόν Λόγον, ὅστις εἶναι δι'αὐτόν ὁ " Υἱός τοῦ Θεοῦ".-

Βιβλιογρ. Περί Μονάδος. Δυάδος, Τριάδος, Π.Γρέβιγγερ,149 - Περί Λόγου Π.Γρέβιγγερ, Κοσμολογία 238.

Franck, Kabbala, Βρλ.1922,σ.215,Λάσκαρης 769.- "Πυθαγόρας" 1928, 261. Vezzani 108.- Miller 26,143.- Πάγκαρ.Μυθολογία 134.-Brehier I 320.-Burant III 584.-

ΦΙΝΑΛΙΣΜΟΣ.- Βλ. Τελολογία.

ΦΙΝΤΑΙΖΕΝ (DR HANS FINDEISEN),- Γνωστός Γερμανός τεχνολόγος καί συγγραφεύς βιβλίων σχετικῶν μέ τήν σοφίαν τῆς Ἀνατολῆς καί τόν Σαμανισμόν.

"Εργα. Geheimlehren Asiens &Europas, Augsbrg 1955
-Schamanentum, Στουτγ. 1957
-Sibirisches Schamanentum & Magie, Augsburg 1953

ΦΙΟΡΟΒΑΝΤΙ.(LEONARDO FIORAVANTI).- Θεραπευτής τοῦ 16ου αἰ.

Ὅστις ἐνοσήλευσε τούς ἀσθενεῖς βάσει ἀποκρύφου θεραπευτικῆς τήν ὁποίαν περιέγραφεν εἰς τό ἔργον του: IL RIASSUNTO DEI SEGRETI CHE RIGUARDANO LA MEDICINA,LA CHIRUGIA E L'

ALCHIMIA.- (PAPALARDO).-

ΦΙΧΤΕ (JOH.GOTTLIEB FICHTE).- 1762 - 1814.-

Γερμανός φιλόσοφος, παραλλήλως πρός τόν Σέλιγκ καί τόν Χέγκελ, ὁ σημαίνων ἐκπρόσωπος τοῦ γερμανικοῦ ἰδεαλισμοῦ. Ἐπίκεντρον τῆς διδασκαλίας του εἶναι τό δημιουργικόν Ἐγώ, τό ὁποῖον ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπελευθεροῦται καί εἶναι ἐπιδεκτικόν ἀνθρωπίνης τελειοποιήσεως. Ὁ Φ. ἐξύφωσεν πρῶτος τήν διαλεκτικήν τριάδα: θέσις, Ἀντίθεσις, Σύνθεσις, ὡς βασικήν μέθοδον τοῦ φιλοσοφικῶς σκέπτεσθαι. Ὁ Φ. ὑπῆρξεν ἐπίσης τέκτων ἀλλ' ὁ τόπος τῆς μυήσε ; του δέν εἶναι γνωστός. Εἰς τήν σχετικήν γραμματείαν ἀναφέρεται συχνά ὅτι ὁ Β φέσλερ τόν ἐμύησεν ἀνεπισήμως εἰς τόν Ε.Τ.

Ἔργα:Grundlage der Gesamten Wissenschaftslehre, 1794
-Über den Grund unseres Glaubens an eine göttlichen Weltregierung.
-Kritik Aller Offenbarung.
-Bestimung des Menschen.
-Anweisung zum Seligen Leben
-System der Sittenlehre.
Βιβλιογρ. Lennhof ,Die Freimaurer 141.-Otto, Myst. 214.-
A.Schweizer 169.- Brehier II 271.-

ΦΛΑΜΕΛ.- (Νικόλαος FLAMEL). Ὁ διασημότερος ἀλχημιστής τοῦ Μεσαίωνος ἐν Γαλλίᾳ. Ἐγεννήθη πιθανῶς τό 1330 εἰς Ποντουάζ καί ἀπέθανεν εἰς Παρισίους τήν 22-3-1417. Ἤσκησε τό ἐπάγγελμα τοῦ δημοσίου γραφέως καί ἀργότερον τοῦ βιβλιοπώλου τοῦ Παν/μίου. Διέμενεν εἰς οἰκίαν πλησίον τῆς ἐκκλησίας SAINT JACQUES LA BOUCHERIE. Μεταξύ τοῦ 1360 καί 1368 ἐνυμφεύθη τήν DAME PERENEL, ὅς χηρεύσασαν ἤτις ὑπῆρξε δι' αὐτόν ἡ πιστή σύντροφος εἰς ὅλας του τάς περιπετείας καί ἀπέθανε τό 1397 ἐγκαταλείψασα ὅλα τά ὑπάρχοντά της εἰς τόν σύζυγόν της.

Ὅσον ἀφορᾷ τόν Φλαμέλ, μᾶς εἶναι γνωστός κυρίως ἀπό τό " Βιβλίον τῶν ἱερογλυφικῶν εἰκόνων" καί ἐξ αὐτοῦ μανθάνομεν ὅτι τό ἠγόρασε ἀντί 2 φλωρινίων, ὅτι ὁ συγγραφεύς του ἦτο ὁ Β Ἀβραάμ ὁ Ἑβραῖος, καί ὅτι ἐν αὐτῷ ἀνεκάλυψε συμβολικάς εἰκόνας αἱ ὁποῖαι περιέγραφον τούς διαφόρους ἀλχημικούς χειρισμούς καί τῶν ὁποίων ἐπεδόθη ὁ Φλαμέλ νά ἀνακαλύψῃ τήν κε-

κρυμμένην σημασίαν.

Μή κατορθώσας τοῦτο, ἀπεφάσισε τό 1379 νά ἀναχωρήσῃ δι' ἀπροσκύνημα εἰς τήν πόλιν Ἅγιος Ἰάκωβος τῆς Κομποστέλλας, μέ τήν ἐλπίδα νά συναντήσῃ ἐκεῖ, εἰς Ἱσπανίαν, κανένα ραββῖνον γνώστην τῆς Καββάλας. Διότι οἱ Ἰουδαῖοι, διωκόμενοι ἐν Γαλλίᾳ, εἶχον καταφύγει ὁμαδικῶς ἐπέκεινα τῶν Πυρηναίων καί ἐκεῖ ἐπεδίδοντο εἰς τήν ἑρμηνείαν τῶν ἑρμητικῶν βιβλίων.

Πορεία πρός τόν Ἅγ. Ἰάκωβον.- " Ἐξεκίνησα, γράφει ὁ Φλαμέλ καί ἔφθασα εἰς MONTJOYE, μετά εἰς Ἁγ. Ἰάκωβον ὅπου μέ μεγάλην εὐλάβειαν ἐξετέλεσα τό τάμα μου. Ἐπιστρέφων συνήντησα εἰς LEON ἕνα ἔμπορον τῆς Βουλώνης ὅστις μέ ἔθεσεν εἰς ἐπαφήν μέ ἕνα ἰατρόν Ἑβραῖον τήν καταγωγήν, ἀλλ' ἔκτοτε Χριστιανόν διαμένοντα ἐκεῖ καί λίαν πεπαιδευμένον ὀνόματι CANCHES. Τοῦ ἔδειξα μέρος τῶν εἰκόνων καί ἐκεῖνος ἤρχισεν ἀμέσως νά τάς ἀποκρυπτογραφῇ" .-

Ὁ φ. παρέλαβε τόν ἰατρόν μαζί του εἰς Γαλλίαν, ἀλλ' εἶχε τό ἀτύχημα νά ἀποθάνῃ οὗτος καθ' ὁδόν πρός Ὀρλεάνην. Ἐπιστρέψας ὁ φ. εἰς Παρισίους, ἤρχισε νά πειραματίζεται συμφώνως πρός τάς ὁδηγίας ποῦ τοῦ εἶχε δώσει ο CANCES. Παρῆλθον ἔτη ἀκάρπων ἐρευνῶν.

" Τέλος, συνεχίζει, ἀνεκάλυψα ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμοῦσα, τό ἐγνώρισα δέ ἀμέσως ἀπό τήν ἰσχυράν του ὀσμήν....
ν πρώτην φοράν ποῦ ἔκαμα τήν προβολήν, ἐδοκίμασα ἐπί ὑδραργύρου ἐκ τοῦ ὁποίου 1/2 λίβραν μετέτρεψα εἰς καθαρόν ἄργυρον, πολύ καθαρώτερον ἐκείνου τῶν μεταλλείων. Τοῦτο ἔλαβεραν τήν 17ην Ἰαν. 1382, μίαν Δευτέραν καί περίπου κατά ν μεσημβρίαν, εἰς τήν οἰκίαν μου, παρουσία τῆς Περενέλ. κολουθῶν ἐπί λέξει τό βιβλίον μου ἔκαμον τήν προβολήν μέ ἐρυθράν λίθον ἐπί ἴσης ποσότητος ὑδραργύρου, παρουσία πάλιν τῆς Περενέλ, εἰς τήν οἰκίαν μου τήν 22 Ἀπριλ. τοῦ ἴου ἔτους. Ἡ ποσότης τοῦ ὑδραργύρου μετεστοιχειώθη εἰς ν ποσότητα χρυσοῦ, ἀσφαλῶς καλλιτέρου ἀπό τοῦ κοινοῦ χρυοῦ, πλέον μαλακοῦ καί εὐκάμπτου· τοῦτο λέγω ἐν ἀληθείᾳ ".

Ὁ φ. βεβαιοῖ ὅτι ἐδοκίμασε τρεῖς φοράς ἐπιτυχῶς ἐν αὐτῇ μυστικότητι, διότι τό 1380 ὁ βασιλεύς Κάρολος ο V εἶχε σει ὑπό διωγμόν τούς ἀλχημιστάς καί διατάξει τήν καταστρο-

φὴν ὅλων τῶν ἀλχημικῶν ἐργαστηρίων.

Τὴν οὕτω σχηματισθέντα θησαυρὸν ὁ φ. μετεχειρίσθη διὰ τὴν ἵδρυσιν νοσοκομείου καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν πλήθους ἐξωραϊστικῶν ἔργων τῆς πόλεως (ἐκκλησιῶν, νεκροταφείων κ. ἄ.).

Τὸν ὑπόλοιπον βίον του διῆλθε συντάσσων διάφορα ἀλχημικὰ ἔργα καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 87 ἐτῶν, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ MARIVAUX. Ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ SAINT JACQUES LA BOUCHERIE, ἀφοῦ, ἐν ὅσῳ ἔζει, εἶχε διακανονίσει τὰ ἔξοδα τοῦ τάφου του καὶ συντάξει τὴν ἐπιγραφὴν ἡ ὁποία θὰ ἐχαράσσετο ἐπὶ τοῦ τάφου. Ὡς ἄλλης μύστης τῆς Βασιλικῆς Τέχνης, δὲν ἀνεζήτησεν ἀποκλειστικῶς τὴν φιλοσ. Λίθον πρὸς πλουτισμόν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ μίαν γνῶσιν ἥτις θὰ τὸν ἐπλησίαζε πρὸς τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον ἱκέτευε συνεχῶς νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὸ ἔργον του.

Αὐστηρὰ κριτικὴ διεξήχθη ὡς πρὸς τὸν τρόπον πλουτισμοῦ τοῦ φ. καὶ διετυπώθησαν πολλαὶ ὑποθέσεις. Οὐδεμία ὅμως σοβαρὰ ἀντίρρησις κατώρθωσε νὰ εὐσταθήσῃ.

Βιβλιογρ. H. Miers .-Π.Γράβιγγερ, Ἑρμητ. Φιλοσ. I 56. El.Levi.Ἱστορία 265.L.Figuier,Alch.Et Alchimistes 195.-Papalardo."Voile d'Isis 1927,191.Franz Hartmann, Au Seuil du Sanctuaire 32-37.-(Θ.Β.Νο 165). Gerin,140.-M.Riviere,Hist.327.-Poisson,N.Flamel, 1891 Le Livre des Figures Hieroglyphiques,Paris 1612.

Τελευταῖα ἔκδοσις περιελήφθη εἰς τὴν"Bibliotheca Hermetica Τὰς εἰκ. ταύτας ἀνετυπώσαμεν εἰς τὸ λ. Ἀβραὰμ Ἑβραῖος.

ΦΛΑΜΜΑΡΙΟΝ (CAMILLE FLAMMARION).- 1842-1925.-

Διάσημος Γάλλος ἀστρονόμος, μεταψυχιστὴς καὶ συνιδρυτὴς τῆς Θ.Ε. τῆς Γαλλίας. Τὸ ἀστρονομικὸν του ἔργον εἶναι πλούσιον εἰς μελέτας ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, τῆς Σελήνης, τῶν διπλῶν καὶ μεταβλητῶν ἀστέρων, ἀπετύπωσε δὲ αὐτὰς εἰς σειρὰν ἐκλαϊκευτικῶν ἔργων καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν μὲ τὸν τίτλον "Ὁ Ἀστρονομία". Ὑπῆρξεν ἱδρυτὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ JUVISY καὶ ὑπῆρξε πρόεδρος τῆς Ἀστρονομικῆς Ἑταιρείας τῆς Γαλλίας.-

Παραλλήλως ὅμως πρὸς τὰς ἐπιστημονικάς του ἐνασχολήσεις ἐπεδόθη μετὰ ζήλου εἰς τὴν ἔρευναν τῶν μεταψυχικῶν φαινομένων καὶ κατήρτισε πλουσίαν συλλογὴν περιστατικῶν ὅσῳ τὸ δυνα-

τῶν καλλίτερον ἐξηλεγμένων. Κατέταξεν αὐτά εἰς κατηγορίας καί προέβη εἰς τήν ἔκδοσιν ἔργων πολιτισμῶν, ὅπου τά περιστατικά ταῦτα ἀναφέρονται καί σχολιάζονται.

Ἐκ τοῦ συγγραφικοῦ του ἔργου, τό ὁποῖον ἀνέρχεται εἰς 89 τόμους, ἀναγράφομεν τινά ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν του:
Ἔργα: La Pluralité des Mondes Habités.
-Dieu dans la Nature. Les Derniers Jours d'Un Philosophe
-Lumen. -Uranie (Μυθιστορήματα. Τό δεύτερον μτφρ. καί εἰς τήν ἑλληνικήν ("Ἐπιστημον. Ἠχώ").
-Les Forces Naturelles Inconnues
-La Mort et son Mystere, Τόμοι 3 (avant la Mort, Autour de la Mort, Apres la Mort).
-Les Phenomenes de Hantise (στοιχειωμένα σπίτια)

ΦΛΑΜΜΑΡ.- (Ψευδ. PAUL CHOISNARD). Διαπρεπής Γάλλος ἐπιστήμων ἀστρολόγος (12.2.1867 TOURS, + 3.2.1930 PARIS). φοιτήσας εἰς τό Πολυτεχνεῖον καί ἐγκαθιδρύσας τήν Ἀστρολογίαν ἐπί βάσεων ἐπιστημονικῶν καί σαφῶν. Ἐμφορούμενος ἐξ ἀκραδάντου ἐπιθυμίας νά δώσῃ εἰς τήν Ἀστρολογίαν μίαν κατά τό δυνατόν ἐπιστημονικήν ὄψιν, συγγράφει σειράν ἔργων ἐπί τῆς ὑπ' αὐτοῦ κληθείσης "Ἐπιστημονικῆς Ἀστρολογίας" καί δημοσιεύει πλῆθος ἄρθρων, ἐκδίδει δέ καί ἀνάλογον περιοδικόν μέ περιεχόμενα ἀσφαλοῦς, σοβαρᾶς καί ἐπιστημονικῆς φύσεως.
Ἔργα: L'Influence Astrale, 1913. Langage Astral 1922
-Preuves et Bases de l'Astrologie Scientifique 1921
-Περιοδικόν "L'Influence Astrale".
-La Loi de l'Heredité Astrale, 1919
-Entretiens sur, l'Astrologie 1920
-Les Directions en Astrologie, 1928
-Rapports Entre l'A. et la Metapsychique 1928
-L'Education Psychologique, 1920
-L'Amour et le Mariage, 1922 κ.ἄ.

Φ.Λ.Ο.Ρ.Α. (FLORA) Συντμ. τῆς FRATERNITATIS LUMINIS ORDO REGIME ADEPTORUM = Ἀδελφότης τοῦ Τάγματος τοῦ φωτός τῶν βασιλικῶν Μυστικῶν. Ἔδρα ἐν Γερμανίᾳ. BAD KREUZNACH.

Ἱδρυτὴς MAIKOWSKI (πρότερον FRATERNITAS SATURNI).-

ΦΛΟΥΔ (ROBERT FLUDD ἢ FLOOD). Ἐπίσης ὑπὸ τὴν λατ. μορφὴν ROBERTUS DE FLUCTIBUS. 1754-1367.- Ἄγγλος φυσικὸς καὶ ἱστορικός, γενικῶς ἀναγνωριζόμενος ὡς ἑρμητιστὴς καὶ Ροδοσταυρος Κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀλχημείας, χάρις εἰς τὰ ἔργα του. Ἐξέχον μέλος τῆς Ἀδελφότητος τῶν Ρ+Σ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν κοσμοθεωρίαν ταύτης σημαντικώτατα ἔργα. Θεωρεῖται ὡς εἰσαγαγὼν τὴν ροδοσταυρικὴν κίνησιν ἐκ Γερμανίας εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ διαδώσας αὐτὴν μὲ ζῆλον ἀλλὰ καὶ μὲ σοβαρότητα. Συνδυάζει μὲ κῦρος καὶ ἀξιοπρέπειαν, τὸ θετικῶς σκέπτεσθαι μὲ τὰς πνευματοκρατικὰς ἀντιλήψεις.

Κατὰ τὸν Ρ.Φλούντ, αἱ διαστάσεις τοῦ Σύμπαντος, ἔχουν ἀναλογίαν πρὸς τὰ μουσικὰ διαστήμα τα τῶν τόνων. Ὡσαύτως ὑφίσταται ἀναλογία μεταξὺ τῶν διαστημάτων τούτων καὶ τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος. Εἰς τὸ ἔργον του UTRIUSQUE COSMI HISTORIA, παραθέτει ἓν διάγραμμα ἐνδιαφέρον καὶ χαρακτηριστικόν. Ἐν αὐτῷ παρίσταται ὁ κόσμος ἐντὸς μονοχόρδου. Ὁλόκληρον τὸ Σύμπαν, ἐξηγεῖ ὁ Φλούντ, περιλαμβανομένου καὶ τοῦ θείου κόσμου, εἶναι ὡς μουσικὸν ὄργανον, τοῦ ὁποίου τὸ ἡχεῖον φέρει διαστήματα ἀντίστοιχα πρὸς τὸν κόσμον τῶν ἀγγέλων, τῶν ἀπλανῶν, τῶν πλανητῶν καὶ τῶν στοιχείων. Ὁ Θεὸς χορδίζει καὶ θέτει εἰς παλμικὴν δόνησιν τὴν χορδήν, τῆς ὁποίας τὸ ἓν ἄκρον εἶναι στερεωμένον ἐπὶ τῆς Γῆς. Μία πρώτη διαπασῶν συνδέει τὸν Θεὸν μὲ τὸν Ἥλιον, ἡ δευτέρα διήκει μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ Γῆς.

Δεδομένου ὅτι τὸ Σύμπαν ἔχει ποιηθῆ βάσει τῶν νόμων τῆς ἁρμονίας, πρέπει καὶ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶναι ἀπεικόνισμα τοῦ Σύμπαντος, νά παρουσιάζῃ ἀνάλογους ... ἁρμονικὰς ἀναλογίας. Τοῦτο ὑποστηρίζει καὶ περιγράφει εἰς ἓν ἄλλο του διάγραμμα τιτλοφορούμενον "Ἡ Μουσικὴ τῆς Ψυχῆς". Ἐν αὐτῷ ἀπεικονίζεται ὁ ἄνθρωπος, συντονισμένος βάσει τῶν μουσικῶν, διαστημάτων τοῦ Οὐρανοῦ. Παρίσταται ὁ ἄνθρωπος ἐντεταγμένος ἐντὸς τοῦ Παντὸς καὶ δεχόμενος τὰς ἐπιρροὰς ὅλων τῶν πεδίων. Μεταξὺ κεφαλῆς καὶ καρδίας ἐκτείνεται ἡ νοητὴ διαπασῶν, ἡ ὁποία ὁρίζει τὸ τέρμα διὰ τῆς σωματικῆς διαπασῶν. Ἡ ἐντόνως χαρασσομένη περιφέρεια αὐτή, δὲν εἶναι αὐθαίρετος: ὅπως εἰς τὸν Μέγαν Κόσμον ὁ Ἥλιος παρέχει τὴν ζωήν, οὕτω καὶ εἰς τὸν

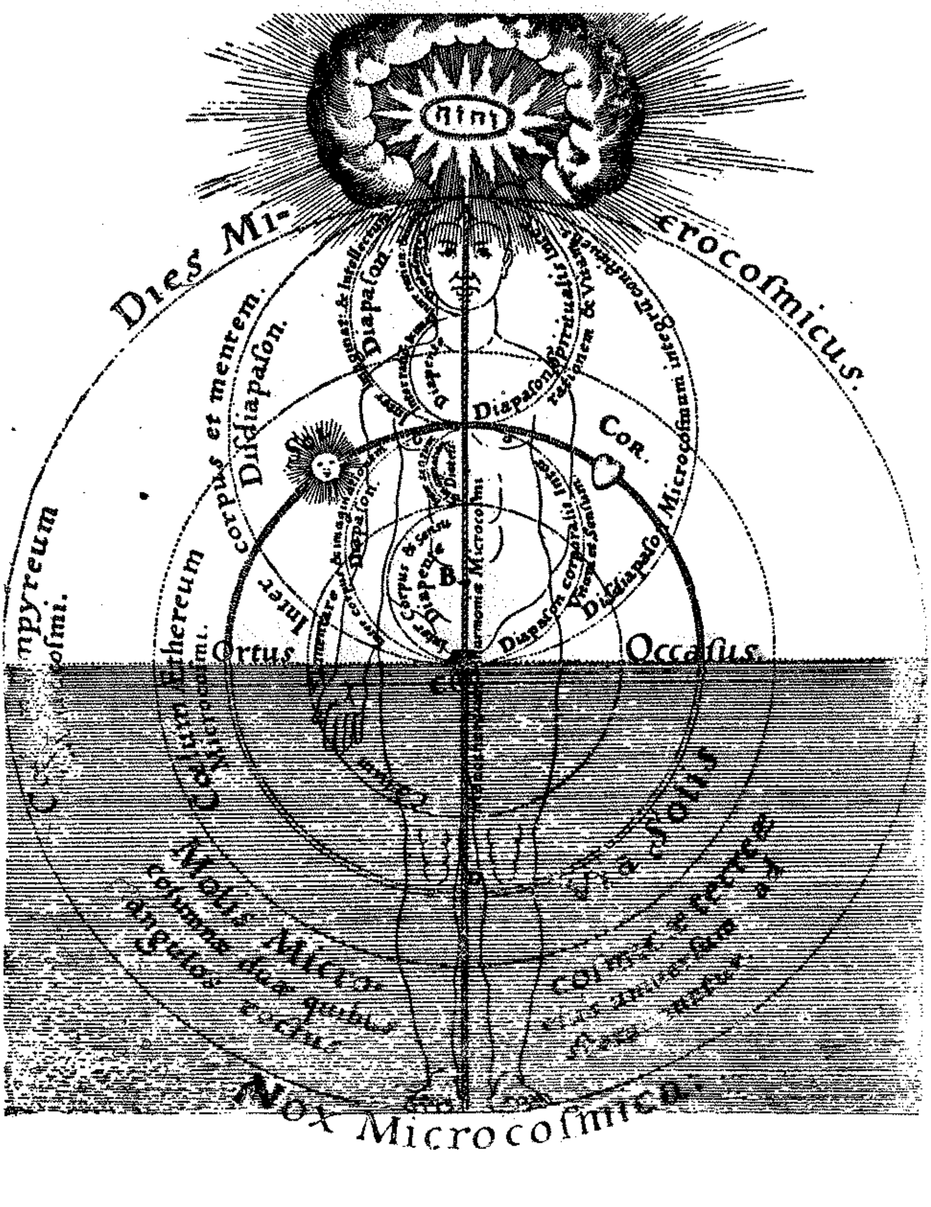

RoLert Fludd : Ἡ μουσικὴ τῆς ψυχῆς

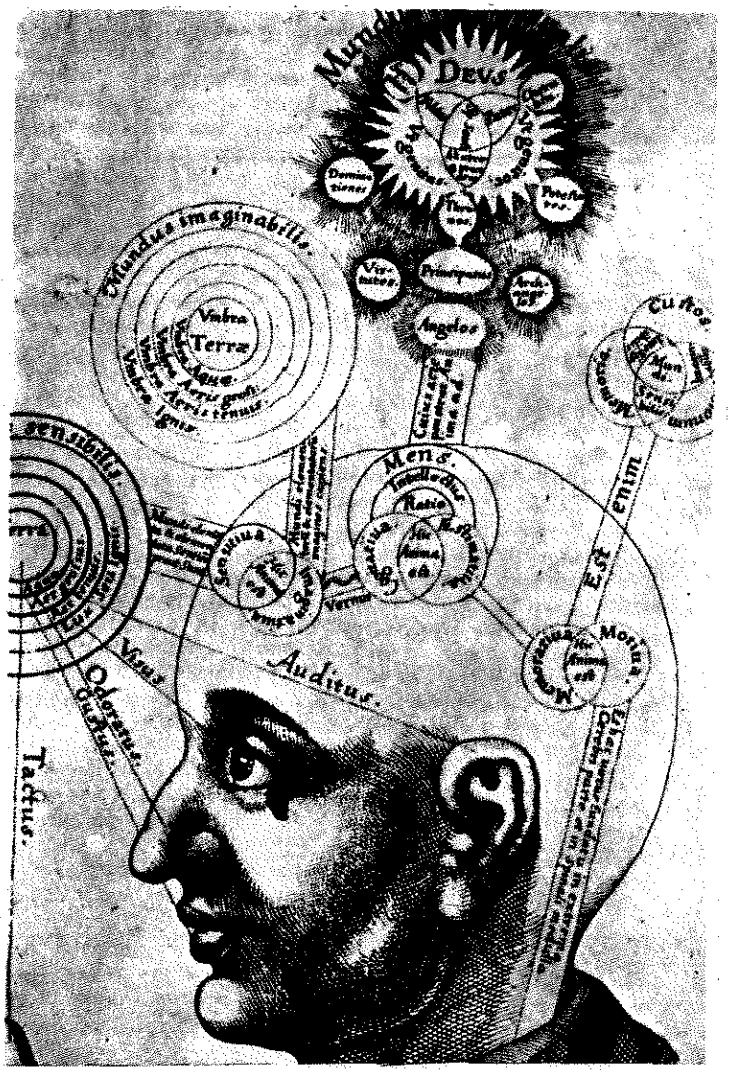

Εἰς τὸ ἕτερον εὐρέως γνωστὸν διάγραμμα ὁ φλοῦδδ ἀπεπειράθη νὰ συμβολίσῃ τὸ "Μυστήριον τῆς ἀνθρωπ. κεφαλῆς" ἤτοι τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον "ὁ οὐράνιος κόσμος εἰσέρχεται εἰς τὸ κρανίον". Ὑπῆρξεν οὕτω ὁ πρόδρομος τῆς φρενολογίας ἤτις δύο αἰῶνας ἀργότερον ἔκαμε θόρυβον μὲ τὸν Λαβάτερ. Τὸ πρόσωπον διαιρεῖται εἰς τρεῖς κόσμους. Τὸ μέτωπον εἶναι ὁ θεῖος κόσμος. Ἡ ρὶς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ σχηματίζοντας ἕνα τρίγωνον μὲ τὸ μέτωπον καὶ τὸ στόμα, παριστοῦν τὸν φυσικὸν κόσμον, ἐνῷ ὁ ὑλικὸς κόσμος σχηματίζεται ἀπὸ ἓν ἀνεστραμμένον τρίγωνον βασιζόμενον ἐπὶ τῆς σιαγόνος καὶ τῶν παρειῶν.-

ROBERT FLUDD
(1574-1637)

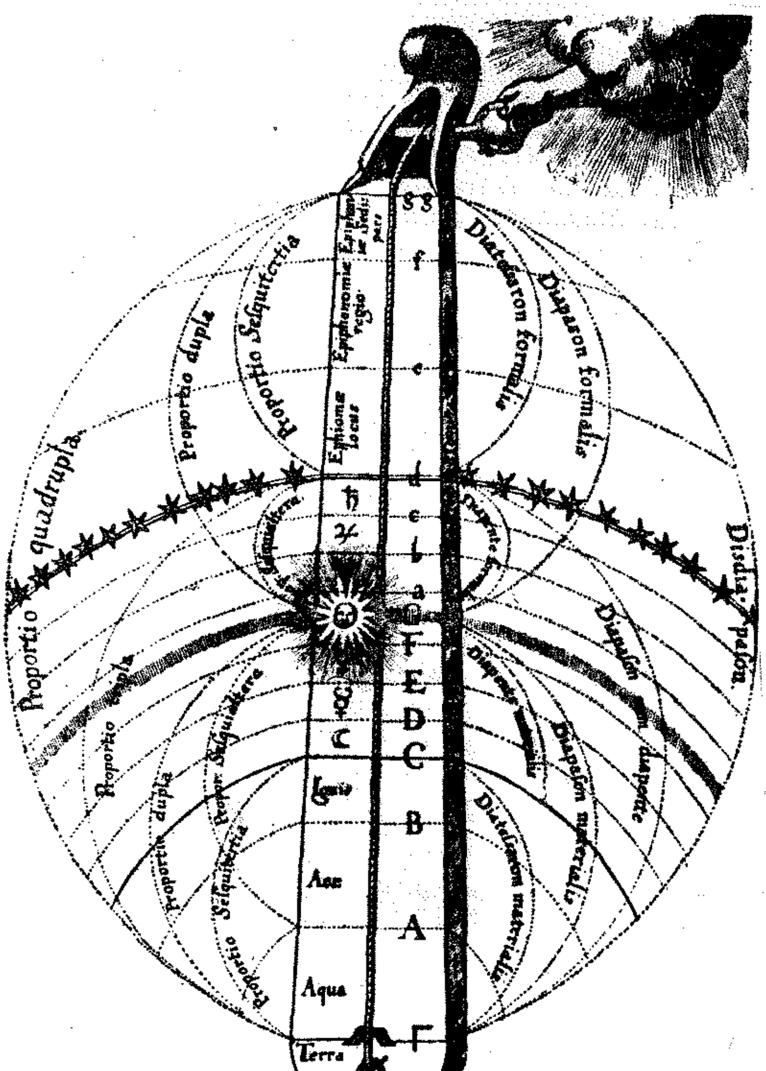

Robert Fludd: Ὁ Κόσμος ὡς μονόχορδον

μικρόν κόσμον (ἄνθρωπον) ἡ καρδία παίζει ρόλον ἀνάλογον τοῦ Ἡλίου. Ὁ νόμος τῶν ἀντιθέτων, ἡμέρα καί νύξ χαραυγή καί λυκόφως, ὡς καί πλῆθος ἄλλων βαθυτέρων ὑποδείξεων, ἔχουν εὐφυέστατα ἀποτυπωθῆ εἰς τό σοφώτατον τοῦτο ἔμβλημα τοῦ R.FLUDD.-

"Εργα :Rosicrucian Anatomy.-Summum Bonum
- Utriusque Cosmi Historia.
- Clavis Philosophiae et Alchimiae.
- Philosophia Sacra et Vere Christiana seu Meteorologica Cosmica, φργκφ. 1626
- Die Verteidigung der Rosenkreuzer, Βρλ. 1921

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Ἑρμητ.Φιλοσοφία Ι 70.
K.Seligmann, Miroir de la Magie, Paris 1956
Von Craven, Robert Fludd, 1902.
Dr Med.Freudenberg, Paracelsus & Fludd, 1918
L.Figuier, Alchimistes 304.-Λάσκαρης 77
J.Castelot, Ch.et Alch.208.-Papus, Magie 355, 145, 146
"Voile d'Isis" 1926, 1 2.-1927, 564.

ΦΟΒΟΣ.- Τό αἴσθημα διά τοῦ ὁποίου ἀναμένεται κάτι δυσμενές, ἐφ'ὅσον ἀκόμη ἡ ἐπιθυμία τῆς καταπολεμήσεως αὐτοῦ ὑπάρχει.

Διά τινας αἱρέσεις καί ψευδοεσωτερικάς ὁμάδας ἀποτελεῖ ὁ φόβος ἐν σημαντικόν μέσον διά τήν προπαγάνδαν καί τήν στρατολογίαν ὀπαδῶν. Κατά πρῶτον διεγείρεται ἐν γενικόν αἴσθημα φόβου (π.χ. πρό τῆς θείας Δίκης, ἤ τῆς θείας παγκοσμίου Κρίσεως) μεθ'ὅ ἐξηγεῖται ὅτι εἴμεθα εἰς θέσιν νά ἀποτρέψωμεν τόν κίνδυνον. Θετικῶς προσηρμοσμέναι κοινότητες δέν κάμνουν λόγον περί φόβου, ἀλλά προσπαθοῦν νά ἀπαλλάξουν τούς μαθητάς των ἀπό ψυχικά ἐμπόδια (HEMMUNGEN). Παράδειγμα διαδόσεως φόβου: "Ἡ ἀνθρωπότης βαίνει σωματικῶς πρός μίαν μεγάλην κρίσιν" (RIJKENBORGH) ἤ "Ἡ Ἀνθρωπότης εὑρίσκεται σήμερον ἐνώπιον πολύ μεγάλου κινδύνου" ((Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ).

Βιβλιογρ.H,Miers,Lexicon des Geheimwissens.-

ΦΟΓΚΕΛ (DR THEODOR VOGEL). γεν. 31.1.1907 SCHWEINFURT. Ἀπό τοῦ 19.6.1949 μέχρι τοῦ 3.10.1959 ὁ πρῶτος Μεγ.Διδάσκαλος τῆς κατά τό 1949 ἱδρυθείσης Ἑνωμένης Μεγ.Στ.τῆς Γερμανίας.
Ἔργα: Krieg der Palaste.-Kunz Kaufmann, der Revolutionär -Weiber auf die Mauem.-Heimfahrt, Βρλ. 1931
-...Zu der Religion zu Verpflichten, Bad Kissingen 1961

ΦΟΙΝΙΚΕΣ. Ὁ ἀρχαῖος λαός πού ἔζει εἰς τήν σημερινήν περιοχήν τῆς Συρίας. Εἰς τήν Π.Δ. ὀνομάζονται ἐπίσης Σιδώνιοι ἤ Χαναναῖοι· ὡς ἐμπορικός καί ναυτικός λαός ὑπῆρξαν οἱ πρωτεύοντες μασάζοντες μεταξύ τῶν λαῶν. Ἀπό τήν θρησκείαν τῶν Φ. πολύ ὀλίγα γνωρίζομεν θετικά. Παραδέχοντο μίαν ἄρρενα καί μίαν θηλείαν φυσικήν δύναμιν, αἱ ὁποῖαι μάλιστα ἐλήφθησαν ὑπ'ὄφει κατά τήν οἰκοδόμησιν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ὑπό τήν μορφήν τῶν δύο Στηλῶν J. καί B.
Βιβλιογρ. D. Baramki, Die Phönizier, Στουτγ. 1965

ΦΟΙΝΙΞ. Τό μυθικόν πτηνόν τό ὁποῖον κάθε 500 ἔτη κατακαίει τήν φωλεάν του καί μετά ἀνανεωμένον γεννᾶται ἐκ νέου ἐκ τῆς τέφρας του. Εἶναι συνεπῶς τό ἔμβλημα τῆς ἀναγεννήσεως ἤ τῆς ἀναστάσεως. Ὑπό τήν ἔννοιαν ταύτην συμολίζει εἴτε τόν Χριστόν, εἴτε τόν μεμυημένον τόν δεχόμενον μίαν "δευτέραν ζωήν" εἰς ἀντικατάστασιν ἐκείνης ἥν ἐθυσίασε διά τήν ἀνθρωπότητα. Κοσμολογικῶς συμβολίζει ἐπίσης τόν Ἥλιον "τόν ἀναγεννώμενον" μετά τό χειμερινόν ἡλιοστάσιον. Εἰς τούς Ἀλχημιστάς εἶναι ἡ συμβολική παράστασις τῆς Λίθου τῶν σοφῶν, εἰς τούς Μασῶνας παρίστα τόν Μέγ. Διδ. Ὡμόν (BAUMONT).

Εἰς τήν Αἴγυπτον ὁ Φ. εὑρίσκετο εἰς συνάφειαν μέ τόν ἀστέρα Σῶθιν, ὁ ὁποῖος συχνά παρίσταται πλησίον αὐτοῦ. Ὁ Φ. χαράσσεται εἰς τό ὄπισθεν τοῦ κοσμήματος τῶν ἱππότων P+Σ (18ος βαθμός τοῦ τεκτον.σκωτικοῦ τύπου) ἐνισχύων τόν συμβολισμόν τοῦ Πελεκάνου

Ὁ μῦθος τοῦ Φ. εἶναι πολύ προγενέστερος τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς. Ἤδη ἀπό τοῦ 2500-2300 π.Χ. τά κείμενα τῶν

Πυραμίδων" ἡλιοπολιτικῆς ἐμπνεύσεως, ποιοῦνται μνείαν αὐτοῦ: "Ἀτούμ-Κεφρί ἐμεσούράνησες ἐπί τοῦ λόφου, ἐπέταξες ὑπό μορφήν Φοίνικος, πρό εἶναι ὁ ἄρχων τοῦ Βετύλου εἰς τόν πύργον τοῦ Φοίνικος εἰς τήν Ἡλιούπολιν".
Ὁ αἰγυπτιακός ἐκεῖνος Φ. ἦτο εἷς ἀργυροῦς ἐρωδιός καί ἐπανήρχετο εἰς τήν Ἑρμούπολιν κάθε 500 ἔτη.

Οἱ Ἕλληνες, οἱ λαοί τῆς Συρίας, τῆς Μ.Ἀσίας καί τέλος ἐκεῖνοι τῆς Μεσαιωνικῆς Δύσεως, ἐπίστευον ὅτι ὁ Φ. ἔζει εἰς τάς πυρακτωμένας ἐρήμους τῆς Ἀραβίας. Καθ'ὡρισμένας ἐποχάς, τό μυθικόν ζῷον κατεσκεύαζε μόνον του μίαν φωλεάν τήν ὁποίαν ἤναπτε διά τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Κατεκαίετο ἐπ' αὐτῆς , μεθ'ὅ ἐξήρχετο τελείως ἀνανεωμένον. Κατά τινα ἄλλην ἐκδοχήν ἡ ἀνάστασις τοῦ Φ. ἐγίνετο κατά στάδια:ἐξήρχετο ἐκ τῆς τέφρας του ὑπό μορφήν σκώληκος, μετά ἐγίνετο πτηνόν καί τέλος ὁ νέος Φ. ἀνεφανίζετο. Τά πτερά του ἦσαν χρυσέρυθρα."Ἔζει 500 ἔτη, κατ'ἄλλους ὅμως 25.920 ἔτη(τό χρονικόν διάστημα τοῦ πλατωνικοῦ μεγάλου ἐνιαυτοῦ).

Ὁ Ψευδο-Βαρούχ, εἰς ἀπόκρυφον ἔργον τοῦ 2ου αἰ μ.Χ. λέγει ὅτι "εἶναι ὁ φύλαξ τῆς κατοικουμένης Γῆς διότι ἵπταται παρά τό πλευρόν τοῦ Ἡλίου καί ἀναπετάσσων τάς πτέρυγάς του, δέχεται τάς πυρακτωμένας ἀκτίνας. Ἐάν δέν τάς ἀνέστελλε, ἡ γενεά τῶν ἀνθρώπων δέν θά ἠδύνατο νά ζήσῃ, ὅπως καί κανένα εἶδος ζῴου..."Διά τῶν πυρίνων πτερύγων του γεννᾶται καί τρέφεται ἀπό τό "μάννα τοῦ οὐρανοῦ καί ἀπό τήν δρόσον τῆς Γῆς."

Καί ὁ Τερτυλιανός ὁμιλεῖ περί τοῦ "περιφήμου αὐτοῦ πτηνοῦ τῆς Ἀνατολῆς, διασήμου διά τήν ἐνότητά του, τό ὁποῖον ἐνεργοῦν μόνον του εἰς τήν ηδελα ν του, ἀναγεννᾶται ἀφ'ἑαυτοῦ." Δέν θά ἠδυνάμεθα νά δώσωμεν καλλιτέραν περιγραφήν περί τῆς μυητικῆς παλιγγενεσίας.

Εἰς τόν Ἑρμητισμόν, ὁ "Φοίνιξ τῶν σοφῶν" εἶναι ἡ οἰκουμενική Πανάκεια, τό ἐλιξήριον τῆς μακροζωΐας. Κατ'ἀναλογίαν εἶναι τό "Ἀζώθ τῶν σοφῶν" ἤ τό ἀστρικόν φῶς, σύμβολον τῆς αἰωνίας ἀναγεννήσεως.-

Βιβλιογρ. A.Gedalge,Rhea.H.Masson,Dict.Initiatique.
Λάσκαρης 770,Val.Andreae,Noces Chimiques 104.

+ Papafardo, Fenice, Fong.-Ed. Schure; Sanctuaires 76 (ΘΕ. 75)
G.K. Kirchmaier, Disp. de Phoenice, Vitemb. 1660
Danderstadius (Casp. Chr) de Phoeniee, Λειψία 1665
Dav. Caspari, de Phoenice, Rigae 1687
R.J.F. Henrichsen, de Phoenicis Fabula Apud Graecos, Romanos et Populos Orientalis, Hafn. 1825-27.

ΦΟΛΡΑΤ (DR HUGO VOLLRATH). γεν. 11.4.1877 Λειψία Ἐκδότης ἀποκρύφων καί θεοσοφικῶν ἔργων ἐν Λειψίᾳ Ὑποστηρικτής διαφόρων θεοσοφικῶν ἑταιριῶν, ἀρχικῶς ἀντιπρόσωπος τῶν Ροδοσταύρων τοῦ Χάϊντελ ἐν Γερμανίᾳ.

Ἐτιτλοφορεῖτο ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς κινήσεως τοῦ Μπό-ΓΖν-Ρά ὡς "Ἄμεσος ἀπεσταλμένος καί ἔμπιστος τῆς Λευκῆς Στοᾶς. Μαζί μέ τόν Μπό-ΓΖν-Ρά καί τόν Σεμπότεννtorφ ἔγραφε μυστικάς μητρικάς ἐπιστολάς μέ παράδοσιν διπλωμάτων καί ἀστρολογικῶν προγνώσεων.-

ΦΟΞ (οἰκογένεια FOX). Ἡ οἰκογένεια Φόξ τοῦ Ρότσεστερ (Η.Π.Α.) ἀπετελεῖτο ἀπό τόν πατέρα Τζών, τήν μητέρα καί δύο κορίτσια: τήν Μαργαρίταν (15 ἐτῶν) καί τήν Καίτην (12 ἐτῶν). Ἦτο οἰκογένεια ἀξιότιμος καί ἔζων ἡσύχως. Κατά τό τέλος ὅμως τοῦ ἔτους 1847 ἤρχισαν νά ἀκούωνται ἀνεξήγητοι θόρυβοι καί κρότοι ἐντός τῆς οἰκίας των, ἰδίως εἰς τό δωμάτιον ὅπου ἐκοιμῶντο τά κορίτσια. Ὅλα τά ἔπιπλα μετακινοῦνται, ἐδέχοντο θωπείας ἐκ μέρους ἀοράτων χειρῶν. Τό βράδυ τῆς 31 Μαρτίου 1848 ἐνῷ ἐκοιμῶντο, ἐξύπνησαν ἀπό τούς ἤχους ἀοράτου ὀρχήστρας. Ἕνα ἄλλο βράδυ ἐγένετο ἡ πρώτη ἐπικοινωνία διά κρούσεων μετά τῆς ἀοράτου ὀντότητος: αὐτή ὑπῆρξεν ἡ πρώτη πνευματιστική ἐπικοινωνία καί ὁ νεώτερος Πνευματισμός εἶχεν ἀρχίσει. Ἡ φήμη τῶν περιέργων τούτων φαινομένων μετεδόθη ἀστραπιαίως εἰς ὅλην τήν Ἀμερικήν καί Εὐρώπην· οἱ ἄνθρωποι ἐπεδόθησαν μετά μανίας εἰς τάς ἐπικοινωνίας "μετά τῶν νεκρῶν" καί εἰς τήν πρόγνωσιν τοῦ μέλλοντος. Τά "πνεύματα" ὁμίλουν περί Μετενσαρκώσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθανόντων, περί τῆς ἐπανόδου τοῦ Μεσσίου καί περί τοῦ τέλους τοῦ Κόσμου.

Ταχέως ἀνεμίχθησαν αἱ ἐκκλησιαστικαί ἀρχαί καί ἡ ἀτυχῆς οἰκογένεια Φόξ ἐξεβλήθη ὄχι μονον ἀπό τήν ἐκκλησίαν τῶν Μεθοδιστῶν, ὅπου ἀνῆκον, ἀλλά καί ἐκ τῆς πόλεως. Ἀργότερον ὑπεβλήθησαν εἰς ἐπιστημονικόν ἔλεγχον αἱ νεανίδες, ἴδίως ἡ Κάτη Φόξ, ὑπό τῶν EDMONDS καί HARE.

ΦΟΡΕΥΣ ἤ ΟΧΗΜΑ (VEHICULE).- Μεσολαβητικός παράγων, χρησιμεύων εἰς τό μεταβιβάζῃ τήν γνῶσιν, ἤ διά τοῦ ὁποίου ἔν λεπτοϋφές στοιχεῖον τίθεται εἰς ἐπαφήν μέ ἕνα ἄλλο χονδροειδέστερον. Λέγεται ἐπί τῶν διαφόρων ὑποστάσεων τοῦ ἀνθρώπου, φυσικήν, αἰθερικήν, ἀστρικήν, κατωτέραν καί ἀνωτέραν νοητικήν, βουδδικήν καί ἀτμικήν. Πρέπει ἐν τούτοις νά σημειωθῇ ὅτι πρός τό παρόν ὁ ἄνθρωπος κέκτηται μόνον τρία (3) ὀργανωμένα σώματα ὡς φορεῖς: τό φυσικόν, μετά τοῦ αἰθερικοῦ, τό ἀστρονοητικόν, περιλαμβάνον τό θυμικόν καί τό κατώτερον νοητικόν, καί τό αἰτιατόν (CAUSAL) δηλ. τό ἀνώτερον νοητικόν.

ΦΟΡΚ(FORK) Σύντμ.γαλλ. FRATERNITE D'ORGANISATION DE RENOVATION CULTURELLE = Ἀδελφότης κοινωνικῆς ὀργανώσεως καί Ἀνανεώσεως. Ἱδρυθ. τῷ 1954/55 ὑπό τῆς Κας J.DUMONCEAU(παλαιᾶς συνιδρυτρίας τοῦ γαλλ.κλάδου τοῦ Θ. Ἀμβρ). Πρόκειται περί μιᾶς τῶν πολλῶν "ροδοσταυρικῶν" ὀργανώσεων.-

ΦΟΡΤΙΟΥΝ(DION FORTUNE). Ψευδών τῆς Ἀγγλίδος συγγραφέως VIOLET M.FIRTH. Ἱδρύτρια τῆς SOCIETY OF THE INNER LIGHT, ἡ ὁποία ἐκπροσωπεῖ μίαν μορφήν τῆς Θεοσοφίας.

Ἔργα:Liebe aus dem Jenseits.,Μόναχον 1927
- Avalon of the Hearth, Λονδ. 1934
- Esoteric Orders and Their Work, Saint Paul/HΠA 1962
- Golden Verses of Pythagoras.-Psychic Self Defense
- Spiritualism in the Light of Occult Science.
- The Training and Work of an Initiate.Λονδ. 1955
- Applied Magic. Λονδ.1962.-The Cosmic Doctrine,Λονδ.1957
- La Cabale Mystique, Paris 1937
-

F.U.D.O.S.I.= Σύντμ. διά τόν γαλλ.τίτλον: "FEDERATION UNIVERSELLE DES ORDRES ET SOCIETES INITIQUES= Διεθνής ἕνωσις τῶν μυητικῶν Ταγμάτων καί Ἑταιριῶν. Ἱδρυθεῖσα τῷ 1934 ὑπό τοῦ SPENCER LEWIS (τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ Ῥ Ἀμόρκ) ἵνα ἐπιτύχῃ παρ'αὐτῆς τόν ἱδρυτικόν τίτλον τοῦ Ἀμόρκ.Μετά τήν ἐπίτευξιν τούτου ἡ δραστηριότης τῆς FUDOSI πρακτικῶς ἔπαυσε, διότι ὁ στενώτερος σκοπός της εἶχεν ἐκπληρωθῆ.Εἰς ταύτην συμετεῖχον καί ἄξιοι λόγου ἐρευνηταί, ὅπως ὁ E.DANTINE (HIERONYMUS).

ΦΟΥΛΚΑΝΕΛΛΙ (FULCANELLI).-Ὁ ἀλχημιστής οὗτος τοῦ 20ου αἰ (+ 1932;) οὐδέποτε ἐγένετο γνωστός μέ τήν ἀκριβῆ του ταυτότητα. Ἀπέδωσαν διαδοχικῶς τά ἔργα του εἰς τόν συγγραφέα J.H.ROSNY καί εἰς τόν Εὐγένιον CANSELIET, ὁ ὁποῖος ὅμως πάντοτε ὑπεστήριξεν ὅτι ἦτο ἁπλῶς μαθητής τοῦ Φ.Ἀκόμη ἐνομίσθη ὅτι ὁ Φ. ἦτο ὁ σχεδιαστής JULIEN CHAMPAGNE, ἐκεῖνος ὅστις ἐκόσμισε δι'εἰκόνων τά ἔργα τοῦ Φ, καί ὑπεστήριξεν τάς ἐν αὐταῖς θεωρίας. Ὁ CHAMPAGNE ὅστις κατώκησεν ἀπό τοῦ 1925 μέχρι τοῦ 1932 εἰς τήν ὁδόν ROCHECHOUART 59 τῶν Παρισίων ἔζει ὑπό πενιχράς συνθήκας. Φαίνεται ὅτι αὐτός ἦτο ὁ ἱδρυτής τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἡλιουπόλεως εἰς τήν ὁποίαν εἶναι ἀφιερωμένα τά δύο ἔργα τοῦ Φουλκανέλλι. Εἶναι πολύ πιθανόν νά μή γνωρίσωμεν ποτέ περί ἐκείνου ὅστις ἐκρύπτετο ὑπό τό ψευδώνυμον αὐτό, διότι βάσει τῆς ἀλχημικῆς παραδόσεως κάθε μύστης φθάνων εἰς τό τέρμα τοῦ Μ."Ἔργου, ἐξαφανίζεται ὁλοσχερῶς ἀπό τόν βέβηλον κόσμον.

Τῷ 1926 ὁ ἐρευνητής οὗτος ἐξέδωκε ἓν παράδοξον βιβλίον "Τό Μυστήριον τῶν Μητροπόλεων καί ἡ ἐσωτερική ἑρμηνεία τῶν ἑρμητικῶν συμβόλων τοῦ Μ."Ἔργου."Τό βιβλίον τοῦτο παρῆλθεν ἀπαρατήρητον, ἐπηκολούθησεν ὅμως τό 1930 ἓν δεύτερον: "Τά φιλοσοφικά αἰνίγματα". Ἀπό τότε οἱ μελετηταί τῶν ἑρμητικῶν κειμένων κατεπλάγησαν. Εἶχον πρό αὐτῶν ἓν ἔργον μεγίστης σημασίας. Διά πολλούς ὁ Φ. καθίστατο ὁ μέγας μύστης τοῦ παρόντος αἰῶνος.Ὁ Φ. εἶχεν εὕρει εἰς τό πρόσωπον τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ του Εὐγενίου CANSELIET τόν ἐκπρόσωπον ἔναντι τοῦ ἀμυήτου κόσμου. Εἰς τόν πρόλογον ποῦ ἔγραφε διά Τό Μυστήριον τῶν Μητροπόλεων, ὁ CANSELIET κομίζει τάς ἑξῆς

λεπτομερείας: "Ὁ συγγραφεύς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ἔχει ἐκλείψει πρό πολλοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἐξέλειπε. Μόνον ἡ ἀνάμνησίς του παραμένει...Μήπως ἠδύνατο, φθάσας εἰς τήν κορυφήν τῆς Γνώσεως, νά ἀποφύγῃ τάς διαταγάς τοῦ μοιραίου;... Ὁ διδάσκαλός μου τό ἐγνώριζε. Ἐξηφανίσθη ὅταν ἐσήμανε ἡ μοιραία ὥρα ὅταν ἐτελέσθη τό σημεῖον".

Ἐκ τοῦ ἀποσπάσματος τούτου συνάγεται ὅτι ὁ Φ. εἶχεν ἀνακαλύψει τήν φιλοσοφικήν Λίθον μεταξύ τῆς πρώτης συντάξεως τοῦ Μυστηρίου τῶν Μητροπόλεων τῷ 1922 καί τῆς κυκλοφορίας του τῷ 1926., ὅπου ἡ ἡμερομηνία αὕτη συμπίπτει μέ τήν ἀποχώρησίν του ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

Τόσον ὁ Φ. ὅσον καί ὁ μαθητής του δέν ἀσχολοῦνται μέ τήν "Μυστικήν Ἀλχημείαν", ἀλλ' ἀντιθέτως ἐκπροσωποῦν τόν ἀμετάβλητον διά τῶν αἰώνων τεχνίτην ἐνώπιον τοῦ κλιβάνου του. Δι' αὐτούς, ἐκεῖνος πού θέλει νά φθάσῃ εἰς μίαν πνευματικήν πραγμάτωσιν, πρέπει προηγουμένως νά διέλθῃ διά τῆς πραγματώσεως τῆς Φιλοσοφικῆς Λίθου.

Διά τόν Φ. ἡ ἀλχημική Τέχνη εἶναι μία τεχνική Φωτισμοῦ, τόσον ἐπί τοῦ πνευματικοῦ πεδίου, ὅσον καί ἐκείνου τῶν χειρισμῶν. Ἐκτελῶν συγχρόνως τήν ἐσωτερικήν ἄσκησιν καί τούς χειρισμούς τοῦ ἐργαστηρίου, ὁ μύστης ἐπιδιώκει τήν ἰδίαν του πραγμάτωσιν καί ταυτοχρόνως τήν παρασκευήν τῆς φιλοσ. Λίθου. Τό μυστικόν τῶν χειρισμῶν τούτων ἀνευρίσκεται εἰς τάς γλυπτάς παραστάσεις τῶν καθεδρικῶν ναῶν τοῦ Μεσαίωνος: "Ἡ γοτθική μητρόπολις, γράφει, εἶναι τό ἁγιαστήριον τῆς Παραδόσεως, τῆς Ἐπιστήμης καί τῆς Τέχνης· διά τοῦτο δέν πρέπει νά θεωρῆται αὕτη ὡς ἔργον ἀφιερωμένον μόνον εἰς τήν λατρείαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὡς τεράστιον σύνθεμα ἰδεῶν καί τάσεων, ἓν τέλειον καί πλῆρες οἰκοδόμημα πρός τό ὁποῖον δύναταί τις ἀφόβως νά προσβλέψῃ προκειμένου νά εἰσέλθῃ εἰς τήν σκέψιν τῶν προγόνων, ἐφ' οἱουδήποτε ἐπιπέδου."

Ὀπαδός τοῦ Νικολάου Φλαμέλ, τόν ὁποῖον συχνά μνημονεύει, θεωρεῖ τό ἔργον του "LIVRE DES FIGURES HIEROGLYPHIQUES" ὡς σειράν ἀλληγοριῶν. Ὁ Φ. πρέπει νά ἀνεκάλυψε τήν φιλοσ. Λίθον περί τό 1930. Γενικῶς παραδέχονται ὅτι ἀπέθανε - ὅπως καί ὁ χαράκτης του CHAMPAGNE- τῷ 1932, πλήν ὁ JACQUES BERGIER λέγει ὅτι τόν Ἰούνιον τοῦ 1937 εὑρέθη ἐνώπιον

τοῦ ἀλχημιστοῦ ὅστις τοῦ ἐξήγησε πῶς πρέπει νά ἐνεργήσῃ διά νά ἐπιτύχῃ τήν μετουσίωσιν τῶν μετάλλων καί τήν μετουσίωσιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Τό ὕψος τῆς ἐμπνεύσεως καί τό κάλλος τοῦ ὕφους, κάμνουν τά δύο του ἔργα τήν κυρίαν πηγήν τῶν ἀλχημικῶν δημοσιεύσεων τοῦ 20 οῦ αἰῶνος.

"Εργα: Le Mystere des Cathedrales, (Paris, 1960)
-Demeures Philosophales, Paris 1960 Omnium Literaire)
Βιβλιογρ. P. Mariel, Diction. D" Soc. Secretes. H. Miers. -
-Pauwels & Bergier, Le Matin des Magiciens, 1960
-Louis Pauwels, Aubruch ins 3 Jahrtausend, Στουτγ. 1962
-Alexander Bernus, Das Geheimnis der Adeptem, Sersheim 1956

ΦΟΥ - ΧΙ ἐπίσης ΦΟ - ΧΙ, - Βλ. Ταϊσμός

Μυθικός Κινέζος αὐτοκράτωρ καί Σοφός, ἀκμάσας κατά τήν παράδοσιν περί τό 3700 π.χ. Θεωρεῖται ὡς εἷς τῶν θεμελιωτῶν τοῦ κινεζικοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς κινεζικῆς μεταφυσικῆς. Ἀποδίδεται εἰς αὐτόν τό ἀρχαιότερον βιβλίον τῆς σινικῆς φιλοσοφίας, τό Ι Γ-Κίγκ. Εἰς αὐτό ἀναπτύσσεται ἡ ἐξῆς βασική θεωρία: Ἐκ τοῦ πρώτου Κινοῦντος Ταΐ-Κί πηγάζουσι δύο ἀρχαί: ἡ ἐνεργός Γιάγκ καί ἡ παθητική Γίν, αἵτινες ἀλληλεπιδρῶσαι ἐπ' ἀλλήλων, δίδουν γένεσιν εἰς τό παγκόσμιον "Ον, τόν Κόσμον, τό Πάν-Κού. Ἰδεογραφικῶς παρουσιάζεται ἡ θεωρία αὕτη διά χαρακτηριστικοῦ συμβόλου παριστῶντος δύο δράκοντας, ἀντιθέτων χρωμάτων, ἀλληλοδιωκομένων ἔν τινι καί μόνῳ κύκλῳ. (Βλ. Ταΐ Κί).

Εἰς τόν ἴδιον Φού - Χί ἀποδίδεται ἡ ἀνακάλυψις τῶν "Τριγράμμων" τά ὁποῖα ἐκτός τῶν μεταφυσικῶν των ἐννοιῶν, ἐχρησιμοποιήθησαν ἀκόμη καί διά μαντευτικούς σκοπούς. Σημεῖον ἐκκινήσεως εἶναι ἡ ἔννοια τῆς Μονάδος, ἀποδιδομένης διά πλήρους γραμμῆς (—) καί συμβολιζούσης τόν Οὐρανόν καί τῆς Δυάδος ἀποδιδομένης διά διακεκομμένης γραμμῆς (— —) συμβολιζούσης τήν Γῆν. Ὁ συνδυασμός τῶν δύο αὐτῶν συμβόλων ἀνά τρία, παρέχει ὀκτώ εἰκόνας, ἀναφερομένας εἰς ὀκτώ πραγματικότητας, ὡς ἐξῆς:

Κιέν, Οὐρανός ἤ ἀήρ

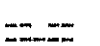 Κάμ, Ρέον ὕδωρ

  Κάν, ὄρη

  Χάν, Βροντή

Τόν, Ἄνεμος

Λί, Πῦρ

Κόν, Γῆ

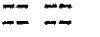 Ντουάϊ, ἤρεμον ὕδωρ ἤ τέναγος

Περί τῆς σημασίας τῶν τριγράμμων τούτων ἐδόθησαν πλεῖσται ὅσαι ἑρμηνεῖαι καί ἐξηγήσεις, κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον μεταφυσικαί καί γενικαί.-

ΦΟΧΑΤ (Θιβετ.FOHAT). Ὅρος διδόμενος ὑπό τῆς Θεοσοφίας εἰς τήν δημιουργικήν δύναμιν τοῦ κοσμικοῦ Νοῦ, ἐκδηλουμένη ἐφ' ὅλων τῶν πεδίων. Εἶναι ἡ Ντάϊβα-Πρακρίτη, ἡ ἐνέργεια τοῦ Λόγου. Εἰς τό ἀντικειμενικόν Σύμπαν, ὁ ἠλεκτρισμός εἶναι μία τῶν μορφῶν δραστηριότητος τοῦ Φόχατ. Εἶναι αὐτό πού προκαλεῖ ἐντός τοῦ Κοίλου, τάς πομφόλυγας αἱ ὁποῖαι συμπυκνοῦνται πρός ἀποτέλεσιν τῶν ἀτόμων. Εἶναι ὁ παράγων πού συνδέει ἀρρήκτως τό πνεῦμα μετά τῆς ὑποστάσεως (SUBSTANCE). Εἶναι ὁ ἵππος τοῦ ὀχήματος, οὗτινος ἡ σκέψις εἶναι

ἡ ἡνίοχος. Περαιτέρω καλεῖται τό πρωταρχικόν Φῶς, ἡ παντα-χοῦ παροῦσα ἐνέργεια, ἡ οἰκουμενική ζωϊκή δύναμις, ἡ ἀδιαλείπτως φθείρουσα καί ἀναγενῶσα δύναμις. Ἐπίσης ἡ δρῶσα (ἄρρην) δύναμις ἐν τῇ Φύσει.

Εἰς τόν Ἐσωτερισμόν εἶναι Φῶχατ ἡ παγκόσμιος, ἐνεργός ζῶσα δύναμις ἡ ὁποία εἶναι συγχρόνως αἰτία καί ἀποτέλεσμα. (RHEA. A.BESANT, Μελέτη ἐπί τῆς Συνειδήσεως)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΑΣΣΙΖΗΣ. (Ἅγιος). 1181 -1226.- Ἰταλός μοναχός, ἀπόστολος καί ἀσκητής, ὁραματιστής καί μυστικιστής. Ἐκπλου-σίων γονέων, ἔζη πολυτελῶς κατά τήν νεότητά του, ἀγαπῶν τάς διασκεδάσεις καί τάς μάχας. 24ετής μετέβαλεν αἰφνιδίως χαρακτῆρα, ἐξ ἀφορμῆς ἀσθενείας ἣν ἐδοκίμασε καί ὁραμάτων τά ὁποῖα ἔσχε, καθώς καί ἐκ τῆς ἐντυπώσεως ἣν ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς θέας λεπρῶν. Παραιτηθείς παντός πλούτου, ἐτράπη πρός τόν ταπεινόν βίον, κερδίζων τά πρός τό ζῆν ἀπαραίτητα διά τῆς χειρωνακτικῆς του ἐργασίας καί διδάσκων τήν ἀκτημοσύνην, πενίαν, ταπεινοφροσύνην καί εὐθυμον ἀγάπην τῆς Φύσεως καί ὅλων τῶν πλασμάτων τῆς Γῆς (φυτῶν, ζώων, ἀνθρώπων).

Τό παράδειγμά του ἠκολούθησαν καί ἄλλοι, ὀνομασθέντες "ἐλάσσονες ἀδελφοί", περιερχόμενοι τόν κόσμον, διδάσκοντες - κυρίως διά τοῦ ἰδίου παραδείγματος- τήν πενίαν καί ἀγάπην. Σύν τῷ χρόνῳ, ἐξ αὐτῶν διεμορφώθη τό Τάγμα τῶν Φραγκισκανῶν, ἐγκαταλείψαν τάς περί ἀκτημοσύνης διδασκαλίας τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Κατά τήν παράδοσιν, ἔσχε, δύο ἔτη πρό τοῦ θανάτου του, τό περίφημον ὅραμα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἐσταυρωμένου, αἱμάσσων ἔκτοτε ὁ ἴδιος εἰς τάς χεῖρας, τούς πόδας καί τήν πλευράν. Ἔγραφε μεταξύ ἄλλων καί τόν περίφημον " Ὕμνον πρός τόν ἀδελφόν Ἥλιον", δεῖγμα τῆς τρυφερᾶς, ποιητικῆς καί συναισθηματικῆς του ψυχῆς.-
Βιβλιογρ.Κ. Μελισσαροπούλου, Ἀποκρύφ.-Μυστικισμός, 64, Fr. Schuon, Les Vertus Spirituelles selon Francois d' Assise, ἐν "Etudes Traditionnelles" 1953,114.-

ΦΡΑΝΚ (ADOLPHE FRANCK). γεν. 9.10.1809 + 10.4.1893 Γάλλος φιλόσοφος. Ἐντριβής τῆς Ἰουδαϊκῆς φιλοσοφίας καί ἰδιαι-

τέρως τῆς Καββάλας. Ὁ Φράνκ ἐπεδόθη μέ σοβαρότητα εἰς τήν σπουδήν τῆς Καββάλας καί δή ἐξ ἐπόψεως τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας καί τῆς ἀκαδημαϊκῆς κριτικῆς.
Ἔργα: La Kabbale, Ou la Philosophie Religieuse des Hebreux, Paris 1843, 1892. <γερμαν. μτφρ. ὑπό Jelinek, Λειψ. 1844
-La Philosophie Mystique en France a la Fin du 18 Siecle Paris 1866
-Dictionnaire des Sciences Philosophiques, 1843, 1875

ΦΡΑΝΚΙΣΤΑΙ (FRANKISTE). Οὕτω καλοῦνται οἱ ὀπαδοί τοῦ Ἰακώβου Φράνκ, ἑνός Ἰουδαίου καββαλιστοῦ ὅστις ἐξαίρεσιν πρός τάς ἄλλας Ἰουδαϊκάς αἱρέσεις, περιελάμβανε μεταξύ τῶν μαθητῶν του ὄχι μόνον Ἑβραίους, ἀλλά καί χριστιανούς καί μουσουλμάνους, συγκεντρωμένους εἰς μίαν ὀργάνωσιν αὐστηρῶς μυστικήν.

Ὁ Ἰάκωβος Φράνκ εἶχεν ὡς πραγματικόν ὄνομα Γιάνκιελ Λάϊμποβιτς (1720-1791). Πνεῦμα ἀνήσυχον, περιπετειῶδες, ἀλλά πεπροικισμένος μέ πειστικήν εὐγλωττίαν, ἀνεχώρησεν εἰς ἐφηβικήν ἡλικίαν διά Θεσσαλονίκην ὅπου ἔλαβε τήν μύησιν μιᾶς αἱρέσεως Ἰουδαιο-Ἰσλαμικῆς τῶν DENMEUX, ἤτοι τῶν πιστῶν εἰς τήν μεσσιανικήν ἀποστολήν τοῦ Σαμπατάϊ-Ζέβι. Ἔγινε μυστικά μουσουλμάνος καί ἔκτοτε ἔλαβε τό μυστικόν ὄνομα τοῦ Ἰακώβου Φράνκ.

Ἐξ οἰκογενειακῆς παραδόσεως ἐγνώριζε καλῶς τήν Καββάλαν καί ἰδίως τήν μαγικήν τοιαύτην. Ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης ἀναχωρεῖ διά τήν Πολωνίαν καί Βαλαχίαν ὅπου διδάσκει εἰς τάς συναγωγάς, ἐπισύρων τόν ἀποτροπιασμόν τῶν ὀρθοδόξων ραββίνων. Διεκήρυττεν μίαν διδασκαλίαν ὄχι μόνον αἱρετικήν, ἀλλά καί σκανδαλώδη. Ὑποστήριζεν ὅτι ἦτο ὁ ὑπό τοῦ Ἡσαΐα προφητευθείς Μεσσίας, ἀφοῦ προηγουμένως, κατά τάς προηγουμένας του ἐνσαρκώσεις εἶχεν ὑπάρξει ὡς βασιλεύς Δαυΐδ, ὡς προφήτης Ἠλίας, ὡς Μωάμεθ καί τέλος ὡς Σαμπατάϊ - Ζέβι. Ἡ πυρίνη του γλῶσσα καί κάποια μυστική διδασκαλία, προσήλκυσε περί αὐτόν ἀριθμόν τινα μαθητῶν οἱ ὁποῖοι τόν ἀπεκάλουν Ἁγιώτατον Κύριον καί τοῦ ἀπέδιδον θαύματα. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς νυκτερινάς συγκεντρώσεις, ὑπό τό πρόσχημα ὅτι ἐλάτρευον τήν Σεκινάχ, οἱ φραγκιστοί ἐπεδίδοντο εἰς ὄργια. Οἱ εὐλα-

βεῖς Ἰουδαῖοι τούς κατεσκόπευσαν καί ἀνεκάλυψαν ὅτι ἐτέλουν τρομερά ἁμαρτήματα: σοδομία, λατρείαν γυμνῶν γυναικῶν, τό ἁμάρτημα τοῦ ONAN, δηλ. διέσπειρον τό σπέρμα των κατά γῆς (Γέν.38). Εἰς σχετικάς ἀνακρίσεις ὁ Φράνκ παραδέχθη ὅτι ἐνήργει οὕτω ἀκολουθῶν ἔν χωρίον τοῦ Ζοχάρ.

Ὁ Φράνκ διέφυγε τό μαρτύριον καί τόν θάνατον, προσηλυτισθείς εἰς τόν καθολισμόν· οἱ πλεῖστοι τῶν ὀπαδῶν του τόν ἐμιμήθησαν. Μετ'οὐ πολύ ὅμως ἡ καθολική ἱεραρχία ἐσχημάτισεν ἀμφιβολίας περί τῆς εἰλικρινείας τῆς πίστεώς του. Ἐνεκλείσθη εἰς τάς φυλακάς ἐπί 13 ἔτη ἀπηλευθερώθη μόλις τό 1771 ὑπό τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων, καταλαβόντων τήν Πολωνίαν. Ἐκέρδισε τήν ἐλευθερίαν του προσηλυτισθείς εἰς τήν ὀρθοδοξίαν.

Ὑποστηριζόμενος ὑπό τῆς τσαρίνας Αἰκατερίνης ΙΙ, ἐπεσκέφθη πολυαρίθμους ἰουδαϊκάς κοινότητας καί ἔφθασε μάλιστα μέχρι τῆς Ρηνανίας. Παρουσίαζε τήν θυγατέρα του ὡς τήν ἐνσάρκωσιν τῆς Σεκινάχ καί ἐξηκολούθησε νά ἐπιδίδεται εἰς τούς ἀνηθικούς τύπους του. Ἀπέθανεν ὑπό συνθήκας μυστηριώδεις, ἀλλ'οἱ μαθηταί του, μεταξύ τῶν ὁποίων καί γυναῖκες, παρέμειναν πιστοί εἰς τάς διδασκαλίας του.

Βιβλιογρ. Miers. H. Serouya, La Kabbale, Paris 1957.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Β΄ ὁ Μέγας. Βασιλεύς τῆς Πρωσίας, ὁ ἐπονομασθείς Μέγας. Γεν. Ἰανουάρ. 1712 + Αὔγ. 1785. Ἐμυήθη εἰς τόν Ε.Τ. εἰς Μπρούνσβικ τήν 14 Αὐγ. 1738, δύο ἔτη πρίν ἀνέλθη ἐπί τοῦ θρόνου. Ὁ Μπίλφελντ, ὅστις εἶναι ἡ μόνη ἀξιόπιστος πηγή περί τοῦ Φ. ὡς Τέκτονος , περιγράφει τήν μύησίν του καί ἀναφέρει ὅτι ὁ βασιλεύς τήν 20.6.1740 ἵδρυσε Στοάν εἰς Σαρλόττεμπουργκ καί ὡς Σεβ. ἐμύησε τόν ἀδελφόν του Πρίγκηπα Γουλιέλμον τῆς Πρωσίας, τόν Μάργράβον Κάρολον τοῦ Βραδεμβούργου καί τόν Δοῦκα τοῦ Χόλστάϊν Φρειδερίκον Γουλιέλμον.

Τό 1774 ἐγένετο προστάτης τῆς Ἐθν. Μεγ. Στοᾶς τῆς Γερμανίας καί ἐνέκρινεν ἐπισήμως τήν συνθήκην μετά τῆς Μεγ. Στοᾶς τῆς Ἀγγλίας. Τό γεγονός τῆς ἱδρύσεως ὑπό τοῦ Φ. τοῦ μεγάλου τοῦ Α.Α.Σ.Τ. ἠμφισβητήθη ὑπό τινων τεκτόνων συγγραφέων, ἐνῶ ἀντιθέτως ὑπεστηρίχθη ὑπό ἄλλων.-(Λάσκρ.771)

20. Joh. Gottlieb Fichte

ΦΡΕΙΖΕΡ (SIR JAMES GEORG FRAZER). 1854 -1941. Διάσημος Ἄγγλος ἐθνολόγος καί ἀνθρωπολόγος, τοῦ ὁποίου τά ἔργα παλαιότερα ἐκτιμῶνται ὑπό τῶν ἐσωτεριστῶν.
Ἔργα: The Golden Bough (γαλλ. Le Rameau d'Or, γερμ. Der Goldene Zweig, Λειψ. 1928)
-Mensch, Gott & Unsterblichkeit, 1932
-Folklore in thw Old Testament 1918

ΦΡΕΝΟΛΟΓΙΑ.- Διαγνωστική τέχνη βάσει τῆς μορφῆς τοῦ κρανίου, ἐδραιωθεῖσα ὑπό τοῦ γερμ. ἰατροῦ GALL (1758-1828). Χρησιμοποιεῖται πρός διάγνωσιν τοῦ χαρακτῆρος ἑνός ἀτόμου, ἀλλά καί κυρίως τῶν νοσηρῶν του προδιαθέσεων. Ὁ Ἔκτωρ DURVILLE, ὅστις ἐνέκυψεν ἰδιαιτέρως εἰς τήν τελευταίαν ταύτην ἐφαρμογήν τῆς Φ. διατείνεται ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τάς προεξοχάς τοῦ κρανίου ἀντίστοιχα κέντρα τῶν κινητικῶν καί αἰσθητικῶν νεύρων τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Πρεσβεύει ὁ ἐν λόγῳ ἐρευνητής ὅτι διά καταμετρήσεως τῆς θερμοκρασίας τῶν ἐν λόγῳ κέντρων ἐπί τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς, δύναται ὁ ἰατρόσοφος νά διαγνώσῃ σχεδόν πάσας τάς ἀσθενείας, χωρίς νά ἐρωτήσῃ τόν ἀσθενῆ. Παρέχονται πρός τοῦτο διάφορα διαγράμματα τῶν φρενολογικῶν κέντρων κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον λεπτομερῆ.-
Βιβλιογρ. Miers (ὅπου λεπτομερές διάγραμμα τῶν κέντρων).
Π. Γράβιγγερ, Ἰατροσοφική διάγνωσις τῶν ἀσθενειῶν, 41.
R.R.Noel, Grundzuge der Phrenologie oder Anleitung zum Studium dieser Wissenschaft, Δρέσδη 1842.
J.M.Ragon, Mac. Occulte 104. Muller, Mazdaznan Therapie.

ΦΡΗΝ (ἑλλ.). Ἡ καρδία, ὡς ἕδρα τῶν συναισθημάτων καί τῶν παθῶν, παρ' ἀρχαίοις Ἕλλησιν.

ΦΡΙΤΣΕ (DR HERBERT FRITSCHE). γεν. 14.6.1911 Βρλ + 20.6.1960
Μόναχον. Γνωστός καί λίαν δραστήριος ἐσωτεριστής καί συγγραφεύς. Ἀντίπαλος τοῦ R.STEINER, ὀπαδός τῆς Θεοσοφίας τῆς A.BESANT. Πρακτικός ψυχολόγος καί ἐπί ἔτη Γραμματεύς τοῦ Ἐσωτερικοῦ κύκλου ἐρευνῶν τῆς "Γερμανικῆς Ἐτ. ἐπιστημ. Ἀπορρήτου". Ἀπό τοῦ 1933 μέχρι τοῦ 1941 ἐκδότης τοῦ ἀπορρητιστικοῦ περιοδικοῦ "DIE SÄULE". Ἐπί κεφαλῆς τῆς Γνω-

στικῆς -καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Γερμανίᾳ. Διάδοχος τοῦ KRUMM-HELLER (+1949) ὡς Μέγ. Διδ. τῆς FRATERNITAS ROSICRUCIANA ANTIQUA. Μυστικόν ὄνομα εἰς τόν Θ O.T.O." Βασίλειος". Εἷς τῶν τελευταίων πρωτοπόρων τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε τό χάρισμα ἐσωτερικῶν βιωμάτων καί συγχρόνως ἀκαδημαϊκῆς μορφώσεως.

Ἔργα: Iatrosophie, Λειψία 1937. Der Erstgeborene, Βρλ 1941
-Die Unbekannten Gesundheiten. Die Weisheit des Maha-Rishi. Hahnemann, Die Idee & Wirklichkeit der Homöopathie. Sinn & Geheimnis des Jahres Laufs.
-Erlösung Durch die Schlange.
-Tiefseele & Schöpfungs Geheimnis, Λειψία 1940
-Aug. Strindberg, Gustav Meyrink, Kurt Aram: 3 Magische Dichter & Deuter, Πράγα 1935.

ΦROYNT (SIGMUND FREUD). 1856-1939. Αὐστριακός ἰατρός καί ψυχολόγος. Ἱδρυτής τῆς Ψυχοαναλύσεως ἐπί τῇ βάσει στοιχείων τοῦ Βουδδισμοῦ. Εἷς ἀληθινός Θεραπευτής διά τοῦ πνεύματος, συγγράφας περί τά 200 ἔργα. Τά ἅπαντά του περιλαμβάνονται σήμερον εἰς 17 Τόμους.

Ἡ ἀναλυτική του μέθοδος τῆς ψυχοθεραπείας, ἥτις ἀνακαλύπτει ἀσυνειδήτους παθογόνους ψυχικάς ἑστίας, στηρίζεται ἐπί ἐκτεταμένης θεωρίας τῶν ἀνθρωπίνων ὁρμῶν, εἰς τό ἐπίκεντρον τῶν ὁποίων εὑρηται ἡ γενετήσιος ὁρμή (LIBIDO).

Αἱ ψυχοαναλυτικαί μέθοδοι τοῦ Φ. ἐδημιούργησαν εἰδικήν ψυχοπαθολογίαν, ἀλλά καί εἶδος ψυχώσεως παρά ταῖς μάζαις. Πολλοί σοβαροί Ἐσωτεριστα, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ RENE GUENON, ὑποβάλλουν εἰς αὐστηράν κριτικήν τάς ψυχαναλυτικάς μεθόδους, ὄχι μόνον τοῦ Φ. ἀλλά καί τῶν διαδόχων του ADLER, JUNG κ.ἄ.

Εἰς τήν Γερμανίαν ὁ Φ. ἐγένετο μόλις μετά τόν β΄παγκόσμιον πόλεμον γνωστός.

Ἔργα: Massenpsychologie & ich Analyse , 1923
-Zur Psychopathologie des Altagslebens 1924
-Die Traumdeutung , 1900 κ.ἄ.π.

Βιβλιογρ. Karl König, Die Schicksale des S. Freuds und

+ Josef Breuers
-Stefan Zweig, Mental Healers, N.Y. 1932 (γερμ. Die Heilung durch den Geit, 193 .

ΦΥΓΑΙΡΟΝ (DR Λουδοβ. FUGAIRON, ψευδών. DR NORIAGOF) Γάλλος ἐρευνητής τῶν ψυχικῶν φαινομένων καί ἰδίως τῶν θεραπειῶν τῆς Λούρδης, εἰς τάς ὁποίας ἀφιέρωσεν ἴδιον ἔργον ὅπου, παραμερίζων τάς ἀκρότητας τῆς καθολ. Ἐκκλησίας, ὅσον καί τῆς ἐπισήμου Ἐπιστήμης, προσπαθεῖ νά ἐξηγήσῃ τά ἐπιτεύγματα βάσει ἀποκρυφολογικῶν δεδομένων.

Ἔργα: -Notre Dame de Lourdes et la Science Occult Paris 1898

-Essai sur les Phenomens Electriques des Etres Vivants Paris 1894.

ΦΥΛΑΙ (RASSEN). Οἱ ἀνθρωπολόγοι διαιροῦν τήν ἀνθρωπότητα εἰς 4 ἤ 5 φυλάς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τούς κυρίους ἀνθρωπίνους τύπους.

Ἀπό Θεοσοφικῆς ἀπόψεως αἱ Φυλαί ἔχουν τελείως ἄλλην σημασίαν ἀπό τήν βέβηλον ἀντίληψιν. Κατ' αὐτήν αἱ φ. εἶναι αἱ βαθμίδες ἐξελίξεως ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Ὡς ἀρχαιότερα φ. ἀναφέρονται οἱ Λεμούριοι, μετά τούς ὁποίους ἔπονται οἱ Ἀτλάντειοι καί εἶτα οἱ Ἀρεῖοι. Δύο ἄλλαι φ. πρόκειται ἀκόμη νά ἀκολουθήσουν. Διά νά φθάσουν εἰς τόν ἱερόν ἀριθμόν 7, οἱ Θεόσοφοι παραδέχονται τήν ὕπαρξιν 2 ἀκόμη φ., αἱ ὁποῖαι προηγήθησαν τῶν Λεμουρίων, εἶναι δέ οὗτοι οἱ Πολικαί καί οἱ Ὑπερβόρειοι, περί τῶν ὁποίων ἄλλως τε πενιχρῶς ταί πληροφορίαι δίδονται ὑπό τῶν Θεοσόφων, Κάθε μία τῶν 7 Ριζῶν, ὑποδιαιρεῖται εἰς 7 Ὑπο-Φυλάς. Ἡ θεωρία αὕτη περί Φυλῶν ἐμφανίζεται τό πρῶτον παρά τῇ H.P.B., κατόπιν εἰς τόν LEADBEATER καί ἐν συνεχείᾳ εἰς τόν R.STEINER καί τόν MAX HEINDEL. Κατά τούς τελευταίους τούτους ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή, διαρκούσης τῆς ἐξελίξεώς της κατά μῆκος ἑνός Γύρου (DONDE) ἐπί τοῦ ἰδίου πλανήτου διέρχεται δι' ἑπτά διαδοχικῶν τύπων οἱ ὁποῖοι εἶναι αἱ Ρίζαι-Φυλαί. Ὑπάρχουν ἑπτά φυλαί καθ' ἑκάστον Γύρον, ἑκάστη δέ ἐξελίσσεται κυρίως καί ὄχι ἀποκλειστικῶς ἐπί μιᾶς ἠπείρου ποῦ τῆς εἶναι ἰδία. Ἡ πρώτη ἀνθρ. φ. (ἡ Ἀδαμική) ἔδει νά εἶναι ἀστρική, κεκτημένη μόναν τῆς αἰσ-

θήσεως τῆς ἀκοῆς· ἡ δευτέρα (Ὑπερβόρειος) ἐκέκτητο αἰθερικόν σῶμα καί κατεῖχε τήν ἀφήν συγχρόνως μετά τῆς ἀκοῆς· ἡ τρίτη (Λεμούριος) ἦτο πεπροικισμένη διά φυσικοῦ σώματος, ὁ διαχωρισμός δέ τῶν γενῶν ἔλαβε χώραν κατά τό μέσον τῆς ἐβδόμης ρίζης της (αἱ μαῦραι φυλαί κατάγονται ἐκ τῶν Λεμουρίων)· ἡ τετάρτη (Ἀτλαντική) ἀφῆκεν ὡς ἀπογόνους τούς Ταρτάρους, τούς Κινέζους καί τούς Μογγόλους· ἀποτελεῖ καί σήμερον τό μέγιστον τμῆμα τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτου. Ἡ πέμπτη (Ἀρεία) εἶναι ἐκείνη πού ἀνήκομεν. Ἡ ἕκτη καί ἑβδόμη θά ἐμφανισθοῦν εἰς τό ἀπώτερον μέλλον.

Βιβλιογρ: Tanon, Theosophie et Science 308-353. Rhea. D.S. III 338. Le Cler, 25 Leçons 136, 142.

ΦΥΛΑΙ ΙΣΡΑΗΛ. Κατά τήν Π.Δ. ὁ ἑβραϊκός λαός ἀποτελεῖται ἀπό 12 Φυλάς μέ ἐπί κεφαλῆς διαφόρους Πατριάρχας. Τά ὀνόματα ἐν τούτοις διαφέρουν εἰς τά διάφορα χωρία τῆς Βίβλου καί οὕτω δίδονται διάφοροι κατατάξεις. Εἰς τόν Ἀποκρυφισμόν αἱ Φυλαί τοῦ Ἰσραήλ ἔχουν μᾶλλον συμβολικήν σημασίαν καί φέρονται εἰς σχέσιν μέ τούς ζωδιακούς ἀστερισμούς καί μέ τούς πολυτίμους λίθους.

Κατά τόν Ἡσαΐαν 48,31-34 καί τήν Ἀποκάλ. 21,12 ἐπί τῶν πυλῶν τῆς Νέας Ἰερουσαλήμ ὑπῆρχον χαραγμένα τά ὀνόματα τῶν Φ.τ.Ἰ. ὡς ἑξῆς:

3 πρός Βορρᾶν: Ρουβήν, Ἰούδας, Λευΐ
3 πρός Ἀνατολάς: Ἰωσήφ, Βενιαμίν, Δάν
3 πρός Νότον: Συμεών, Ἰσάχαρ, Ζαβουλών
3 πρός Δυσμάς: Γάδ, Ἀσσήρ, Νεφθαλί.

ΦΥΛΑΚΤΗΡΙΟΝ (AMULETUM). Ἐκ τοῦ λατ. AMULETUM (παρά Πλινίῳ) ἴσον ἀποτρέπω, ἐξορκίζω. Συνοπτική ἔννοια διά παντοειδῆ ἀντικείμενα τά ὁποῖα φορεῖνται καί ἐκ τῶν ὁποίων, πιστεύεται καί προσδοκᾶται προφύλαξις ἀπό μέρους ἀτυχημάτων. Τό Φ. ἐπομένως ἐνεργεῖ παθητικῶς, ὑπερασπιστικῶς (Θ Ἔμβλημα, Τέλεσμα, Φετιχισμός). Γενικῶς τό Φ. εἶναι ὑλικόν σῶμα ἐπί τοῦ ὁποίου χαράσσονται εἰκόνες, χαράκτῆρες ἤ ἕν λόγιον, τό ὁποῖον συνήθως ἀνάρτᾶται ἀπό τοῦ λαιμοῦ. Ὑπάρχει καί τό ἑλλ. "χαΐμαλί" ἀνάλογον πρός τό Φ. τοῦ ὁποίου ἡ καταγωγή φαίνεται

Κρανιοσκοπία
Ὑλική ἰδιοσυστασία

Κρανιοσκοπία
Διανοητική ἰδιοσυστασία

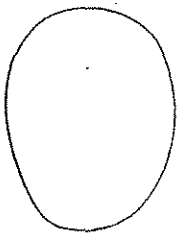

Κρανιοσκοπία
Πνευματική ἰδιοσυστασία

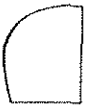

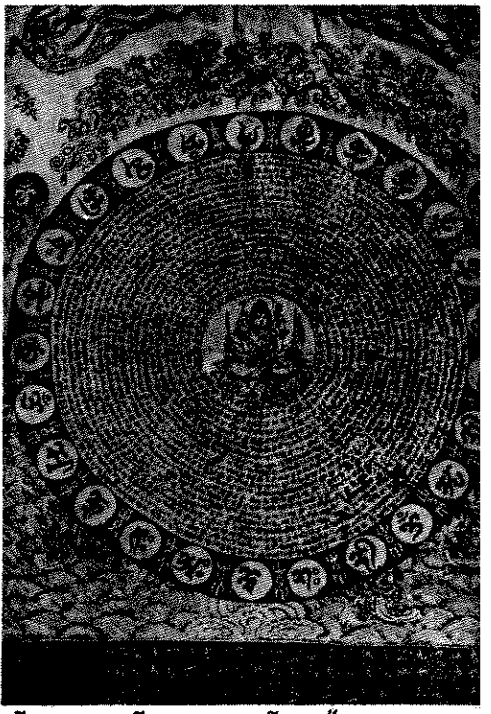

Πίστις εἰς τὴν δύναμιν τῶν μαγικῶν συνταγῶν, ὅπως φυλακτήρια, ἐπέζησεν καὶ εἰς τὰς πλέον προηγμένας κοινωνίας. Τοῦτο ἰσχύει καὶ διὰ τὰς μεγάλας παγκοσμίους θρησκείας αἱ ὁποῖαι φυσικώτατα περιέλαβον τὴν πίστιν αὐτὴν εἰς τὴν "κοσμοθεωρίαν των", ἐνῷ ταυτοχρόνως ἐχρησιμοποίησαν πρὸς ἴδιον ὄφελος τὴν ἰσχὺν τοῦ ἐθίμου τούτου ἐπὶ τοῦ νοὸς τοῦ λαοῦ. Ἄμεσα παραδείγματα δύνανται νὰ διαπιστωθοῦν εἴς τινας φράσεις χρησιμοποιουμένας εἰς τὸ καθολικὸν Βάπτισμα ἢ εἰς τὰ Τυπικὰ τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος. Ἀνωτέρω φυλακτήριον (508) καὶ κινεζικὴ συνταγὴ μαγικῆς ἐπικλήσεως (509). Εἰς ἀμφότερα τὸ δωρούμενον εἶναι ἡ εὐτυχία.-

νά εἶναι ἀραβική (χαμαήλ ἴσον ἀναρτήρ ξίφους, κορδόνι τοῦ λαιμοῦ).

Τά ἀρχαιότερα Φ. ἀπαντῶνται εἰς τήν Αἴγυπτον, ὅπου συνήθως εἶχον τήν μορφήν τοῦ Ω σκαραβαίου. Ἡ Π.Δ. ἀπηγόρευε τήν χρῆσιν τοιούτων ἀντικειμένων αὐστηρότατα, ἄν καί παρά τοῖς Ἰουδαίοις πολλαχῶς ἐχρησιμευον ὡς κοσμήματα ἤ μαγικά μέσα: οὕτω σκουλαρίκια τά ὁποῖα ὁ Ἰακώβ ἀφαιρεῖ ἀπό τούς ἰδικούς του καί ἐνταφιάζει, οἱ μικροί μηνίσκοι τούς ὁποίους καί σήμερον ἀκόμη φοροῦν εἰς τά ὦτα αἱ γυναῖκες τῆς Ἀνατολῆς κ.ἄ. Ἀντιθέτως τά Ζεζίτ καί τά Τεφιλίν δηλ. αἱ κροσσοί καί δερμάτιναι πόρπαι μέ ρητά ἀπό τήν Βίβλον τά ὁποῖα ὁ παλαιός πιστός Ἑβραῖος, φέρει ἐπ' αὐτοῦ ἐπί περγαμηνῆς, δέν εἶναι Φ. ἀλλ' ὑπομιμήσκουν εἰς προσευχήν πρός τόν Θεόν. Ἐπίσης σταυροί καί ἄλλα σύμβολα τά ὁποῖα ἔφερον καί φέρουν οἱ Χριστιανοί ἐπί τοῦ στήθους, πρέπει αὐστηρῶς νά ἀντιδιαστηλοῦν ἀπό τά Φ.

Δεισιδαίμονα μαγικά μέσα ἦσαν ἀνέκαθεν ἀπηγορευμένα, ἄν καί πολλά διεισέδυσαν εἰς τόν Χριστιανισμόν. Συχνά π.χ. ἔφερον ἀπό τοῦ λαιμοῦ ἀνηρτημένα τεμάχια περγαμηνῆς μέ τήν ἀρχήν τοῦ κατά Ἰωάν. Εὐαγγελίου, ἐναντίον ἀσθενείας καί ἀτυχήματος. Ἐπειδή ταῦτα κατεσκευάζοντο ὑπό κερδοσκόπων ἱερωμένων, ἀνέκαθεν ἡ ἐκκλησία τά κατεδίκασε. Ἡ χρῆσις τῶν Φ. κατεδικάσθη ἐπισήμως κατά τήν Σύνοδον τῆς Λαοδικείας κατά τόν 4ον αἰ., ὑπό τοῦ Γρηγορίου ΙΙ τό 721 καί ὑπό τοῦ Καρολομάγνου εἰς τό Τούρ. Παρ' ὅλα ταῦτα μέχρι σήμερον χρησιμοποιοῦνται τόσον ἐπί τῶν ἀνθρώπων (στρατιωτῶν ἐκκινούντων διά τό μέτωπον) ὅσον καί ἐπί ζώων πρός προφύλαξις ἀπό τῆς Μαγγανείας καί τῆς Βασκανίας.

Βιβλιογρ. Miers .Π. Γράβιγγερ, Φαρμακοσ. ΙΙΙ 157. Idem, Μ.Ψ.Θ.97. Idem .Ἐπ. Δονήσεων 186, 189. Γ. Σκλιᾶ, Μαγ. τετράγωνα, ἐν "Πραγμ. & Μελ. Τ. ΙΙΙ, 1,2. Papus, Ἀνθρωπογν. 154. El. Levi ,Τυπικόν 67. Marques-riviere, Amulettes 359. Allendy, Paracelse, 124. Peuckert, Paracelsus 49. Tanon 153. Castiglioni, 85. Chochod, Occ. 34." Psychic Magazine, Juillet 1925. Contenau 233...M. Riviere, 88, 8, 30, 47. 34, 74, 112, 155, 142, 149, 151, 164, 182, 191, 194, 224, 202.

-Κατασκευή: Papus ,Συνθ. Ἀνθρωπογν. 154.
-Καθιέρωσις, Συνθ. Ἀνθρωπογν. 155.
L.Hausmann-Kriss-Rettenbeck, AM. & Talismane,Μόναχ.1966
- Surya,Sympathie, Mumia,Amulette.
- Winckelmann, Geheimmis der Talismane & Amuletten
- R.Kriss, Amul. und Beschwörungen.-

ΦΥΛΑΞ ΤΟΥ ΚΑΤΩΦΛΙΟΥ(GARDIEN DU SEUIL). Ὅλαι αἱ Παραδόσεις προσπαθοῦν νά καταστήσουν τόν νεόφυτον προσεκτικόν ἀπέναντι τῶν κινδύνων ἐκ μέρους τοῦ Φ.τ.Κ. Εἶναι οὗτος ἕν ὄν, εἷς δαίμων ἤ μία ζωογονηθεῖσα ἀντίθρασις; Ὅπως καί ἄν ἔχῃ τό πρᾶγμα ἀντιτίθεται οὗτος εἰς τήν εἴσοδον τοῦ ἀναζητητοῦ εἰς τόν ἀόρατον κόσμον καί ἀσκεῖ ἀγῶνα μέχρις ἐσχάτων. Ὅστις τόν κατανικᾷ κερδίζει μίαν νίκην ἡ ὁποία τοῦ ἀνοίγει τάς πύλας τῆς Γνώσεως. Ὅστις ὅμως κατανικᾶται ὑπ' αὐτοῦ διατρέχει τόν κίνδυνον τῆς παραφροσύνης ἤ τοῦ θανάτου.

Ὁ BULWER-LYTTON εἰς τό μυθιστόρημά του "Ζανόνι" ἀφιερώνει μίαν συναρπαστικήν σελίδα σχετικῶς μέ τήν ἐμφάνισιν τοῦ Φ.τ.Κ. Ἐκεῖθεν φαίνεται ὅτι τό παρέλαβεν ἡ Θ.Ε. καί ἡ Ἀνθρωποσοφία. Ἀπό τήν στενήν σημασίαν ἀναφέρεται ὁ ὅρος εἰς ἐκεῖνο πού ἡ H.P.B. ἀποκαλεῖ "μερικά κακόβουλα ἀστρικά εἴδωλα τῶν τεθνώτων. Ὑπάρχει ὅμως καί ἄλλη τις σημασία κατά τήν ὁποίαν οἱ "φύλακες" διαφυλάσσουν τό κατῶφλιον τό ὁποῖον ὁ προς μύησιν δέον νά ὑπερσκελίσῃ πρίν ἤ καταστῇ ἱκανός νά ἀχθῇ εἰς ἀνώτερον βαθμόν μυήσεως. Ὑπό τήν ἔννοιαν ταύτην πρόκειται περί τοῦ ἰδίου Ἐγώ τοῦ ὑποψηφίου, τό ὁποῖον ἐνεργεῖ ἀντιθραστικῶς. Εἰς τήν περίπτωσιν ἑπομένως ταύτην δέν πρόκειται περί ξένων, ἀνεξαρτήτων ὀντοτήτων, αἱ ὁποῖαι παρακωλύουν τήν διέλευσιν, ὅπως ἀναφέρεται ὑπό τοῦ Στάϊνερ.

Κατά τήν Σχολήν Θ Ἀρκάν εἶναι ἡ προσωπικότης ἤ τό κατώτερον Ἐγώ. Τό ἄθροισμα ὅλων τῶν ταπεινῶν σκέψεων, αἱ ὁποῖαι κατεστρατήγησαν τόν νόμον τῆς Ἀδελφοσύνης, ἀπό τότε πού οἱ ἄνθρωποι εὑρίσκονται ἐπί τῶν βαθμίδων τῆς ἐξελίξεως.
Βιβλιογρ.R.Steiner , Ἡ Μύησις, Ἀθῆναι Β.ΣΦΙΓΓΟΣ,138,147
Miers. D.S.VI 235, 251. "Voile d'Isis" 1923, 227.

ΦΥΣΙΟΝ. Βλ. Περίαπτον, Φυλακτήριον.

ΦΥΡΑΜΑ. Ἑρμητικῶς: Εἶναι οὐσία τις σταθερά ἤτις μιγνυομένη μετά τοῦ ὑδραργύρου, προκαλεῖ εἰς αὐτόν τό φαινόμενον τῆς Ζυμώσεως καί τοῦ προσδίδει τήν ἰδίαν αὐτῆς φύσιν, ὅπως ἡ ζύμη μεταβάλλει τήν σύστασιν τοῦ ἄρτου ἤ τοῦ ζύθου. Ὡς τοιαύτην δέ αὐτήν ἐθεώρησαν οἱ φιλόσοφοι τό ἐρυθρόν θεῖον ἤ ἤτοι τήν Σελήνην αὐτῶν.

Ὁ PERNETY διακρίνει πολλῶν εἰδῶν φυράματα, διαιρούμενα εἰς ἁπλᾶ καί σύνθετα. Ἁπλᾶ εἶναι τά ὁμοιογενῆ καί ἄνευ προσμίξεων, ὡς τά στοιχεῖα καί αἱ ἐκ τῶν σωμάτων ἐξαχνωθεῖσαι φυχαί. τά σύνθετα εἶναι τά ἀναμειχθέντα μέ ἄλλα φυράματα, ὡς εἶναι τά ἀναχθέντα εἰς θειώδη φύσιν σώματα καί τά ἡνωμένα μετά τοῦ ἁλατος αὐτῶν. Ἐάν ὅμως ἀγνοοῦμεν τόν τρόπον δι' οὗ ἀνάγονται τά τέλεια μέταλλα εἰς τήν πρωταρχικήν των κατάστασιν, ἤτοι εἰς τόν ὑδράργυρον αὐτῶν, ματαίως θά ἐπιζητήσωμεν τήν ἐπιτυχίαν τοῦ Μ. Ἔργου, διότι δέν θά δυνηθῶμεν νά παραγάγωμεν οὔτε ἁπλοῦν, οὔτε σύνθετον Φ, διότι ἐν αὐτοῖς στηρίζεται τό μυστικόν τῆς παρασκευῆς τοῦ Ἐλιξηρίου.

Ἐπιπροσθέτως πρέπει νά σημειώσωμεν ὅτι ὑπάρχουν δύο εἰδῶν πρωταρχικαί ὕλαι: μία προσεχής καί μία ἀπωτέρα. Ἡ προσεχής εἶναι ὑδράργυρος, ἡ ἀπωτέρα τό ὕδωρ: ὁ ὑδράργυρος ἐν ἀρχῇ ἦτο ὕδωρ, εἶτα ἐγένετο γῆ, ἔπειτα πάλιν ὕδωρ καί τέλος ξηρόν ὕδωρ. Ἡ ἀναγωγή τῶν τελείων σωμάτων εἰς Ὑδράργυρον, εἰς τήν πρώτην δηλαδή ὕλην των, εἶναι ἁπλῶς διάλυσις ἑνός σταθεροῦ, τελείου λευκοῦ ἤ ἐρυθροῦ καί συμπαγοῦς σώματος.

Τά Φ. δέον νά παρασκευάζωνται καλῶς πρίν χρησιμοποιηθῶσι διά τήν ζύμωσιν. Ἡ προπαρασκευή αὕτη συνίσταται εἰς τό νά κάμωμεν αὐτά ὥστε νά διέλθουν διά πασῶν τῶν κυριωτέρων φάσεων τοῦ Μαγιστερίου, ἤτοι πρέπει νά ὁμοιάσουν πρῶτον πρός πεπυρακτωμένην τινα κόνιν, κατόπιν πρός διαλελυμένην, συμπεπυκνωμένην καί τέλος πρός ἐξαχνωμένην καί ἐξηρμένην κόνιν. Ὁλόκληρον τό μυστικόν συνίσταται εἰς τήν ἐπίγνωσιν τοῦ τρόπου τῆς σταθεροποιήσεως ἤτοι συμπυκνώσεως (COAGULATIO).

Ἡ τέφρα τοῦ ἀργύρου εἶναι τό φ. τοῦ Ἔργου ἐν λευκώσει καί ἡ τέφρα τοῦ χρυσοῦ, τό φ, τοῦ Ἔργου ἐν ἐρυθρώσει. Ὁ χρυσός καί ὁ ἄργυρος τῶν φιλοσόφων εἶναι τό ὕδωρ αὐτῶν, τό δέ ὕδωρ αὐτό εἶναι τό φ, τοῦ σώματος.

Δέον νά μιγνύωμεν τόν ἄργυρον μετά τοῦ ἀργύρου καί τόν χρυσόν μετά τοῦ χρυσοῦ. Ὅταν τό Μαγιστέριον φθάσῃ εἰς βαθμόν τινα τελειότητος, δέον νά προσθέσωμεν φ. ὅπερ εἶναι ὁ χρυσός, ὁπότε τό πᾶν θέλει ἀποκτήσῃ τήν ἰδίαν του φύσιν καί μεταλλικήν ὄψιν, ἐνῷ πρότερον ἦτο τελείως ἀκαθαρίστου μορφῆς. Ἀφοῦ τό μίγμα ζυμωθῇ τελείως, ἡ Λίθος καθίσταται τοσοῦτον σταθερά ὥστε ἀποκτᾶ καί αὐτή ἰδιότητας φ. καί καθίσταται ἀρχή σταθεροποιήσεως τήν ὁποίαν μεταδίδει εἰς ἅπαντα τά μέταλλα ἐφ' ὧν θέλει προβληθῇ. Ἐάν θέλωμεν νά περιορισθῶμεν εἰς τήν λεύκωσιν, δέον νά λάβωμεν ὡς φ. τήν Σελήνην.

Αὐτή αὐτη ἡ Φιλοσ.Λίθος δέν εἶναι παρά ἓν φ. τό ὁποῖον διά μικρᾶς ποσότητος παράγει μεγάλας ἐνδοατομικάς μεταβολάς, διαχωρίζει, ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι Ἀλχημισταί, τό καθαρόν ἀπό τοῦ ἀκαθάρτου, τό ἑτερογενές ἀπό τοῦ ὁμοιογενοῦς. Βλέπομεν λοιπόν ὅτι ἐσφαλμένως λέγεται ὅτι οἱ Ἀλχημισταί παρασκευάζουσι χρυσόν, διότι ἁπλῶς ἐπισπεύδουσι τήν ἐξέλιξιν τῶν οὐσιῶν βοηθεῖα καταλλήλων φ, καί ἄγουσιν αὐτάς εἰς τελειότητα εἰς ἣν καί μόναι των θά ἔφθανον διά τῶν φυσικῶν δυνάμεων ἀλλά μετά πάροδον πολύ μακροῦ χρόνου. (PERNETY)

ΦΥΡΦΟΣ. Σκανδιναυϊκή ὀνομασία τοῦ ἀγκυλωτοῦ σταυροῦ ἤτοι τῆς ⊕ Σβάστικας.

ΦΥΣΙΚΟΝ ΠΕΔΙΟΝ. Ὁ ὁρατός, σωματικός κόσμος εἰς τόν ὁποῖον ζῶμεν καί ὅλοι ἀντιλαμβανόμεθα. Τό ὑλικόν θεμέλιον τῆς ἐπταπλῆς συστάσεως τοῦ Κόσμου. Παρά τῷ Χάϊντελ, ὁ φυσικός κόσμος, ὑποδιαιρούμενος εἰς 7 ὑποβαθμίδας (περιοχάς): 3 χημικάς καί 4 αἰθερικάς. (⊕ Κόσμος)

ΦΥΣΙΚΟΝ ΣΩΜΑ. Τό κοινόν ὁρατόν εἰς πάντας σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν ζώων τό στοιχειῶδες σῶμα περιοχῶν (στερεόν, ὑγρόν καί ἀέριον) ἤτοι ἐκ τοῦ ὀρυκτοῦ βασιλείου, τό ἔρεισμα τοῦ ὅλου ὀργανισμοῦ. Παράγεται δι' αὐξήσεως. Διαιώνισις τοῦ

εἴδους καί αὔξησις εἶναι κοινά γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου, μετά τῶν ζώων καί τῶν φυτῶν. Ἡ μορφή ὅλων τῶν ζώντων ὀργανισμῶν διαιωνίζεται βάσει τῶν νόμων τῆς κληρονομικότητος· ζῶντες ὀργανισμοί πηγάζουν ἐκ ζώντων ὀργανισμῶν διά τῶν σπερμάτων. Ἡ προδίδουσα μορφήν δύναμις δύναται νά ἀποκληθῇ ζῶσα δύναμις. Τό Φ.Σ. εἶναι ὁ φορεύς ὅλων τῶν διαμορφωτικῶν στοιχείων κατά τήν παραμονήν του ἐπί τῆς Γῆς: περιλαμβάνει τόν σκελετόν, τούς μῦς, τά ὄργανα τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, μέ ὅλα τά παρελκόμενα. Εἰς τήν παλαιάν Θεοσοφίαν ἐκαλεῖτο Στοῦλα Σαρίρα. (Βλ. "Ἄνθρωπος)

Βίβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Ἐγχειρ. Ἐσωτ.Φιλοσοφίας, Τ. III
A.Besant, L'Homme et ses Corps 12. Tanon 208.
Papus, Magie 43. Idem, Συνθ. Ἀνθρωπογνωσία.-

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΟΝΙΚΗ. Συμπερασματική ἐπιστήμη ἐκ τῆς ἐμφανίσεως καί τῶν ἐκφράσεων τοῦ προσώπου. Ὁ Ροβέρτος Φλούδ (γεν. 1619) διήρεσε πρῶτος τό πρόσωπον εἰς τρεῖς ζῶνας (θείαν, φυσικήν καί ὑλικήν). Ἐπ' αὐτοῦ ἀργότερον ἐστηρίχθη ὁ Λαβάτερ καί ἀνέπτυξε τήν Φ εἰς ὁλόκληρον ἐπιστήμην, δημοσιεύσας τά Φυσιογνωμονικά Ἀποσπάσματα. Ἐκτοτε ἡ ἔρευνα δέν ἔπαυσε. Ὁ Λίχτενμπεργκ ἐχαρακτήρισε τό πρόσωπον "ὡς τό διασκεδαστικώτερον μέρος ἐπί τῆς Γῆς", ὁ δέ Σοπεγχάουερ ἔλεγε: "Ἐκεῖ δύνασαί τις νά συναντήσῃ τήν μόνην δικαιοσύνην ἐπί τῆς Γῆς, δεδομένου ὅτι τά πρόσωπα εἶναι ἀκριβῶς ὅπως οἱ ἄνθρωποι".

Εἰς τήν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἡ Φ. ἦτο ἀνέκαθεν ἀνεγνωρισμένη. Ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ζώπυρος, προέβη εἰς ὀρθήν διάγνωσιν τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ Σωκράτους. Πρῶτος ὅμως ὁ Ἀριστοτέλης συνέγραψε συστηματικόν ἔργον μέ τόν τίτλον "Φυσιογνωμικά" τό ὁποῖον μάλιστα ἐπανεξεδόθη τελευταίως (1940) ὑπό τοῦ οἴκου "Πάπυρος", Ἀθῆναι μέ κείμενον, σχόλια καί μετφρ. εἰς τήν Νεοελληνικήν ὑπό τοῦ Ἀντ.Χαλᾶ.

Ἐπί τῇ βάσει τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου ἡ Φ. εἶναι εἰς θέσιν νά διαγνώσῃ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ προσώπου εἴτε τήν Ἰδιοσυστασίαν τοῦ ἀτόμου, εἴτε τόν πλανητικόν αὐτοῦ τύπον, εἴτε ἀκόμη τόν ζωδιακόντοιοῦτον. Ἐξ ὅλων τούτων συμπεραίνονται ὅλαι αἱ ψυχολογικαί ἰδιότητες ἀκόμη καί αἱ

νοσηραί τάσεις τοῦ ὑποκειμένου.

Εἰς τά σχετικά λήμματα τοῦ παρόντος Λεξικοῦ, ἀναγράφονται οἱ φυσιογνωμικοί τύποι τῶν ἀνθρώπων (βλ. Ἥλιος, Σελήνη, Κρόνος, Ἑρμῆς κ.κ., Κριός, Ταῦρος, Δίδυμοι κ.ο.κ.)
Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Πρόγνωσις καί διάγνωσις τῶν ἀσθενειῶν. Idem, Ἀστρολογία Τ.ΙΙ. Δρακουλίδη, Φυσιογνωμία καί χαρακτήρ, Ἀθῆναι. Eugene Ledos, Traite de la Physionomie Humaine, Paris 1894, Oudin. A. Desbarolles, Revelations Completes. Ragon, Mac. Occ. 98. " Voile" 1925, 43. F. Jagot, Traite Pratique des Sciences Occultes. Ely Star, Etude 221. Paracelsus, II 230, 271, 806, 235, IV 465, IV 544. Lavater, Précis de l'Art de Connaitre les Hommes par les Traits du Visage, 6 ἔκδοσις, Paris 1831, μέ 33 πίνακας. Hans Stein, Charaktertypen, Halle (Saale). Ch. Waldemar, Erfolg mit Menschenkenntnis (ἐπεξεργασία ἑνός ἔργου τοῦ Λαβάτερ). Max Picard, Grenzen der Physiognomik, Erlenbach 195. Petrus d'Abano, La Fisionomie, Padova 1474. Idem, Decisiones Physiognomicae, Patavia 1548. Mich. Scotus, Liber Physiognomiae, Venetiae 1508. (Βλ. Ἀνθρωπογνωσία)

ΦΥΣΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ (NATURISME). Ὑγιεινολογική καί θεραπευτική ἀγωγή χρησιμοποιοῦσα τούς φυσικούς παράγοντας διά τήν διατήρησιν τῆς ὑγείας καί πρός θεραπευτικούς σκοπούς, καταργοῦσα τά κάθε εἴδους φάρμακα (ὡς ἀεροθεραπεία, ὑδροθεραπεία, ἡλιοθεραπεία).
Βιβλιογρ. Medecine Officielle 159. Oudinet, Medecine et Sciences Secretes, Paris 1946, σ. 60) Paul Carton Cure Naturiste, Paris περ. 1925.

ΦΥΣΙΟΚΡΑΤΙΑ (NATURALISMUS). Φιλοσοφική θεωρία ἥτις ἀναγνωρίζει ὡς μοναδικήν ἀρχήν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ὄντων, φαινομένων καί γεγονότων, τήν Φύσιν. Ἡ Φ. δέν δέχεται τήν ὕπαρξιν ἄλλης ἀρχῆς κειμένης ἐκτός τῆς Φύσεως, ἀλλ' ἐξηγεῖ τά πάντα ἐξ αἰτίων καί ἀρχῶν αἵτινες ὑπάρχουν ἐντός τῆς Φύσεως. Ἀντίκειται συνεπῶς πρός τήν ὕπαρξιν πάσης πνευματικῆς, ὑπερφυσικῆς ἀρχῆς. Κατά τήν ἀρχαιότητα τήν μεταφυσικήν Φ. ἐδέχθησαν

οἱ Κυνικοί, ἐν μέρει οἱ Στωικοί καί ἰδίᾳ ὁ Ἐπίκουρος. Κατά τήν νεωτέραν ἐποχήν ἀνενέωσαν τά φυσιοκρατικά δόγματα ὁ BRUNO, ὁ HOBBES καί οἱ πρός τόν Ὑλισμόν προσκείμενοι Γάλλοι διαφωτισταί.

Μία τῶν ἀποχρώσεων τῆς Φ, ἀποτελεῖ ἡ θρησκευτική Φ. Κατ'αὐτήν Θεός εἶναι ἡ Φύσις. Εἰς τό εἶδος τοῦτο καταλέγεται ὁ Πανθεϊσμός τοῦ Σπινόζα, ὅστις μεταχειρίζεται ἀδιαφόρως τάς λέξεις Θεός καί Φύσις: DEUS SIVE NATURA.

Πολέμια πρός τήν Φ. εἶναι τά ἰδεοκρατικά φιλοσοφικά ρεύματα (KANT, FICHTE, HEGEL).

Ὅλως ἀπαράδεκτος ἡ τάσις ὡρισμένων μεμυημένων νά ἐπιδιώκουν νά ἑρμηνεύσουν μυητικά σύμβολα διά φυσιοκρατικῶν μεθόδων. Τοῦτο ἀντίκειται πρός τόν Ἐσωτερισμόν καθόλου, δεδομένου ὅτι τά σύμβολα εἶναι κατ'οὐσίαν πνευματοκρατικά μέσα ἐξυψώσεως τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου καί οὐχί μέσα προσελκύσεως αὐτοῦ πρός τήν ὕλην.

Βιβλιογρ. Ν.Λοΰβαρι, Μεταξύ 2 κόσμων, 37. GUENON, Κρίσις τοῦ νεωτέρου Κόσμου 96 (Χειρόγρ.)

ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΕΙΑ. Μερικοί ἀναμάζουν τόν ὑπαίθριον βίον καί τήν χρῆσιν ὑδρολούτρων, ἀερολούτρων καί ἡλιολούτρων Φυσιολατρείαν. Ἀλλ'ἡ χρησιμοποίησις τῆς λέξεως ταύτης εἶναι νομίζομεν τοὐλάχιστον ἀτυχής, διότι ἡ ἔννοια τῆς Φ. περιλαμβάνει μεγαλεῖτερον φιλοσοφικόν βάθος. Ἡ πραγματική Φ. ἀποτελεῖ μίαν πραγματικήν ἐκδήλωσιν λατρείας πρός τήν Φύσιν. Θεωρεῖ τήν Φύσιν ἱεράν καί θείαν, διότι ἀποτελεῖ τήν οὐσιαστικήν ἐκδήλωσιν τῆς Δημιουργοῦ Ἀρχῆς. Διά τοῦτο οἱ πραγματικοί φυσιολάτραι ἀπονέμουν ἀληθῆ λατρείαν καί σεβασμόν πρός τούς νόμους τῆς Φύσεως καί τούς νόμους ζωῆς οἵτινες ἀποτελοῦν, οὕτως εἰπεῖν, τήν ἔκφρασιν τῆς Θελήσεως τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡ Φ. τιμᾷ τά φαινόμενα τοῦ Ἡλίου καί δή τάς τροπάς καί τάς ἰσημερίας, αἵτινες ἀποτελοῦν ἀφετηρίας τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους, ἐξ ὧν ρυθμίζεται ἡ ζωή τῶν ἐπί τῆς Γῆς ἐμβρίων ὄντων, καί τοῦ ἐν αὐτοῖς πνεύματος. (Α. Ἀδριανόπουλος, "Ἄνθρωπος καί Ζωή 75. (Πρβλ. Φύσις)

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ. Εἶναι ἡ Ἐπιστήμη τῶν ὁμαλῶν λειτουργιῶν τῶν ζώντων ὀργανισμῶν. Ἀσχολεῖται τ.ἔ, μέ τά ποικίλα φαινόμενα καί μεταβολάς αἱ ὁποῖαι ἐπιτελοῦνται ἐντός ἑνός ὀργανισμοῦ κατά τήν διάρκειαν τοῦ ζωικοῦ κύκλου αὐτοῦ, ὡς εἶναι ἡ ἀνάπτυξις, ἡ θρέψις, ἡ ἀναπαραγωγή, ἡ πέψις, αἱ ἐκκρίσεις κ.τ.λ.

Ἐπειδή ὅμως τό ἀνθρ.ὄν δέν ἀποτελεῖται κατά τόν Ἐσωτερισμόν μόνον ἐκ τοῦ ὑλικοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλά καί ἐξ ἄλλων ὑποστάσεων αἱ ὁποῖαι ὑπείκουν εἰς τούς νόμους τῆς ζωῆς, ἔπεται ὅτι ὑπάρχει καί μία ἀπόκρυφος Φ. ἥτις ἐξετάζει καί ἑρμηνεύει τάς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τῶν ἀρχῶν τούτων. Οὕτω ὑπάρχει ἐκτενής ἐπιστήμη τῆς φυσιολογίας τοῦ αἰθερικοῦ, τοῦ ἀστρικοῦ κ.κ. σώματος. Ὑπάρχουν λεπτοϋφῆ ρεύματα καί ὄργανα, ἀόρατα εἰς τόν συνήθη ὀφθαλμόν, τά ὁποῖα εἶναι καί αἱ κυρίως παράγοντες τῆς ζωῆς καί τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως.

Παραλλήλως, δεδομένου ὅτι καί ὁ Κόσμος ἀποτελεῖται ἐκ πολλῶν ἀρχῶν αἱ ὁποῖαι συναλλασσόμεναι παρέχουν εἰς αὐτόν τήν ζωήν, ἐκλαμβάνεται καί οὗτος ὡς ζῶν ὀργανισμός κεκτημένος ἰδίαν Φυσιολογίαν. Τά ὄργανα τοῦ Κόσμου εἶναι οἱ πλανῆται, τά ζῴδια, οἱ ἀπλανεῖς. Ὅλα αὐτά συνεργάζονται πρός ἄλληλα καί ἐξασφαλίζουν εἰς τόν Κόσμον τήν ζωήν καί τήν ἁρμονίαν.

Βιβλιογρ. Ch. Barlet, Ἀποκρυφισμός, 52,69. Papus, Ἀνθρωπογνωσία. Idem, Δόκιμιον Συνθ. Φυσιολογίας, (περιελήφθη εἰς τό ἔργον τοῦ Π. Γράβιγγερ, Ἀνθρωπογνωσία-Ἀνθρωποσοφία.

ΦΥΣΙΣ. Τό ἀνθρώπινον πνεῦμα γενικῶς, μή δυνάμενον νά διεισδύσῃ ἐπιτυχῶς εἰς τό βάθος τῶν μεταφυσικῶν προβλημάτων ἢ ἀκόμη μή δυνάμενον νά δώσῃ εἰς τούς ἄλλους ἀνθρώπους νά ἐννοήσουν τήν πραγματικήν καί ἀπωτέραν ἀξίαν τῶν ἀνακαλύψεων καί προόδων πού ἐπέτυχε, ἔχει ἐπιδοθῆ ἀνέκαθεν εἰς τήν μελέτην τῶν νόμων πού διέπουν τήν ἐξωτερικήν πορείαν εἴτε τῆς Γῆς, εἴτε τῶν ἄλλων σφαιρῶν πού βλέπομεν εἰς τό στερέωμα. Μολονότι ὅμως αἱ ἀξιοθαύμαστοι αὗται γνῶσεις αἱ ὁποῖαι σήμερον ἔλαβον τοιαύτην ἔκτασιν χάρις εἰς τάς τεχνικάς προόδους καί χάρις εἰς τήν μαθηματικήν ἀνάλυσιν, ἐν τού-

τοις, ἐπειδὴ δὲν μᾶς διδάσκουν παρὰ μόνον τοὺς ἐξωτερικοὺς νόμους τοῦ σύμπαντος, δὲν φαίνονται νὰ κατευνάζουν τελείως τὴν δίψαν μας παρὰ μόνον ἐφ' ὅσον συγκαλύπτωμεν καὶ παραλύωμεν τὸν μυστικὸν πόθον νὰ τραφῶμεν μὲ μίαν τροφὴν πλέον θρεπτικήν.

Ὅπως ὅμως ὁ Ἐσωτερισμὸς παραδέχεται, ὄπισθεν τῆς ὰρατῆς καὶ ἀπτῆς Φύσεως, τοῦ κόσμου τῶν μορφῶν, κρύπτεται μία ἄλλη Φύσις ἀνωτέρα, ἀνταγωνιζομένη τὰς ἀρχάς, προγενεστέρα τῆς ἐκδηλώσεως τῶν Κόσμων, μία Φύσις τὴν ὁποίαν ὁ Ἰάκωβος Μπαῖμε ἀπεκάλει Αἰωνίαν Φύσιν καὶ ὁ Σπινόζα "φυσῶσαν Φύσιν". Ἡ πρωταρχικὴ ἐκείνη Φύσις, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ παροῦσα Φύσις, ἡ πλήρης ἀταξίας καὶ παροδικὴ βιαίως κατῆλθεν, ἀπετέλει ἄλλοτε καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τὸ κράτος καὶ τὸν θρόνον ἑνὸς τῶν ἀρχαγγέλων, καλουμένου Ἐωσφόρου. Ὁ Ἄγγελος αὐτός, θέλων νὰ βασιλεύσῃ διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ "θυμοῦ" καὶ νὰ παραγνωρίσῃ τὴν βασιλείαν τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ θείου φωτός, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ μοναδικός του πυρσός, διεπύρωσεν ὁλόκληρον τὴν περιοχὴν τῆς ἐπικρατείας του· τότε ἡ Θεία Σοφία, ἀντέταξεν εἰς τὴν πυρκαϊὰν ταύτην δύναμιν ἀποκαταστατικὴν καὶ "φυτικὴν" ἡ ὁποία διατηρεῖ τὴν πυκραϊὰν ταύτην χωρὶς νὰ τὴν σβύνῃ, τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει τὴν μίξιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ποὺ διαπιστώνομεν σήμερον εἰς τὴν ἐκδεδηλωμένην Φύσιν. (Σαιν-Μαρτέν, Ὑποθύργημα).

Ὥστε πρέπει νὰ διακρίνωμεν μεταξὺ "φυσιώσης Φύσεως" (NATURA NATURANS) καὶ φυσικοποιημένης Φύσεως (NATURA NATURATA). Ἐνῷ ἡ πρώτη ἀναφέρεται εἰς τὸν κόσμον τῶν Αἰτίων, ἐκείνο ποὺ εἰς τὴν Καββάλαν ἀποκαλεῖται Θεῖος Κόσμος, ἡ δευτέρα ἀνάγεται εἰς τὸν κόσμον τῶν πραγματώσεων, ποὺ εἶναι ὁ ὑλικὸς κόσμος.

Ἔργον λοιπὸν τῶν μεμυημένων εἶναι ἡ θεώρησις καὶ ἡ ἔρευνα διὰ νοητικῶν καὶ ἐνορατικῶν μέσων τῆς φυσιώσης Φ. ἐνῷ ἔργον τῶν ἐπιστημόνων εἶναι ἡ μελέτη τῆς φυσικοποιημένης Φύσεως. Διὰ τὸν μεμυημένον ἡ αἰωνία Φύσις εἶναι ὁ καλλίτερος ἐκπαιδευτὴς καὶ πολλὰ δύναται νὰ τὸν διδάξῃ αὐτή, ὄχι μόνον περὶ τῆς συστάσεώς της, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν σκοπὸν τόσον αὐτῆς, ὅσον καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν στρέψωμεν τὴν προσοχήν μας πρὸς τὸν "ἄφωνον τοῦτον ἐκπαιδευτὴν" πολλὰ θὰ ἔχωμεν νὰ δι-

δαχθῶμεν. Ἡ ἐκδεδηλωμένη Φ., ὁ ὑλικός κόσμος, μᾶς ἐμπλήσσει θαυμασμοῦ καί λατρείας παρ'ὅλην τήν μικτήν του κατάστασιν. Ἡ θεώρησις τῆς Φύσεως τῶν Ἀρχῶν, θά μᾶς πληρώσῃ Σοφίας.
Βιβλιογρ. Ἱεροκλῆς 105. Fabre d'Olivet ,Χρ. Ἔπη. 136.
Σαίν Μαρτέν, Ὑπούργημα 1,62,69. Barlet . Ἀποκρυφ. 42,52. 22,67. "Voile " 1928,734,739. Castelot, Synthese 77. Papus, Magie 81,226,326. St. De Guaita III, 16, 29. Sauer, Philosophie der Zukunft, 289...-

ΦΥΤΑ. (Βότανα). Ἀπό πολύ ἐνωρίς ἡ προσοχή τοῦ ἀνθρώπου προσηλκύσθη ἀπό τό φυτικόν βασίλειον ἐκτός τῆς τροφῆς τους, διά τήν ἴασιν τῶν ἀσθενειῶν του. Εἰς τό δεύτερον τοῦτο σημεῖον ὡδηγήθη καί ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν ζώων, τά ὁποῖα ἐνστικτωδῶς προστρέχουν εἰς τά φυτά, ὅταν πρόκειται νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό νοσηρῶν ἐνοχλήσεων.

Ὀλίγον κατ'ὀλίγον ὅμως ὁ ἄνθρωπος μέ τό χαρακτηρίζον αὐτόν ἐρευνητικόν πνεῦμα, ἤχθη εἰς τήν κατάταξιν τῶν θεραπευτικῶν φυτῶν, ἀναλόγως τῶν ἑκάστοτε παρουσιαζομένων ἀσθενειῶν του καί εἰς τήν διάπλασιν ὁλοκλήρου ἐπιστήμης, τῆς Βοτανολογίας (βλ.λ.) στηριζομένης ἐπί τῆς θεωρίας τῶν ⊕ Ἀστρικῶν ἀποτυπωμάτων καί τῆς σχέσεως αὐτῶν πρός τάς ⊕ ἀστρικάς ἐπηρείας.

Ἡ περισυλλογή τῶν θεραπευτικῶν φυτῶν, ἡ παρασκευή αὐτῶν καί ἡ χορήγησις εἰς τούς ἀσθενεῖς, τελεῖται βάσει ἀστρολογικῶν κανόνων. Ὁ νόμος τῆς ἀναλογίας μεταξύ ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως τοῦ φυτοῦ (χρῶμα, σχῆμα) καί πλανητικῆς σχέσεως τελεῖται καί χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα καί καθοδηγεῖ τόν ἰατρόσοφον εἰς τήν κατάλληλον ἐκλογήν τοῦ θεραπευτικοῦ μέσου διά κάθε συγκεκριμένον ἄτομον.

Δυστυχῶς ἡ χρῆσις τῶν φυτῶν διά θεραπευτικούς σκοπούς ἀντικατεστάθη ἐπί τῶν ἡμερῶν μας ὑπό τῶν βιομηχανικῶς καί συνθετικῶς παρασκευαζομένων φαρμάκων, τά ὁποῖα ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι ἀπρόσωπα, περιέχουν κατά τό πλεῖστον οὐσίας ἐπιβλαβεῖς εἰς τόν ὀργανισμόν. (Βλ. Βοτανολογία .)
Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Βοτανολογία. "Voile" 1925, 73, 222., 1922, 383. "Psychic Magazine" Ὀκτ. Νοέ 1924. Castiglioni, 83. M. Riviere, Amulettes 246. Ragon, Mac. occ 186.

+ Paracelsus, I 673, 675, III 150, 175, 534. Surya, Occ. Medizin Bd IV, 82, Brl. 1923.

ΦΥΤΟΦΑΓΙΑ (VEGETARISME). Βάσις τῆς ὑγείας καί ἀποδόσεως, εἶναι ἡ ἐκλογή τῶν χρησιμοποιουμένων τροφῶν. Ἐγένετο πολύς λόγος κατά τά τελευταῖα ἰδίως ἔτη κατά πόσον ἡ ἐστερημένη κρέατος διατροφή (ἡ ἀναίμακτος δίαιτα ὅπως ὑπό πολλῶν καλεῖται) εἶναι πλεονεκτική ἀπέναντι τῆς κρεοφαγίας, μέ ἄλλας λέξεις κατά πόσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκ φύσεως κρεοφάγον ἤ φυτοφάγον ζῶον.

Δέν δυνάμεθα νά εἰσέλθωμεν ἐνταῦθα εἰς τήν λεπτομερῆ ἐξονύχισιν τοῦ θέματος, τό ὁποῖον δέν εἶναι καί τόσον ἀπλοῦν, ὅσον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται. Θά προσπαθήσωμεν ὅμως νά ἐκθέσωμεν ἐν συντομίᾳ τάς ἀντιλήψεις δοκίμων ἐρευνητῶν, διά νά ἐξαγάγωμεν τό ὀρθότερον συμπέρασμα.

Κατά πρῶτον θά κάμωμεν μίαν ἀντιδιαστολήν μεταξύ ἀπολύτου ἀκρεοφαγίας καί φυτοφαγίας. Φυτοφάγος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις καταναλίσκει διά τήν διατροφήν του, οὐσίας εἰλημμέναι ἀποκλειστικῶς ἐκ τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, ἀποκλείων πάσας τάς ζωικῆς προελεύσεως τοιαύτας. Ὁ ἀκρεοφάγος ἀρνεῖται μέν τήν βρῶσιν κρέατος καί ἐπομένως τήν αἱματοχυσίαν, ἀλλά τρέφεται, ἐκτός τῶν φυτικῶν μέ προϊόντα προερχόμενα ἐκ τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, ὡς εἶναι τό γάλα, τό βούτυρον, ὁ τυρός καί διά τινας ἀκόμη τά αὐγά.

Ὁ MAX HEINDEL γράφει ἐν προκειμένῳ" Εἰς τήν παροῦσαν φάσιν τῆς ἐξελίξεως ἡμῶν, γνωρίζομεν καί ἔχομεν πεισθῆ ὅτι εἶναι καλόν νά φονεύῃ τις ἀγαπῶμεν καί ὑπερασπιζώμεθα τά ζῷα, εἰς ὅλας τάς περιπτώσεις ὅπου ἡ λαιμαργία ἤ τό ἐγωιστικόν συμφέρον δέν μᾶς τυφλώνει, Ὁ νόμος ὑπερασπίζει ἀκόμη καί μίαν γάταν ἤ ἕνα σκύλον ἀπό κάθε κακομεταχείρισιν. Γενικῶς ὅμως φονεύομεν τά ζῶα ἤ τά τρέφομεν διά νά τά φονεύσωμεν, πάντοτε ἐκ δίψης πρός τό χρῆμα. Οἱ φανατικοί τοῦ κυνηγίου θανατώνουν καί ταλαιπωροῦν ἀβλαβεῖς καί ἀνυπερασπίστους ὑπάρξεις, ἁπλῶς καί μόνον ἕνεκα ματαιοδοξίας. Εἶναι δύσκολον ἀληθῶς νά ἐννοήσῃ τις πῶς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἰς τάς ἄλλας ἐκδηλώσεις τοῦ βίου των φαίνονται λογικοί καί

ἀγαθοί, δύνανται νά κατασιγάσουν πρός στιγμήν ὅλα τά καλλίτερα αὐτῶν ἔνστικτα καί νά ἐπιστρέψουν εἰς μίαν αἱμοχαρῆ ἀγριότητα, ἡ ὁποία ὑπαγορεύει τήν αἱματοχυσίαν διά τήν χαράν τῆς καταστροφῆς καί διά τόν κορεσμόν ἑνός ζωώδους αἰσθήματος ματαιοδοξίας." Ὁμοιομόρφως ἐκφράζονται καί ὁ LEADBEATER καί ὁ ἡμέτερος Ἀντ. Ἀδριανόπουλος.

Τό ἐξ αὐτῶν ἀπορρέον συμπέρασμα δύναται νά εἶναι: "Ὄχι μόνον ὑγιεινόν, ἀλλά καί ἐπιβάλλεται διά διαφόρους λόγους ἡ κατάργησις τῆς βρώσεως κρεάτων, δεδομένου ὅτι τό ἀναγκαῖον διά τήν ἀνανέωσιν τῶν μυῶν, τῶν ἰστῶν καί τῶν νεύρων, δύναται νά ἐξευρεθῇ εἰς ἴσην ποσότητα ἐξ ἄλλων φυσικῶν προϊόντων. Οὐδείς λόγος ὑπάρχει νά θανατώνωμεν τά ζῶα ὡρισμένα ὄσπρια, καρποί καί ἐν ἀνάγκῃ προϊόντα τινα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, ἀντικαθιστοῦν μετά πολλῶν πλεονεκτημάτων τό κρέας. Οὐδείς ἀποχρῶν ἐπίσης λογος ὑπάρχει ὅστις νά μᾶς ἐπιβάλλῃ νά εἴμεθα αὐστηρῶς φυτοφάγοι. Τά ὑπό τοῦ ζωικοῦ βασιλείου παρεχόμενα διά φυσικῶν καί οὐχί διά βαρβάρων μέσων προϊόντα, δέν ἀντίκεινται οὔτε εἰς τούς ὑγιεινούς, οὔτε εἰς τούς ἠθικούς νόμους. Προτείνομεν λοιπόν τήν χρυσῆν μέσην ὁδόν καί συνιστῶμεν τήν φυτικήν δίαιταν, συμπληρουμένην διά μικρῶν ποσοτήτων γαλακτερῶν καί ἐν ἀνάγκῃ αὐγῶν.

Εἰς ἐξαιρετικάς περιπτώσεις, ὡς εἶναι ἡ ἀσθένεια ἡ ριζική κάθαρσις τοῦ ὀργανισμοῦ μας πρός ἐσωτερικήν ἀγωγήν καί πρός ἐπίτευξιν συγκεκριμένου τινος ἀποτελέσματος δύναται νά ἀκολουθηθῇ αὐστηρά φυτική δίαιτα. Τοῦτο ὅμως δύναται νά ἐγκριθῇ πάντοτε διά μικρόν χρονικόν διάστημα καί οὐχί διά μόνιμον διατροφήν. Τέλος μή πιστεύσητε εἰς τήν πρόληψιν τοῦ κόσμου ὅτι τά πάχη εἶναι ἐνδεικτικά ὑγείας. Διά τῆς ἀκρεοφαγίας καταπολεμεῖται ἡ παχυσαρκία ἐκ παραλλήλου δέ τό ἄτομον ἀνακτᾷ τό ρόδινον καί ὑγιές χρῶμα τοῦ ἰσορροπημένου ὀργανισμοῦ, ἡ δέ ἀντοχή, τόσον εἰς τόν κόπον, ὅσον καί εἰς τάς ἀσθενείας αἰσθητῶς ἐπαυξάνεται. (Πρβλ. Ἀκρεοφαγία)

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Πολιτισμός 73. Papus, Ἀνθρωπογνωσία 78. — Ἀντ. Ἀδριανοπούλου, Ἄνθρωπος καί ζωή 73. Max Heindel 481. Πορφυρίου, περί ἀποχῆς ἐμψύχων. "Ἐπιστημονικαί Ἀκτῖνες" 51. Leadbeater, Echapees 297.

ΦΩΝΗΕΝΤΑ.- Τά φωνήεντα τοῦ ἑλλ. ἀλφαβήτου εἶχον διά τήν διδασκαλίαν τῶν Γνωστικῶν, μεγάλην μαγικήν ἀξίαν. Ἦσαν 7 τόν ἀριθμόν καί ἀντεστοίχουν πρός τούς 7 πλανήτας, τάς 7 σφαίρας καί τούς 7 μουσικούς τόνους τοῦ ἑπταχόρδου. Ἐσχημάτιζον συνδυασμούς καί κατέγραφον αὐτούς ἐπί πολυτίμων λίθων ἤ καί φυλακτηρίων περιάπτων. Εἰς τήν μίαν περίπτωσιν τά φωνήεντα διετάσσοντο ὑπό μορφήν μαγικοῦ τετραγώνου:

α ε η ι ο υ ω
ε η ι ο υ ω α
η ι ο υ ω α ε
ι ο υ ω α ε η
ο υ ω α ε η ι
υ ω α ε η ι ο
ω α ε η ι ο υ

Εἰς ἄλλην περίπτωσιν ἐσχημάτιζον τρίγωνον:

α
ε ε
η η η
ι ι ι ι
ο ο ο ο ο
υ υ υ υ υ υ
ω ω ω ω ω ω ω

Ἐπί τῆς ἑτέρας ὄψεως τοῦ περιάπτου παρίστατο τό ἀνθρώπινον σῶμα κατακείμενον, ἀκέφαλον, μέ ἐκτεταμένους τούς βραχίονας καί μέ τό σῶμα κατάμεστον φωνηέντων.

Εἰς τόν μαγικόν πάπυρον τοῦ Λουγδούνου (W) ὅπως καί εἰς ἐκεῖνον τοῦ MIMAUT 2319 τοῦ Λούβρου ἀπαντῶνται συσχετίσεις τῶν φωνηέντων μέ τούς πλανήτας καί τούς ἤχους. Τήν ἀνταπόκρισιν ταύτην ἀναγνωρίζει καί ὁ Ἀλεξανδρινός μουσικογράφος Νικόμαχος ὁ Γ-ρασηνός (2ος αἰ.μ.Χ.). Αἱ ἀντιστοιχεῖαι ἀποδίδονται ὑπό τοῦ ἀκολούθου πίνακος:

Μουσ. τόνοι	Τόνοι ἑπτάχορδου	Ἑλλ. θεοί	Ἑλλ. γράμματα
μί	Ὑπάτη	Κρόνος	Ὦμέγα
Φά	Παρυπάτη	Ζεύς	Υ̓͂ψιλον
Σόλ	Λιχανός	Ἄρης	Ὄμικρον

Λά	Μέση	Ἥλιος	Ἰῶτα
Σί	Τρίτη	Ἀφροδίτη	Ἦτα
Ντό	Παρανήτη	Ἑρμῆς	Ἒψιλον
Ρέ	Νήτη	Σελήνη	Ἄλφα

Ἰδού μία φωνηεντική ἐπίκλησις ἀπό τόν πάπυρον W τοῦ Λουγδούνου: " Στρεφόμενος πρός ἀνατολάς, μέ τήν δεξιάν χεῖρα τεταμένην πρός τά ἀριστερά καί τήν ἀριστεράν πρός τά ἀριστερά, θά εἴπῃς Α. Πρός βορρᾶν μέ τήν δεξιάν πυγμήν τεταμένην θά εἴπῃς Ε. Ἐκτείνων τάς δύο χεῖρας, ἐστραμένος πρός μεσημβρίαν Η. μετά πρός νότον, μέ τάς χεῖρας ἐστραμένας πρός τόν στόμαχον, θά εἴπῃς Ι. Πτύων ἐπί τῆς Γῆς καί θέτων εἰς ἐπαφήν τά ἄκρα τῶν ποδῶν, θά εἴπῃς Ο. Παρατηρῶν εἰς τόν ἀέρα, μέ τήν χεῖρα ἐπί τῆς καρδίας, θά εἴπῃς Υ. Παρατηρῶν τόν οὐρανόν καί μέ τάς δύο χεῖρας ἐπί τῆς κεφαλῆς, θά εἴπῃς Ω".-

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω δυνάμεθα νά παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ Γνωστικοί ὑπῆρξαν οἱ ὀπαδοί τῆς ἑλληνο-ἑβραϊκο-αἰγυπτιακῆς μαγείας.-(MARQUES RIVIERE,AMULETTES 117).-

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΣΙΓΗΣ.-(LA VOIX DU SILENCE).- Ὑπό τόν τίτλον αὐτόν ἐξεδόθη ὑπό τῆς H.P.B. πολύ ἐνδιαφέρον δοκίμιον μέ προτροπάς, συμβουλάς καί καθοδηγήσεις διά τούς μαθητάς τους εἰσελθόντας εἰς τήν ὁδόν τῆς μυήσεως. Ὅπως ἡ συγγραφεύς βεβαιοῖ εἶναι ἀπόσπασμα παλαιοῦ ἰνδικοῦ πονήματος, ἐπί τῆς ἰδίας προελεύσεως ὅπως καί αἱ "στροφαί τοῦ Φ Ντζυάν" αἱ ὁποῖαι ἀπετέλεσαν τήν βάσιν τῆς "Μυστικῆς Διδασκαλίας". Διαιρεῖται εἰς τρία μέρη:
α) Ἡ φωνή τῆς σιγῆς, β) Αἱ δύο ἀτραποί, γ) Αἱ ἑπτά πύλαι . Εἶναι ἐν τῶν ἀναγωγικοτέρων ἔργων διά τά πρῶτα βήματα τοῦ μαθητοῦ.

ΦΩΣ.- Τόσον εἰς τόν Ε.Τ., ὅσον καί εἰς τήν ἐκκλησίαν, ἔν σύμβολον ὑψίστης σημασίας. Ὁ δόκιμος παρεύεται ἐκ τοῦ σκότους πρός τό φῶς. Γίνεται δεκτός ἀφοῦ τοῦ δοθῇ τό φῶς. Ἡ Στοά καθιεροῦται ἐφ'ὅσον κομισθῇ ἐν αὐτῇ τό Φ. Τό ἄνοιγμα τῶν ἐργασιῶν τελεῖται διά τῆς ἀφῆς τῶν Φώτων.

Εἰς τήν Βίβλον ὁ Θεός- Πατήρ εἶναι φῶς, τ.ἔ. συμφώνως πρός

τήν φύσιν του ἀγνή καί ἀγαθή ὀντότης, εἰς τοῦ ὁποίου τήν νόησιν ὑπάρχει ἡ φαεινοτέρα Γνῶσις καί Σοφία, εἰς τήν Θέλησιν ἡ ἁγιωτάτη Ἀγάπη καί ὅστις ἀκτινοβολεῖ ἀδιατάρακτον Εἰρήνην, Ἁρμονίαν καί Ἁγιότητα.

Εἰς τήν Καββάλαν καί κατά τήν Π.Δ. τό Πνεῦμα-Ρουάχ ἐξαγγέλει τόν Λόγον· ἐκ τοῦ Λόγου ἀύεται τό Φῶς, τό "Ορ ἤ Ἀούρ, πρῶτον ὁρατόν σημεῖον τῆς ὑλικῆς δημιουργίας. Ἰδού τί λέγει τό Ζοχάρ σχετικῶς: "Οὕτω, βοηθείᾳ ἑνός μυστικοῦ ἐκ τῶν πλέον ἀπορρήτων, τό "Απειρον ἔκρουσε τό Κενόν μέ τόν ἦχον τοῦ Λόγου. Ὥστε ὁ ἦχος ἐσήμανε τήν ἀπαρχήν τῆς ὑλοποιήσεως τοῦ κενοῦ. Ἡ ὑλοποίησις ὅμως αὕτη, θά παρέμενεν ἐσαεί δυνάμει ἐάν, κατά τήν στιγμήν τῆς κρούσεως τοῦ κενοῦ, ὁ ἦχος τοῦ Λόγου δέν ἔκαμε νά ἀναβλύσῃ ἐν ἀκτινοβόλον σημεῖον, ἐξ οὗ τό Φῶς ἐξεπήγασε, πρᾶγμα πού ἀποτελεῖ ὕπατον μυστήριον καί τοῦ ὁποίου ἡ οὐσία εἶναι ἀσύλληπτος. Διά τήν αἰτίαν ταύτην ὁ Λόγος ἀπεκλήθη Ἀρχή, ἐπειδή εἶναι ἡ ἀπαρχή ὅλης τῆς Δημιουργίας." "Ἡ λέξις "λάμψις" (Ζοχάρ) ὑποδηλοῖ τόν σπινθῆρα τόν ὁποῖον ὁ Μυστηριώδης ἔκαμε νά προβληθῇ κατά τήν στιγμήν ὅπου ἔκρουσε τό κενόν, κατά τήν ἀνατολήν τοῦ Σύμπαντος. Ὁ σπινθήρ οὗτος εἶναι τρόπον τινα τό ἱερόν σπέρμα τοῦ Κόσμου. "Διά τοῦτο, ὅταν ἡ Γραφή ἐκφράζεται ὡς ἑξῆς :" καί εἶπεν ὁ Θεός" (βά γιομέρ Ἐλοχίμ) τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Ἐλοχίμ ἐξεδηλώθη ὑπό τήν μορφήν τοῦ Λόγου. Καί ἡ Βίβλος συνεχίζει: "Γενηθήτω Φῶς" (γιεχί ὄρ) διότι κάθε φῶς προέρχεται ἀπό τό μυστήριον τοῦ Λόγου." Ὥστε τοῦ Λόγου ἔπεται τό Φῶς· ὁ πρῶτος δύναται νά συλληφθῇ διά τῆς ἀκοῆς, τό δεύτερον διά τῆς ὁράσεως. Ὁ λόγος καί τό Φῶς ἐνώνουν τήν ἄϋλον ὄψιν καί τήν ὑλικήν ὄψιν τῆς ἀποκαλύψεως. Κάθε ἀποκάλυψις πραγματοῦται χάρις εἰς ἕνα Λόγον ὅστις ἐμφανίζεται καί εἰς ἕν φῶς τό ὁποῖον γίνεται ἀκουστόν, ὅπως τοῦτο ἔλαβε χῶραν ἐπί τοῦ ὄρους Σινᾶ. (SAFRAN).-

Πρός διαμόρφωσιν καί διευθέτησιν τοῦ πρωταρχικοῦ Χάους (συμβολιζομένου διά περιφερείας κύκλου,) ἤτοι πρός διαδοχικήν ἐκδήλωσιν πάντων ὅσων ἡ ἀρχέγονος αὕτη Οὐσία περικλείει, ἀρκεῖ αὕτη νά τεθῇ εἰς παλμικήν δόνησιν. Αὕτη εἶναι

ἡ ἔννοια τῆς τοῦ Φωτός δημιουργίας. Φανταστῶμεν μίαν ἀντινοβολίαν πηγάζουσαν ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ παγκοσμίου Χάους καί διαδιδομένην ἀνεξάντλητα μέχρι τῆς περιφερείας. Θά ἀντιληφθῶμεν οὕτω τόν δημιουργικόν ρόλον τῶν δονήσεων, τόσον πνευματικῶν, ὅσον καί ὑλικῶν, οὕτω δέ θά ἀχθῶμεν εἰς τήν παράστασιν τῆς ζωτικῆς ἐνεργείας τοῦ Μεγάλου Παντός. Τό τελευταῖον τοῦτο καθίσταται ζῶσα πραγματικότης, εὐθύς ὡς τό φῶς ἐξαστράψη, μέ ἄλλους λόγους, εὐθύς ὡς ἀποτελέσῃ ἐκεῖ κεντρικήν τινα ἑστίαν κινήσεως καί ζωῆς. Τοιουτοτρόπως ἀρκεῖ ἁπλῆ τις τελεία σημείωσις τό κέντρον τοῦ κύκλου, ἵνα ἱερογλυφικῶς γίνῃ φῶς: Ἡ προσθήκη τοῦ κέντρου τούτου, μεταμορφώνει ἐξ ὁλοκλήρου τό σύμβολον τοῦ ἀμόρφου καί ἀσχηματίστου Χάους, διότι δίδει γένεσιν εἰς τό ἰδεόγραφον τοῦ Ἡλίου ἤ τοῦ Χρυσοῦ (Ὥρ καί Ἀδρ). Ἡ κεντρική δημιουργός ἀπόρροια εἶναι ἀλλοῦ τε σταθερά, τόσον ὥστε ὑπάρχει ἀδιάκοπος ἀνανέωσις τῆς παγκοσμίου Ζωῆς, ἧς ἡ πηγή ἐδρεύει εἰς μίαν μόνιμον, ἀμετάβλητον καί ἀνώλεθρον σταθερότητα. (WIRTH).

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 112. O.Wirth, Ἀλχημικός ἰδεογραφισμός, ἐν "Πραγμ. καί Μελέται" Τ.ΙΙ. Παράκελσος, I, 75,495, 393, 446.- D.S. III 47.- Khumrath, Amphitheatrum 32. Eliphas Levi, Grand Arcane 227. Idem, Clef 197,213,235. Εὐσέβιος II 52. St.De Guaita III 124. Dr Wilhelm Martin, Das Wesen des Lichts. Pierre Mariel, Die Wahren Söhne des Lichts, Zurich 1963. August Homeffer, Symbolik der Mysterienbünde, Μόν. 1916

(Πρβλ. Πῦρ, Αἰθήρ, Ἀκασά, Ἀστρικόν, Μαγ. Παράγων).

ΦΩΤΑ.- Εἰς τόν Ε.Τ. σειράν τριαδικῶν συμβόλων: Τά Μεγάλα Φῶτα: Βίβλος, Γνώμων καί Διαβήτης.
Τά Μικρά Φῶτα: Σοφία, Ἰσχύς καί Κάλλος.
Τά Μικρά Φῶτα τῆς Βασ. Ἀψίδος: Ὁ Νόμος καί οἱ Προφῆται, διότι πρόκειται περί τῶν τριῶν θείων νομοθεσιῶν, τῆς πατριαρχικῆς, τῆς προφητικῆς καί τῆς μοναρχικῆς διά τῶν ὁποίων τό ἑβραϊκόν ἔθνος ηὐδοκίμησε.
Τά τρία Μεγάλα Φῶτα τῆς Βασ. Ἀψίδος: Αὐτός οὗτος ὁ ἅγιος Λόγος, ὅστις ἀναφέρεται εἰς τήν δημιουργικήν, συντηρητικήν καί

καταστρεπτικήν θεότητα (κατ'άντιστοιχίαν πρός τόν Βράχμα, Βισνοῦ καί Σίβα).-

Περαιτέρω εἶναι οἱ δύο ἀστέρες πού φωτίζουν τόν "οὐράνιον θόλον" ἐν τῇ τεκτον. Στοᾶ: Ὁ Ἥλιος καί ἡ Σελήνη. Εἰς τάς συμβολικάς Στοάς εἶναι τοποθετημένα εἰς τήν Ἀνατολήν, συμφώνως πρός τάς θέσεις των κατά τό χειμερινόν ἡλιοστάσιον. Παριστοῦν ἐπίσης, ὅπως αἱ δύο Στῆλαι τοῦ Ναοῦ, τό ἐνεργόν καί τό παθητικόν, τήν ἡμέραν καί τήν νύκτα. Κέκτηνται ἀμέσως ἐσωτερικῆς φυσιολογικῆς σημασίας ἀναφερομένης εἰς τήν πρακτικήν μύησιν.-

ΦΩΤΙΣΙΣ ἤ ΕΛΛΑΜΨΙΣ (Βλ. Φωτισμός).-

ΦΩΤΙΣΜΕΝΟΙ(ILLUMINES) (ILLUMINATEN).- Ὅρος χρησιμοποιούμενος εἰς τήν ἐσωτερικήν γλῶσσαν πολλαπλῶς: α) Τό παλαιόν Τάγμα τῶν Φωτισμένων τῆς Βαυαρίας, ἱδρυθέν ὑπό τοῦ Φ Βάϊσχάουπτ, β) Τό νεώτερον Τάγμα τῶν Φ. ὑπό τήν σημερινήν του μορφήν καί γ) ὁ κάτοχος τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ τοῦ Φ Ἀμόρη.

Τό παλαιόν Τάγμα ἵδρυσεν ὁ Βάϊσχάουπτ εἰς INGOLSTADT. Σκοπός αὐτοῦ ἦτο ἀφ'ἑνός ὁ ἐξευγενισμός τῶν ἀνθρώπων, καί ἀφ'ἑτέρου ὁ ἀγών ἐναντίον τῶν Ἰησουϊτῶν. Ἐπειδή ὁ Βάϊσχάουπτ δυσκόλως συνεκέντρωνεν ὀπαδούς, παρουσίασε τό Τάγμα του ὡς τόν " γνήσιον" Ε.Τ. καί προσεπάθησε νά ὑπαγάγῃ ὑπό τήν ἐπήρειάν του ὁλοκλήρους Στοάς.

Κατά πόσον τά ἐλατήρια τά ὁποῖα ὑπεκίνησαν τόν Β. ἦσαν εἰλικρινῆ, εἶναι θέμα τό ὁποῖον καί σήμερον ἀκόμη συζητεῖται. Γεγονός εἶναι πάντως ὅτι μέ τήν ἐμφάνισιν τῶν Φ. μεγάλη ἀναταραχή καί διχόνοια προεκλήθη καί ταχέως αἱ πολιτικαί ἀρχαί ἠναγκάσθησαν νά ἐπέμβουν.

Ἕν μέρος τῶν Τυπικῶν καί ἐθίμων τοῦ Τάγματος συνέταξεν ὁ KNIGGE. Καί ὁ Γκαῖτε ἀνῆκεν εἰς τό Τάγμα τῶν Φ. ὑπό τό μυητικόν ὄνομα " Ἀβαρις".-

Οἱ βαθμοί τοῦ Τάγματος ἦσαν: 1. Μαθητής, 2. Ἑταῖρος, 3. Διδάσκαλος, 4. Μείζων Φωτισμένος ἤ Σκῶτος μαθητευόμενος, 5. Διευθύνων Φ, ἤ Σκῶτος ἱππότης, 6. Ἱερεύς, 7. Βασιλεύων , 8. Μάγος, 9. Βασιλεύς. Περί τῆς δράσεως τῶν ἀνωτέρω βαθμῶν ἐλάχιστα γνωρίζομεν διότι μετ'οὐ πολύ ὁ KNIGGE ἀπεσύρθη καί

τό Τάγμα ἐτέθη ὑπό ἀπαγόρευσιν τήν 22-6-1784. Σήμερον δέν ὑφίσταται πλέον ἡ Ὀργάνωσις αὕτη, ἀποδίδουν ὅμως εἰς αὐτήν σημαντικόν ρόλον εἰς τήν προπαρασκευήν τῆς Γαλλ. Ἐπαναστάσεως. Εἶχεν οἰκοδομηθῆ ἐπί τῆς δομῆς ταῦ Σκωτικοῦ Ε.Τ., δέν ἀνεφέροντο ὅμως οἱ ἱδρυταί της εἰς οὐδεμίαν μυητικήν παράδοσιν. Οἱ σκοποί των φαίνεται νά ἦσαν οὐσιωδῶς πολιτικοί καί ὑπῆρξαν τρόπον τινα οἱ πρόδρομοι τοῦ σημερινοῦ Κομμουνισμοῦ. Ἡ ἐπίδρασις των ἀφ' ἑτέρου ἐπί τῶν Καρβονάρων (βλ...λ.) ἄν καί ὑποχθόνιος, ὑπῆρξεν ἀναμφισβήτητος. Πάντως ὁ Βάισχαουπτ (1748 - 1830) ἀπέθανεν ὑπό σκοτεινάς συνθήκας εἰς GOTHA.-

Ὑπεστηρίχθη -χωρίς σαφεῖς ἀποδείξεις- ὅτι ὁ κόμης Φ Σαίν Ζερμαίν καί ὁ Φ Καλλιόστρο εἶχον σχέσεις μέ τούς φωτισμένους τῆς Βαυαρίας, εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι ὁ Μιραμπώ ὑπῆρξεν ὁ ἐκπρόσωπός των ἐν Γαλλίᾳ, πρᾶγμα πού ἐξηγεῖ ἴσως τόν αἰφνίδιον καί μυστηριώδη τρόπον τοῦ θανάτου του.

Εἰς τάς "Ἐσπερίδας τῆς Πετρουπόλεως" ὁ μεμυημένος Ἰωσήφ ντέ MAISTRE, μαρτινιστής καί Ε.Τ. ἐπεδόθη διά μακρῶν εἰς τήν διαλεύκανσιν τοῦ προβλήματος τοῦ Ἰλλουμινισμοῦ, ἴδίως εἰς τήν 10ην καί 11ην συνδιάλεξιν. Ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου κειμένου ἀποσπῶμεν δύο χωρία:

" Δίδεται τό ὄνομα τῶν Φ. εἰς τούς ἐγκληματίας ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν νά συλλάβουν τό σχέδιον καί νά ὀργανώσουν ἐν Γερμανίᾳ τήν πλέον ἐγκληματικήν ὀργάνωσιν μέ πρόγραμμα νά ἀπαλείψουν ἀπό τήν Εὐρώπην τόν Χριστιανισμόν καί τήν ἡγεσίαν.

" Παραλλήλως ὅμως δίδεται τό ἴδιον ὄνομα εἰς τόν ἐνάρετον μύστην Κλαύδιον ντέ Φ Σαίν Μαρτέν ὅστις ἐργάζεται ἀποκλειστικῶς διά νά ἀνέλθῃ εἰς τά ὑπέροχα ὕψη τοῦ θείου Νόμου.

" Διά τούς δευτέρους, οἱ ὁποῖοι καί μόνον μᾶς ἐνδιαφέρουν(τούς μαθητάς τοῦ Σαίν Μαρτέν καί τοῦ Πασκουάλ) αἱ ὑπερφυσικαί γνώσεις εἶναι ὁ μέγας σκοπός τῶν ἐργασιῶν των καί τῶν ἐλπίδων των. Οὐδόλως ἀμφιβάλλομεν ὅτι εἶναι δυνατόν εἰς τόν ἄνθρωπον νά τεθῇ εἰς ἐπικοινωνίαν μέ τόν πνευματικόν κόσμον, νά ἀναπτύξῃ σχέσεις μέ τά πνεύματα καί οὕτω νά ἀνακαλύψῃ τά σπανιώτερα μυστήρια. Ἡ ἀμετάβλητος συνήθειά των εἶναι τό νά δίδουν εἰς τά πλέον γνωστά πράγματα ὀνόματα ἀσυνήθη· οὕτω εἷς ἄνθρωπος δι'αὐτούς εἶναι εἷς " ἀνήλικος" (MINEUR) καί ἡ γέννη-

σίς του είναι " χειραφέτησις" (EMANCIPATION). Τό προπα - τορικόν άμάρτημα καλείται " πρωταρχικόν έγκλημα". Αί ένέργειαι τής θείας Δυνάμεως ή τών παραγόντων της έν τώ Σύμπαντι καλούνται " εύλογίαι" (BENEDICTIONS) καί αί έπιβαλλόμεναι τιμωρίαι είς τούς ένόχους " PATMENTS".-"

- Οί νεώτεροι Φωτισμένοι.- Τή προτροπή τού Θεοδώρου Φ Ρώϋς (REUSS) ίδρύθη τώ 1906 ύπό τού Λεοπόλδου "Ενγκελ (ENGEL), όστις είχε γράψει βιβλίον περί τής ίστορίας τού Τάγματος τών Φωτισμένων, έν νέον Τάγμα. Τό περιεχόμενον τής διδασκαλίας καί ή όργάνωσις τού νέου Τάγματος έγένετο ύπό τού "Ενγκελ, άφού ή βεβαίωσις τού Ρώϋς "ότι είς τό πρόσωπόν του συνεκεντροϋντο όλα τά ύπόλοιπα τού άρχαίου Τάγματος" άπεδείχθη ώς άπατηλή καί είς τήν πραγματικότητα ό, τι ύπήρχεν είς χείρας του δέν ήτο περισσότερον άπό όσα ό καθείς θά ήδύνατο νά προμηθευθή άπό έν παλαιοβιβλιοπωλείον". Μετά τόν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον, τό Τάγμα έπανιδρύθη καί δή έν Ζυρίχη. Τό νέον τούτο Τάγμα άποκαλείται " Παγκόσμιος Σύνδεσμος τών Φωτισμένων" άλλά καί καθαλλήλως ώς ORDO TEMPL ORIENTIS (Φ O.T.O.), Γνωστική Καθολική Έκκλησία, Θέλημα (THELEMA) καί άκόμη ώς FRATERNITAS ROSI-CRUCIANA ANTIQUA. Οί διευθύνοντες τήν κίνησιν ύπήρξαν ό Θεόδωρος Ρώϋς, ό Λεοπόλδος "Ενγκελ, ό Φράντς Χάρτμαν, ό Ροδ. Στάϊνερ, ό Ίούλιος MEYER, ό DR Έρβέρτος Φρίτσε, ό Άλάϊστερ Κρόλεϋ, ό Κάρολος Γκέρμερ καί άλλοι.

- φωτισμένοι τής Άβινιόν.- Τεκτονικός Τόπος έγκαθιδρυθείς ύπό τού Περνετί (βλ. λ.) είς τήν πόλιν Άβινιόν τής Γαλλίας τό 1770 καί μεταφερθέν τό 1778 είς Μομπελλιέ ύπό τό όνομα "Άκαδημεία τών πραγματικών Τεκτόνων". Άπετελείτο άπό 4 μόνον βαθμούς, ήτοι τούς τρείς συμβολικούς καί ένα τέταρτον ύπό τό όνομα "Άληθής Τέκτων", περιλαμβάνοντα έρμητικήν φιλοσοφίαν.

-Φωτισμένοι άκόμη καλούνται οί κάτοχοι τού 10ου βαθμού τού Ναού είς τό Τάγμα τού Άμβρκ. Πρός έπιβεβαίωσιν έάν τις κέκτηται τόν βαθμόν τούτον έρωτάται: " Προσθέτετε κάτι μετά τό όνομά σας; ". Είς περίπτωσιν πού ό έρωτώμενος άπαντήση καταφατικώς, τού λέγουν: " Έχει καλώς, σάς δίδω τό πρώτον

γράμμα, δώσατέ μου τό δεύτερον. Σᾶς δίδω τό C.- Ὁ ἐρωτώμενος πρέπει νά ἀπαντήσῃ: F. Ἐρωτᾶται περαιτέρω: "Ὑπάρχει ἀκόμη ἕν γράμμα; Ὁπότε ἀκολουθεῖ τό R. Ὥστε ἐν συνόλῳ εἶναι τρία τά γράμμα : F.R.C. (FRATER ROSAE CRUCIS).-

Βιβλιογρ.Franz Hartmann, In Vorhof des Tempels.
Rene Guenon, Ἐπισκοπήσεις 66.P.Mariel,Carbonari, 1971
-Hermann Metzger, Erleuchtete; Zupίχη 1964
-"Περιοδ."Euro Mason" Φεβρ. 1967
- Περιοδ."Oriflamme"-Νό. 30-42 (Αὔγ.1963-1564)
-R.Le Forestier,Les Illumines de Bavieτe:Pariw 1915
-Johnny Bricaud, Les Illumines d'Avignon,Pariw 1927
Λάσκαρης 677. Leoper,Soc. Secretes 115. Lennhof,Die Freimaurer 126, Βιέννη.
Ε.Engel, Gesch.Des Ordens, Βρλ 190ό
-Spartacus & Philo, Neueste Arbeiten in dem Ill. Orden, 1794
-Illuminaten Apologie, Φργκφ, 1785
-Vollst.Gesch.D.Verfolgung D.Ill.In Bayem, 2 Τ.Φρκφ.1986
-Weishaupt,Pythagoras Oder Betrachtungen über die Welt - Regierungskunst, Φργκφ. Λειφία 1790.
-Weisshaupt, Das Verbesserte System D.Ill.Λειφία 1818
-F.C.Schlosser,Gesch.des 18en Jahrh.VI Bd,Βρλ.1879
-J.Hartmann, Pr.Adam Weisshaupt zu Ingolstadt & Sein Illuminatismus, ἐν "Altbayem Monatschrift" 1900, σ. 84...
§Handbuch der FM, Art."Illuminaten"Λειφία 1900-1901.

ΦΩΤΙΣΜΕΝΟΣ.- (ILLUMINÉ) Ἐκεῖνος ποῦ ἐπέκτησεν ὑπερβατικήν ὅρασιν: ὁ Ἐπόπτης, ὁραματιστής.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Θεμέλια 138.

ΦΩΤΙΣΜΟΣ(ILLUMINATIO).- Εἰς τήν ἐκκλησιαστικήν γλῶσσαν ἡ μετάδοσις τῆς Γνώσεως τῆς Θείας Ἀληθείας, μέσῳ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἤ διά τοῦ Νόμου καί τῶν Εὐαγγελίων. Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης καί τοῦ Βουδδισμοῦ μετεπήδησεν ὁ ὅρος εἰς τήν γραμματείαν τοῦ Ἐσωτερισμοῦ. Οὕτω εἰς τήν Ἀνθρωποσοφίαν ἀποτελεῖ ὁ Φ. τήν δευτέραν βαθμίδα τῆς ἀποκρύφου ἀγωγῆς. Κατ' αὐτήν συνιστᾶται εἰς τόν μαθητήν νά συγκεντρώσῃ τήν προσοχήν του ταυτοχρόνως ἐφ' ἑνός κρυστάλλου καί ἐφ' ἑνός ζώου .

Κατά τήν διεργασίαν ταύτην άπορρέει κάτι έξ άμφοτέρων καί έκ τῶν συναισθημάτων τούτων σχηματίζονται, κατά τήν 'Ανθρωποσοφίαν, τά ὄργανα τῆς διοράσεως. 'Η έπιτυχία δέν έκδηλοῦται άμέσως " άλλά μέ ὑπομονήν καί έπιμονήν έμφανίζονται ὀλίγον κατ'ὀλίγον τά συναισθήματα έκεῖνα καί τό ὄργανον τῆς διοράσεως άρχίζει νά διαπλάσεται".

'Εκδηλοῦται κατ'άρχάς χρώματα. 'Ο κρύσταλλος έμφανίζεται κυανοῦς ἤ κυανέρυθρος, τό ζῶον έρυθρόν ἤ έρυθροκίτρινον ἕως φαιοκίτρινον. Τό φυτόν παραμένει έπίσης εἰς τόν πνευματικόν κόσμον πράσινον.

Πρίν ἤ έκδηλωθῆ ἡ βαθμίς αὕτη, ὁ πνευματικός κόσμος εἶναι σκοτεινός. Τώρα καθίσταται φωτεινός. Φυσικά δέν πρόκειται έδῶ περί φωτεινοῦ καί σκοτεινοῦ κατά τήν συνήθη ἔννοιαν. Μέ τά ἀνωτέρω χρώματα σημαίνει ἡ 'Ανθρωποσοφία μᾶλλον τόν θαυμαστόν φωτισμόν. Παραλλήλως έμφανίζονται καί ἄλλαι ὀντότητες τῶν ἀνωτέρων κόσμων, πού δέν ένσαρκοῦνται. Αἱ ἀποχρώσεις των εἶναι ἄλλοτε ὡραῖαι καί ἄλλοτε δυσάρεστοι. 'Ο Στάϊνερ τονίζει ὅτι ἀπαιτοῦνται ἑκατοντάδες δοκιμῶν, διά νά πραγματοποιηθῆ τό ἀποτέλεσμα τοῦτο. 'Η έπομένη έν συνεχείᾳ βαθμίς τῆς μυστικῆς ἀγωγῆς καλεῖται " Μύησις".

Εἰς ἄλλα ἐσωτερικά μυητικά συστήματα (π.χ. εἰς τόν 'Εσωτερικόν Ε.Τ.) ἀποτελεῖ ὁ Φ. μέρος τῆς καθ'αὐτό μυήσεως· ἐπιτυγχάνεται ὅμως ἐνδεχομένως μετά τινα χρόνον ἀπό τῆς τελετῆς τῆς μυήσεως.- (MIERS).-

Βιβλιογρ. R. Steiner, 'Η μύησις, 'Αθῆναι Β. ΣΦΙΓΓΟΣ, σ.40 Π. Γράβιγγερ, Πολιτισμός 117.-Idem , Θεμέλια 140.- Suzuki, Zen 49,94,122,1125. A.Bailey,Δεκαν.113. Vezani 183. Lossky, 217. Ragon, Mac. Doc. 26.

- Φωτισμός ἀνακτινικός (LUMIERE ANALTINIQUE).-

Μέ τό ὄνομα τοῦτο νοεῖται εἶδος φωτισμοῦ μή παρουσιάζοντος τάς ἀβιωτικάς ἰδιότητας τοῦ συνήθους φωτός καί κατά συνέπειαν μή παραβλάπτοντος τά φαινόμενα γενικῶς τῶν ψυχικῶν συνεδριάσεων. Εἶναι γνωστόν ὅτι αἱ συνεδριάσεις τῆς Μεταψυχικῆς, τοῦ Πνευματισμοῦ καί αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Μαγνητισμοῦ (προκειμένου περί Φ 'Εκσωματώσεως) τελοῦνται ἐν τῷ σκότει, διότι εἰς τό σύνηθες φῶς φαινόμενα ἀξιόλογα δέν δύνανται νά παραχθοῦν. 'Ο DR. ENCAUSSE (PAPUS) ὑπελόγισε ὅτι διά τήν παρα-

γωγήν σοβαρῶν φυχικῶν φαινομένων ἐν πλήρει φωτὶ ἀπαιτεῖται 50 % περισσότερα ἐνέργεια ἐκ μέρους τοῦ μεσάζοντος, ἀπό ἐκείνην ἡ ὁποία θά ἦτο ἀναγκαία διά τήν λῆψιν τῶν ἰδίων φαινομένων ἐν τῷ σκότει.

Ἐννοεῖται ὅτι οὐδέποτε σχεδόν τηροῦνται κατά τάς ἐν λόγῳ περιστάσεις τά δύο ἄκρα: οὔτε φῶς ἄπλετον, οὔτε ἀπόλυτον σκότος, διότι εἰς τήν πρώτην περίπτωσιν τά φαινόμενα δέν παράγονται, εἰς τήν δευτέραν δέ ὁ ἔλεγχος τοῦ τρόπου παραγωγῆς τῶν φαινομένων καθίσταται ἀδύνατος.

Πρός τοῦτο ἐχρησιμοποιήθησαν ἔγχρωμα φῶτα (ἐρυθρά καί κυανᾶ συνήθως) τά ὁποῖα ἀποδίδοντα φωτισμόν τινα εἰς τήν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων ,δέν παραβλάπτουν καί τήν ἐπίτευξιν τῶν φαινομένων. Ἐν συνεχεία ἐδοκιμάσθησαν πηγαί φωσφορίζουσαι τῶν ζωϊκῶν ὀργανισμῶν ὡς πυγολαμπίδες κ. ἄ. ὑδρόβιοι ὀργανισμοί μέ καλά ἀποτελέσματα.

Βιβλίογρ. Hector Durville, Le Fantome des Vivants, 191.
- C.W.Leadbeater, Le Plan Astral, σ. 145
- Rev. Dubois, La Vie et la Lumiere, Pariw 1914, σ.253
- "Revue Metapsychique, "1921, No 7,1922 No 2 καί 3.
- "Revue Spirite" 1921, Ἀπρίλ.Μάρτ. καί Μάϊος
- "La Science et la Vie", 1919,No 45
- Annales des Sc.Psychiques 1919, σ. 104.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ.- Ὡς γνωστόν κατά τήν διάρκειαν τῶν πνευματιστικῶν καί μεταψυχικῶν συνεδριάσεων ἐπιτυγχάνονται ἐμφανίσεις παροδικαί μελῶν ἤ καί ὁλοκλήρων σωμάτων ὁρατῶν εἰς τούς παριστάμενους. Ἐπίσης κατά τά πειράματα τῶν Μαγνητιστῶν - εἰς τάς βαθυτέρας φάσεις τοῦ τεχνητοῦ ὕπνου- παρατηρεῖται ἡ ἔξοδος τοῦ αἰθερικοῦ καί ἀστρικοῦ σώματος τοῦ ὑποκειμένου, ὅπως λέγεται τοῦ φάσματος αὐτοῦ, τό ὁποῖον γίνεται καί πάλιν ὁρατόν εἰς τούς παριστάμενους πειραματιστάς. Ἐπειδή αἱ ἐμφανίσεις αὗται δύνανται νά εἶναι καί ὑποκειμενικαί, ἠθέλησαν νά ἐπιβεβαιώσουν τά γεγονότα δι'ἀντικειμενικῶν μεθόδων καί ὡς τοιαύτη ἐχρησιμοποιήθη ἡ Φωτογραφία. Πράγματι αὕτη ἀποτελεῖ ἀψευδῆ μάρτυρα περί τῆς πραγματικότητος καί ἀντικειμενικότητος τοῦ φαινομένου. Ἐλήφθησαν κατά ταῦτα φωτογραφίαι τῶν

ἐμφανιζομένων ὀντοτήτων, τινές τῶν ὁποίων πράγματι εἶναι λίαν ἐπιτυχεῖς καί πειστικαί. Οὕτω ὁ AKSAKOFF εἰς τό κλασικόν ἔργον του " ANIMISME ET SPIRITISME" ἀπετύπωσε δείγματα τοιούτων φωτογραφιῶν, ὅπως καί ἄλλοι ἐρευνηταί.- (Ψ Ὑποσημειώσεις).-

- Φωτογράφισις τῆς σκέψεως.- Παραλλήλως πρός τάς ἀνωτέρω ἐργασίας ἄλλοι μεταψυχισταί καί παραψυχολόγοι προσεπάθησαν καί ἐπέτυχον νά λάβουν φωτογραφίας τῆς σκέψεως . Τοποθετοῦντες ἐπί τοῦ μετώπου φωτογραφικήν πλάκα, τυλιγμένην ἐντός μαύρου χάρτου, καί συγκεντρώνοντες τήν σκέψιν των ἐπί τινος ἀντικειμένου, ἐπέτυχον νά ἀποτυπώσουν ἐπ' αὐτῆς ἀρκετά ἱκανοποιητικῶς τήν εἰκόνα τῆς σκέψεώς των. Ἀναφέρομεν τάς ἐργασίας τοῦ Γάλλου Ψ Νταρζέ, τοῦ DR FEERHOV κ. ἄ. (Ψ Σκέψις).-

Βιβλιογρ. Aksakoff 172-235. Lombroso 138-H. Du ville, Le Fantome des Vivants 104, 105, 109. G. Delanne, Ame Immortelle, 145, 147, 167, 174. "Revue Metapsychique" 1922, 201, 210.
-Ferd. Rouget, La Photographie Mentale des Esprits, Toulouse, 1870.
-L. Legas, La Photographie Spirite et l'Analyse Spectrale, Paris 1875.
-Fr. Feerhow, Die Photographie des Gedankens (Psychographie) Brl, Altmann.
-"Initiation" Ἰούλ. 1909

ΦΩΤΟΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΓΙΩΝ.-(AUREOLE, λατ. ἐκ τοῦ AURUM, χρυσός).-

Ὁ χαρακτηρίζων εἰς τήν ἁγιογραφίαν τούς ἁγίους φωτεινός στέφανος περί τήν κεφαλήν καί τό σῶμα, καλούμενος ἐπίσης GLORIE ἤ GLORIOLA. Εἰδικῶς περί τήν κεφαλήν καλεῖται NIMBUS, περί τό σῶμα AUREOLE. Εἰς τούς Αἰγυπτίους, Πέρσας, Ἰνδούς, Ἕλληνας καί Ρωμαίους ἦτο ὁ Φ. τό χαρακτηριστικόν σημεῖον τῶν θεῶν, τῶν ἡρώων καί βασιλέων ἐπί ἀγαλμάτων, νομισμάτων κ.ἄ. Ἀπό τοῦ 4ου αἰ. οἰκειοποιήθη ἡ χριστιανική Τέχνη τό ἐθνικόν τοῦτο ἔθιμον καί παρέστησε τά πρόσωπα τῆς Ἁγ. Τριάδος, κατόπιν ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀγγέλων, τῶν προφητῶν, τῶν ἀποστόλων, τῆς Παρθένου Μαρίας καί γενικῶς τῶν Ἁγίων. Εἰς τόν ἀποκρυφισμόν ἀποδίδεται δικαίως ὁ Φ. μέ τήν Ψ Λύραν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος .-(MIERS).-

-Χ-

ΧΑ.- Μαγική συλλαβή χρησιμοποιουμένη κατά τήν τέλεσιν ἰνδικῶν ἱερῶν τύπων, ἀντιπροσωπεύουσα τήν ἐκπνοήν ἤ τόν Σίβα.

ΧΑΒΕΝ.- (MARC HAVEN .- Ψευδών. τοῦ DR Ἐμμαν.LALANDE).- Γνωστός Γάλλος ἐσωτεριστής καί συνεργάτης τοῦ DR Φ. Παπύς. Τό ψευδώνυμόν του ἔλαβεν (ὅπως καί ὁ Παπύς) ἐκ τοῦ Νυχθημέρου Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως.-
Ἔργα:Rituel de la Maconnerie Egyptienne
- La Magie d'Arbatel
- Le Maitre Inconnu, Cagliostro.,

ΧΑΓΚΑΝΤΑ.- (ἑβρ. ἀφηγοῦμαι).- Ἕν μέρος τοῦ Φ Ταλμούδ, τό ὁποῖον περιλαμβάνει ἐξηγήσεις εἰς τούς Νόμους καί ἀπό τό ὁποῖον τά ἐσωτερικά Κολλέγια καί Σχολαί ἤντλησαν μέρος τῆς Γνώσεώς των. (MULLER 22).-

ΧΑΓΚΙΗΛ.- (ἑβρ.) Εἰς τήν Καββάλαν καί τήν Μαγείαν ὁ πνευματικός ἡγεμών τῆς Ἀφροδίτης.

ΧΑΓΥΑΧ (ἑβρ.) Ἀρχή τοῦ ἀνθρώπου ἀντιστοιχοῦσα πρός τό Βαθύδι ἤ Μανάς τῆς Θεοσοφίας.

ΧΑΘΑ ΓΙΟΓΚΑ (σκρ.) Ἡ σχολή τῆς Γιόγκα ἥτις κατά βάσιν στηρίζεται ἐπί τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Αἱ σχετικαί ἀσκήσεις περιγράφονται εἰς τήν Φ Χάθα Γιόγκα Πραντιπίκα. Ἡ Χ.Γ. εἶναι ἡ λαϊκωτέρα μορφή τῆς Γιόγκα καί ἡ μόνη πού δύναται νά προσαρμοσθῇ εἰς τούς Εὐρωπαίους. Ἀποβλέπει εἰς τήν τελείαν κυριαρχίαν τοῦ σώματος καί εἰς ἀπόλυτον χαλιναγώγησιν τοῦ μυϊκοῦ καί νευρικοῦ συστήματος. Λέγεται ὅτι μέ ἁπλᾶ σχετικῶς μέσα ἀσκήσεως, ἀναπτύσσονται ψυχικαί ἱκανότητες.
Ἡ "Αννι Μπέζαντ, εἰς τό ἔργον της " Ὁ ἄνθρωπος καί τά σώματα αὐτοῦ" γράφει: Ὁ Χάθα Γιόγκα ἐκμανθάνει νά κυριαρχῇ αὐτος ἐπί τῆς ἀναπνοῆς του καί δή μέχρι σημείου ὥστε νά δύναται νά

ἀναστήλῃ ταύτην ἐπί ἱκανόν χρόνον. Ἀσκεῖται εἰς τό νά ἐπιβάλλεται ἐπί τῶν παλμῶν τῆς καρδίας του, νά μεταβάλλῃ κατά βούλησιν τήν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, νά ἐπισπεύδῃ ἤ νά ἐπιβραδύνῃ αὐτήν· διά τῶν μέσων τούτων ἐπιτυγχάνει νά μεταφέρῃ τό σῶμα του εἰς κατάστασιν ἐκπνευματόσεως (TRANCE) καί νά κατορθώνῃ τήν ἔξοδον τοῦ ἀστρικοῦ του σώματος. Δέν εἶναι μέθοδος ἀξία συστάσεως, ἀλλ'εἶναι πολύ διδακτικόν διά τούς Δυτικούς (οἱ ὁποῖοι ἔχουν συνηθίσει νά διευθύνωνται ἀπό τό σῶμα των) ὅταν μάθουν μέχρι ποίου βαθμοῦ δύνανται νά ἐπιβάλουν τήν θέλησίν των ἐπί τῶν λειτουργιῶν ἐκείνων τάς ὁποίας θεωροῦμεν ὡς αὐτομάτως τελουμένας καί εἰς τήν κυριαρχίαν τῶν ὁποίων χιλιάδες ἄνθρωποι ἐπιδίδονται ἐπί μακρόν χρόνον εἰς τήν κοπιώδῃ ἄσκησιν, μέ σκοπόν νά ἐλευθερωθοῦν ἀπ'αὐτῶν".-

Εἰς τάς πλεῖστας ἐσωτερικάς ὀργανώσεις ἡ Χ.Γ. δέν χαίρει μεγάλης ὑπολήψεως, πρᾶγμα τό ὁποῖον δύναται νά ἀποδοθῇ εἰς τό ὅτι αἱ ἀσκήσεις αὗται ἀπαιτοῦν ἕνα ἐσωτεριστήν τῆς πράξεως, ἐνῶ οἱ πλεῖστοι τῶν Ἀποκρυφιστῶν εἶναι μόνον ἐσωτερισταί τῶν λόγων καί κάθε προσωπικήν ἐνασχόλησιν πού χρειάζεται κόπον, φοβοῦνται καί ἀποφεύγουν.

Πρακτικῶς εἶναι ἡ Χ.Γ. τό θεμέλιον τῆς αὐτογνωσίας ἐκεῖνος πού δυστάζει πρό τῆς Χ.Γ., φοβεῖται καί τήν αὐτογνωσίαν.

Ἕν ἁπλοποιημένον σύστημα Χ.Γ., τό ὁποῖον ἐννοεῖται μικρά μόνον ἀποτελέσματα ἀποδίδει, ἐκοινοποίησεν ὁ RADSCHAH τοῦ AUNDH ὑπό τό ὄνομα " SURYA NAMSKAR" (ἡλιακή προσευχή). Ἡ ἡλιακή αὕτη προσευχή παρελήφθη ἀργότερον ὑπό τοῦ Ω Ἀμόρκ διά τούς κατόχους τοῦ 10ου βαθμοῦ.

Ἡ Χ.Γ. ἀνάγεται εἰς τάς λεγομένας " πρακτικάς Γιόγκας". Προκαταρκτική καί ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ προπαίδεια δι'ὅλας τάς πρακτικάς Γιόγκας, εἶναι ἡ αὐστηροτάτη τήρησις τοῦ ἠθικοῦ κώδικος. Ἐάν ὁ μέλλων Γιόγκι θέλῃ νά προφυλαχθῇ ἀπό ἀναποφεύκτους μεταγενεστέρους θανασίμους κινδύνους, πρέπει νά ἀρχίσῃ μέ τήν ἀπάρνησιν τῆς λαγνείας, τῆς ὀργῆς, τοῦ μίσους, τῆς ἀκρατείας κ.κ. Ὅλα αὐτά τά ἐλαττώματα, λέγεται, ἐάν δέν ἐκριζωθοῦν τελείως, δύνανται νά παίξουν ἀργότερον

πολύ δυσαρέστους ρόλους, εἰς τήν ζωήν τοῦ γιόγκι.

Ὁ τελευταῖος οὗτος θά ἠδύνατο εἰς κάθε στιγμήν νά διαμελισθῇ ὑπό μοχθηρῶν καί παρασιτικῶν ὀντοτήτων αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν ἀκριβῶς γένεσιν ἀπό τά ἐλαττώματα αὐτά καί διατρέφονται ὑπ' αὐτῶν. Διά τοῦτο οὐδέποτε παρέχονται κανονικῶς ὑπό τῶν Γκουρού εἰς τούς μαθητάς των προκεχωρημέναι ὑποδείξεις, ἐάν αἱ ἠθικαί προϋποθέσεις (γιάμα καί νιμάγυα) δέν ἔχουν πληρωθῇ.-

Ὅσον διά τάς Ϣ Ἀσάνας (στάσεις τοῦ σώματος) αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τήν βάσιν τῶν νεωτέρων ἀσκήσεων τῆς Χ.Γ. καί ἔχουν πολύπλοκον τεχνικήν εἰς τήν Δύσιν, ἐν ἀρχῇ αἱ Γιόγκα-Σοῦται ἠρνοῦντο νά βεβαιώσουν ὅτι " ἡ ὀρθή στάσις τοῦ σώματος εἶναι ἐκείνη πού παρέχει σταθερότητα καί εὐδιαθεσίαν".- Ἡ Δύσις, ἀντιθέτως, ἐξοικειώθη μέ παράδοξους στάσεις τάς ὁποίας κατά κόρον περιέγραφαν οἱ νεώτεροι, ὥστε νά νομισθῇ ὅτι δι' αὐτῶν καί μόνον ἐπιτυγχάνονται καταπληκτικά ἀποτελέσματα. Καί ὅμως ἡ Χ.Γ. δέν εἶναι σύνολον ἀκροβατισμῶν.

Αἱ δυσκολώτεραι τῶν στάσεων (Ἀσάνας) τῆς Χ.Γ., λέγεται, ἔχουν σκοπόν θεραπευτικόν καί ἀποβλέπουν εἰς τήν πειθαρχίαν τοῦ σώματος. Πολλαί ἐξ αὐτῶν παραδέχονται ὅτι ἐνεργοῦν ἐπί τῶν λεπτοφυῶν δυνάμεων, ἐπί τῶν Ϣ Τσάκρας καί τῶν Ϣ Νάντις. Μετά ταῦτα ὁ Γιόγκι ἐλέγχει τόν ἀναπνευστικόν του ρυθμόν καί ἐπιβεβαιώνει βαθμηδόν τήν ἀπόλυτον κυριαρχίαν ἐπί τοῦ φυσικοῦ σώματος. Ὅταν φθάσῃ μέχρι τοῦ σημείου τούτου "καθαίρει" τό σῶμα καί ἐπιτυγχάνει νά ἐνεργήσῃ ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰς τό ἐσωτερικόν. Τά γεννητικά ὄργανα, τά ἔντερα, ὁ στόμαχος, ἡ καρδία, ἡ μύτη, τό βλέμμα χάνουν τήν αὐτονομίαν τῶν ἀνακλαστικῶν των καί τάς ἀντιστοίχους λειτουργίας των. Ὁ Γιόγκι δύναται ἀπό πᾶσαν στιγμήν νά ἐνεργήσῃ ἐπ' αὐτῶν καί νά τούς ἀναθέσῃ τάς πλέον ἀνελπίστους λειτουργίας. Ὅλαι αὐταί αἱ ἀσκήσεις συνοδεύονται ἀπό κυριαρχίαν τῆς ἀναπνοῆς καί ἐν στενῇ σχέσει πρός τό μῦϊκόν καί νευρικόν σύστημα.

Ἀντιλαμβανόμεθα ὅμως ὅτε ἡ Χ.Γ. δέν περιορίζεται εἰς ἁπλᾶς φυσικάς ἀσκήσεις· ὅπως ὅλαι αἱ Γιόγκας ἀποβλέπει εἰς πνευματικῆς τάξεως ἐπιτεύγματα καί τελικῶς καταλήγει εἰς τήν θέασιν τοῦ Φωτός καί τήν ἀκρόασιν τοῦ πρωταρχικοῦ Ἤχου πού δέν

γίνεται ἀκουστός παρά μόνον μέσα εἰς τήν ἀπόλυτον σιγήν τοῦ σώματος, τελείως κατευνασθέντος. Οὕτω ὅλαι αἱ ἀκροβασίαι τῆς Χ.Γ. αἱ ὁποῖαι δι' ἡμᾶς τούς Δυτικούς εἶναι τόσον θεαματικαί, ἔχουν ἕνα ὕστατον σκοπόν, τόν σοβαρώτερον ὅλων: τόν ὑπερκοντισμόν τῆς φυσικῆς καταστάσεως καί τήν τελικήν ἀπάρνησιν τοῦ σώματος.

"Οταν κυριαρχήσωμεν ἐπί τῶν φυσιολογικῶν λειτουργιῶν, δέν θά παρεμβάλλουν αὗται ἐμπόδια εἰς τήν καθαράν καί ἄθραυστον πνευματικήν ἑνόρασιν.- (MASSON).-

Βιβλιογρ.Miers, Lexikon des Geheimwissens.
- H.Masson, Diction, Des Societes Initiatiques.
- Teos.Bamard, Hatha Yoga, Στουγ. 1957
- Nairainaswamy Iher, H.Yoga,Wurzburg 1959
- Kemeiz, Lehre & Praxis des H.Y. Μόναχον.1952
- Hans-Ulrich Rieker, das Klassische Yoga Lehrbuch,
- Bert Josef Riha, H.Y.Villach 1957 Zupίχη 1959
- Sivananda Sarasvati, H.Y. 1953
- Max Wilke , H.Y.Lindau 1956
- Dr Franz Hartmann, Radscha Y,H.Y. & Tantrika
- Dr Henri Birven, Lebenskunst in Yoga & Magie,Zupίχ. 1953
- Richard . Schmidt, Fakir & Fakirtum im Alten & Modernen Indien,Brl 1908
- Dr Wilhelm Haas, Die Psychische Dingwelt,Bonn 1921
- Felix Riemkasten, Yoga für Sie
- Radsehách von Aundt, Das Sonnengebet,Στούτγ.
- "ΣΦΙΓΞ" 1963,75.

ΧΑΘΑ ΓΙΟΓΚΑ ΠΡΑΝΤΙΚΑ.-='Ινδικόν διδακτικόν βιβλίον τῆς Χάθα Γιόγκα καί τῶν σχετικῶν ἀσκήσεων. Γενικῶς τό βιβλίον στηρίζεται ἐπί τῆς ἀγγλικῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου τοῦ SHIRIVAS JYANGAR (Βομβάη 1893) εἰς τό ὁποῖον ὅμως ἔχουν παραλειφθῆ οἱ στίχοι 84-103, ἐπειδή περιλαμβάνουν στάσεις θεωρηθείσας ὡς ἀνηθίκους (" AS THE SAME MAY BE CONSIDERED OBSCENE"). Μία γερμανική ἔκδοσις ἐκυκλοφόρησεν εἰς Μόναχον τό 1893 ὑπό τοῦ H. WALTER. 'Ο τελευταῖος οὗτος δίδει τούς

ἐν λόγῳ στίχους εἰς λατινικήν μτφρ. Ἡ πλήρης γερμ. διατύπωσις τῶν παραλειπομένων στίχων εὑρηται ὡς παράρτημα τοῦ ἔργου τοῦ PR DR RICHARD SCHMIDT " FAKIRE & FAKIRTUM "(WIEN 1907) εἰς τάς σσ. 285-288. Μέρος ἐξ αὐτῶν μνημονεύεται ἐπίσης εἰς τόν ROGER PEYREFITTE "DIE SÖHNE DES LICHTS "(Κάρλροῦη 1962, σ. 354).-

Βιβλιογρ. Miers. Dr Henri Birven, Lebenskunst in Yoga & Magie , Zυρίχη 1953.

ΧΑΙΖΕΝΤ.-(HOESED, CHESED ἤ HESED).- (ἑβρ. Εὐσπλαγχνία, Ἀγάπη). Ἡ τετάρτη ἐκ τῶν δέκα Φ Σεφιρώθ τῆς Καββάλας . Ἐνίοτε ἀποκαλεῖται καί Γκεντουλά (Καλωσύνη). Ἐσωτερικῶς σημαίνει μίαν ἄρρενα ἤ ἐνεργόν δύναμιν.

Βιβλιογρ. Rhea. El.Levi, Clef 352. Allendy 300.

ΧΑΙΜΑΛΙΟΝ.? (Βλ. Περίαπτον).-

ΧΑΙΚΕΛ.- (ERNST HÆCKEL).- γεν. 16.2.1834 POTSDAM, + 1919.-

Γερμανός Ζωολόγος καί φιλόσοφος. Ἀνηγορεύθη καθηγητής εἰς Ἰέναν καί ἐξειδικεύθη εἰς τήν συγκριτικήν ἀνατομίαν, ἱστορίαν τῆς ἐξελίξεως, ἱστολογίαν καί παλαιοντολογίαν. Τό πεδίον ἐρευνῶν του ἐκτείνεται ἐπί τῶν κατωτέρων ζώων τῆς θαλάσσης καί προπαντός ἐπί τῶν βαθυτέρων καί σκοτεινῶν περιοχῶν ἐντός τῶν ὁποίων ἀρχίζει ἡ ζωή τῶν ἁπλουστέρων καί ἀτελεστέρων ὀργανισμῶν. Τό ὑλικόν διά τάς ἐρεύνας του ταύτας συνεκέντρωσεν ὁ Χ. κατά τήν διάρκειαν ταξιδίων εἰς τήν βόρειον θάλασσαν, εἰς τάς Καναρίους νήσους καί τόν Εἰρηνικόν Ὠκεανόν.

Καρπός τῶν ἐρευνῶν του ὑπῆρξε μεταξύ ἄλλων τό ἔργον του "Ἱστορία ἐξελίξεως τῶν σιφωνοφόρων (UTRECHT 1869). Τό ἔργον του συνέβαλεν εἰς τήν ὑποστήριξιν τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως τῶν εἰδῶν τοῦ Δαρβίνου. Βάσει τῶν παραδόσεών του εἰς τήν Ἰέναν ἀπετέλεσε τό ἔργον του " Φυσική ἱστορία τῆς Δημιουργίας" (Βλ. 1868). Εἰς τό ἔργον του " MONISMUS ALS BAND ZWISCHEN RELIGION & WISSEN SCHAFT " (BONN 1892) διετύπωσε τό "πιστεύω ἑνός φυσιοδίφου" τό ὁποῖον ἐχρησίμευσε πολύ εἰς τόν R.STEINER διά τήν Ἀνθρωποσοφίαν του.-

ΧΑΙΝΤΕΛ (Αὐγούστα HEINDEL). Τό γένος FOSS ἤ VOSS. γεν ;
+ 9.5.1949. Ἀπό τοῦ 10.8.1910 συνεζεύχθη τόν Μάξ Χάϊντελ (Βλ.Λ.). Ὁ Τελευταῖος οὗτος κατά τι ταξίδιόν του εἰς Ἀγ.Φραγκίσκον ἀνέγνωσε μίαν ἀγγελίαν περί διαλέξεως τοῦ Λεντμπῆτερ. Ἐπειδή ὁ Χ.ἐδοκίμαζε δυσκολίας εἰς τήν βάδισιν, τόν ὁδήγησε μέχρι τῆς θέσεώς του ἡ Αὐγούστα. Ἀργότερον τήν συνήντησεν εἰς μίαν Θεοσοφικήν Βιβλιοθήκην καί ἐν συνεχείᾳ τήν ἐνυμφεύθη. Ἡ Κα Χάϊντελ διηύθηνε μέχρι τοῦ θανάτου της τήν Ροδοσταυρικήν Κοινότητα.

ΧΑΙΝΤΕΛ (Μάξ HEINDEL, ψευδών. τοῦ CARL LOUIS HEINDL) γεν.
23.7.1865 (Κάρλσρούη;)+ 6.1.1919.
Υἱός τῆς Ἔλφριντ HEIND καί τοῦ ΦράντςΓκράσχοφ. Ἐξεπαιδεύθη εἰς ἕνα ναύσταθμον καί ἐν συνεχείᾳ ἐξῆλθεν εἰς τήν θάλασσαν ὡς μηχανικός. Ἐκ τοῦ πρώτου γάμου ἀπέκτησεν ὁ Χ. ἕνα υἱόν καί 2 θυγατέρας. Τῷ 1903 μετηνάστευσεν εἰς Λός Ἀντζελες καί ἐκεῖ ἐνδιαφέρθη διά τόν ἀποκρυφισμόν καί τόν πνευματισμόν. Ἐκ τινος διαλέξεως τοῦ LEADBEATER προσηλκύσθη εἰς τήν Θεοσοφίαν, εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν, τό δέ 1904-1905 ἤρξατο ἀντιπρόσωπος τῆς κινήσεως διά τήν Καλλιφορνίαν. Ἐκεῖ ἐγνώρισε δύο πλουσίας γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἐπηρέασαν ἀποφασιστικῶς τόν βίον του: τήν Αὐγούσταν Φός (τήν δευτέραν γυναῖκα του) ὡς ἀστρολόγος καί τήν Ἄλμα φόν Μπράντις ἡ ὁποία προσέφερε τό ἀναγκαῖον ποσόν εἰς τόν Χ. διά νά μεταβῇ εἰς Βερολῖνον παρά τῷ R.STEINER, ὅστις τότε ἐθεωρεῖτο καί ἐξετιμᾶτο ὡς "διδάσκαλος" εἰς τούς κύκλους τῆς Θ.Ε. Εἰς τό Βερολῖνον ὁ Χ. παρέμεινεν περί τό 1 ἔτος ὅπου ἔλαβε παρά τοῦ Στάϊνερ μαθήματα ἀποκρύφου ἀγωγῆς (δηλ. τά μαθήματα τῆς Ἐσωτερικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀντυαρ.

Ἡ παρουσία ἑνός τόσον ὑψηλοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἀμερικανικῆς Θ.Ε.διήγειρε εἰς τούς γερμανικούς κύκλους ἰδιαιτέραν προσοχήν καί προσεπάθησαν νά ἑλκύσουν πρός ἑαυτούς τόν Χ. Οὕτω ὁ DR HUBBE-SCHLEIDEN(ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἄννι Μπέζαντ) ὁ DR Φράντς Χάρτμαν, ὁ Γιεώργεβιτς Βάϊτσερ ("Σουρδα) καί ὁ DR HUGO Φόλρατ ἐπεζήτησαν νά χρησιμοποιήσουν τόν Χ, διά τούς ἐπί μέρους σκοπούς των: ὁ HUBBE Σλάϊντεν διά τήν "Ἕνωσιν τοῦ Ἀστέρος" (Τάγμα τοῦ Κρισναμοῦρτι), ὁ Φράντς

Χάρτμαν διά τό ροδοσταυρικόν του Τάγμα, ὁ Σουρύα διά τόν ἄνευ ὀργανώσεως ροδοσταυρισμόν του καί ὁ Οὖγος Φόλρατ ὡς ἐπιχειρηματικόν νοῦν πρός ἔκδοσιν ἐσωτερικῶν βιβλίων. Τελικῶς ὁ Χάρτμαν ἐπέτυχε νά προσελκύσῃ τόν Χ. πρός τήν ροδοσταυρικήν ἰδεολογίαν του (περί τῆς ὁποίας ἄλλως τε καί ὁ Ρ. Στάϊνερ ὡμίλει) ὁ δέ Φόλρατ ἐξησφάλισε τό δικαίωμα ἐκτυπώσεως τῶν ἔργων τοῦ Χ. εἰς τήν Γερμανίαν.

Ἀφοῦ ἤδη ὁ Χ, εἶχεν εἰσαχθῆ ὑπό τοῦ R.STEINER εἰς τήν βερολίνειον Στοάν "Δικτῶρια τῆς Πρωσίας" ἡ ὁποία ἀνῆκεν εἰς τήν "Μεγ.Στοάν τοῦ Σκωτικοῦ τύπου", ἦτο δυνατόν εἰς τόν Χάρτμαν νά εἰσαγάγῃ τόν Χ, εἰς τό ροδοσταυρικόν περιστύλιον αὐτοῦ καί νά τοῦ ἀπονείμῃ τούς 6 πρώτους βαθμούς μέχρι τοῦ 33ου τοῦ συστήματος Μέμφις-Μιζράϊμ. Συνεπεία ἐπεμβάσεως τοῦ R.STEINER δέν ἠδυνήθη νά ἀνυψωθῇ μέχρι τῶν τελευταίων βαθμῶν (90 & 95) ἔφερε δέ τοῦτο βαρέως ὁ Χ. ὅτι δέν ἐμυήθη οὔτε εἰς τόν 46ον (ἱππότης ροδοσταυρος). Διά τοῦτό ὁ Χ. ἐθεώρησεν ἐφεξῆς τόν 33ον ὡς τόν τελευταῖον καί ὕπατον βαθμόν (πρβλ. HEINDEL: FM & KATHOLIZISMUS, DARMSTADT 1965, σ.92). Συντετριμένος ὁ Χ. ἐπιστρέφει εἰς Η.Π.Α. καί δημοσιεύει, ἀντιθέτως πρός τήν ὑπόσχεσιν τήν ὁποίαν εἶχε δώσει εἰς τόν Στάϊνερ, ὑπό τό ὄνομά του τά ἀποσπάσματα τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Στάϊνερ· ἐν τούτοις εἰς τήν πρώτην ἔκδοσιν ὑπάρχει ἡ ἀφιέρωσις: "Εἰς τόν ἐκλεκτόν μου φίλον DR R.STEINER εἰς ἀναγνώρισιν τῆς εὐγνωμοσύνης μου καί εἰς τήν φίλην μου ALMA VON BRANDIS..." Εἰς τήν 2αν ἔκδοσιν τῆς "Κοσμοθεωρίας τῶν Ροδοσταύρων" οὐδεμία πλέον μνεία γίνεται περί εὐγνωμοσύνης καί φιλίας, ἀλλ' ἡ φράσις: "Ἀπό τῶν ἀρχῶν τοῦ Νοεμβρ. 1908 ἀφιέρωσεν ὁ συγγράφας τόν χρόνον του πρός ἔρευναν τῶν διδασκαλιῶν τοῦ R. STEINER, εἰς τήν 3ην δέ ἔκδοσιν οὐδεμία μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ STEINER ὑπάρχει.

Ὁ Χ. εἶναι ὁ ἱδρυτής τῆς Ροδοσταυρικῆς κοινότητος ἡ ὁποία ἀργότερον κατετμήθη εἰς πολλούς κλάδους, μεταξύ αὐτῶν καί εἰς τό Λεκτόριουμ Ροζικρουτσιάνουμ. Ἡ πρώτη Ροδοσταυρική ὁμάς τοῦ Χ. ἔλαβε γένεσιν ἀμέσως μετά τό πέρας τῆς μαθητείας του παρά τῷ R.STEINER κατά Νοέμβρ. 1908 εἰς τό COLUMBUS / Η.Π.Α.

Max Heindel

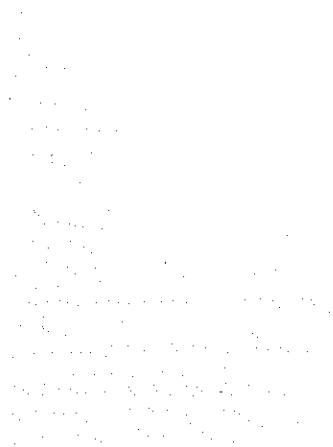

"Εργα:R+C Cosmoconception, πολλαί ἐκδόσεις
γαλλ.La Cosmogonie des Rose-Croix
γερμ.Die Weltanschauung der Rosenkreuzer,Λειψία
-Das Gewebe des Schicksals. Die Lehren eines Eingeweihten
-Nachlese eines Mystikers.Alte & Neue Einweihung,Darm.1963
-Die Medizinische Astrologie, Warpke 1953
-Vereinfachte Wissensch.Astrologie, Λειψία
-H.P.Blawatsky and the Secrete Doctrine
-The Mysteries of the Great Operas
-Fellowship and the Coming new Race
-Die Botschaft der Sterne, Λειψία
-Rosenkreuzer Mysterien, Λειψία
-Rosenkreuzer Philosophie, Λειψία κ.ἄ.

Βιβλιογρ.Augusta Heindel, Ursprung & Entstehung der R+C Gemeinschaft, Darmstadt
-G.Vollner, Die Begegnung M.Heindels mit R.Steiner,Darm.

ΧΑΙΤΣ (MAXIMILIAN HAITZ) + 27.10.1965.
Ἡγετικόν στέλεχος τῶν Φωτισμένων (ILLUMINAT). Τῷ 1935 μαζί μέ τόν Μεγ.Διδ. Ἰούλιον MEYER διέλυσε τό Τάγμα τῶν Φωτισμένων ἐν Γερμανίᾳ. Μυητικόν ὄνομα (ψευδών) Χάρτβιγκ.

ΧΑΙΩΘ- ΧΑ - ΚΑΔΟΣ. Τά ἅγια Ζῶα. Κατά τήν Καββάλαν πνευματική ἱεραρχία ὄντων ἐπηρεαζομένων ὑπό τῆς Κέτερ, καί διευθυνομένων ὑπό τοῦ Μετατρόν' σχηματίζουν τόν πρῶτον χορόν τῶν Ἀγγέλων, τῶν Σεραφείμ.
Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Θεογνωσία 185.

ΧΑΛΑΖΙΑΣ. ἡ ὀρεία κρύσταλλος, QUARZ) Ὁ λίθος τῶν ἀτόμων τοῦ Καρκίνου καί τοῦ Ὑδροχόου.
Κατά τήν λαογραφίαν κρύσταλλοι ἐξ ὀρείας κρυστάλλου ἐναρτώμενοι πέριξ τοῦ λαιμοῦ δίκην περιδεραίου, εὐνοοῦν τήν ὀδοντοφυΐαν τῶν παιδίων, ἀπαλλάσσουν τῶν ἐφιαλτῶν καί τῶν τρομακτικῶν ὀνείρων, ὡς καί ἀπό τῶν ἰλίγγων. Κατά γενικήν ὁμολογίαν, οὐδέ· τοῦ Παρακέλσου ἐξαιρουμένου, κατεργαζόμενος ὁ Χ. εἰς κόνιν καί πινόμενος ἐσωτερικῶς μετά μέλιτος ὑπό τῶν θηλαζουσῶν γυναικῶν, ἔχει τήν ἰδιότητα νά αὐξάνη

τό γάλα αὐτῶν.

Γενικῶς θεωρεῖται ὡς πολύτιμον φυλακτήριον ἐναντίον τῶν νόσων τοῦ στήθους καὶ τοῦ λαιμοῦ. Θεραπεύει τὴν δυσεντερίαν καὶ παρακωλύει τὸν σχηματισμόν λίθων ἐντός τῆς κύστεως. Εἰς τὴν Ἀνατολὴν φέρονται κρύσταλλοι ἐκ Χ. ὡς θεραπευτικόν μέσον κατά τῆς ὑδροπικίας.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ. Φαρμακόσοφία II 102.
M.Riviere Amulettes 262. El.Villiers 129, 144,

ΧΑΛΑΡΑΣ ΤΗΡΗΣΕΩΣ ΤΥΠΟΣ (LATE OBERVANCE). Ὅταν ὁ Τύπος τῆς Αὐστηρᾶς Τηρήσεως (βλ.λ.) ἐγκαθιδρύθη ἐν Γερμανίᾳ ὑπό τοῦ Φόν Χούντ, οἱ ὀπαδοί του προσέδωσαν τόν τίτλον Στοᾶ Χαλαρᾶς Τηρήσεως" εἰς ὅλας τάς ἄλλας γερμανικάς Στοάς, αἱ ὁποῖαι ἠρνοῦντο νά ὑπαχθοῦν ὑπό τήν δικαιοδοσίαν του καί νά υἱοθετήσουν τούς νεωτερισμούς του, ἀλλά παρέμειναν πιστοί εἰς τόν ἀγγλικόν Τύπον.

ΧΑΛΑΡΩΣΙΣ. Ἡ κατάργησις τῆς ἐντάσεως, τῆς τάσεως, τῆς συσπάσεως εἶναι ἡ ἀσική προϋπόθεσις διά τήν ἐπιτυχίαν προκειμένου περί ἐσωτερικῶν ἀσκήσεων. Λανθάνουσαι ψυχικαί δυνάμεις ἐκδηλοῦνται ἐνίοτε αὐτομάτως ἐπί ὀρθῶς ἐφαρμοζομένης χαλαρώσεως. Αἱ πλεῖσται ἀσκήσεις τῆς Γιόγκας καί πολλαί διδασκαλίαι τοῦ Βούδδα, ἀποβλέπουν κατά πρῶτον εἰς τήν Χαλάρωσιν.
Φ Αὐτογενές Τραῖνιγκ.
Βιβλιογρ. Felix Riemkasten, Einkehr in die Heilende Stille.
-Bert Riha, Yoga.
-Hans Wurthmer, Die Macht der Entspannung, FBG 1955
-Berthold Stokvis, Der Mensch in der Entspannung, Στούτ. 1961

ΧΑΛΑΣ (Ἀντώνιος Φιλίππου). † 1969 Μπατσί/"Ἀνδρου Διανοητής καί πολυγράφος συγγραφεύς, ρέπων πρός τόν Ἀποκρυφισμόν καί τό Θαυμάσιον. Διετείνετο ὅτι εἶχε τακτικάς ἐπικοινωνίας μέ τήν H.P.B., τόν Διονύσιον τόν Ἀεροπαγίτην, τόν κόμητα Σαίν Ζερμαίν καί ἐδέχετο ἐξ αὐτῶν καθοδηγήσεις. Τοῦτο πρέπει νά ἀποδοθῇ ὅτι εἰς τήν νέαν του ἡλικίαν εἶχεν ἐπιδοθῇ εἰς τόν Πνευματισμόν καί αἱ ἐπαφαί αὗται τοῦ ἄφησαν τήν

ἀνεξίτηλος σφραγίδα τῆς διανοητικῆς ἀταξίας. Εἰς τά βιβλία του δέν ὑπάρχει σύστημα καί λογικός συνειρμός. Ἔγραφε πολλά, ἐλάχιστα ὅμως εἶναι ἐκεῖνα τά ὁποῖα δύνανται νά ὠφελήσουν τόν ἀναζητητήν τῆς Ἀληθείας. Ὑπῆρξε πάντως ἐξαίρετος ἄνθρωπος καί φίλος καί ἀκάματος ἐργάτης τοῦ πνεύματος. Θά ἠδύνατο νά θεωρηθῇ μύστης, ἐάν δέν ἦτο περισσότερον ὁραματιστής. Βαθύς γνώστης τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καί πολλῶν ξένων γλωσσῶν, θά ἠδύνατο νά προσφέρῃ πολύ μεγαλειτέρας ὑπηρεσίας εἰς τόν ἑλληνικόν Ἐσωτερισμόν, ἐάν ἐγνώριζε νά πειθαρχῇ περισσότερον τήν ψυχήν του.

Ἔργα: Τό εἰς τόν ἑλλην. ἀλφάβητον ὑπολανθάνον μυστήριον
-Αἱ ἀποκαλύψεις τῆς Η.Ρ.Μπαλβάτσκης.
-Τά σατυρικά γυμνάσματα τοῦ Κ.Παλαμᾶ καί ἡ ἀλληλογραφία του μετ' αὐτοῦ. Ὁ Ἐπιμενίδειος ὕπνος, κ.ἄ.π.

ΧΑΛΔΑΪΚΗ ΣΕΙΡΑ. Παρουσιάζει τούς ἀρχαίους πλανήτας, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τοῦ βραδυτέρου καί ληγούσης μέ τόν ταχύτερον, ταξινομημένους μέ τήν μέσην ταχύτητά των: Κρόνος, Ζεύς, Ἄρης, Ἥλιος, Ἀφροδίτη, Ἑρμῆς, Σελήνη. Ἐάν κατατάξωμεν τούς πλανήτας αὐτούς κατά τήν ἰδίαν σειράν ἐφ' ἑνός ἑπτακτίνου ἀστέρος καί ἀναγνώσωμεν ἀκολουθοῦντες τήν φοράν τῶν ἀκτίνων, ἐμφανίζεται ἡ σειρά: Κρόνος, Ἥλιος, Σελήνη, Ἄρης, Ἑρμῆς, Ζεύς, Ἀφροδίτη, ἥτις δίδει τά ὀνόματα τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος:

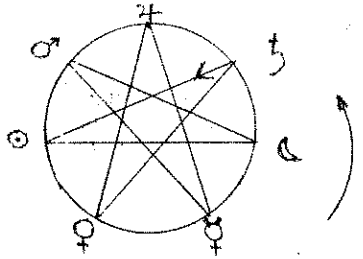

ΧΑΛΔΑΙΚΟΙ ΧΡΗΣΜΟΙ ἤ ΛΟΓΙΑ.

Ὁ μελετητής τῶν πολυτίμων σχολίων τῶν Νεοπλατωνικῶν εἰς τούς πλατωνικούς διαλόγους, συναντᾷ ἀδιακόπως ἀναφοράς αὐτῶν εἰς ἕν εἶδος μυσταγωγικοῦ Ἔπους, τό ὁποῖον γενικῶς

ἀποκαλοῦν "Χαλδαϊκὰ Λόγια". Οἱ παράλληλοι χαρακτηρισμοὶ τῶν ἐν λόγῳ συγγραφέων ἐν σχέσει πρὸς τὰ κείμενα ταῦτα, ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἀπόλυτον πίστιν των εἰς τὴν θείαν καταγωγὴν των καὶ ὁμιλοῦν ὡς περὶ θείων χρησμῶν, περὶ θεοπαραδότου θεολογίας, περὶ ὑπερορίου θεοσοφίας κ.κ., οἱ δὲ συντάξαντες τοὺς χρησμοὺς τούτους "Θεολόγοι, Θεόσοφοι, Θεοί, Θεουργοί" κ.ο.κ.

Ἡ ἐπικρατεστέρα γνώμη ὡς πρὸς τὴν προέλευσιν καὶ χρονολογίαν συντάξεως τῶν Χαλδαϊκῶν Χρησμῶν, φαίνεται νὰ εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ W.KROLL διατυπωθεῖσα: πρόκειται περὶ κειμένου ἐθνικῆς Γνώσεως, συνταχθὲν ὑπὸ σοφῶν πιθανῶς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου ἤτοι περὶ τὸ 200 μ.Χ. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀποκλείει τὴν πολὺ προγενεστέραν ὕπαρξιν των καὶ διάδοσίν των προφορικῶς.

Ἑρμητισμὸς καὶ Χαλδαϊκὰ Λόγια, παρουσιάζουν καταπληκτικὰς ὁμοιότητας μὲ ὡρισμένα κείμενα τοῦ χριστιανικοῦ Γνωστικισμοῦ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο πρέπει νὰ ὀφείλεται ὄχι εἰς ἄμεσον ἐπίδρασιν ἢ " δανεισμόν", ἀλλ' ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ὅλα βασίζονται ἐπὶ κοινῆς πνευματικῆς βάσεως καὶ ἀπαντοῦν εἰς ἀναλόγους ἀνάγκας τῆς ἐποχῆς: πόθος ἀμέσου ἀποκαλύψεως καὶ βεβαιότητος, διάθεσις πρὸς τὸν Ἐσωτερισμόν, ροπὴ πρὸς τὸ ὑπερβατικὸν καὶ τὰς ἀφηρημένας μεταφυσικὰς ἐννοίας, ἀνησυχία τῆς ψυχῆς διὰ τὴν λύτρωσίν της, φορὰ πρὸς θεωρίαν τῆς ψυχῆς ὡς συναρτήσεως τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Κόσμου ὡς συναρτήσεως τῆς ψυχῆς.

Ἡ εἰς τὰ Χαλδαϊκὰ Λόγια ἀναπτυσσομένη κοσμοθεωρία εἶναι σαφῶς δυαρχική: τελείως διαχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων ἐμφανίζονται ὁ νοερὸς κόσμος ἀφ' ἑνὸς καὶ ὁ αἰσθητὸς κόσμος ἀφ' ἑτέρου. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ νοεροῦ Κόσμου ἵσταται ὁ Πατρικὸς Νοῦς, τὸ ἱερὸν Πῦρ, ἐκ τοῦ ὁποίου τὰ πάντα προέρχονται ὅστις ὅμως ὑπερέχει ἀπολύτως τοῦ αἰσθητοῦ Κόσμου καὶ μόνον διὰ μεσολαβήσεως τοῦ Δευτέρου Νοῦ τοῦ κυρίως Δημιουργοῦ, τίθεται οὗτος εἰς ἐπαφὴν μετ' ἐκείνου. Ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ νοήσῃ τοῦτον διανοητικῶς, ἀλλὰ μόνον δι' εὐσεβοῦς κατανύξεως καὶ ἀγνοῦ ὄμματος· μάλιστα δὲ ὁ πολὺς ὄχλος οὐδὲν περὶ αὐτοῦ ὑποψιάζεται καὶ θεωρεῖ ὡς τὸ Ὕπατον Ὄν τὸν Δεύτερον

Νοῦν. Ἐνῶ ὁ Πατήρ εἶναι ἡ Μονάς, ὁ δεύτερος Νοῦς εἶναι ἡ Δυάς· ἐκ τῶν δύο τούτων ἀπορρέει κατά τρόπον αἰνιγματώδη, ἡ πρώτη Τριάς καί δι' αὐτῆς βασιλεύει ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου ἡ ὑπό τῆς Μονάδος στεφανωμένη Τριάς. Ὁ ὕπατος Θεός εἶναι ὁ ἐν μυστηριώδει σιγῇ περικεκαλυμμένος Βυθός, ἡ πηγή πάσης πηγῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ τό Πᾶν ἀναπαύεται ὡς ἐντός μητρικοῦ κόλπου καί ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκφύεται ἡ πολύμορφος ὕλη.

Τήν συντήρησιν τῶν πλασμάτων ἐν συνόλῳ ἀναλαμβάνει ὁ οὐράνιος Ἔρως. Οὗτος μετά τοῦ Νοῦ καί τοῦ Θείου Πνεύματος ἀποτελεῖ τήν οὐσίαν τῆς ψυχῆς. Ἡ παραδοξωτέρα μορφή ὁλοκλήρου τοῦ Ἔπους εἶναι ἡ Ἑκάτη, ταυτιζομένη μέ τήν Ρέαν. Κινεῖται αὐτή μεταξύ τῶν "Πατέρων" (τοῦ πρώτου καί δευτέρου Νοός;)· δεξιά αὐτῆς ἔχει τήν Ψυχήν τοῦ Κόσμου, ἀριστερά τήν πηγήν τῆς Ἀρετῆς, πρός τά ὀπίσω τήν Φύσιν. Πλῆθος ὑποδεεστέρων θεῶν μεσολαβεῖ μεταξύ τοῦ ὑπάτου Ὄντος καί τοῦ Κόσμου: πρῶτον αἱ Ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι ἀντιπροσωπεύουν τούς νέους θεούς τοῦ Τιμαίου· δεύτερον αἱ Ἴυγγες, ὑπαγόμεναι εἰς τρεῖς ἀρχηγούς· τρίτον οἱ Νοεροί καί Ὑλαῖοι Συνοχεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐνδηλοῦνται μέ πυρίνην ὄψιν. Κατόπιν οἱ Τελετάρχαι καί τέλος οἱ Δαίμονες οἱ ὁποῖοι ὑπεισέρχονται εἰς τά ζητήματα ἑνός ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων: οἱ ἀγαθοί δαίμονες, ἀποκαλούμενοι καί Ἄγγελοι, ἐπιδιώκουν τήν ἐπιστροφήν τῶν ἀνθρώπων εἰς τόν Θεόν καί οἱ κακοί δαίμονες, τήν ἐπιβράδυνσιν καί παρακώλυσιν ταύτης.

Εἰς τά Χ.Λόγια διακρίνομεν σαφῆ τονισμόν τῆς λατρείας τοῦ Πυρός, ἐπί τοῦ ὁποίου ἄλλως τε ὁλόκληρον τό φιλοσοφικόν οἰκοδόμημα ἐδραιοῦται· γίνεται λόγος περί τοῦ ἱερέως ὅστις τελεῖ τήν τελετήν τοῦ Πυρός, περί μυστῶν καί τελετῶν. Τό Ἔπος μάλιστα καταλήγει μέχρι καί θεουργικῶν πράξεων: βοηθείᾳ μαγικῶν τύπων καί φράσεων εἶναι δυνατόν ἡ θεία οὐσία νά ἐμφανισθῇ ὑπό μορφήν πυρώδη.

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή ἵσταται μεταξύ τοῦ Θείου Νοός, ἐκ τοῦ ὁποίου διατηρεῖ ἕνα σπινθῆρα καί τοῦ σώματος, μέ τό ὁποῖον, διαρκούσης τῆς γηίνης σταδιοδρομίας της, εὑρηται δεσμευμένη· ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι μεταξύ ταύτης καί τοῦ σώματος νά ὑπάρχῃ τό "Ὀ χ η μ α μέ τό ὁποῖον ἐπενδύεται αὐτή κατά

τήν κάθοδον της διά τοῦ αἰθέρος καί τοῦ ἀέρος καί τό ὁποῖον κατά τήν ἐπάνοδον της καί πάλιν διαλύεται, ὅταν τά ἐπί μέρους συστατικά ἐπαναδίδωνται εἰς τάς πηγάς ἐξ ὧν προῆλθον.

Ἔχει μεγάλην σημασίαν ἐάν ἡ ψυχή, ἡ ὁποία εἶναι θεῖον πῦρ καί ἀθάνατον, κατά τήν ἐπίγειον παραμονήν καί δρᾶσιν της, διατηρηθῆ ἀνέπαφος ἀπό τήν δουλείαν τοῦ σώματος, τό ὁποῖον σχηματίζεται ἀπό τήν παροδικήν καί κακήν ὕλην καί εὑρίσκεται ὑπό τήν ἐξουσίαν τῆς Φύσεως καί τῆς Ἀνάγκης.

Ὀφείλει νά διατηρήσῃ τήν μνήμην τοῦ ὑπό τοῦ Πατρός παραδοθέντος αὐτῇ "Συμβόλου", τοῦ σπινθῆρος τοῦ θείου Νοῦ. Εἰς τόν ἀδιάκοπον αὐτόν ἀγῶνα μέ τόν αἰσθητόν κόσμον, εὑρίσκει αὐτη ὑποστήριξιν ὑπό τοῦ στοιχείου ἐκείνου τό ὁποῖον ἔχει τήν μεγαλειτέραν συγγένειαν πρός τόν θεόν τ.ἔ. τό Πῦρ. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος προσεγγίζει πρός τό Πῦρ, δέχεται τήν θείαν φώτισιν. Μερικαί ψυχαί φαίνεται ἐκ προελεύσεως νά εἶναι προωρισμέναι διά νά ἀχθοῦν εἰς τήν λύτρωσιν: εἶναι αἱ ἡλιακαί καί δίιοι ψυχαί.

Τό Ἔπος καταλήγει μέ τήν ἔξαρσιν τῆς λυτρωτικῆς ἰκανότος τῶν Μυστηρίων. Μέ ζωηρά χρώματα περιγράφονται αἱ πνευματικαί ἡδοναί τῶν μακάρων μυστῶν, οἱ ὁποῖοι μάλιστα καί αὐτά τά σώματά των δύνανται νά σώσουν (;)· ἀντιθέτως αἱ θλίψεις τοῦ ἀμυήτου ὄχλου, τόν ὁποῖον τά τυραννικά πνεύματα τοῦ Ταρτάρου ἐπιβουλεύονται.-

Βιβλιογρ. "Χαλδαϊκά Λόγια" κείμ.& μτφρ.μετά εἰσαγωγῆς ἔκδοσις Βιβλ. τῆς ΣΦΙΓΓΟΣ, Ἀθῆναι 1964.
-Wilhelm Kroll ,κείμενον & λατ. μτφρ. τῶν 175 Λογίων.
-F.Levi , Ἱστορία τῆς Μαγείας I 18-20.-
-G.R.S. Mead,The Chaldean Oracles ,Λονδ. 1908.
-"H.P.B. D.S. V 43.-

ΧΑΛΔΑΙΚΟΝΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ. Τό ἀπόρρητον τοῦτο ἔργον περιλαμβάνει κατά τήν H.P.B. ὁλόκληρον τό περιεχόμενον τοῦ Ζοχάρ. Πρέπει νά εἶναι κατά πολλούς αἰῶνας ἀρχαιότερον τοῦ Ζοχάρ καί ἀπό τῆς πλευρᾶς ταύτης νά ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον κατά τήν σύνταξίν του, διότι περιέχει ἤδη τάς ἀρχάς τάς διδασκομένας ὑπό τῆς Ἑβραϊκῆς Καββάλας, ἄν καί ὑπό τήν μή συγκεκαλυμμένην ἀκόμη μορφήν. Τό Χαλδαϊκόν Βιβλίον τῶν ἀριθμῶν

πρέπει νά εἶναι ἐξαιρετικά σπάνιον καί φαίνεται νά ὑπάρχῃ ἀκόμη εἰς 2-3 ἀντίτυπα, εὑρισκόμενα εἰς ἰδιωτικάς βιβλιοθήκας. Δέν ἀναφέρεται πού ἡ H.P.B. εἶδε τό βιβλίον τοῦτο.- (H.MIERS, LEXIKON DES GEHEIMWISSENS).-

ΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΣ.- Ὁ λίθος τῶν ἀτόμων τοῦ Καρκίνου. Τό χρῶμα τοῦ λίθου τούτου, προερχομένου ἐξ Αἰθιοπίας, εἶναι ὠχρόν. Ἀναρτώμενος ἀπό τοῦ λαιμοῦ ἀποδιώκει τάς ψευδαισθήσεις, τά φαντάσματα καί τήν μελαγχολίαν. Διατρυπώμενος καί φερόμενος ἀπ'εὐθείας ἐπί τοῦ δέρματος ἐξασφαλίζει τόν θρίαμβον εἰς τάς δίκας καί τάς μάχας. Προφυλάσσει ἀπό πτώσεις, διαυγάζει τήν ὅρασιν, ἐξαλείφει τήν βραχνάδα καί διατηρεῖ τό σῶμα ἐν ὑγείᾳ καί ρώμῃ.
Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Φαρμακοσοφία II 102.-

ΧΑΛΚΙΔΙΟΣ.- Νεοπλατωνικός φιλόσοφος καί γραμματικός, ζήσας πιθανῶς κατά τόν 4ον αἰ. μ.Χ. Τό κυριώτερον ἔργον του εἶναι μτφρ. εἰς τήν λατ. τοῦ Τιμαίου τοῦ Πλάτωνος, συνοδευομένη ὑπό σχολίων. Φαίνεται νά ὑπῆρξε χριστανός. Ἀναφέρει ὅτι ἡ Γένεσις τοῦ Μωυσέως εἶναι ἔργον θεόπνευστον. Τόν ἀναφέρει καί ὁ Ὠριγένης.-

ΧΑΛΚΟΣ.- Ἑρμητ. Διά τοῦ ὅρου Χ. οἱ φιλόσοφοι ὑπονοοῦσι τό ἀτελές ἐκεῖνο σῶμα πού θά χρησιμοποιηθῇ διά τήν παρασκευήν τῆς Λίθου. Καί τήν τελευταίαν ταύτην ἀποκαλοῦσι διά τοῦ ἴδιου ὀνόματος, ἐφ'ὅσον εὑρίσκεται εἰς τό στάδιον τῆς ἀτελείας καί τῶν προσμίξεων, ὡς κατά τήν σῆψιν. Ἡ ἰδία οὐσία λέγεται καί Ὀρείχαλκος, AURUM PIGMENTUM, Πράσινος λέων, Ἀρσενικόν κ.κ. (PERNETY).-

ΧΑΛΥΨ.- Ἑρμητ. Πολλοί ἑρμητισταί ἐχρησιμοποίησαν τόν ὅρον τοῦτον, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ Κοσμοπολίτης καί ὁ Εἰρηναῖος Φιλαλήθης, διά νά σημάνουν τό σῶμα ἐξ οὗ ἐξάγεται ὁ φιλόσοφ. Χρυσός. Εἶναι ἓν πνεῦμα κατ'ἐξοχήν ἁγνόν, μυστικόν καί καυστικώτατον πῦρ, λίαν πτητικόν, δοχεῖον τῶν ἀνωτέρων καί κατωτέρω ἀρετῶν, τό θαῦμα τοῦ κόσμου πού ὁ Θεός ἐσφράγισε διά τῆς θείας του σφραγίδος. Εἶναι τέλος ἡ κλείς τοῦ ὅλου φιλοσοφικοῦ Ἔργου.

Εἶναι ἡ πτητικωτέρα καί ἀγνοτέρα μερίς τῆς Ὕλης τῶν Σοφῶν, ἡ Πεμπτουσία.- (PERNETY).-

ΧΑΜ.- Ὁ τρίτος υἱός τοῦ Νῶε, εἰς τόν ὁποῖον ἀπέδωσαν τήν ἐφεύρεσιν τῆς Ἀλχημείας καί τῆς μαύρης Μαγείας.-

ΧΑΜΟΝ.-(κόμης LOUIS HAMON).- Ἐπίσης ὑπό ψευδώνυμον "Χειρων". Διάσημος Ἄγγλος μάντης καί διορατικός.
Ἔργα: A. Study in Destiny, Λονδ. 1901
-Cheiro's Book of the Numbers, N.Y. 1932
γερμ. μτφρ. Das Buch der Zahlen, Freiburg

ΧΑΜΠΑΛ ΝΤΕ ΓΚΑΡΜΙΝ (ἑβρ.) Τό πνεῦμα τοῦ σκελετοῦ, Μέρος τοῦ Νεφές, τῆς ψυχικῆς ὑποστάσεως, ἥτις, κατά τούς καββαλιστές, παραμένει προσκεκολλημένον εἰς τό φυσικόν κατάλοιπον τοῦ σώματος. (πτώματος).

ΧΑΜΠΑΡΝΤ (LA FAYETTE RONALD HUBBARD).- Ἀμερικανός ἀποκρυφιστής, παλαιός συνεργάτης τοῦ Φ Ἀμόρκ. Ἵδρυσε τήν λεγομένην SCIENTOLOGIE, ἡ ὁποία ἀκόμη καί ὑπό τῶν ὀπαδῶν της δυσκόλως ὁρίζεται. Πρόκειται περί ἑνός εἴδους πνευματικῆς ὑγιεινολογίας, μιᾶς μιμήσεως τῆς Ψυχαναλύσεως καί μιᾶς θρησκευούσης φιλοσοφίας.
Ἔργα: Der Weg zum freien Selbst.Handbuch zur Selbst-Verwirklichung durch Scientologie, Βρλ. 1956
- Dianetics, ἄ.τ. 1955 -A Story of Man, ἄ.τ. & χ.

ΧΑΜΣΑ ἤ ΧΑΝΣΑ (σκρ. κύκνος ἤ χήνα).-

Τό λευκόν πτηνόν, σύμβολον τῆς σοφίας καί τῆς μυήσεως, ἐπί τοῦ ὁποίου ἱππεύει ὁ Βράχμας. Εἶχε τήν ἱκανότητα νά διαχωρίζῃ τό ὕδωρ ἀπό τοῦ γάλακτος ἀναμεμιγμένων (ὅπως ὁ μύστης διαχωρίζει τόν κόσμον τοῦ πνεύματος ἀπό ἐκεῖνον τῆς ὕλης). Φαίνεται ὅτι ἡ προέλευσις τοῦ συμβόλου τούτου ὀφείλεται εἰς τήν φωνητικήν προσέγγισιν τοῦ Χάνσαμέ τό "Α - χάμ- σα (εἶμαι Ἐκεῖνος, βεβαίωσις διά τῆς ὁποίας ὁ μύστης ἀναγνωρίζει ἑαυτόν ὡς μέρος τῆς Θείας Ζωῆς).-

Ὁ Χάμσα πράγματι ἀναφέρεται εἰς τήν τρίτην μεγάλην μύησιν (κατάλυσις τῆς χωριστικότητος). Εἶναι ἀκόμη τό Αὐτό, τό

Τζιβάτμα, ὁ ταξιδιώτης. Περαιτέρω ἔν ἰδιάζον μάντρα καί μία μυστική χειρονρόυσία. Εἰς τήν Μπαγκαβάτα Πουράνα εἶναι τό ὄνομα τῆς ἰνδικῆς κοινωνίας πρό τοῦ διαχωρισμοῦ εἰς τάς 4 κάστας ὑπό τοῦ Μανού. Τέλος αἱ δύο συλλαβαί Χάμ - σά παριστοῦν τήν εἰσπνοήν καί τήν ἐκπνοήν ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἐπιστήμης τῶν ἀναπνοῶν .-(Πρβλ. Κύκνος).-

ΧΑΝΕΜΑΝ (Σαμουήλ HAHNEMANN).- γεν. 10-4-1755 MEISSEN/Σαξωνίας, + 2-7-1843 Παρίσιοι.

Ὁ ἱδρυτής τῆς Ω Ὁμοιοπαθητικῆς Θεραπευτικῆς. Περιφρονημένος ἀπό τούς συμπατριώτας του, ἔρχεται καί ἐγκαθίσταται εἰς Παρισίους ὅπου καί ὁ τάφος του (PERE LACHAISE).-

Διά τόν Χ. πρός ἐξάλειψιν τῶν συμπτωμάτων μιᾶς ἀσθενείας πρέπει νά ἀναζητηθῇ ἕν φάρμακον πού ἔχει τήν ἰδιότητα νά παράγῃ ὅμοια συμπτώματα πρός τήν νόσον ἐπί ὑγειοῦς ὀργανισμοῦ. Βασιζόμενος ἐπί παλαιῶν ἀρχῶν ἀναγομένων εἰς τόν Παράκελσον, χρησιμοποιεῖ τά φάρμακα ταῦτα εἰς ἀραιώσεις προηχωρημένας, διότι πιστεύει καί διά τῆς πείρας ἀποδεικνύει, ὅτι ἐν ἠραιωμένον μέσον ἐνεργεῖ ἀμεσώτερον ἐπί τῶν λεπτοϋφῶν συστατικῶν τοῦ ἀνθρώπου. Κάμνει λόγον περί "μιασμάτων" ὡς παραγόντων τήν ἀσθένειαν φορέων. Μετά ἕνα αἰῶνα γίνεται λόγος περί τοξινῶν καί ἰῶν.-

ΧΑΝΙΣ. (DR OTTOMAN HANISCH).- Ἐπίσης ZAR - ADUSHT HA'NISCH.

γεν. 19-12-1844 + 29-12-1936.-+ Ὁ ἱδρυτής τῆς κινήσεως Ω Μαζνταζνάν.

Ἔργα:Selbstdiagnostik-Atmungs & Heilkunde, Λειψία
- Mazdäznan, Atmungs & Heilkunde, Λειψία 1909
- Die Macht des Atems, Bern 1954

Βιβλιογρ. Gertrud Martin, Ausbildung der Atmung.

ΧΑΝΣΑ (πρβλ. Χάμσα) (σνρ.) Κατά τήν Μπαγκαβάτα Πουράνα, τό ὄνομα τῆς μοναδικῆς Κάστας, ὅταν δέν ὑπῆρχον ἀκόμη ἐπί μέρους κάσται, ἀλλά μόνν ἕν Βεδα, μία θεότης καί μία κάστα.

Ἡ ὀνομασία Χ ἕνεκα τῆς σημασίας της ταύτης, παρελήφθη ὑπό πολλῶν τεκτον. Στοῶν καί ἐσωτερικῶν Ὁμάδων. Οὕτω ἡ μητρική Στοά τῆς Μεγ. Στ. τῆς Γερμανίας τό Ω ἀνθρώπινον

δίκαιον καλεῖται Χάνσα, ὁμοίως ἡ ἀμβούργειος ὁμάς τῆς " Αντυ αρ Θ.Ε. Περαιτέρω ὑφίσταται εἰς Βρέμην μία Στοά μέ τό ὄνομα Χάνσα καί εἰς τό Ἀμβοῦργον μία, ἐπίσης παρά τῇ Μεγάλῃ Στοᾷ "τῶν τριῶν σφαιρῶν".-

ΧΑΟΜΑ (Πεχλεβί).- Ἱερόν φυτόν τῆς Μαζδαϊκῆς λειτουργίας (ἀντίστοιχον πρός τό ἰνδικόν Φ Σόμα) μέ τόν χυμόν τοῦ ὁποίου ἐτέλουν σπονδάς καί τό ὁποῖον μάλιστα ἐπροσωποποίησαν μέ τόν Θεόν τῆς Θυσίας.
Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Περσικά Μυστήρια 2,48.-

ΧΑΟΣ (ἑλλ. ταυτόσημον μέ τό "Αβυσσος" μέγα βάθος κενός χῶρος).- Ἡ πρωταρχική οὐσία ἐκ τῆς ὁργανώσεως τῆς ὁποίας προῆλθεν ὁ Κόσμος καί ὅλη ἡ Δημιουργία. Ἡ ἀδιαφόριστος αὐτή οὐσία ἐκλήθη ὑπό τοῦ Μωϋσέως (Γένεσις) Τοχοῦ - βά - Μποχού, εἰς τήν Αἴγυπτον ἐπροσωποποιήθη μέ τήν Θεάν Νέϊθ ἤ Νοῦτ, εἰς τούς Ἑτρούσκους ὑπό τοῦ Νέρφε, ἀντιστοιχεῖ δέ πρός τόν Βυθόν τῶν Γνωστικῶν, πρός τό Σβαμπανάτ τῶν Βουδσιστῶν, πρός τήν "Αντιτη τῶν Βεδῶν καί πρός τό Ἀκάσα τῶν Πουρανῶν. Εἰς τό Εὐαγγέλιον γίνεται μνεία τοῦ ὄρου εἰς Λουκ. 16,16 "μέγα χάος" καί "μεταξύ ἡμῶν μέγα χάος ἐγήγερται".-

Ἐσωτερικῶς Χ. εἶναι ἡ μεγάλη ἀποθήκη τοῦ Κόσμου ἐν ᾗ περιέχονται ὅλα τά σπέρματα, δυνάμει καί ἠρεμοῦντα, τῶν ὄντων καί πραγμάτων τῶν προγενεστέρων Φ Μανβαντάρας. Σημαίνει τόν Χῶρον ὅστις κατέρχεται διά νά ἀποκαλυφθῇ. Αἱ ὁδηγοῦσαι Ἀρχαί ἐν τῷ Χάει εἶναι οἱ Θεοί, οἱ ὁποῖοι ἀφυπνίζονται ἀπό τόν ὕπνον τῆς Φ Πραλάγυα. Εὐθύς ὡς ἡ ἀφύπνισις πρός νέαν πλανητικήν δρᾶσιν ἀρχίσῃ, τότε ταυτοχρόνως παύει καί τό Χ. νά ὑφίσταται. Εἰς τήν ἐσωτερικήν Ἀστρολογίαν καλεῖται Χ. εἷς ἀπό κρυφος πλανήτης C.

Τό χάος εἶναι οὐσιῶδες στοιχεῖον τῆς ἐσωτερικῆς γνώσεως. Συμβολίζει τό ἀπροσδιόριστον καί τό πέλαγος τῶν δυνατοτήτων τῶν εἰσέτι ἀδιαφορίστων, ἐκ τῶν ὁποίων μέλλει νά ὀργανωθῇ ὁ Κόσμος. Εἶναι οὐδέτερον, ταυτοχρόνως θετικόν καί ἀρνητικόν, ἄρρεν καί θῆλυ. Εἶναι ἡ ἀγονιμοποίητος γῆ ἑτοίμη νά δεχθῇ τό δημιουργικόν σπέρμα. Ἀλλ' εἶναι συγχρόνως καί ὁ Ὠκεανός ὅλων τῶν δυνατοτήτων.

Ὑπό τήν ἔννοιαν ταύτην δέον νά δεχθῇ τό σπέρμα καί εἶναι ἡ Μεγάλη Μήτηρ, ἡ Μήτηρ τῶν Μορφῶν, ἡ Μάγυα. Ἡ ἀσύντακτος φύσις αὐτοῦ καί ἡ αἰωνία πλαστικότης του, ἔκαμε νά παραβληθῇ μέ τό ὕδωρ, μέ τά ὕδατα. Τά ὕδατα ταῦτα δέον νά διαχωρισθοῦν διά νά κάμῃ τήν ἐμφάνισίν του τό αἰσθητόν Σύμπαν. Πρέπει νά ἀποξηρανθοῦν ἵνα " ὁ πηλός" ἀποκτήσῃ ἐπιφάνειαν (Αἴγυπτος). Ἐν ἀρχῇ τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ φέρεται ἐπί τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων (Γένεσις).-

Ἀλλά, ὡς ἀρχή τῆς ζωῆς, ὅλων τῶν δυνατῶν καταστάσεων, πρέπει νά ἀναβυθισθῇ διά νά ἀναγεννηθῇ εἰς νέον ἐπίπεδον. Εἶναι " τά ὑδραργυτικά ὕδατα" τοῦ ἑρμητισμοῦ, ὕδατα κινδυνώδη, ὕδατα πού προκαλοῦν τόν θάνατον ἐάν δέν κατέχωμεν τό μυστικόν. Ἀλλά καί συγχρόνως ὕδατα ζωῆς ἐάν γνωρίζωμεν νά ἀντλήσωμεν ἐξ αὐτῶν τάς δυνητικότητας τάς κεκρυμμένας πού εἶναι ἡ ἀπόλυτος προϋπόθεσις διά νά ἀναχθῶμεν εἰς τό ὑπεράνθρώπινον ἐπίπεδον. Εἰς τήν τελευταίαν περίπτωσιν εἶναι ἡ "φοβερά πηγή" (BERNARD DE TREVISAN) ἐν τῇ ὁποίᾳ μόνος ὁ "βασιλεύς τῆς χώρας" λούεται ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ. Εἶναι τότε ἡ πηγή τῆς νεότητος.

Ὅλοι οἱ μυστικοί τύποι ἀρχίζουν μέ τήν βύθισιν εἰς τό Χάος. Τοιουτοτρόπως ἀποπλύνονται αἱ "σκωρίαι" ὅπως λέγεται εἰς τήν Ἀλχημείαν. Καί ὁ μεμυημένος καθίσταται νέος ἄνθρωπος ἀνευρίσκων τό Φῶς. Τό κάλυμμα τῶν ὀφθαλμῶν πού τυφλώνει τόν μαθητήν τέκτονα, τόν ρίπτει εἰς τήν νύκτα τοῦ Χάους. Ὅταν τοῦ ἀφαιρεθῇ ἡ ὀφθαλμοκαλύπτρα, τό φῶς θά ἔχῃ δι' αὐτόν ἄλλην σημασίαν. Τά ὕδατα τόν ἐκαθάρισαν καί τόν ἀπέπλυναν ἀπό ὅλους τούς ρύπους πού εἶχον συσσωρευθῇ κατά τόν προηγούμενον του βίον. Πρέπει νά κρημνίσωμεν ὄχι μόνον διά νά οἰκοδομήσωμεν, ἀλλά καί διά νά ἐπανεύρωμεν τήν ἀρχήν τῆς ἰδανικῆς οἰκοδομῆς. Διά τοῦτο ὁ Ε.Τ. ἀπεδέχθη τό ρητόν " ἡ τάξις ἐκ τοῦ Χάους" · ἡ νέα τάξις πράγματι δέν δύναται νά προέλθῃ εἰμή διά τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τό Χάος.-(MASSON).-

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Κοσμολογία 21,39,66,69,90,129.- Λάσκαρης 773. Heindel, 259,609.- Allendy 270.- D.S. II 55, V 254 .- R.Guenon,Etats 93.Idem,Initiation 206. Guthrie,Orphee 95,99,108,111,112,108.- Gomperz I, 35.-

Richepin 23.- (Πρβλ. Σκότος, Νύξ, Ἔρεβος, Ἰλιάστερ, Ἀλάξευτος Λίθος, Σκοτεινός Θάλαμος).-

ΧΛΟΥΦ (Βλ. Πρέφορστ).-

ΧΛΟΥΕΡ (καθηγ. JAKOB WILH.HAUER).- Ἰνδολόγος καί κριτικός τῆς Φ Ἀνθρωποσοφίας.-
Ἔργα: Yoga Als Heilsweg. Der Yoga, Ein Indischer Weg Zum Selbst, Στούγ. 1958
-Werden & Wesen der Anthroposophie, Στούτγ 1922
-Die Anfänge der Yogapraxis , Στούτγ.

ΧΑΟΥΖΕΡ (KASPAR HAUSER).- γεν. 29-9-1812 Κάρλσρούη + 17-12-1833 (ἐδολοφονήθη).- Αἰνιγματώδης ἔκθετος. Ὑποτίθεται ὅτι διά λόγους διαδοχῆς θρόνου, ἦτο πρόγκηψ ἀποξενωθείς τῶν δικαιωμάτων του. Ἀποδίδονται εἰς αὐτόν ἐξαιρετικαί ψυχικαί ἱκανότητες ὁραματισμοῦ. Ὁ R.STEINER ἔγραφε (1908(, " Ἐάν ὁ Κ.Χ. δέν εἶχε ζήσει, ἡ ἐπαφή μεταξύ γῆς καί πνευματικοῦ κόσμου θά εἶχε τελείως διακοπῆ".-
Τῷ 1966 προέβλεν ἡ γερμ.Τηλεόρασις ἐν φίλμ εἰς τρία μέρη περί τοῦ Κ.Χ. Μέχρι πρό τινων ἐτῶν ὑπῆρχεν εἰς Βερολῖνον μία ἑταιρία ἐρευνῶν τοῦ Κ.Χ. Μέχρι τοῦ 1963 δέον νά εἶδον τό φῶς πλέον τῶν 10.000 δημοσιευμάτων.
Βιβλιογρ. Dr Hermann Pies,Das Ratsel von K.H. 1966
-Hans Scholz, Der Prinz K.H.
-Dr Trumpf,Kaspar H, Napoleon & Stephanie
-Fr.Merkenschlager, K.H. Numberg 1967
-Alexandra Rost, Prinz der Schwarzen Romantik, ἐν περιοδικῷ " Die Welt" 24-10-1964.-

ΧΑΟΥΣΧΟΦΕΡ (KARL HAUSHOFER).- γεν. 1869 + 1946 (αὐτοκτονία). Ἔμπιστος τοῦ Χίτλερ καί τοῦ Φ Γκούρτζιεφ. Ἱδρυτής τῆς Γεωπολιτικῆς καί ὁ σπουδαιότερος ἰδεολόγος τοῦ Γ'Ράϊχ .Λέγεται ὅτι ὑπῆρξε μαζί μέ τόν Γκούρτζιεφ ἀπό τοῦ 1903 - 1908 εἰς τό Θιβέτ καί μεταξύ 1907-1908 εἰς Ἰαπωνίαν. Τό 1923 ἵδρυσε μίαν ἐσωτερικήν Ἑταιρείαν Θιβετανικῆς ἐπιδράσεως συνεργάτης του ἦτο ὁ καθηγ. MORELL, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ οἰκογενειακός ἰατρός τοῦ Χίτλερ. Ἡ ἐν λόγῳ Ἑταιρεία δέον νά εὑρίσκετο

εἰς ἐπαφήν μέ τήν Ἑταιρείαν τῆς Θούλης , ἴσως μάλιστα νά ἦτο καί ἡ ἰδία. Τάς φιλοσοφικάς της ἰδέας εἶχεν ἀντλήσει ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ζυάν τῆς Η.Ρ.Β. Ὁ υἱός του Ἄλμπρεχτ Χάουσχόφερ συνελήφθη μετά τήν ἀπόπειραν κατά τοῦ Χίτλερ καί ἐνεκλείσθη εἰς τάς φυλακάς MOABIT, ὁπότε τό 1945 ἐξετελέσθη ὑπό τῶν S.S. (MIERS) (Πρβλ. Ἐθνικοσοσιαλισμός).-

ΧΑΡΑ .-Ὄνομα ἀποδιδόμενον εἰς τόν Σέβα. Ἀντιτίθεται πρός τόν Πραντάνα.-

ΧΑΡΑΚΤΗΡ.- Ἐκ τοῦ ἑλλ. χαράσσω. Ἀρχικῶς ἔν ἐγχάρακτον ἀντικείμενον, ἀργότερον γενικῶς ἡ ἰδιάζουσα ἰδιότης ἑνός πράγματος ἤ τό χαρακτηριστικόν αὐτοῦ **ἴδιωμα**. Χαρακτηριστικόν ἐπομένως ἑνός προσώπου ἤ πράγματος πού τό διακρίνει ἀπό τά ἄλλα.

Ἰδιαιτέρως γίνεται λόγος περί τοῦ Χ. ἑνός ἀτόμου ἀπό ἠθικῆς ἀπόψεως. Εἶναι τότε τό σύνολον τῶν ἠθικῶν διαθέσεων, αἱ ὁποῖαι διά τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεως ἐκδηλοῦνται καί εἰς περιπτώσεις ἀντιξοοτήτων ἐπικρατοῦν. Ἄνευ Χ. καλεῖται ἐκεῖνος ὅστις δέν κέκτηται τήν ἐνέργειαν ἐκείνην τῆς βουλήσεως ὥστε νά ἐπιβάλῃ τήν ἠθικήν προσωπικότητά του τήν ὁποίαν κατ'ἀρχήν παραδέχεται, διά πράξεων παρά τά ἐμπόδια, πειρασμούς κ. ἄ. Ὥστε ὁ ἠθικός Χαρακτήρ δέν εἶναι κάτι ἀρχῆθεν δεδομένον, ἀλλ'ἀποκτᾶται δι'ἀγωγῆς καί ἰδίως δι'αὐτοπροπονήσεως. Λέγομεν ὅτι εἷς ἄνθρωπος ἔχει Χ. ὅταν ἔχῃ κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον ἀποκρυσταλλωμένην προσωπικότητα.

Κατ'ἐπέκτασιν εἰς τήν Μαγείαν ὀνομάζονται Χαρακτῆρες ἰδεόγραφα πλέον ἤ ἔλαττον πολύπλοκα τά ὁποῖα εἶναι τρόπον τινά αἱ ὑπογραφαί τῶν προσερχομένων πνευμάτων. Ἀναφέρονται Χαρακτῆρες ἤ Σφραγῖδες τῶν πνευμάτων τῶν πλανητῶν, τῶν ζωδίων καί αὐτῶν τῶν τεσσάρων στοιχείων. Προκειμένου περί πλανητῶν γίνεται διάκρισις μεταξύ συνθετικοῦ Χ, τοῦ πλανήτου, περί τοῦ σημείου αὐτοῦ, περί σημείου τῆς διανοίας (GENIE) αὐτοῦ, περί σημείου τοῦ δαιμονίου καί τέλος περί σφραγῖδος αὐτοῦ. Οὕτω π.χ. διά τόν πλανήτην Κρόνον ἔχομεν:

ΣΥΝΘΕΤΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ:

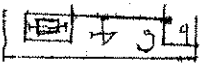

ΣΗΜΕΙΟΝ: 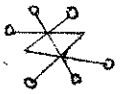

Σημεῖον διανοίας:

Σημεῖον δαιμονίου:

Σφραγίς: 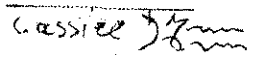

Πλανητικόν Πνεῦμα: 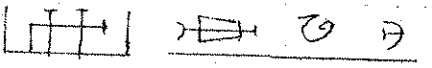

Ἄλλοι χαρακτῆρες: 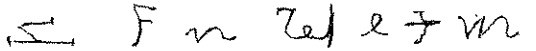

Οἱ χαρακτῆρες οὗτοι τῶν πλανητῶν καί ζωδίων χρησιμοποιοῦνται διά τήν κατασκευήν ☿ Τελεσμάτων καί ☿ Περιάπτων.
Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Ἀστρομαγεία. Stan.Des Guaita, Clef de la Magie Noire, 1922, 455. El.Levi, Τυπικόν 151 Maxwell 143. El.Levi Clef 395...-Paracelsus, I 293. IV 273, 296, 327, Peuckert 49.-(☿ ἕνα ἕκαστον τῶν Πλανητῶν).-

ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΛΟΓΙΑ.- Ὁ προσδιορισμός τοῦ χαρακτῆρος ἑνός προσώπου ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἀναγνωριστικῶν σημείων (μορφή τοῦ σώματος, παράστημα, μορφή τῆς κεφαλῆς, τοῦ προσώπου, τῶν χειρῶν, τῶν γραμμῶν τῶν χειρῶν, τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος κ.κ.) εἴτε ἐκ τοῦ ὡριοσκοπείου του.
Βιβλιογρ. Anna Rottauscher, Charakter & Schicksals-Deutung der Chinesen aus Gesicht & Händen.
(Πρβλ. Ὡροσκόπιον, Χειρομαντεία; Γραφολογία, Φυσιογνωμική).

ΧΑΡΕ (ROBERT HARE).-Εἷς ἐκ τῶν πρώτων ἐρευνητῶν τῶν πνευματικῶν φαινομένων εἰσαγαγών τήν χρῆσιν ὀργάνων ἀκριβείας πρός ἔλεγχον καί διαπίστωσιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.
Ἔργα: Experimental Investigation of the Spirit Manifestations

ΧΑΡΙΣ.- (Θεία). Ἡ Χάρις εἶναι ἔν ὑπερφυσικόν δῶρον, τό ὁποῖον μᾶς προσφέρεται ὑπό τοῦ Θεοῦ, ὡς μέσον διά νά μᾶς ἐπαναγάγῃ εἰς τήν αἰωνίαν ζωήν.

Κατά πρῶτον ἡ Χάρις εἶναι ἔν ὑπερφυσικόν δῶρον. Ἀναφέρεται εἰς τήν ἐσωτερικήν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ, ὅπερ ἀντιπροσωπεύει τόν ὑπερφυσικόν σκοπόν μας.

Κατά δεύτερον λόγον εἶναι ἔν δῶρον εἰς τό ὁποῖον φθάνομεν ἁπλῶς καί μόνον κατόπιν καθαρᾶς ἐκδηλώσεως τῆς Θείας Εὐσπλαχνίας. Τέλος ἡ Χάρις εἶναι τό μέσον νά μᾶς κάμῃ νά φθάσωμεν εἰς τήν αἰωνίαν ζωήν, ἄνευ δέ τῆς Χάριτος οὐδέν δυνάμεθα διά τήν σωτηρίαν μας.

Ἀπό τῆς ἐξαγορᾶς καί λυτρώσεως τῆς ἀνθρωπότητος ὑπό τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἡ ἀποκατάστασις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τά πρωταρχικά του δικαιώματα εἶναι συγχρόνως ἔργον τοῦ Θεοῦ διά τῆς Χάριτος, καί ἔργον ἡμῶν διά τῆς ἐλευθέρας ἀσκήσεως τῆς βουλήσεως ἡμῶν καί τῆς συνεργασίας ἡμῶν μετά τῆς Χάριτος. Ἡ Χάρις λοιπόν εἶναι ἡ ὑπερβατική ζωή τοῦ Θεοῦ, διοχετευομένη ἀληθῶς, πραγματικῶς καί οὐσιαστικῶς εἰς τό δημιούργημά του, διά τῆς Χάριτος δέ ὁ ἄνθρωπος καθίσταται κατά γράμμα μέτοχος τῆς Θείας Φύσεως. Συνεπῶς ὑπάρχουν δι' ἡμᾶς τριῶν εἰδῶν βίοι: α) Ἡ φυσική ζωή τοῦ σώματος, β) Ἡ συναισθηματική καί διανοητική ζωή καί γ) Ἡ Θεία ζωή ἐν Θεῷ ἤ τῆς Θείας Χάριτος.

Τό Εὐαγγέλιον ἐπιβεβαιοῖ τήν ἀλήθειαν ταύτην. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος μᾶς διδάσκει ὅτι τό τέρμα τῶν ὑποσχέσεων τάς ὁποίας μᾶς ἔδωσεν ὁ Χριστός, εἶναι τό νά μᾶς καταστήσῃ μετόχους τῆς Θείας ζωῆς καί φύσεως. (II Ἐπιστολή 1,4) . Ὁ δέ ἀπόστολος Παῦλος προχωρῶν ἔτι περισσότερον διασαφηνίζει ὅτι θά παραμείνωμεν μέτοχοι τοῦ Χριστοῦ, ἐάν διατηρήσωμεν τήν οὐσίαν τοῦ Χριστοῦ ἡ ὁποία μᾶς ἐδόθη.

Ἐνώπιον τοῦ βαθυτάτου τούτου μυστηρίου, ἡ Χάρις, τ. ἔ. ἡ συμμετοχή τοῦ ἀνθρώπου ἐπί τῆς Θείας φύσεως, ἡ πραγματική μεταβίβασις εἰς ἡμᾶς μιᾶς ἀδημιουργήτου, ἀπείρου οὐσίας πρός μίαν δημιουργηθεῖσαν καί πεπερασμένην φύσιν, φαίνεται ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη λογική φθάνει εἰς τά ἄκρα ὅρια τῆς ἐπαρκείας της καί ὅτι οὐδεμία πλέον ἐξήγησις δύναται νά

δοθῇ. Ἐν τούτοις διά νά σχηματίσωμεν μίαν ἰδέαν τῆς μυστηριώδους ταύτης καί ὑπερβατικῆς ἐνεργείας τῆς Χάριτος ἄς ἐρωτήσωμεν τήν Φύσιν, ἡ ὁποία ἄλλως τε ἀποτελεῖ τό πρότυπον πάσης ἀποκαλύψεως τοῦ Θείου.

Ἡ διά τῆς Θείας Εὐχαριστείας μεταδιδομένη Χάρις, ἥτις δυνητικῶς ἑνώνει τόν ἄνθρωπον μέ τόν Χριστόν, συνδυαζομένη μέ τήν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ σημεῖον ἐκκινήσεως ἀπαύστως ἀναπτυσσόμενον, τό ὁποῖον εἶναι τό καλλίτερον ἐξ ὅλων διά τήν πορείαν ἥτις ὁδηγεῖ ἀπό τήν παθητικήν καί παροδικήν ἐν Χριστῷ κοινωνίαν εἰς τήν ἐνεργόν καί μόνιμον τοιαύτην, δηλ. εἰς τήν μετά τῆς Θείας φύσεως ταύτισιν. Ἡ ταύτισις αὕτη ἥτις δέν εἶναι πλέον δυνητική ἀλλ' ἐνεργός, δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιτευχθῇ εἰμή μόνον δι' ἑνός εἴδους " ἐξαγιασμοῦ" (ἤ μᾶλλον "θεώσεως") ἥτις καταλαμβάνει τό ὅν κατά τρόπον ἐνεργητικόν ὁλοκληροῦσα τοῦτο ἐντός τῆς "Θείας δράσεως" ἐπιτρέπουσα οὕτω εἰς αὐτό νά ὑπερβῇ ὁριστικῶς τά ὁρια τῆς "φύσεως τοῦ ἀνθρώπου" θεωρουμένου ὡς ἀτόμου. Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ. κ.ἄ. Χριστιανικός Ἐσωτερισμός 149.- - Caston-Noblet,.,Περί Θείας Χάριτος,ἐν "Πραγμ& Μελέται Τ.ΙΙΙ. - Otto, Mystere Chretien 201. Fr. Schuon, Ἐνότης Θρησκειῶν.

ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ.- Αἱ ὑπερφυσικαί ἱκανότητες ὡρισμένων ἀτόμων καί μεμυημένων, μεταξύ ἄλλων τῆς Θεραπείας ἀσθενῶν. Ἀντι - στοιχοῦν πρός τά Φ Σίντις τῶν Ἰνδῶν Γιόγκι, δηλ. πρός τάς ὑπερφυσικάς δυνάμεις καί ἱκανότητας αὐτῶν τάς ἀποκτωμένας κατόπιν μυήσεως καί ἀσκήσεως.

Ὁ M. MATTER διακρίνει πέντε εἰδῶν τοιαῦτα χαρίσματα τῶν ἀναγεννημένων: α) Ἀσυνήθεις φωτισμοί καί ἀποκαλύψεις , β) Ἐπικοινωνίαι μέ ἀνώτερα (πνευματικά) ὄντα ἤ ἐκδήλώσεις αὐτῶν ὑπό ποικίλας μορφάς καί ὑπό διάφορα ὀνόματα.
γ) Δῶρα θαυματουργά προφητείας, διοράσεως καί θεραπείας.
δ) Ἀσύγκριτος ἀνάπτυξις τῶν φυσικῶν ἱκανοτήτων.
ε) Ἀνάπτυξις ὁμοίως τῶν ἠθικῶν καί νοητικῶν ἱκανοτήτων.
Βιβλιογρ. M. Matter, Ὁ ἐσωτερ.βίος τοῦ Saint Martin, ἐν "Βιβλιοθήκῃ τῆς Σφιγγός".

الأول

ΧΑΡΤΛΑΟΥΜΠ (GUSTAV F. HARTLAUB).- γεν.12-3-1884 + 1963.-
Ἱστορικός τῆς Τέχνης καί ἐσωτεριστής. Ἐκπρόσωπος τοῦ μαγικοῦ ἰδεαλισμοῦ.
Ἔργα:- Das Unerklärliche. Studien zum Magischen Weltbild, Στουτγ. 1951.-

ΧΑΡΤΜΑΝ (DR FRANZ HARTMANN).- γεν. 22-11-1838 ἐν DONAUWORTH, + 7-8-1912 KEMPTEN/ ALLGÄU.-

Ἡ γνωστοτέρα γερμανική φυσιογνωμία εἰς τήν Θεοσοφίαν καί ταυτοχρόνως ὁ πλέον ἀνεπηρέαστος ἑρμηνευτής τῆς θεοσοφικῆς κοσμοθεωρίας.

Τῷ 1859 κατετάγη ὡς ἐθελοντής εἰς τόν βαυαρικόν στρα - τόν καί ὑπηρέτησεν εἰς τό WURZBURG. Τῷ 1860 ἐνεγράφη εἰς τό Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου διά νά σπουδάσῃ φαρμακολογίαν καί νά προετοιμάσθῃ διά τό ἐπάγγελμα τοῦ φαρμακοποιοῦ.

Κατά τι ταξίδιον τό 1865 εὗρε τήν εὐκαιρίαν νά προσληφθῇ ὡς ναυτικός ἰατρός καί νά ταξιδεύσῃ εἰς Η.Π.Α. ὅπου ἐπί τι διάστημα ἐγκατεστάθη εἰς Ἅγ.Λουδοβίκον. Ἐν συνεχείᾳ τό 1871 μετέβη εἰς Νέαν Ὀρλεάνην, τό 1873 εἰς Τέξας καί τό 1878 εἰς Κορολάντο. Τῷ 1881 ἐγκατεστάθη εἰς GEORGTOWN καί ἐγένετο ἐκεῖ μέλος τῆς Στοᾶς " GEOGRTOWN No 1" .Τῷ 1882 ἔλαβεν ἔν ἀντίτυπον τῆς " Ἀποκεκαλυμένης Ἴσιδος" τῆς H. P.B. ' διά τοῦ ὁποίου ἐγνώρισε τήν Θεοσοφίαν. Τό 1883 εἰ.. σῆλθεν εἰς τήν Θ.Ε. τῶν Η.Π.Λ.

Κατόπιν ἀλληλογραφίας μέ τό κέντρον τῆς Θ.Ε. εἰς τό "Αντυαρ , ἐδέχθη πρόσκλησιν νά μεταβῇ εἰς Ἰνδίας, ἔφθασε δέ ἐκεῖ τήν 4-12-1883. Ἐκεῖ ταχέως ἐγένετο συνεργάτης τοῦ "Ολκοτ καί τῆς Μπλαβάτσκυ, καί τελικῶς ὁ διαχειριστής τοῦ Κέντρου. Τήν 28-12-1883 εἰσῆλθεν ἐπισήμως καί ἠσπάσθη τόν Βουδδισμόν. Συνεπείᾳ ὅμως τῶν διαφορῶν περί τό μυστικόν ἐρ- μάριον τῆς H.P.B. καί τῶν λεγομένων ἐπιστολῶν τῶν Διδ. ἡ H.P.B. ὑπεχρεώθη νά ἐγκαταλείψῃ τάς Ἰνδίας. Ὁ Χάρτμαν τήν συνώδευσεν εἰς τό ταξίδι της πρός Νέαπολιν ἐπί τοῦ ἀτμοπλοί- ου "Τίβερις". Τήν 20-5-1885 διαχωρίζονται οἱ δρόμοι των καί ὁ μέν Χάρτμαν μετέβη εἰς Γερμανίαν, ἡ δέ H.P.B. μέσῳ ἐνδια- μέσων σταθμῶν εἰς Ἀγγλίαν.-

Ἐν Γερμανίᾳ ὁ Χ. κατέληξεν εἰς τὴν σκέψιν ὅτι πρέπει νά ἱδρυθῇ μία νέα ἐκ θεμελίων Θ.Ε. ὥστε νά εἶναι ἀπηλαγμένη τῶν σκοτεινῶν σημείων τοῦ Ἀντυαρ. Οὕτω τό 1896 ἱδρύει ὁ Χ. τήν γερμανικήν Θ.Ε. τῆς ὁποίας ἐξελέγη πρόεδρος ἐκ μέρους τῆς κυρίας TINGLEY (τῆς διαδόχου τῆς H.P.B.). Ἡ ὑπό τοῦ Χ. ἱδρυθεῖσα Θ.Ε. ἐξεπροσώπει τοιουτοτρόπως τήν ἄμεσον πνευματικήν κληρονομίαν τῆς H.P.B.

Ὁ Χ. ἦτο ἐπίσης γνωστός τοῦ DR KARL KELLNER (τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ Φ O.T.O.)-ὅστις μετεχειρίζετο τό LIGNO SULFIT διά τήν παρασκευήν Κελλουλόζης,. Ἐκ τινος παραπροϊόντος ὁ Χ. παρεσκεύασεν ἔν φάρμακον κατά τῆς φυματιώσεως τῶν πνευμόνων , τό ὁποῖον πρακτικῶς ἐφήρμοσεν εἰς ἕν σανατόριον δι' εἰσπνοῶν εἰς τό HALLEIN παρά τῷ Ζάλτσμπουργκ.

Ὁ Χ. ἀφῆκε πολυάριθμα ἔργα περί Θεοσοφίας καί ἐπί συγγενῶν θεμάτων. Προσήλκυσε τήν προσοχήν ἐπί τῆς ἀδιαπτώτου ἀξίας τῆς ἀνατολικῆς φιλοσοφίας καί οἱ δύο μετέφρασε δίς τήν Μπαγκαβάτ Γκιτά, τήν μίαν εἰς στίχους καί τήν ἄλλην εἰς πρόζαν. Τό δυσεξοδικώτερον ἔργον του εἶναι τά "" Ἀνθη τοῦ Λωτοῦ"(LOTOSBLUTTEN)ἐν περιοδικόν τό ὁποῖον ἐπί πολλά ἔτη ἐξέδιδε καί σχεδόν μόνος του συνέτασσε. Μέγα μέρος τῶν ἔργων του εἶναι ἀνάτυπα ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ.

Ἐκ τῶν ἔργων του συνάγεται ὅτι ο Χ." ἦτο σαφῶς διανοητικός τύπος, πού συνέλαβε τήν Θεοσοφίαν μέ ἐξαιρετικήν διαύγειαν πνεύματος καί ἀντεπροσώπευσε μέ καθαράν καί ἀμείωτον λογικήν. Ἡ σαφήνεια, ἡ ἱκανότης, ἡ συντομία καί ἡ ἄνευ διφορουμένων ἐκφράσεων τάς ὁποίας μετεχειρίσθη κατά τήν ἀνάπτυξιν τῶν θεοσοφικῶν διδασκαλιῶν, δύνανται νά θεωρηθοῦν ὡς μή ἐπιτευχθεῖσαι παρ' ἄλλου τινός. Πάντοτε ἐπέτυχε νά παρουσιάσῃ τό πραγματικόν καί τό ἀνεπηρέαστον ἀπό φαντασιώσεις. Οὐδέποτε αὐτηπατήθη ἀπό τό φαινομενικόν καί τό κατά φαντασίαν. Μία αὐθεντική βιογραφία του ἐδημοσιεύθη κατά Ἰανουάρ. 1895 εἰς τό γερμ. περιοδικόν " SPHINX".-

Παραλλήλως παρέχονται εἰδήσεις ὅτι ὁ Χ. εἶχεν ἱδρύσει εἰς τό KEMPTEN καί εἰς Ἑλβετίαν μίαν αὐστηρῶς μυστικήν ροδοσταυρικήν Ἑταιρείαν ὑπό τό ὄνομα " FRATERNITAS" μέ σκοπόν νά πραγματοποιήσῃ τό μοναστήριον τό ὁποῖον ὁ Χ. εἰς ἕν τῶν βιβλίων του εἶχε περιγράψει ὡς μῦθον.

Τό ἕτερον ἵδρυμα πού ἐγκατέστησεν ὁ Χ., κατά πᾶσαν πι-θανότητα μαζί μέ τό LEOPOLD ENGEL, ἦτο τό "Ἐσωτερικόν Τάγμα τοῦ Ρόζενκρόϋτς" εἰς Δρέσδην, τό ὁποῖον τό 1905 παρέλαβεν ὁ Ρώϋς. Ἀργότερον φαίνεται ὅτι τό Τάγμα τοῦτο κατέστη ὁ ἐσωτερικός κύκλος τοῦ O.T.O.

Εἰς ἓν ἔντυπον "Σύνταγμα καί Νόμοι τοῦ Τάγματος τῶν ἀρχαίων καί ἀποδεδεγμένων Σκώτων Τεκτόνων" (LORCH 1910) εἶναι ἀποτυπωμένος ὁ ἱδρυτικός χάρτης τῆς Μεγ.Στοᾶς Μέμφις-Μισραΐμ ἀπό τῆς 24.9.1902, ὅπου μεταξύ τῶν ἱδρυτικῶν στελεχῶν ἀναγράφεται τό ὄνομα τοῦ FR.HARTMANN μέ τούς βαθμούς 33,90 καί 95. Τό περιοδικόν "ORIFLAMME" παρουσιάζει εἰς τό ἱστορικόν του ἰδιαίτερον τεῦχος τοῦ 1904 μίαν ἔκκλησιν" πρός ὅλους ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά γνωρίσουν τήν ἀλήθειαν καί τά πραγματικά γεγονότα τῆς τεκτονικῆς ἱστορικῆς ἐρεύνης", ἡ ὁποία ἀμέσως μετά τήν ὑπογραφήν τοῦ Μεγ.Διδ. THEODOR REUSS, παρουσιάζει τήν ὑπογραφήν τοῦ Χάρτμανν, οὕτως ὥστε δυνάμεθα νά παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Χ. κατεῖχε τήν θέσιν τοῦ ἀναπληρωτοῦ Μεγ.Διδ.

Ἐκ τῶν πολυαρίθμων, συντόμων κατά τό πλεῖστον, ἔργων τοῦ Χάρτμαν, θά ἀναφέρωμεν:

"Εργα: Grundriss der Geheimlehre, Λειψία 1899
-Im Vorhof des Tempels der Weisheit.
-ἀγγλ. In the Pronaos of the Temple of Wisdom, Λονδ. 1890
-γαλλ. Au Seuil du Temple de la Sagesse
-Symbole & Magiesch Wirkende Krafte, Λειψ. 1902
-Unter den Adepten, Vertrauliche Mitteilungen aus den Kreisen der Indischen Adepten, Λειψία ἄ.χ.
-Report of the Result of an Investigation into the Charges Against Madame Blavatsky, Madras 1885
-Ein Abenteuer Unter Rosenkreuzern.
-Chemie & Alchemie. Was Ist tecosophie;
-Erkenntnis Lehre der Baagavad-Gita
-Geheimlehre in der Christlichen Religion
-Geheimschulende Magie & Okkulte Übungen, Λειψία ἄ.χ.
-Populare Votrage Uber Geheimwissenschaft, 2 Τόμοι
-Reincarnation & Wiederverkörperung
-Symbole der Kirche & der Bibel

+ -Betrachtungen über das Tao-Teh-King, Λειψία 1903
-Die Weisse & Schwarze Magie (έξεδ. καί εἰς ἑλλην.)
-Über den Verkehr mit der Geisterwelt
-Der Wissenschaftliche Beweis der Unsterblichkeit
-Die Medizin des Theophrastus Paracelsus.

Ἐκτός τῶν προτοτύπων μονογραφιῶν του, ἔκαμε καί πορυαρίθμους μεταφράσεις.
Βιβλιογρ. Miers. Π. Γράβιγγερ, Ἑρμητ. Φιλοσοφία ΙΙ 248, 248, 250. Idem, Τεκτον. Μουσεῖον 16.

ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΕΙΑ. Ἡ τέχνη νά ἑρμηνεύεται τό παρελθόν καί τό μέλλον, ἐκ τῆς θέσεως τῶν τραπουλοχάρτων. Συνήθως θεωρεῖται ἡ πρακτική αὐτή ὡς ἁπλοῦν διασκεδαστικόν παίγνιον. Ἐν τούτοις δύναται νά θεωρηθῇ καί ὡς μέσον συγκεντρώσεως τῆς προσοχῆς καί νά ὁδηγήσῃ παρά ταῦτα εἰς θετικά ἀποτελέσματα.

Ὑπάρχουν διάφοροι καταστρώσεις τοῦ παιγνίου. Ἡ πλέον διαδεδομένη μέθοδος εἶναι ἐκείνη κατά τήν ὁποίαν τοποθετοῦνται ἐπί τραπέζης ἑκάστοτε ὁκτώ χαρτιά ἐξ ἀριστερῶν πρός τά δεξιά, εἰς τέσσαρας, διαδοχικάς σειράς.

Οἱ ἀθίγγαγοι ἐξάγουν ἐκ τῆς δέσμης κατά πρῶτον ἐκεῖνο τό χαρτί τό ὁποῖον παριστᾶ τόν ἐρωτῶντα, δηλ. μία ντάμα κούπα ἐφ' ὅσον πρόκειται περί γυναικός ἤ ἕνα ρήγα κούπα ὅταν πρόκειται περί ἀνδρός καί τοποθετοῦν τό χαρτί αὐτό εἰς τό μέσον, εἰς τήν πρώτην θέσιν. Μετά τοποθετοῦν τά ὑπόλοιπα χαρτιά κατά τό παρατιθέμενον σχῆμα, παραλαμβάνοντες τήν ἐπάνω χαρτί ἐκ τῆς δέσμης καί καταλαμβάνοντες τάς θέσεις 2-29. Τά ὑπόλοιπα τρία χαρτιά 30, 31 καί 32 τοποθετοῦνται τό μέν 30 ἐπί τοῦ 22, τό 31 ἐπί τοῦ 23 καί τό τελευταῖον ἐπί τοῦ 1. Τά πρῶτα 9 χαρτιά τοῦ σχήματος εἶναι τά σπουδαιότερα τοῦ συστήματος μαντείας. Αἱ θέσεις 3,6 καί 9 ἀναφέρονται εἰς τό ἐγγύτερον μέλλον καί τά προσεχέστερα γεγονότα. Θεωροῦνται ἄκμη ὡς εὐτυχεῖς θέσεις, ἄκμη καί ἄν τά ὑπόλοιπα χαρτιά προλέγουν τί τό δυσοίωνον. Ἡ σημασία ἑκάστου χαρτιοῦ καί ἡ ἑρμηνεία του ἀναλόγως τῆς καταλαμβανομένης θέσεως ἐν σχέσει πρός τά ἄλλα χαρτιά, δίδεται εἰς τά εἰδικά βιβλία. Πρό-

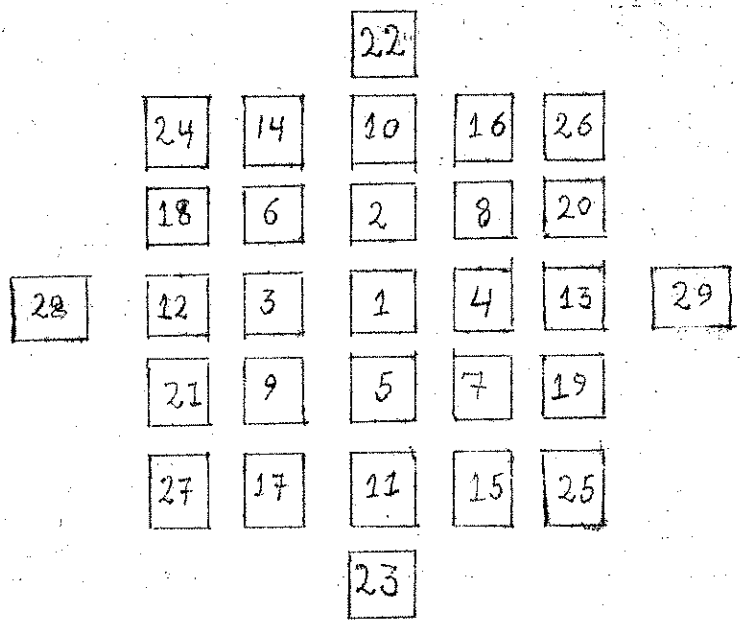

πει μόνον νά σημειώσωμεν ὅτι ὑπάρχουν πολλά συστήματα, τά ὁποῖα ὁδηγοῦν πολλάκις εἰς διαφορετικά συμπεράσματα. Πολλάκις πρός μαντευτικούς σκοπούς χρησιμοποιοῦνται αἱ δέσμαι τοῦ Ταρώ.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ὁ συμβολισμός τοῦ Ταρώ. Ἀθῆναι
-Papus, Le Tarot des Bohemiens 305...El.Levi, Τυπικόν 243.
-"Voile d'Isis" 1928, 609, 750.
-Karl Spiesberger, Die Kunst Karten zu Legen
-Sibylle Amanda, Richtig Karten Legen, Leicht Gemacht
-A.Frank-Glahm, Prakt. Anleitung Z. Erlernen der wissenschaftlichen Prophetie aus den Karten, 1925
-E.Bartels, Wahrsagen aus den Karten, Βρλ. ἄ. χ. (περίπου 1916)

ΧΑΣΑΣΙΝΟΙ. Μωαμεθανική αἵρεσις Ἰσμαηλιτῶν, ἐμαφανισθεῖσα κατά τό ἔτος 863. Ἡ κυρία αἵρεσις αὐτῶν ἦτο ὅτι ὁ Ἰσμαήλ, υἱός τοῦ Τζαφέρ, ἦτο ὁ ἕβδομος Ἰμάμης. Ἱδρυτής τῆς αἱρέσεως ὑπῆρξεν ὁ Χασάν-μπέν- Σαμπά, γεννηθείς ἐν Κορασάν τῆς Περσίας. Συμμαθητής τοῦ Ὁμάρ - Καγυάμ. Διετείνετο ὅτι εἶναι ὁ Χουτσέπ δηλ. ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Ἰμάμη. Ὡς τοιοῦτος συνεκέντρωσε περί ἑαυτόν μαθητάς μεταξύ τῶν Ἰσμαηλιτῶν καί ἄλλων αἱρέσεων. Κατέλαβε πολλά φρούρια εἰς ὀρεινάς περιοχάς ἐξ οὗ καί τό ὄνομά του "ὁ γέρος τῶν ὀρέων"(Σεῖκ Ἄλ Τζεμπάλ).

Ἐξέλεξεν ὡς ἕδραν του τήν Συρίαν κατά τήν ἐποχήν τῶν πρώτων σταυροφοριῶν. Κατεῖχεν τότε περί τά 10 φρούρια εἰς τήν ὀροσειράν τῆς Ἀνσαριέχ. Κατέληξεν ὁ φόβος καί ὁ τρόμος τῆς περιοχῆς τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον τό κατά προτίμησιν ὅπλον του ἦτο ὁ φόνος τῶν ἀντιθραστικῶν. Οἱ ὑπήκοοί του ὡρίζοντο τυφλήν πίστιν καί ὑποταγήν εἰς αὐτόν, λέγεται δέ ὅτι καθίσταντο πειθήνια ὄργανα τοῦ ἀρχηγοῦ βοηθείᾳ δόσεων χασίς.

Λόγῳ τῆς γειτονίας των ἐν Συρίᾳ, ὑπῆρξαν ἀντιμέτωποι τῶν Ναϊτῶν, ὅταν δέ τό 1152 οἱ Χασασίνοι διελύθησαν, οἱ Ναΐται κατέλαβον ὅλην τήν περιοχήν καί τούς κατέστησαν φόρου ὑποτελεῖς.

Φαίνεται ὅτι οἱ Χ. εἶχον μυστικήν τινα παράδοσιν τήν ὁποίαν διεφύλασσον αὐστηρῶς ἀπόρρητον, μέ συμβολικήν καί 7 μυητικούς βαθμούς. Ἐπίκεντρον αὐτῆς ἦτο ἡ λατρεία τοῦ θήλεος γεννητικοῦ ὀργάνου, ὅπερ κάμνει νά ὑποτεθῇ ὅτι ἡ λατρεία αὐτή ἐξετείνετο μέχρι τῆς ἐπιβιώσεως τῶν Μυστηρίων τῆς Μεγάλης Μητρός (Κυβέλης). Μετ' ἐπιτάσεως ἐλέχθη καί ὑπεστηρίχθη ὅτι λόγῳ τῆς γειτνιάσεως τῶν Χ. μετά τῶν Ναϊτῶν, πολλά μυστικά δόγματα παρέλαβον οἱ δεύτεροι παρά τῶν πρώτων. Τήν ὑπόθεσιν ταύτην δέν παραδέχεται ὁ LEPPER.

Βιβλιογρ. J. Heron Lepper, Les Societes Secretes, 1936
-Von Hammer, Hist. De l'Ordre des Assassins, Paris 1833
-Λεό Ταξίλ, Μυστήρια τῶν Φραμμασόνων 1079.

ΧΑΣΙΣ. Ἡ ρητίνη τῆς Ἰνδικῆς κανάβεως (CANABIS INDICA). Ἐπικίνδυνον ναρκωτικόν χρησιμοποιηθέν ὑπό τινων ὡς διεγερτικόν καί ὡς μέσον προκλήσεως ὁραματισμῶν, ἐξ οὗ καί ἐθεωρήθη ὡς "μαγικόν φυτόν".

ΧΑΣΜΑΛΙΜ(Οἱ διορατικοί). Ἱεραρχία ἀγγέλων ἐπηρεαζομένη ὑπό τῆς Σεφιρά Χαΐζεντ, καί διευθυνομένη ὑπό τοῦ Ζαδκιήλ. Θά ἀντιστοιχοῦν πρός τάς Κυριότητας, Δι'αὐτῶν ὁ Θεός ἀναπαριστᾷ τάς εἰκόνας τῶν σωμάτων καί ὅλας τάς μορφάς τῆς ὕλης. (Π.Γράβιγγερ, Θεογνωσία 185)

ΧΑΣΣΙΔΙΜ ἤ Ἀσσιδαῖοι. Πρωταρχικός Χασσιδισμός. Χασσιδίμ εἶναι ἑβρ. λάξις σημαίνουσα "εὐσεβεῖς, εὐλαβεῖς". Ὑπῆρξεν αἵρεσις κατά τήν ἐποχήν τῶν Μακκαβαίων Ἑβραίων φανατικῶς προσηλωμένων εἰς τόν Μωσαϊκόν Νόμον καί ἀντιτιθεμένων πρός τήν διείσδυσιν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἐν Ἰουδαίᾳ, ἐν ἐντάσει πρός τήν μερίδα τῶν "ἀνόμων καί ἀσεβῶν" ἐπί τῶν διαδόχων τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου.

- Μεσαιωνικός γερμαν. Χασσιδισμός. Περί τό 1150 μ.Χ. ἐκδηλοῦται μία κίνησις εἰς Γερμανίαν πολύ ἐνδιαφέρουσα ἀπό μυστικῆς πλευρᾶς ητις ἀπεκλήθη Χάσσιδ Χάκενατζ δηλ. "εὐλαβεῖς ἄνθρωποι τῆς Γερμανίας". Ἐάν δέν παρουσίασαν μεγάλην πρωτοτυπίαν, διεκρίθησαν πάντως διά τήν θρησκευτικήν των δραστηριότητα καί διά τήν ἐπαξέργασίαν τῶν ταλμουδικῶν κειμένων ἐπί τό ἐσωτερικώτερον. Ἡ κίνησις διήρκεσε περί τά 100 ἔτη (1150-1250) μετά παραγωγικότητος καί ἐδραιώσεως τῆς πίστεως. Τρεῖς ὑπῆρξαν οἱ ἱδρυταί τῆς κινήσεως ταύτης: Σαμουήλ ὁ Εὐλαβής, υἱός τοῦ Καλονύμου τοῦ Σπάγιερ, ὁ υἱός του Γιεχουδά Χασσίδ τοῦ Βόρμς καί ὁ Ἐλεάζαρ μπέν Γιεχουδά ἐπίσης ἐκ Βόρμς θανών μεταξύ τοῦ 1123 καί 1232.

Ὁ πρῶτος ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα προφητικῆς προσωπικότητος· δέν ἄφησε βιβλία. Ὁ Γιεχουδά ἀντιθέτως ἔγραψε πολλά, ἐνῶ ὁ τελευταῖος, ὁ Ἐλεάζαρ, ὑπῆρξεν ὁ ἀληθινός ἀπόστολος τῆς διδασκαλίας. Τό κυριώτερον ἔργον τῆς κινήσεως εἶναι τό Σεφέρ Χασσιδίμ (τό βιβλίον τῶν εὐλαβῶν) τό ὁποῖον καί ἀποτελεῖ τήν διαθήκην τῶν ἱδρυτῶν τοῦ Χασσιδισμοῦ.

Ἡ πνευματική ὁδός τοῦ Χασσιδισμοῦ συνίσταται εἰς τήν ἀσκητικήν ἀπάρνησιν τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου, εἰς πλήρη γαλήνην τῆς ψυχῆς καί εἰς ἕνα ἀλτρουϊσμόν ἄνευ ὁρίων. Στήριγμα εἶναι ἡ προσευχή. Δέν εἶναι ἀκριβῶς γνωστόν πότε καί πῶς εἰς τήν πρακτικήν τοῦ ἀσκητισμοῦ ὑπεισῆλθον στοιχεῖα θεουργικά καί μαγικά. Πάντως ὁ Γιεχουδά θεωρεῖται ὑφ'ὅλων τῶν μα-

γικῶν ἔργων τοῦ 13ου καί 14ου αἱ ὡς ἀληθῆς ἥρως τῆς μαγείας, ὅστις ἐπετύγχανε τά πάντα, ὑπό τόν ὅρον νά μή ζητήσῃ τίποτε διά τόν ἑαυτόν του. Εἰς τά ἔργα τοῦ Ἐλεάζαρ ἀπαντῶνται τύποι μαγικοί καί ὑποδείξεις, ἰδίᾳ ἐπί τῆς ἀξίας τῶν μυστηριωδῶν γραμμάτων τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ καί ἐπί τῶν πρακτικῶν αἱ ὁποῖαι μεταξύ ἄλλων θά ὁδηγήσουν εἰς τήν κατασκευήν τῶν Ψ Γκόλεμ, δηλ. ἐμψυχωμένων ἀγαλμάτων ὁμιλούντων καί προλεγόντων τό μέλλον.

Γίνεται χρῆσις τῆς Ψ Γεματρία, τῆς Ψ Τεμούρα καί τοῦ Ψ Νοταρικόν, σῆγμα πού ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Καββάλα ἦτο πολύ πρότερον γνωστή ἀπό τῆς ἱστορικῆς της ἐμφανίσεως κατά τόν 13ον αἰῶνα.

Ἡ χρησιμοποιουμένη τεχνική τῆς προσευχῆς εἶναι ὁλόκληρος ἐπιστήμη ἀριθμολογίας, ἐν συνδυασμῷ μέ τεχνικάς ἐκστάσεως καί μαγείας. Δι' αὐτῆς φαίνεται ὅτι κατέληγον οἱ πιστοί εἰς ὑπερβατικάς καταστάσεις καί ἐτέλουν φαινόμενα μυητικῆς τάξεως.

-Ὁ νεώτερος Χασιδισμός. Περί αὐτοῦ ἐγράφησαν πολλά. Ἱδρύθη περί τά μέσα τοῦ 18ου αἱ ὑπό τινος ἁγίου καί διάσημου μυστικοῦ τοῦ Ἰσραήλ Μπάαλ Σέμ (κύριος τοῦ ἁγίου ὀνόματος) θανόντος περί τό 1760. Πολωνοί, Ρῶσοι καί Λιθουανοί Ἑβραῖοι συνεκεντρώθησαν περί τήν κίνησιν ταύτην, ἡ ὁποία ὅμως δέν κατώρθωσε νά ἐπεκταθῇ πέραν τῶν σλαυϊκῶν συνόρων. Ἡ καββαλιστική ἰδεολογία εἶναι πλέον σαφής εἰς τήν ἐν λόγῳ κίνησιν, ὅπως καί αἱ πρακτικαί ἐφαρμογάί αὐτῆς. Ὁ ἵδιος ὁ ἱδρυτής Μπάαλ Σέμ ἀναγνωρίζεται ὡς θαυματουργός. Περί τό πρόσωπον τοῦ Ζαδίκ - τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς κοινότητος- ἐξυφαίνονται παραλλήλως πρός τόν ἀπεριόριστον σεβασμόν καί θαυματουργοί ἱκανότητες, προϊόν τῆς βαθείας γνώσεως καί τῆς ἀγνότητος τήν ὁποίαν οὗτος διάγει.

-Πρίγκηψ Χασιδίμ: Ὁ 7ος καί 7ος βαθμός τοῦ τύπου Ψ Μισφαήμ.

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 798. Vezzani 105. Muller 120, 159. G. Schollem 94, 342. Vezzani 128, 133.

ΧΑΤΖ. Ἀραβικόν ὄνομα τῆς προσκυνήσεως εἰς τήν Μέκκαν. Ἡ πραγματοποίησις τῆς προσκυνήσεως ταύτης ἐξασφαλίζει εἰς

τόν πιστόν μίαν θέσιν εἰς τόν Παράδεισον.

Ὁ προσκυνητής, ἐνδεδυμένος τό "Ἰρχάμ" ἤτοι ἕνα λευκόν χιτῶνα, ἐκτελεῖ ἑπτάκις τήν περιοδείαν πέριξ τῆς Ⓑ Κάμπα, τοῦ ἱεροῦ λίθου. Θυσιάζει ἕνα ἀμνόν, μίαν ἀγελάδα ἤ καί μίαν κάμηλον· ἐπισκέπτεται τυπολογικῶς τάς τρεῖς στήλας τῆς Μίνα ρίπτων λίθους. Διαθέτει 10 ἡμέρας εἰς τήν προσευχήν καί τήν κατάνυξιν καί τελικῶς καθίσταται "Χατζῆς" εἷς πιστός πού ἐξετέλεσε τό προσκύνημα εἰς τούς ἁγίους τόπους.

ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ('Αντώνιος) . 1888-1953. Δημοσιογράφος καί θεατρικός συγγραφεύς. Ἀπό νεαράς ἡλικίας ἤσκησε τήν δημοσιογραφίαν ἐν Αἰγύπτῳ καί ἐν Ἀθήναις ἐργασθείς εἰς τάς κυριωτέρας ἀθηναϊκάς ἐφημερίδας. Ἀδελφός τοῦ μουσικοσυνθέτου Νικολάου Χατζηαποστόλου.

Ἐν Αἰγύπτῳ διατρίβων ἦλθεν εἰς ἐπαφήν μέ τό ἐκεῖ ἐργαζόμενον μυητικόν Τάγμα τοῦ Κρίνου καί τοῦ Ἀετοῦ, καί ἀνῆλθεν εἰς ἀνώτερα ἀξιώματα. Τό 1951 ἀνέλαβε τήν ἀρχηγείαν τῆς ἐν Ἀθήναις κινήσεως τοῦ Τάγματος τήν ὁποίαν ἤσκησε μέχρι τοῦ θανάτου του. Τό 1921 προέβη εἰς τήν ἔκδοσιν τῆς ἐπιθεωρήσεως "Ἕων" ἡ ὁποία ὑπῆρξε τό φυτώριον μεταφυσικῶν καί μυητικῶν μελετῶν.

Ἔγραφε μεταξύ ἄλλων: Αἱ μαντικαί Τέχναι εἰς τήν Ἑλλάδα καί εἰς τήν Ρώμην ('Αθῆναι 1948)

Η.Β.Ο.F.L. σύντμ.ἀγγλ. "HERMETIC BROTHERHOOD OF LUXOR (ἤ OF LIGHT) Ⓑ Ἑρμητική ἀδελφότης τοῦ Λοῦξορ.

ΧΕ. Τό πέμπτον γράμμα τοῦ ἑβρ. ἀλφαβήτου καί τό δεύτερον

Χέ. Τό 5ον γράμμα τοῦ ἑβρ. ἀλφαβήτου

καί τέταρτον τοῦ τετραγραμμάτου ὀνόματος. Κατά τόν EL.LEVI, ὅστις ἐγγράφει ἐν αὐτῷ τόν πεντάκτινον ἀστέρα, εἶναι ὁ ἀριθμός τῆς ἐπιστήμης τοῦ καλοῦ καί τοῦ καλοῦ, τό γράμμα τῆς γυναικός καί τῆς θρησκείας. Κατά τόν CHARROT εἶναι "μία ἡλιακή ἀκτίς διαχέουσα ἐπί τῆς γῆς τήν ἀγαθοποιόν βροχήν τῆς ζωῆς". Συμβολίζει ἑπομένως τήν παγκόσμον ζωήν, τήν πνοήν τοῦ ἀνθρώπου, τόν ἀέρα, τό πνεῦμα, τήν ψυχήν, κάθε τί τό ὁποῖον ἐμψυχώνει καί ζωογονεῖ" (ALLENDY). Διά τόν Χασσιδ Ἐλεάζαρ τοῦ Βόρμς τό Χέ συμβολίζει τήν "πνοήν". Εὑρηται εἰς ἀναλογίαν μέ τήν πέμπτην μείζονα κλεῖδα τοῦ Ταρώ(ὁ Ἱεροφάντης, Πάπας) Βιβλιογρ. Allendy 142. El.Levi, Κλεῖδες Σολ. 65)

ΧέΘ. Τό ὄγδοον γράμμα τοῦ ἑβρ. ἀλφαβήτου, τοῦ ὁποίου ἡ μορ-

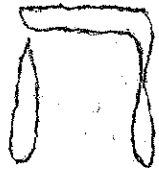

ΧέΘ. Τό ὄγδοον γράμμα
τοῦ ἑβρ. ἀλφαβήτου

φή ὑπενθυμίζει μίαν ζυγόν (Δικαιοσύνη, ὀγδόη κλείς τοῦ Ταρώ). Διά τόν EL.LEVI παριστᾷ ὄντως τήν παγκόσμιον ἰσορροπίαν καί διά τόν CHARROT" τήν οἰκουμενικήν Πρόνοιαν ἡ ὁποία.δι'ὅλα τά ὄντα καί πράγματα."
Βιβλιογρ. Allendy 250.El.Levi, Κλεῖδες Σολομ. 68.

ΧΕΙΜΩΝ. Οἱ φιλόσοφοι ἔδωσαν τό ὄνομα τοῦτο εἰς τήν πρώτην φάσιν τοῦ Ἔργου, ἥτις προηγεῖται τῆς σήψεως. Διά τοῦτο συνήθως λέγουν ὅτι πρέπει νά ἀρχίζῃ τόν Χειμῶνα καί νά τελειώνῃ τό Φθινόπωρον. Διότι ὅπως ἡ Φύσις φαίνεται νεκρά κατά τόν Χ. καί δέν παράγει εἰδέτι οὐδέν, οὕτω καί ὁ ὑδράργυρος ἐνέχων μέν γεννητικάς ἱκανότητας, ἀλλά τάς ὁποίας δέν δύναται ν ἀ ἐκδηλώσῃ πρίν καταστραφῇ, ἡ δέ καταστροφή αὕτη (σῆψις, ἀμαύρωσις) μόνον διά τῆς φάσεως τῆς σήψεως τελεῖται. Τό πῦρ τότε ἔχει τόν πρῶτον βαθμόν δηλ. εἶναι ἀσθενέστατον καί ἰσο-

δυναμεῖ πρὸς τὴν θερμότητα τοῦ Ἡλίου, διερχομένου διὰ τοῦ Κριοῦ κατὰ μῆνα Μάρτιον. Διὰ τοῦτο λέγεται ὅτι τὸ Ἔργον δέον νὰ ἀρχίζῃ ἐν τῷ σημείῳ τοῦ Κριοῦ καὶ ἐνῷ ἡ Σελήνη διέρχεται διὰ τοῦ Ταύρου. Κατὰ τὸν Χειμῶνα ὁ ὑδράργυρος θνήσκει φαινομενικῶς, ἤτοι διαλύεται, διὰ νὰ ἀναγεννηθῇ κατὰ τὴν λεύκωσιν.(PERNETY)

ΧΕΙΡ. Εἶναι τὸ σύμβολον εὐλογίας καὶ διανομῆς ζωτικῆς δυνάμεως. Χρησιμοποιεῖται συχνὰ ὡς ὑπόσχεσις πίστεως. Χεῖρ ἀνυψωμένη εἶναι συνήθης εἰς τὰς θεότητας τῆς Βαβυλῶνος, τῆς Ἀσσυρίας, τῆς Φοινίκης, τῆς Αἰγύπτου, ἰδίως εἰς τοὺς θεοὺς τῆς γονιμότητος καὶ τῆς ζωῆς. Οὕτω εἰς τὴν σφραγῖδα τοῦ Οὺρ-Γκοὺρ, τοῦ ἀρχαίου ἡγέτου τῆς Οὖρ τῶν Χαλδαίων, ὁ ἡγεμὼν καὶ οἱ ἀκόλουθοί του ἐμφανίζονται μὲ ὑψωμένας τὰς χεῖρας ἐνώπιον τοῦ θεοῦ Σίν, ὅστις ἐπίσης εἰκονίζεται μὲ ὑψωμένην τὴν χεῖρα ὡς νὰ συνάπτῃ συνθήκην μετ' αὐτῶν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὸν θεὸν Σαμὰς καὶ τοὺς λάτρεις του. Ἡ εὐλογία γίνεται σήμερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μὲ τεταμένους τὸν μέγαν δάκτυλον, τὸν δείκτην καὶ τὸν μέσον δάκτυλον καὶ κεκαμμένους τοὺς δύο ἄλλους δακτύλους. Οἱ τεταμένοι δάκτυλοι συμβολίζουν τὴν Τριάδα.

Περαιτέρω αἱ καθαραὶ χεῖρες καὶ ἡ νῦψις αὐτῶν, σημαίνουν τὴν ἁγνότητα τοῦ ἀτόμου.

Τὸ σύμβολον τῆς δεξιᾶς καὶ ἀριστερᾶς χειρὸς παρελήφθη ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν ἐκ τῆς λατρείας τῆς Ντέβι, ἥτις κατανέμεται εἰς δύο αἱρέσεις: εἰς τὰς σάκτι τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ εἰς τὰς σάκτι τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Οἱ σάκτις τῆς δεξιᾶς διακρίνονται ἀπὸ τοὺς συνήθεις Ἰνδοὺς ἐκ τοῦ ὅτι λατρεύουν τὴν θεὰν Κάλι. Εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὰ γνωρίσματα εἶναι πολυαριθμώτερα. Ἡ λατρεία τελεῖται εἰς αὐστηρῶς κλειστοὺς χώρους μὲ ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Μία τοιαύτη ὁμὰς καλεῖται "τσάκρα" (κύκλος"). Εἰς τὸν τελεστικὸν χῶρον ὑπάρχει εἴτε μία εἰκὼν τῆς θεᾶς ἢ ἓν Γιάντρα (ἓν σχεδίασμα τὸ ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ συμβολικῶς ἐπίσης μίαν θεότητα). Ἡ ἔμπρακτος λατρεία καλεῖται Πάντσα τάτβα (τὰ 5 τάτβας). Τὰ 5 ταῦτα τάτβας εἶναι :Οἶνος, κρέας, ἰχθύς, ξηροὶ καρποὶ

καί, σπερμα (COITUS). Περί τῆς ἀκριβοῦς τελέσεως τῶν τόπων, οἱ ἑκάστοτε συγγραφεῖς τηροῦν αὐστηράν σιγήν.
Βιβλιογρ. Λάσκαρης 775.

ΧΕΙΡΑΨΙΑ(GRIFF). Ἰδιάζων τρόπος χειραφίας ὡς ἀναγνωριστικόν σημεῖον μεταξύ τῶν Ε.Τ. Αἱ Χ. διαφέρουν ἀπό βαθμοῦ εἰς βαθμόν καί ἀπό συστήματος εἰς σύστημα. Εἴς τινας βαθμούς τοῦ Φ Ἀμβρι ἔχουν ἐπίσης εἰσαχθῆ ἰδιαίτεραι Χ. Διά τῆς Χ. μεταγγίζεται ψυχικόν ρεῦμα ἐκ τοῦ ἑνός ἀτόμου εἰς τό ἕτερον καί ἐπέρχεται οὕτω συναλλαγή. Δέον νά ἀποφεύγωνται αἱ Χ. μετά ἀτόμων κακοβούλων καί μοχθηρῶν.

ΧΕΙΡΟΓΝΩΜΟΝΙΚΗ. Ἡ τέχνη τῆς προγνώσεως τοῦ χαρακτῆρος, ἀσθενειῶν κ.ἄ. ἐκ τῆς γενικῆς μορφῆς τῆς χειρός(Ἰλ. Χειρολογία, Χειρομαντεία).

ΧΕΙΡΟΚΡΟΥΣΙΑ(BATTERIE). Σημεῖον συγκατανεύσεως ἐν τῷ Ε.Τ. Ἐκτελεῖται διά πολλαπλῆς (συνήθως τριπλῆς) κρούσεως τῶν χειρῶν καί διαφέρει ἀπό βαθμοῦ εἰς βαθμόν. Εἰς τόν γαλλ. Ε.Τ. συνοδεύεται ἡ Χ. μέ τάς λέξεις LIBERTE, EGALITE FRATERNITE, ἐνῷ εἰς τάς γερμ.Στ. (ὅταν ἡ Χ. χρησιμοποιεῖται)μέ τάς λέξεις WEISHEIT, STARKE, SCHONHEIT(Σοφία , Ἰσχύς,Κάλλος).

ΧΕΙΡΟΚΤΙΑ. Εἰς τόν Ε.Τ. τά Χ. εἶναι συμβολικόν ἐξάρτημα τῆς ἐπισήμου ἀμφιέσεως. Εἴς τινας Στ. παραδίδονται εἰς τόν νεόφυτον 2 ζεύγη προοριζόμενα τό ἕν ζεῦγος διά τάς ἐργασίας ἐν Στοᾷ καί τό ἕτερον ζεῦγος διά νά τό προσφέρῃ ὁ νεομυηθείς εἰς τήν γυναῖκα πού περισσότερον ἐκτιμᾷ. Ὁ Γκαίτε ἐδώρησε τό δεύτερον τοῦτο ζεῦγος Χ. εἰς τήν Κυρίαν φόν Στάϊν. Εἰς τούς τρεῖς κυανοῦς βαθμούς τά Χ. εἶναι λευκά ὡς ἔμβλημα τῆς ἀγνότητος. Εἰς τούς ἀνωτέρους βαθμούς φορούνται ἐπίσης Χ. ἔγχρωμα, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ.

ΧΕΙΡΟΛΟΓΙΑ. Διά τῆς Χειρολογίας ἐπιδιώκεται ἡ διάγνωσις καί πρόγνωσις τοῦ χαρακτῆρος, νόσων κ.ἄ. διά τῆς παρατηρήσεως τοῦ σχήματος γενικῶς τῶν χειρῶν, τοῦ χρώματος ἤ τοῦ βά-

θους τῶν γραμμῶν τῆς χειρός, τῶν ἐξάρσεων ἢ κοιλάνσεων τῆς παλάμης, τῆς μορφῆς τῶν δακτύλων, τοῦ χρώματος τῶν ὀνύχων κ.ο.κ. Ἐν ἀντιθέσει πρός τήν Χειρομαντείαν δέν εἰσέρχεται εἰς τάς λεπτομερείας τῆς μορφῆς τῶν γραμμῶν.

ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ. Ἑρμηνεία τοῦ χαρακτῆρος ἐκ τῶν γραμμῶν τῆς χειρός. Συχνά γίνεται διάκρισις μεταξύ Χειρολογίας ἢ Χειρογνωμονικῆς καί Χειρομαντείας. Ἡ πρώτη περιορίζεται εἰς τήν διάγνωσιν ἐκ τῆς γενικῆς μορφῆς τῆς χειρός, ἐνῶ ἡ δευτέρα ἐκ τῶν γραμμῶν καί ἄλλων ἐρμηνευτικῶν στοιχείων τῆς παλάμης.

Ἤδη εἰς Βαβυλῶνα καί Ἀσσυρίαν ἠσχολοῦντο μέ τάς τέχνας ταύτας. Εἰς τούς Ἕλληνας ἡ τέχνη ἐξυψώθη εἰς ἐπιστήμην. Ὁ Ἀριστοτέλης ὑπεστήριζεν ὅτι ἦτο δυνατόν ἐκ τῶν γραμμῶν τῆς χειρός νά συναχθῇ ἡ ἡλικία τοῦ ἀτόμου καί αὐτή ἡ χρονολογία τοῦ θανάτου του. Κατά τόν 17ον καί 18ον αἰῶνα ἐλειτούργουν εἰς τά γερμανικά Παν/μια εἰδικά χειρομαντικά κολλέγια.

-Τοπογραφία τῆς χειρός. Ἐάν ἐξετάσωμεν μακροσκοπικῶς τήν παλάμην θά ἴδωμεν κατά πρῶτον τέσσαρας δάκτυλους κειμένους ἀπέναντι ἑνός πέμπτου, τοῦ ἀντίχειρος. Τό σύνολον τῶν τεσσάρων δακτύλων εἰκονίζει συνολικῶς τάς ἐκ τῆς εἱμαρμένης προερχομένας ἐπιδράσεις, τάς ὑπό τοῦ ὑποκειμένου δεχομένας ὑποβολάς. Ὁ ἀντίχειρ τούτων, παριστᾷ τήν ἀντίδρασιν τοῦ ὑποκειμένου ἐναντι τῶν ὑποβολῶν τούτων, τήν παραδοχήν ἢ τήν ἀπόρριψιν τῶν ἐπιδράσεων τούτων. Ὁ ὑψηλότερος τῶν τεσσάρων δακτύλων, ὁ ἐπιβλέπων τούς ἄλλους τρεῖς εἶναι ὁ μέσος. Δεξιά αὐτοῦ κεῖται ὁ παράμεσος καί ὁ μικρός δάκτυλος, ἀριστερά δέ ὁ δείκτης καί ὁ ἀντίχειρ.

Εἰς τό μέσον λοιπόν εἶναι ἐκεῖνο πού κυριαρχεῖ ἐφ' ὅλων τῶν πραγμάτων, ἡ Εἱμαρμένη, τό Μοιραῖον, ὁ σκοτεινός Κρόνος (ἀστρολογική ὀνομασία, σφραγίς τοῦ μέσου δακτύλου) Πρός τά δεξιά τῆς Εἱμαρμένης τό ὄνειρον, ἡ θεωρία, τό ἰδανικόν εἰκονιζόμενον διά τῶν δύο δακτύλων : Ὁ Ἀπόλλων (Ἥλιος ὁ παράμεσος) παριστᾷ τήν Τέχνην. Ὁ Ἑρμῆς (μικρός) παριστᾷ τήν Ἐπιστήμην.

Πρός τά ἀριστερά τῆς Εἱμαρμένης ἡ λογική, ἡ πρᾶξις, ἡ θετικότης, εἰκονιζομένη διά τῶν δύο δακτύλων: Ὁ Ζεύς (δείκτης) παριστᾷ τάς τιμάς, τήν δόξαν. Ἡ Ἀφροδίτη(ὁ ἀντίχειρ) παριστᾷ τήν θέλησιν, τόν ἄνθρωπον, τόν ἔρωτα.

Συνοψίσωμεν τά ὀνόματα τῶν πέντε δακτύλων:
Ἀντίχειρ (Ἀφροδίτη), Δείκτης (Ζεύς), Μέσος (Κρόνος), Παράμεσος (Ἀπόλλων ,Ἥλιος), Μικρός (Ἑρμῆς)

Κάθε δάκτυλος περιλαμβάνει: α) Μίαν προέξαρσιν ἀπό τῆς ὁποίας λαμβάνει γένεσιν. Ἡ προεξοχή αὕτη (ἔξαρμα) ἔλαβε τό ὄνομα "ὄρος" καί χαρακτηρίζεται ὑπό τοῦ ὀνόματος τοῦ πλανήτου ὅστις ἀντιστοιχεῖ εἰς τόν δάκτυλον (ὄρος Διός, ὄρος Κρόνου κ.ο.κ.) β) Μίαν γραμμήν ἥτις συνήθως ἐκπηγάζει ἀπό τήν βάσιν τοῦ δακτύλου καί διασχίζει ὅλην τήν παλάμην.

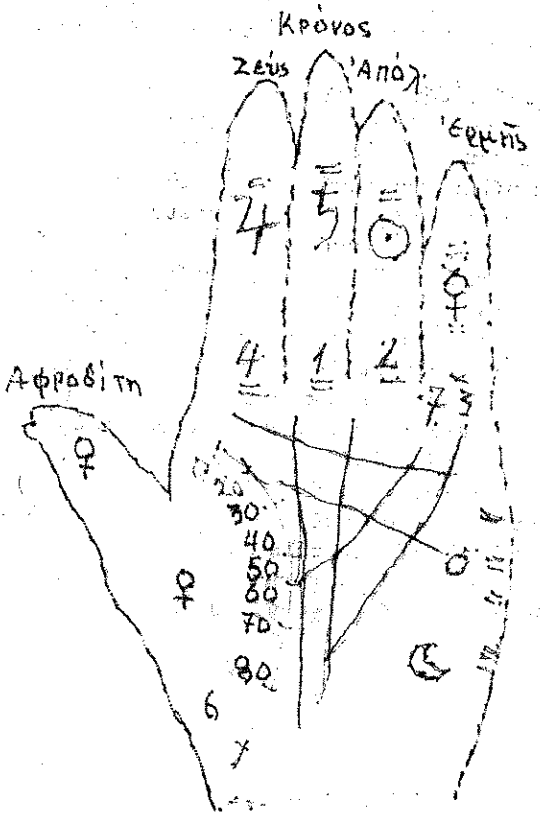

1. Γραμμή τῆς Τύχης, Εἱμαρμένης (ρόνος)
2. Γραμμή τῆς Τέχνης (Ἀπόλλων, Ἥλιος)
3. Γραμμή τῆς Ἐπιστήμης, ἡπατική (Ἑρμῆς)
4. Γραμμή τῆς καρδίας(Ζεύς)
5. Γραμμή τῆς κεφαλῆς (Ἄρης)
6. Γραμμή τῆς ζωῆς (Ἀφροδίτη)
7. Γραμμή ἑνοῦσα Ἀφροδίτην μετά Ἑρμοῦ

Ἡ γραμμή αὕτη εἶναι ζωηρά ἤ καί ἐλλείπει, ἐφ'ὅσον ἡ ἐπί τοῦ ὑποκειμένου ἐπίδρασις εἶναι ἔντονος ἤ ἀσθενής.

Παρακολουθήσωμεν τάς γραμμάς λεπτομερέστερον:

Α) ΚΡΟΝΟΣ (μέσος δάκτυλος) καί ἡ γραμμή τῆς Τύχης ἤ Εἱμαρμένης, (1) Ἀπό τοῦ σημείου ἐκφύσεως τοῦ δακτύλου τοῦ Κρόνου ἐκκινεῖ μία γραμμή διασχίζουσα κατακορύφως ὅλην τήν παλάμην καί φθάνουσα συνήθως μέχρι τοῦ καρποῦ. Εἶναι ἡ γραμμή τῆς Εἱμαρμένης καί σημειοδοτεῖ τά γεγονότα τοῦ βίου.

Β) ΕΡΜΗΣ (μικρός δάκτυλος) καί ἡ γραμμή τῆς Ἐπιστήμης (3).

Ὁ Ἑρμῆς ἀντιπροσωπεύει τήν πρακτικήν πλευράν τοῦ ἰδανικοῦ, ἤτις εἶναι ἡ Ἐπιστήμη ἐν σχέσει πρός τήν Τέχνην, καί τό ἐμπόριον ἐν σχέσει πρός τήν ἐφεύρεσιν. Ἡ γραμμή τοῦ Ἑρμοῦ εἶναι ἡ γραμμή τῶν διαισθητικῶν, τῶν μεσαζόντων, τῶν ἀτόμων ἅτινα ὑπόκεινται εἰς προφητικά ὄνειρα καί τῶν ἐξόχων νευρικῶν ὑποκειμένων. Ἐκκινεῖ ἀπό τόν μικρόν δάκτυλον καί διευθύνεται ἐπίσης πρός τόν καρπόν ἔνθα συνήθως ἑνοῦται μετά τῆς γραμμῆς τοῦ Κρόνου. Πολύ συχνά δέν ὑπάρχει.

Γ) ΑΠΟΛΛΩΝ (Ἥλιος, παράμεσος δάκτυλος) καί ἡ γραμμή τῆς Τέχνης (2). Ὁ Ἀπόλλων ἐκπροσωπεῖ τό ἀγνότατον ἰδεῶδες. Εἶναι ἡ Τέχνη, ἡ ἐφεύρεσις, ὡς καί ἐπίσης ἡ ἐντίμως ἀποκτωμένη περιουσία. Ἡ γραμμή τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ παλάμῃ εἶναι τό χαρακτηριστικόν σημεῖον τῶν καλλιτεχνῶν καί τῶν ἐφευρετῶν. Ἐκκινεῖ ἀπό τόν παράμεσον διευθυνομένη πρός τόν καρπόν. Σπανίως παρουσιάζεται πλήρης, συνηθέστερον δέ εἶναι διακεκομμένη εἰς πολλά τμήματα.

Δ) ΖΕΥΣ(δείκτης καί ἡ γραμμή τῆς καρδίας (4). Ὁ Ζεύς σημειοδοτεῖ τάς τιμάς, τό ἰδανικόν τῆς πρακτικῆς ζωῆς, εἶναι ἀκόμη ἡ ἀφοσίωσις, ἡ μεγαλοψυχία, ἡ καρδία, Ἡ γραμμή τῆς καρδίας ἐκκινεῖ ἐκ τῆς βάσεως τοῦ δείκτου ἤ ἐκ τοῦ ἀντιστοίχου ὄρους αὐτοῦ καί κατευθύνεται ὁριζοντίως πρός τήν βάσιν τοῦ μικροῦ

δακτύλου ἤ τοῦ ὄρους αὐτοῦ. Εἶναι ἡ γραμμή τοῦ πάθους, τῆς ὀργῆς, τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς φιλοδοξίας.

Ε) ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἀντίχειρ) καί ἡ γραμμή τῆς Ζωῆς (6).

Ὁ ἄνθρωπος περιβάλλεται ὑπό τῆς φυσικῆς ζωῆς ἥτις σημειώνει τά στάδια τοῦ σώματός του. Κατά ταῦτα ἡ γραμμή ἡ περιβάλλουσα τόν ἀντίχειρα, εἶναι ἡ γραμμή τῆς ζωῆς. Ἐπ' αὐτῆς θά διαγνώσωμεν ὄχι τά περιστατικά τοῦ βίου, ἀλλά τάς ἀσθενείας, ἤτοι πᾶν ὅ,τι σχετίζεται μέ τό φυσικόν σῶμα.

Ζ) ΑΡΗΣ καί ἡ γραμμή τῆς κεφαλῆς (5). Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω πέντε γραμμῶν τῶν δακτύλων, δύο ἀκόμη σημεῖα δέον νά ἐξετάζωνται. Τό ἓν ἐξ αὐτῶν εἶναι τό μέσον τῆς παλάμης, τό ὁποῖον ἀφιερώθη εἰς τόν πλανήτην Ἄρην καί χαρακτηρίζεται ὑπό τῆς ὁμωνύμου γραμμῆς. Αὕτη κεῖται μεταξύ τῆς γραμμῆς τῆς καρδίας καί τῆς γραμμῆς τῆς ζωῆς, κατευθυνομένη ὁριζοντίως. Εἶναι ἡ γραμμή τῆς κεφαλῆς, ἡ γραμμή τῆς δράσεως.

Ζ) ΣΕΛΗΝΗ καί αἱ γραμμαί τῆς φαντασίας καί γονιμότητος. Τό δεύτερον σημεῖον πρός ἐξέτασιν εἶναι σειρά χαραγῶν κατά μῆκος τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τῆς χειρός, ἔνθεν τοῦ μικροῦ δακτύλου, ἐκτεινομένου ἀπό τοῦ ὄρους τοῦ Ἑρμοῦ μέχρι τοῦ καρποῦ. Διά νά διακρίνῃ τις εὐμαρῶς ταύτας, δέον νά κλεισθῇ ὀλίγον ἡ χείρ καί νά ἐξετασθῇ ἐκ τῶν πλαγίων. Αἱ γραμμαί αὗται ἔχουν σχέσιν μέ τήν φαντασίαν, μέ τήν ἀνάπτυξιν παντός ἐπιδεχομένου ἐξέλιξιν, μέ τήν γονιμότητα". (PAPUS)

Ἂς ἐπιδοθῶμεν τώρα εἰς τήν μακροσκοπικήν ἐξέτασιν τῆς χειρός καί εἶτα εἰς τήν ἀνάλυσιν τῶν ἐκ τῶν γραμμῶν καί σημείων παρεχομένων πληροφοριῶν.

Τό ἄκρον τῶν δακτύλων παρουσιάζεται ὑπό τέσσαρας διακεκριμένας μορφάς: τήν αἰχμηράν, τήν στρογγύλην, τήν τετράγωνον καί τήν πεπλατυσμένην (ἐν σχήματι σπάτουλας). Ὅσον ὀξύτεροι εἶναι οἱ δάκτυλοι καί ἐπομένως αἱ χεῖρες τόσον οἱ ἄνθρωποι ἀποστρέφονται τά ὑλικά καί κοινά. Οἱ αἰχμηροί καί στρογγύλοι δάκτυλοι ἀνήκουν εἰς τά ἄτομα τῆς ἰδέας, τά πρῶτα εἰς τήν καθαράν διανόησιν, τά δεύτερα εἰς τήν καλλιτεχνίαν. Οἱ τετράγωνοι καί πεπλατυσμένοι δάκτυλοι, εἶναι δεῖγμα ἀτόμων καταλλήλων δι' ὑλικά ἐπιτεύγματα καί ἀσχολούμενων μέ τήν πρακτικήν καί χρήσιμον πλευράν τῶν πραγμάτων. Οἱ τέσσαρες τύποι δακτύλων κατανέμουν ἤδη τούς ἀνθρώπους εἰς τέσσαρας

Δάκτυλοι αἰχμηροί

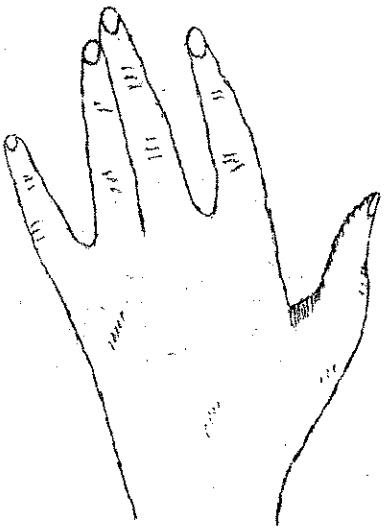

Δάκτυλοι στρογγύλοι

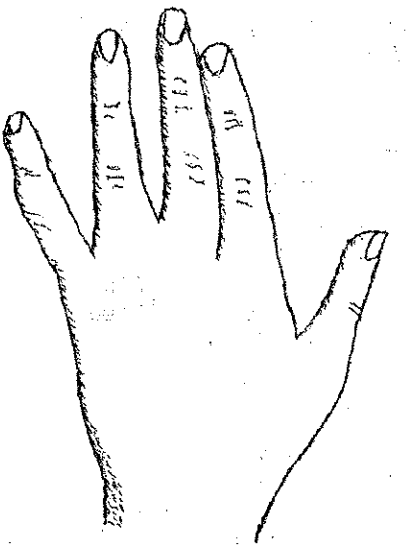

Δάκτυλα τετράγωνα

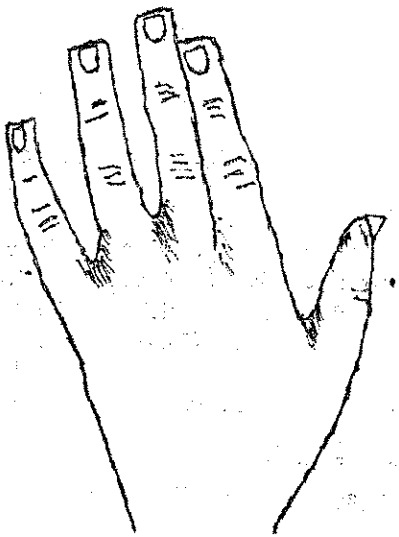

Δάκτυλα πεπλατυσμένα

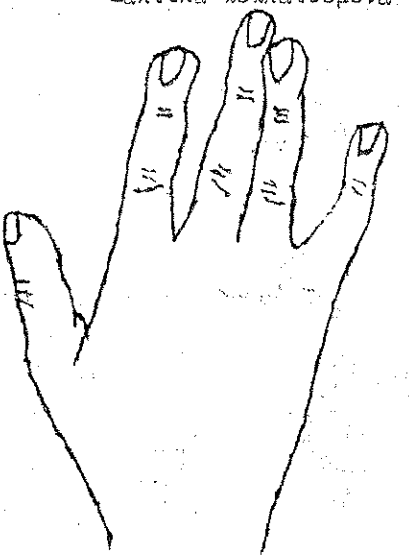

κατηγορίας , ἀντιστοιχούσας πρός τάς τέσσαρας κράσεις τῶν Ἀρχαίων:

Σχῆμα	Στοιχεῖα	Κράσεις	Ἐπιδόσεις
Αἰχμηροί	Πῦρ	Νευρική	Ποζήσις
Στογγύλοι	Ἀήρ	Αἱματώδης	Ἐλευθ.Τέχναι
Τετράγωνοι	Ὕδωρ	Χολερική	Χρήσ.Τέχναι
Πεπλατυσμένοι	Γῆ	Λεμφική	Ἐπιστῆμαι

Ἐκ τῆς μορφῆς λοιπόν τῶν δακτύλων, δυνάμεθα νά διαγνώσωμεν τήν ἰδιοσυστασίαν τοῦ ὑποκειμένου καί τάς ἐξ αὐτῆς διαθέσεις χαρακτῆρος ἤ νοσηράς ροπάς. Εἶναι ἡ ἐφαρμογή τῆς τετράδος τῶν στοιχείων ἐπί τῆς χειρολογίας,

Διά τῆς ἰδίας μακροσκοπικῆς παρατηρήσεως τῆς χειρός δυνάμεθα περαιτέρω νά κατατάξωμεν τό ὑποκείμενον, βάσει τοῦ νόμου τῆς ἑπτάδος εἰς ἕνα τῶν πλανητικῶν τύπων καί ἐξ αὐτῶν νά ἀναγνωρίσωμεν ἀμέσως τήν ἀστρικήν σφραγίδα αὐτοῦ καί συνεπῶς νά προβῶμεν εἰς τήν λεπτομερεστέραν διάγνωσιν τοῦ χαρακτῆρος ἤ τῆς νόσου ἐξ ἧς τό ἄτομον πάσχει ἤ τῆς παθήσεως πρός ἣν τοῦτο ρέπει. (Βλ. τά ἐπί μέρους λήμματα τῶν πλανητῶν καί ζωδίων).

Τά σημεῖα τῆς νοημοσύνης ἐπί τῆς χειρός. Εἶναι βεβαίως ἀδύνατον εἰς τόν ὀλίγον διατιθέμενον χῶρον νά περιγράψωμεν ὅλους τούς κανόνας ἑρμηνείας τῆς Χειρομαντείας. Θά ἀρκεσθῶμεν, δίκην παραδείγματος, νά περιγράψωμεν μίαν μόνον ἱκανότητα τοῦ ἀνθρώπου: τήν νοημοσύνην καί τήν εὐφυΐαν, ἀντλοῦντες τάς σχετικάς ὑποδείξεις ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ G.MUCHERY: LA VIE, LA MORT, LES MALADIES ETC DANS LA MAIN (PARIS 1925,2 Τόμοι).

1) Αἱ γραμμαί τῆς χειρός εἶναι εὐθεῖαι, σαφεῖς καί μακραί. Τό μῆκος τῶν γραμμῶν εἰς τήν παλάμην σημειοδοτεῖ τήν ἰσχύν καί τήν σημασίαν τῶν ἱκανοτήτων τοῦ πνεύματος, ἡ σαφήνεια αὐτῶν δηλοῖ ὅτι αἱ ἐν λόγῳ ἱκανότητες εἶναι καλῶς ἀποτυπωμέναι·

ἡ εὐθύτης τέλος αὐτῶν δεικνύει ὅτι κατευθύνονται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν σκοπόν, ἄνευ ὑστεροβουλίας, ἡ καρδία πρὸς τὴν ἀγάπην, ἡ λογικὴ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἡ ἐνόρασις πρὸς τὴν γνῶσιν, τὸ πεπρωμένον πρὸς τὴν τύχην ἢ τὴν ἀτυχίαν, ἡ ζωὴ πρὸς τὸν θάνατον.

2) Ὅλαι αἱ κύριαι γραμμαὶ εὑρίσκονται ἐν τῇ παλάμῃ. Ἐκείνη ποὺ δύναται νὰ ἐλλείπῃ εἶναι ἡ γραμμὴ τῆς καρδίας· τοῦτο προαγγέλει συνήθως βραχὺν βίον καὶ ἂν ἀκόμη ζωηρὰ γραμμὴ τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς ἐνοράσεως, ἔλθῃ διὰ νὰ ἐξισώσῃ τὸ φυσικὸν τοῦτο ἐλάττωμα, παρ' ὅλα ταῦτα ἡ ἰσορροπία διαταράσσεται μὲ μίαν παράλογον εὐαισθησίαν καὶ πολὺ συχνὰ ἀπὸ τελείαν ἔλλειψιν ἠθικοῦ συναισθήματος.

3) Ἡ χεὶρ διαθέτει ζωηρὰν καὶ μεγάλην γραμμὴν κεφαλῆς. Εἶναι τὸ πλέον ἐνδιαφέρον σημεῖον καὶ συχνότατα τὸ πλέον ἀμφισβητούμενον δεδομένου ὅτι μεγάλη γραμμὴ κεφαλῆς συναντᾶται τόσον εἰς τοὺς παράφρονας, ὅσον καὶ εἰς τοὺς πολὺ λογικούς. Θὰ δώσωμεν τὰς διαφόρους παραλλαγάς. Κατὰ πρῶτον ἡ μεγάλη γραμμὴ κεφαλῆς, ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ χεὶρ φέρῃ πολλὰς ραβδώσεις (ποὺ εἶναι πάντοτε δεῖγμα εὐαισθησίας) δίδει μεγάλην αὐτοκυριαρχίαν, πρᾶγμα ποὺ ἐπιτρέπει νὰ δεικνύῃ τὸ ἄτομον καὶ εἰς μεγαλειτέρας συγκινήσεις φαινομενικὴν ἠρεμίαν καὶ ἐπὶ πλέον ἰσχυρὰν λογικήν. Ἐκεῖνο ποὺ διαφορίζει κυρίως τὴν μακρὰν γραμμὴν τοῦ κανονικοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ ἐκείνην τοῦ παράφρονος, εἶναι ὅτι εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτον, εἶναι διακεκομμένη, ἐλιγματώδης (SINUEUSE) μὲ ἕνα ἢ περισσοτέρους ἀστερίσκους καὶ συχνότατα μὲ πολλὰ μαῦρα στίγματα ποὺ σημαίνουν νευρικὴν νόσον.

4) Ἡ δευτέρα φάλαγξ τοῦ ἀντίχειρος εἶναι μακροτέρα ἀπὸ τὴν πρώτην. Ἡ πρώτη φάλαγξ τοῦ ἀντίχειρος σημειοδοτεῖ τὴν θέλησιν, συχνώτερον ἐν ἰσχυρὸν πνεῦμα κυριαρχίας ἐπὶ τῶν ἄλλων. Ἡ δευτέρα παρέχει πληροφορίας περὶ τῆς λογικῆς, τῆς σκέψεως. Ἡ λογικὴ εἶναι ἡ τροχοπέδη εἰς τὰ πάθη μας, συνεπῶς χωρὶς αὐτήν, μία χεὶρ δὲν δύναται νὰ εἶναι ἰσορροπημένη· πρέπει, εἰς μιὰν ἰσορροπημένην χεῖρα ὁ ἀντίχειρ, συμπλησιαζόμενος πρὸς τὸν δείκτην, νὰ ὑπερβαίνῃ κατὰ 1 ἑκ. τὴν φάλαγγα τοῦ δακτύλου τούτου. Πρὸς τούτοις ἡ φέρουσα τὸν ὄνυχα φάλαγξ τοῦ ἀντίχειρος νὰ εἶναι περίπου τὰ 3/7 τοῦ ὅλι-

κοῦ μήκους τοῦ δακτύλου, διότι, ἐάν ἡ ὀνυχοφόρος φάλαγξ εἶναι πολύ μακρύτερα ἀπό τήν δευτέραν , ἡ θέλησις ἐπικρατεῖ ἐπί τῆς λογικῆς, ἀνήκει ἐπομένως εἰς ἄνθρωπον χαρακτῆρος ἐπιβλητικοῦ, δεσποτικοῦ, ὅστις μόνον τάς ἰδέας του ἀκολουθεῖ πού εἶναι γενικῶς παράλογοι. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, λίαν ἰσχυρᾶς θελήσεως, προσπαθοῦν συνεχῶς χωρίς νά κατορθώνουν τίποτε τό χρήσιμον. Ἡ σιληρά θέλησις εἶναι συχνά ὁ μοχλός διά νά κάμωμεν τούς ἄλλους νά ὑπακούουν, διά νά ἱκανοποιήσωμεν ἁπλῶς τάς ἐπιθυμίας μας. Ὑπάρχουν πράγματι πολλοί ἄνθρωποι πού ἔχουν ἰσχυράν θέλησιν καί ὅμως εἶναι ἀνίκανοι νά καθυποτάξουν τά ἐλαττώματά των, διά τόν ἁπλοῦν λόγον ὅτι στεροῦνται λογικῆς.

5) Οἱ δάκτυλοι εἶναι εὐθεῖς, καλῆς μορφῆς καί μέσοι ἐξ ἐπόψεως μήκους. Ὅσάκις συναντήσητε εἰς μίαν χεῖρα ἕνα κακοσχηματισμένον δάκτυλον, τοῦτο εἶναι δεῖγμα περί κακῶν ἐνστίκτων ἤ τουλάχιστον περί ἐσφαλμένου τρόπου ἀντιλήψεως. Π.χ. ὁ μικρός δάκτυλος κακοσχηματισμένος θά ἐξαγγείλη πάντοτε ἄτομα πού δέν ἔχουν τύχην παρά τάς προσπαθείας πού κάμνουν διά νά ἐπιτύχουν· μερικοί τῶν μικρῶν τούτων δακτύλων φαίνονται σάν σπασμένοι, τοσοῦτον εἶναι συνεστραμμένοι. συναντῶνται συνήθως ἐπί ὑπηρετῶν, καλλιτεχνῶν δευτέρας κατηγορίας καί γυναικῶν τοῦ ἡμικόσμου αἱ ὁποῖαι μετά ἀπό παροδικήν ἐπιτυχίας, καταλήγουν τόν ὑπόλοιπον βίον των εἰς νοσοκομεῖα.

Δέν χρειάζεται οἱ δάκτυλοι νά εἶναι ὑπερβολικά μακροί διά νά σημαίνουν νοημοσύνην ἄνευ κενῶν. Οἱ πολύ μακροί δάκτυλοι προσιωνίζουν ροπήν πρός τά μικροπράγματα. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού πίπτουν εἰς τάς λεπτομερείας, εἰς τούς τύπους, εὐεπηρέαστοι καί οἱ ὁποῖοι ἐρεθίζονται δι' ἀσήμαντα πράγματα· ἔνθρωποι οἱ ὁποῖοι γράφοντες ἤ συζητοῦντες παρέχουν ἐνδιαφερούσας λεπτομερείας, οἱ ὁποῖοι προσέχουν πολύ τήν φόρμαν, οἱ ὁποῖοι ὅμως τελικῶς τίποτε δέν γράφουν ἤ λέγουν.

Οἱ βραχεῖς δάκτυλοι, ἰδίως ὅταν εἶναι λεῖοι, δίδουν ἀντιστρόφως, εἰς τούς κατόχους των κρίσιν ἐπί τοῦ συνόλου ἑνός ζητήματος. Μή ἀσχολούμενοι μέ διακοσμήσεις, τάς ὁποίας δέν δύνανται νά διακρίνουν, οἱ τελευταῖοι οὗτοι, ἰδίως ὅταν

ἔχουν τετραγῶνους δακτύλους, δίδουν ἔργα στερεά καί μόνιμα τό μόνον των ἐλάττωμα εἶναι ὅτι δέν δίδουν συνέχειαν εἰς τάς ἰδέας των. Δύνανται νά ἀρχίσουν ὡρισμένα πράγματα καί νά μή τά περατώσουν. Ἐνίοτε ἐν τούτοις, ἐάν ἡ δευτέρα φάλαγξ τοῦ ἀντίχειρος εἶναι ἀρκετά μακρά, ὅπως καί ἡ γραμμή τῆς κεφαλῆς, συνεχίζουν τόν σκοπόν των μέ ταχύτητα, χωρίς νά παρουσιάζῃ ἡ ἐργασία τήν πλήρη τελειότητα πού ἐμφανίζεται ἐπί ἀτόμων μέ μακρούς δακτύλους, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἔργου των πηγάζουν ἰδέαι ἀληθεῖς καί ἰσχυραί.

6) Ἡ παλάμη εἶναι μᾶλλον πλατεῖα παρά μακρά, ἀρκετά παχεῖα καί ἡμιμαλθακή. Ἡ πλατεῖα παλάμη ἀνήκει γενικῶς εἰς ἄτομα ἐρευνητικά, πού δέν πτοοῦνται ἀπό τάς λεπτομερείας συχνά τάς ὑπερσκελίζουν, εἶναι εἰλικρινεῖς, ὀλίγον διπλωμάται, κέκτηνται μνήμης καί εἶναι καλοί ἄνθρωποι. Πολύ παχεῖα χεῖρ παρέχει ἔντονα ὑλικά, κάποιαν αἰσθησιαρχίαν, εἶναι ὅμως σημεῖον ζωτικότητος καί καλωσύνης. Μαλθακή χεῖρ σημειοδοτεῖ ὀκνηρίαν καί θηλυπρεπῆ ἰδιοσυγκρασίαν. Ὅταν εἶναι σκληρά μαρτυρεῖ περί ἀτάκτου δραστηριότητος, ἰσχυρᾶς ζωτικότητος καί μνήμης. Πρέπει κατ' ἀκολουθίαν ἡ χεῖρ νά εἶναι ἡμιμαλθακή ἤ ἡμίσκληρος· ἐκ τῆς τοιαύτης συστάσεως συνδυάζονται τά προτερήματα τῆς γυναικός: διαίσθησις καί λεπτότης καί τά προτερήματα τοῦ ἀνδρός: δραστηριότης καί εἰλικρίνεια.

7) Τέλος αἱ γραμμαί τῆς κεφαλῆς καί τῆς ζωῆς πρέπει νά συνενοῦνται εἰς τό σημεῖον ἐκκινήσεώς των. Ἐάν ἡ γραμμή τῆς κεφαλῆς δέν ἑνοῦται κατά τήν ἐκκίνησίν της μετά τῆς γραμμῆς τῆς ζωῆς, ἀφήνει νά νοηθῇ ὅτι πρόκειται περί ἀτόμου περιφρονητικοῦ, εὐκόλως παρασυρομένου, ἐλαφροῦ, ἀπίστου, μή ἔχοντος συνείδησιν τῶν κινδύνων, τό ὁποῖον οὐδέποτε κρίνει ὀρθῶς, τοῦ ἐλλείπει τά τάκτ, παρουσιάζει κρίσεις ἀνοήτου εἰλικρινείας, καί προπαντός ἔχει ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην εἰς τόν ἑαυτόν του καί θάρρος. Ὅταν ἡ γραμμή τῆς κεφαλῆς συνδέεται μέ ἐκείνην τῆς ζωῆς, ἔχομεν ἕνωσιν τῆς λογικῆς καί τοῦ ἐνστίκτου· τότε ὁ ἄνθρωπος θά εἶναι γενναιόφρων, πιστός, θά ἔχῃ πολλούς φίλους καί θά ἀγαπᾷ τήν οἰκογένειάν του, θά ἔχῃ ἀληθινά ταλέντα διότι οὐδέποτε ἱκανοποιημένος ἀπό τόν ἑαυτόν του, θά προσπαθῇ πάντοτε νά τε-

λειποιῇ τά ἔργα του.

Παραλλήλως ὅμως πρός τάς εὐγενεῖς ταύτας ἰδιότητας, ἡ συνένωσις τῶν δύο τούτων γραμμῶν, παρέχει καί μειονεκτήματα τά ὁποῖα εἶναι ἐπιβλαβῆ μόνον διά τόν κάτοχον. Δεικνύει μεγάλην δειλίαν καί ἀμφιβολίαν ἐπί τῆς ἀξίας του καί κάμνει ὥστε νά χαθοῦν καλαί εὐκαιρίαι εἰς τόν βίον, διότι ὁ κάτοχος των δέν ἀναλαμβάνει τήν πρωτοβουλίαν καί συχνά φοβεῖται μήπως δέν ἐπιτύχῃ. Ἐν τούτοις ἡ συνένωσις αὐτη καί ἐπακολουθοῦντα μειονεκτήματα δύνανται νά καταπολεμηθοῦν ἀπό ὄνυχας σχετικῶς βραχεῖς καί ἀπό μακράν γραμμήν κεφαλῆς, ὅπερ παρέχει ἀγωνιστικότητα, ἐμπιστοσύνην καί ἀκόμη θάρρος.

Εἶναι ἐπίσης δεῖγμα καλῆς νοημοσύνης νά ὑπάρχῃ γραμμή κεφαλῆς διχαλωτή καί ὁ εἷς κλάδος τῆς διχάλης νά κατευθύνεται πρός τόν Ἄρην.

Τό σύνολον τοῦτο: ὄνυχες βραχεῖς, γραμμή κεφαλῆς καί ζωῆς συνηνωμέναι, γραμμή κεφαλῆς μακρά, μέ κλάδον κατευθυνόμενον πρός τόν Ἄρην, σημειοδοτεῖ θάρρος, φιλοδοξίαν, ἀλλά φιλοδοξίαν ὑγειᾶ, ἀληθινήν, πραγματικήν. Ἡ πρός τά πρόσω πορεία τοῦ ἀνθρώπου μέ μίαν τοιαύτην χεῖρα, δέν στηρίζεται πλέον εἰς τόν ἀκαταλόγιστον ἐγωισμόν, ὅπως εἰς τά ἄτομα μέ χωρισμένας γραμμάς κεφαλῆς καί ζωῆς, ἀλλά βασίζεται ἐπί εὐγενοῦς συνειδήσεως καί κεκτημένης ἀξίας."

-Πλανητικοί τύποι τῆς χειρός. Εἰς τόν ΙΙον Τόμον τοῦ Ἐγχειριδίου Ἀστρολογίας, ἀπετυπώσαμεν τήν μορφήν τῶν χειρῶν τῶν πλανητικῶν τύπων.

-Αἱ ἀσθένειαι εἰς τήν Χειρολογίαν: Ἐπίσης εἰς τό ἔργον "Νοσολογία" (Ἰατροσοφία Τ.ΙΙΙ) παρεθέσαμεν τάς εἰκόνας των νοσηρῶν διαθέσεων ἐκ τῆς χειρός, δυνάμεναι νά χρησιμεύσουν διά διαγνωστικούς καί προγνωστικούς σκοπούς. Παραπέμπομεν ἐκεῖ δι' ἀναλυτικάς πληροφορίας.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Πρόγνωσις καί διάγνωσις ἀσθενειῶν "Ἐων" No 11,12. Voile d'Isis" No 38,79. "ΣΦΙΓΞ" 1936,36. Ragon, Mac Occulte 98. El.Levi.Δόγμα 155. Buttner 211.
-Georges Muchery, La Mort, les Maladies etc dans la Main, 2 Τόμοι, Paris 1925.
-Adolph Desbarolles, La Main et ses Mysteres.
" " , γερμ. Die Hand & Ihre Geheimnisse.
" " , Revelations Completes, Paris 1921.

-Issberner-Haldane, Die Wissenschaftl. Handlesekunst, Bpl.
-H.O. Ottinger, Originalsystem der Handlesekunst
-Franz Kiener, Hand, Gebärde & Charakter
-Durkheim-Mangold, Der Mensch im Spiegel der Hand
-Dr Lomer, Sprache der Hand
-H. Mangin, Medizinische Hand-Diagnostik
-F. Kersten, Die Heilkraft der Hand
-Dr Charles Bach, Die Handlinien in der Medizinischen Diagnostik, Ulm 1964
Paracelsus, II 231, 276, 310. III 294. IV 339, 465, 544.
-Jacques Marion, La Main et son Mystere, Paris 1928
-Henri Rem, Les Aptitudes a l'Art Theatral revelés par la Main, Paris 1925

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ. (GESTE). Ἡ χειρονομία, ὡς ὄργανον σταθεροποιήσεως καὶ ἀποκρυσταλλώσεως τῆς ἰδέας, ἀποκτᾷ εἰς τὴν μυητικὴν ἀγωγὴν ἐξαιρετικὴν σημασίαν. Πράγματι, μέσῳ μετασχηματισμῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ριζικῶν τῆς χειρονομίας, λαμβάνουν γένεσιν ἡ γραφή, ἡ ζωγραφική, ἡ γλυπτικὴ καὶ ὅλαι αἱ Τέχναι αἱ ὁποῖαι ἀφήνουν εἰς τὰς μελλοντικὰς γενεὰς τῶν ἀνθρώπων, μόνιμον ἀποτύπωμα τοῦ ἰδεολογικοῦ κόσμου καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πολιτισμοῦ των. Ἡ γραφή, ἐν τελευτῇ ἀναλύσει, ὅπως καὶ τὸ σχέδιον, εἶναι ἁπλῶς ὑλικοποίησις τῶν ἰδεῶν μας. Μία χειρονομία ἐπομένως, ἐνσυνειδήτως, ἀναπαράγει μίαν ἰδέαν, ἀκτινοβολεῖται δὲ διὰ τῆς κινήσεως μία ψυχικὴ δόνησις εἰς τὸ περιβάλλον μας καὶ δονεῖ τὸ ἀστρικὸν ἢ θυμικὸν πεδίον. Οὕτω τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐκτελούμενον δι' ἁπλῆς κινήσεως τῆς χειρός, εἶναι ἓν ἰσχυρότατον φυλακτήριον ὅταν ἐκτελῆται μετὰ πίστεως καὶ συνειδητῶς, ὡς συμβολίζον τὴν ἰδέαν τῆς συνενώσεως τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, τῆς Γῆς μετὰ τοῦ Οὐρανοῦ, τῆς ὕλης μετὰ τῆς ἰδέας.

Διάφοροι, τελετουργικῶς ἐκτελούμεναι χειρονομίαι, ὑπομιμνήσκουσαι συμβολικὰς μορφὰς ἢ πράξεις, ἢ οὐρανίους ἀστερισμούς, μόναι ἢ ἐν συνδυασμῷ μὲ μουσικὴν ἢ ἄλλην δονητικὴν ἐκδήλωσιν, φαίνεται ὅτι ἐπενεργοῦν ὡς ἰσχυρὰ διεγερτικὰ καὶ ἐπιληπτικὰ ἀναλόγων ἰδεῶν καὶ δίδουν γένεσιν εἰς σαφεῖς καὶ ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένας ψυχολογικὰς καταστάσεις.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ,'Επιστ.Δονήσεων 153
Papüs,Συνθετ.'Ανθρωπογνωσία 147. Idem,Magie 203
Dr Maxwell, La Magie.

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΟΜΑΝΤΕΙΑ.'Η Τέχνη διαγνώσεως τοῦ χαρακτῆρος ἑνός ἀτόμου βάσει τῶν χειρονομιῶν ἃς ἐκτελεῖ ("VOILE D'ISIS' 1923,30).
Βιβλιογρ.Henri Rem, La Physiognomonie et les Gestes

ΧΕΙΡΩΝ(CHEIRO,ψευδών Κόμης LOUIS HAMON). (Φ Χάμον)
"Αγγλος διορατικός καί μάντης.'Απόκρυφος σύμβολος ἡγετικῶν προσωπικοτήτων ἐπί πολλάς δεκαετηρίδας.Εἰς τό περιοδ. "DIE ANDERE WELT" 1/1965 καί 8/1965 ὑπάρχει βιογραφία αὐτοῦ, ὅπου ὅμως δέν δίδονται συγκεκριμέναι ἡμερομηνίαι τῆς ζωῆς του.
Βιβλιογρ. καί "Εργα: Das Buch der Zahlen, Frbg 1964
-Cheiro's Book of the Numbers, N.Y. 1932
-A Study in Destiny, Λονδ. 1901

ΧΕΛΙΔΟΝΙΤΗΣ. Εἶναι εἶς Φ Βεζοάρδης."Εδει νά εὑρίσκεται ἐντός τῆς κοιλίας τῶν μικρῶν χελιδόνων. Ὑπάρχουν δύο εἴδη: ὁ ἐρυθρός καί ὁ μέλας.
'Ο ἐρυθρός Χ. περικλειόμενος ἐντός σακκιδίου ἐκ λινοῦ ὑφάσματος, εἶναι χρήσιμος εἰς τούς φρενοβλαβεῖς καί τούς ἐπιληπτικούς. Καθιστᾶ τούς φέροντας εὐφραδεῖς καί εὐχαρίστους. 'Ο μέλας φέρει εἰς αἴσιον πέρας τάς ἤδη ἀρξαμένας ὑποθέσεις, κατευνάζει τήν ὀργήν, καθιστᾶ εὐχαρίστους καί ἠρέμους τούς φέροντας αὐτόν. (Π.Γράβιγγερ, Φαρμακ.103)

ΧΕΛΜΟΝΤ(JAN BAPTISTA VAN HELMONT). 1377-1644. Διάσημος ἀλχημιστής καί καββαλιστής. Ὑπερασπιστής τῆς συνενώσεως φυσιοκρατῶν καί μυστικιστῶν Ροδοσταύρων.'Εμελέτησε τούς νόμους τῶν ἀερίων. 'Ο Υἱός του MERKUR (ἑρμῆς,ὑδράργυρος)μετέφερε τήν μονοδολογίαν ἐκ τῆς Καββάλας εἰς τήν ἐπιστήμην καί ἐμύησε τόν Λάϊμπνιτς εἰς τήν Καββάλαν. Αἱ μονάδες του εἶναι ἔμψυχοι ὀντότητες καί ὁμοιάζουν πρός τάς τοῦ Λάϊμπνιτς καί τῆς Καββάλας.

Ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, μαθητής τοῦ Παρακέλσου, ἐπεδόθη μέ ἐπιτυχίαν εἰς τά ἴχνη τοῦ διδασκάλου του καί διέπρεφεν ἰδίως εἰς τήν Ἰατροχημείαν καί ἐπί τοῦ Ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ. Ὁ Φάν Χέλμοντ, κατ' ἀρχάς δύσπιστος ἤ μᾶλλον πολέμιος πρός τάς ἀλχημικάς μετουσιώσεις, ἐπείσθη περί τῆς πραγματικότητος τῆς μεταστοιχειώσεως μετά τήν ἐπίσκεψιν ἑνός μεμυημένου (πιθανῶς τοῦ Σεντιβόγκιους, ἤ τοῦ Φιλαλήθους) ἐπιτυχῶν τήν προβολήν χάρις εἰς μικράν ποσότητα τήν ὁποίαν αὐτός τοῦ ἐνεχείρησε πρός τόν σκοπόν αὐτόν. Τό πείραμα ἐπανέλαβεν ἐπανειλημμένως καί ἐντελῶς μόνος. Ἔκτοτε κατέστη θιασώτης ποῦ ἑρμητισμοῦ καί ἔγραψε πολλά ἔργα, ἐπί τοῦ θέματος.

Ἔργα: Die Morgenröthe, D.I.Funf Herrliche & Geheimnisvolle Receptbücher zum Leibl.Wohl der Menschait... Sulztach 1683 (Νέα ἔκδ. Stuttgart περ. 1840)

-Die Entschleierte Alchemie, Loreh 1963

-Ortus Medicinae I.E.Initia Physicae Inardita. Amsterodami apud Ludov.Elzevirum, 1652.

Βιβλιογρ. Miers. Γράβιγγερ, Ἑρμητ.Φιλοσ.I 70, 79. "Journal de Magnetisme". J.Castelot, Ch. et Alch. 208. Ludwig, 51. Gerin 213. Dastre, Ζωή καί Θάνατος 48.

ΧΕΛΩΝΗ. Τό σύμβολον τῆς Χ. χρησιμοποιεῖται εὐρέως εἰς τήν Ἄπω Ἀνατολήν: Ἔχομεν τό ἄνω μέρος κυρτόν τοῦ κελύφους, τό κάτω μέρος αὐτοῦ ἐπίπεδον καί εἰς τό μέσον τό ζῷον. Τοῦτο ὑπενθυμίζει τήν κινεζικήν τριάδα Οὐρανός-Γῆ-Ἄνθρωπος. Εἰς τό ἐνδιάμεσον διάστημα ζῇ τό ὄν ἐν συγκεντρώσει καί ἐπηρεαζόμενον ἀπό τάς δύο ἀκραίας ἀρχάς.

-Λαογραφ. Οἱ Ἕλληνες ἐδώριζον πρός ἀλλήλους μικρά ὁμοιώματα Χ. ἐκ, πηλοῦ εἰς γάμους, ὡς σύμβολον τῆς γονιμότητος. Χ. ἐξ ὀρειχάλκου ἤ ἐξ εὐγενοῦς μετάλλου, μετεχειρίζοντο οἱ Ἕλληνες καί Ρωμαῖοι ὡς περίαπτα μέ τόν σκοπόν φορᾶς εὐτυχίας. Κατά τήν παρασκευήν φαρμάκων καί φίλτρων ἔπαιζεν ἡ Χ. μέγαν ρόλον. Ἀλχημισταί ἐφόνευον τό ζῷον, τό ἀπεξήραινον καί μετά ἀνεμείγνυον τήν κόνιν εἰς τά μείγματά των. Εἰς τάς παραστάσεις μαγικῶν ἐργαστηρίων, σχεδόν οὐδέποτε ἐλλείπει ἡ παράστασις μιᾶς Χελώνης.

-Ἑρμητικῶς: Τό ζῶον τοῦτο ἐξελέχθη ὡς σύμβολον τῆς Πρώτης Οὐσίας τοῦ Μ."Εργου, διότι αὐτη εἶναι κεκρυμμένη ὑπό σκληρόν τι περίβλημα, ἐξ οὗ πρέπει νά ἐξαχθῇ ἵνα χρησιμοποιηθῇ. Ὑπάρχει ἀναπαράστασις τοῦ Β.Βαλεντίνου παρασκευάζοντος ζωμόν ἐκ τοῦ χυμοῦ τῆς σταφυλῆς ἐπί τινος Χελώνης, δι'οὗ ἐπιδεικνύεται ὁ τρόπος ἐξαγωγῆς τοῦ ὑδραργύρου τῶν Σοφῶν ἐκ τοῦ ὀρυκτοῦ του, καί ὁ χρυσοφόρος σπόρος ὅστις θά ἐμφυχώσῃ τόν ἐν λόγῳ ὑδράργυρον.

Ὑπάρχει ὁμηρικός ὕμνος πρός τόν Ἑρμῆν (ὑδράργυρον) πραγματευόμενος τά τῆς εὑρέσεως καί κατασκευῆς τοῦ μουσικοῦ ἐκείνου ὀργάνου τῆς ἀρχαιότητος πού ἔφερε τό ὄνομα Χ. Αἱ ἐκφράσεις τῶν ὁποίων γίνεται χρῆσις εἰς τόν ὕμνον τοῦτον, καταδεικνύουν σαφῶς ὅτι πρόκειται περί ἀλληγορικοῦ καί ἑρμητικοῦ μύθου, ἀποδίδοντος εἰς τήν Χ.τήν σημασίαν τήν ὁποίαν προσῆψαν οἱ ἑρμητ.φιλόσοφοι,δηλ.τῆς Πρώτης Ὕλης, δι'ἧς ὁ Ἑρμῆς "θέλει ἀποκτήσει ἄπειρα πλούτη".

Πολλοί ἐξ ἄλλου ἀνατολῖται φιλόσοφοι ἐβεβαίωσαν ὅτι ἡ Χ.φέρει τό Ἱερογλυφικόν σύμβολον τοῦ Κρόνου, καί ὅτι ἡ Πρώτη Ὕλη τοῦ "Εργου ἀνήκει εἰς τήν οἰκογένειαν τοῦ Κρόνου. (PERNETY καί EL.LEVI,CLEF DES GR.MYSTERES, εἰκών)

Βιβλιογρ. R.Guenon, Gn.Triade 102. Ragon, Mac.Occ. 180. Ernst Hentges, Die Krote, Eine Okkult. Wissenschaftl. Betrachtung, Βρλ.Altmann. El.Villiers,Amulette,Talismane, (ἐν λέξει Krote)Βρλ. 1927.F.Reitzenstein,Krote & Gebärmutter, ἐν "περιοδ. "Geschlecht & Gesellschaft Bd. XII, 1924, Bei Giesecke-Dresden.

ΧΕΛΩΝΙΤΗΣ(CELONITE).Ἀκόμη εἷς "ὁ Βεζοάρδης" ὅστις λέγεται ὅτι εὑρίσκεται ἐντός τοῦ σώματος μερικῶν χελωνῶν. Ἐκεῖνος ὅστις ἀπαντᾷ ἐντός τῆς κεφαλῆς τοῦ ζῶου, θεωρεῖται κατάλληλος διά νά κατευνάζῃ τάς κεφαλαλγίας. Ἐκεῖνος ὅστις ἀνακαλύπτεται ἐντός τοῦ ἥπατος τῆς χελώνης, κονιοποιούμενος καί πινόμενος ἐντός ὕδατος πρό τῆς ἀρίσεως, θεραπεύει κατά θαυμάσιον τρόπον τούς τεταρταίους πυρετούς.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Φαρμακοσοφία II 103. "Voile d'Isis" 1929, 271.

ΧΕΡΕΜΠ (HEREB). Εἶναι τό ἑβρ. ὄνομα τοῦ κόρακος τόν ὁποῖον ἐξαπέλυσεν ὁ Νῶε ἐκ τῆς Κιβωτοῦ μετά τόν κατακλυσμόν. Παραπληρωματικῶς ἀναφέρεται ἡ περιστερά Φ ('Ιωνάχ) ἥτις δέν ἐπιστρέφει. Πρόκειται περί τῆς ἀντιθέσεως (μαύρου-λευκοῦ) τῶν δύο πρωταρχικῶν ἀρχῶν.

ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ(ἑβρ.). Ὁ πληθυντικός τοῦ Χερούβ. Συμβολικαί παραστάσεις τῆς ἀρχαίας ἑβρ. Μυθολογίας καί θρησκείας, ἀνάλογοι πρός τάς Σφίγγας τῆς Αἰγύπτου. Πτεροφόρα οὐράνια ὄντα, φέροντα τόν θρόνον τοῦ Θεοῦ ('Ιεζεκιήλ 11, 22. Ψαλμ. 18, 11) αἱ εἰκόνες τῶν ὁποίων ἐξαγγέλουν τήν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ. Ὡσαύτως φύλακες τοῦ Παραδείσου(Γέν. 3,24). Κατά τήν χριστιανικήν διδασκαλίαν τά Χ. εἶναι μία ὁμάς ἀγρυπνούντων ἀγγέλων. Κατά τόν R.STEINER εἶναι πνεύματα τῆς ὑψηλοτέρας τάξεως, θεμελιωταί τῆς ἀμέσου ἀνωτέρας βαθμίδος, δηλ. τῶν Φ Σεραφείμ. Ὑπό τοῦ 'Ιεζεκιήλ περιγράφονται λεπτομερῶς. Κάθε Χερούβ ἀποτελεῖται συμβολικῶς ἐκ τεσσάρων τμημάτων ὄντων: ἀετοῦ, λέοντος, βοός καί ἀνθρώπου.

Εἰς τήν JEWISH ENCYCLOP. ὑπάρχει ἐνδιαφέρον ἄρθρον μέ 5 ἀναπαραστάσεις ἀραβικῶν, φοινικικῶν, αἰγυπτιακῶν καί ἀσσυριακῶν μορφῶν Χερούβ. Ὁ A. DILLMANN, DUFF κ.ἄ. θεωροῦσιν ὡς ἀφετηρίαν τοῦ ἑβρ.ὀνόματος τήν ἑλλ.λέξιν Γρῦψ,ἐξ οὗ καί ὁ ἰνδικός Γκαρούντα.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Θεογνωσία 182,185.Λέσκαρης 776. Διονύσ.'Αρεοπ.207.Heindel ,223,338,339,337,388. Allendy 104.

ΧΕΡΣΕΛ(FR.WILH.HERSCHEL). Εἶναι ὁ "Αγγλος ἀστρονόμος ὅστις ἀνεκάλυψεν τόν πλανήτην Οὐρανόν, μεταχειρισθείς τηλεσκόπιον ἰδίας κατασκευῆς. Ἐν 'Αγγλίᾳ ὁ πλανήτης Οὐρανός, καλεῖται πρός τιμήν τοῦ ἀνακαλύψαντος αὐτόν Χέρσελ. Τό διεθνῶς χρησιμοποιούμενον ἀστρονομικόν σύμβολον τοῦ πλανήτου Οὐρανοῦ( ) ὑπενθυμίζει τό ἀρχικόν γράμμα τοῦ "Αγγλου ἀστρονόμου.

ΧΕΣΕ(HERMANN HESSE). γεν. 1877 CALW + 1962
Εἷς τῶν σημαντικωτέρων Γερμανῶν ποιητῶν ἐκ τῶν συγχρόνων, τοῦ ὁποίου τά ἔργα ἀποπνέουν ὑψηλήν σοφίαν ἐκ τῆς ζωῆς καί ἐσωτερικόν πνεῦμα.
Ἔργα:Glasperlenspiel. Klingsors letzter Sommer. -Siddaharta.

ΧΗΜΕΙΑ ΑΠΟΚΡΥΦΟΣ. Τολμηρά ἐφαρμογή τῶν διορατικῶν ἰδιοτήτων ἐκ μέρους νεωτέρων Θεοσόφων (A.BESANT,LEADBEATER) εἰς τήν ἐξερεύνησιν τῶν ἀδύτων τοῦ ὑλικοῦ ἀτόμου. Τάς παρατηρήσεις των οἱ ἀνωτέρω ἐρευνηταί ἐξέθεσαν εἰς ἴδιον ἔργον φέρον τόν τίτλον OCCULT CHEMISTRY, ἤ (γαλ.)CHIMIE OCCULTE.
Βιβλιόγρ."Voile d'Isis" 1928, 94, 414. "Nouveaux Horizons" No 11 κ.ἑφ. "Rhea".

ΧΗΜΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ. Τό στοιχειωδέστερον, τό ὑλικότερον τμῆμα τοῦ Φυσικοῦ κόσμου.Συνίσταται (κατά τόν HEINDEL) ἐκ τῶν τριῶν περιοχῶν: στερεά σώματα, ὑγρά καί ἀέρια.(Βλ. Κόσμος Ἀρχαί).

ΧΗΡΑ(τά τέκνα τῆς Χήρας). Καλοῦνται οὕτω οἱ Ε.Τ. εἰς μνήμην τῆς χήρας πού ὑπῆρξεν ἡ μήτηρ τοῦ ἀρχιτέκτονος Χιράμ.Ἀλλά καί ἡ Ἴσις, ἡ μεγάλη χήρα τοῦ Ὀσίριδος,ἀναζητοῦσα τά διεσπαρμένα μέλη τοῦ συζύγου της, θεωρεῖται ἐπίσης ὡς ἡ μήτηρ τῶν Ε.Τ. οἱ ὁποῖοι, ἀκολουθοῦντες τό παράδειγμά της, ἀναζητοῦν τό σῶμα τοῦ διδασκάλου των, δολοφονηθέντος ὑπό τῶν τριῶν "ἀχρείων ἑταίρων",συμβολιζόντων τά ἐλαττώματα πού δύνανται νά ἐκμηδενίσουν τό ὄν: τήν ἀδράνειαν, τήν φιληδονίαν καί τήν ὑπερηφάνειαν. (RHEA)
"Ἄξιον προσοχῆς εἶναι ὅτι ὁ μυστικός GIOACHINO DE FIORE ὁμιλεῖ εἰς τά ἔργα του ἐπίσης περί μιᾶς συμβολικῆς "χήρας" ὅπως καί ὁ FRANCESCO DA BARBERINO καί αὐτός ὁ Βοκκάκιος.Οἱ δύο τελευταῖοι ἀνῆκον εἰς τήν μυστικήν ὀργάνωσιν τῶν "Πιστῶν τῆς Ἀγάπης" (FEDELE D'AMORE). Τοῦτο μᾶς ὁδηγεῖ νά πιστεύσωμεν ὅτι τό σύμβολον τῆς "χήρας" ἔχει καί βαθυτέραν (κοσμολογικήν) σημασίαν.

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 777.Guenon, Esot.Chretien 60. Ragon Γ΄78.

ΧΘΟΝΙΟΝ ἡ Χθονοδαίμων. (GNOME). Στοιχειακόν πνεῦμα τοῦ στοιχείου Γῆ. Ἀναφέρονται εἰς τόν Παράκελσον καί ὡς Γνῶμοι ἤ Πυγμαῖοι. (Βλ. Στοιχειακά).
Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ., Κοσμολογία 334. Idem ,M.Ψ.Θ.427.

ΧΘΟΝΙΟΣ. Ὁ εὑρισκόμενος εἰς σχέσιν μέ τήν Γῆν. Χθόνιοι Θεοί:οἱ Ἕλλην. Θεοί τοῦ ὑποχθονίου κόσμου.

ΧΙΛΔΕΓΑΡΔΗ τοῦ BINGEN (Ἁγία). Γερμανίς διάσημος μυστική (1099-1179) ἀποκληθεῖσα ἡ Σίβυλλα τοῦ Ρήνου.Διῆλθεν ὁλόκληρον τόν βίον της, ἐκτός ἀπό 8 ἔτη, ὡς μοναχή εἰς μονήν Βενεδικτίνων, τελικῶς δέ ἔγινε ἡγουμένη τῆς μονῆς RUPERTSBERG. Ἡ Χιλδεγάρδη εἶχεν ἐξαιρετικάς διοικητικάς ἱκανότητας ἀλλά καί ὀπτασίας, εὐσεβής ἀλλά καί ἐπαναστάτις, ποιήτρια καί ἐπιστήμων, ἰατρός καί ἁγία συγχρόνως. Ἀλληλογραφοῦσε μέ πάπας καί βασιλεῖς, πάντοτε εἰς τόνον ἐμπνευσμένης αὐταρχικότητος καί εἰς μίαν λατινικήν πεζογραφίαν ἀρρενωπῆς δυνάμεως. Ἐδημοσίευσε πολλά βιβλία περιλαμβάνοντα τά ὁράματά της (SCIVIAS) πάντοτε μέ τήν συνεργασίαν τῆς θεότητος. Εἰς τούς ὁραματισμούς της ἀναφέρονται κοσμολογικά σύμβολα πολύ συγγενεύοντα μέ τά παραδοσιακά, τοῦτο δέ ἤλκυσε εἰς μέγαν βαθμόν τήν προσοχήν τῶν ἐσωτεριστῶν καί τῶν νεωτέρων ψυχολόγων. Συνέταξεν ἐπίσης ἓν βιβλίον περί θεραπευτικῶν βοτάνων.
Βιβλιογρ.Π.Γράβ. Φαρμακοσοφία Ι 11. Durand IV 938.

ΧΙΛΙΑΣΤΑΙ. Αἵρεσις παραδεχομένη ὅτι 1000 ἔτη πρό τῆς δευτέρας Παρουσίας θά ἐγκαθιδρυθῇ ἐπί τῆς Γῆς διακαιοσύνη, εἰρηνική καί εὐδαίμων βασιλεία τοῦ Χριστοῦ μετά τῶν πιστῶν. Ὁ Χιλιασμός εἶναι παλαιά χριστιανική αἵρεσις, ἰουδαϊκῆς προελεύσεως. Ἡ δοξασία τοῦ Χιλιασμοῦ, διά τῶν πρώτων Ἰουδαίων Χριστιανῶν, ἐπηρεασμένων ἀπό τήν διδασκαλίαν τοῦ Ταλμούδ "περί χιλιετοῦς μεσσιανικῆς βασιλείας", ὑπεισῆλθεν εἰς τήν πρώτην χριστιανικήν ἐκκλησίαν. Ἀποστολικοί

Πατέρες ὡς ὁ Κήρινθος, ὁ Παπίας κ.ἄ.ἀπεδέχθησαν ταύτην. Ἐναντίον αὐτῶν ἀντεπεξῆλθον ὁ Κλήμης, ὁ Ὠριγένης, ὁ Εὐσέβιος, ὁ Αὐγουστῖνος, ἀποδεξαντες τό ἀσύστατον τῶν θεωρειῶν των, καί τονίσαντες ὅτι τά εἰς τήν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου ἀναφερόμενα εἶναι ἐκφράσεις συμβολικαί καί συνεπῶς δέν πρέπει νά ἐξηγηθῶσι κατά γράμμα.

Ἐπί μακρά ἔτη αἱ χιλιαστικαί ἰδέαι εἶχον ὑποχωρήσει, ἀνεφάνησαν δέ ἐκ νέου κατά τόν Μεσαίωνα. Περί τό 1000 μ.Χ. μάλιστα ἐνομίσθη ὅτι κατ'αὐτήν τήν ἐποχήν θά ἀνατείλῃ ἡ ἡμέρα τῆς παλιγγενεσίας. Οἱ διαμαρτυρόμενοι κατεπολέμησαν τάς χιλιαστικάς ἰδέας.

Ἠττηθεῖσα ἐν τῇ Δύσει ἡ αἵρεσις τῶν Χ, ἐνεφανίσθη καί πάλιν βραδύτερον εἰς τήν Ἀμερικήν ὑπό τήν ἐπωνυμίαν τῶν Ἀντβεντιστῶν ἢ Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν, κραταιωθεῖσα ὑπό τήν ἡγεσίαν τοῦ Καρόλου Ρῶσσελ.

Κατά τήν διδασκαλίαν τῶν Χ. μόνον ὁ Θεός -Πατήρ, ἔχει ἀρχικῶς ἀθανασίαν, ἡ ὁποία εἶναι κτῆμα τῆς θεότητος καί μόνης. Τήν ἰδιότητα τῆς ἀθανασίας τήν ἐδώρησεν ὁ Θεός καί εἰς τόν Χριστόν, μετά τήν Ἀνάστασιν αὐτοῦ. Ἡ δοξασία ὅμως αὕτη ἀποδεικνύεται ξένη πρός τάς Γραφάς καί τά Εὐαγγέλια καί ἐξάγεται μόνον κατά παρερμηνείαν αὐτῶν. Οἱ Χ. δέν παραδέχονται ἐπίσης τήν ὕπαρξιν τῆς Ἁγ.Τριάδος, θεωροῦντες τό δόγμα αὐτό ὡς ἀνθρωπίνην διδασκαλίαν.

Οἱ Χ. λόγῳ τῶν ἀλλεπαλλήλων διαφεύσεων τῶν προφητειῶν των περί τέλους τοῦ Κόσμου, παρουσιάζονται σήμερον ὑπό τό νέον ὄνομα "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ" καί ἀποκρούουν τήν σχέσιν των πρός τούς Χιλιαστάς. Αἱ δοξασίαι των, τάς ὁποίας πειρῶνται νά στηρίξουν ἐπί τῆς Ἁγ.Γραφῆς συνίστανται κυρίως ὅτι πιστεύουν ὅτι ἀπό τοῦ 1914 ἡ ἀνθρωπότης εἰσῆλθεν εἰς τήν περίοδον τοῦ τέλους τοῦ παρόντος συστήματος πραγμάτων καί ὅτι ἡ παροῦσα γενεά θά ἴδῃ τήν λύσιν τοῦ ἀνθρωπίνου δράματος διά τῆς "ἐν δυνάμει" ἐγκαθιδρύσεως τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπί τῆς Γῆς. Ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουν ἐντολήν νά κηρύξουν "τό Εὐαγγέλιον τοῦτο τῆς βασιλείας πρός μαρτυρίαν εἰς πάντα τά ἔθνη" πρίν ἐπέλθῃ τό ὁριστικόν τέλος τοῦ "παρόντος πονηροῦ αἰῶνος".

Τονίζουν τό ὄνομα τοῦ 'Ιεχωβᾶ ὡς τό κατ'ἐξοχήν ὄνομα τό προσδιορίζον τόν Ὕψιστον Δημιουργόν τοῦ Σύμπαντος καί Πατέρα τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ. (Ψ Τέλος Κόσμου).

'Αποτελοῦν οὗτοι διεθνές Σωματεῖον ὑπό τό ὄνομα "Βιβλική 'Εταιρία ἤ (ἡ Σκοπιά) ἱδρυθέν τῷ 1884 ὑπό τοῦ Καρ.Ρώσσελ, λειτουργεῖ δέ ἔκτοτε ὡς ἱδρυμα Σῶμα τῶν ἀνά τόν κόσμον "Μαρτύρων τοῦ 'Ιεχωβᾶ". Εἰς τήν 'Αμερικήν ὑπάρχουν 3000 περίπου ἐκκλησίαι τῶν Μαρτύρων τοῦ 'Ιεχωβᾶ. 'Εν 'Ελλάδι ὑπάρχουν περίπου 4000 Μάρτυρες.

ΧΙΜΑΒΑΤ (σκρ. ὁ περιηγητής τῆς χιόνος.") 'Η προσωποποίησις τοῦ ὄρους 'Ιμαλάϊα. Πατήρ τοῦ ποταμοῦ Γάγγη. 'Ο Ψ Μπόττον-Ρά ἐχρησιμοποίησε τόν ὅρον Χ. ὡς ὑπότιτλον (Φῶς ἐκ τοῦ Χιμαβάτ) διά τό ἔργον του "DAS BUCH DER KÖNIGLICHEN KUNST" Μόναχον 1920.

ΧΙΝΑΓΥΑΝΑ. 'Η διδασκαλία περί τοῦ "μικροῦ ὀχήματος" τοῦ Βουδδισμοῦ. (Βλ.Βουδδισμός) Εἶναι ἡ βουδδιστική σχολή τοῦ Βορρᾶ, ἀντιτιθεμένη πρός ἐκείνην τῆς Ψ Μάχα Γυάνα. 'Η πρωταρχική καί γνησιωτέρα διδασκαλία τοῦ Βούδδα, παρουσιάζουσα καταπληκτικήν ἔνδειαν εἰς κοσμολογικάς θεωρήσεις. Πράγματι ὁ ἱδρυτής τῆς Βουδδιστικῆς διδασκαλίας πολλάκις ἐκφράζεται ὄχι μόνον μέ ἀδιαφορίαν ἀλλά καί μέ περιφρόνησιν ἔναντι τῶν κοσμολογικῶν καί θεολογικῶν προβλημάτων, πρᾶγμα πού ἔκαμε τούς Δυτικούς 'Ανατολιστάς νά τόν ἀποκαλέσουν ἀγνωστικιστήν καί ἄθεον. Τοῦτο βεβαίως εἶναι ὑπερβολή, ἀλλά ὁ πρωταρχικός Βουδδισμός δέν παύει νά θεωρῇ ἥκιστα τά προβλήματα ταῦτα ὡς πάρεργον καί ἀνέφικτα διά τόν ἄνθρωπον, ἔστω καί τόν φωτισμένον. Τό κύριον ἔργον εἶναι ἡ ἀπολύτρωσις, διά τῆς καταργήσεως τοῦ πόνου καί τῆς ἐπιθυμίας, διά τῶν ὁποίων γεννώμεθα εἰς τόν Κόσμον καί ἀναγεννώμεθα μυριάκις.

Τό Μικρόν ὄχημα εἶναι ἐξηπλωμένον εἰς Κεϋλάνην, Βιρμανίαν, Σιάμ καί 'Ινδοκίναν. 'Επεξετάθη ἐπίσης μέχρι τῆς 'Ινδονησίας, πρίν τό ἐκδιώξουν ἀπό τάς περιοχάς ταύτας κατά τόν 15ον καί 16ον αἰ. ὁ 'Ισλαμισμός καί ὁ Βραχμανισμός. Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Κοσμολογία 197,199,200.-

ΧΙΝΤΙ .-(HINDI) Μία τῶν 7 νεοϊνδικῶν γλωσσῶν, σήμερον ἡ ἐπίσημος γλῶσσα τῆς Ἰνδίας καί ἡ ὑποχρεωτική ἡ διδασκομένη εἰς τά σχολεῖα. Ἡ γραμματεία εἰς τήν γλῶσσαν Χιντί ἀρχίζει ἤδη ἀπό τοῦ 12ου αἰ. Τό εἰς τήν Εὐρώπην γνωστότερον ἔργον εἰς τήν γλῶσσαν Χιντί εἶναι τό "Πρέμ Σαγκάρ" (Ὠκεανός ἀγάπης) πού εἶναι μία ἐπεξεργασία τοῦ 10ου μέρους τῆς Μπα - γκαβέτ Πουράνας, τό ὁποῖον περιγράφει τάς περιπετείας τοῦ νεαροῦ Κρισνά.

ΧΙΠΟΚΙΝΤΟ (HIPOKINDO).- Λέξις ἡ ὁποία προφερομένη κατ' εἰδικόν τρόπον, εἶναι ἱκανή νά μαγεύῃ τούς ὄφεις.

ΧΙΡΑΜ ΑΒΙΦ (ἑβρ.).

Παράδοσις.- Ὄνομα τοῦ Ἀρχιτέκτονος τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Κατά τήν παράδοσιν ὁ Χ. ἦτο υἱός ἑνός Τυρίου ὀνόματι Οὔρ (ἤ Ἀούρ, Πῦρ) ἤ τοῦ Νεφθαλίμ καί μιᾶς γυναικός τῆς φυλῆς τοῦ Δάν ἤ τοῦ Νεφθαλίμ. Ἡ γυνή αὕτη κατέστη ἐνώρις χήρα (βλ. λ.) ἐξ οὗ καί τό ὄνομα " Υἱός τῆς χήρας" τό διδόμενον εἰς τόν Ιράμ (τοῦ ὁποίου τό ὄνομα σημαίνει ἐξυψωμένη ζωή). Ὁ Χ. εἶναι ὁ ἥρως τοῦ μυητικοῦ τεκτ. δράματος. Διά τῆς ἐκουσίας θυσίας του διατηρεῖ μυστικήν τήν "Ἱεράν λέξιν" καί ἀποφεύγει νά γίνῃ γνωστή εἰς τούς "τρεῖς ἀχρείους ἑταίρους" οἱ ὁποῖοι τόν δολοφονοῦν.

Ἀπό ἀστρονομικῆς σκοπιᾶς ὁ Χ. εἶναι ὁ ἡττηθείς (ἐλαττωθείς) Ἥλιος κατά τήν εἴσοδον του εἰς τά κατώτερα σημεῖα τοῦ ζωδιακοῦ καί ἀναγεννώμενος κατ' ἔτος μετά τήν χειμερινήν τροπήν. Ὁ ὡραῖος οὗτος μῦθος, συνάπτει τόν Ε.Τ. μέ τά μυητικά συστήματα τῆς Φοινίκης καί τῆς Ἰουδαίας. Εἰς τήν Π.Δ. γίνεται δίς λόγος περί τοῦ Χ. (Γ Βασιλειῶν ζ'1-2 καί 2 Χρον. ἤ Παραλειπ. β '13).

- Ἐτυμολογία.- Εἰς τάς ἐκδόσεις τῆς Βίβλου κατά μτφρ. τοῦ Λουθήρου, ἀποδίδεται τό Χιράμ Ἀβζ μέ τό "Χουράμ", τόν διδάσκαλόν μου". Ὥστε ὁ Λούθηρος ἐθεώρει τό Χ.Α. ὡς ἐπώνυμον καί δέν τό μετέφρασε˙ νεώτεροι βελτιωταί τῆς Βίβλου μεταφράζουν ἐπίσης τό Ἀβζφ μέ τόν " διδάσκαλόν μου", πρᾶγμα ὅμως πού δέν συμβιβάζεται μέ τήν ἑβρ. γραμματικήν, ἐκτός τοῦ

ὅτι τό τελικόν φ (εἰς τήν ἑβρ. Βόου) δέν τό λαμβάνουν ὑπ' ὄψει καί τό θεωροῦν εἴτε ὡς λάθος τοῦ γραφέως ἤ τοῦ τυπογράφου. Ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι εἰς τήν Ἀγγλίαν ἡ Βίβλος COVERDALE (1535), ἡ Βίβλος MATHEWS (1537) καί ἡ Βίβλος TAVERNER (1539) γράφουν Χιράμ Ἀβίφ, ἀκριβῶς ὅπως ὁ Λοὐθηρος καί δέν μεταφράζουν τό Ἀβίφ. Ὅταν ὀλίγον μετά ταῦτα Ἐρρίκος ὁ VIII καί ἡ Βασίλισσα Μαίρη προσέκλεινον εἰς τήν ἐξουσίαν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, αἱ ἀνωτέρω Βίβλοι, ἀπεσύρθησαν τῆς κυκλοφορίας καί κατέστησαν σήμερον ἓν τῶν σπανιωτέρων εὑρημάτων.

Εἰς τάς ἐν συνεχείᾳ ἐκδοθείσας Βίβλους(1551) γράφεται ἤδη "HIRAM HIS FATHER", ὅπως καί εἰς τήν σημερινήν Βίβλον τοῦ Λουθήρου. Ἐπειδή ὅμως εἰς τά ἀγγλικά Ε.Τ. Τυπικά ἤδη ἐξ ἀρχῆς ἀναγράφεται Χιράμ Ἀβίφ καί ἐξακολουθεῖ σήμερον ἀκόμη νά ἀναγράφεται, μερικοί ἐρευνηταί καταλήγουν ὅτι ὁ μῦθος περί Χ. δέον νά συνετάγη μεταξύ 1534 καί 1539.

Κατά τόν πλοίαρχον GEORGE SMITS, δέον ἡ λέξις Χιράμ νά ἀντιστοιχῇ εἰς τήν λατ. φράσιν HUGO IGNE RAPTUS ALTROCISSIMO MOLAV, δηλ. ὅτι εἶναι συγκάλυψις τοῦ ὀνόματος τοῦ τελευταίου Μεγ. Διδ. τῶν Ναϊτῶν, Μόλαιϋ.

Περαιτέρω ἡ ἀριθμητική ἀξία τῆς ἑβρ. λέξεως Χ. εἶναι : 10 + 200 + 400 = 516 = 12 = 3 ποὐ σημαίνει τήν ἡλιακήν ἐνέργειαν. Τά σημαντικά σύμφωνα εἶναι τό ΧΒ καί τό Ρές δηλ. τό Χ ἤ Κ καί τό Ρ. Εἶναι ἀξιοπαρατήρητον ὅτι τά δύο ταῦτα σύμφωνα ἀπαντῶνται εἰς πλῆθος ἡλιακῶν θεῶν ἤ ἡρώων ὅπως Ἀχούρα-Μάζδα, Χῶρος (Ὧρος), Χιράμ, Χριστός, Κρισνά...

-Ὁ μῦθος τοῦ Χιράμ.- Ἂν καί τό πρόσωπον καί τό ὄνομα ἀναφέρωνται εἰς τήν Βίβλον, ἡ τεκτον. παράδοσις πρέπει νά εἶναι ἄλλης προελεύσεως. Ὁ RAGON (ORTHODOXIE MACONNIQUE, PARIS 1853) θεωρεῖ τόν μῦθον τοῦ Χ. ὡς ἑβρ. θρύλον εἰλημένον ἀπό τό Ταλμούδ, ὁ DR OLIVER (FREEMASON'S TREASURY, 1863) παραδέχεται ὡς πηγήν τά ἑβρ. Ταργκούμ καί παραπέμπει εἰς σχετικόν χειρόγραφον τοῦ 1715 τό ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τήν παν/κήν Βιβλιοθήκην τοῦ Καίμπριτζ. Ὁ μῦθος τοῦ Χ. ἐμφανίζει εἰς τά διάφορα Τεκτ. συστήματα μερικάς διαφοράς, ἐκτός δέ τούτου εἰς ὡρισμένα συστήματα συντέμνεται τό τέλος

του· εἰς τήν τελευταίαν περίπτωσιν ἀκολουθεῖ κατόπιν ἕν εἶδος συνεχίσεως εἰς τούς ἀνωτέρους βαθμούς ὅπως εἰς τόν Α.Α. Σ.Τ. καί εἰς τήν Μεγ. Ἐθνικήν Στοάν τῆς Γερμανίας.

Τοῦ μύθου τοῦ Χ. ὑπάρχουν ἀκόμη καί βέβηλοι διατυπώσεις, ὄχι Ε.Τ. ὅπως ἡ τοῦ Χάϊντελ καί τοῦ LAGUTT (βλ. κατωτέρω Βιβλιογραφίαν). Εἰς τά Τυπικά τῆς Μεγ. Ἐθν. Στοᾶς τῆς Γερμανίας ἀποκαλεῖται ἐσφαλμένως ὁ Χ. Α. Ἀδωνιράμ. Ὁ τελευταῖος ὅμως εἰς τήν Βίβλον δέν ἀναφέρεται ὡς ἀρχιτέκτων τοῦ Ναοῦ, ἀλλ' ὡς Θησαυροφύλαξ τοῦ βασιλέως Δαυίδ.

Ὁ μῦθος τοῦ Χιράμ. Εἶχε σημάνει ὁ καιρός ὅπου ὁ βασιλεύς Σολομών ἔδει νά ἀνεγείρῃ τόν Ναόν πρός δόξαν τοῦ Μ.Α. Τ.Σ. Ἐβοηθήθη πρός τοῦτο ὑπό τοῦ Χιράμ, βασιλέως τῆς Τύρου. Ὁ ἡγεμών οὗτος τοῦ παρέσχεν ἐν ἀφθονίᾳ τά πλουσιώτερα ὑλικά καί τοῦ ἐπρομήθευσε μέγαν ἀριθμόν ἐργατῶν. Ἀλλά τοῦ ἔκαμε ἕν ἀκόμη πολυτιμώτερον δῶρον, ἀποστείλας εἰς αὐτόν τόν Χιράμ Ἀβίφ, ἐπιδεξιώτατον ἀρχιτέκτονα εἰς ὅλα τά ἔργα Τέχνης. Ὁ Σολομών τόν περιέβαλε μέ τήν ἐμπιστοσύνην του καί τόν διώρισεν ἀρχηγόν ὅλων τῶν ἐργατῶν.

Ὁ Χ.Α. διεχώρισε τούς τεχνίτας εἰς τρεῖς τάξεις, ἵνα ἕκαστος δύναται νά ἀμοίβεται ἀναλόγως τῶν ἱκανοτήτων του καί τῆς ἀξίας του. Ἔδωσεν εἰς ἑκάστην τάξιν σημεῖα, λέξεις καί χειραφίαν ἀναγνωρίσεως.

Οἱ πρῶτοι, οἱ μαθητευόμενοι ἤ μαθηταί, ἐλάμβανον θέσιν εἰς τήν στήλην J(I Βασιλ. 7,21) ὅπου ἐμισθοδοτοῦντο, οἱ δεύτεροι, οἱ ἑταῖροι, εἰς τήν στήλην Β. Τούς τρίτους, τούς διδασκάλους τούς εἰσήγαγεν εἰς τό Μέσον Δῶμα (CHAMBRE DU MILIEU) ὅπου ἠμοίβοντο κατά τήν ἀξίαν των.

Ἡ ἐπίθεσις: Τρεῖς κακοί ἑταῖροι συνέλαβον τό μιαρόν σχέδιον νά ἀποσπάσουν ἀπό τόν Χ.Α. τήν λέξιν τῶν διδ. διά νά λάβουν ἀνώτερον μισθόν. Πρός τοῦτο ἑτοποθετήθησαν εἰς τρεῖς πύλας τοῦ Ναοῦ καθ' ἥν ὥραν οἱ ἐργάται εἶχον ἀποσυρθῇ καί ὁ Χ.Α. συνήθιζε νά ἐπιθεωρῇ μόνος τό συντελεσθέν ἔργον.

Ὁ Χ. εἰσελθών διά τῆς θύρας τῆς Δύσεως καί θέλων νά ἐξέλθῃ διά τῆς πύλης τῆς μεσημβρίας, προσέκρουσεν ἐπί τοῦ πρώτου Ἑταίρου ὅστις τοῦ ἐζήτησε τήν λέξιν τοῦ Διδ., ἀπειλῶν αὐτόν νά τόν φονεύσῃ ἐάν ἠρνεῖτο. Ὁ Χ. ἠρνήθη καί ὁ κα-

κοποιός τοῦ κατήγαγεν ἰσχυρόν κτύπημα διά τοῦ κανόνος ἐπί τοῦ δεξιοῦ ὤμου. Ὁ Χ. ἠθέλησε νά διαφύγῃ διά τῆς πύλης τοῦ Βορρᾶ. Ἐκεῖ ὅμως συναντᾶ τόν δεύτερον Ἐταῖρον, ὅστις προβάλλει τήν ἰδίαν ἀξίωσιν. Ἀρνηθείς καί πάλιν, δέχεται κτύπημα μοχλοῦ ἐπί τοῦ τραχήλου (κατ'ἄλλην ἐκδοχήν ἐπί τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου). Ἐν τούτοις ὁ Χ. ἔσχεν ἀκόμη τήν δύναμιν νά διεκφύγῃ πρός τήν Θύραν τῆς Ἀνατολῆς. Ἐκεῖ ὅμως συναντᾶ τόν τρίτον συνωμότην. Τοῦ ζητεῖ καί πάλιν τήν λέξιν τῶν Διδ. -Προτιμῶ τόν Θάνατον, λέγει ὁ Χ. παρά νά προδώσω τά μυστήρια ποῦ μοῦ ἐνεπιστεύθησαν. Τότε ὁ Ἄθλιος πλήττει σφοδρῶς διά σφύρας ἐπί τοῦ μετώπου τόν Χ. καί τόν πλη[illegible]νει θανασίμως.

Οἱ τρεῖς συνωμόται ἠθέλησαν ἐν συνεχείᾳ νά ἐνταφιάσουν τό πτῶμα ἐλπίζοντες ὅτι τό ἔγκλημά των θά συνεκαλύπτετο. Τό ἔκρυψαν προηγουμένως εἰς λάφον ἐκ λίθων, μεθ' ὅ τό ἔφερον εἰς ὑψωμένον τόπον ὅπου καί τό ἐνεταφίασαν.

Ἡ ἀναζήτησις.- Μετά παρέλευσιν 7 ἡμερῶν, ὁ Σολομών, ἀνησυχῶν διά τήν τύχην τοῦ Χ., διέταξεν 9 Διδ. νά ἀναζητήσουν τά ἴχνη του. Οἱ 9 Διδ. διεμοιράσθησαν εἰς τρεῖς ὁμάδας: τρεῖς ἐξ αὐτῶν ἐξῆλθον διά τῆς Θύρας τῆς μεσημβρίας, τρεῖς ἄλλοι διά τῆς Θύρας τοῦ Βορρᾶ καί οἱ τρεῖς τελευταῖοι διά τῆς Θύρας τῆς Ἀνατολῆς.

Εἷς μέτην ἐκάλεσαν τόν Διδ. Χ., ἐκεῖνοι ὅμως ποῦ εἶχον κατευθυνθῆ πρός Ἀνατολάς, ἐλκυσθέντες ἀπό ζωηρόν φῶς τό ὁποῖον ἀνεδίδετο ἀπό ὑψηλοῦ τόπου, ἔσπευσαν πρός τό μέρος ἐκεῖνο. Κατόκοποι ἐκάθησαν ἐκεῖ πλησίον, ὁπότε διέκριναν ἐπί τινος ἐξάρσεως τοῦ ἐδάφους σημεῖον ὅπου τό χῶμα εἶχε προσφάτως ἀνασκαφῆ. Ἤρχισαν νά σκάπτουν καί ἀνεῦρον ἔν πτῶμα τό ὁποῖον ἀνεγνώρισαν ὡς ἀνῆκον εἰς τόν Διδ. Χ. ἀπό ἔλασμα χρυσοῦ τό ὁποῖον τό ἐκόσμει. Ἐξέπεμψαν κραυγάς ἄλγους, τάς ὁποίας ἤκουσαν αἱ δύο ἄλλαι ὁμάδες αἱ ὁποῖαι προσέτρεξαν καί ἀνεγνώρισαν καί αὐταί τό πτῶμα τοῦ Διδ. Ἐκφόβου μήπως ὁ ἑτοιμοθάνατος εἶχε προφέρει τήν λέξιν τῶν Διδ. συνεφώνησαν νά μή τήν χρησιμοποιήσουν πλέον καί νά τήν ἀντικαταστήσουν μέ τήν πρώτην λέξιν τήν ὁποίαν θά προέφερον κατά τόν ἐνταφιασμόν τοῦ πτώματος.

Ἡ ἀκακία.- Μεθ' ὃ ἐφύτευσαν ἐπὶ τῆς γεώδους προεξοχῆς ἕνα κλάδον ἀκανθῶν, καλουμένων ἀκακία καὶ μετέβησαν εἰς τὸν Σολομῶντα διὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλουν τὴν θλιβερὰν εἴδησιν. Ὁ Βασιλεὺς διέταξε τοὺς 9 Διδ. νὰ ἐνθάψουν τὸ πτῶμα καὶ νὰ τὸ φέρουν εἰς τὸν Ναόν. Οἱ 9 Διδ. ἐξεκίνησαν μέχρι τοῦ σημείου ὅπου εὑρίσκετο ἡ ἀκακία· εἷς ἐξ αὐτῶν ἔλαβε τὸν δείκτην τοῦ πτώματος διὰ νὰ τὸ ἀνεγείρῃ, πλὴν ἡ σὰρξ ἐγκατέλειψε τὰ ὀστᾶ καὶ ὁ δάκτυλος παρέμεινεν εἰς τὴν χεῖρα του. Εἷς ἄλλος ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸν μεσαῖον δάκτυλον, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ σὰρξ παρέμεινε εἰς τὴν χεῖρα του.

Σῆψις.- Τέλος εἷς τρίτος προσεπάθησε νὰ τὸν ἀνεγείρῃ σύρων διὰ τοῦ καρποῦ τῆς χειρός, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ σὰρξ ἐγκατέλειψε τὰ ὀστᾶ· τότε ἐκραύγασε Μ.Μ. ὅπερ σημαίνει " τὸ σῶμα ἐσάπη" ἢ ἡ "σὰρξ ἐγκαταλείπει τὰ ὀστᾶ". Τότε ὅλοι οἱ 9 Διδ. συνεκέντρωσαν τὰς δυνάμεις των καὶ ἀνήγειραν τὸ πτῶμα. Ἐφύρεσαν τὰ διάσημα τοῦ βαθμοῦ των καὶ τὰ λευκὰ χειρόκτια διὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι εἶναι ἄθῷοι τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐκόμησαν τὸ πτῶμα τοῦ Χ. μὲ μεγάλην πομπήν. Ὁ βασιλεὺς Σολομὼν διέταξε πολυτελῆ κηδείαν καὶ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ τάφου του τὸ τριγωνικὸν ἔλασμα ἐκ χρυσοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο χαραγμένη ἡ λέξις τῶν Διδ.

Ἡ ἀπωλεσθεῖσα λέξις.- Ὁ Σολομὼν ἐνέκρινε τὴν ἀπόφασιν τῶν 9 Διδ. (σχετικῶς μὲ τὴν νέαν λέξιν ἀντικαθιστῶσαν τὴν μυστικὴν λέξιν) καὶ ἐτοποθέτησεν ὅλους τοὺς Διδ. κύκλῳ περὶξ τοῦ Τάφου. Ὁ Διδ. ὅστις εἶχεν ἀνεγείρει τὸ πτῶμα προέφερε τὴν λέξιν Μ.Μ. πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ἦτο πρὸς τὰ δεξιά του καὶ συνεχίσθη ἡ προφορὰ ἀπὸ διδ. εἰς διδ. μέχρι τοῦ τελευταίου. Τέλος ὁ Χ. ἀνέστη ἐπανελθὼν εἰς τὴν ζωήν.

- Φυσικὴ ἑρμηνεία τοῦ μύθου. Εἰς ὅλα τὰ ἀρχαῖα Μυστήρια ἑπομένως καὶ εἰς τὸν σημερινὸν Ε.Τ., ἡ ὅλη διαδικασία τῆς μυήσεως, ἀπὸ φυσικῆς ἀπόψεως, συμβολίζει τὰς τροχιὰς τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ τὴν γονιμοποιὸν ἐπίδρασίν των ἐπὶ τῆς Γῆς. Ὁ Χιράμ, ὅπως ὁ Ὄσιρις, ὁ Μίθρας καὶ ὁ Βάκχος, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ θεοὶ τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων, εἶναι ἕκαστος μία ἀπὸ τὰς μυρίας προσωποποιήσεις τοῦ Ἡλίου. Ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Χ. Ἀβίφ ἡ αὐτὴ διαφορὰ ἥτις καὶ εἰς τὰ Ἀρχαῖα Μυστήρια τῆς

Αἰγύπτου π.χ. μεταξύ Ὥρου καί Ὀσίριδος. Οὗτος εἶναι ὁ Ἥλιος ὅστις θνήσει κατά τό χειμερινόν ἡλιοστάσιον καί ἀναγεννᾶται κατά τήν αὐτήν ἐποχήν. Τόν ἐξωτερικόν αὐτόν συμβολισμόν παραδέχονται ὁ CLAVEL, ὁ ALEX. LENOIR κ.ἄ.π.

-Ἠθική ἑρμηνεία τοῦ μύθου. Ὁ O.WIRTH παραδέχεται ὅτι ὁ Χ. εἶναι ἡ νόησις ἥτις ἐμφυχώνει τήν Τεκτον. Παράδοσιν. Ξαναζωντανεύει ἐν ἡμῖν εὐθύς ὡς ἀντιληφθῶμεν ὅλον τό μυστήριον τοῦ Ε.Τ. κατανοοῦντες ἐπακριβῶς τόν λόγον ὑπάρξεως τῶν συμβολικῶν τούτων εἰκόνων. Ὅταν τό πτῶμα τοῦ Χ. παρουσιασθῇ ὁλοκληρωμένον σάν νά εἶναι ἕτοιμον νά ἀναστήσῃ ζωήν, τότε οἱ πιστοί Διδ. ἔχουν φθάσει εἰς τό σημεῖον νά ἐνσωματώσουν τήν Παράδοσιν ἐν τῷ συνόλῳ της. (III 76).

Περαιτέρω ὁ GOBLET D'ALVIELLA ὅστις ἀφιέρωσε κλασσικήν μελέτην περί τῆς "προελεύσεως τοῦ βαθμοῦ τοῦ Διδ." παρέχει τάς κάτωθι σκέψεις τάς ὁποίας θεωροῦμεν ἀπαραίτητον νά παραθέσωμεν ἐπακριβῶς:

"Εἶναι βέβαιον τόσον διά τούς παλαιούς Τέκτονας, ὅσον καί διά τό πλεῖστον τῶν σημερινῶν Τεκτόνων τῶν γερμανικῶν ἐθνῶν, ὅτι ὁ μῦθος τοῦ Χ. παριστᾶ ἐάν ὄχι τήν ἰουδαιοχριστιανικήν ἰδέαν τῆς ἀναστάσεως τῶν σωμάτων, τούλάχιστον τήν πνευματοκρατικήν διδασκαλίαν τῆς ἐπιβιώσεως καί ἀθανασίας τῆς προσωπικότητος. Ὅπως ὁ Διόνυσος εἶχε καταστῇ εἰς τά ὀρφικά Μυστήρια πρῶτον ὁ θεός τοῦ φυτικοῦ χυμοῦ, κατόπιν τό σύμβολον τῆς παγκοσμίου ζωῆς καί τέλος ὁ ἐγγυόμενος τήν ἀνθρωπίνην ἐπιβίωσιν, ὅπως ὁ Ὄσιρις εἶχε καταλήξει νά συμβολίζῃ, διά τῶν περιπετειῶν του, τόν θρίαμβον τῆς ζωῆς ἐπί τοῦ θανάτου· ὅπως ἡ Κόρη (Περσεφόνη) ἡ ἑλληνική προσωποποίησις τοῦ σίτου, τοῦ θαπτομένου διά νά πολλαπλασιασθῇ, εἶχε μετασχηματισθεῖ εἰς τήν δύναμιν τήν διαθέτουσαν τήν ἀθανασίαν, οὕτω καί ὁ Χ. δέν ἦτο ἁπλῶς ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ Ναοῦ δολοφονηθείς ὑπό τῶν τριῶν κακῶν Ἑταίρων καί ἀναστηθείς διά τῆς μαγικῆς ἐνεργείας ὡρισμένων λέξεων. Ἦτο ἀκόμη ὁ τύπος τοῦ δικαίου ποῦ ἐθριάμβευε ἐπί τοῦ θανάτου καί τῆς φθορᾶς. Οὕτω τά πάθη τοῦ Χ. καθίστανε τό σύμβολον τῶν πεπρωμένων τῶν Τεκτόνων: τῆς ἀνανεώσεως τῆς προσωπικῆς ζωῆς ἐπέκεινα τοῦ φαινομενικοῦ θανάτου.

"Ἐξ ἄλλου τό πρόσωπον τοῦ Χ. δύναται νά ὑποδυθῇ συμβολικάς ἑρμηνείας ἐπαρκῶς εὑρείας ἵνα ὅλα τά τέκνα τῆς Χήρας μεταλάβωσιν ὅλων τῶν προηγηθέντων εἰς τόν χρόνον καί ὅλων τῶν πλέον διαφόρων λατρειῶν. Ἄς ἀναζητήσωμεν ἐν αὐτῷ, ὅπως ἔπραξαν ἤδη οἱ Αἰγύπτιοι μέ τόν Ὄσιριν, ἐκεῖνα τοῦ συμβόλου τῆς ἀτομικῆς ζωῆς, τό τῆς ζωῆς καθ' ὅλου καί τό γενικώτατον βάθους τό διηνεκῶς ἀνανεούμενον ἤ ἀκόμη καλλίτερον τό σύμβολον τῆς μυστηριώδους Ἐνεργείας ἡ ὁποία, ἀφοῦ ὡκοδόμησε τό Σύμπαν, προσπαθεῖ νά διαχύσῃ ἐν αὐτῷ περισσοτέραν ἁρμονίαν, δικαιοσύνη καί ἀγάπην.

"Ὥστε κατά πρῶτον λόγον ὁ Χ. εἶναι ἡ φύσις θεωρουμένη ἀπό τούς περιοδικούς της μετασχηματισμούς. Εἶναι τό ἄστρον τῆς ἡμέρας τό ὁποῖον κάθε βράδυ βυθίζεται ὑπό τήν Γῆν καί ἐπανεμφανίζεται κάθε πρωΐ διά νά διαχύσῃ φῶς καί θερμότητα ἐπί τῆς γῆς καί τῶν οὐρανῶν.

" Ἀλλά διά τούς σημερινούς Τέκτονας ὁ Χ. εἶναι προπαντός ἕν ἠθικόν σύμβολον. Εἶναι ὁ δοκιμαζόμενος ἄνθρωπος τοῦ καλοῦ, ὁ δυσφημούμενος διανοητής, ὁ παραγνωριζόμενος ἐφευρέτης. Εἶναι ὁ Ἰώβ εἰς τήν καλύβην του, ὁ Προμηθεύς ἐπί τοῦ βράχου του, ὁ Ἰησοῦς ἐπί τοῦ σταυροῦ του, ὁ Μολέ ἐπί τῆς πυρᾶς του. Εἶναι οἱ χριστιανοί μάρτυρες ριπτόμενοι πρό τῶν θηρίων· οἱ αἱρετικοί καί οἱ φιλόσοφοι ὑπό τά μαρτύρια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Εἶναι ὁ καθείς ὅστις ὑποφέρει διά μίαν δικαίαν ὑπόθεσιν· κάθε ἐλευθερωτής ποῦ θυσιάζεται διά τήν ἀνθρωπότητα. Εἴμεθα ὅλοι ἡμεῖς.

" Ἀλλ' ὁ Χ. δέν εἶναι μόνον ὁ δίκαιος, ἀλλ' ἀκόμη αὐτή αὐτή ἡ Δικαιοσύνη. Εἶναι ἡ ἐλευθερία πού παραβιάζεται ἀπό τά ἐγκλήματα ἐκ τῶν ἄνω καί ἐκ τῶν κάτω. Εἶναι ὁ Πολιτισμός ὁ μηδενιζόμενος ἀπό τάς εἰσβολάς τῶν βαρβάρων. Εἶναι ὁ πνευματικός καί ἠθικός πολιτισμός ἑνός λαοῦ, ὑποκύπτων πρό τῆς δεισιδαιμονίας καί τοῦ φανατισμοῦ. Εἶναι ἡ ἰδέα τῆς Προόδου, τῆς Ἐλευθερίας καί τῆς Δικαιοσύνης. Οὕτως ὁ πολιτισμός καί ἡ πρόοδος εἶναι δυνάμεις ἀνώλεθροι, ὅπως ὁ Χ· δύνανται προσωρινῶς νά ἐκλείψουν, ἐξακολουθοῦν ὅμως νά ζοῦν ὑπό τόν κλάδον τῆς ἀκακίας καί αἱ ὁποῖαι θά ἴδουν νά ἀνατείλῃ ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως. Ἡ θρησκεία τῶν Περσῶν, ἄν καί κατ'

οὐσίαν δυαρχική, κατά τό ὅτι ἀντελαμβάνετο τήν πορείαν τοῦ κόσμου, ὡς ἀδιάκοπον ἀγῶνα, μεταξύ τοῦ 'Ορμουζδ καί τοῦ 'Αρειμάν, ἐν τούτοις διετύπωσε τό βαθύ αὐτό καί παρήγορον συμπέρασμα: 'Ο 'Ορμουζδ εἶναι αἰώνιος, ἐνῶ ὁ 'Αρειμάν δέν εἶναι αἰώνιος. 'Εδῶ ἴσως ἔγκειται ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τοῦ κακοῦ, τό ὁποῖον διέλαθε ἀπό ὅλας τάς προσπαθείας τῶν φιλοσόφων καί τῶν θρησκειῶν.

" 'Ας καθησυχάσουν ἑπομένως ὅλοι ἐκεῖνοι ποῦ ὁραματίζονται τόν θρίαμβον τοῦ Χ. εἰς τό φῶς, τήν δικαιοσύνην καί τήν ἐλευθερίαν. Παρά τάς ἐπιβραδύνσεις, τάς στάσεις καί τάς ἀναδρομάς, ἡ ἐξέλιξις συνεχίζεται πρός ἕν μέλλον καλλίτερον!

" Θαρρεῖτε μύσται τοῦ θεοῦ σεσωσμένου.

"Εσται γάρ ἡμῖν ἐκ πόνων σωτηρία". (FIRM.MATERNUS) .

'Η σάρξ ἠμπορεῖ νά ἐγκαταλείπῃ τά ὀστᾶ, ἀλλ' ὁ χυμός οὐδέποτε ἀποξηραίνεται εἰς τούς κλάδους τῆς ἀκακίας. Οἱ κακοί 'Εταῖροι δυνατόν ἐνίοτε νά διαδίδουν ὅτι ὁ Χ. ἀπέθανε ἤ εἶναι ἐτοιμοθάνατος. "Οχι ὁ Χ.δέν πρόκειται νά ἀποθάνῃ, διότι ὁ Χ. εἶναι ἀθάνατος καί αἰώνιος!" (GOBLET D'ALVIELLA ORIGINE DU GRADE DE MAITRE, BRUXELLES 1920, σ.73-78).-

-Η ἐσωτερική ἑρμηνεία τοῦ μύθου. 'Ο HERVE MASSON(DICT. INITIATIQUE) ἀφοῦ περιγράψῃ τάς λεπτομερείας τοῦ ψυχοδράματος τοῦ Χ. βάσει τῆς παραδόσεως, παρέχει τάς κάτωθι ἑρμηνευτικάς ἐξηγήσεις:

"'Οσονδήποτε ὠφελής καί ἄν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ Χειραμική Παράδοσις, κάμνει ἐν τούτοις νύξεις περί τῶν διαφόρων φάσεων τοῦ μυητικοῦ "μυστηρίου". 'Απομύνωσις, δοκιμασία, ὑποχθόνιαν ταξίδιον, ἀπόλυτος κυριαρχία τοῦ 'Εγώ καί τοῦ "πυρός", ἀριστούργημα τῆς χαλκίνης θαλάσσης, κατόπιν θάνατος καί ἄφιξις εἰς τήν κατάστασιν τῆς ἀορίστου ἀθανασίας, ὅλα αὐτά εἶναι τά στάδια τῆς κλασσικῆς μυήσεως. "Οσον διά τάς λεπτομερείας τῆς καινιτικῆς γενεαλογίας, αὕτη ἔδωσε λαβήν, ὡς εἶναι εὐνόητον, εἰς ἀπειραρίθμους κριτικάς. Οἱ πολέμιοι τοῦ Ε.Τ. ἀνεκάλυψαν φλέβα ἀστείρευτον διά νά τροφοδοτήσουν τήν φαντασίαν των (π.χ. ὁ Λεό Ταξίλ). Ποία καλλιτέρα ἀπόδειξις διά τόν " ἐωσφορικόν " χαρακτῆρα τοῦ Ε.Τ. ; 'Εν τούτοις ἡ γνωστική πηγή τῆς δραματικῆς ταύτης ἱστορίας,

δέν θέτει ἀμφιβολίας. Ὁ Ἑβλίς (Ἑωσφόρος) πού γίνεται ἐδῶ λόγος, δέν εἶναι ὁ Σατάν· εἶναι ἁπλῶς ὁ "ἄγγελος ὁ πεσών ἐκ τῆς Ἀφροδίτης καί καταφυγών τελικῶς εἰς τόν Πολικόν ἀστέρα" καί τοῦ ὁποίου, κατά τήν παλαιάν πεποίθησιν, ἡ δικαιοδοσία ἐπεκτείνεται μέχρι τοῦ μυστηριώδους βασιλέως τῆς Θ Ἀγκάρθα. Εἶναι "ὁ κύριος τοῦ κόσμου τούτου" ὁ "Ἄγγελος - Ταώς τόν ὁποῖον ἡ γνωστικοσαλαμική αἵρεσις τῶν Γιαζιδίς, διά νά ἀναφέρωμεν μόνον ταύτην, λατρεύει ἀκόμη ἐπί τῶν ἡμερῶν μας καί θεωρεῖ ὡς τόν Δημιουργόν. Μή λησμονῶμεν ἐπίσης ὅτι ὡρισμένοι Γνωστικοί ἀπέδιδον τά χειρότερα ἐλαττώματα εἰς "τόν Θεόν τῶν Ἑβραίων" παριστώμενον ἐδῶ ὑπό τό ὄνομα Ἀδωνάϊ).

"Ἡ σύναψις ἀφ' ἑτέρου πρός τήν διαδοχήν τοῦ Κάϊν κέκτηται ἐσωτερικήν ἔννοιαν πλέον πολύπλοκον ἀπό τήν προεκτεθεῖσαν καί καταλήγει τελικῶς εἰς τόν συμβολισμόν τῆς Οὐρανίας Ἱερουσαλήμ. Οἱ υἱοί τοῦ Κάϊν δέν εἶναι μόνον οἱ κληρονόμοι τοῦ Ἀγγέλου τοῦ φωτός, ἀλλ' εἶναι οἱ "ἐκλεκτοί" οἱ πεπροικισμένοι, οἱ κληρονόμοι μιᾶς ἀποστολῆς. Διότι ποῖος εἶναι ὁ Κα , " Ὁ Ἄβελ ἦτο ποιμήν καί ὁ Κάϊν γεωργός. (Γεν. 4,2). Ὁ Κάϊν ἐγνώρισε τήν γυναῖκα αὐτοῦ· αὕτη συνέλαβε καί ἐγέννησε τόν Ἐνώχ. Καί ἔκτισε μίαν πόλιν τήν ὁποίαν ἀπεκάλεσεν Ἐνώχ κατά τό ὄνομα τοῦ υἱοῦ του. (Γεν. 4,17). Ὥστε συμβολικῶς ἡ καινοτική γενεαλογία εἶναι σαφῶς αὐτόχθων, μόνιμος· καλλιεργεῖ τήν γῆν καί κτίζει πόλεις. Ἐπεξεργάζεται τόν λίθον, τά μέταλλα καί προϊσταται ὅλων τῶν ἔργων ἐν τῷ χώρῳ: ἀρχιτεκτονική, γλυπτική, ζωγραφική κ.κ. Ἀντιθέτως ἡ γενεαλογία τοῦ Ἄβελ (καθαρῶς συμβολική διότι ἡ Γένεσις δέν ποιεῖται οὐδαμοῦ μνείαν περί αὐτῆς) εἶναι ποιμενική, νομαδική. Παραμένει οὕτως εἰπεῖν ἐν "διαλυτῇ" καταστάσει. Ὁ Ἄβελ εἶναι η ἀνθρωπίνη ἐκδήλωσις ὑπό τήν πρωταρχικήν του καί στατικήν μορφήν. Ὁ Κάϊν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ο ἐξελισσόμενος βάσει τῶν κυκλικῶν νόμων, ὁ "πηγνυόμενος" (COAGULANT) διά νά μεταχειρισθῶμεν τόν γνωστόν ἀλχημικόν ὅρον. Διά τοῦτο η πόλις, τό χροβρίον, εἶναι ὁ πόλος τῆς κυκλικῆς συγκεντρώσεως. Ὁ εις εἶναι πρωταρχικότης καί διά τοῦτο συγγενεύει μέ τήν ἀρχικήν Ἐδέμ, μέ τόν πρῶτον Ἄνθρωπον.

Ὁ ἄλλος εἶναι δυναμική τελικότης (FINALITE) καί προαπει-κάζει τόν τελευταῖον Ἄνθρωπον, τήν ἐγκατάστασιν τῆ οὐ-ρανίας Πόλεως. Πρέπει ὁ Κάϊν νά φονεύσῃ τόν Ἄβελ ἵνα ὁ κύκλος τῆς ἀνθρωπότητος ἀρχίσῃ νά ἐκτυλίσσῃ τούς σπειροει-δεῖς δακτυλίους του. Οὕτω τό πρῶτον ἐκεῖνο ἔγκλημα ἐν τῇ Γενέσει, παριστᾶ κάτι τό τυπολογικόν, τό ἱερόν διότι εἶ-ναι κοσμολογικῶς ἐπάναγκες.

Ἡ κυκλική κίνησις ἔχει ἀρχίσει καί εἰς τό τέρμα της θέλει ἐξαγοράσῃ τό σφάλμα τοῦ ἀδαμικοῦ ζεύγους, τοῦ ἐκδιω-χθέντος ἐκ τοῦ γηΐνου Παραδείσου. Ἡ Ἐδέμ εἶναι ἡ οὐρά-νιος σφαῖρα εἰς τό ἐσωτερικόν τοῦ κοσμικοῦ ᾠοῦ τῆς πρώτης ἐκδηλώσεως. Τό ἀδαμικόν ἁμάρτημα εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νά διαρρήξῃ τό κέλυφος καί τό οὐράνιον σπέρμα ἐξεχύθη πρός ὅ-λας τάς διευθύνσεις. Εἶναι νομαδική καί ὁ Ἄβελ ὁδηγεῖ τό ποίμνιόν του. Ἀλλ' ὁ Κάϊν φονεύει τόν ἀδελφόν του καί θέ-τει εἰς τόν αἰῶνα τέλος εἰς τήν διασποράν τοῦ ποιμνίου. Συγκεντρώνει τά διεσπαρμένα στοιχεῖα εἰς τά 4 σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, τά "συμπυκνώνει", τά στερεοποιεῖ. Συνεπῶς, ο-σον περισσότερον τακτοποιεῖται, τόσον περισσότερον ἀπομα-κρύνεται ἀπό τοῦ στατικοῦ ἐδενικοῦ κέντρου. Ὑλοποιεῖται, καθίσταται πυκνή μέχρις ὅτου, ὑπό τό κράτος τῆς πιέσεως, τό πᾶν κατασυντρίβεται ἐν τῇ τελικῇ καταστροφῇ καί εἰς τήν κυκλικήν ἀποκατάστασιν. Ἀπό τῆς ἐπόψεως ταύτης ὁ Κάϊν εἶναι ἐπίσης ὁ Ἐξολοθρευτής Ἄγγελος.

Ἐν τούτοις, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ἐπιμελεῖται τῆς "οἰκοδομή-σεως" καί ἡ Ἐνωχία, ἡ πρώτη πόλις, εἶναι η προαπεικόνισις τῆς Οὐρανίου Ἱερουσαλήμ. Ὑπό τό πρῖσμα αὐτό ὁ Κάϊν εἶναι ὡραῖος καί ἀληθῶς ὁ Ἄγγελος τῆς Εὐσπλαγχνίας, ο Ἀποκατα-στάτης.

Ἐκλεκτός υἱός τοῦ Κάϊν, ὁ σκοτεινός καί μονήρης Χε-ράμ, λαμβάνει θέσιν εἰς τόν ἄξονα μεταξύ τῶν δύο πόλων τῆς Αὐστηρότητος καί τῆς Εὐσπλαγχνίας. Εἶναι ἐκεῖνος ὅστις φο-νεύει ἐσωτερικῶς τόν ἐσωτερικόν καί διάχυτον Ἄβελ καί προσ-παθεῖ νά ἐπιτελέσῃ διά τῆς πράξεώς του ταύτης τήν ἀποστο-λήν τοῦ Κάϊν ἐκείνου ὅστις ἐνοικεῖ εἰς τό βάθος ἑνός ἑκά-στου ἐξ ἡμῶν· ἀλλ' εἶναι καί ἐκεῖνος ὅστις οἰκοδομεῖ τόν

Ναόν καί προετοιμάζει τήν Οὐράνιον Ἱερουσαλήμ, ὁπότε καί ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου ἀποκλείεται διότι συμβολίζει τήν αἰώνιον ζωήν. Ἀναλογικῶς ὁ μύστης ὅστις ξαναζεῖ τόν χιραμικόν μῦθον, ὅστις ἐμποτίζεται δι'αὐτοῦ, ἐπανεισέρχεται μέ τήν σειράν του εἰς τούς κόλπους τῆς γιγαντικῆς γενεαλογίας τοῦ Καΐν καί μετέχει πλήρως εἰς τήν διπλῆν κίνησιν τῆς πραγματώσεως καί τῆς ἀποκαταστάσεως." (H.MASSON).-

-Ἡ πνευματική ἔννοια τοῦ μύθου κατά τόν PAPUS.-

Ὁ PAPUS ἐξ ἄλλου, ἐξετάζων τόν περί Χ. μῦθον συμβολικῶς (TRAITE METHOD.DE SC/OCCULTE, T.II, σ.731-744,DORBON) ἐρευνᾶ τήν φυσικήν ἔννοιαν (κοινωνικήν καί ἀστρονομικήν) τήν ἠθικήν καί τήν πνευματικήν. Τήν τελευταίαν ταύτην, ὡς πλέον ἐνδιαφέρουσαν ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νά παραθέσωμεν ἐνταῦθα:

Ἡ οἰκουμενική ἀρχή ἥτις προΐσταται εἰς τήν μετάλλαγήν καί τήν καταστροφήν τῶν μορφῶν, ἡ ἀρχή αὕτη, ἡ γνωστή εἰς ὅλας τάς θεογονίας καί χαρακτηριζομένη ὑπό τῶν ὀνομάτων Σίβα, Ἀρειμάν, Τυφών, Ναχάς, Σατάν, ἀπεκλήθη θαυμασίως ὑπό τοῦ FABRE D'OLIVET, Μοιραῖον.

Τό φοβερώτερον ὅπλον τό ὁποῖον τό Μοιραῖον δύναται νά προβάλῃ ἐνώπιον τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως, ἐκ θείας καταγωγῆς παντοδυνάμου, εἶναι ὁ θάνατος. Ἡ Μύησις εἰς πᾶσαν ἐποχήν ἕνα μόνον σκοπόν ἔταξε, τήν διδαχήν εἰς τούς ἀνθρώπους τοῦ τρόπου δι'οὗ ὁ ἄνθρωπος νά καθίσταται ἄτρωτος εἰς τάς προσβολάς τοῦ Μοιραίου. Εἰς κάθε του βῆμα ὁ δόκιμος τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐλευσῖνος, ἠπηλεῖτο ὑπό τοῦ θανάτου καί μόνον ὅταν ἦτο εἰς θέσιν νά δείξῃ ὅτι ἦτο πάντοτε ἕτοιμος νά τόν ὑποστῇ, ἔφθανεν εἰς τάς ἐσχάτας ἀποκαλύψεις.

Ἡ παράδοσις τοῦ Χ. μᾶς δεικνύει τήν ἀνάλυσιν τοῦ μυστηρίου τούτου μέ τήν εἰκόνα τοῦ Σοφοῦ ἐκείνου ὅστις προτιμᾶ νά ἀποθάνῃ παρά νά κοινοποιήσῃ τό μυστικόν του καί ὅστις ἐν συνεχείᾳ ἀντίσταται ἀθάνατος.

Εἰς τήν συμβολικήν γλῶσσαν, λέγεται ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἡ θύρα τῆς ζωῆς (MORS JANUA VITAE) : ἀλήθεια ἥκιστα γνωστή εἰς τούς κατέχοντας τόν βαθμόν τοῦ Διδ., ἄν καί τά πρό τῶν ὀφθαλμῶν τιθέμενα ἐμβλήματα, δύνανται νά μᾶς καθοδηγήσουν

ἐν προκειμένῳ. Διά τῆς εἰκόνος ταύτης δέον νά νοῆται ὅτι ἡ ζύμωσις, ἡ σῆψις, προηγεῖται πάντοτε τῆς γεννήσεως καί τήν προκαλεῖ. Ὅτι ἄνευ τοῦ πρώτου ὄρου ὁ δεύτερος δέν δύναται νά ἐκδηλωθῆ· μέ ἄλλας λέξεις, ὅτι διά νά λάβῃ χώραν μία γέννησις, δέον αἱ γονιμοποιοί ἀρχαί νά ἀποθάνουν, τρόπον τινά, νά διαλυθοῦν, νά διασπασθοῦν διά τῆς σήψεως. Ὄντως, ἄνευ ἐσωτερικῆς καί ζυμωτικῆς τινος κινήσεως, ἄνευ τῆς ἀποχωρήσεως καί ἀποσυνθέσεως τῶν περιβαλλόντων μερῶν, πῶς θά ἠδύνατο ὁ σπόρος νά ἐξέλθῃ εἰς τό φῶς διά μέσου τῶν περιβλημάτων ποῦ τόν συγκρατοῦν αἰχμάλωτον;

Ἄς εἰσέλθωμεν τώρα εἰς τήν ἐξέτασιν λεπτομερειῶν τινων σχετικῶν μέ τάς περί ἀθανασίας δοξασίας τῆς παραδόσεως τοῦ 3ου βαθμοῦ. Ὅταν ο Ἀρχιτέκτων ἐφονεύθη, οἱ δολοφόνοι τόν θάπτουν εἰς τήν γῆν καί σημειώνουν τήν θέσιν τοῦ τάφου του δι' ἑνός κλάδου ἀκακίας. Τό σημεῖον τοῦτο θά οδηγήση μετ' ὀλίγον τά βήματα τῶν διδασκάλων εἰς τήν ἀνεύρεσιν τοῦ πτώματος. Ἀλλά τί συμβολίζει ἡ ἀκακία αὕτη;

Ἡ ἀκακία εἶναι σύμβολον ἀνάλογον πρός τήν λευκάκανθαν, πρός τόν αἰγυπτιακόν σταυρόν (Ἄνκχ) καί τόν χριστιανικόν τοιοῦτον, καί πρός τό ἑβραϊκόν γράμμα Βάου ὅπερ σημαίνει δεσμόν. Διά τοῦ συμβόλου τούτου τοῦ δεσμοῦ συνδέεται τό ὁρατόν μετά τοῦ ἀοράτου, ἡ παροῦσα ἡμῶν ζωή μετά τῆς μελλούσης : εἶναι τό ἐχέγγυον τῆς ἀθανασίας ἡμῶν. Τό σῶμα τοῦ Χ. μετέρχεται εἰς τήν κατάστασιν τῆς σήψεως, ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ φύεται ὁ κλάδος τῆς ἐκακίας, ο ἀειθαλής καί πράσινος τῆς ἐλπίδος, δι' οὗ ὑποδηλοῦται ὅτι τό πᾶν δέν ἀπώλετο. Ἄς θαυμάσωμεν λοιπόν τήν μεγαλοφυΐαν τῶν συντακτῶν τῆς παραδόσεως οἵτινες ἔθεσαν εἰς τό στόμα τῶν Διδ. τό σύμβολον τοῦτο, βεβαιούντων ὅτι "ἡ ἀκακία τοῖς εἶναι γνωστή".

Ὁ Ἄσμολ μετέτρεψεν εἰς ἕνα κλάδον ἀκακίας τόν ἀρχαῖον κλάδον φοίνικος ἤ δάφνης διά τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμηρος καί ὁ Βιργίλιος ἐκόσμησαν τούς δίς γεννηθέντας ἄνδρας: σωματικῶς διά τῆς γηΐνης γεννήσεως, πνευματικῶς διά τῆς μυσταγωγίας. Ἀλλ' εἴτε ὁ κλάδος οὗτος παριστᾶ ἀκακίαν, ἤ ἐλαίαν, ἤ μύρτον ἤ εἶναι εἷς σταυρός ὀρθούμενος ἐνώπιον τοῦ ἐρευνητοῦ

πάντοτε ὀφείλει νά βλέπῃ τό ἴδιον σύμβολον πρό αὐτοῦ τῆς ψυχικῆς ἀναγεννήσεως καί νά ἀναφωνῇ μετά τοῦ "Ασμαΐ καί τῶν Ροδοσταύρων: 'Η ἀθανασία μοί εἶναι γνωστή!"

-Ψυχολογική προέλευσις τοῦ μύθου.-(κατά G.D'ALVIELLA).

" Οἱ πλεῖστοι τῶν τεκτόνων ἱστορικῶν, περιωρίσθησαν μέχρι τοῦδε νά ἀναζητήσουν τούς προδρόμους τοῦ μύθου τοῦ Χ. εἰς τά θρησκευτικά μυστήρια τῆς ἀρχαιότητος. Θά ἐπεθύμουν νά κάμω ἕν βῆμα πρός τά ἐμπρός καί νά ἀποταθῶ διά τόν αὐτόν σκοπόν εἰς τά βαθέα ἐκεῖνα στρώματα τῆς ἀνθρωπότητος τά ὁποῖα ἐχαρακτήρισαν, ὄχι ἄνευ λόγου, ὡς πρωτογόνους, διότι ἐπ' αὐτῶν ἀνακαλύπτονται ἐν καταστάσει γενέσεως καί ἀσαφῶς, οἱ περάγοντες ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἰς τούς φθάσαντας μέχρι τοῦ πολιτισμοῦ λαούς, χαρακτηρίζουν τήν ἀνάπτυξιν τῶν θρησκειῶν καί τῶν φιλοσοφιῶν. 'Ομιλῶ περί τῶν " ἀπολιτίστων", οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσωπεύουν τούλάχιστον μίαν ψυχολογικήν κατάστασιν διά τῆς ὁποίας ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης διῆλθε κατά τινα σταθμόν τῆς ἐξελίξεώς της.

" Εἰς ὅλας τάς περιοχάς τοῦ κόσμου, οἱ " ἀπολίτιστοι" λαοί τελοῦν πραγματικά μυστήρια, εἰς τά ὁποῖα γίνονται δεκτοί μόνον κατόπιν μυήσεως. Περιλαμβάνουν ταῦτα σχεδόν πάντοτε σκηνάς μιμικάς, παριστώσας τάς περιπετείας εἰς τόν κόσμον τῶν ψυχῶν. Τό ραματικώτερον στοιχεῖον καί τό συνηθέστερον χαρακτηρίζεται ἀπό τήν μίμησιν ἑνός θανάτου τόν ὁποῖον ἀκολουθεῖ μία ἀνάστασις. 'Ενίοτε ἡ θανάτωσις εἰκονίζεται διά τοποθετήσεως τοῦ δοκίμου ἐντός τάφου· εἰς ἄλλας περιπτώσεις διά τῆς καθόδου εἰς τήν χώραν τῶν σκιῶν, τήν ὁποίαν ἀκολουθεῖ ἡ ἐπάνοδος εἰς τήν γῆν ἤ ἡ εἴσοδος εἰς τήν χώραν τῶν θεῶν.

" Εἰς τήν Αὐστραλίαν καί τήν Πολυνησίαν, ὅταν οἱ νέοι φθάνουν τήν ἐφηβικήν ἡλικίαν, ὑφίστανται τήν μύησιν τῆς ἐφηβείας: παραλαμβάνονται ὑπό τινος μεταμφιεσμένου ὅστις προαιρεῖται ὅτι τούς φονεύει, μετ' ὀλίγον τούς ἐπαναφέρει εἰς τήν ζωήν ἀφαιρῶν ἀπό αὐτούς ἕνα ὀδόντα. Κατά μῆκος τοῦ ποταμοῦ DARLING, ἡ ἐν λόγω μύησις περιλαμβάνει τήν ἐξῆς τελετουργίαν: εἰς γέρων κατακλίνεται κατά γῆς, κρατῶν ἀνά χεῖρα ἕνα πράσινον κλάδον. Τόν καλύπτουν ἐλαφρῶς διά χώματος κατά τρό-

πον ὥστε μόνον ὁ κλάδος νά ἐξέχῃ τῆς γῆς. μετά φυτεύουν καί ἄλλους κλῶνους· τέλος ὑπό τούς ἤχους ἑνός μαγικοῦ ἄσματος, ὁ ἐνταφιασθείς ἀρχίζει νά κινῇ τόν κλάδον του καί καταλήγει νά ἀνεγερθῇ.
(J.BRONWICK, THE AUSTRALIAN NATIVES, δημοσ. ἐν τῷ "JOURNAL OF THE ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE, Λονδ. 1886-1887) .

"Η τελετή αὕτη χρονολογεῖται πολύ πρό τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ καί κατά μείζονα λόγον τοῦ Ε.Τ. εἰς τήν αὐστραλιανήν ἤπειρον.

"Ας ἔλθωμεν τώρα εἰς τήν 'Αφρικήν. Εἴς τινας καρίβας τοῦ Κογκό οἱ ἔφηβοι προσποιοῦνται ὅτι ἀποθνήσκουν μεταφέρονται εἰς μυστηριώδες καταφύγιον εἰς τήν καρδίαν τοῦ δάσους. 'Εκεῖ διέρχονται πολλούς μῆνας, ἐνίοτε καί ἔτη· μεθ' ὅ ἐπαναπίπτουν εἰς τήν παλαιάν των διαμονήν. Τότε προσποιοῦνται ὅτι ἔχουν λησμονήσει τά πάντα ἀπό τήν προτέραν ζωήν των, περιλαμβανομένης καί τῆς μητρικῆς των γλώσσης καί τῆς συνηθείας νά τρέφωνται μόνοι των.
(W.H. BENTLEY, LIFE OF THE CONGO',Λονδῖνον 1887).-

" 'Ανάλογα ἔθιμα ἐσημειώθησαν εἰς τούς ἐρυθροδέρμους τῆς Βιργινίας, καί τούς ἰθαγενεῖς τῆς Νέας Γουϊνέας. Εἰς τούς τελευταίους, ἐξαναγκάζουν τούς δοκίμους νά εἰσέλθουν ἐντός τοῦ στόματος ἑνός τέρατος κατεσκευασμένου κατ' εἰκόνα ἑνός κροκοδείλου. Τοῦ λέγουν τότε ὅτι τό Πνεῦμα τούς κατεβρόχθισε καί ἐνῶ αἱ μητέρες ἐπιδίδονται εἰς νεκρικούς θρήνους, ὁδηγοῦν τούς δοκίμους μέ κλειστούς ὀφθαλμούς, ἐντός σκοτεινῆς καλύβης ὅπου οἱ ἱερεῖς, παράγοντες ἀπερίγραπτον θόρυβον, προσποιοῦνται ὅτι τούς ἀποκόπτουν τήν κεφαλήν. Μετά ἀπό 8-9 ἡμ. τούς ἀνακοινώνουν τά μαγικά μυστικά τῆς 'Οργανώσεως, ὅπως καί τάς παραδόσεις τῆς φυλῆς· τούς ὑποχρεώνουν ἀκόμη νά ὑποσχεθοῦν ὅτι θά τηρήσουν σιγήν ἐφ' ὅλων ὅσα εἶδον ἤ ἤκουσαν. τέλος τούς ἀποδίδουν εἰς τάς οἰκογενείας των. Ἐκεῖ πρέπει νά προσποιηθοῦν ἐκ νέου " ὡς ἐάν ἦσαν μικρά παιδία". Επαναρχίζουν κατά ταῦτα μίαν νέαν ζωήν . (BEVERLEY, HISTORY OF VIRGINIA . Λονδῖνον 1772).-

"Παντοῦ ἡ μύησις, δηλαδή ἡ εἴσοδος εἰς ἕνα ἀνώτερον τρόπον ζωῆς, ἐθεωρήθη ὡς μία δευτέρα γέννησις, μία ἀναγέν-

νησις. "Θνήσκειν ἰσοδυναμεῖ πρός τό μυεῖσθαι, εἶχεν εἴπει ὁ Πλούταρχος παίζων μέ τάς λέξεις "τελευτᾶν καί μυεῖσθαι" (τελεῖσθαι) (Π.Ψυχῆς I 5).

" Καί σήμερον ἀκόμη εἰς τάς Ἰνδίας, ὁ νεαρός βραχμάνος δέον νά ὑποβληθῇ εἰς μίαν τελετουργίαν, ἡ ὁποία νομίζεται ὅτι τόν ἐπαναφέρει εἰς τήν κατάστασιν τοῦ ἔμβρύου· μόνον μετά τήν τελετήν ταύτην δύναται νά ἐπενδυθῇ τήν συμβολικήν ζώνην τῆς κάστας του καί νά ἀποκληθῇ "δίς γεννηθείς (ντβίγια) πρός διάκρισιν ἀπό τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν ἅπαξ μόνον.

" Ἀκόμη καί εἰς τόν Χριστιανισμόν τό βάπτισμα πού εἰσάγει ἕνα ἐτερόδοξον ἤ ἐν πεδίον εἰς τήν κοινότητα τῶν πιστῶν, θεωρεῖται ὡς συμβολικός θάνατος ἀκολουθούμενος ἀπό πνευματικήν ἀνάστασιν. (Παύλου, Ρωμ. VI, 4.- Κολασ. II 12) Ἀλλ' ὑπάρχει καί κάτι περισσότερον: ἡ εἴσοδος εἰς ἕν μοναστικόν Τάγμα, ἰδίᾳ εἰς τό Τάγμα τῶν Βενεδικτίνων. Ἐκεῖ ἡ εἴσοδος προϋποθέτει ἕνα συμβολικόν θάνατον καί μίαν ἀνάστασιν. Συμφώνως πρός τό σχετικόν τυπικόν, τό ὁποῖον ἐφαρμόζεται καί σήμερον, ὁ δόκιμος ἐκτείνεται ἐπί τοῦ ἐδάφους, ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ, κάτω ἀπό ἕν νεκρικόν ὕφασμα μεταξύ 4 λαμπάδων. Ἀναγιγνώσκεται ἐπ' αὐτοῦ ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία. Οἱ παριστάμενοι ψάλλουν τό MISERERE· μεθ' ἃ τόν ἀνεγείρουν· ὁ νεόφυτος δίδει εἰς ἕκαστον τό φίλημα τῆς εἰρήνης καί μεταλαμβάνει ἀπό τάς χεῖρας τοῦ ἀββᾶ. (DICTION. DE THEOLOGIE CATHOLIQUE, PARIS 1863, T.XIX, σ. 184). Ἀπό τῆς ἡμέρας ἐκείνης λαμβάνει ἄλλο ὄνομα τό ὁποῖον θά διατηρήσῃ μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς. Καί αὐτός ἀναγεννᾶται εἰς μίαν νέαν ζωήν. " (GOBLET D'ALVIELLA).-

- <u>Τά ἱστορικά προβλήματα τοῦ μύθου.-</u> " Μετά τάς ἀνωτέρω ἐξηγήσεις δέν πρέπει νά ἐκπλαγῶμεν ἐάν ἕν μυστήριον τῆς σημασίας ταύτης, ἀνευρίσκεται εἰς ὅλας τάς μεγάλας θρησκείας. Εἰς τήν Μεσοποταμίαν αἱ σφηνοειδεῖς ἐπιγραφαί, αἱ ὁποῖαι χρονολογοῦνται ἴσως ἀπό 7-8000 ἐτῶν, ἀναφέρουν ὅτι ὁ Ντουμούζι (Θαμούζ), ὁ ἐραστής τῆς Μεγάλης Θεᾶς Ἰστάρ, εἶχεν εἰσδύσει εἰς τόν ὑποχθόνιον κόσμον, τό βασίλειον τῶν νεκρῶν, εἰς τήν χώραν ἀπό τήν ὁποίαν δέν ἐπανέρχονται. Ἡ Ἰστάρ, ἡ "χήρα τοῦ υἱοῦ τῆς ζωῆς" ἀναλαμβάνει νά τόν λυτρώσῃ καί νά τόν ἐπα-

ναφέρῃ εἰς τήν ὕπαρξιν. Ἀφοῦ διέσχισε τόν ποταμόν ποῦ χωρίζει τό ἐνδιαίτημα τῶν ζώντων, συναντᾶ μίαν πύλην χαλκίνην Εἶς φύλαξ τήν ἐρωτᾶ ποία εἶναι καί τί θέλει· μετά ταῦτα μεταβαίνει διά νά κομίσῃ τήν ἀπάντησιν εἰς τήν βασίλισσαν τοῦ Ἄδου, τήν μοχθηράν, Νίν – Κί – Γκάλ καί νά μάθῃ ἐάν δύναται νά ἐπιτρέψῃ τήν εἴσοδον εἰς τήν ξένην. Μετά τήν συγκατάθεσιν τῆς βασιλίσσης, ἡ θεά εἰσέρχεται διά τῆς πύλης καί πρέπει νά διασχίσῃ 7 διαμερίσματα. Εἰς κάθε ἕν ἐξ αὐτῶν, τό πνεῦμα ποῦ ἵσταται ἐκεῖ ὡς φύλαξ τῆς θέτει τά ἴδια ἐρωτήματα καί ἀφοῦ ἀκούσῃ τάς ἀπαντήσεις της τῆς ἀφαιρεῖ ἀντιστοίχως ἕν τῶν ἐνδυμάτων της, εἰς τρόπον ὥστε εἶναι τελείως γυμνή ὅταν φθάσῃ ἐνώπιον τῆς φοβερᾶς βασιλίσσης. Ἡ τελευταία αὕτη περιάγει τήν θεάν εἰς τελείαν ἀνικανότητα, καθιστῶσα τά μέλη της ἀδρανῆ. Μέ ἄλλας λέξεις τῆς ἀφαιρεῖ τήν ζωήν. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἀπουσία τῆς θεᾶς ἀπό τήν φύσιν, προσβάλλει τήν γῆν μέ ξηρασίαν καί καθιστᾶ αὐτήν ἄγονον, οὕτως ὥστε οἱ θεοί τοῦ οὐρανοῦ διατάσσουν τήν Νίν – Κί– Γκάλ νά ἀπελευθερώσῃ τήν Ἰστάρ. Ὁδηγεῖται τότε αὐτη εἰς τήν πηγήν τῆς ζωῆς, ποῦ ἀναβλύζει ἀπό τά βάθη καί διαφυλάσσεται ἀγρύπνως ὑπό τῶν Ἀνουνάκας, ποῦ εἶναι ὑποχθόνια πνεύματα.

Ἀφοῦ ἐμβαπτισθῇ εἰς αὐτήν ἀναλαμβάνει τόν δρόμον πρός τό φῶς, ἀνακτῶσα εἰς κάθε βαθμίδα τά κοσμήματα ποῦ εἶχεν ἐγκαταλείψει.

" Μετανασταζόντας πρός δυσμάς, ὁ μῦθος τῆς Ἰστάρ καί τοῦ Θαμούζ, καθίσταται εἰς τούς Φοίνικας ὁ μῦθος ποῦ μᾶς εἶναι οἰκειότερος, τῆς Ἀστάρτης καί τοῦ Ἀδώνιδος....

Ὁ Ἄδωνις ἐξ ἄλλου τῆς Φρυγίας ὠνομάζετο Ἄττις ἢ Παππας, ὁ θεῖος ποιμήν ποῦ ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ σύζυγος τῆς Κυβέλης ἢ τῆς Μά, τῆς θεότητος τῆς Γῆς.

"Ἐάν ἔλθωμεν τώρα εἰς τήν Αἴγυπτον συναντῶμεν τήν λατρείαν τῆς τριάδος, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Ὀσίριδος, τῆς Ἴσιδος καί τοῦ Ὥρου, Εἶναι γνωστά τά πάθη καί ὁ διαμελισμός τοῦ Ὀσίριδος ὑπό τοῦ ἀδελφοῦ του Σέθ καί ἡ ἀνάστασις αὐτοῦ τῇ μεσολαβήσει τῆς συζύγου-ἀδελφῆς του Ἴσιδος, βοηθουμένης ὑπό τοῦ Ὥρου.

"Οἱ Ἕλληνες ἐξ ἄλλου εἶχον καὶ αὐτοὶ τὰ αὐτόχθονα αὐτῶν Μυστήρια, διαμορφούμενα ἐπὶ τοῦ ἰδίου προτύπου. Τὰ διασημότερα ἐξ αὐτῶν ἦσαν τὰ Ἐλευσίνια. Ἡ ἁρπαγὴ καὶ ἡ ἐπάνοδος τῆς Κόρης, ἀναπαριστοῦν ὄχι μόνον τὴν τύχην τοῦ σπόρου τοῦ θαπτομένου ἐντὸς τῆς Γῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ περιμένον τὸ ἐπιφυλασσόμενον εἰς τοὺς μεμυημένους, οἱ ὁποῖοι διαρκούσης τῆς τελετῆς, ὁδηγοῦντο διαδοχικῶς εἰς τὸν Ἅδην καὶ εἰς τὰ ἡλύσια πεδία.

Καὶ ἄλλα ἀκόμη Μυστήρια ἱκανοποιοῦσαν τὰς μυστικὰς προσδοκίας τῶν Ἑλλήνων, ὅσον καὶ τῶν Ρωμαίων. Τὰ σπουδαιότερα ἐξ αὐτῶν ἦσαν τὰ τῶν Καβείρων, τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ Μίθρα. Κατὰ τοὺς συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς εἶχον καὶ αὐτὰ σχέσιν μὲ τὰ περιμένα τῆς ψυχῆς μετὰ θάνατον καὶ περιελάμβανον τὴν ἀναπαράστασιν ἑνὸς θανάτου ἀκολουθουμένου ὑπὸ μιᾶς ἀναστάσεως. Εἰς τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων, εἰς τὴν Σαμοθρᾴκην, ἐσκηνοθέτουν τὴν τραγικὴν ἱστορίαν τῶν τριῶν ἀδελφῶν Ἀξιέρου, Ἀξιοκέρσου καὶ Ἀξιοκέρσης. Κατὰ τὴν παράδοσιν δύο ἐκ τῶν Καβείρων ἐθανάτωσαν τὸν τρίτον καὶ τὸν ἐνετεφλάζον εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου. Ἐπανεφέρετο μετὰ εἰς τὴν ζωὴν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ. Ἡ διακόσμησις μερικῶν ἐτρουσκικῶν κατόπτρων παριστᾷ τὰς διαδοχικὰς σκηνὰς τοῦ δράματος τούτου. Εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν παρίσταται ὁ Ἀξιερος συλλαμβανόμενος ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του μεταξὺ δύο στηλῶν κορινθιακοῦ ρυθμοῦ. Εἰς μίαν ἄλλην ὁ Ἑρμῆς συνοδευόμενος ὑπὸ δύο σατύρων πλησιάζει τὸ σῶμα καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν βοηθείᾳ τῆς μαγικῆς του ῥάβδου. (DAREMBERG ET SAGLIO, DICTION. DES ANTIQUITÉS, ἐν λ. Κάβειροι).

" Εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Μίθρα προσεποιοῦντο ὅτι ἐθυσίαζον τὸν ἄδικον. Τὰ ἴδια Μυστήρια περιλαμβάνουν καὶ μίαν σκηνὴν ἀναστάσεως, IMAGINEM RESURECTIONIS, γράφει ὁ Τερτυλιανός.

" Τὰ Διονυσιακὰ Μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἐτελοῦντο ἐπίσης μέχρι τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔφερον ἐπὶ σκηνῆς τὸν Διόνυσον- Ζαγρέα, τὸν Βάκχον τῆς Κρήτης, φονευόμενον καὶ διαμελιζόμενον ὑπὸ τῶν Τιτάνων, μεθ' ὃ ἀνασυνιστώμενον καὶ ἐμψυχούμενον ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ Διός. Οἱ παριστάμενοι μεμυημένοι ἐθρήνουν τὸν θάνατόν του, παρίσταντο εἰς τὴν κηδείαν του καὶ τέλος ἐχαίροντο διὰ τὴν ἀνάστασίν του.

" Ἀλλά καί ὁ Χριστιανισμός κέκτηται ὁμοίως τόν Ἄττιν του, τόν Διόνυσόν του, ἤ πρόν Ὄσιριν του, τόν ὁποῖον περιγράφει ὡς θυσιαζόμενον, εἰσαγόμενον εἰς τόν τάφον, κατερχόμενον εἰς τόν Ἅδην, μεθ' ὅ ἀνιστάμενον μετά τρεῖς ἡμέρας. Εἰς πολλάς περιοχάς καθολικῶν, ἀναπαριστοῦν τόν Ἰησοῦν δι' ἑνός πιστοῦ, ὅστις μετέχει εἰς ὅλα τά περιστατικά τοῦ θείου πάθους εἰς ἑορτάς καί παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τήν συνέχειαν τῶν θρησκευτικῶν μυστηρίων τοῦ Μεσαίωνος καί ἀποδίδουν τά ἐγγύα τῆς ἀναστάσεως τοῦ θεοῦ καί συνεπῶς τήν ἐξασφάλισιν τῆς μελλοντικῆς ζωῆς εἰς τούς πιστούς. (Πρβλ. τάς ἑορτάς τοῦ OBERAMERGAU ἐν Βαυαρίᾳ καί τάς ἀντιστοίχους ἐν Αὐστρίᾳ).

"Πρέπει τέλος νά παρατηρηθῇ ὅτι τό μυθικόν πρόσωπον τοῦ δράματος, δέν εἶναι πάντοτε εἰς θεός τῆς φύσεως. Οἱ τύποι ἐπιζοῦν σχεδόν πάντοτε τῶν μύθων πού τούς ἐγέννησαν. Ὅταν ἐξαφανίζωνται αἱ παλαιαί θεότητες, οἱ λαοί ἐξακολουθοῦν νά τελοῦν τάς τελετουργίας τῆς λατρείας πού τούς ἀπέδιδον πρότερον. Ἀποδίδουν μόνον εἰς αὐτάς μίαν σημασίαν ἤ ἁπλούστερον ἀποδίδουν εἰς αὐτάς τήν λατρείαν τῶν νέων ἀντικειμένων τοῦ σεβασμοῦ των." (COBLET D'ALVIELLA, ORIGINES DU GRADE DE MAITRE , BRUXELLES 1928, σ. 43-60).-

Βιβλιογρ. H.Miers, Lexikon des Geheimwissens
- H.Masson, Diction.Initiatique.
- Pauwells, Diction.Des Societes Secretes.
- Λαμπαρης 777.- Papus, ἡ Περί Χ. παράδοσις, ἐν "Τευτονικόν Μουσεῖον "47 . Βιβλιοθ. Σφιγγός.
Ragon Γ'72. Leadbeater, Ἀρχ. Μυστήρια 113.-
- "Voile d'Isis" 1927, 309, Imhof III 37.
- Goblet d'Alviella, Les Origines du Grade de Maitre
- O.Wirth, Le Livre de Maitre. Idem, Le Symbolisme, Mayenne Laval 1966.
- J.Boucher, Le Symbolisme Maconnique, Paris 1948, Dervy
- P.Mariel, Rituels des Societes Secretes, Paris, 1961 Colombe
- Pr Hans Wolf , Das Esoterische Weltbild, Landsberg 1950
Jan K.Lagutt, Der Grundstein der FM, Zurich 1958

- Max Heindel, FM Katholizismus, Darmstadt 1965
- Alec Mellor, Logen, Rituale, Hochgrade, Graz 1967
- Gerard de Nerval, Hist. De La Reine du Matin et de Soliman, Paris 1952
- Rudolf Klodwig, Mythologie Und Symbolik, Lorch 1933
- Alex Horne, The Bible and the Hiramic Tradition, 'εν περ. " New Age" Washington 12/ 1960.
- Jewish Encyclopedia T.VI ἐν λ.Hiram ἤ Human ἐπίσης Ahikar μέ μίαν εἰκόνα παριστῶσαν τόν ἐκ παραδόσεως τόν Χ.

ΧΙΡΑΝΥΑ- ΓΚΑΡΜΑ.- (σκρ. χρυσοῦν ὠόν).-

Ὁ Βράχμας, ὁ δημιουργός τῶν κόσμων· ἡ κοσμική ψυχή θεωρουμένη ὡς δημιουργική ἐνέργεια προερχομένη ἐκ τῆς ἐπιθυμίας. Χιράνυα-γκέρμπα Χάρη καί Σανκάρα, εἶναι αἱ ἀφηρημέναι ἰδιότητες, αἱ σαφῶς μεταφυσικαί τοῦ Σχηματισμοῦ, τῆς Συντηρήσεως καί τῆς Φθορᾶς. Εἰς τόν 10ον ὕμνον τοῦ Ρίγκ-Βέδα(Χ.72) ἀναγράφεται σαφῶς ὅτι " τό "Ον ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Μή Ὄντος".- Ὀλίγους στίχους κατωτέρω (στ. 121) γίνεται ὡσαύτως μνεία περί τοῦ "χρυσοῦ ὠοῦ" (Χιράνυα γκέρμπα) περί τοῦ ἀπορίου ἐπί ὁλόκληρους αἰῶνας θά γίνεται λόγος. Τό χρυσοῦν τοῦτο ἔμβρυον τοῦ κόσμου εἶναι γέννημα τοῦ 'Αγνώστου 'Ενός καί ὁ σπόρος ἐξ οὗ θά ἐκδηλωθοῦν ὅλαι αἱ δυνητικότητες καί ὅλα τά πλάσματα τοῦ Παντός. Κατά τά μεταγενέστερα κείμενα παρήχθη τοῦτο ὑπό τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων ἤ ἐγεννήθη ὑπό τῆς Πραγιαπάτη, παρήγαγε δέ μέ τήν σειράν του τόν ὑπέρτατον Θεόν, τόν Βράχμαν. 'Εντός τοῦ ὠοῦ τούτου, προσθέτει ἡ Βισνού Πουράνα , περιεχόντο αἱ ἠπείροι, αἱ θάλασσαι, τά ὄρη, οἱ πλανῆται καί αἱ διαιρέσεις τοῦ Σύμπαντος, οἱ Θεοί, οἱ δαίμονες καί ἡ ἀνθρωπότης. Λέγεται ὅτι ὁ Βράχμας ἐγεννήθη· εἶναι τοῦτο τρόπος τοῦ λέγειν· ὀρθώτερον θά ἦτο ἐάν ἐλέγομεν "ἐξεδηλώθη". Μετά χίλια ἔτη τό ὠόν ἀνοίγει καί ὁ Βράχμας διαλογίζεται καί ἐπιδίδεται εἰς τό ἔργον τῆς Δημιουργίας.

Βιβλίογρα. Π.Γράβιγγερ, Κοσμολογία 174. Τεκτονικός Συμβολισμός. II 105. R.Guenon ,'Επισκοπήσεις 277, 279.

ΧΙΤΤΙΤΑΙ ἢ ΧΕΤΤΑΙΟΙ. Πανίσχυρον καὶ πανάρχαιον ἔθνος τοῦ ὁποίου αἱ κύριαι ἕδραι ἦσαν ἡ Κάδης ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου καὶ ἡ Καρχέμη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, καὶ οἱ ὁποῖοι εἶχον καταρτίσει ἰσχυρὸν στράτευμα ἀπὸ συμμάχους ἐκ Παλαιστίνης, Λυδίας καὶ Τρωάδος. Ἡ μεγάλη αὐτῶν αὐτοκρατορία ἐμάχετο διαρκῶς μὲ τοὺς Αἰγυπτίους Φαραὼ πρὸ τῆς ἐξόδου τῶν Ἑβραίων. Εἶχον ἐπίσης ἐπιβληθῆ καὶ ἐπὶ τῶν Ἀσσυρίων τοὺς ὁποίους ὑπέταξαν. Διεκρίνοντο ἰδίως ὡς στρατιωτικοὶ καὶ μεγάλοι τεχνῖται καὶ ἐξηπλώθησαν βαθμηδὸν μέχρι τῶν ἀκτῶν τοῦ Αἰγαίου ὅπου καὶ ἐπέβαλον τὴν θρησκείαν των. Ἐκτὸς τῶν ὅσων ἀναφέρει περὶ αὐτῶν ἡ Ἁγ. Γραφή, αἱ ἀνακαλυφθεῖσαι ἀργότερον ἀρχαιότητες ἐξ ἀνασκαφῶν αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν ἀπὸ τοῦ 1879 καὶ ἐσυνεχίσθησαν ἔκτοτε περιοδικῶς, μᾶς δίδουν λεπτομερείας ἀρκετὰς περὶ τοῦ ἀρχαίου τούτου λαοῦ.

Ὁ Ἰώσηπος βεβαιοῖ ὅτι τὸ ὄνομα Χετταῖοι προέρχεται ἀπὸ τὸν Χὲθ υἱὸν τοῦ Χαναανοῦ, διὰ τοῦτο καὶ ἡ Π.Δ. τοὺς ἀναφέρει ὡς μίαν τῶν φυλῶν τῶν χαναναίων. Ἡ Γῆ τῶν Χεττᾶων οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν Π.Δ. καλοῦνται Χιττίμ ἢ Χιττῖται, ἐξετείνετο, μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Παλαιστίνης ὑπὸ τῶν Ἑβραίων, ἀπὸ τῆς κοιλάδος τοῦ Ὀρόντου μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ἅλυος, τῶν ἀκτῶν σχεδὸν τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ μέχρι τοῦ Αἰγαίου διὰ τῆς Καππαδοκίας. Φαίνεται ὅτι ὁ πολιτισμὸς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος εἶχεν ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τοὺς Χεττᾶους, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς Φοίνικας. Ἡ Ἰερουσαλὴμ ἐτέλεσεν ἐπίσης ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μεγάλης αὐτῆς Χιττιτικῆς Αὐτοκρατορίας.

Οἱ Χιττῖται ἐν τέλει ὑπετάγησαν διὰ τῆς καταλήψεως τῆς περιφήμου πρωτευούσης των Καρχέμης ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίου βασιλέως Σαργὼν τὸ 717 π.Χ. Λεπτομερείας περὶ τοῦ λαοῦ τούτου εὑρίσκει τις εἰς τὴν Π.Δ., εἰς τοὺς Κριτὰς (Α΄26), τὰς Βασιλείας Α΄10, ἐδ. 28 καὶ Β΄7,6.

Ἡ γραφὴ τῶν Χ. ἦτο ἱερογλυφική, ἰδεογράμματα γραμμένα βουστροφηδόν. Ἡ γλυπτική των εἶναι περίεργος καὶ πρωτόγονος, δείγματα δὲ αὐτῆς ἐξ ἀνασκαφῶν εὑρίσκονται εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον. (Λάσκαρης 780).

ΧΛΑΜΥΣ ἢ ΧΙΤΩΝ. Εἶναι ὁ συνήθως λευκὸς ἐπενδύτης διὰ τοῦ ὁποίου καλύπτεται ὁ τελετουργός. Συμβολίζει τὴν ἁγνότητα καὶ

συγχρόνως τήν ἀπομόνωσιν τοῦ χειριστοῦ ἀπό τόν ἔξω ὑλικόν καί ψυχικόν κόσμον.

ΧΟΔ (ἑβρ. λάμψις, πληρότης). Εἰς τό Ζοχάρ καί τήν Καββάλαν ἡ θη Σεφιρά, μία θηλεία δύναμις.

ΧΟΙΡΟΣ. Συμβολίζει τό ἀκάθαρτον τῆς ψυχῆς τό ὁποῖον εἰς Μυστήρια (Ἐλευσίνια) ἐλούετο διά νά καθαρθῇ ἀπό τοῦ ρύπου. Εἰς τήν Λαογραφίαν θεωρεῖται πολλαχῶς ὡς φορεύς εὐτυχίας, διά τοῦτο εἰς τήν Γερμανίαν, τήν Ἰρλανδίαν καί τήν Κίναν ἀναρτοῦν περίαπτα ἐκ χρυσοῦ εἰκονίζοντα τό ζῷον τοῦτο. (EL.VILLIERS 238)

ΧΟΚΜΑ (Χ). ἑβρ.Σοφία). Ἡ δευτέρα ἐκ τῶν 10 Φ Σεφιρώθ τῆς Καββάλας. Ἡ θεωρητική νόησις, ἄρρην ἀρχή, ἀντιστοιχοῦσα συμβολικῶς πρός τό πρῶτον γράμμα Γιώτ τοῦ Τετραγράμματου ὀνόματος. Βιβλιογρ. Rhea. Khunrath 145...,150. El.Levi, Clef 352. Allendy 199,51.

ΧΟΛΤΣΑΟΥΖΕΡ(Βερθλομαῖος HOLZHAUSER). Γερμανός ὁραματιστής τοῦ 17ου αἰ, συγγραφεύς ἑνός "Ταξιδίου εἰς τήν Κόλασιν" καί "Ὁραματισμοί".

ΧΟΜΕ (DANIEL DUGLAS HOME). Εἷς τῶν διασημοτέρων μεσαζόντων τῶν νεωτέρων χρόνων. Περίφημοι ὑπῆρξαν αἱ συνεδριάσεις του μετά τοῦ W.CROOKES."Εγραφεν ἔργον μέ τόν τίτλον "LES LUMIERES ET LES OMBRES DU SPIRITUALISME ἔνθα ἐξετάζει τάς μεσαζοντικάς του ἰδιότητας καί περιγράφει τά πλέον ἐνδιαφέροντα φαινόμενα ποῦ παρήγαγε.

ΧΟΜΟΥΝΚΟΥΛΟΥΣ(λατ. HOMUNCULUS ἤ ἑλλ.'Ανδροειδές). Ἐκ τοῦ λατ. HOMUNCIO, μικροκαμωμένον ἀνθρωπάριον. Εἰς τόν Φ Φάουστ τοῦ Γκαῖτε, ἐν ἀνθρωπάριον παρασκευασθέν διά χημικῆς ὁδοῦ, βάσει τοῦ ἔργου τοῦ Παρακέλσου "DE GENERATIONE RERUM NATURALIUM" ἔνθα δίδεται λεπτομερής περιγραφή τῆς χημικῆς παρασκευῆς τοῦ Χ.(Φ Γκόλεμ, Ἀγάλματα, ἀνδροειδές).

Τό,ἀνδροειδές ἐμφανίζεται ἐδῶ ὑπό τήν σύνθετον ὄψιν τοῦ Ἑρμοῦ καί τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡλίου καί τῆς Σελήνης. Ὁ Παράκελσος, ὡς εἴπομεν, ἐδραίως ἐπίστευεν ὅτι εἶναι δυνατόν νά κατασκευασθοῦν ἀνθρώπινοι ὑπάρξεις διά τεχνητῶν μέσων. Ὁ AUROBINDO ἐπίστευεν εἰς τήν δυνατότητα μιᾶς φυλῆς ὑπεράνθρωπων οἱ ὁποῖοι θά ἀναπαρήγοντο ἐξ ἰδίων ἄνευ γενετησίου ἐπαφῆς, διά τῆς δυνάμεως τοῦ Ἔρωτος.

'Ο 'Υδράργυρος (ἐντός τοῦ ἀγγείου τῶν φιλοσόφων,) ἐπανεμφανίζεται ἐδῶ ὡς τέκνον τοῦ Νοῦ ἤ Χομούνκουλους. Τό θέμα τοῦ ἀνδροειδοῦς (HOMUNCULUS) ἐλήφθη ὑπό τῶν 'Αλχημιστῶν ἐκ τῶν καββαλιστῶν οἱ ὁποῖοι ἐλέγετο ὅτι κατεῖχον τήν δύναμιν νά δημιουργήσουν τεχνητῶς ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις (GOLEM).-

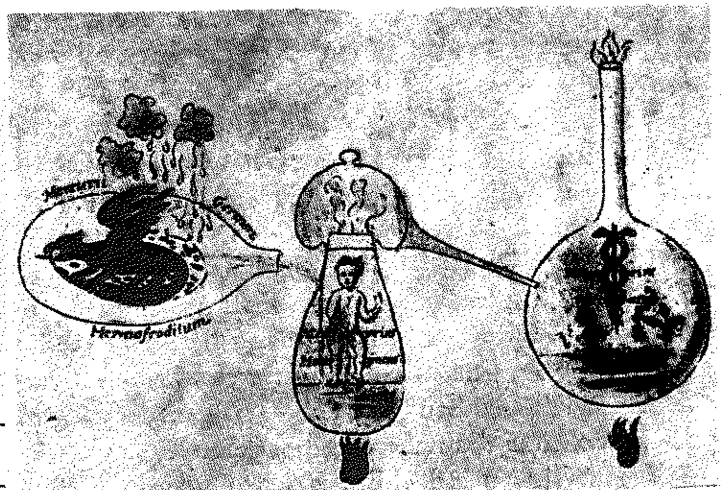

Τό ἀνδροειδές τό ὁποῖον σύμφωνα μέ τάς θεωρίας τῶν 'Αλχημιστῶν ἔπρεπε νά συλληφθῆ ἄνευ γενετησίου πράξεως (ὁ Παράκελσος παραδέχεται ὅτι τοῦτο εἶναι δυνατόν).-

'Αποδίδουν εἰς τόν Μεγ.'Αλβέρτον τήν κατασκευήν ἑνός τοιούτου αὐτομάτου, σχεδόν διά διανοίας πεπροικισμένον. Προστίθεται ὑπό τῆς Παραδόσεως ὅτι ὁ 'Αγ.Θωμᾶς τό συνέτριψε δι'ἑνός κτύπήματος, διότι τόν ἠνώχλη διά τῶν ἀπαντήσεών του. Ἡ τοιαύτη διήγησις εἶναι ἀλληγορική. Κατά τόν ELIPHAS LEVI τό ἀνδροειδές τοῦ Μεγ.'Αλβέρτου εἶναι ἡ ἀριστοτελική θεολογία τοῦ πρωταρχικοῦ σχολαστικισμοῦ, ἡ ὁποία συνετρίβη διά τῆς SUMMA τοῦ 'Αγ.Θωμᾶ τοῦ 'Ακυινάτου, τοῦ θαρραλέου ἐκείνου ἄνα μορφωτοῦ, ὅστις πρῶτος ἀντικατέστησε τήν θείαν αὐθαιρεσίαν διά τοῦ νόμου τῆς ἀπολύτου λογικῆς, τολμῶν νά διατυπώσῃ τό ἄξίωμα τοῦτο, τό ὁποῖον δέν θά παύσωμεν νά ἐπαναλαμβάνωμεν ἀφοῦ προέρχεται ἐκ μέρους τοιούτου διδασκάλου: "Ἓν πρᾶγμα δέν εἶναι δίκαιον διότι ὁ Θεός τό θέλει, ἀλλ'ὁ Θεός τό θέλει διότι εἶναι δίκαιον." Βιβλιογρ.El.Levi, Τυπικόν 144. Allendy, Paracelsus 121. W.Peuckert 72. Paracelsus, I 259. III 226. IV 276-285 (Buch Uber die Homunculi).

ΧΟΝΟΒΕΡ(Περσικ). Εἰς τούς Πέρσους τό Χ. ἐκπροσωπεῖ τό πρωταρχικόν σπέρμα ἐξ οὗ τά πάντα ἐγένοντο. Εἶναι μία ἀπόρροια τοῦ Ζερβάν-'Ακεράν.

ΧΟΝΤΓΚΣΟΝ(RICHARD HODGSON). Συνεργάτης τῆς ἀγγλ. Ἑταιρίας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν τοῦ Λονδίνου, ὅστις μεταξύ ἄλλων ἐπεδόθη καί εἰς τήν διερεύνησιν τῶν ψυχικῶν ἱκανοτήτων τῆς H.P.B. καί ἡ ὁποία κατέληξεν εἰς πλήρως ἀρνητικόν ἀποτέλεσμα. Τό σχετικόν πρωτόκολλον ἐδημοσιεύθη εἰς τά PROCEEDINGS OF THE S.P.R., LONDON, Τόμος 3.

ΧΟΡΕΜΒ(Ὄρος, ἑβρ.).Τό ὄρος 'Αραμπά. Κατά τό Δευτερονόμιον 1, 6.4,10 & 15.5,2.18,16.29,1 τό ὄρος εἰς τήν ἔρημον τοῦ Σινᾶ ἐπί τοῦ ὁποίου ὁ Μωυσῆς ἔλαβε τάς 10 'Εντολάς, Εἰς ὅλα τά βιβλία τῆς Πεντατεύχου καλεῖται "Ὄρος Σινᾶ".

ΧΟΡΟΣ.(Τελετικός). Διά συνδυασμοῦ πρός τόν ρυθμικόν βηματισμόν, τοῦ ρυθμοῦ, ἐνίοτε τῆς μουσικῆς καί τοῦ ἄσματος,μετερχόμεθα εἰς τήν ὄρχησιν, τόν ἱερόν χορόν μέ βάσιν τόν ρυθμόν

καί τήν ψυχικήν συγκέντρωσιν, πρός παράστασιν ἤ ἐπίτευξιν ἑνός συγκεκριμένου γεγονότος ἤ ἀποτελέσματος ἔχει κοινόν μυητικόν χαρακτῆρα καί δύναται νά ὑπαχθῇ ἀσυζητητί εἰς τήν ἐπιστήμην τῶν δονήσεων.

Ὁ θρησκευτικός καί μυητικός χορός διεγείρει τό νευρικόν σύστημα, προξενεῖ ἐνθουσιασμόν, προκαλεῖ ὑπερδιέγερσιν τοῦ ψυχικοῦ τόνου καί φυσικῶς γίνεται αἰτία ἀκτινοβολίας εἰς τό περιβάλλον ἐντόνων ρευμάτων. Ὅπως ἡ χειρονομία μιμεῖται ἰδέας καί μορφάς, καί ὁ ἱερατικός χορός εἶναι κατ' ἐξοχήν μιμητικός. Εἶναι γνωστόν ὅτι μία Ἰνδή χορεύτρια ἵνα ἐκμάθῃ τάς πολυπλόκους κινήσεις ὄχι μόνον τοῦ σώματος, ἀλλά καί ἑκάστης ἀρθρώσεως ἑκάστου δακτύλου της, χρειάζεται ὄχι μόνον μακροχρόνιον ἄσκησιν, ἀλλά καί προσδιάθεσιν ἐκ φύσεως καί ἐκ πληρονομίας.

"Ὁ ἰνδικός χορός, γράφει ὁ ARTURO CASTIGLIONI, εἶναι ἴσως τό τελειότερον ὑπόδειγμα ἑνός μαγικοῦ τύπου". Περισσότερον ἀπό χορός, ἡ πρᾶξις αὐτή εἶναι σύνολον συμβολικῶν χειρονομιῶν, ὧν ἡ κεκρυμμένη σημασία μᾶς διαφεύγει: εἶναι μία συνεχής καί ρυθμική ἐπίκλησις ἐκστάσεως, μία ἐπιβεβαίωσις παραδόξου καλλους, ἔχοντος σχεδόν τήν ἁπλότητα ἑνός συγκινητικοῦ μύθου... Οἱ χοροί οὗτοι δέν ἀποκαλύπτουν οὐδέ ἴχνος ἐρωτισμοῦ καί ὅταν κάτι τοιοῦτο ὑποκρύπτεται ἐνεργεῖ ὡς μία συμβολική ἐπίκλησις."

"Ὁ ἰνδικός χορός, γράφει ὁ O.GANDOLY, εἶναι μία προσευχή γραμμένη εἰς τήν ἐξειλιγμένην γλῶσσαν τῆς κινήσεως, προσφερομένη ὡς θυσία εἰς τούς θεούς". Θεωρεῖται ὡς ἡ φυσική ἐκδήλωσις τοῦ ρυθμοῦ, παρέχουσα εἰς τόν χορευτήν θεϊκήν ἐμφάνισιν. Εἶναι ὡσαύτως κατά τόν TAGORE "ὁ ἑνοποιητικός διαλογισμός πρός τό ἀκίνητον κέντρον πάσης κινήσεως."

(Θ Σίβα)

Ἕλλην τήν ἔμπνευσίν του ἐκ τῆς ἀρχαιοτέρας ἴσως παραδόσεως, συνυφαίνεται μέ ὅλας τάς ἀπόψεις τῆς ζωῆς καί θεωρεῖται πάντοτε ὡς κάτι ἱερόν, ἀφοῦ ἐκ θείας ἀποκαλύψεως ἐδιδάχθη. Πράγματι ἡ Νάτυα -Σάστρα, ἡ περίφημος διδασκαλία ἐπί τῆς ὁποίας στηρίζεται ἅπασα ἡ Τέχνη, ἀλλά καί ἡ τεχνική τῆς κλασσικῆς ἰνδικῆς ὀρχήσεως, συνετάγη ὑπό τοῦ σοφοῦ Βαράτα ὑπό τήν καθοδήγησιν τοῦ Βράχμα καί τοῦ Σίβα. Δι' ὅ-

'Η παρασκευή τοῦ Χομούγκουλους.-Χαλκογραφία τοῦ 17ου αἰ.'Ελβετική συλλογή (BASEL)

λους αὐτοὺς τοὺς λόγους ὑπάρχει εἰς τὰς Ἰνδίας εἰδικὴ κάστα ἱερῶν χορευτριῶν, ἡ τῶν DEVADASI, τῶν ὁποίων ἡ τέχνη εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸ Θεῖον. "Αἱ Θεράπαιναι αὗται τῶν θεῶν, εἶναι αἱ ἀντανακλάσεις ἐπὶ τῆς γῆς τῶν "Ἀπσάρας" ἤτοι τῶν οὐρανίων νυμφῶν. Ἑκάστη ἐξ αὐτῶν ὑποβάλλεται εἰς εἰδικὴν ἄσκησιν καὶ καταθέτει ὅρκον περὶ ὑπακοῆς καὶ πίστεως εἰς τὸ ἰδανικόν της. Ἡ τάξις αὕτη ὑπόκειται εἰς αὐστηροτάτους κανόνας βίου: ἔντονοι καθημεριναὶ ἀσκήσεις ἐπὶ ὥρας, ἀποσκοποῦσαι εἰς τὴν χαλιναγώγησιν ὅλων τῶν μυῶν τοῦ σώματος, βίος ἁγνός, ὑψιπετεῖς ἰδέαι καὶ συστηματικὴ παίδευσις τῆς διανοίας καὶ τῆς πνευματικότητος.

Ὡς ἀντίποδας τῆς θεολήπτου ταύτης ὀρχήσεως τῶν Ἰνδῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ὀργιαστικὴ καὶ φρενήρης ὄρχησις τῶν Μουσουλμάνων Δερβισσῶν. Ὡς γνωστὸν ὑπάρχουν δύο κατηγορίαι : ἡ τῶν περιστρεφομένων καὶ τῶν ὠρυομένων δερβισσῶν. Πρὸ τῆς κεμαλικῆς μεταρρυθμίσεως ἠδύνατό τις νὰ ἀπαντήσῃ τοιούτους συλλόγους ὄχι μόνον ἐν Τουρκίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀλβανίᾳ, Αἰγύπτῳ καὶ Ἑλλάδι. Ἡ προγραφὴ ὅμως ἡ ὁποία ἐξεδόθη ἐναντίον ὄχι μόνον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ πάσης μυστικῆς ἢ θρησκευτικῆς αἱρέσεως ,διέγραψαν ὀλίγον κατ'ὀλίγον αὐτὰς ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

Ὁ MAURICE BARRES ἐγκατέλειψε περιγραφὴν τῶν στρεφομένων δερβισσῶν. Θὰ ἀναγράψωμεν τὰς τελευταίας φράσεις: "Καὶ ὁ Τσελεμπῆς ἤρχισε νὰ στρέφεται· ἡ κεφαλή κεκλιμένη πρὸς τὰ ὀπίσω, οἱ ὀφθαλμοί ἡμίκλειστοι, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶχον ἔκφρασιν ἐκστατικήν. Οἱ λοιποὶ δερβῖται, ἐξηντλημένοι ἐσταμάτησαν τὸν χορόν των. Ὁ Τσελεμπῆς ἔκαμε τὰς τελευταίας στροφάς του παρουσιάζε τότε ὄψιν ἀπίστευτον· Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τὰ ἐνδύματά του κενὰ ἀπὸ τοῦ σώματός του, ἐκυμάτιζον χωρὶς τίποτε νὰ τὰ κρατᾷ".(ἀναφ.ὑπὸ τοῦ CONTENAU).

Ἡ τελευταία φράσις τοῦ BARRES ἀφήνει νὰ νοηθῇ ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Τσελεμπῆ εἶχεν ὑποστῆ ἐξαΰλωσιν, ἡ δὲ ἔκστασις εἶχεν ἐπιφέρει ὁλικὴν ἐξωτερίκευσιν τοῦ πνεύματος.

Αἱ καταστάσεις αὗται, ὁσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι πραγματικαὶ καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἀξιοθαύμαστα, δὲν παύουν νὰ φέρουν

τήν σφραγίδα τῆς μανιώδους ἐκπτάσεως καί οὐδεμίαν βεβαίως συγγένειαν ἔχουν μέ τόν ὑπό τῶν ἱερῶν ὀρχήσεων τῶν παραδοσιακῶν λαῶν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν: ἤτοι τήν ἁρμονικήν καί ἐν σιγῇ ἀνάταξιν τῆς ψυχῆς τῶν ἱερουργῶν καί τῶν μεμυημένων πρός τήν χώραν τῆς ἁρμονίας καί τοῦ φωτός.
Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Ἐπιστ. δοκήσεων 156.
Fr. Schmon, Castes 47. Durant I 98, II 237. D.S. IV 17.
VJ 5. Hehaka Sapa, Rites Secrets des Indiens Sioux.

ΧΟΡΤΟΥΛΑΝΟΥΣ (HORTULANUS λατ. Γεωργός)
Ἀλχημιστής τοῦ 18ου αἰ. συντάξας λίαν ἐνδιαφέροντα ἑρμηνευτικά σχόλια εἰς τόν Σμαράγδινον Πίνακα τοῦ Ἑρμοῦ. Τά ἐν λόγῳ σχόλια ἐδημοσιεύθησαν ἐν μτφρ. εἰς τήν ἑλληνικήν εἰς τήν περί "Σμαραγδίνου Πίνακος" μελέτην ἐν τῷ Ι Τόμῳ τῶν "Πραγματ. καί μελετῶν" τῆς βιβλιοθ. τῆς Σφιγγός.
Βιβλιογρ. L. Figuier, Alchimie et Alchimistes 43, 61, 399.

ΧΟΥ. (Αἰγυπτ.) Τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου.

ΧΟΥΑΙ-ΝΑΝ-ΤΣΕ, Ταοϊστής φιλόσοφος γράφας περί τῶν πρώτων ἀρχῶν τοῦ Κόσμου (Γραβ. Κοσμολ. 214)

ΧΟΥΔ-ΧΟΥΔ. Συμβολικόν πτηνόν τό ὁποῖον ἐμφανίζεται εἰς τήν παράδοσιν τοῦ 3ου βαθμοῦ τοῦ Ε.Τ. Λέγεται ὅτι συνώδευε πάντοτε τήν βασίλισσαν τοῦ Σαβά καί μόλις εἶδε τόν Χιράμ ἦλθε καί ἐκάθησεν ἐπί τῆς κεφαλῆς του. Συμβολίζει τήν ἐνόρασιν, τόν "ἄγγελον πιστόν ὁδηγόν" τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

ΧΟΥΙΖΕΝ (HUIZEN). Πολίχνη ἐν Ὁλλανδίᾳ, ἔν τῶν διεθνῶν κέντρων τῆς Ἀντυαρ Θ.Ε., κέντρον τῶν ἐτησίων συνελεύσεων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς. Εἰς τήν ἰδίαν πόλιν εὑρίσκεται ἐπίσης μία τῶν κυρίων ἐκκλησιῶν "Ὁ Ἅγ. Μιχαήλ καί ὅλων τῶν Ἀγγέλων" τῆς Φ Ἐλευθερόφρονος Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

ΧΟΥ-ΚΑΝΤΑΡΝ (HU- KADARN). Εἶναι ὁ Ἀπόλλων τῶν Κελτῶν. Ἐκπηγάσας ἀπό τόν GWENVED (ὁ λευκός κόσμος, ἡ πληρότης)

εἶναι ὁ θεός τοῦ Φωτός. Ἱππεύει λευκόν ἵππον. Υἱός τοῦ OIW ὑπό τήν προσωποποιημένην μορφήν τοῦ IO εἶναι σύζυ - γος τῆς KARIDWEN, τῆς αἰωνίας μητρός, τῆς Φύσεως. Ὁ Χού -Καντάρν, εἶναι ὁ κοσμικός νομοθέτης, ὁ πλάστης ὑπό τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἐπίσης ἐκεῖνος ὅστις ἀπεξήρανε τήν Γῆν μετά τόν κατακλυσμόν. Ὅλα τά ὄντα ἐπνίγησαν κατ' αὐτόν ἐξαιρέσει τοῦ DWYFAN καί τοῦ DWYFACH καί τῶν ἀρρένων καί θηλέων ζώων τά ὁποῖα περισυνέλεξαν εἰς τήν λέμβον των, Μετά τήν ἀποξήρανσιν τῆς Γῆς ὁ Χ.Κ. ἔδωσε νόμους καί διατάξεις εἰς τούς ἀνθρώπους.

Ὁ Χ.Κ. εἶναι ὁ πάτρων τῶν Δρυϊδῶν καί τῶν Βάρδων. Εἶναι ὁ Χοέλ " ὁ φύλαξ τῆς θύρας τοῦ GALO" κρατῶν ἀνά χεῖρας μίαν κλεῖδα καί ἕν σκῆπτρον ὡς ὁ ρωμαϊκός Ἰανός.

Ὁ ROBERT AMBELAIN ἀπό τόν ὁποῖον δανειζόμεθα τάς λεπτομερείας ταύτας, δίδει τάς ἀκολούθους ἐσωτερικάς ἑρμηνείας (" AU PIED DES MENHIRS,PARIS,NICLAUS):

" Ὁ DWYFAN καί ὁ DWYFACH, οἱ δύο δίδυμοι ἀδελφοί οἱ διασωθέντες ἀπό τόν κατακλυσμόν εἶναι ἀντιστοίχως ἡ πνευματική αὐθεντία καί ἡ κοσμική ἐξουσία, ὁ νόμος ἐκ τῶν ἄνω καί ὁ νόμος ἐκ τῶν κάτω. Ὁ NEIFION ἤ NEFEZ, ὁ κελτικός Νῶε πού κατασκευάζει τήν λέμβον, εἶναι ὁ "κύριος τῶν Οὐρανῶν", ὁ " ἀρχηγός τῶν ὑπερουρανίων ὑδάτων". Οἱ δύο βόες, ὁ MINIO καί ὁ PIBIO, οἱ ὁποῖοι ἐχρησίμευσαν εἰς τήν ἀποξήρανσιν τῆς Γῆς, εἶναι ἡ κεντρόφυξ δύναμις τῆς ἀραιώσεως, καί ἡ κεντρομόλος δύναμις τῆς συμπυκνώσεως τοῦ Λίβέρος (NWYRE) (H. MASSON).-

ΧΟΥΜ (συλλαβή).-Ἡ τετάρτη καί τελευταία συλλαβή τοῦ μεγάλου ἰνδικοῦ Μάντρα "OM MANI PADME HUM". Ἡ συλλαβή HUM ὁμοιάζει πρός τήν πρώτην OM, ἔχει ὅμως διάφορον σημασίαν. Κατά τόν GOVINDA, "Ωμ εἶναι ἡ ἐξύψωσις πρός τήν ὁλότητα. Χούμ εἶναι ἡ κάθοδος τῆς ὁλότητος εἰς τά βάθη τῆς καρδίας. Τό Χούμ δέν δύναται νά ὑπάρξῃ χωρίς τό "Ωμ. Ἀλλά τό Χούμ εἶναι κάτι περισσότερον ἀπό τό "Ωμ" εἶναι ἡ μέση ὁδός πού δέν χάνεται οὔτε εἰς τό ἄπειρον, οὔτε εἰς τό πεπερασμένον, πού δέν προσάπτεται οὔτε εἰς τήν μίαν ,

οὔτε εἰς τήν ἄλλην τῶν ἀκροτήτων τούτων. Τό "Ωμ εἶναι τό "Απειρον, ἀλλά τό Χούμ εἶναι τό "Απειρον ἐν τῷ Πεπερασμένῳ, τό ἄχρονον ἐν τῷ χρόνῳ, τό αἰώνιον εἰς τό στιγμιαῖον, τό οὐδέτερον εἰς τό ἀντικειμενικόν. Πρέπει νά διέλθωμεν ἀπό τήν πεῖραν τοῦ "Ωμ διά νά φθάσωμεν καί κατανοήσωμεν ἐκείνην τοῦ Χούμ. Διά τοῦτο τό "Ωμ εὑρηται ἐν ἀρχῇ τοῦ Μάντρα καί τό Χούμ εἰς τό τέλος. Τό "Ωμ εἶναι ἡ θύρα τῆς Γνώσεως, τό Χούμ ἡ θύρα τῆς πραγματώσεως ἐν τῇ ζωῇ .-(GOVINDA, MYSTIQUE THIBETAINE).-

ΧΟΥΝΤ (KARL GOTTHELF VON HUND).- Γεν. 1722 + 8-11-1776 MEININGEN. Ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς στέψεως τοῦ Καΐζερ Καρόλου τοῦ VII εἰς Φραγκφούρτην τῷ 1741 ἐγένετο δεκτός εἰς τόν Ε.Τ. καί τῷ 1743 διηύθυνε μίαν Στοάν. Ὁλόκληρον τόν βίον του ἀφιέρωσεν εἰς τόν Ε.Τ. καί ἐθυσίασεν εἰς τήν ὑπ'αὐτοῦ ἱδρυθεῖσαν Α Αὐστηράν Τήρησιν τά πάντα, χρόνον, χρῆμα καί κτήματα. Τῷ 1742 εἰς τήν αὐλήν τοῦ PRÄTENDENTENΚαρόλου Ἐδουάρδου Στουάρτ ἐν Παρισίοις, ἐξήγγειλεν ὅτι εἶχε μυηθῇ ὑπό τινος ὀνομαστοῦ ἱππότου " A PENNA RUBRA" (λατ. *μέ τό ἐρυθρόν πτερόν*) ὡς ἱππότης τοῦ ἀρχαίου Τάγματος τῶν Ναϊτῶν, ἐδρεύοντος ἐν Σκωτίᾳ, καί ὅτι εἶχε καθιερωθῇ ὡς ἀρχηγός τῆς VIIης ταγματικῆς ἐπαρχίας (τῆς Γερμανίας). Πρός ἐπιβεβαίωσιν τῶν λεγομένων του, τά ὁποῖα ἤκιστα ἐγένοντο πιστευτά, παρουσιάσεν ἀργότερον ἕν ἐπίσημον δίπλωμα, συντεταγμένον εἰς συμβολικήν γραφήν, διά τοῦ ὁποίου ὡρίζετο ὡς ἀρχηγός τοῦ Τάγματος ἐν Γερμανίᾳ. Βάσει τοῦ διπλώματος τούτου ἤρχισεν ὁ Χούντ νά ἱδρύῃ Στοάς καί νά χρησιμοποιῇ ἕνα ἰδιόρρυθμον ναϊτικόν Τύπον. Τά μέλη ἐκαλοῦντο ἱππόται καί ἔφερον εὔηχα συμβολικά ὀνόματα, τά ὁποῖα ἐκολάκευον τούς ἄνευ ἄλλων τίτλων ἀσήμους ἐμπόρους τοῦ Ἀμβούργου καί τοῦ Βερολίνου.

Ἡ ἐπιφανής Στοά τοῦ Ἀμβούργου " ABSALON ZU DEN DREI NESSELN" καί ἡ βερολίνειος Μεγ. Στοά "τῶν τριῶν σφαιρῶν " ἐπηρεάσθησαν ἐπί πολλά ἔτη ἀπό τήν κυριαρχίαν τῶν ναϊτῶν τοῦ Χούντ καί διέλαμπον ὑπό τήν ἀνταύγειαν τῶν ἱπποτικῶν τίτλων. Ὁ ἴδιος ὁ Χ. ἐκαλεῖτο " CAROLUS EQUES AB ENSE" (λατ. Κάρολος ἱππότης τοῦ Ξίφους). (Πρβλ. Αὐστηρά τήρησις).

Βιβλιογρ. J.M. Ragon, Maconnerie Occulte, 37.
- Anti - Saint Nicaise, Λειψία 1786 (σ. 29-63)
- Friedr. Bülau, Geheime Geschichten & Ratselhafte
- Menschen (πολλαί ἐκδ. ἐπίσης εἰς Reclam)
- Dr Eugen Sierke, Swärmer & Schwindler zu Ende des
- 18en Jahrh., Λειψία 1874
- Runkel, Geschichte der Freimaurerei
- C.C. Von Nettelbladt, Gesch. FM Systeme in England,
- Frankreich & Deutscmland, Βερολ. 1879
- Fr. Ludw. Schröder, Materialien z. Gesch. der FM, Hamb. 1815

ΧΟΥ- ΤΖΟΥΜ-ΣΙΝ. Διάσημος Κινέζος ἀλχημιστής περί τοῦ ὁποί-
ου λέγεται ὅτι εἶχεν ἀνακαλύψει τήν φιλ. Λίθον. Οἱ Κι -
νέζοι διά τάς ὑπηρεσίας του, διότι ἐξεμηδένισεν ἕνα δράκον
τα ὅστις ἐμάστιζε τήν χώραν, τοῦ ἀνήγειρον ἕνα Ναόν (PAPALAR-
DO).-

ΧΟΥΦΕΛΑΝΤ (DR KARL WILL. HUFFELAND). 1762-1836 Ἰατρός ἐν
Βερολίνῳ, Τέκτων καί Ἀποκρυφιστής ἔγραφε περί ἀποκρύ-
φου θεραπευτικῆς: " Ἐάν σκεφθῶμεν τί προσφέρει ἡ ζωτική ἀ
πόρροια νεοσφαγέντων ζώων ἐπί παραλύτων μελῶν τοῦ σώματος,
καί ἐπίσης τί ἀποτελέσματα ἔχει ἡ ἐπίθεσις ζώντων ζώων ἐπί
ὀδυνηρῶν παθήσεων τοῦ ἀνθρώπου , συμπεραίνομεν ὅτι ἡ μέθο-
δος αὕτη δέν εἶναι ἐντελῶς ἀπορριπτέα".
Ἔργα: Makrobiotik , ἤτοι ἡ τέχνη νά παρατείνεται ἡ ἀνθρω
πίνη ζωή. Ἰένα 1796. Ἀμβ. 1967.

ΧΟ - ΧΙ .- Συνδυασμός τῶν δύο ἑβρ. ἀντωνυμιῶν Χό ἥτιςση -
μαίνει αὐτός καί Χί, ἥτις σημαίνει αὐτή. Διά τοῦ συν -
δυασμοῦ τούτου ὑπονοεῖται τό διπλοῦν φῦλον τοῦ Δημιουργοῦ,
ἐπιτυγχάνεται δέ διά τῆς καββαλιστικῆς μεταθέσεως τῶν γραμ-
μάτων τοῦ Τετραγραμμάτου I HOH = HO HI. Τό Χό Χί αὐτό ἐπο-
μένως φανερώνει καββαλιστικῶς τό ἄρρεν καί θῆλυ στοιχεῖον ,
τό φαλλόν καί τό λιγγάμ, τήν στιγμήν ἐντός κύκλου, ἡ ἰδέα
τοῦ ὁποίου, κατά μίαν ἄλλην μορφήν τοῦ διπλοῦ γένους, εὑρί -
σκεται εἰς ὅλα τά ἀρχαῖα συστήματα ὡς ἀντιπροσωπευτική τῆς
δημιουργοῦ Δυνάμεως.

Οὕτω, ἐν τῶν ἐπιθέτων τῶν διδομένων κατά τήν ἑλλ.Μυθολογίαν εἰς τόν ὕπατον θεόν, τόν Δία, ἦτο τό ἀρρενόθηλυς. Εἰς ἕνα τῶν ὀρφικῶν ὕμνων εὑρίσκομεν τόν ἀκόλουθον στίχον:

Ζεύς ἄρρην γένετο, Ζεύς ἄμβροτος ἔπλετο νύμφη.

Ὁ Πλούταρχος (π. Ἴσιδος καί Ὀσίριδος) γράφει:

" Ὁ θεός ὅστις εἶναι ἄρρην καί θήλεια διάνοια, ὤν συγχρόνως Ζωή καί Φῶς, ἐδημιούργησε καί ἄλλην διάνοιαν, τόν Δημιουργόν τοῦ κόσμου".

Ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι θεοί καί θεαί, ὁπωσδήποτε καί ἄν ἐνοῦντο, δέν ἦ ν εἰμή αἱ διάφοροι ἐκφράσεις διά τό ἄρρεν καί τό θῆλυ στοιχεῖον. "Δυνάμεθα, γράφει σ RUSSEL, νά τούς συμπεριλάβωμεν ὅλους εἰς ἕνα μεγάλον ἑρμαφρόδιτον, τόν ἀρρενόθηλυν ὅστις συνδυάζει εἰς τήν φύσιν του ὅλα τά στοιχεῖα τῆς παραγωγῆς καί ὅστις ἐξακολουθεῖ νά ὑποστηρίζῃ τήν ἀπέραντον Δημιουργίαν, ἥτις ἀρχικῶς προῆλθεν ἐκ τῆς θελήσεως του." Καί δυνάμεθα οὕτω νά ἀντιληφθῶμεν τήν πραγματικήν σημασίαν τοῦ ἀποσπάσματος τῆς Γενέσεως (Α΄27): "Καί ἐποίησεν ὁ θεός τόν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρρεν καί θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς

Τήν ἀνωτέρω γνώμην περί τοῦ Χδ- Χί , ἐξ ἀναγραμματισμοῦ τοῦ IX-OX, διετύπωσεν ὁ Αἰγυπτιολόγος GEORGE GRIDDON.(Λάσκαρης 780).-

ΧΡΗΣΜΟΙ.- Αἱ ἀπαντήσεις τάς ὁποίας ἔδιδον τά ἀρχαῖα Μαντεῖα εἰς τάς ἐρωτήσεις τάς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι ὑπέβαλλον πρός τούς θεούς. Οἱ διασημότεροι χρησιμοί ἐδίδοντο ὑπό τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν, μέ τούς ὁποίους ἠσχολήθησαν ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀπό τοῦ Ὁμήρου, μέχρι τοῦ Παυσανίου καί τοῦ Πλουτάρχου. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι εἰς τήν γῆν γενικῶς ἐνυπάρχει μαντική, προφητική δύναμις καί ὅτι τά ὄνειρα ἤρχοντο ἐκ τοῦ βάθους τῆς Γῆς.

Εἰς τούς προμυκηναϊκούς χρόνους, ὑπῆρχε παρά τήν Καστα-λίαν μαντεῖον τῆς Γῆς χθόνιον δίδον χρησμούς δι' ἐγκοιμήσεως κατά τήν ὁποίαν ὁ θεός τοῦ μαντείου ἤρχετο εἰς συνδετευξιν με τά τῶν κοιμωμένων οἱ ὁποῖοι τόν ἠρώτων καί ἐλάμβανον ἀπάντησιν.

Πολλά ἐγράφησαν περί τῶν χρησμῶν ἐκ τῶν ὁποίων πλεῖστοι καί σκοτεινοί ἦσαν καί ἀσαφεῖς, ἑρμηνευόμενοι διαφοροτρόπως.

Ὁ Πλούταρχος δικαιολογεῖ τὸν τρόπον αὐτῶν τῶν χρησμῶν, λέγων ὅτι οὕτω οἱ ἄνθρωποι ἠναγκάζοντο νὰ ὑποβάλουν τὸ νόημα εἰς βαθυτέραν ἔρευναν ὀξύνοντες οὕτω καὶ πρόγοντες τὴν διανόησιν αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἷς χρησμὸς διεφεύδετο διὰ τῆς ἀντιθέτου ἐκβάσεως, οἱ ἱερεῖς παρέκαμπτον τὴν δυσκολίαν ἰσχυριζόμενοι ὅτι ὁ θεὸς τιμωρεῖ τοὺς ἀναξίους καὶ ἀσεβεῖς, δίδων ἀπατηλὰς ἀποκρίσεις.

Διὰ τούς ἄνω λόγους προῆλθον οἱ δίσημοι χρησμοί, διὰ τούς ὁποίους ὁ Ἀπόλλων ἐκλήθη λοξίας, καὶ οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο νὰ ἑρμηνευθοῦν κατὰ δύο ἀντιθέτους τρόπους. Ἦσαν σοφοὶ ἐν τούτοις, ὡς ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων ἐσέβοντο καὶ ἐθαύμαζον τὸ Μαντεῖον.

Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ρωμαῖοι, παρὰ τὴν μεγίστην πεποίθησιν ποὺ εἶχον ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς των δυνάμεως καὶ τῶν ἑαυτῶν των, ἀνέτρεχον εἰς τὴν βοήθειαν τῶν χρησμῶν.

Ὁ Λυκοῦργος, δεχθεὶς νὰ συντάξῃ καὶ δώσῃ νόμους εἰς τὴν Σπάρτην, δὲν ἠθέλησε νὰ ἀρχίσῃ τὸ ἔργον του, προτοῦ συμβουλευτῇ τὸ Μαντεῖον. Μετέβη αὐτοπροσώπως εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τὸν περίφημον ἐκεῖνον χρησμὸν παρὰ τοῦ Ἡροδότου ἀναφερόμενον. Ὁ Θεὸς συνήνεσεν, τὸν ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἡ Σπάρτη διὰ τῶν νόμων του θὰ ἀνεδεικνύετο πασῶν ἀξιολογωτέρα καὶ ἡ Πυθεία τὸν ὠνόμασε θεοφιλῆ καὶ θεὸν μᾶλλον ἢ ἄνθρωπον.

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 78Π. Α.Χατζηαποστόλου, Μαντ. Τέχναι 131.

ΧΡΗΣΤΟΘΗΣ.- Ὁ ὑποψήφιος, κατὰ τὸ Τεκτονικὸν Τυπικὸν τοῦ Α΄ Βαθμοῦ ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ "χρηστοήθης" δηλ. κατὰ πιστὴν μτφρ. τῆς λέξεως νὰ ἔχῃ ἀμέμπτους συνηθείας.

Ἀλλὰ πῶς θὰ κρίνωμεν τὰς συνηθείας τοῦ ὑποψηφίου; Συμφώνως μὲ τὰς ἐπικρατούσας ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀρχάς; Ἐὰν ναί, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἡ βέβηλος ἠθική, δὲν εἶναι ὁμοία εἰς πάσας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς πάσας τὰς χώρας τῆς Γῆς. Ἕκαστος λαὸς δημιουργεῖ ἰδικήν του ἠθικήν, ἀνάλογον πρὸς τὴν νοοτροπίαν καὶ τὸ ἰδεῶδες τῆς εὐδαιμονίας του, διὰ νὰ ὑπενθυμίζῃ δι' αὐτῆς τὰ καθήκοντα ἑκάστου ἀτόμου πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τὸ σύνολον. Τοῦτο δυνάμεθα νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν ὅταν προσέξωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν διαφόρων λαῶν.

Οὕτω εἰς τὴν Σπάρτην ἐθαύμαζον τὴν κλοπήν, ἀρκεῖ νά ἐγίνετο μέ τέχνην καί ἐπιδεξιότητα. Εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ ἀδελφός ἐνυμφεύετο τὴν ἀδελφήν του. Εἰς τούς Ἑβραίους ἐπετρέπετο ὁ γάμος μεταξύ πατρός καί θυγατρός πρός διαιώνισιν τῆς οἰκογενείας. Εἰς τὴν Τύρον καί τὴν Καρχηδόνα αἱ μητέρες ἐθυσίαζον τά τέκνα των εἰς τόν θεόν Μολώχ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Αἴγυπτον, καί τά σύγχρονά των κράτη, ἀνεγνωρίζετο ἡ δουλεία. Εἰς τόν Μεσαίωνα οἱ φεουδάρχαι ἐξεμεταλλεύοντο τὴν ἐργασίαν τῶν ἀκτημόνων ἐργατῶν.

Ἐκ τῆς συντομωτάτης ταύτης ἀπαρριθμήσεως καταφαίνεται ὅτι ἡ κοινωνική ἠθική εἶναι συμβατική. Διά τόν λόγον αὐτόν τά Μυστήρια ἀκολουθοῦν ἰδικήν των ἠθικήν, ἀπορρέουσαν ἐκ τῶν κοσμοθεωριῶν των.

Κατά τὴν ἠθικήν τοῦ Ε.Τ. πάντες οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν ἰδίαν πρόελευσιν, τόν ἴδιον προορισμόν, τά αὐτά δικαιώματα καί τάς αὐτάς ὑποχρεώσεις, ὡς ἀποτελοῦντες μέρη ἀναπόσπαστα τῆς θείας Φύσεως. Ἕνεκα τούτου ἕκαστος ἔχει καθῆκον νά ἀγαπᾷ τούς ἄλλους, καί νά τούς ὑποβοηθῇ προπαντός, ὅπως ἐπιδιώκουν εὐκολώτερον τὴν ψυχικήν καί πνευματικήν των ἐξέλιξιν, τὴν ὁποίαν δύνανται νά ἐπιτύχουν μόνον διά τῆς προσαρμογῆς των εἰς τούς αἰωνίους καί ἀναλοίωτους νόμους τῆς Φύσεως.

Τήν ἠθικήν ταύτην πρέπει νά ἔχουν ὑπ' ὄψει των οἱ Ε.Τ. ὁσάκις πρόκειται νά κρίνουν τάς ἠθικάς ἀρχάς τῶν ὑποφηφίων, διά νά εἶναι δίκαιοι κριταί καί διά νά ἐπιτυγχάνουν ἀσφαλέστερον τὴν ἀπόκτησιν καταλλήλων κρίκων πρός αὔξησιν καί στερέωσιν τῆς τεκτονικῆς των ἁλύσου. Διότι, ὅταν οἱ ὑποφήφιοι, δέν συγκεντρώνουν τά ἠθικά αὐτά προσόντα, δέν εἶναι ἐλεύθεροι πάσης προλήψεως, καί δέν ἔχουν ἐπί πλέον τὴν ἀπαιτουμένην ἔφεσιν πρός ἔρευναν τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς καί θά εὑρεθοῦν ἐνώπιον μεγάλων δυσχερειῶν κατά τὴν ἐξάσκησιν τῶν τεκτονικῶν των καθηκόντων.-

(Χρ. Παπανικολάου, ὁ Σκοτ. Θάλαμος 19.-)

ΧΡΙΣΙΣ.- Ἓν ἔθιμον ἀπ' ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἀσκούμενον ἐν Ἀνατολῇ, ἐκεῖθεν μεταφερθέν εἰς Ἑλλάδα καί Ἰταλίαν, συνιστάμενον εἰς ἐπάλειψιν τοῦ σώματος δι' ἐλαίου ἤ ἄλλων ἀρωματικῶν ἀλοιφῶν. Ἀργότερον ἐχρησιμοποιήθη ἡ Χρῖσις ὑπό τῶν ἱερέων,

ὡς συμβολική διατύπωσις τῆς χειροτονίας. Εἰς τούς Ἰσραηλίτας ἐχρίοντο ὄχι μόνον οἱ ἱερωμένοι (Ἔξοδ. 29 καί Λευίτ. 8) ἀλλά καί οἱ βασιλεῖς κατά τήν ἀνάρρησιν εἰς τό ἄξίωμά των ὡς ὁρατοῦ δείγματος " ὡς κεχρισμένων" καί τῆς ὑπό τοῦ Θεοῦ μεταβιβάσεως ἀνωτέρου πνεύματος.

Ἡ Χρῖσις ἐκτελεῖται ἐπίσης εἰς τόν 10ον βαθμόν τῆς Μεγ. Ἐθν. Στ. τῆς Γερμανίας δηλ. ἐπί τῶν ἱππότων-ταξιαρχῶν μέ τόν ἐρυθρόν σταυρόν. Πρίν ἤ ἡ Χ. τελεσθῆ, ἀναγιγνώσκεται τό ἐδαφ. 7,9... τῆς Ἀποκαλύψεως· ὁ ἀνώτερος Ἀρχιτέκτων λαμβάνει μετά ταῦτα τό δοχεῖον τοῦ χρίσματος ἐκ τοῦ Βωμοῦ καί πλησιάζει δεξιά τοῦ Διδ. Οὗτος βυθίζει τούς δύο προσθίους δακτύλους τῆς δεξιᾶς χειρός εἰς τό δοχεῖον καί χρίει τόν ὀνομασθέντα Ταξιάρχην δι' ἑνός σταυροῦ εἰς τό μέσον τοῦ μετώπου λέγων: " Ἔστω εὐλογημένος ὁ ἐν ὀνόματι Κυρίου Σαβαώθ σημαίνεται". Μετά κρατᾶ τό ξίφος ἐπί τῆς κεφαλῆς τοῦ ὀνομαζομένου καί λέγει: " Ἔσο ὁ νικηφόρος ἀγωνιστής τοῦ Κυρίου, ἐναντίον ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι κακοποιοῦν τό ἱερόν του ὄνομα".-

Ὕστερον τοῦ παραδίδει τόν ἐρυθρόν σταυρόν: " Ἄς εἶναι εὐλογητός ἐκεῖνος ὅστις ἐσημάνθη μέ τό αἷμα τοῦ ἀμνοῦ". Μετά ταῦτα ὁδηγεῖται πρός τόν Ὕπατον Διδ. ὅστις τοῦ λέγει: " Ὁ Κύριος σοῦ πρόσφέρει τό στέμμα τῆς νίκης".

Βιβλιογρ. Miers. R.Guenon, Ἐπισκοπ. 141.

ΧΡΙΣΜΑ .-Τό σύμβολον τοῦ ὁράματος τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου τό ὁποῖον σχηματίζεται ἐκ τῶν δύο ἑλληνικῶν κεφαλαίων γραμμάτων Χ καί Ρ, ἀρχικῶν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ R. GUENON, ὅστις ἀφιέρωσεν ἰδίαν μελέτην ἐπ' αὐτοῦ συμπλησιάζει τό Χρῖσμα μέ πλῆθος ἄλλων συμβόλων ἐν χρήσει εἰς τούς οἰκοδομικούς συναιφερισμούς τοῦ Μεσαίωνος, ὅπου ἀντί τοῦ βρόχου τοῦ Ρ ἀναγράφεται ὁ ἀριθμός 4 καί κάτωθεν αὐτοῦ τό σύμβολον τῆς καρδίας.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Οἰκοδ. καί Τεκτ. Συμβολ. Ι 121. R.Guenon, Le Chrisme et le Coeur dans les Anciennes Marques Corporatives, ἐν Et.Traditionnelles 1951, 6. Idem, Etudes S.La FM et le Compagnonage,T.II σ.50. Seraphim, 57. Διονύσ.' Αρεοπ.281.F r.Schuon, 134.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ.- Εἶναι πλέον ἐξηκριβωμένον ὅτι κατά τούς πρώτους μ. Χ. αἰῶνας, αἱ θρησκευτικαί τελεταί τῆς μόλις διαμορφουμένης τότε νέας θρησκείας εἶχον καθαρῶς μυστηριακόν χαρακτῆρα, εἴτε ἐπηρεασμένα ἀπό τά τότε ὑφιστάμενα μυστήρια καί ἰδίως τά Μιθραϊκά, εἴτε διότι καί αὐτό τοῦτο τό περιεχόμενον της ἐνεῖχε τί τό μυστηριακόν. Καί εἰς αὐτά ἀνήμη τά τελετουργικά τῆς ἐκκλησίας, συναντᾶ τις ἐνδείξεις τοῦ ἀρχικῶς μυστηριακοῦ χαρακτῆρος τοῦ Χριστιανισμοῦ, χωρισμοῦ καί διακρίσεως τῶν πιστῶν εἰς διαφόρους βαθμούς ἐξ ὧν τινες, ὡς οἱ " κατηχούμενοι" δέν ἐγίνοντο δεκτοί ἐντός τοῦ Ναοῦ, ἀλλά παρέμενον ἔξω. Ἀλλά καί μεταξύ τοῦ κλήρου ὑπῆρχον διαιρέσεις βαθμῶν, ὑπομιμνήσκουσαι μυστηριακάς διακρίσεις. Ὁ Μέϊμπομ, ὅστις ἐπ'ἀρκετόν παρέμεινεν εἰς Ἁγ."Ορος μελετῶν τά τῆς ὀργανώσεως τῶν μοναχῶν ἀναφέρει ὅτι ἐκτός τῶν τριῶν συμβολικῶν ἢ φανερῶν βαθμῶν εἰς τούς ὁποίους διαιρροῦνται οἱ μοναχοί, Ρασοφόροι, Σταυροφόροι, Μεγαλόσχημοι ὑπάρχουν καί ἄλλοι 30 μυστικοί βαθμοί τῆς κλίμακος τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου. Σύν τῷ χρόνῳ ὅμως, μέ τήν ἐξάπλωσιν τῆς νέας θρησκείας, αὕτη ἀπώλεσε τόν καθαρῶς μυστηριακόν χαρακτῆρα, ἀπομακρυνθεῖσα τοῦ βασικοῦ προορισμοῦ της.-

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 781.- Leadbeater Ἀρχ. Μυστ.123, 192.-
-Τά 7 χριστιανικά Μυστήρια (Βλ. Μυστήρια).-

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ.- (ἀγγλ. CHRISTIAN SCIENCE). Ἕν εἶδος θρησκείας (ὑπό τινων θεωρουμένη ὡς αἵρεσις), ἱδρυθεῖσα τό 1877 ὑπό τῆς Ἀμερικανίδος MARY Φ Μπαίκερ Ἔντυ (BAKER EDDY) βάσις τῆς ὁποίας εἶναι ἡ Βίβλος καί τό ὑπό τῆς ἱδρυτρίας ἐκπονηθέν ἔργον: SCIENCE AND HEALTH (ἐπιστήμη καί ὑγεία).Τῷ 1866 ἡ Μπαίκερ Ἔντυ ἔπεσεν ἐπί πάγου καί ἐτραυματίσθη σοβαρῶς. Ἔλαβε τήν Βίβλον ἀνά χεῖρας καί ἀνέγνωσε Ματθ. 9,2 κατόπιν τοῦ ὁποίου ἠδυνήθη καί πάλιν νά περιπατήσῃ.

Κατόπιν τούτου ἤρχισε νά διαλογίζεται πῶς εἶναι δυνατόν, βοηθείᾳ ρητῶν ἐκ τῆς Βίβλου νά προκαλοῦνται θεραπεῖαι. Τῷ 1867 ἐξέθεσε τάς ἀπόψεις της ἐνώπιον ἰδιωτικῶν κύκλων. Τῷ 1875 ἐξέδωσε ,"κατόπιν θείας ἀποκαλύψεως", τό ὡς ἄνω ἔργον της καί τῷ 1877 ἵδρυσε μίαν χριστιανικήν - ἐπιστημονικήν ἕνωσιν καί τήν "Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τοῦ Ἐπιστήμονος", τήν μητρικήν ἐκκλη

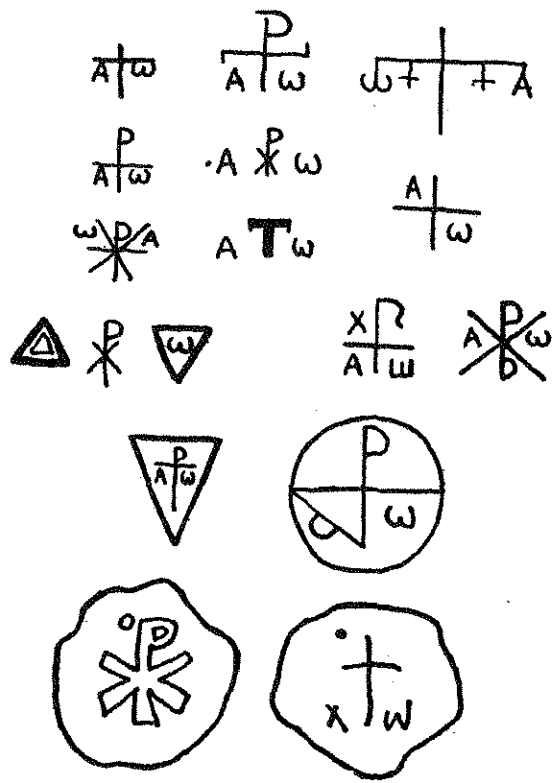

Διάφοροι ἀπεικονίσεις τοῦ χριςματος

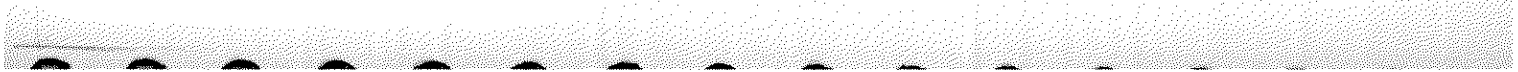

σίαν εἰς Βοστῶνην. Τῷ 1881 προεχειρίσθη μόνη της εἰς πάστο-
ρα.

Εἰς τοὺς κύκλους τῶν πιστῶν ἀπορρίπτονται γενικῶς τά φάρμακα: " Πρέπει νά ἀπορρίψωμεν τά φάρμακα καί νά ἀποδε-χθῶμεν τήν Ὀντολογίαν δηλ. τήν διδασκαλίαν τοῦ ὀρθῶς νο-ουμένου "Ὄντος" ἤ " διά τήν θείαν ἀντίληψιν τά φάρμακα εἶ-ναι τόσον ὀλίγον ἀναγκαῖα ὅσον καί διά τήν ἀπαλλαγήν μας ἀπό τά ἁμαρτήματα" καί " τό ἰατρικόν ἐπάγγελμα ἐπήγασεν ἀ-πό τήν εἰδωλολατρείαν τῶν ἐθνικῶν ἱερέων".-

Κατά τήν θείαν λειτουργίαν ἀντικαθίσταται τό κήρυγμα δι' ἀναγνώσεως ἀποσπασμάτων ἐκ τοῦ ἔργου τῆς MR EDDY. Εἰς τήν θέσιν τῶν εὐχῶν προτιμᾶται ἡ γενική σιγή. Τό Πάτερ ἡ-μῶν ἔχει ἀποξενωθῆ τοῦ χριστιανικοῦ περιεχομένου. Παρά ταῦ-τα ἡ συνώθησις ἀσθενῶν εἶναι μεγάλη. Σαφῶς χριστιανικά στοι χεῖα δέν ἀπαντῶνται. Αἱ παρατηρηθεῖσαι ἴάσεις ὀφείλουν νά ἀποδοθοῦν εἰς τήν δύναμιν τῆς θελήσεως, ὅπως κάθε βουδδι-στής, Ἰουδαῖος, Ἰνδός ἤ ὑλιστής δύναται διά τῆς ἰδίας του θελήσεως νά ἰαθῆ. Τό ὅλον σύστημα δύναται νά θεωρηθῆ ὡς ἕν εἶδος δυτικῆς Γιόγκα.

Ὁ Στέφαν Τσβάϊγκ ἀφιέρωσεν ὁλόκληρον βιβλίον εἰς τήν Χριστιανικήν Ἐπιστήμην ὅπου μεταξύ ἄλλων λέγει: " Ἡ Χ.Ε. εἶναι προσιτή εἰς ὅλους, δέν ἀπαιτεῖ οὔτε παιδείαν, οὔτε οἱανδήποτε προσωπικήν ὡριμότητα: χάρις εἰς τήν χονδροειδῆ της διαμόρφωσιν, προορίζεται εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δι' εὐρείας μά-ζας, εἶναι μία φιλοσοφία δι' ὅλους". Ὅπως ἀπεδείχθη πολλοί ὑποδηματοποιοί, ἀντιπρόσωποι καί ἐπαγγελματίαι ἐξέμαθον τελείως τήν χριστιανικήν θεραπευτικήν διά τῶν προδιαγεγραμ-μένων 10 μαθημάτων, ὀλιγωτέρων πάντως ἀπό ὅσα θά ἐχρειάζον-το εἰς ἕνα εὐσυνείδητον θεραπευτήν κάλλων, κατασκευαστήν κα-λάθων ἤ βοηθόν κουρείου. Εἰς Γερμανίαν ἡ Χ.Ε. εἰσήχθη τό 1891.-

Βιβλιογρ. H.Miers, Lexikon des Geheimwissens.
- Stefan Zweig, Die Heilung durch den Geist, Λειφ. 1932
- Hans Dieter Reimer, Metaphysisches Heilen, Στούτγ. 1966
- G.W.L.Day, Die Wasser zu Damaskus
- G.Wasserzug, Was sagt die Bibel zur Krankenheilung, 1958

-Caillet, Doctrine de l'Unite 106
Leadbeater, Echapees 206. "Voile d'Isis" 1927, 791.
-Eraden 407. Löhr 70. Max Dessoir, 404.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ.- Ἂν καί ὁ Ε.Τ. ἐν γένει ἀκολουθεῖ τήν λεγομένην " ἀνθρωπιστικήν" ἀρχήν (HUMANITAIRE) δηλ. χωρίς διάκρισιν εἰς τάς διαφοράς τῶν ἀνθρώπων, ἐνδιαφερόμενος διά τήν ἠθικήν κυρίως τελειοποίησιν τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπου φυσικά ἀποκλείονται θρησκευτικαί καί ἄλλαι πεποιθήσεις, ὁ Σουηδικός Ε.Τ. καί ἡ ἀπ'αὐτοῦ ἐξαρτωμένη Μεγ. Ἐθν. Στ. τῆς Γερμανίας (G.L.L.) θέτουν ὡς ἐπίκεντρον τῶν ἐργασιῶν των τόν Χριστιανισμόν. Ἐνῶ, ἐν τούτοις ὑπό τόν ὅρον Χριστιανισμός νοεῖται ἡ πίστις εἰς τήν Ἀπολύτρωσιν διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τήν G.L.L. ὁ Χριστιανισμός μελετᾶται ὡς ἓν συμβολικόν κατασκεύασμα μέ πολυπλόκους συλλογισμούς, ἔστω καί ἂν μόνον χριστιανοί γίγνωνται δεκτοί, ἀποκλειομένων τῶν Ἑβραίων, Μωαμεθανῶν κ.ἄ. Ἐξ ἀντιθέτου ὡρισμέναι τελετουργίαι ἐφαρμοζόμεναι ὑπό τῆς G.L.L. ,ὅπως π.χ. ἡ μῖξις Ϙ αἵματος τοῦ ΙΧσυ βαθμοῦ, εἶναι σαφῶς ἀντιχριστιανικαί. Ἀπό τῆς ἄλλης πλευρᾶς ἐμφανίζονται χριστιανικαί διδασκαλίαι εἰς τά τυπικά ἄλλων Μεγ.Στοῶν, ὅπως εἰς τόν Μετερρυθμισμένον Τύπον (RECTIFIE) τῆς Ἑλβετίας, εἰς τήν Μεγ. Στ. τῆς Γερμανίας" τῶν τριῶν σφαιρῶν" καί εἰς τούς ἀνωτέρους βαθμούς τῆς Γερμαν. Μεγ. Στ., τοῦ Ἀνθρωπίνου δικαίου.-

Βιβλιογρ.Miers, Frier John Böttner, Zersplitterung & Einigung, Ἀμβοῦργον 1962
-Alec Mellor, Die Unbekannte Grundurkunde der Christlichen FM, Uetersen 1968
-Graf Von Wartensleben, Historische Belehrungen fur den Meistergrad, Bepol. 1871.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ.- Πολλαί μελέται εἶδον μέχρι σήμερον τό φῶς τῆς δημοσιότητος ἐπί τοῦ θέματος τοῦ Χριστιανισμοῦ καί ἰδιαιτέρως ἐπί τοῦ ἐσωτερικοῦ Χ. Εἶναι φυσικόν νά ἐνδιαφέρῃ τούς ἀνθρώπους τῆς Δύσεως ἡ βαθυτέρα πλευρά, ἡ κεκρυμμένη ἔννοια τῶν συμβόλων τῆς θρησκείας εἰς ἣν ὑπάγονται καί πιστεύουν.

Ὑπάρχουν τῷ ὄντι πολλοί, καί εἶναι οἱ περισσότεροι κατά

τήν ἐποχήν μας, οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται νά βλέπουν εἰς τήν θρησκείαν ἐν ἁπλοῦν κοινωνικόν γεγονός, συμβάλλον διά τῆς πειθοῦς καί τοῦ παραδείγματος εἰς τήν διατήρησιν ἐν μιᾷ περιοχῇ τῆς Γῆς, τῆς εὐνομίας, τῆς ἠθικῆς τάξεως καί τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Τό στενόν τοῦτο πλαίσιον ἀναγνωρίζουν εἰς τήν θρησκείαν ὅλοι οἱ Διαμαρτυρόμενοι, ἀλλά καί πλεῖστοι τῶν καθολικῶν καί ὀρθοδόξων οἱ ὁποῖοι ἑρμηνεύουν τά ἱερά κείμενα μᾶλλον ἱστορικῶς, φιλολογικῶς καί φιλοσοφικῶς καί ὡς κύριον ἔργον των θέτουν τήν φιλανθρωπίαν, τάς ἠθικάς παραινέσεις καί τήν ἄσκησιν τῆς Ἀγάπης.

Ὑπάρχουν ὅμως καί ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐνώπιον τῶν χριστιανικῶν Μυστηρίων τῶν τελουμένων κατά τάς τελετουργίας, κατα λαμβάνονται ὑπό δέους, διαισθάνονται ὅτι κάτι τό σοβαρώτερον συντελεῖται, ὅτι τά ἱερά κείμενα δέν εἶναι ἁπλῶς ἱστορικά κειμήλια, ἀλλ' ὅτι ὑπό τό ἐξωτερικόν γράμμα ὑποκρύπτονται ἔννοιαι, βαθύταται, συμβολικαί ἐκφράσεις ἐνέχουσαι δυναμικότητα καί ζωτικότητα, συντελοῦσαν εἰς τήν πνευματικήν ἐξύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου καί ἀποκατάστασιν αὐτοῦ εἰς τήν τάξιν τοῦ ἁγνοῦ πνεύματος. Λι' ἀλληγορίαι τῶν Εὐαγγελίων καί τῆς Ἀποκαλύψεως, ἡ συμβολική τῶν ὕμνων τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίας, ὁ συμβολισμός τῆς θείας λειτουργίας καί τῶν ἑπτά μυστηρίων, δέν θά εἶχον λόγον ὑπάρξεως ἐάν ἐπρόκειτο ἁπλῶς περί διαπλάσεως ἀτόμων ἠθικῶν καί καλοπροαιρέτων.

Εἶναι τοῦτο τό ἕτερον σκέλος μιᾶς παραδοσιακῆς θρησκείας, ἡ πλευρά τῆς Σοφίας, τό περιεχόμενον τῆς δογματικῆς διδασκαλίας, ἡ ἐνόρασις τῆς Ἀληθείας, ἡ ὁποία μόνον διά συμβόλων μεταλαμπαδεύεται κατόπιν ἀτομικῆς ἐργασίας ἐπί τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ μας καί βοηθείᾳ διαλογισμοῦ ἐπί τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Τό νά θέλωμεν νά περιορίσωμεν τόν Χριστιανισμόν, ὅπως καί κάθε ἄλλην παραδοσιακήν θρησκείαν εἰς μόνον τό γράμμα, εἶναι ὡς νά στεροῦμεν αὐτήν ἀπό τοῦ ζωτικοῦ πνεύματος, καί ἀπό ὅλην τήν δυναμικότητα της πρός ἀνάτασιν τοῦ ἀτόμου, εἶναι ὡς νά ἀποξενώνωμεν αὐτήν ἀπό τήν Παράδοσιν καί νά τήν ἀφήνωμεν κατά γῆς ὡς ἔν ἄψυχον πτῶμα. Ὁ Χριστιανισμός εἶναι διά τόν θέλοντα νά διαλογισθῇ πλούσιος εἰς ἀποκαλύψεις

καί ἐνέχει σπέρματα νοητικά τά ὁποῖα καταλλήλως καλλιεργούμενα προκαλοῦν ἐν ἡμῖν τήν βλάστησιν τῶν καρπῶν τοῦ δένδρου τῆς Γνώσεως. Οἱ ὀφθαλμοί τοῦ νεοφύτου ἀνοίγονται καί τότε μόλις ἀντιλαμβάνεται τό ἔρεβος εἰς ὅ πρότερον εὑρίσκετο, καί εὐλογεῖ τόν Θεόν διά τά δῶρα τοῦ Ἁγ.Πνεύματος τά ὁποῖα τοῦ ἐπεδαψιλεύθησαν.

Μέσα εἰς τήν γενικήν σύγχυσιν τοῦ αἰῶνος μας, ἡ πνευματικότης τήν ὁποίαν ἐγκλείουν τά σύμβολα τῆς Θρησκείας, εἶναι ἡ μόνη σανίς σωτηρίας καί λυτρώσεως. Διά νά ἐπιτευχθῆ ὅμως ὁ σκοπός οὗτος, ἀπαιτεῖται ἔντονος ἐπίδοσις· δέν ἀρκεῖ μόνον ἡ μελέτη καί ἡ ἀποστήθισις τῶν παραδοθέντων κειμένων. Χρειάζεται νοητική ἐργασία πρός κατανόησιν τοῦ βαθέος συμβολισμοῦ τῶν ἀποκαλυπτομένων, συσχέτισις πρός τάς ἄλλας θρησκείας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὅλαι ἀπαύγασμα τοῦ ἰδίου Θείου Λόγου, ἐκείνου δι' οὗ τά πάντα ἐγένετο καί τοῦ Ἁγ.Πνεύματος τοῦ λαλήσαντος διά τῶν προφητῶν.

Πράγματι, διά νά ἑρμηνευθῆ μία θρησκεία ἀπό τῆς ἐσωτερικῆς της πλευρᾶς, δέν ἀπαιτεῖται ὁ ὄγκος τῶν θεολογικῶν γνώσεων πού διδάσκονται εἰς τό Παν/μιον. Χρειάζεται ἡ ἰδιαιτέρα ἐκείνη προδιάθεσις καί καταλληλότης, καί ἀφ' ἑτέρου ἡ εἰδική κατάρτισις ἐπί τοῦ συμβολισμοῦ καί τῆς μυσταγωγίας καθ' ὅλου, ὥστε αἱ ἑρμηνεῖαι πού θά δοθοῦν νά μή εἶναι ἑτερόδοξοι ἀπό πλευρᾶς παραδόσεως καί συγχρόνως νά μή διίστανται τοῦ Ἐσωτερισμοῦ τῶν ἄλλων Θρησκειῶν, αἱ ὁποῖαι διδάσκουν ἀληθῶς τάς ἰδίας ἐσωτερικάς ἰδέας. Ἐφ' ὅσον ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός-Λόγος, γεννηθείς πρό πάντων τῶν αἰώνων καί δι' οὗ τά πάντα ἐγένετο, εἶναι νόμιμον νά δεχθῶμεν ὅτι αἱ διάφοροι παραδοσιακαί ἀποκαλύψεις, τάς ὁποίας ὀνομάζομεν κοινῶς θρησκείας, εἶναι ἔργον τοῦ ἰδίου Λόγου καί ἑπομένως ὅλαι κατά βάθος τήν ἰδίαν διδασκαλίαν προσβεύουν. Λί διαπιστούμεναι ὑπό τῶν ἱστορικῶν τῶν θρησκειῶν διαφοραί, εἶναι ὅλως ἐξωτερικαί καί εἶναι προϊόν τῆς διαφορᾶς μεταξύ τόπου καί χρόνου. Ἡ ἐνιαία ὅμως Ἀλήθεια ὅπως ἡ θεία Ἀποκάλυψις, περιέχεται ὡς πολύτιμος λίθος εἰς τό ἐσώτερον τμῆμα κάθε θρησκείας, εἰς τόν προηγμένον δέ νοῦν ἐναπόκειται ἡ ἀνακάλυψις αὐτοῦ.

+Τό πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ.- Ἔχει ἐπανειλημμένως λεχθῆ

ὅτι ὁ Χριστιανισμός ἀντιπροσωπεύει μίαν ὁδόν Θείας Χάριτος καί Ἀγάπης, τοῦτο δέ πράγματι ἀντιστοιχεῖ πρός τά χαρακτηριστικώτερα καί τά πλέον ἐμφανῆ διακριτικά τῆς παραδοσιακῆς ταύτης μορφῆς, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ὡς ἐδραιωμένη ἐπί τῶν τριῶν θεολογικῶν ἀρετῶν τῆς Πίστεως, τῆς Ἐλπίδος καί τῆς Ἀγάπης.

Ἄν καί αἱ βεβαιώσεις τοῦ εἴδους τούτου δέν στεροῦνται ἀληθείας, παρετηρήσαμεν ἐν τούτοις ὅτι μερικοί μελέτηταί τῶν παραδοσιακῶν διδασκαλιῶν, σπεύδοντες ἴσως ὑπέρ τό δέον, καταλήγουν νά ἀχθοῦν εἰς τό συμπέρασμα ὅτι ἡ γνωστική πλευρά δέν εἶχεν οὐδεμίαν θέσιν ἐν τῷ Χριστιανισμῷ. Ἐπειδή δέ ἐπανειλημμένως ἐτονίσθη ὅτι μόνη ἡ Γνῶσις δύναται νά ἀγάγῃ εἰς τήν Λύτρωσιν καί ὅτι, ἐν τελικῇ ἀναλύσει, αἱ δύο αὐταί πραγματικότητες συγχέονται καί ταυτίζονται, δέν ἐχρειάζετο παρά ἕν βῆμα διά νά καταλήξουν ὁρισμένοι νά ὑποθέσουν ὅτι ὁ Χριστιανισμός ἦτο ἐκ βάθρων μία ἀτελής καί μή ὁλοκληρωμένη Παράδοσις. Ἐν τούτοις ὁ RENE GUENON, ὁ ὁποῖος δέν παρέλειψεν οὐδεμίαν εὐκαιρίαν διά νά ἐπικρίνῃ τήν συναισθηματολογίαν τῶν Δυτικῶν, οὐχ ἧττον ἐβεβαίωσε κατά τόν κατηγορηματικώτερον τρόπον τήν τελείαν ὀρθοδοξίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, θεωρουμένου καθ' ἑαυτόν καί ἐν σχέσει πρός τήν πρωταρχικήν Παράδοσιν (βλ. Βασιλέα τοῦ Κόσμου, κεφ. IV εἰς Βιβλιοθ. Σφιγγός) πρᾶγμα πού ἀποκλείει τήν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ Χριστιανισμός ὡς τοιοῦτος, δέν εἶναι εἰς θέσιν νά ἀγάγῃ μέχρι τοῦ τέρματος τῆς πνευματικῆς πραγματώσεως καί ὅτι στερεῖται ὁδοῦ Γνώσεως. Ἄλλως τε "μόνον διά τῆς Γνιάνα (Γνώσεως) εἶναι δυνατόν νά ἀχθῇ τις εἰς τόν τελικόν σκοπόν, ἐνῶ ἡ Μπάκτι (λατρεία) καί ἡ Κάρμα (δράσις) ἔχουν μᾶλλον προπαρασκευαστικόν σκοπόν, αἱ δέ ἀντίστοιχοι ὁδοί, ὁδηγοῦν μόνον μέχρις ἑνός σημείου". (R.GUENON, Αἱ τρεῖς ὁδοί καί αἱ μυητικαί μορφαί, ἐν " ETUDES TRADITIONNELLES, Ἰούνιος 1950).-

Συνεπῶς πρόκειται περί τῆς Γνώσεως τήν ὁποίαν ὁ Χριστός ὑπόσχεται εἰς ἐκείνους "πού θά πιστεύσουν εἰς τόν λόγον του" καί θά καταστοῦν " ἀληθεῖς μαθηταί του" καί χάρις εἰς αὐτήν "θέλουν γνωρίσει τήν Ἀλήθειαν" ἡ δέ Ἀλήθεια αὐτη" θέλει ἐλευθερώσει αὐτούς" (Ἰωάν. η'32) ἤτοι αὐτή

εἶναι πού θά τούς ὁδηγήσῃ μέχρι τῆς τελικῆς Ἀπολυτρώσεως.

Τά ὄντα αὐτά τά ὁποῖα θά μεθέξουν τῆς Γνώσεως ταύτης τῆς Ἀληθείας καί τῆς Λυτρώσεως, ἅτινα εἶναι " ἀληθεῖς μαθηταί τοῦ Χριστοῦ" εἶναι προφανῶς ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἐγεννήθησαν "ὄχι ἐξ αἵματος, οὔτε διά τῆς θελήσεως τῆς σαρκός, οὔτε τῇ βουλήσει τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ'ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν" (Ἰωάν. α'13) τ.ἔ. ἐκεῖνοι οἵτινες ἐγεννήθησαν (ἐκ δευτέρου) τῇ " ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγ.Πνεύματος" ἤτοι διά τῆς μεταβιβάσεως τῆς πνευματικῆς ἐπιρείας τοῦ Παρακλήτου, κατά τήν τελετήν τῆς μυήσεως ἐντός τῆς Παρθένου Ἐκείνης Οὐσίας, ὅπως εἶναι μία καθαρθεῖσα ἀτομικότης. Τά ὄντα πρός ἃ ἀπευθύνεται ἡ ὑπόσχεσις αὕτη, εἶναι ἐκεῖνα διά τά ὁποῖα ἐγράφη: " λέγω ὑμῖν θεοί ἐστέ (Ἰωάν.ι' 34) καί τά ὁποῖα φαγόντα συγχρόνως τόσον τόν καρπόν ἐκ τοῦ δένδρου τῆς Γνώσεως, ὅσον καί τοῦ τῆς Ζωῆς, ἐπαληθεύουν τό ρηθέν ὑπό τοῦ Ἰεχωβᾶ : " ἰδού ὁ ἄνθρωπος ὅτι ἐγένετο ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν" (Γέν. γ'22) ἐπαναλαμβάνοντος τάς λέξεις τοῦ ἀρχαίου ὄφεως. Εἶναι τά ὄντα ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἀκολουθοῦν τόν Χριστόν ἐπί τοῦ ὄρους Οαβώρ, εἶτα ἐπί τοῦ ὄρους τοῦ Κρανίου, ἐκεῖ ὅπου, κατά τήν ἀπαράμιλλον ἔκφρασιν τοῦ Μάιστερ "Εκκαρτ " ὁ Θεός ὁ ἴδιος ἀποδίδει τό πνεῦμα...".

Τό Ἁγ.Πνεῦμα εὑρηται εἰς ἰδιάζουσαν σχέσιν μέ τήν μυητικήν ὄψιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦτο δέ συνάγεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐκ τῶν 7 χαρισμάτων τῶν ἀποδιδομένων εἰς τό Ἁγ. Πνεῦμα, τά 4 εἶναι σαφῶς νοητικά χαρίσματα: σοφίας, νοήσεως, ἐπιστήμης καί παραμυθίας. Παρατηροῦμεν εἰς τήν ἀπαρίθμησιν ταύτην, ὅτι, ἐάν τά δῶρα τῆς σοφίας καί τῆς νοήσεως, δέον νά ἀναχθοῦν ἄνευ ἀμφιβολίας εἰς τήν περιοχήν τῆς μεταφυσικῆς ἤ καθαρᾶς Γνώσεως, ἐκεῖνα τῆς ἐπιστήμης καί παραμυθίας, δέον νά ἀποδοθοῦν εἰς τήν περιοχήν τῶν κοσμολογικῶν γνώσεων, δηλ. εἰς τάς διαφόρους ὄψεις τῆς γνώσεως τοῦ Κόσμου καί τοῦ Ἀνθρώπου . (JEAN REYOR, Παρατηρήσεις τινες ἐπί τοῦ Χριστιανικοῦ Ἐσωτερισμοῦ, ἐν " ΣΦΙΓΞ" 1965, σ.245, περιληφθέν εἰς τόν τόμον "Μελέται ἐπί τοῦ Χριστιανικοῦ Ἐσωτερισμοῦ " Β.Σφ.)

Ὁ δέ Σαίν Μαρτέν ((Ὑποβρύγημα Ἀνθρώπου-Πνεύματος σ. 219) ἐπιλαμβανόμενος στενώτερον τό θέμα τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ, γράφει: " Παρά τήν λαμπράν ἐντύπωσιν τήν ὁποί-

αν τά ἔργα τῶν συγχρόνων, προκαλοῦν, δέν βλέπω εἰς αὐτά τήν οὐσιαστικήν τροφήν τῆς ὁποίας ὁ νοῦς μας ἔχει ἀνάγκην, δηλ. τό πραγματικόν πνεῦμα τοῦ Χ. ἐνῶ βλέπω εἰς αὐτά τό πνεῦμα τοῦ καθολικισμοῦ, Ὁ πραγματικός Χ. εἶναι ὄχι μόνον προγενέστερος τοῦ καθολικισμοῦ, ἀλλά καί αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος Χριστιανισμός· ἡ λέξις "χριστιανός" οὐδέ μίαν φοράν ἀναφέρεται εἰς τό Εὐαγγέλιον, ἀλλά ἐκτίθεται τό πνεῦμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

"Ἀπό τῆς ἀπόψεως ταύτης, διά νά εὑρίσκεται κανείς ἐντός τοῦ πνεύματος τοῦ Χ., πρέπει νά ἔχῃ ἑνωθῇ μέ τό Πνεῦμα τοῦ Κυρίου καί νά ἔχῃ ἐπιτύχῃ τήν τελείαν συμμαχίαν μετ' αὐτοῦ. Συνεπῶς τό πραγματικόν Πνεῦμα τοῦ Χ. θά εἶναι ὀλιγώτερον μία θρησκεία καί περισσότερον τό τέρμα καί ὁ τόπος ἀναπαύσεως ὅλων τῶν θρησκειῶν καί ὅλων ἐκείνων τῶν ὁδῶν ἀγωγῆς, διά τῶν ὁποίων ἡ πίστις τῶν ἀνθρώπων καί ἡ ἀνάγκη νά καθαίρωνται ἀπό τούς ρύπους, ἀναγκάζουν αὐτούς νά βαδίζουν συνεχῶς.

"Ἐπίσης εἶναι ἀξιοπαρατήρητον ὅτι καί εἰς 4 Εὐαγγέλια, ἡ λέξις "θρησκεία" οὔτε μίαν φοράν ἀπαντᾶται· καί ὅτι εἰς τά κείμενα τῶν Ἀποστόλων, γίνεται μνεία περί αὐτῆς μόνον τετράκις. Τήν μίαν φοράν εἰς τάς Πράξεις (26,5) ὅπου ὁ συγγραφεύς ὁμιλεῖ ἁπλῶς περί τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας. Τήν δευτέραν εἰς τούς Κολοσσαεῖς (2,18) ὅπου ὁ συγγραφεύς περιορίζεται νά καταδικάσῃ τήν λατρείαν ἤ θρησκείαν τῶν ἀγγέλων. Τήν δέ 3ην καί 4ην φοράν εἰς τήν ἐπιστολήν τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου, λέγοντος ἐπί λέξει: (1,26-27): " Ἐάν τις ἐξ ὑμῶν νομίζῃ ὅτι εἶναι θρῆσκος καί δέν χαλιναγωγεῖ τήν γλῶσσαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπατᾶ τήν καρδίαν αὐτοῦ, τούτου ἡ θρησκεία εἶναι ματαία". Καί δεύτερον: "Θρησκεία καθαρά καί ἀμίαντος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί Πατρός εἶναι αὕτη: νά ἐπισκέπτεται τούς ὀρφανούς καί τάς χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν καί νά φυλάττῃ ἑαυτόν ἀμόλυντον ἀπό τοῦ κόσμου". Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ὁ Χ. τείνει περισσότερον πρός τήν ἀποθέωσιν ἤτοι πρός τόν τόπον τῆς ἡρεμίας, ἀντί νά ἐπενδύεται μέ τά χρώματα τά ὁποῖα ἐσυνηθίσαμεν νά ἀποκαλῶμεν θρησκείαν".

Καί παραθέτει ἐν συνεχείᾳ τάς διαφοράς μεταξύ Χριστιανισμοῦ καί καθολικισμοῦ.

- Ἡ οὐσία τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ RUDOLF STEINER, λέγει τά ἑξῆς ἀξιοπρόσεκτα. "Ἡ Γνῶσις καί ὁ Μυστικισμός τοῦ Χ. ἀναπαριστοῦν τήν προσπάθειαν προσπελάσεως κατά τινα τρόπον τοῦ Ἀπροσπελάστου Θεοῦ. Ἐκ τοῦ σημείου τούτου ἦτο μοιραῖον νά δημιουργηθῇ κάποια σύγκρουσις. Εἰς τήν πραγματικότητα δέν δυνάμεθα νά φθάσωμεν παρά μόνον τόν Θεόν μας. Ὁ Θεός ὅμως οὗτος εἶναι κράμα Θείου καί ἀνθρώπινου, ἔν Θεῖον ἀχθέν εἰς τινα βαθμίδα ἐξελίξεως. Ὁ Θεός ὅμως τοῦ Χ. εἶναι ἀπροσπέλαστος, ἀναλοίωτος καί τέλειος. Τόν Θεόν ἑπομένως αὐτόν δέν δυνάμεθα νά φ[illegible]σωμεν. Ἐκεῖθεν ἐδημιουργήθη τό χάσμα μεταξύ ἐκείνου τό ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἠδύνατο νά ἀνακαλύψῃ μέσα στήν ψυχή του, καί ἐκείνου τό ὁποῖον ὁ Χ. χαρακτηρίζει ὡς Θεόν. Εἶναι ἡ ἄβυσσος ἡ δημιουργηθεῖσα μεταξύ πίστεως καί γνώσεως, μεταξύ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καί ἐπιστήμης.

"Διά τόν μύστην τό χάσμα αὐτό δέν εἶναι δυνατόν νά ὑφίσταται. Διότι γνωρίζει ὅτι τόν Θεόν δυνάμεθα νά πλησιάσωμεν κατά βαθμίδας, γνωρίζει, ὅμως ἀκόμη διατί δέν δυνάμεθα νά τόν γνωρίσωμεν ἄλλως. Γνωρίζει ὅτι ἡ βαθμιαία κατάκτησις τοῦ Θείου, δέν διαφέρει τῆς κατακτήσεως τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, τοῦ Θείου, τοῦ δρῶντος ἐν τῷ Σύμπαντι. Ὁ μύστης δέν ἀποβλέπει εἰς τό νά γνωρίσῃ τόν τέλειον Θεόν, ἀλλά θέλει νά ἀποκτήσῃ ἐμπειρίαν τῆς Θείας ζωῆς. Θέλει νά θεοποιηθῇ ἐν ἑαυτῷ, δέν ἀποβλέπει εἰς τήν κατάκτησιν ἑνός ἐξωτερικοῦ Θεοῦ." (MYSTERE CHRETIEN ET MYSTERES ANTIQUES, PARIS 1920, σ.235)

- Χριστιανισμός καί μύησις. Τέλος ὁ RENE GUENON, ἐπιλαμβανόμενος τοῦ ἀνωτέρω θέματος, τονίζει κατά πρῶτον λόγον ὅτι σχεδόν ἀδιαπέραστος ὁμίχλη περιβάλλει τήν γένεσιν καί τούς πρώτους χρόνους τοῦ Χ., σκοτεινότης ἡ ὁποία, ἐάν καλῶς ἀναλογισθῇ τις, φαίνεται νά μή εἶναι ἐντελῶς τυχαία καί νά εἶναι μᾶλλον ἠθελημένη.

Παρά τάς δυσκολίας πού γεννῶνται ὑπό τάς προϋποθέσεις ταύτας, ὑπάρχει τοὐλάχιστον ἓν σημεῖον διά τό ὁποῖον οὐδεμία ἀμφιβολία χωρεῖ κάί τό ὁποῖον ἄλλως τε οὐδείς ἀμφισβητεῖ: ὅτι πολύ πρίν διαμορφωθῇ ἡ θρησκεία, ἤ ἡ ἐξωτερική παράδοσις τήν ὁποίαν σήμερον γνωρίζομεν ὡς Χ., ἐν ἀρχῇ οὗτος διέθετε, τόσον διά τῶν τύπων του, ὅσον καί διά τῆς διδασκαλίας του,

χαρακτῆρα οὐσιωδῶς ἐσωτερικόν καί συνεπῶς μυητικόν. Διά τοῦτο θά πρέπει ἡ χριστιανική Ἐκκλησία κατά τούς πρώτους χρόνους, νά εἶχε συντάξει μίαν κλειστήν καί περιωρισμένην ὀργάνωσιν, εἰς ἣν δέν ἠδύναντο νά εἰσέλθουν ὅλοι ἀδιακρίτως, ἀλλά μόνον ἐκεῖνοι πού ἐπεδείκνυον τάς ἀναγκαίας προδιαθέσεις διά νά δεχθοῦν ἐπαξίως τήν μύησιν ὑπό τήν μορφήν πού θά ἠδυνάμεθα νά ἀποκαλέσωμεν "χριστιανικήν".

Καί συνεχίζει ὁ συγγραφεύς νά ἀναπτύσσῃ τό θέμα του, κυρίως ἐξ ἐπόψεως τῶν προταρχικῶν τύπων καί τῆς σημασίας τῶν "μυστηρίων" (SACREMENTS), κατά τήν ἐποχήν ἐκείνην, τήν ὁποίαν ἤκιστα ἡμεῖς οἱ σημερινοί ἄνθρωποι δυνάμεθα νά ἐννοήσωμεν ἀφοῦ ἡ ὁλη μας στάσις εἶναι ἐντελῶς ἐξωτερική καί διακείμεθα ἐχθρικῶς πρός πᾶν τό ἐσωτερικόν.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Guenon,Reyor κ.ἄ. Χριστιανικός Ἐσωτερισμός, Ἀθῆναι, 1967,Βιβλ.Σφιγγός
-Σαΐν Μαρτέν, Τό Ὑποβρύγημα τοῦ Ἀνθρ.Πνεύματος,Ἀθ.1957
-A.Besant, Christianisme Esoterique,Paris 1922
-R.Steiner, Das Christentum als Mystische Tatsache
-Dr.Franz Hartmann, Jehoshua,Der Prophet von Nazareth.
-Yves Millet, Chretienté et Empire, ἐν "Et.Trad".1952,No 351
- " " ,Considerations Sur l'Expansion Territoriale Du Christianisme,ἐν"Et.Trad."1959,No 354, 360
-Jean Reyor,Esoterisme et Exoterisme Chretiens, ἐν " Et.Traditonnelles, 1952,134, 200 " " , 1953, 312.
-J.M.Ragon, La Messe et ses Mysteres.
-A.Franck, La Kabbale, 249.
- Ἡλιάδη, Μυστικός κύκλος 69. "Πυθαγόρας" 1928,21.
-Boulanger, Orphee 164. H.Burville, Sc.Secrete 347.
-A.Besant,Πρός τήν μύησιν,Ἀθῆναι σ.78
-Fr.Schuon,Ἑνότης τῶν θρησκειῶν 149.
- " " ,Sentiers 131.Revel, Vers la Fratemite des Religions,175.S.E.153,155
-Delpech, Hist.Pop.Des Religions, σ.175 S.E.153, 555
-Rahner, Mystere Chretien 16.Ν.Λούβαρι, Μετ.2 Κόσμων, 303.
-Glasenapp ,Ἱστορ.Θρησκειῶν,Ἀθῆναι 429,436,443,576.
-Picon,Πανόραμα, Ἀθῆναι I 580,520,

-Metropolite Seraphim, 18-78, 79-120, 121-137, 138-228

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ. Γενικῶς ὁ ὀπαδός ἢ ὁ συμφωνῶν πρός τόν Χριστιανισμόν. Ἐν τούτοις ὑπό τήν στενωτέραν ἔννοιαν ἐκεῖνος πού πιστεύει εἰς τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του διά τοῦ Ἰησοῦ, ἢ, κατά τόν Ἰάκ.Μπαλμε "ἁπλῶς τό ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ δέν κάμνει τόν ἄνθρωπον μακάριον. Ἕνας εἶναι Χριστιανός πού εἰς τό βάθος τῆς ὑπάρξεώς του εἶναι Χριστός".

ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΑ(ἐσωτερική). Αἱ ἐσωτερικαί ἑρμηνεῖαι τοῦ Χριστιανισμοῦ αἱ διδόμεναι πολλάκις καί ὑπό ἀνορθοδόξων καί φαντασιώντων. Αἱ λεγόμεναι ἐσωτερικαί καί γνωστικαί ἐκκλησίαι ἢ αἱρέσεις βασίζονται κυρίως ἐπί τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης Χριστολογίας.

ΧΡΙΣΤΟΣ. (ἑλλ.ὁ κεχρισμένος. DER GESALBTE, L'OINT). Τό ὄνομα ἀνάγεται ἀσφαλῶς καί ἀπ'εὐθείας εἰς τά τελούμενα κατά τά ἀρχαῖα (ἐθνικά) Μυστήρια. Ὁ Χρῖσις δι'ἐλαίου ἀνῆκεν εἰς τάς τελετάς τῶν ἀνατολικῶν Μυστηρίων τῆς Μεσογείου. Ἡ ἑβρ.ἀπόδοσις δι'ἕνα κεχρισμένον εἶναι "Μασιάθ" (μεσσίας) σημαίνει ἑπομένως ἐπίσης ἕνα Χριστόν .

Ὁ Χριστος τοῦ Ἐσωτερισμοῦ διαφέρει κόσμῳ τοῦ Χ. τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων. Εἰς τήν ἐσωτερικήν θεοδικίαν , ὁ Χριστός καί ὁ Ἰησοῦς δέν εἶναι ἀδιαχώριστοι, δέν εἶναι ἐν καί τό αὐτό πρόσωπον. Ὁ πρῶτος, θεία ἀπόφροια. Αἰῶν πρωτογενής, προϋπάρχει ἐν σχέσει πρός τόν δεύτερον. Εἶναι ἄϊδιος ὡς Πατήρ, ὡς Υἱός του, ἐξίσου ὅπως καί Υἱός τῆς Τριάδος τῶν Χριστιανῶν, ἀλλά πρό παντός ἄλλου εἶναι τό οὐράνιον Πρωτότυπον τοῦ Ἀνθρώπου. Εἶναι ὁ οὐράνιος Ἄνθρωπος, ὁ μεσάζων μεταξύ Οὐρανοῦ καί Γῆς, Ἔχει ὡς αἰωνίαν ἀποστολήν νά "σώσῃ" τάς ψυχάς τάς ἐγκλωβισθείσας εἰς τήν ὕλην τήν δημιουργηθεῖσαν ὑπό τινος ἐπαναστάτου Δημιουργοῦ. Ἐάν ἐνδηλοῦται εἰς τόν Ναόν καί λαμβάνῃ τήν μορφήν τοῦ Ἰησοῦ, πράττει τοῦτο ἐκουσίως καί προσκαίρως διά νά κομίσῃ τήν γνῶσιν εἰς τάς ἀποπλανηθείσας ψυχάς.

Ἡ κάθοδος ὅμως αὕτη τοῦ Λόγου δέν εἶναι ἁπλῆ. Συνοδεύεται ἀπό μυρίας περιπετείας. Ὁ Σωτήρ πρέπει νά παραπλανήσῃ

τάς ἀντιπάλους δυνάμεις αἱ ὁποῖαι κατέχουν τήν κοσμικήν περιοχήν μεταξύ τοῦ Θείου Πληρώματος καί τῆς Γῆς. Μεταχειρίζεται μύρια τεχνάσματα, λαμβάνει "ἀξιοδάκρυτον ὄφιν" διά νά παραπλανήσῃ τούς Ἄρχοντας.

Ὁ Αἰών, τό τέλειον καί ἰδανικόν Πλήρωμα τῶν Γνωστικῶν τοῦ Οὐαλεντίνου, δέχεται ὑπό τοῦ Πατρός τήν ἐξουσιοδότησιν πρός τήν Σοφίαν διά νά τήν ἐνδυναμώσῃ καί τήν βοηθήσῃ νά ἀποκαταστήσῃ τόν Θεῖον Κύκλον. Εἶναι αὐτός ἀκόμη ὅστις παρηγορεῖ τήν Ἀχαμώθ καί τῆς κομίζει τό τμῆμα ἐκεῖνο τοῦ Θείου σπέρματος πού θά παραμείνῃ ἐν τῷ Κόσμῳ. Διά τούς ὁπαδούς τοῦ Βασιλείδου, ὑπάρχει μία προβολή τοῦ ὑπάτου Υἱοῦ ἐπί τῶν υἱῶν τῆς Ὀγδοάδος καί τῆς Ἑβδομάδος, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀντιστοίχως ὁ ἀνώτερος Χριστός καί ὁ ἡλιακός Χριστός. Διά τούς Ναασηνούς, ὅπως καί διά τούς Μανιχαίους, ὁ Λόγος λαμβάνει ὄφιν ὄφεως. Λύτός εἶναι ὅστις εἰς τόν Παράδεισον προτρέπει τόν Ἀδάμ καί τήν Εὔαν νά φάγουν τόν ἀπηγορευμένον καρπόν ἵνα τούς βοηθήσῃ νά θραύσουν τά δεσμά τῆς ὑλικῆς εἱρκτῆς εἰς τήν ὁποίαν ὁ κακός Δημιουργός, ὁ Ἄρχων τοῦ σκότους, τούς ἐνεκλώβισεν. Τότε οὗτος καθίσταται ὁ Ἰησοῦς τοῦ Φωτός τῶν Μανιχαίων, ὄχι ὁ γήινος Ἰησοῦς, ἀλλ' ὁ αἰώνιος Χριστος.

Μετά τόν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν πνευμάτων τοῦ σκότους, ὁ πρωταρχικός Ἄνθρωπος τῶν ὁπαδῶν τοῦ Μάνητος, καταφεύγει εἰς τήν περιοχήν τοῦ ἡλίου, πρᾶγμα πού τήν ταυτίζει ἀπολύτως πρός τόν Υἱόν, τοῦ ὁποίου ὁ Φάουστ ἔλεγεν ὅτι ἡ Ἀρετή του ἐδρεύει εἰς τόν Ἥλιον, ἐνῷ ἡ Σοφία του εἰς τήν Σελήνην.

Ὡς Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Χ. δέν εἶναι δημιουργός, ἀλλ' Ἀπρόσταστάτης. Οἱ Βογομίλοι καί τινες ἄλλαι βαλκανικαί αἱρέσεις, ἐπίστευον ὅτι ο Χριστός καί ὁ Σαμαήλ ἦσαν δίδυμοι ἀδελφοί. Ὁ Σαμαήλ ἦτο ὁ κακός Δημιουργός, ὅστις λόγῳ ὑπεροψίας εἶχε πλάσσει τόν Κόσμον. Ἀλλ' ὁ Χριστός, καταληφθείς ἀπό συμπάθειαν διά τά πλάσματα, τούς ἔφερε τό Φῶς καί ἐπανορθώνει ἀδιακόπως τάς φθοράς τοῦ διδύμου ἀδελφοῦ του.

Ὅσον διά τήν ἀφομοίωσιν τοῦ Χ, μετά τοῦ ἱστορικοῦ Ἰησοῦ, αἱ γνῶμαι εἶναι διχασμέναι. Μερικοί πιστεύουν ὅτι τό πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ κατέκτησε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ κατά τό βά-

πτισμα εἰς τά ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου καί ὅτι τόν ἐγκατέλειφεν ἐπί τοῦ σταυροῦ. Κατ'ἄλλους, ὁ αἰώνιος Χριστός "διεισέδυσεν" εἰς τούς κόλπους τῆς Μαρίας καί ἐνεσαρκώθη διά τῶν ἰδίων του μέσων ὑπό τήν φανταστικήν μορφήν τοῦ Ἰησοῦ. Τό σῶμα του εἶχε συντεθῆ ἐκ τῶν λεπτοϋφῶν στοιχείων τοῦ ὑπερκόσμου. Δέν ὑπέφερεν ἐπί τοῦ σταυροῦ καί δέν ἀπέθανε· ὁ Σίμων τῆς Κυρήνης, κατά τόν Βασιλείδην, ἔλαβε τήν θέσιν του ἐπί τοῦ σταυροῦ. Οἱ Ἰουδαῖοι παραπλανηθέντες δέν εἶδον παρά μόνον φωτιά.

Ἄλλαι αἱρέσεις νομίζουν ὅτι ὁ Χριστός-Λόγος ἐνεσαρκώθη διαδοχικῶς, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν, εἰς τόν Κρίσνα, τόν Μάνητα. Οἱ Μουσουλμάνοι μυστικοί ἀναμένουν τήν προσεχῆ του ἔλευσιν πού θέλει ἐγκαταστήσει τήν βασιλείαν τῆς Ἀγάπης καί θά ἐπισφραγίση τήν σωτηρίαν τῶν πιστῶν.

Ὅπως καί ἄν ἔχη, ἀπό ὅλας αὐτάς τάς θεωρίας καί θρύλους, παρουσιάζεται ὁ Χριστός ὡς ἡ ἀξονική μορφή μεταξύ τῶν δύο κόσμων, ὡς ὁ Μεσάζων μεταξύ αὐτῶν, ὡς ὁ οὐράνιος τέλος Ἄνθρωπος, ὡς ὁ Χριστός μέ τήν τρομακτικήν του Ἀποστολήν. Ἐμφανίζεται ἀκόμη ὡς ἡ οἰκουμενική Δύναμις, ἡ ὑποστηρίζουσα τόν Κόσμον καί παρακωλύουσα αὐτόν νά βυθισθῆ εἰς τό Χάος καί τήν Ἄβυσσον. Ὑπό τήν ἔννοιαν αὐτήν αἱ παραδόσεις περιγράφουν τήν "καρδίαν τοῦ Χριστοῦ" ὡς τόν ἄξονα, ὡς τό "Κέντρον τοῦ Κόσμου" (H.MASSON)

Εἰς τάς θεωρίας τῆς Θεοσοφίας καί Ἀνθρωποσοφίας, ὁ Χ. ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ δεύτερος Λόγος, ὡς ἡ δευτέρα ὄψις τῆς Τριάδος. Εἶναι ὁ Διδάσκαλος τῶν Διδασκάλων, ὁ Μποντισάτβα τῆς πέμπτης ὑποφυλῆς. Περαιτέρω εἶναι ἡ ἀρχή τῆς ἐνδοτέρας ἡμῶν φύσεως, ἥτις ἀναπτύσσεται ἐν ἡμῖν εἰς τό πνευματικόν Ἐγώ. Ἐπίσης ὁ μύστης τοῦ 4ου βαθμοῦ.

-Ἡ φύσις τοῦ Χριστοῦ. Κατά τόν FR.SCHUON ἡ φύσις τοῦ Χριστοῦ ἐκδηλοῦται διά τεσσάρων μυστηρίων: ἐνσάρκωσις, ἀγάπη, θυσία καί θειότης· ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή δέον νά μετέχη αὐτῶν κατά διαφόρους τρόπους:

Ἡ ἐνσάρκωσις: ἐκδηλοῦται, πρωταρχικῶς εἰς κάθε θετικήν, θείαν πρᾶξιν, ὅπως ἡ Δημιουργία, ἤ εἰς τό ἐνδότερον αὐτῆς, εἰς τάς διαφόρους θείας ἐπιβεβαιώσεις, ὡς αἱ Γραφαί. Εἰς

τήν ψυχήν εἶναι ἡ γέννησις τοῦ Θείου, ἡ Χάρις, ἀλλ' ὡσαύτως, καί ἡ γνῶσις ἡ μεταμορφωτική καί σωτήριος. Εἶναι ὁμοίως ἡ θεία πρᾶξις τῆς προσευχῆς τῆς καρδίας, ὅπου τό Θεῖον ὄνομα ἐναρκοῦται εἰς τήν ψυχήν ὡς μία ἀκαταμάχητος δύναμις. Ὁ Χριστός, ὡς ἀγνή βεβαίωσις τοῦ Θείου, εἰσέρχεται εἰς τόν κόσμον - καί εἰς τήν ψυχήν - μέ τήν δύναμιν τῆς ἀστραπῆς, τοῦ ξίφους πού ἐξῆλθε τῆς θήκης του· κάθε εἰκονική παράστασις τῆς ψυχῆς ἐμφανίζεται τότε ὡς παθητικότης, ἔναντι τοῦ κόσμου, μία λήθη τοῦ Θεοῦ Λόγου, λόγῳ ἀδυναμίας ἤ ἀμέλειας. Ἡ ἐνσάρκωσις εἶναι διά τήν ψυχήν ἡ νικηφόρος παρουσία-ἀδιαλείπτως ἀνανεουμένη- τοῦ Θείου θαύματος.

Ἡ Ἀγάπη: Ὁ Θεός εἶναι Ἀγάπη, ἀπεριόριστος ζωή. Τό "Ἐγώ" ἀντιθέτως εἶναι κατάστασις θανάτου, παραβαλλομένη μέ τόν ἔμφυτον ἐγωισμόν, πρός ἕνα λίθον καί ἐπίσης πρός τήν ἄμμον πού εἶναι ἄγονος καί εὐκίνητος. Ἡ σκληρανθεῖσα ψυχή πρέπει νά μαλαχθῇ ἀπό ἀδιάφορος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ πρέπει νά καταστῇ θιασώτης· κατ' ἀναλογίαν καθίσταται ἀδιάφορος ἀπέναντι τοῦ Ἐγώ καί τοῦ κόσμου. Τό δῶρον τῶν δακρύων εἶναι μία ἐκδήλωσις τῆς μαλάξεως ταύτης· ἡ θεία μέθη εἶναι μία ἄλλη.

Ἡ Θυσία ἐπί τοῦ σταυροῦ, ἡ ἐκμηδένισις τοῦ Χριστοῦ, φθάνει εἰς τό ὕπατον σημεῖον τῆς στιγμῆς τῆς ρήξεως μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς. Ἔτσι καί τό Ἐγώ πρέπει νά ἀφανισθῇ εἰς ἓν τέλειον κενόν, ἐνώπιον τῆς ἀποκλειστικῆς πραγματικότητος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Θειότης: Ἐκεῖνο πού ἀντιστοιχεῖ εἰς τήν ψυχήν εἶναι ἡ ἀγνή πνευματικότης, δηλ. ἡ μόνιμος ἕνωσις μέ τόν Θεόν. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ Θεοῦ πρέπει νά καταστῇ τό ἀληθές κέντρον τοῦ εἶναι μας, εἰς τήν θέσιν τοῦ ἀποπλανητικοῦ Ἐγώ πού διαλύεται μέσα στίς φαινομενικότητες τοῦ ταπεινοῦ τούτου κόσμου. Ἡ ἀνθρωπίνη προσωπικότης ἀνακτᾶ τόν ἑαυτόν της κατά τρόπον τέλειον, ἐπέκεινα αὐτῆς, μέσα εἰς τήν βαθεῖαν καί ἄρρητον Ἕνωσιν.

Τέλος ὁ Π. Σκλιᾶς (Κοσμολογία ὑπό τό φῶς τῆς Μυσταγωγίας, σ.67) γράφει τά ἑξῆς ἀξιοπρόσεκτα:

"Οταν ἐπέστη τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, καθ' ὃ τό κακόν

εἶχεν ὑπερπλεονάσει καί ὁ ἄνθρωπος ἐκινδύνευσε ν'ἀπορροφηθῇ ἀπό τήν τεραστίαν δύναμιν τῆς ἐωσφορικῆς διεισδύσεως καί νά ἐκμηδενισθῇ, κατέρχεται ἀπό τοῦ ἀνωτάτου ἐπιπέδου εἰς τό κατώτατον ὑλικόν ἐπίπεδον. Αὐτός οὗτος ὁ Λόγος, τό μόνον Ὂν τό δυνάμενον νά ἀντιπαλαίσῃ πρός τόν Ἑωσφόρον.

Ὁ ἄνθρωπος, προϊόν τῆς πάλης τῶν δύο ἀντιτιθεμένων δυνάμεων, περί ὧν ὠμιλήσαμεν ἀνωτέρω, εἶναι σύνθεσις Καλοῦ καί Κακοῦ. Λόγῳ τῆς συνθέσεώς του ταύτης, ἀποτελεῖ τόν στίβον τῆς πάλης τῶν δυνάμεων αὐτῶν, παρέχων οὕτω ἐν μικρογραφίᾳ, μίαν εἰκόνα τῆς τεραστίας πάλης, τῆς συναπτομένης εἰς ὁλόκληρον τήν Δημιουργίαν, πρός ἐπανάφοράν τοῦ Κακοῦ εἰς τούς Κόλπους τοῦ Καλοῦ, διά μετουσιώσεώς του καί τῆς ὁποίας πάλης ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ τήν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς ἀναλύσεως ταύτης, ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῆς μετουσιώσεως.

Ἡ διεξαγομένη πάλη εἶναι τρομερά καί ἀπεγνωσμένη. Ἡ ἐωσφορική δύναμις τεραστία, Ὁ ἄνθρωπος περιεσφιγμένος ἐντός τοῦ μανδύου τῆς ὕλης καί περιπεπλεγμένος ἐντός τοῦ ἱστοῦ της, καθίσταται ἀνίσχυρος, ν'ἀντιπαλαίσῃ κατ'αὐτῆς.

Πρό τῆς γιγαντομαχίας ταύτης, τό θεῖον Ἐπίπεδον δέν παρέμεινεν ἀσυγκίνητον καί ἀδιάφορον. Ἀπό τῶν παμπαλαίων χρόνων, ἤρχισεν ἡ κάθοδος καί ἐνσάρκωσις Θείων Ἀπεσταλμένων, Θείων Ὀντοτήτων. Ἡ ἱερά Γραφή καί ἡ ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητος εἶναι πλήρης ἀφηγήσεων σχετικῶν μέ τήν ἐμφάνισιν τῶν Ἐκλεκτῶν αὐτῶν, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἐθυσίασαν τήν ζωήν των, διά νά ἐκπληρώσουν τήν ἀποστολήν των.

Παρά τήν πρόοδον ὅμως τήν ὁποίαν ἐσημείωσαν κατά καιρούς οἱ ἄνθρωποι μέ τήν βοήθειαν τῶν Θείων Ἀπεσταλμένων, ἐκινδύνευσαν ἐν τούτοις νά ἀπωλεσθοῦν. Ἡ παρακμή ἥτις διαδέχεται πᾶσαν ἀκμήν, ἔβαινε κατ'αὔξουσαν κλίμακα, Τά ἀπολωλότα πρόβατα ἐπολλαπλασίαζοντο. Ἡ διαφθορά εἶχε φθάσει εἰς τό κατακόρυφον, προετοιμάζουσα τήν καταστροφήν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Φρικτή τύχη τόν ἀνέμενε, ὁπότε τό θαῦμα τῆς σωτηρίας ἐπετελέσθη, διά τῆς καθόδου τοῦ Λόγου, ὅστις παρενετέθη μεταξύ ἰσχυροῦ καί ἀδυνάτου. Ὅταν ἐπέστη τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὁ Θεός ἀπέστειλε τόν μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱόν καί Λόγον - ἐνσαρκωθέντα εἰς τόν ἄνθρωπον Ἰησοῦν - ὅστις ἦτο ὁ μόνος ἱκανός

ν'ἀντιταχθῇ πρός τόν Ἐωσφόρον, διά νά ἀναχαιτίσῃ τήν ἐωσφορικήν διείσδυσιν καί νά ἀποτελέσῃ τόν ἀδιάσπαστον κρίκον τοῦ Δημιουργοῦ μετά τοῦ πλάσματός του. Λαβών ὁ Χριστός τήν ἐντολήν παρά τοῦ Πατρός του, ἀπεδέχθη ταύτην καί κατῆλθεν εἰς τόν Κόσμον διά νά γίνῃ ἄνθρωπος καί νά δώσῃ τόν ἑαυτόν του εἰς τούς ἀνθρώπους, διαχύσας τήν προσωπικότητά του ὡς Θεοῦ, εἰς τήν ἀνθρωπότητα.

"Ὁ Χριστός ἦλθεν ἵνα καταπολεμήσῃ τόν Ἐωσφόρον καί ἔκτοτε ἔχει ὁ ἄνθρωπος τόν Χριστόν ὡς θεόν του. Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καί κατοικεῖ μεταξύ ἡμῶν. Ἐνεσαρκώθη εἰς τήν Ἀνθρωπότητα καί τήν συντηρεῖ εἰς τήν ζωήν διά τῆς ζωῆς του. Διότι, ὅταν ὁ Χριστός εἰσέδυσεν εἰς τό κοσμικόν μας σύστημα, τοῦτο ἐπωφελήθη ἀπό τήν Οὐσίαν του καί οἱ ἄνθρωποι ἐγνώρισαν τήν Ἀγάπην, διά τῆς ἐγκαθιδρύσεως εἰς τάς καρδίας των, ὡς ἀντίρροπον τῆς ἐωσφορικῆς διεισδύσεως εἰς τάς ἀνθρωπίνους ψυχάς.

"Ὁ Χριστός - Λόγος, κατελθών, ἐκ τοῦ ἀνωτάτου Θείου Πεδίου, εἶχε τήν δύναμιν νά διασχίσῃ ὅλας τάς καταστάσεις τῆς Δημιουργίας καί νά φθάσῃ εἰς τήν πλέον πυκνήν καί πολύπλοκον κατάστασιν, τήν Ὕλην, χωρίς νά ὑποστῇ τήν ὑλοποίησιν ἐκείνην, ἥτις περιάγει εἰς τήν λήθην τῆς ἀρχικῆς Πηγῆς. Διά τοῦτο διετήρησε τό Εἶναι του συνδεδεμένον ἀμέσως μετά τῆς πατρικῆς Μονάδος καί ἀδιάφθορον ἐν τῷ ἐπιγείῳ βίῳ του. Διετήρησεν ἀδιάφθορον ὄχι μόνον τήν θείαν, ἀλλά καί τήν ἀνθρωπίνην φύσιν του, γεγονός τό ὁποῖον εἶχεν ὡς ἀνάγκην ἀναπόφευκτον, τήν Ἀνάστασίν του. Ἡ ἐνσάρκωσίς του εἶχε τό ὑλικόν σῶμα, τό ὁποῖον ἦτο αἰθεριωτάτης καί λεπτοτάτης ὑφῆς, σύδεμίαν ἐπέφερε συσκότισιν τοῦ πνευματικοῦ του ὀφθαλμοῦ. Ἡ μνήμη περί τῆς προτέρας οὐρανίου ζωῆς του, οὐδέποτε ἐσκοτίσθη. Ἐνεθυμεῖτο τήν πρό τῆς ἐνσαρκώσεως θέσιν του καί ὡμίλει περί τῆς δόξης του πλησίον τοῦ Πατρός πρό τῆς δημιουργίας τοῦ Κόσμου."

Ἀπό τό ἔργον τοῦ φωτισμένου Σαζν Μαρτέν, τό Ὑπουργήμα τοῦ Ἀνθρώπου-πνεύματος, μεταφέρομεν τά κάτωθι, ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος περί τῆς φύσεως τοῦ Σωτῆρος:

"Ἐλάχιστα γνωρίζομεν περί τοῦ Σωτῆρος, ἐφ' ὅσον τόν ἐξετάζωμεν ὑπό τήν ἐξωτερικήν καί πρόσκαιρον αὐτοῦ μορφήν, χωρίς

ν'ἀνυφούμεθα, διά διαδοχικῶν πνευματικῶν ἀνατάσεων μέχρι τοῦ κέντρου τῆς Θεότητος εἰς ὅ ἀνήκει.

"Ας προσπαθήσωμεν λοιπόν νά φωτισθῶμεν σχετικῶς μέ τήν πνευματικήν του ἐνανθρώπισιν, ἥτις προηγήθη κατά πολύ τῆς σωματικῆς του ἐνανθρωπίσεως. Κατά πρῶτον ἐδέησε, δεδομένου ὅτι ἦτο ἡ αἰώνια Ἀρχή τῆς Ἀγάπης, νά ἐπενδυθῇ τόν χαρακτῆρα τοῦ ἀΰλου ἀνθρώπου, ὅστις ἦτο ὁ Υἱός του καί διά νά ἐπιτελεσθῇ ἐν τοιοῦτον ἔργον, ἐδέησε νά θεαθῇ ἐντός τοῦ κατόπτρου τῆς αἰωνίας Παρθένου ἤ τῆς Σοφίας, ἐντός τῆς ὁποίας ὁ Νοῦς ἐχάραξεν αἰωνίως τό πρότυπον ὅλων τῶν ὄντων. Ἀφ' ἔγινεν ἄΰλος ἄνθρωπος διά μόνης τῆς θεωρίας (CONTEMPLATION) τοῦ Νοῦ του ἐντός τοῦ κατόπτρου τῆς Αἰωνίας Παρθένου ἤ τῆς Σοφίας, ἐδέησε νά ἐπενδυθῇ μέ τό ἁγνόν στοιχεῖον, ὅπερ ἦτο τό ἔνδοξον ἐκεῖνο Σῶμα τό ὁποῖον ἐνδύσθη ἐντός τῆς Ὕλης μας, ἀπό τῆς ἐποχῆς τῆς ἁμαρτίας. Ἀφοῦ ἐνεδύθη διά τοῦ ἁγνοῦ στοιχείου, ἐδέησε νά καταστῇ ἡ ἀρχή τῆς σωματικῆς ζωῆς, συνενούμενος μέ τό Πνεῦμα τοῦ Μακροκόσμου, τοῦ Σύμπαντος. Ἀφοῦ δέ οὕτω κατέστη ἡ ἀρχή τῆς σωματικῆς ζωῆς, ἐδέησε νά γίνῃ γῆινον στοιχεῖον, συνενούμενος μέ τήν στοιχειώδη περιχήν· καί ἐκεῖθεν ἐδέησε νά γίνῃ σάρξ, εἰς τούς κόλπους μιᾶς γηίνης παρθένου, περιβαλλόμενος διά τῆς σαρκός, τῆς προελθούσης ἐκ τῆς ἀποστασίας τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, καί τοῦτο διότι ἐπρόκειτο νά μᾶς ἀπολυτρώσῃ ἀπό τήν σάρκα, τά στοιχεῖα κ καί τό πνεῦμα τοῦ Μακροκόσμου."

Ὁ Χριστός, ὡς ἐκπόρευσις τοῦ Πατρός ἐν τῷ Κόσμῳ, ἐκφράζει τήν Ἀγάπην καί τήν Σοφίαν τοῦ Πατρός. Συνεπῶς ἡ Ἀγάπη καί ἡ Σοφία τοῦ Λόγου, ἐκφράζει εἰς τόν Κόσμον καί τόν Πατέρα. Διά τοῦτο ὁ Χριστός ἐπανελάμβανε συνεχῶς: "Ὅστις γνωρίζει ἐμέ, γνωρίζει καί τόν Πατέρα μου."

Ἱ-Χριστοῦ Τάγμα. (ORDER OF CHRIST). Μετά τήν καταδίωξιν τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν Ναϊτῶν καθ'ὅλην τήν Εὐρώπην, ὁ Διονύσιος Α΄ βασιλεύς τῆς Πορτογαλλίας, ἐζήτησεν τό 1317 ἀπό τόν Πάπαν Ἰωάννην ΚΒ΄ τήν ἄδειαν νά ἀποκαταστήσῃ τό Τάγμα τῶν Ναϊτῶν εἰς τάς κτήσεις του ὑπό τό ὄνομα Τάγμα τοῦ Χριστοῦ καί νά ἀποδοθῇ εἰς αὐτό τήν περιουσίαν ἥτις εἶχεν ἀφαιρεθῇ ἀπό τούς Ναϊτας. Ὁ Πάπας συγκατετέθη, ἐνέκρινε τό

καταστατικόν τοῦ νέου Τάγματος καί τό 1312 ἐπεκύρωσε τήν ἐγκαθίδρυσίν του ἐπιφυλάσσων εἰς ἑαυτόν καί τούς διαδόχους του νά χρίῃ ἱππότας. Τοῦτο προεκάλεσε τήν ἵδρυσιν ποντιφηκικοῦ κλάδου τοῦ Τάγματος, ὅστις ὑφίσταται καί σήμερον ἐν Ρώμῃ. Οἱ ἱππόται ἀκολουθοῦν τούς κανόνας τοῦ Ἁγ. Βενεδίκτου καί συμμορφοῦνται καθ' ὅλα μέ τά καταστατικόν τοῦ Τάγματος τῶν Ναϊτῶν.

Μέγας Μάγιστρος ἦτο ὁ βασιλεύς τῆς Πορτογαλλίας. Τά μέλη διηροῦντο εἰς τρεῖς τάξεις, ἐξ 6 Μεγαλοσταύρων, 450 Ταξιαρχῶν καί ἀπεριορίστου ἀριθμοῦ ἱπποτῶν. Μόνον οἱ εὐγενοῦς καταγωγῆς ἐγίνοντο δεκτοί εἰς αὐτό. Οἱ Μεγαλόσταυροι καί οἱ Ταξίαρχαι εἶχον μεγάλα προνόμια καί ὠφελείας. Οἱ Ἱππόται εἶχον σύνταξιν μεταβιβαζομένην καί εἰς τάς συζύγους των. (Λάσκαρης 781)

Βιβλιογρ. H.Miers, Lexikon des Geheimwissens
-H.Masson, Dictionnaire Intiatique
-Π.Γράβιγγερ, Χριστιαν. Ἐσωτερισμός 158
-Γ.Σκλιᾶ. Ἡ Κοσμολογία ὑπό τό φῶς τῆς μυσταγωγίας, 67
- R.Guenon, Le Christ Pretre et Röi, ἐν "Et.Trad." 1962, No 369
- Ernest Naville, Le Christ, Γενεύη 1878.
- Lady Caithness, Theosophie Universelle, La Theosophie Chretienne, Paris 1886
- Claude Badere, La Verite sur le Christ. La Creation et ses Mysteres devoiles, Paris 1884, Dentu
- Paracelsus IV 421-425.
- Ernst Tiede, Das Entschleierte Christusgeheimnis, Βρλ, Altmann
- Khunrath, Amphitheatrum 48, 160, 162.
- Max Heindel 587. Εὐσέβιος III. "Voile d'Isis" No 25-26, 22.)
- Voile d'Isis 1929, 783. Leisegang, Gnosis, Index.
- Jennings, 169 II 60, 77, 144, 162 κ.ἑφ.
- A.Besant, Christianisme Esoterique, 150, 175.
- Ed.Schure, Evolution Divine 343.
- Metropolite Seraphim 30. 33.
- V.Lossky, 131. (Πρβλ. Χριστιανισμός)

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑΙ. Ἀλχημ. Ὑπάρχει φαινομενικῶς ποία τις ἀσυμφωνία μεταξύ τῶν διαφόρων συγγραφέων ὡς πρός τό ζήτημα τῆς

διαρκείας τοῦ Μεγ."Εργου, καί τοῦτο διότι ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἔχει ἐκλέξει μίαν χρονολογίαν βασιζομένην ἐπί τινος φυσικοῦ φαινομένου ἄλλου ἀπό τήν περιστροφήν τῆς γῆς περί τόν ἥλιον, ἐπί τῇ βάσει τῆς ὁποίας καθορίζεται παρ' ἡμῶν ὁ χρόνος. Τοιουτοτρόπως οἱ μέν λέγουν ὅτι ἀπαιτοῦνται τρία ἔτη, οἱ ἄλλοι ἑπτά, οἱ ἄλλοι δώδεκα, ἀφ' ἑτέρου τινες ὑποβιβάζουν τήν διάρκειαν μέχρι 18 μηνῶν, ὁ Λοΰλλος μέχρι 15, ὁ Τρεβιζάν ἀναφέρει περίπου τήν αὐτήν διάρκειαν, ὁ δέ DENIS ZACHAIRE ἀναφέρει ὅτι ἤρχεσε τό "Εργον τήν Δευτέραν τοῦ Πάσχα καί ἀπεπεράτωσεν αὐτό τό ἑπόμενον ἔτος κατά τήν ἰδίαν ἐποχήν. Μᾶς χρειάζεται ἕν ἔτος διά νάφέρωμεν εἰς τό τέρμα τῶν ἐργασιῶν μας, βεβαιοῦ ὁ RIPLEE. Τό αὐτό χρονικόν διάστημα ἀναφέρει καί ὁ ROSARIUS.

Ἐν τούτοις οἱ ἀριθμοί οὗτοι τῶν μηνῶν εἶναι συμβολικοί, πάντες δέ τόν ἴδιον ἀριθμόν ἔχουσιν ὑπ' ὄψει, Εἷς ἀνώνυμος συγγραφεύς ἐξηγεῖ ὡς ἐξῆς τά χρονικά αὐτά διαστήματα . "Οπως ἐκάλεσαμεν μίαν ἡμέραν τό χρονικόν διάστημα πού χρειάζεται ὁ "Ηλιος διά νά διανύσῃ τόστερέωμα ἀπό τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως, οὕτω καί οἱ φιλόσοφοι ἐκάλεσαν μίαν ἡμέραν τόν χρόνον ὅστις ἀπαιτεῖται διά νά ἀποπερατωθῇ τό "Εργον. Ἐκεῖνοι πού ἀνέγραψαν ἕνα μῆνα, ἔλαβον ὡς μέτρον ἕν σημεῖον τοῦ ζωδιακοῦ. "Οσοι δέ ὡμίλησαν περί ἑνός ἔτους, εἶχον ὑπ' ὄψιν τά τέσσαρα κύρια χρώματα τοῦ ὅλου ἔργου ἀντιστοιχοῦντα πρός τάς 4 ἐποχάς τοῦ ἔτους, δι' ὧν τοῦτο συμπληροῦται.(PERNETY) (Βλ. Ἐποχαί, "Ετος, Μήν, Ἡμέρα)

-Βραχμανικαί. Αἱ χρονολογίαι τάς ὁποίας ἀναφέρει ἡ Ἰνδουϊστική Παράδοσις, σχετίζονται μέ κοσμικά γεγονότα καί μέ τήν ἐφαρμογήν τοῦ νόμου τῶν Κύκλων ἐπί τῆς ἐξελίξεως τῶν Κόσμων. Οἱ ἀριθμοί οἱ ὁποῖοι ἀναγράφονται εἶναι τεράστιοι διά τήν ἀντίληψίν μας. Πρβλ.Μανβαντάρα, Κάλπα.

-Ἑβραϊκαί. Παρά τοῖς Ἑβραίοις τό θρησκευτικόν ἔτος ἄρχεται τήν πρώτην τοῦ μηνός Νιζάν (Μαρτίου) τό πολιτικόν ὅμως ἄρχεται τήν πρώτην τοῦ Τισρί(Σεπτεμβρίου), ἥτις εἶναι καί ἡ ἐπίσημος Πρωτοχρονιά. Αἱ ἀκόλουθοι ἡμερομηνίαι κατά τό Μασορητικόν κείμενον εἶναι δεκταί ἀπό τούς Ἑβραίους:

3988 ἔτος τῆς Δημιουργίας
2332 Κατακλυσμός
2040 Γέννησις τοῦ Ἀβραάμ

1575 Γέννησις τοῦ Μωυσέως
1495 Ἔξοδος
1051 Ὁ Δαυΐδ ἀνακηρύσσεται βασιλεύς
1015 Ἄρχεται ἡ οἰκοδόμησις τοῦ πρώτου Ναοῦ
586 Καταστροφή τοῦ πρώτου Ναοῦ
536 Διάταγμα τοῦ Κύρου
516 Ἀποπεράτωσις τοῦ δευτέρου Ναοῦ
330 Κατάκτησις τῆς Παλαιστίνης ὑπό τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου.

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ περί δημιουργίας τοῦ Κόσμου, τοῦ κατακλυσμοῦ καί ἄλλαι τινές χρονολογίαι δέν ἀνταποκρίνονται πρός τήν πραγματικότητα, ἐφ' ὅσον νεώτεραι ἀνασκαφαί καί εὑρήματα ἀπολιθωμάτων, πείθουν ὅτι πολλά ἑκατομμύρια ἐτῶν παρῆλθον ἀπό τῆς Δημιουργίας καί τῆς ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς ἐπί τῆς Γῆς καί συνεπῶς καί τοῦ ἀνθρώπου, πολλοί δέ κατακλυσμοί συνέβησαν, ὥστε νά μή εἶναι δυνατός ὁ καθορισμός τῆς χρονολογίας των.

-Τεκτονικαί. Εἰς τήν τεκτονικήν ἀλληλογραφίαν καί ἐπί τῶν τεκτον. διπλωμάτων, χρησιμοποιοῦνται χρονολογίαι διάφοροι, λαμβανομένης ὡς βάσεως τῆς ἡμερομηνίας τῆς δημιουργίας τοῦ Κόσμου κατά τήν ἑβρ. παράδοσιν, ἥτις εἶναι ἄλλοτε 4000, ἄλλοτε 4200 καί ἄλλοτε ἀκόμη 3988. Εἰς τό ἔτος τοῦτο προστίθεται ὁ ἀριθμός τῶν παρελθόντων ἐτῶν ἀπό τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Βλ.λ.Α.Φ.(Ἀπό Φωτός)

ΧΡΟΝΟΣ (ἱερός). (Κίνησις). Ὅπως ἡ ἔννοια τοῦ ἱεροῦ Χώρου ἤ Διαστήματος, οὕτω καί ἡ ἔννοια τοῦ ἱεροῦ Χρόνου εἶναι ἡ βάσις τῶν πλείστων Τυπικῶν τῶν μυητικῶν Ὀργανώσεων. Ἀμφότεραι ἀποτελοῦν τήν μεταφυσικήν δομήν τῆς παραδοσιακῆς Γνώσεως, ὅπου ἡ ἰδέα τῆς ποιότητος ἐπικρατεῖ ἐπί τῆς ποσότητος.

Ἀντιθέτως πρός τήν ἐπιστημονικήν σύλληψιν περί χρόνου ἀποκλειστικῶς ποσοτικοῦ καί γραμμικοῦ, ἡ παράδοσις ἀναγνωρίζει εἰς τήν τετάρτην αὐτήν διάστασιν τοῦ Χώρου, ποῦ εἶναι ὁ Χρόνος (ἔννοια ἀνακαλυφθεῖσα ὑπό τοῦ Ἀλβέρτου Αἰνστάϊν) χαρακτῆρα κατά κύριον λόγον ποιοτικόν.

Κάθε στοιχεῖον τοῦ Χρόνου ποὺ παρέρχεται εἶναι ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς διαφορισμένον. Ἐδῶ συναντῶμεν τὴν ἔννοιαν τῆς παραδοσιακῆς καὶ ἱερᾶς Ἀστρολογίας. Ἡ δευτέρα πρότασις τοῦ "Σμαραγδίνου Πίνακος" τοῦ Ἑρμοῦ: "τὸ πρὸς τὰ κάτω ἀναλογεῖ τῷ πρὸς τὰ ἄνω καὶ τἀνάπαλιν πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν θαυμασίων τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου πράγματος" θέτει οὕτω τὰς σχέσεις ἀναλογίας, ἀντιστοιχείας μεταξὺ Μικρο- καὶ Μακροκόσμου. Ἡ γηΐνη ἐκδήλωσις εἶναι στενῶς συνδεδεμένη διὰ τῶν τοιούτων σχέσεων μὲ τὸ σύνολον τοῦ Κόσμου. Οὐδὲν ἐπιτελεῖται χωρὶς νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς μίαν λεπτοϋφῆ καὶ βαθεῖαν σχέσιν μεταξὺ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, χωρὶς νὰ ἀντανακλᾷ τὴν ὁλοκληρωτικὴν κατάστασιν τοῦ Κόσμου καὶ, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ στάδιον ἐξελίξεως τοῦ πλανήτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου αὐτὴ εὑρίσκεται.

Ἡ τριπλῆ ἡμῶν φύσις, ἐκ σώματος, ψυχῆς καὶ πνεύματος, μᾶς θέτει εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς ὑπάρξεως μας εἰς στενὴν ἀντιστοιχίαν, εἴτε ἁρμονικήν, εἴτε δυσαρμονικήν (ἂν καὶ στηριζομένη ἐπί τινος ἀνωτέρας ἁρμονίας) μὲ τὸ σύνολον τῆς ἀκδηλώσεως, διατεταγμένης ποιοτικῶς κατὰ τὸ σχῆμα τῶν τριῶν κόσμων φυσικοῦ, ψυχικοῦ καὶ πνευματικοῦ.

Καὶ ἡ ἀντιστοιχία αὐτὴ καθορίζει ποιοτικῶς τὸν χρόνον ποὺ διερχόμεθα. Εἰς τὸν ποιοτικῶς διαμορφωμένον τοῦτον Χρόνον, ἐπισυμβαίνουν μόνον τὰ περιστατικὰ τὰ στενῶς ἐπιτρεπόμενα ἐκ τῆς φύσεως τοῦ χρόνου τούτου, τὸ δὲ ἀναμφισβήτητον μερίδιον τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου "προβλέπεται" καὶ αὐτὸ εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην· δὲν δύναται νὰ διαταράξῃ ἐν τῷ συνόλῳ της τὴν τάξιν τοῦ οὐρανίου καὶ θείου ἐπιπέδου. Οὕτω ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὁ Κόσμος εὑρηται ἐν ἰσορροπίᾳ, αὐτὴ ἑδράζεται ἐπὶ τῆς κινήσεως, "κινητῆς εἰκόνος τῆς ἀκινήτου Αἰωνιότητος" θαυμασίας ἐκφράσεως τὴν ὁποίαν χρησιμοποιεῖ ὁ Πλάτων εἰς τὸν Τίμαιον διὰ βάθρον προσδιορίσῃ τὸν Οὐρανόν.

Οἱ τρεῖς κόσμοι. Ἡ γνῶσις τῆς μεταφυσικῆς ἱεραρχίας τῶν τριῶν κόσμων ἡ ὁποία προϋποτάσσεται πάσης ἐκδηλώσεως (ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος, ἕδρα τῆς ἀφάτου Ἀρχῆς, ὁ κόσμος τῶν μορφῶν καὶ τῶν νόμων ποὺ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν μικρόκοσμον, πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχήν, καὶ ὁ ὑλικὸς κόσμος τῆς ἐκδηλώσεως, ποὺ ἀντιστοιχεῖ δι' ἡμᾶς πρὸς τὸ σῶμα) μᾶς ὑπομιμνήσκει κατὰ

πρῶτον ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ Χρόνου εἶναι συνυφασμένη μέ ἐκείνην τῆς "μορφοποιήσεως", τῆς δομῆς τῆς πρώτης Ὕλης ὑπό τοῦ πνεύματος, τῆς οὐσιαστικῆς ταύτης ἀρχῆς τῆς φερούσης τάς "μορφάς" καί τούς "νόμους" τοῦ θείου καί πρωταρχικοῦ ἐπιπέδου. Εἰς τήν κλιμάκωσιν λοιπόν τῶν "πράξεων" τῆς Δημιουργίας, ὁ Χρόνος ἀνήκει εἰς τόν δεύτερον κόσμον, τόν ἐνδιάμεσον καί "θήλυν" ὅστις εἶναι ὡς ἡ Ψυχή τοῦ Κόσμου, ἀπορρεύσασα ἀπό τήν Ἀρχήν καί προορισμένη νά ἀποτυπώνῃ εἰς τήν ὕλην τάς θείας δομάς ὧν εἶναι ἡ φέρουσα Ἀρχή. Ὥστε μόνον διά καμπύλων δύναται νά παρασταθῇ ἡ ἐπιρροή της (ἐνῷ αἱ δομαί Χώρου ποῦ ἀνήκουν εἰς τόν τρίτον κόσμον, εἶναι εὐθύγραμμοι). Αἱ καμπύλαι δέ αὗται εἶναι παραπλήσιαι πρός κύκλους, τροχιάς τάς ὁποίας διαγράφουν οἱ ἀστέρες.

Αἱ ἑορταί. Ἀποτελοῦν ἁπλοῦς κύκλους, ἰδιαιτέρως ὁ ἐτήσιος ἡλιακός κύκλος, καί εἶναι ἡ βάσις πάσης ἱδίας ἑορτῆς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἱερά φαινόμενα (εἶναι ἱεροφάνειαι, θά ἔλεγεν ὁ MIRCEA ELIADE), διότι δέν χρειάζεται νά ἀνατρέξωμεν εἰς πολύ μακρυνάς ἐποχάς τῆς ἱστορίας μας, διά νά καταλήξωμεν εἰς τήν ἐποχήν ὅπου κάθε ἑορτή εἶχεν ἐξ ὁρισμοῦ θρησκευτικόν χαρακτῆρα. Ἀρχόμενοι ἀπό τήν Κυριακήν, κάθε ἡμέρα ἦτο καί εἶναι σφραγισμένη ἀπό ἕνα ἰδιαίτερον "τύπον", ὅστις ὑπομιμνήσκει ἓν παρωχημένον γεγονός θείας φύσεως. Ἀλλ' ἐάν ἐμβαθύνωμεν εἰς τόν παραδοσιακόν ὁρισμόν τῆς "ἀναμνήσεως" ταύτης τοῦ συνόλου συνυφασμένου μέ τήν τέλεσιν μιᾶς ἱεροτελεστίας (ἑορτῆς), θά ἀπαντήσωμεν πάντοτε τήν ἰδέαν τῆς ἀναλογίας μεταξύ τοῦ χρόνου τοῦ πρωταρχικοῦ γεγονότος καί ἐκείνου τῆς ἱεροτελεστίας. Ὑπάρχει μεταφυσική ἀντιστοιχία μεταξύ τῆς φύσεως τῆς θεωρουμένης ἐποχῆς, "τοῦ καιροῦ ἐκείνου" καί τοῦ "σήμερον" εἴτε ὁ θεωρούμενος κύκλος εἶναι ἑβδομαδιαῖος, εἴτε μηνιαῖος, εἴτε ἐτήσιος, εἴτε αἰώνιος.

Κατά ταῦτα ἡ θρησκευτικός ἄνθρωπος ἤ ὁ παραδοσιακός τοιοῦτος ζῇ ἐντός κυκλικοῦ περιβάλλοντος ὅπου τό πᾶν τοῦ ὑπενθυμίζει θεῖα περιστατικά τά ὁποῖα ἐπρωτοστάτησαν εἰς τήν γένεσιν καί συντήρησιν τοῦ κόσμου τούτου. Ζῇ ἐντός διαρκείας καθηγιασμένης ὅπου ἀκαταπαύστως αἱ ἀριθμητικαί καί αἱ ἀστρονομικαί ἀνταποκρίσεις ταῦ ἡμερολογίου τοῦ παρέχουν τά σημεῖα ἀναγνωρίσεως τά ὁποῖα παρέχουν ὅλην τήν σημασίαν των

καί ὅλην τήν "μαγικήν" των ἐπενέργειαν εἰς τούς θρησκευτικούς τύπους ὧν μετέχει. Ἡ ἀγωνία τοῦ "μέλλοντος"συνδεδεμένη μέ τήν ἰδέαν τῆς τυφλῆς ροῆς κατά μῆκος ἑνός εὐθυγράμμου χρόνου, ἄνευ διαφορισμοῦ καί ἄνευ ὑπερβατικῆς σημασίας, ἀποκλείεται βασικῶς ἀπό τήν συνείδησιν τοῦ "θρησκευτικοῦ" ἀνθρώπου· δι' αὐτόν, ὁ καθηγιασμένος Χρόνος, καθαγιάζει τόν ἴδιον αὐτοῦ βίον. Ἀντί ἑνός "ἱστορικοῦ παρόντος" γεμάτου σκοπέλους, ζῆ καί ταξιδεύει εἰς τόν Χρόνον, τόν καθηγιασμένον Χρόνον, ἀρκετά πλουσίου εἰς συνδέσμους, μέ ὅλας τάς λοιπάς στιγμάς τῆς διαρκείας καί δύναται οὕτω νά ἀφομοιωθῇ μέ τήν "αἰωνιότητα", (MASSON)

Περί τῆς ἱερότητος τοῦ Χρόνου, ὡς μεταφυσικῆς ὀντότητος, ἀφιέρωσεν ἐν ἀπαράμιλλον κεφάλαιον ὁ MIRCEA ELIADE, (HISTOIRE DES RELIGIONS, PARIS, 1959, PAYOT, σ.332. κ.ἑξ.) (Πρβλ. Χῶρος)

Βιβλιογρ. Π.Γράββιγγερ, Κοσμολογία 282.
-Μεταβολή εἰς Χῶρον:R.Guenon,Regne de la Quantité 157.
Οἰκοδομ.καί Τεκτον.Συμβολισμός I 106.
-Ἴσον Κρόνος, κατά τόν Ὀρφέα, Π.Γράβιγγερ, Κοσμολ.43
-Χρόνος καί αἰωνιότης, Ἑρμῆς Τρισμέγ. I. 218
-W.Guthrie, Orphee et la Religion Greque, 102.
-Καταστροφεύς, Aurobindo, Gita 256.

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ. Ἐκλήθη οὕτω τό ἐξ 71 στίχων ἔπος τό ὁποῖον περιέχει τήν ἠθικήν διδασκαλίαν τοῦ Πυθαγόρου. Τό ἔργον αὐτό βεβαίως δέν ἔχει γραφῆ ὑπό τοῦ μεγάλου Διδασκάλου τοῦ Κρότωνος, ἀλλά φαίνεται μᾶλλον ἔργον τῶν Νεοπλατωνικῶν καί Νεοπυθαγορείων τῶν τελευταίων ἐτῶν τοῦ 2ου μ.Χ. αἰῶνος. Εἶναι ὅμως ἐκτός πάσης ἀμφιβολίας ὅτι περιέχει ἐν περιλήψει ὁλόκληρον τήν ἠθικήν διδασκαλίαν τοῦ Πυθαγόρου καί τῶν Πυθαγορείων γενικῶς.

Εἰς τήν σχολίασιν αὐτῶν ἐπεδόθη ὁ Νεοπλατωνικός Ἱεροκλῆς, τά σχόλια δέ ταῦτα ἀποτελοῦν μνημεῖον ἀνεκτιμήτου ἀξίας διότι κατά τρόπον συνοπτικόν, ἀλλά καί πλήρη παρέχουν ὅ,τι πολυτιμώτερον ἐγκατέλειψεν ἡ ἐπιφανής πυθαγόρειος Σχολή, ἐν σχέσει μέ τήν ἀγωγήν τοῦ ἀνθρώπου καί προετοιμασίαν διά τήν μύησιν αὐτοῦ. Διακρίνονται διά τό πνευματικόν των κάλλος,

τήν λογικήν συνάρτησιν καί τήν εὐγένειαν τῶν διατυπουμένων ἐννοιῶν. Διά συγκρίσεως καί συμπληρώσεως αὐτῶν μετά τῶν σχολίων τοῦ Γάλλου μεμυημένου καί πυθαγορικοῦ FABRE D'OLIVET, τά ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν μετά τῶν τοῦ Ἰεροκλέους εἰς τήν Βιβλιοθ. τῆς Σφιγγός, μᾶς παρέχεται ἡ δυνατότης νά ἀνασυντάξωμεν ἓν ἐγκόλπιον μεστόν σοφίας καί μυητικῆς βαθύτητος, χρήσιμον διά κάθε ἐποχήν, ἀκόμη δέ περισσότερον διά τούς νεωτέρους χρόνους ὅπου ἡ ἐσωτερική ἠθική διδασκαλία ἔχει περιπέσει σχεδόν εἰς ἀφάνειαν καί ἔχει ἀπολέσει τό μυσταγωγικόν πνεῦμα. Ὡς δεύτερον συμπλήρωμα τῆς πυθαγορείου μυητικῆς ἀγωγῆς δύνανται νά θεωρηθοῦν τά εἰς τήν ἰδίαν "Βιβλιοθήκην τῆς Σφιγγός" εἰς τήν Ἑλληνική ἰδάντα τό φῶς τῆς δημοσιότητος "Σύμβολα καί Ἀκούσματα τῶν Πυθαγορείων".

Τόν σκοπόν τῶν Χρυσῶν Ἐπῶν, ὁ ἴδιος Ἰεροκλῆς, ὁρίζει ὡς ἑξῆς: Νά παραδώσουν εἰς τούς ἀκροατάς τήν τετράδα τῶν πρακτικῶν ἀρετῶν, προτρέπουσα τήν ἀκριβῆ καί ἄγρυπνον τήρησιν αὐτῶν τόσον εἰς τούς λόγους, ὅσον καί εἰς τάς πράξεις, Οὕτω ἀναφέρονται τό μέν ἡ ΦΡΟΝΗΣΙΣ, τό δέ ἡ ΑΝΔΡΕΙΑ, τό δέ ἡ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ· πάντων δέ προηγεῖται ἡ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ἥτις ἐπεκτείνεται τρόπον τινα, ἐφ'ὅλων τῶν ἄλλων ἀρετῶν.

Βυβλιογρ. Ἰεροκλέους, Σχόλια εἰς τά Χρυσᾶ Ἔπη.
-Fabre d'Olivet, Ἐξέτασις τῶν Χρυσῶν Ἐπῶν
-Σύμβολα καί Ἀκούσματα τῶν Πυθαγορείων
-El.Levi, Ἱστορία I 57. Ἰάμβλιχος, Προτρεπτικός 10.

ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ(Πεταλοῦδα). Ἐν τῶν συμβόλων εἰς ἀνωτέρους βαθμούς τῆς Μεγ.Ἐθν.Στ. τῆς Γερμανίας, ὅπου ἐμφανίζεται ἐν συνδυασμῷ μέ τήν ἀκρίδα, Ἡ τελευταία σημασία παρέχεται μόλις εἰς τόν 9ον βαθμόν: "Ἡ Χρυσαλλίς δεικνύει ὅτι ὅταν ὁ ἄνθρωπος παρ'ὅλην του τήν ἀδυναμίαν καί ἀναπηρίαν (διά τῶν μέσων τῆς νέας γεννήσεως) ἐπανακάμπτη πρός τήν Ζωήν, ἀναγεννᾶται ὡς ἀληθής υἱός τοῦ Ἀδάμ καί ἀπό τό οὐράνιον σπέρμα ἐκείνου ὅπερ εἰς τήν θέσιν τοῦ Ἀδάμ καλεῖται διά ἀνθρωπότητα Πατήρ καί ζῶν Πνεῦμα". Φαίνεται ὅτι ἡ χρησιμοποίησις τοῦ συμβόλου τούτου ἀνάγεται εἰς μίαν ὑποσημείωσιν τοῦ ἔργου τοῦ Κάντ "TRÄUME EINES GEISTERSEHERS" ὅπου ἀναγράφεται: "Τό σύμβολον τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων διά τήν ψυχήν ἦτο

μία Χ., ἡ δέ ἑλληνική ὀνομασία αὐτῆς (ψυχή) ἀνάγεται εἰς αὐτήν. Βλέπομεν ὅτι ἡ ἐλπίς κατά τήν ὁποίαν ὁ θάνατος μόνον μία μεταμόρφωσις εἶναι, προεκάλεσε τήν φύνεσιν μιᾶς τοιαύτης ἰδέας μετά τοῦ συμβόλου τῆς Χ.

Περαιτέρω ἡ Χ. εἶναι καί χριστιανικόν σύμβολον τῆς ἀναστάσεως, ὡς π.χ. εἰς τό ἔργον τοῦ A.DÜRER "Ἡ Μαρία μέ τά πολλά ζῶα".

ΧΡΥΣΗ ΚΟΡΥΦΗ. Ἡ φανταστική ὁμάς διοικήσεως τοῦ Φ Λεκτόριουμ Ροζικρουτσιάνουμ εἰς ταύτην ἀνήκουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἰσέρχονται ὑπαρξιν ἤ καί κατ'αὐτήν τήν ζωήν ἔλαβον τό "CONSOLAMENTUM" καί συμφώνως πρός τήν φύσιν των δύνανται νά προφυλάσσουν τούς ἄλλους. (MIERS)
Πηγή: De Petri, Das Siegel der Erneuerung, Haarlem 1960

ΧΡΥΣΗ ΧΑΡΑΥΓΗ (GOLDEN DAWN, συντμ. G.D.) γερμ. "GOLDENE DÄMERUNG". Ἡ καταγωγή τοῦ ἐσωτερικοῦ τούτου Τάγματος εἶναι σκοτεινή κεῖται δέ μεταξύ τοῦ 1880 καί 1890. Τό περιοδικόν "LUCIFER" τῆς 15.6. 1889 ἀναφέρει τήν ἵδρυσιν τοῦ "ἑρμητικοῦ Τάγματος τῆς Χ.Χ. τό ἔτος 1887 μέ ἕδραν τό KEIGHLEY(Ἀγγλία). Εἰς τήν δημοσιότητα ἐνεφανίσθη ἡ Χ.Χ. τό πρῶτον τῷ 1889, ἀφοῦ ἤδη ἀπό τοῦ 1888 ἐξεδόθη τό περιοδικόν "THE LAMP OF THOTH"(ἀνεστείλαν τήν ἔκδοσιν ἀπό τοῦ 1897) προοριζόμενον διά τήν ἐσωτερικήν χρῆσιν τῶν μελῶν. Ἡ ἵδρυσις τῆς Χ.Χ. ἐγένετο ὑπό μελῶν τῆς Μεγ.Στοᾶς τῆς Ἀγγλίας καί τῆς Φ ΣΡΙΑ μιᾶς ἀγγλικῆς ροδοσταυρικῆς Ἑταιρίας.Μεταξύ τῶν ἱδρυτικῶν μελῶν κατελέγοντο διάσημοι ἐσωτεριστάι ὅπως ὁ MAC GREGOR Φ Μάθερς, ὁ DR WYNN WESTCOTT καί ὁ DR WILLIAM WOODMAN. Ὁ MATHERS ἐξελέγη πρῶτος Μέγ.Διδ.,ἀργότερον τόν διεδέχθη ὁ ποιητής καί διακεκριμένος κάτοχος βραβείου NOBEL ὁ W.B. Φ Γέητς (YEATS).

Περί τῆς καταγωγῆς τῆς Χ.Χ. ὑπάρχουν δύο ἐκδοχαί: κατά τήν πρώτην εἰς ἄγνωστος, μυστικός Διδ.δέον νά ἔδωσε τήν πρώτην ὤθησιν. Κατά τήν δευτέραν καί γνωστοτέραν δέον ὁ DR WILLIAM WOODMAN νά ἀνεκάλυφεν εἰς ἕν παλαιοπωλεῖον ἕν μυστηριῶδες βιβλίον ἐπί τῶν προβλημάτων τῆς τελετουργικῆς Μαγείας τό βιβλίον ἦτο συντεταγμένον εἰς τήν "ἐνωχικήν"μυστικήν γραφήν, πλήν ὁ MATHERS καί ὁ WESTCOTT ἐπέτυχον νά τό

μεταγλωττίσουν. Ἐν αὐτῷ ἀνεκάλυψαν τήν διεύθυνσιν μιᾶς Δίδος "Αννας Φ Σπρέγκελ ἐν Νυρεμβέργῃ ἥτις ἀνεφέρετο ὡς ὑψηλή μύστις τοῦ Ρ+Σ καί ἡ ὁποία ἔδωσε κατόπιν τάς ἀναγκαίας ὁδηγίας πρός ἵδρυσιν τῆς Χ.Χ. Μέγα μέρος τοῦ ταγματικοῦ τυπικοῦ καί τῶν λειτουργιῶν δέον νά ἀποδοθῇ εἰς τάς καθοδηγήσεις καί πληροφορίας τῆς ἀνωτέρω Δίδος SPRENGEL. Ἀργότερον ἐπεδόθησαν ὁ DR HENRI BIRVEN καί ὁ GUSTAV MEYRINK (ὅπως καί ὁ DR PEITHMANN) εἰς τήν διασάφησιν τῆς ταυτότητος τῆς Δίδος SPRENGEL πλήν εἰς μάτην.

Εἰς τούς σκοπούς τοῦ Τάγματος περιελαμβάνετο καί ἡ ἐπίτευξις ἐπαφῶν μετά τῶν Μεγ.Διδ. τῆς Λευκῆς Στοᾶς "τῶν κεκρυμμένων καθοδηγῶν τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, ὡς καί ὁ ἑνσυνείδητος σύνδεσμος μετά τοῦ ἀτομικοῦ προστατευτικοῦ πνεύματος". Τά μέλη τῆς Χ.Χ. ἠσχολοῦντο ἐπίσης καί μέ τήν Ἀστρολογίαν, τήν θεραπευτικήν Βοτανολογίαν κ.ἄ. Ἡ ἀποδοχή νέων μελῶν ἐγίνετο κατόπιν ἐξετάσεως τοῦ ἀτομικοῦ ὡροσκοπίου των. Ταχέως ἡ Χ.Χ. ἀπέκτησε μέλη καί ἐξ ἄλλων κρατῶν, ὅπως τῆς Γαλλίας, Ὁλλανδίας, Η.Π.Α., Γερμανίας κ.ἄ. Ἐπί τῆς κορυφῆς τῆς Ἱεραρχίας, ἀκόμη ὑψηλότερον τοῦ μεγ.Διδ., ἀνεγνωρίζετο ὡς Ἀνώτατος Ἡγήτωρ μία μυστηριώδης Ὀντότης μή γηίνης προελεύσεως, ἡ ὁποία ἐκαλεῖτο "IPSISSIMUS" δηλ. τό τελειότατον Ἐγώ. Οἱ βαθμοί τῆς Χ.Χ. ἀντιστοιχοῦν πρός ἐκείνους τῶν Φ Χρυσοσταύρων καί Ροδοσταύρων καί ἐπομένως πρός ἐκείνους τῆς SRIA. Ἡ ἱεραρχία ἐξετείνετο ἐπί 11 βαθμῶν, ὑποδιαιρουμένων εἰς τρεῖς τάξεις, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶχε σχέσιν μέ μίαν Φ Σεφιρά:

Πρώτη τάξις: Νεόφυτος 0° (προπαρασκευαστικός βαθμός)
Ζηλωτής 1° (Μαλχούτ)
Θεωρητικός 2° (Γιεσώδ)
Πρακτικός 3° (Χόδ)
Φιλόσοφος 4° (Νετσάχ)

Δευτέρα Τάξις: Ἐλάσσων μύστης 5° (Τιφέρεθ)
Μείζων μύστης 6° (Γκεμπουρά)
Ἔξοχος μύστης 7° (Χαΐζεδ)

Τρίτη τάξις: Διδάσκαλος τοῦ Ναοῦ 8° (Μπινά)
Μάγος 9° (Χοκμά)
Ἱπασιμους 10° (Κέτερ)

Μία ἰδιάζουσα μύησις παρέχεται εἰς τούς Ἐλάσσονας μύστας (5°). Δι' αὐτῆς εἰσάγονται εἰς ἰδιαίτερον Τάγμα ἀναμφιβόλως ἀπορρέοντος ἐκ τοῦ Τάγματος τοῦ Ροδο- καί Χρυσοσταύρου: ORDO ROSA RUBRA ET AUREA CRUX ἤ ἐν συντομίᾳ R.R.A.C. Ὁ ἐνδιάμεσος οὗτος πέμπτος βαθμός ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν. Θέτει τόν μύστην, λέγει τό Τυπικόν, εἰς ἐπαφήν μέ τόν Ἅγιον Φύλακα Ἄγγελον, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ψυχή του ποτίζεται μέ τό ὑπέροχον... Ἡ πνευματική αὕτη κατάκτησις τείνει νά ἀναστατώσῃ τήν ψυχήν καί νά μεταλλάξῃ τό σῶμα, ὅπως καί νά ἀγάγῃ τό πνεῦμα εἰς ἀνωτέρας σφαίρας." Ἡ κατάστασις αὕτη περικλείει μέγαν κίνδυνον· ἐάν ὁ μύστης ὑποκύψῃ εἰς τόν φόβον, διατρέχει τόν κίνδυνον νά παραφρονήσῃ ἤ νά ρέψῃ πρός τόν πειρασμόν τῆς αὐτοκτονίας.

-Οἱ ἀξιωματικοί καί οἱ Ἀνώτεροι Ἄγνωστοι. Τά Κολλέγια διοικοῦντο ὑπό ἀξιωματούχων μέ αἰγυπτιακά ἱερώνυμα (IMPERATOR -Νέφθυς, CANCELLARIUS- Θώθ, Ἱεροφάντης -Ὄσιρις), εἶχον ὅμως καθαρῶς πρόσκαιρον χαρακτῆρα. Οἱ ἀληθεῖς ἀρχηγοί τοῦ Τάγματος ἦσαν οἱ Ἀνώτεροι Ἄγνωστοι, τούς ὁποίους ὡς ἐξῆς περιγράφει ὁ S.L.Μάθερς: "Περί τῶν μυστικῶν τούτων Ἀρχηγῶν, οὐδέν δύναμαι νά σᾶς εἴπω: Οὔτε ἐγώ ὁ ἴδιος γνωρίζω τά γήϊνα αὐτῶν ὀνόματα, τούς γνωρίζω μόνον ἀπό τινα μυστικά ρητά. Σπανίως τούς εἶδον ὑπό τό φυσικόν των σῶμα καί εἰς τάς σπανίας ταύτας περιπτώσεις, αἱ συναντήσεις ἐγένοντο εἰς τό ἀστρικόν. Μέ συνήντησαν φυσικῶς εἰς τόπους καί χρόνους ὡρισθέντας ἐκ τῶν προτέρων. Πιστεύω ὅτι εἶναι ἀνθρώπινα ὄντα ζῶντα ἐπί τῆς Γῆς ταύτης, ἀλλά κατέχουν δυνάμεις τρομακτικάς καί ὑπεράνθρωπους... Τιθέμενος εἰς ἐπαφήν μέ ἐκείνους, ἠσθανόμην ὡς ἐάν ἐτιθέμην εἰς ἐπαφήν μέ μίαν ποβερᾶν δύναμιν πού δύναμαι νά παραβάλω μέ ἐκείνην ἑνός κεραυνοῦ πίπτοντος πλησίον. Ἔχανα τήν ἀναπτοήν μου καί πολλάκις κατελήφθην ἀπό συγκοπήν... Ὁ ψυχικός κλονισμός συνωδεύετο ἀπό κρύους ἱδρῶτας καί αἱμοραγίας ἀπό τήν μύτην καί τό στόμα."

Ἀναλόγους ἐκμυστηρεύσεις ἔκαμε ἐν προκειμένῳ καί ὁ Ἀλάϊστερ Κρόλεϋ, ἀπέδωσε δέ τήν παραφροσύνην τῆς Ρόζας εἰς παρατεταμένας ἐπαφάς (ἀστρικάς) μέ τήν ὀντότητα Ἄϊφας.

-Σχίσματα καί διαμάχαι. Ὅπως ὅλα τά χρονικά τῶν μυητικῶν Ἑταιρειῶν, οὕτω καί ἡ ἱστορία τῆς Χ.Χ. εἶναι μεστή ἀπό σκηνάς βίας, ἀπό σχίσματα καί ἀλληλοδιωγμούς. Ἡ κατάστασις τῆς συνεχοῦς νευρικῆς ὑπερεντάσεως τῶν μελῶν, ἐξηγεῖ μερικῶς τάς θυέλλας αὐτάς. Ἴσως ἀκόμη καί ἡ παρεμβολή ἐχθρικῶς διακειμένων στοιχειακῶν πνευμάτων.

Ὁ S.L.MATHERS εἶχε χαρακτῆρα ἀδιάλακτον. Ὁ Γιάτς εἶχε συνείδησιν τῆς μεγαλοφυΐας του. Ὁ δέ Κρόλεϋ ἦτο ἐραστής μιᾶς νέας Ἰρλανδῆς μέ τήν ὁποίαν καί ὁ Γιάτς ἐρωτοτρόπει. Μερικοί ἀδελφοί διετύπωσαν φόβους καί ἀπό τόν ἐπί μᾶλλον καί μᾶλλον παγανιστικόν προσανατολισμόν τοῦ Τ' ιατος. Τό σύνολον ὅλων αὐτῶν τῶν παραγόντων προεκάλεσεν ἐκρηξιν στάσεως βιαιότητος. Εἰς τόν Ναόν τῶν Παρισίων προεκλήθη χωρά ρῆξις μεταξύ Γιάτς καί Κρόλεϋ (PERDURABO). Ἡ διένεξις ἠκολουθήθη ἀπό μαγικάς πράξεις μαγγανείας ἀπό τάς ὁποίας ὁ Κρόλεϋ παρ' ὀλίγον νά ἀποθάνῃ. Ὁ Γιάτς ἵδρυσε μίαν νέαν μυητικήν Ὀργάνωσιν, μέ τυπικόν ἐμποτισμένον ἀπό κελτικά στοιχεῖα: τήν STELLA MATUTINA (= Ἑωθινόν Ἄστρον). Αὕτη ἐν συνεχείᾳ ὑποδιηρέθη εἰς μικράς ἀνεξαρτήτους ὁμάδας μεταξύ τῶν ὁποίων ἡ Ἄλφα καί Ὦμέγα, διευθυνομένη ὑπό τῆς ἀξιολόγου Ἀποκρυφιστοῦ VIOLET FIRTH (ἀποκαλουμένης DION FORTUNE) ἥτις ὀλίγους μῆνας ἀργότερον ἵδρυσε μίαν ἄλλην μαγικήν Ἕνωσιν, λίαν κλειστήν, THE INNER LIGHT (τό ἐσωτερικόν φῶς).

Τά χριστιανικά μέλη τῆς Χ.Χ. δέν ἔκοψαν τελείως τάς σχέσεις μέ τήν μητρικήν ὀργάνωσιν καί συνοιθροίσθησαν εἰς μίαν ὀργάνωσιν μυστικῶν θεραπευτῶν: τό Τάγμα τῶν θεραπευτῶν τοῦ Ἁγ.Ραφαήλ. Ὅσον ἀφορᾷ τόν Κρόλεϋ, οὗτος ἦλθεν εἰς ρῆξιν μέ τόν Μάθερς καί ἵδρυσεν ἴδιον Τάγμα: Τό "Ἀργυροῦν Ἄστρον" = A.A.

-Τό καλόν καί τό κακόν. Ὅλα τά πρόσωπα τά ὁποῖα συνηλλάγησαν μέ τήν Χ.Χ. ἐδέχθησαν ἀνεξίτηλον σφραγίδα. Περισσότερον ἴσως ἀπό τήν ἰδεολογίαν περί Καλοῦ καί Κακοῦ, παρά ἀπό τάς μαγικάς τελετουργίας καί τάς μυήσεις.

Ἡ διδασκαλία περί Καλοῦ καί Κακοῦ συνάγεται ἐκ τῆς ἀναλύσεως πού μᾶς ἀπεκάλυψεν ὁ ARTHUR MACHEN καί ἀργότερον ὁ RAYMOND ABELLIO (UN NOUVEAU PROPHETISME). Ἰδού μία περί-

ληψις: "Τά ἐξόχως διεστραμμένα ὄντα, ἀποτελοῦν καί αὐτά μέρος τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Ὁ συνήθης ἄνθρωπος, σαρκικός καί αἰσθησιακός, οὐδέποτε θά γίνῃ μέγας Ἅγιος. Οὔτε μέγας ἁμαρτωλός. Ἐκεῖνοι πού εἶναι μεγάλοι, τόσον ἐπί καλῷ, ὅσον καί ἐπί κακῷ, εἶναι ἐκεῖνοι πού ἐγκαταλείπουν τά ἀτελῆ ἀντίγραφα καί βαδίζουν πρός τά τέλεια πρότυπα..."

Δυνάμεθα εὐκόλως νά ἀντιληφθῶμεν πού δύναται ἡ ἠθική αὐτη νά ὁδηγήσῃ τάς κοινωνικάς ὁμάδας, αἱ ὁποῖαι, ἐφαρμόζουσαι αὐτήν, ἀσκοῦν ὡς κανόνα συμπεριφορᾶς καί ὁμαδικῆς δράσεως.

Βιβλιογρ. Miers. H.Masson.
-L.Pauwels et J.Bergier, Le Matin des Magiciens.
-Dr Henri Birven, Lebenskunst in Yoga & Magie, Zup. 1953
-Εἰς τά τεύχη 2,3, 11-12 τοῦ περιοδικοῦ "LA TOUR SAINT JACQUES" ὁ PIERRE VICTOR δίδει διεξοδικήν ἀνάλυσιν τῆς Χ.Χ.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. Θεωρεῖται ὡς ὁ κορυφαῖος τῆς στωϊκῆς φιλοσοφίας, γεν κατά τό 281-117 π.Χ. Δικαίως περί αὐτοῦ ἐλέχθη ὅτι "εἰ μή ἦν Χρύσιππος, οὐκ ἄν ἦν Στοά". Διεκρίθη ὡς πολυγραφώτατος καί ἠσχολήθη μέ τήν λογικήν καί τήν φυσικήν. Μεταξύ ἄλλων ἔργων ἀποδίδονται εἰς τόν Χ. δύο περί Μαντικῆς καί Χρησμῶν καί ἕτερον περί Ὀνείρων. Ἀπέδιδε θείαν προέλευσιν εἰς τούς χρησμούς καί τά ὄνειρα, μετεχειρίζετο δέ τό ἐπιχείρημα τοῦτο πρός βεβαίωσιν τῆς ὑπάρξεως θεῶν καί τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. (LUDWIG,11)

ΧΡΥΣΟΛΙΘΟΣ. Ὁ πολύτιμος λίθος τῶν ἀτόμων τοῦ Λέοντος καί τοῦ Τοξότου. Δέον νά ἀποφεύγηται ὑπό τῶν ἀνθρώπων τῶν Ἰχθύων. Ἀναλόγως τοῦ χρώματος λαμβάνει διάφορα ὀνόματα: ὡς περιδότης, ὀλιβίνης κ.ἀ.

Κατά τήν παράδοσιν δίδει σοφίαν καί προκαλεῖ μεταμέλειαν διά τά κατά τό παρελθόν διαπραχθέντα σφάλματα. Ἀπόδιώκει τά φάσματα, ἀπαλλάσσει τῆς παραφροσύνης καί θαυματουργεῖ κατά τοῦ φόβου. Περαιτέρω προλαμβάνει τάς κρίσεις τοῦ ἀρθριτισμοῦ, ἐνεργεῖ ἐπί τοῦ ἥπατος καί παρακωλύει τάς συμφορήσεις τῆς χολῆς. Χρησιμοποιεῖται ἀκόμη κατά τοῦ ἄσθματος.
Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Φαρμακοσοφία ΙΙ 104. M.R.AMUL, 262.

ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΝ ΔΕΡΑΣ. Συνυφασμένον μέ τήν Θ 'Αργοναυτικήν ἐκστρατείαν καί μέ τόν 'Ιάσονα, ὑπῆρξε κατά τόν Πεσαίωνα ἕν τῶν σημαντικωτέρων συμβόλων τῆς ἑρμητικῆς Φιλοσοφίας, παραβαλλόμενον μέ τό πέρας τοῦ Μεγ."Εργου ἤτοι μέ τήν κατάκτησιν τῆς Λίθου τῶν Σοφῶν. Κατ'ἐπέκτασιν δύναται νά θεωρηθῇ ὡς τό σύμβολον τῆς ἐσωτερικῆς Λυτρώσεως καί κατακτήσεως τῶν ἀνωτέρων πνευματικῶν ἀρχῶν τάς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἔχασε κατά τήν πτῶσιν.
Βιβλιογρ. Λάσκαρης 783. EL.LEVI, 'Ιστορία I 47.

ΧΡΥΣΟΠΟΙΙΑ. 'Η ἐνασχόλησις τῶν παλαιῶν ἀλχημιστῶν μέ τό πρόβλημα τῆς μεταστοιχειώσεως τῶν ἀγενῶν μετάλλων εἰς εὐγενῆ. Κατά τό πλεῖστον ὅμως ἐπεδίδοντο εἰς τόν ἐξευγενισμόν τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως συνέβαινε κατά τόν 18ον αἰ εἰς τούς κόλπους τῆς Ε.Τ., ὁπότε ἡ Χ. ἐλάμβανε μεταφορικήν καί συμβολικήν ἔννοιαν.

'Εν τοῦτοις ὑπάρχουν καί πολλαί ἀφηγήσεις αὐθεντικαί αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς οὐσιαστικά ἐπιτεύγματα μεταλλικῆς μεταστοιχειώσεως. Καί εἰς τόν Θ 'Αμβρι γίνεται λόγος περί Χρυσοποιΐας.
Βιβλιογρ.St.De.Guaita, 'Η 'Αλχημεία καί ἡ Τέχνη τῆς Χρυσοποιΐας, ἐν "Πραγματ. & Μελέται " Βιβλ.Σφιγγός,Τ.II.
- Berthelot, 'Η τῆς 'Αλχημείας γένεσις, 'Αθῆναι.
-Wittemans ,Les R+C. (Πρβλ. 'Αλχημεία, 'Ερμητισμός)

ΧΡΥΣΟΣ("Ηλιος). 'Υπό τῶν 'Ερμητιστῶν θεωρεῖται "ὡς ἕν τέλειον μέταλλον ἀποτελεσθέν ἐκ καθαροῦ, σταθεροῦ καί ἀμεταβλήτου ἐρυθροῦ ὑδραργύρου, ἐκ σταθεροῦ, ἀκαύστου θείου, ὡς καί ἐκ τελείου ἅλατος". 'Εάν ὁ Χρυσός ἔχῃ εἰς τούς ὀφθαλμούς τοῦ ἀλχημιστοῦ ἐξαιρετικήν ἀξίαν, τοῦτο ὄχι διότι εἶναι πολύτιμον μέταλλον, ἀλλά διότι ἐν αὐτῷ περικλείεται ἐξαίρετος θεραπευτική ἀρετή. 'Ομοφώνως οἱ φιλόσοφοι ὁμολογοῦν ὅτι μετά τήν φιλοσοφ. Λίθον δέν ὑπάρχει τί ἐπί τῆς Γῆς τό ὁποῖον νά δύναται νά συγκριθῇ κατά τήν ἀξίαν πρός ὃν Χ. Συνεπῶς εἶναι τό πλέον ἐνδεδειγμένον μέσον διά τήν χρασκευήν τῶν ἀποτελεσματικωτέρων φαρμάκων.

Ἀλλ'ὅ,τι ἰσχύει δι'ὅλα τά μέταλλα, τοῦτ'αὐτό ἰσχύει καί διά τόν Χρυσόν, τ.ἔ. τότε μόνον δύναται νά ἀποδώσῃ ὅλην του τήν θεραπευτικήν ἱκανότητα, ὅταν "διανοιχθῇ, ὅταν ἀναχθῇ εἰς τήν πρώτην του ὀντότητα, εἰς τό PRIMUM ENS. Τό μοναδικόν μέσον διά τοῦ ὁποίου ἡ ἀναγωγή αὕτη δύναται νά ἐπιτελεσθῇ, εἶναι ὁ πολυθρύλητος "ὑδράργυρος τῶν Σοφῶν" τό Ἀλκαέστ, τό οἰκουμενικόν διαλυτικόν μέσον. Ὅλα τά ἄλλα μέσα δέν διανοίγουν τόν Χρυσόν, εἴτε ὀξέα εἶναι ταῦτα, εἴτε ὁ κοινός ὑδράργυρος· τό μόνον πού δύνανται ταῦτα νά πράξουν εἶναι νά καταστρέψουν τάς θεραπευτικάς του ἰδιότητας.

-Θεραπευτικαί ἱκανότητες. Κατά τήν νεωτέραν Ὁμοιοπαθητικήν ὁ Χρυσός ἐνεργεῖ ἰσχυρῶς ἐπί τοῦ ψυχικοῦ καί θυμικοῦ περιεχομένου, ὡς καί ἐπί τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καί εἰδικῶς ἐπί τῆς καρδίας.

-Πόσιμος Χρυσός (AURUM POTABILE) ἤ Ἐλιξήριον τῆς ζωῆς. "Τό φιλοσοφικόν ἐλιξήριον, λέγει ὁ GRASSOT, διδάκτωρ τοῦ Παν/μίου τοῦ Μομπελιέ, ἀποτελεῖ τήν πηγήν τοῦ πλούτου καί τῆς ὑγείας, διότι δι'αὐτοῦ δύναταί τις νά παραγάγῃ ἄφθονον χρυσόν ἤ ἄργυρον καί μά θεραπευθῇ ὄχι μόνον ἀπό πασῶν τῶν ἀσθενειῶν, ἀλλά διά κανονικῆς χρήσεως αὐτοῦ καί νά τάς ἀποφύγῃ. Εἷς μόνος κόκκος τοῦ ἐρυθροῦ ἐλιξηρίου διαλελυμένος εἰς ποτήριον ὕδατος ἤ οἴνου, διδόμενον εἰς παραλυτικούς, ὑδροπικούς, ἀρθριτικούς ἤ λεπτούς, θά τούς θεραπεύσῃ."

Ὁ Ἀρνόλδος καί Βιλλανοβάνος καί ὁ Ραϋμόνδος Λοΰλλος ἀναφέρουν ἐπίσης τάς ἀσθενείας αἵτινες δύνανται νά θεραπευθοῦν διά τούτου. Εἰς ὅλους ἐπικρατεῖ ἡ πίστις καί ἡ θετικότης. Ἄλλοι προχωροῦν ἔτι περαιτέρω καί παραδέχονται ὅτι τό ἐλιξήριον τῆς ζωῆς ἤ ἄλλως ὁ πόσιμος Χρυσός ὄχι μόνον παρέχει μακροζωΐαν, ἀλλά καί αὐτήν τήν ἀθανασίαν. Θά μᾶς ἐπιτραπῇ νά πιστεύωμεν ὅτι ὅλοι ὅσοι ὁμιλοῦν περί ἀθανασίας, ὑπενόησαν πάντοτε τήν πνευματικήν τοιαύτην καί ὄχι τήν φυσικήν. Διότι ἀπό τῆς πλευρᾶς τῆς ἐπ'ἀόριστον διατηρήσεως τῆς ζωῆς ἐπί τοῦ φυσικοῦ πεδίου, μία τοιαύτη βεβαίωσις εἶναι ἀντιφυσική καί παράλογος, καί δέν δύναται νά ἔχῃ πραγματικήν καί ὑλικήν ὑπόστασιν. Σύμβολίζει τήν ἐκ τῆς ἑρμητικῆς σοφίας ἀποκτωμένην γνῶσιν ἥτις καθιστᾶ τόν Μύστην ἀθάνατον θεόν, ἄμβροτον, οὐκέτι θνητόν".

"Ὁ θάνατος δέν ὑφίσταται διά τόν σοφόν, γράφει ὁ ELIPHAS LEVI· εἶναι ἕν φάντασμα καθιστάμενον τρομακτικόν ἀπό τήν ἄγνοιαν καί τάς ἀδυναμίας τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου. Κάθε μεταβολή ἀποδεικνύει κίνησιν, καί κάθε κίνησις ἀποδεικνύει ζωήν. Καί αὐτό τό πτῶμα δέν θά ἐσήπετο, ἐάν δέν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ δόσις ζωῆς."

"Ας θεωρήσωμεν λοιπόν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τήν καθαρῶς θεραπευτικήν ἄποψιν τοῦ ποσίμου χρυσοῦ ἤ τοῦ ἐλιξηρίου. Ἡ θεραπεία μιᾶς ἀσθενείας εἶναι πρᾶγμα ἐντελῶς σύμφωνον πρός τούς νόμους τῆς Φύσεως. Αἱ ἀσθένειαι προέρχονται ἐκ κοινῆς τινος αἰτίας, ἥτις εἶναι ἡ καταστρατήγησις ἑνός φυσικοῦ νόμου καί ἡ ἐκ τούτου πρόκλησις ἀνισορροπίας εἰς τόν ὀργανισμόν. Ἐάν λοιπόν ὁ ἰατρός κατορθώσῃ διά τινος τρόπου νά ἐπαναφέρῃ τήν ἀρχικήν ἰσορροπίαν, ἥτις ἀποτελεῖ τήν ὑγείαν, τότε κάθε ἴχνος ἀσθενείας θέλει ἐξαλειφθῆ καί ἡ κυκλοφορία τῶν δυνάμεων ἐν τῷ ὀργανισμῷ θά ἐπανέλθῃ εἰς τήν κανονικήν της τροχιάν. Ἀλλ' ἡ Φιλοσοφ. Λίθος δέν εἶναι ἄλλο ἀπό συγκεντρωμένην δυναμικότητα. Ἐπόμενον ἄρα εἶναι νά μεταδώσῃ τήν ἱκανότητά της ταύτην καί εἰς ἄλλα σώματα.

Ἰδού πῶς περιγράφει τάς ἰδιότητας τοῦ καθολικοῦ τοιούτου θεραπευτικοῦ παράγοντος ὁ CYLIANI:" Τό Ἐλιξήριον τῶν σοφῶν εἶναι μαγνητικόν τι ἅλας χρησιμεῦον ὡς περίβλημα ξένης τινός δυνάμεως, ἥτις εἶναι ἡ παγκόσμιος ζωή. Εὐθύς ὡς τό ἅλας τοῦτο εἰσαχθῆ ἐν τῷ στομάχῳ, εἰσχωρεῖ εἰς ὁλόκληρον τό σῶμα καί ἀναζωογονεῖ ἅπαντα τά μέρη αὐτοῦ· καθαίρει τό αἷμα, διαλύον καί ἐκδιῶκον διά τοῦ ἱδρῶτος πᾶσας τάς ὕλας αἵτινες δύνανται νά προκαλέσουν ἀσθενείας. Τό γεγονός τοῦτο βεβαίως εἶναι ἄντικρυς ἀντίθετον πρός τήν γνώμην τῶν ἰατρῶν, οἱ ὁποῖοι πρεσβεύουν ὅτι ἕν μόνον φάρμακον, δέν δύναται νά θεραπεύσῃ ἅπασας τάς ἀσθενείας. Ἐάν ὅμως εἶχον γνῶσιν τοῦ ἐλιξηρίου, θά ἀντελαμβάνοντο ὅτι ἡ ἰσχύς τοῦ ἅλατος τούτου, εἶναι ἀνάλογος πρός τήν τοῦ μαγνήτου: ἕλκει ὅμως ὄχι τόν σίδηρον, ἀλλά τήν φύσιν τῆς παγκοσμίου ζωῆς καί τήν περιβάλλει." (HERMES DEVOILÉ).

Μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία εἰς τόν ΙΙον Τόμον τῆς Ἑρμητικῆς Φιλοσοφίας νά ἀναγράψωμεν τόν τρόπον παρασκευῆς τοῦ ποσί-

μου χρυσοῦ, βάσει τῶν περιγραφῶν τῶν ἑρμητικῶν συγγραμμάτων. Παραπέμπομεν τόν ἀναγνώστην ἐκεῖ. (σελ.123)

-'Ο Χρυσός εἰς τήν Λαογραφίαν. 'Ο Χρυσός ἀνεγνωρίσθη ἀνέκαθεν ὡς ἔμβλημα τῶν θεῶν τοῦ φωτός ,τόσον λόγῳ τῆς σπάνιος καί τῆς ἀξίας, ὅσον καί κυρίως διά τήν λάμψιν καί τό χρῶμα. Διά τοῦτο ἀπεδόθη εἰς αὐτόν καί ἰδιαιτέρα μαγική δύναμις. Πρώτη καί κυρία ἰδιότης εἶναι ὅτι διά τῆς λάμψεώς του ἐκδιώκει τά κακά πνεύματα. Εἰς τινας λαούς χρησιμοποιεῖται ὑπό μορφήν ἀλύσεως, δακτυλίου ἤ νομίσματος, ὡς μέσων ἐναντίον τοῦ ἐχτέρου. Εἰς τήν κλασσικήν ἀρχαιότητα ἀνήρτων ἀπό τοῦ λαιμοῦ τραυματιῶν ἤ παιδίων, τά ὁποῖα ἔδει νά προφυλαχθοῦν ἀπό τήν βασκανείαν, διάφορα ἀντικείμενα ἐκ χρυσοῦ καί ἀργύρου. Εἰς τήν Μακεδονίαν μήτηρ καί νεογένητον τέκνον προφυλάσσονται ἀπό τήν βασκανείαν καί τήν μαγγανείαν δι'ἑνός χρυσοῦ δακτυλίου ἤ χρυσοῦ νομίσματος.

Βιβλιογρ. St.De Guaita, III 120.Lippmann, 518-527. "Nouveaux Horizonts"No 8, σ.281,282,286.Π.Γράβιγγερ, 'Ερμητ.Φιλοσοφία Τ.ΙΙ 4,120.Paracelsus III 148, 174.

ΧΡΥΣΟΣΤΑΥΡΟΙ & ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΙ. (γαλλ. ROSE CROIX D'OR, γερμ. GOLD & ROSENKREUZER.)

Μία 'Αδελφότης ἥτις συνεκροτήθη κατά τάς ἀρχάς τοῦ 18ου αἰ καί ἀπεσκόπει εἰς τήν συνέχισιν τῆς παραδόσεως τῶν προηγουμένων αἰώνων ἐπί τοῦ προβλήματος τῆς 'Αλχημείας καί Χρυσοποιΐας. Τό πρῶτον ἔργον τό ὁποῖον ἐξετυπώθη παρ'αὐτῶν εἶναι "'Η ἀληθής καί τελεία παρασκευή τῆς Φιλοσοφικῆς Λίθου τῆς 'Αδελφότητος τοῦ Χρυσοῦ καί Ροδίνου σταυροῦ" (BRESLAU 1710 & 1714) ὑπό τοῦ S.R. (RINCERUS RENATUS, ψευδών τοῦ Σαμουήλ RICHTER.

Κατά τό δεύτερον ἥμισυ τοῦ 18 αἰ διεισέδυσεν ἡ ροπή αὕτη καί εἰς τάς τεκτονικάς Στοάς καί προεκάλεσεν ἀρκετόν σάλον καί ἀναταραχήν, διότι ἐπί τι διάστημα διέτρεξεν ὁ Ε.Τ. τόν κίνδυνον νά ὑπαχθῇ ὁλοκληρωτικῶς εἰς τήν ἐπήρειαν τῶν Χ. & Ρ. 'Η Μεγ.Στοά "τῶν Τριῶν Σφαιρῶν" τοῦ Βερολίνου ἀπερροφήθη ὁλοσχερῶς. Μεταξύ τῶν διασημοτέρων μελῶν τῆς 'Αδελφότητος τῶν Χ. & Ρ. κατά τήν ἐποχήν ἐκείνην καταλέγονται ὁ

διάδοχος τοῦ θρόνου WILHELM καί ὁ ἀργότερον ὑπουργός WÖLLNER. Τό REGENSBURG καί τό Μόναχον παρουσιάζονται ὡς τά σημαντικώτερα κέντρα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί Ροδοσταυρισμοῦ. Μεταξύ τῶν ἀλχημικῶν ὁμάδων τῆς Πράγας διεκρίνετο τό 1755 "Τό Μέλαν Ρόδον", τοῦ ὁποίου οἱ ὀπαδοί ἐλάμβανον τό ὄνομα τῶν Χρυσοσταύρων. Τά μέλη ἐγνώριζον μόνον τόν ἀνάδοχόν των, αἱ δέ συγκεντρώσεις των παρέμενον αὐτόνομοι. Οἱ Ρ+Σ οὗτοι διετείνοντο ὅτι ἦσαν οἱ κληρονόμοι τοῦ Ναϊτικοῦ Τάγματος.

Τῷ 1757 ἡ Ἑταιρία ROSAE ET AUREAS CRUCIS ἀποδέχεται τήν τεκτονικήν μορφήν. Ἀπό τοῦ 1755 ἡ Βιέννη καθίσταται τό κέντρον τῆς Ἀδελφότητος ταύτης.

Τῷ 1776 ὁ SCHRÖDER ἐπανεισάγει εἰς τήν Γερμανίαν τό Τάγμα τῶν GOLD & ROSENKREUZER, Ὁ λουθηριανός πάστωρ WEINER τό ἀναπτύσσει καί τό 1777 τό Τάγμα λαμβάνει τήν ἐπωνυμίαν "Τάγμα τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ καί τοῦ ἐρυθροῦ Ρόδου". Τό 1779 τό Τάγμα περιλαμβάνει 26 κύκλους. Μεταξύ τῶν μελῶν καταλέγεται καί ὁ πρίγκηψ Φρειδερίκος-Γουλιέλμος, διάδοχος καί κληρονόμος, ὡς λέγεται, τοῦ Φρειδερίκου τοῦ II. Τό Τάγμα λαμβάνει εὐρείαν διάδοσιν εἰς κεντρικήν Εὐρώπην, ἀλλά τό 1785 ἡ αὐστριακή κυβέρνησις θέτει τοῦτο ὑπό τήν ἐπιτήρησιν τῆς ἀσφαλείας. Λέγεται ὅτι ἀπό τοῦ 1788-1796 ἤσκει τήν διεύθυνσιν τοῦ Τάγματος ὁ διάσημος μαγνητιστής Μέσμερ. Τό Τάγμα τῶν Χρυσοσταύρων ἐπηρεάζει ὁμοίως τόν Τσάρον Ἀλέξανδρον τόν Ιον ὥστις ὑπό τάς ἐνεργείας τῆς ὁραματιστρίας Κας Κρούντενερ ἐμφυχώνει τήν ἱεράν συμμαχίαν. Οἱ βαθμοί ἦσαν οἱ ἑξῆς:

1) JUNIOR ἤ ZELATOR
2) THEORICUS
3) PRACTICUS
4) PHILOSOPHUS
5) ADEPTUS MINOR
6) ADEPTUS MAJOR
7) ADEPTUS EXEMPTUS
8) MAGISTER
9) MAGUS

Ἡ ἱεραρχία αὕτη τῶν βαθμῶν συμπίπτει ἐν τῇ πράξει ἀργότερον μέ ἐκείνην τῆς ✠ ΣΡΙΑ, τῆς ✠ Χρυσῆς Χαραυγῆς καί τοῦ ✠ Ἀμόρκ.

Οἱ Χρυσόσταυροι ἐξακολουθοῦν καί σήμερον νά ἐκπροσωποῦνται εἰς Γαλλίαν καί Σκανδιναυΐαν. Οἱ ὀπαδοί τῆς κινήσεως ἀνήκουν σχεδόν πάντοτε εἰς τούς ἀνωτέρους βαθμούς τοῦ Ε.Τ.

Βιβλιογρ. H.Miers.H.Massom.Π.Γράβιγγερ, Τεκτ.Μουσ. 10,12
- Wittemans, Hist. des R+C σ.111, Β.Ε.1123
- Dr Bernhard Beyer, Lehrsystem des Ordens der Gold- & Rosenkreuzer, Λειψία 1905
- Joh.Helmond, Die Entschleierte Alchemie, Lorch 1963
- H.C.Albrecht (ψευδών. J.Friedr.Radike), Geheime Gesch. eines Rosenkreuzers, Ἀμβοῦργον 1792
- Acharion, Von Wahrer Alchemie, Testament der Bruderschaft des Gold- & Rosenkreuzes, 1967
- A.S.Von Gonê, Das Gantze aller geheimen Ordensverbindungen, Λειψία 1805
- Franz Hartmann, In Vorhof des Tempels, Calw 1968

ΧΡΥΣΟΥΝ ΡΟΔΟΝ. (ORDO ROSAE AUREAE, συντμ. O.R.A.)

Μυητικόν Τάγμα, πυραγορείου ἀποχρώσεως, εὐρισκόμενον εἰς ἐπαφὴν καί συνεργαζόμενον μέ τό ἕτερον πυθαγόρειον Τάγμα τῶν Βρυξελλῶν μέ τόν τίτλον: "Τάγμα τῶν ἐλευθέρων μυητῶν τοῦ Πυθαγόρου" (ORDO INITIATORUM LIBRORUM PYTHAGORAE, σύντμ. O.I.L.P.). Ἕδρα τοῦ Χ.Ρ. εἶναι τό Μόναχον.

Τό Τάγμα τοῦ Χ.Ρ., χωρίς νά περιορίζεται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐπιστημονικο-φιλοσοφικάς συζητήσεις, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐπεκτεινόμενον πρός τόν πυρῆνα τοῦ πυθαγορείου τρόπου ζωῆς, παρέχει εἰς τά μέλη του δυνατότητας νά ἐξελιχθοῦν ψυχικῶς καί πνευματικῶς καί νά ἀχθοῦν εἰς τήν κατάστασιν τοῦ καγονικοῦ ἀνθρώπου. Ἀντιθέτως πρός τήν μέθοδον ὡρισμένων "μυητικῶν Ταγμάτων" τῆς Δύσεως, δέν προθέτει ὡς σκοπόν τήν ἀπόκτησιν ὑπό τῶν μελῶν του προφητικῶν, διορατικῶν κ.ἄ. ἀμφιβόλων "χαρισμάτων", δέν ἀποβλέπει εἰς τήν ἀνάπτυξιν τῆς "διοράσεως", εἰς τήν ἐπικοινωνίαν μετά πνευμάτων, εἰς τήν ἀπόλαυσιν "βιωμάτων" προερχομένων ἐκ τοῦ ὑποσυνειδήτου καί ἀποδιδομένων ἐλαφρῶς εἰς μεταφυσικάς αἰτίας καί παράγοντας, οὔτε ἐν γένει εἰς τήν ἀνάπτυξιν τῆς παθητικότητος καί μυστικοπαθείας.

Ἡ γενική πορεία τοῦ προγράμματος τοῦ O.R.A. ὁρίζεται γενικῶς ὑπό τῶν ἑξῆς 4 κανόνων:

α) Ἀπαλλαγή ἀπό τῆς μυστικοπαθείας καί τῶν φαντασιώσεων.

β) Ἐθισμός τῶν μελῶν εἰς τήν τάξιν, τήν ἁρμονίαν, τόν

αὐτοσεβασμόν, τήν συνεργασίαν, τήν ἀγάπην καί τήν φιλανθρωπίαν.

γ) Καταπολέμησις τῆς πνευματικῆς ἀναρχίας, τῶν ψευδομυητικῶν διαθέσεων καί τῆς ἐξωτερικότητος.

δ) Ἐμπλουτισμός καί ἐνίσχυσις τῶν γνωστικῶν ἱκανοτήτων τοῦ ἀνθρώπου.

Τό Τάγμα ἔχει διακλαδώσεις εἰς πολλάς πόλεις τῆς Γερμανίας, τῆς Βραζιλίας καί ἀπό τοῦ 1961 λειτουργεῖ καί εἰς τάς Ἀθήνας.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Ἑταιρία Πυθαγορ.Σπουδῶν "Τό Τάγμα τοῦ Χρυσοῦ Ρόδου, ἐν ΣΦΙΓΞ 1963, 155 καί 235.
-Μαθήματα Συμβολικῆς τοῦ O.R.A. Ἀθῆναι,βιβλ.ΣΦΙΓΓΟΣ
- M.Erler, Das Symbol des Lebens im Alten Agypten
- " , Die Krise des Modernen Menschen, Μόναχον
- Hans Lepter, Die Gralslegenden,Μόναχον,O.R.A.Verlag
- Fritz Weinberg, Einiges Zum Thema Kabalah, Μόναχον
-Περιοδικόν: Lux Rosae Aureae

ΧΡΥΣΟΥΣ ΛΙΩΝ, Κατά τήν περίοδον τοῦ Χ.Λί. ὁ ἄνθρωπος, πρό τῆς πτώσεως, ἀγνοεῖ κάθε θρησκείαν. Προσφέρει μόνον χάριτας εἰς τόν Δημιουργόν, τοῦ ὁποίου ὁ Ἥλιος, τό ὑπεροχώτερον αὐτοῦ πλάσμα, φαίνεται ὅτι ἀντικατοπτρίζει τήν θερμογόνον, φωτεινήν καί ἀγαθοποιόν εἰκόνα. Σέβεται, λατρεύει καί τιμᾶ τόν Θεόν εἰς τήν ἐν λόγῳ σφαῖραν ταύτην πού εἶναι ἡ καρδία καί ὁ ἐγκέφαλος τῆς Φύσεως καί ὁ διαθέτης τῶν ἀγαθῶν ἐπί τῆς Γῆς. Ἐν μέσῳ τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας, ὑπό τόν ἀγνόν οὐρανόν μιᾶς νεαζούσης γῆς, ὁ ἄνθρωπος θαυμάζει τά ἔργα τοῦ Θεοῦ χωρίς ἐξωτερικάς ἐκδηλώσεις, χωρίς τύπους καί πέπλους.

Ὁ Χρυσοῦς Λίων, περίοδος κατ' ἐξοχήν ἡλιακή, ἔχει ὡς κυκλικόν σύμβολον τήν ἰδίαν εἰκόνα τοῦ ἄστρου τό ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐχρησιμευσεν ὡς ἱερόγλυφον ὑπό τῶν ἀλχημιστῶν πρός ἔκφρασιν τοῦ μεταλλικοῦ χρυσοῦ ἤ τοῦ ὁρυκτοῦ Ἡλίου.

Ἡ εὐτυχισμένη καί εὐλογημένη ἐκείνη ἐποχή κατά τήν ὁποίαν ἔζησαν ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὔα εἰς τήν κατάστασιν τῆς ἀθωότητος καί ἁπλότητος, καλεῖται ἐπίσης "γήινος Παράδεισος". Ἡ ἑλληνική λέξις "Παράδεισος" φαίνεται προερχομένη ἀπό τήν

Περσικήν ἤ Χαλδαϊκήν λέξιν "Παρντές" πού σημαίνει κῆπον μεστόν τέρψεων. Μέ αὐτήν τούλάχιστον τήν ἔννοιαν τήν ἀναφέρουν οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς, μεταξύ ἄλλων ὁ Ξενοφῶν καί Διόδωρος ὁ Σικελιώτης. Ἡ ἰδία σημασία παρελήφθη καί ἀπό τούς Ὁ'κατά τήν μετάφρασιν τῆς Βίβλου. FULCANELLI.DEMEURES PHILOSOPHALES, II 176.

ΧΡΩΜΑΤΑ. Ἐσωτερικῶς ὁ Κόσμος ἀποτελεῖται ἀπό Πνεῦμα καί Ὕλην. Ἡ ὕλη ἐξομοιοῦται πρός τά σκότη (μέλαν) καί τό Πνεῦμα πρός τό Φῶς (λευκόν). Ὑφίσταται κατ'ἀκολουθίαν μία ἱεραρχία χρωμάτων τιθεμένη ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ λευκοῦ καί μία ἄλλη ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ μέλανος. Ὅλα αἱ σημασίαι αἱ προσηρτημέναι εἰς ἕν δεδομένον χρῶμα ἐν τῇ λευκῇ ἱεραρχίᾳ, ἀντιστρατεύονται τά χρώματα τῆς μελανῆς ἱεραρχίας, εἰς τρόπον ὥστε νά ἀντιθέτουν εἰς κάθε ἀρετήν ἤ εἰς κάθε θετικόν στοιχεῖον, ἕν ἐλάττωμα ἤ ἕν παθητικόν στοιχεῖον. Διότι, ἐάν τό λευκόν περιλείῃ ὅλα τά χρώματα ὑπό τήν ἔννοιαν τοῦ φωτός, τό Μέλαν περιέχει ἐπίσης ὅλα ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς σκοτεινότητος. Εἰς κάθε χρῶμα "λευκόν" ἀντιστοιχεῖ τό αὐτό χρῶμα "μέλαν".

Εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τά Χρώματα γενικῶς, πηγάζουν ἐκ τινος μίγματος· ἀλλ'οἱ νόμοι εἰς οὕς ὑπόκεινται τά μίγματα ταῦτα δέν ὁμοιάζουν πρός τούς νόμους τῆς Φύσεως πού γνωρίζομεν. Εἶναι "ποιοτικοί". Ἐάν τό Φῶς διεισέδυσεν εἰς τήν Ὕλην καί τήν ἐζωογόνησεν, εἰς τοῦτο προέβη διά τοῦ θείου Ἔρωτος τοῦ ὁποίου τό οὐσιῶδες σύμβολον εἶναι τό Πῦρ, δηλ. τό ἐρυθρόν. Ὅλα λοιπόν τά "φωτεινά" χρώματα ἔχουν συμβολικῶς ὡς βάσιν τό λευκόν καί τό ἐρυθρόν, τό Πνεῦμα (ἤ τήν Σοφίαν) καί τήν Ἀγάπην. Ἀντιθέτως ὅλα τά "σκοτεινά" χρώματα προῆλθον ἐκ τῆς πρωταρχικῆς μίξεως τοῦ μέλανος καί τοῦ ἐρυθροῦ (γηίνου) τό ὁποῖον εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν εἶναι μῖσος καί ὑποχθόνιον πῦρ. Τό κίτρινον, παράγωγον τῆς μίξεως τοῦ λευκοῦ καί τοῦ ἐρυθροῦ, εἶναι τό χρῶμα τοῦ Ἡλίου, ὁρατοῦ μάρτυρος τοῦ θείου Ἔρωτος (ἐρυθρόν) καί τῆς θείας Σοφίας (λευκοῦ). Συμβολίζει τήν ἀποκάλυψιν. Τό κυανοῦν, τό ὁποῖον εἶναι ἐπίσης μίγμα τῶν δύο προηγουμένων χρωμάτων, συμβολίζει τήν Γνῶσιν καί τήν Ἐκδήλωσιν. Τέλος τό πράσινον, ἀποτελούμενον ἐκ κιτρίνου καί κυανοῦ, εἶναι

ἀποτέλεσμα συγχρόνως τῆς ἀποκαλύψεως καί τῆς ἐπιδηλώσεως· εἶναι πρᾶξις καί κατ'ἐπέκτασιν ἀγαθοεργία. Ὅλοι οἱ ἄλλοι χρωματικοί τόνοι ἀπορρέουν ἐκ τῶν πρωταρχικῶν χρωμάτων καί, ἀναλόγως τῆς ἐπικρατήσεως ἑνός ἐξ αὐτῶν, ὁ ἀντίστοιχος τόνος λαμβάνει ἰδίαν συμβολικήν σημασίαν.

Διά νά ἐπιστρέψωμεν εἰς τά πέντε θεμελιώδη χρώματα, τό λευκόν καί τό ἐρυθρόν παριστοῦν τό περίσσον τῆς δημιουργοῦ Θελήσεως. Τό κίτρινον καί τό κυανοῦν, ἐκεῖνο τῆς λογικῆς καί τῆς γνώσεως. Τό πράσινον, γαιώδες χρῶμα, παριστᾶ τήν πραγμάτωσιν καί τήν δράσιν. Ἐξ ἐπόψεως συμβόλων θείων, ἱερῶν καί βεβήλων, δυνάμεθα ὡς ἐξῆς νά συνοψίσωμεν τάς ἀντιστοιχούς σημασίας:

Χρῶμα	Θεία Ἔννοια	Ἱερά Ἔννοια	Βέβηλος Ἔννοια
Λευκόν	Λίων ιον Φῶς	Ἱερωσύνη	Ἀγνότης
Ἐρυθρόν	Θεῖος Ἔρως	Βασιλεία	Ἀγάπη
Κυανοῦν	Αἰωνία ἀλήθεια	Μόρφωσις, Ἀθανασία	Πιστότης
Κίτρινον	Ὁ Λόγος	Ἁγιότης	Ὁμόνοια
Πράσινον	Δημιουργία	Ἐλεημοσύνη	Ἐλπίς

Χρῶμα	Πλανήτης	Μέταλλον	Πολύτ. Λίθος
Λευκόν	Σελήνη	Ἄργυρος	Μαργαρίτης, ὀπάλιος
Ἐρυθρόν	Ἄρης	Σίδηρος	Ρουβήνιον, Σάρδειος
Πορφυροῦν	Ἑρμῆς	Ὑδράργυρος	Ἀμέθυστος, ἀδάμας
Κυανοῦν	Ζεύς	Κασσίτερος	Σάπφειρος
Πράσινον	Ἀφροδίτη	Χαλκός	Σμάραγδος
Μέλαν	Κρόνος	Μόλυβδος	Χαλαζίας, ὄνυξ
Πορτοκαλλί	Ἥλιος	Χρυσός	Καρφοῦνκελ, χρυσόλιθος

Τέλος ὑφίστανται ἀνταποκρίσεις μεταξύ χρωμάτων καί πλανητῶν καί μέσῳ αὐτῶν καί μετάλλων. (βλ. ἄνωτ. Πίνακα) Σημειωτέον ὅτι οἱ πίνακες οὗτοι δέν ἐξαντλοῦν τό θέμα καί διά τοῦτο παραπέμπομεν τόν Ἀναγνώστην εἰς τήν σχετικήν βιβλιογραφίαν.

-Τεκτονικά χρώματα: Εἰς τόν Ε.Τ. διετηρήθη ποικίλη τις ἑνότης ὡς πρός τήν συμβολικήν τῶν χρωμάτων. Συμβολικά χρώματα παρατηροῦνται εἰς τόν Ε.Τ. ἐπί τῶν τοίχων, τῆς ὀροφῆς, τοῦ ἐδάφους, τῶν στηλῶν, τῶν καλυμμάτων τῶν βωμῶν, τῶν ταπήτων, τῶν περιζωμάτων κ.ἄ. Ἐπί μέρους ἔχουν τά χρώματα τάς ἐξῆς βασικάς σημασίας:

Μαῦρον, λευκόν ἤ ἀργυρόχρουν: Σκότος καί φῶς, πένθος καί ἀθωότης, θάνατος καί ζωή, πλάνη καί ἀλήθεια, κακόν καί καλόν.

Κυανοῦν καί κίτρινον ἤ χρυσίζον: Κυανοῦν: τό χρῶμα τῆς πίστεως καί σταθερότητος χαρακτῆρος· κίτρινον: ἡ εὐγενής ἐργασία. Κυανοῦν καί κίτρινον μαζί: πότε πῦρ καί ὕδωρ, πότε τάξις καί θρησκεία.

Ἐρυθρόν καί πράσινον: ἐρυθρόν: αἷμα, Πράσινον: ἐλπίς Λευκόν, μέλαν, ἐρυθρόν καί πράσινον: Τά χρωμ,τῶν 4 στοιχείων Ἐρυθρόν, χρυσίζον (κίτρινον) καί λευκόν: Ἐρυθρόν: αἷμα τοῦ Κυρίου, κίτρινον, ὁ ὅμιλος τῶν ἐκλεκτῶν. Λευκόν: μελλοντική μεγαλοπρέπεια, κλέος.

Ἐκτός τοῦ Ε.Τ. Τά Χρώματα σημαίνουν ἐσωτερικῶς: Ρόδινον, ἀγάπη, ἐρυθρόν, ὑπεροψία καί δύναμις, αἱματόχρουν, ἐνέργεια, ζωή (αἷμα), κίτρινον, βασιλεία, πράσινον, αὔξησις, κυανοῦν, νόησις, πορφυροῦν, σοφία, λευκόν, ἀγνότης, τελειότης, μέλαν, ἄγνοια.

Εἰς τόν ἀποκρυφισμόν παρουσιάζονται τά 8 Τσάκρας μέ διάφορα συμβολικά χρώματα. Συγκεκριμένως εἰς τήν Σαντόγυα Οὐπανισάδ (VIII,6) λέγεται ὅτι αἱ ἀρτηρίαι ποῦ πηγάζουν ἀπό τήν καρδίαν, εἶναι φαιαί, λευκαί, κυαναῖ, κίτριναι καί ἐρυθραῖ. Ἀκριβῶς τά χρώματα αὐτά ἐμφανίζονται ἀργότερον εἰς τήν εὐρωπαϊκήν γραμματείαν ὡς Χρώματα τῶν Τσάκρας.

- Εἰς τά χρώματα ἀποδίδονται ἐπίσης εἰδικαί θεραπευτικαί ἐνέργειαι (πρᾶγμα τό ὁποῖον ἀναγνωρίζεται μερικῶς καί ὑπό τῆς ἐπισήμου Ἰατρικῆς) ἐκτός δέ τούτου ὑπάρχουν καί οἱ λεγάμενοι διαλογισμοί ἐπί τῶν Χ, ὅπου τά Χ. λαμβάνονται ὡς βάσεις τοῦ διαλογισμοῦ.

-Χρώματα λατρευτικά: Συμβολικά χρώματα τά ὁποῖα εὑρίσκουν ἐφαρμογήν εἰς ὡρισμένας λατρείας. Ἡ σημασία τῶν χρω-

μάτων εἶναι πολλάκις λίαν διαφορετική εἰς τάς ἐπί μέρους λατρείας. Ἐν τούτοις τά λατρευτικά χρώματα τῶν ἀρχ. Ἑβραίων καί Ἰουδαίων ἰσχύουν καί σήμερον εἰς τήν Μεσ. Ἐθν. Στοάν τῆς Γερμανίας (G.L.L.) τοῦ λεγομένου χριστιανικοῦ τύπου, ὅπως ὁ κατωτέρω πίναξ δηλοῖ:

Ἡ συμβολική τῶν χρωμάτων εἰς τήν G.L.L.

Χρῶμα	Σημασία παρ' Ἰουδαίοις	Σημασία εἰς G.L.L.
Κυανοῦν	Χρῶμα τοῦ Νόμου. Κυανοῦν ἦτο τό χρῶμα τῆς STIFTSHUTTE καί ἡ ἐπικάλυψις τῶν ὀργάνων (Ἀριθμ. 4, 6-15)	Κυανοῦ βαθμοί 1 - 3
Πράσινον	Γῆ καί σπορά	Βαθμοί Ἀνδρέου 4 & 5
Ἐρυθρόν	Αἷμα καί ζωή	Περιστυλ. βαθμοί 6-9
Λευκόν	Χρῶμα τοῦ ἱερέως φῶς καί ἁγνότης	10° (Τιμητικός)
Πορφυροῦν	Βασιλικόν χρῶμα	Ὁ Σοφώτατος Μ. Διδ.

-ἀλχημ. χρώματα: (Βλ. Μελάνωσις, λεύκωσις, ξάνθωσις κ.τ.λ.

Βιβλιογρ. Miers. H. Masson. Π. Γράβιγγερ, Δονήσεις, 165, 175
- R. Guenon, Ἐσωτ. Δόγμα 62 (15). Worterbuch des Aberglaubens (Farben). Fulcanelli, Mystere des Cathedrales 76.
- Jean Vassel, Le Symbolisme des Couleurs Heraldiques, ἐν "Et. Trad." 1950, 25, 123, 184, 308, 356.
- A. Poisson, Theories et Symboles 128.
- Claude d'Yge. Assemblee 91. J. Regnault, Biodynamique 101.
- "Voile d'Isis" 1929, 715. Pernety, Couleurs, Blancheur.

ΧΡΩΜΑΤΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ. Πρό 100ετίας ἡ Ἰατρική διέκειτο πολύ ἐπιφυλακτικά ἄν ὄχι σαρκαστικά ἔναντι τῆς δυνατότητος χρησιμοποιήσεως τῶν χρωμάτων διά θεραπευτικούς σκοπούς. Οὐδείς σώφρων ἰατρός παρεδέχετο ὅτι ἐρυθροῦ χρώματος φανέλα, περιτυλισσομένη πέριξ τῆς ὀσφύος, θά ἠδύνατο νά θεραπεύσῃ τήν ὀδυνηράν ὀσφυαλγίαν. Οὐδείς θά ἐπίστευε ὅτι τό ἐπιρρατοῦν χρῶμα τοῦ δωματίου ἑνός ἀσθενοῦς θά ἠδύνατο νά ἔχῃ ἐπί-

δρασιν τινα ἐπί τῆς ἐξελίξεως τῆς νόσου του. Σήμερον ὅμως οἱ ὅροι ἀνεστράφησαν καί κανείς ἰατρός σοβαρός καί ἐνημερωμένος πρός τάς νεωτέρας ἐξελίξεις θά ἀμέβαλλεν ὅτι τά χρώματα παίζουν σπουδαῖον ρόλον εἰς τήν θεραπείαν τουλάχιστον νευρικῶν καί ψυχικῶν νόσων.

Τῷ 1890 σημαίνοντες ἰατροί τῶν Παρισίων, εἶχον διαπιστώσει ὅτι εἰς περιπτώσεις εὐφλογίας, τό κυανοῦν φῶς ἐσυντόμευσε σημαντικά τήν θεραπείαν καί ὅτι συνέβαλλεν εἰς τήν ἀπάλειψιν τῶν χαρακτηριστικῶν κηλίδων τῆς ἀσθενείας ἐπί τοῦ δέρματος. Εἰς τήν Κίναν ὁ πάσχων ἐξ ἐπιληψίας, τοποθετεῖται ἐπί ἰώδους τάπητος, τά δέ παράθυρα καλύπτονται μέ παραπετάσματα τοῦ ἰδίου χρώματος. Ἐπί ἐντερικῶν νόσων, χρωματίζεται ἡ κοιλία διά κιτρίνου χρώματος, τό δέ φῶς τῆς ἡμέρας διηθεῖται διά κιτρίνων παραπετασμάτων.

Ἡ ἐπίσημος Ἐπιστήμη ἀπέδωκε πλέον τήν ὀφειλομένην ἀξίαν εἰς τάς ὑπεριώδεις καί ὑπερύθρους ἀκτίνας τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος, χωρίς ὅμως νά ἀναγνωρίσῃ εἰσέτι τήν χρωματοθεραπείαν ὡς ἰαματικόν μέσον. Ἐξέλιξις ὅμως σημειοῦται ἀπό ἡμέρας εἰς ἡμέραν καί ταχέως θά ἀναγνωρισθοῦν ὑφ' ὅλων τῶν ἰατρῶν τά ἰαματικά ἀποτελέσματα τοῦ ἀρχαίου τούτου θεραπευτικοῦ κλάδου.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Ἐπιστημ. τῶν δονήσεων 177.
-El.Villiers, Amulette & Talismane, Βρλ. 1927, σ. 10, 67-72
-Oskar Genser, Die Chromotherapie unter Berücksichtigung Astrologischer Elemente, Βρλ. Altman
- Ewald Paul, Licht & Farben im Dienste des Volkswohls.

ΧΡΩΝΥΩ.- Βλ. Βάπτω.

ΧΥΜΟΙ (HUMORES).- Κατά τούς ἀρχαίους ἰατροσόφους ἐπί τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπαντῶνται τά 4 στοιχεῖα ὑπό τό ὄνομα τῶν 4 χυμῶν καί τῶν 4 ἰδιοσυστασιῶν (TEMPERAMMENT).- Τό θερμόν καί τό ὑγρόν (στοιχεῖον ἀήρ) δίδουν γένεσιν εἰς τόν χυμόν αἷμα καί τήν αἱματώδη ἰδιοσυστασίαν. Τό αἷμα εἶναι ὁ ζωτικός χυμός.

Τό ὑγρόν καί τό ψυχρόν (ὕδωρ) δίδουν γένεσιν εἰς τήν λέμφον καί εἰς τήν λεμφικήν ἰδιοσυστασίαν. Ἡ λέμφος εἶναι τό "πρῶτον αἷμα", ἐκεῖνο ἐκ τοῦ ὁποίου γονιμοποιεῖται τό ἔμβρυον

καί ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται τό ἐρυθρόν αἷμα. Ἡ λέμφος δέον συνεπῶς νά κατέχῃ, μετά τό αἷμα, τήν δευτέραν θέσιν μεταξύ τῶν χυμῶν.

Τό θερμόν καί ξηρόν (πῦρ) δίδει γένεσιν εἰς τήν χολήν καί εἰς τήν χολερικήν ἤ νευρικήν ἰδιοσυστασίαν. Ἡ χολή εἶναι χυμός τοῦ ὁποίου ἡ λειτουργία εἶναι πλέον περιωρισμένη καί τῆς ὁποίας ἡ πυρετώδης καί ἀπότομος φύσις συντομεύει τήν ζωήν, ἐπαυξάνουσα τάς καυστικάς ἀρχάς ἐν τῷ ὀργανισμῷ. Ἡ ποσότης τῆς χολῆς, δέον συνεπῶς νά εἶναι μικροτέρα τῆς λέμφου.

Τό ξηρόν καί ψυχρόν τέλος (Γῆ) ,ἰδιότητες ἀντιστατικαί, σταθεροποιοί καί ἄτονοι, δίδουν γένεσιν εἰς ψυχρόν, βαρύν καί μέλανα χυμόν ὅστις ἐκαλεῖτο ὑπό τῶν ἀρχαίων μελαγχολία (μέλαινα χολή) ἀντιστοιχοῦσα πρός τήν μελαγχολικήν κράσιν. Ὁ χυμός οὗτος εἶναι φύσεως ἀτόνου καί ἀντιζωτικῆς καί διά τοῦτο πρέπει νά ὑπάρχῃ εἰς ἔτι μικροτέραν ποσότητα ἀπό τούς ἄλλους χυμούς ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι.

Ἡ κατάλληλος ἰσορροπία τῶν χυμῶν ἐν τῷ ὀργανισμῷ παρέχει τήν ὑγείαν. Ὁ Ἀρνόλδος Βιλλανοβάνος, γράφει ὅτι ἵνα μία κράσις εἶναι ἰσορροπημένη, δέον οἱ 4 χυμοί νά ἐμφανίζωνται ὡς ἑξῆς:

Κατά τό ἥμισυ ὀλιγώτερον λέμφος παρά αἷμα.

Κατά τό ἥμισυ ὀλιγώτερον χολή παρά λέμφος.

Κατά τό ἥμισυ ὀλιγώτερον μελαγχολία παρά χολή, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ πρός: αἷμα 1, λέμφος 1/2, χολή 1/4 καί μελαγχολία 1/8. Π.Γ ράβιγγερ, Ἀστροϊατρική 21-32.

ΧΥΜΟΠΑΘΟΛΟΓΙΑ.- Ὁ κλάδος τῆς Ἰατροσοφίας ὅστις ἐπί τῇ βάσει τῶν χυμῶν καί τῆς διανομῆς αὐτῶν εἰς τόν ὀργανισμόν, διαγιγνώσκει τήν ἀσθένειαν καί τήν καταπολεμᾶ (Π. Γράβιγγερ, Ἀστροϊατρική 21).-

ΧΥΜΠΕ-ΣΛΑΙΝΤΕΝ (DE WILH.HUBBE-SCHLEIDEN).

γεν. 20-10-1846 Ἀμβούργον + 17-5-1916.

Ἐσπούδασε πολιτικήν οἰκονομίαν καί νομικά. Τῷ 1896 δικηγόρος εἰς Ἀμβούργον, κατά τήν διάρκειαν τοῦ πολέμου 1870/71 ἀπεστάλη ὡς πρόξενος τῆς Γερμανίας εἰς Λονδῖνον. Ἐν συνεχείᾳ ἐταξίδευσεν εἰς δυτικήν Εὐρώπην καί ἀπό τοῦ 1875/77

ἔζησεν εἰς δυτικήν Ἀφρικήν ὅπου ἵδρυσεν ἴδιον ἐμπορικόν οἶκον. Ἐπανῆλθεν εἰς Ἀμβοῦργον.

Ἐκεῖ γνωρίζει τήν νέαν θεοσοφικήν κίνησιν καί συγκεντρώνει μέλη διά μίαν γερμανικήν Θ.Ε. Ἀπό τοῦ 1886 ἐκδίδει τό θεοσοφικόν περιοδικόν "Σφίγξ", τό ὁποῖον πραγματεύεται θέματα μυστικισμοῦ, φιλοσοφίαν καί ἰνδικῆς θρησκείας.

Τόν Ἰούλιον 1884 συναντᾶ τήν H.P.B. καί τόν συνταγματάρχην Ὄλκοτ παρά τῇ οἰκογενείᾳ Γκέμπχαρτ εἰς τό""Ἐλεμπερφελντ, ὅπου τήν 23-7-1884 ἱδρύεται ἡ πρώτη γερμαν. θεοσοφική Στοά " GERMANIA". Τῷ 1894-95 μεταβαίνει εἰς Ἰνδίαν ἵνα ἐρευνήσῃ τό ζήτημα τῶν "Διδασκάλων", ἐπανέρχεται ὅμως ἄνευ θετικοῦ ἀποτελέσματος ὀπίσω. Ὅταν τῷ 1902 ἱδρύθη ἕνας κλάδος τῆς Ἀντυαρ Θ.Ε., προτείνει ὡς Γενικόν Γραμματέα τόν RUDOLF STEINER ὅστις διατηρεῖ τό ἄξίωμα τοῦτο μέχρι τῆς ὁριστικῆς του διασπάσεως ἀπό τήν "Αννι Μπέζαντ τό 1913. Κατόπιν τούτου πείθεται ὑπό τῆς Μπέζαντ ὁ Χ.Σ. νά ἀναμειχθῇ εἰς τήν ὑπόθεσιν τοῦ Φ Τάγματος τοῦ Ἀστέρος καί νά ἐπανιδρύσῃ ἐν Γερμανίᾳ τήν "Αντυαρ Θ.Ε.

Μεταξύ τῶν συνεργατῶν του εἰς τήν "Σφίγγα" καταλέγονται ὁ Κάρολος DU PREL, ὁ KARL KIESEWETTER, ὁ FRANZ HARTMANN καί ἄλλοι.

"Εργα: Ethiopien, Ἀμβ. 1879. Uberseeische Politik, T.2
-Das Dasein als Lust, Leid & Liebe, Braunschw. 1891
-Das Suchenndes Meisters, Lorch. ἄ.χ.
Βιβλιογρ. Carl Unger, Widerlitterarisches Freibeutertum, Eine Abfertigung des H.Hubbe-Schleiden. Βρλ. 1913
- E.Von Gumppenberg, Offener Brief an Dr Hubbe- Schleiden als Erwiederung auf seine "Botschaft d.Friedens"Λειφ.1913

ΧΩΔ.- Ἡ ὀγδόη Φ Σεφιρά, πού σημαίνει Δόξαν, τήν Αἰωνιότητα τοῦ "Οντος. Εἶναι θήλεια ἀρχή ὡς ἡ Μπινά καί ἡ Γκεμπουρά, τάς ὁποίας ἀντανακλᾶ. Ἐκφράζει τήν γεννητικήν συγκέντρωσιν, τήν ἀντίστασιν. Ὑπό τοῦ DR ALLENDY ἀνάγεται εἰς τήν ἀρχήν Ὑδράργυρος καί "Υδωρ.

ΧΩΞΛΕΙ (ALDOUS LEONARD HUXLEY).- 1894-1963.

"Αγγλος συγγραφεύς, ἔγγονός τοῦ T.H. HUXLEY. Κατά τό

1946-48 πρῶτος Γεν. Διευθυντής τῆς UNESCO. Ἐγένετο γνωστός εἰς τούς ἀποκρυφιστικούς κύκλους διά τῶν πειραμάτων του μέ τήν MESKALIN.
Ἔργα: Die Pforten der Wahrnehmung, Μόναχον 1964
- Himmel & Hölle. Litteratur & Wissenschaft.

-ΧΑΞΛΕΥ (THOMAS HENRY HUXLEY). 1825-1895.-
Ἄγγλος βιολόγος. Ἔθεσεν εἰς κυκλοφορίαν τῷ 1896 τόν ὅρον " AGNOSTICS" (ἀγγλ. Φ Ἀγνωστικοί, ἐξ οὗ καί ὁ Φ Ἀγνωστικισμός.

ΧΩΡΙΣΤΙΚΟΤΗΣ (SEPARATIVITÉ).- Τό αἴσθημα πού δοκιμάζει τό ἄτομον νά θεωρῇ ἑαυτό διακεκριμένον ἀπό τά ἄλλα ὄντα, ἀντί νά ταυτίζῃ τό συμφέρον του πρός τό καθολικόν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, τήν εὐτυχίαν του μέ τήν παγκόσμιον ἁρμονίαν.

ΧΩΡΟΣ ἤ ΔΙΑΣΤΗΜΑ (ESPACE).- Ἡ ἔννοια τοῦ Χώρου, ὅστις ἐνέχει τήν ἰδιότητα τῆς ἐκτάσεως καί ἀποτελεῖ μετά τοῦ Φ Χρόνου τό πλαίσιον ἐντός τοῦ ὁποίου ἐκτυλίσσονται τά φαινόμενα τοῦ Κόσμου, ἀπησχόλησεν ἀπό τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τούς φυσικούς καί φιλοσόφους.

Περί τῆς σημασίας καί καταγωγῆς τῶν δύο αὐτῶν παραπληρωματικῶν ἐννοιῶν πολλοί συλλογισμοί ἐγένοντο καί πολλά ἐχέχυθησαν· ἐθεωρήθησαν πότε ὡς ἀντικειμενικαί, πότε ὡς ὑποκειμενικαί πραγματικότητες, πότε ὡς πηγάζουσαι ἐκ τῆς ἐμπειρίας καί πότε ἔχουσαι ἔμφυτον χαρακτῆρα.

Διά τόν Κάντ εἶναι ὁ Χῶρος ἡ μορφή ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἐξωτερικῶν αἰσθήσεων τ.ἔ. ὁ ὑποκειμενικός ὅρος τῆς αἰσθητικότητος, ἐνῶ ὁ χρόνος ἡ μορφή τῶν ἐσωτέρων αἰσθήσεων.

Ὁ RENE GUENON παραδέχεται ὅτι ὁ Χρόνος φθείρει τρόπον τινά τόν Χῶρον μέ τήν δύναμιν τῆς συστολῆς (ἀποκρυσταλλώσεως) πού ἀντιπροσωπεύει καί πού τείνει ὅλον καί περισσότερον νά ἐλαττώσῃ τήν ἐπέκτασιν τοῦ Χώρου πού εἶναι ἀντίθετός του.

Αἱ ἔννοιαι τόσον τοῦ Χώρου, ὅσον καί τοῦ Χρόνου ἅπτονται τῶν ἀκροτάτων μεταφυσικῶν συλλήψεων τῆς Κοσμολογίας καί διά τοῦτο εἶναι ἄκρως ἐπιρρεπεῖς νά μή κατανοηθοῦν ὑπό τῶν

πολλῶν ἤ μᾶλλον νά παρερμηνευθοῦν.

Συνέπεια λεπτοτάτων συλλογισμῶν εἶναι σειρά ὁλη βεβαιώσεων ὡς ἐκείνη τοῦ Χρόνου μεταβαλλομένου τελικῶς "εἰς Χῶρον " εἰς τό τέλος τοῦ Κόσμου" δηλ. εἰς τό τέλος τῆς κυκλικῆς ἐκδηλώσεως ὁπου δέν θά ὑπάρχῃ πλέον Χρόνος.

Μία μορφή προαπεικονίσεως τῆς ἀπορροφήσεως τοῦ Χρόνου ἀπό τόν Χῶρον, εὑρίσκεται εἰς τάς τελευταίας φυσικομαθηματικάς θεωρίας πού πραγματεύονται τό σύμπλεγμα " χωρο-χρόνος" ὅπου ὁ Χρόνος θεωρεῖται ὡς "τετάρτη διάστασις τοῦ Χώρου".-

Μία ἄλλη σειρά ἐνδιαφερόντων συλλογισμῶν εἶναι ἐκείνη πού ἀναφέρεται εἰς τήν "Ἱερότητα τοῦ Χώρου" κατά τήν ὁποίαν κάθε τόπος ἔνθα τελοῦνται " ἱεροφάνσαι" εἶναι καθιερωμένος καί ἀπομεμονωμένος ἀπό τό λοιπόν βέβηλον περιβάλλον. Ὁ τόπος ἔνθα πρόκειται νά ἱδρυθῇ Ναός ἤ νά κτισθῇ μία πόλις, ἐπιλέγεται ἐπισταμένως βάσει ἱερατικῶν πρακτικῶν καί σημείων.

Μεγάλην ἐπίσης σημασίαν ἀποδίδουν αἱ παραδόσεις εἰς τάς διευθύνσεις ἐν τῷ Χώρῳ, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἓξ τόν ἀριθμόν καί αἱ ὁποῖαι προσανατολίζονται πρός τά ἄνω - κάτω, δεξιά-ἀριστερά, ἐμπρός - πίσω, μέ ἓν ἑβδομον σημεῖον εἰς τό κέντρον τῆς συναντήσεως.

Πρός κατανόησιν τῆς φύσεως καί τοῦ ρόλου τῶν δημιουργικῶν νόμων (δυνάμεων) οἵτινες συμβάλλουν εἰς τήν ἀποτέλεσιν τοῦ Κόσμου, ὁ FR.BARLET (Ὁ Ἀποκρυφισμός, Ἀθῆναι) ἐπιδίδεται εἰς σειράν μεταφυσικῶν συλλογισμῶν, ὅπου τελικῶς ὁ Χῶρος ταυτίζεται μέ τήν Ἐνέργειαν, ἐνῶ ὁ Χρόνος μέ τήν Κίνησιν. Ἄλλοι ἀποκαλοῦν τόν Χῶρον συνεχῆ καί ἀμέριστον οὐσίαν. Ἐκ τῆς συνεργασίας Χρόνου - Χώρου γεννᾶται ἡ Ὑπόστασις (SUBSTANTIA).-(Π.Γράβιγγερ, Κοσμολογία 281).-

- Ψ -

ΨΑΛΜΟΙ.- Αἱ εἰς τήν Π.Δ. συγκεντρωμέναι Ὠδαί αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦνται κατά τήν Θείαν λειτουργίαν. Ἡ συλλογή αὕτη περιλαμβάνει 150 τίτλους, οἱ ὁποῖοι εἰς τήν ἑλληνικήν καί λατινικήν Βίβλον ἄλλως ἀριθμοῦνται παρά εἰς τήν ἑβραϊκήν. Τό σύνολον ὑποδιαιρεῖται εἰς 5 βιβλία, ἕκαστον τῶν ὁποίων καταλήγει μέ μίαν δοξολογίαν. Μερικοί ἐκ τῶν ψαλμῶν περιέχουν σαφῶς θεραπευτικούς ἤ καί μαγικούς τύπους ὅπως οἱ ὑπ' ἀριθ. 91,58,141,59,109,69,35 (στ. 1-10), 7. Διά γοητευτικούς ἀκόμη σκοπούς ἐχρησιμοποιήθη συχνά ὁ ὑπ' ἀριθ.109.

Εἰς τόν ἀγγλ. Ε.Τ. καί ἰδιαιτέρως εἰς τούς ἀνωτέρους βαθμούς οἱ Ψαλμοί παίζουν σημαντικόν ρόλον. Ἤδη εἰς τάς ἀρχαίας Σχῆντεχνίας τῆς Ἀγγλίας, ἀπό τάς ὁποίας λέγεται ὅτι προῆλθεν ὁ σημερινός Ε.Τ. ἐλέγετο: "Κάθε ἀδελφός, πρέπει νά φάλλῃ δύο Ψαλμούς, τόν ἕνα διά τούς ζῶντας καί τόν ἄλλον διά τούς νεκρούς".-

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 81.-
- Nicolaj Nicolsky, Spuren Magischer Formeln in den Psalmen, Giessen 1927
- Clauss Westermann, Abriss der Bibelkunde, Στουτγ. 1962
(Πρβλ. Ὕμνοι, Μάντρα, Ἐπωδή).

ΨΕΛΛΟΣ (Κων/νος καί ὕστερον Μιχαήλ).- Ἐκ τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τοῦ Βυζαντίου. Γεν. 1010 + 1078. Ἐσπούδασε φιλοσοφίαν καί ἠσχολήθη μέ τήν θεολογίαν διαοριοθείς ὑπό τοῦ Κων/νου τοῦ Μονομάχου καθηγητής τῆς φιλοσοφίας. Μετά τόν θάνατον τοῦ Κων/ντίνου ἔγινε μοναχός ἀποσυρθείς εἰς τό μοναστήριον τῆς Βιθυνίας καί λαβών τό ὄνομα Μιχαήλ. Ἐγκατέλειψεν ὅμως βραδύτερον τό μοναχικόν σχῆμα καί ἐπανῆλθεν εἰς Κων/πολιν καταλαβών ὑψηλήν θέσιν εἰς τήν Αὐτοκρατορικήν αὐλήν, διορισθείς βραδύτερον καί πρῶτος ὑπουργός (παραδυναστεύων) ἐπί Μιχαήλ τοῦ Ζ'.

Ἐκαλλιέργησε τάς πλατωνικάς σπουδάς καί συνέγραψε πολλά ἔργα φιλοσοφικά, θεολογικά, ἀστρονομικά καί ἱστορικά. Ἐξ αὐτῶν σημαντικώτερον εἶναι τό "Δόξαι περί ψυχῆς",

" εἰς τὴν Ψυχογονίαν τοῦ Πλάτωνος, Περὶ ἐνεργείας δαιμόνων, "Ἔκθεσις συνοπτικὴ τῶν Χαλδαίων δογμάτων", "Ἑρμηνεία εἰς 42 Χαλδαϊκὰ Λόγια", " Περίληψις τῶν οὐσιωδεστέρων ἀρχαίων δόξασιῶν τῶν Χαλδαϊκῶν δογμάτων" κ. ἄ. Τὰ τρία τελευταῖα μετεφράσαμεν καὶ ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ ἰδιαίτερον ἔργον "Χαλδαϊκὰ Λόγια". Ἀθῆναι, Βιβλιοθ. Σφιγγός.-

ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΙΑΚΑ.- Φαρμακευτικὰ καὶ χημικὰ προϊόντα, τὰ ὁποῖα εἰσαγόμενα εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν (ἐσωτερικῶς ἢ ἐξωτερικῶς) προξενοῦν εἰς αὐτὸν Ψευδαισθήσεις ἢ ἐπηρεάζουν τὴν δραστηριότητα τῶν αἰσθήσεων κατὰ διαφόρους τρόπους. Μερικὰ ἐξ αὐτῶν προκαλοῦν ἕν εἶδος διορατικῶν ἱκανοτήτων. (Βλ. ' ' Δρόγαι).-

ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΙΣ (HALLUCINATION) ,ἐκ τοῦ λατ. ALUCINATUS, ἴσον περιπλάνησις ἐν ὀνείρῳ). Ἀντίληψις ἑνὸς ἀντικειμένου ἀπατηλοῦ ἢ ἀνυπάρκτου διὰ τὰ ἄλλα πρόσωπα ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας. Ἡ κατάστασις αὕτη προκαλεῖται συχνὰ συνεπείᾳ φυσιολογικῆς ἀρρυθμίας, ἄλλοτε ἐκ μεσαζοντισμοῦ καὶ ἄλλοτε κατόπιν μέθης. Ὅλα τὰ συνεπαγόμενα τὴν κατάστασιν ταύτην ὁράματα, ἰδίως ὅταν προκαλοῦνται ἔνεκα μεσαζοντισμοῦ, ἐπιφέρουν διάτασιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὅπερ ἔχει ὡς συνέπειαν ὑπέρμετρον καταναλωσιν αἰθερικοῦ ρεύματος καὶ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν διέγερσιν κυμάτων ἀστρικοῦ φωτός. Τὸ τελευταῖον ταῦτο δίδει γένεσιν εἰς τὰς Ψευδαισθήσεις διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ἴδῃ τι ποὺ δὲν ὑπάρχει. Τυπικὸν διὰ τὴν Ψ. εἶναι ὅτι ὁ πάσχων οὐδέποτε αἰσθάνεται ταύτην ὡς ἀπατηλὴν φαντασίαν, ἀλλ' ἀντιθέτως παραδέχεται τὰς εἰκόνας ὡς ἀληθεῖς καὶ γνησίας.

Πρέπει νὰ διαστέλλεται η Ψ. ἀπὸ τοῦ Ὁράματος, διότι ἐνῷ ἡ πρώτη δὲν ὑπόκειται εἰς ἔλεγχον ἐκ μέρους τοῦ εὐαισθήτου ἀτόμου, τὸ δεύτερον ἐλέγχεται καὶ κατευθύνεται ὑπ' αὐτοῦ Ὑπάρχουν τέλος καὶ συλλεκτικαὶ Ψ. ὅταν πολλὰ πρόσωπα νομίζουν ὅτι βλέπουν, ἀκούουν, ἢ γενικῶς αἰσθάνονται κάτι ἐκτὸς τῶν συνήθων δυνατοτήτων.-

-κοσμικὴ Ψ.- Καλεῖται ὑπὸ τῆς ἰνδικῆς φιλοσοφίας καὶ "Μάγυα" (βλ. λ.) καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπατηλότητα τοῦ ὑλικοῦ ἢ φυσικοῦ κόσμου, περιλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀστρικοῦ.

– Ὡς ὑπόθεσις ἐξηγήσεως τῶν ψυχ. φαινομένων.-Πολλάκις ἐπεχειρήθη νά ἐξηγηθῆ ἡ παραγωγή Ψυχικῶν φαινομένων διά τῆς θεωρίας τῆς Ψ. ἐκ μέρους τῶν παριστωμένων. Ἡ θεωρία ὅμως αὕτη δέν εὐσταθεῖ πάντοτε δεδομένου ὅτι ἡ ἀντικειμενικότης τῶν φαινομένων ἐβεβαιώθη ὑπό ὀργάνων ἀκριβείας καί ὑπό τῆς φωτογραφίας.

Βιβλιογρ. Papalardo, Alluci: Baure, 83, 124. Σ. Δοντᾶ, Ὑπνωτ. καί Πνευματ. 89.- El. Levi, Hist, 135. Clef 139. Κ. Φλαμμαριόν Τό Ἄγνωστον 59. Chevreuil 47. " Psychic Magazine "No 7, 106. Aurobindo, Vie 619. Al. Aksakof 23. A. Kardec Livre des Mediums 136.

ΨΗΛΑΦΙΣΙΣ.- (ATTOUCHEMENT).- Β. Χειραφία.

Ψ- ΠΑΡΑΓΩΝ.- Ὀνομάζεται οὕτω εἰς τήν Παραψυχολογίαν τό ἄγνωστον κάτι ἐπί τοῦ ὁποίου βασίζονται τά ἀπόκρυφα φαινόμενα. Προτάθη ὑπό τῶν Βρεττανῶν ἐπιστημόνων DR THOULESS καί DR WIESNER κατά τήν διερεύνησιν τῶν φαινομένων τῆς Τηλεκινησίας καί γενικῶς τῆς Παραψυχολογίας. Ὁ Παράγων Ψ δύναται νά μεταφρασθῆ ὡς ψυχικός ἤ παραψυχικός παράγων.

ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ (γαλ. BALLOTAGE, γερμ. KUGELUNG).- Εἶς τόν Ε.Τ. μυστική διαδικασία κυρίως ἐπί νέων εἰσδοχῶν ἤ καί πρός δημοκρατικήν ἀπόφασιν προκειμένου περί ὡρισμένων ζητημάτων. Ἡ ἤδη ὑπό τοῦ Ὀβιδίου περιγραφομένη διαδικασία αὕτη, πραγματοποιεῖται μέ λευκά καί μαῦρα σφαιρίδια τά ὁποῖα συλλέγονται, ἐντός σάκκου ἤ κιβωτίου.

ΨΥΧΑΓΩΓΟΣ.- Εἷς ψυχολόγος ὅστις προσπαθεῖ νά ἐπιτύχῃ τήν ἐξέλιξιν τῶν ἐμπεπιστευμένων αὐτῷ ἀτόμων. Ἰσοδυναμεῖ πρός τούς ὅρους: Παιδαγωγός, ἰατρός ψυχολόγος, πνευματικός, οἵτινες προχωροῦν εἰς τήν ἀγωγήν βάσει ψυχολογικῶν μεθόδων. Περαιτέρω τό ὄνομα τοῦτο ἐδίδετο ὑπό τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων εἰς τούς ἀνακαλουμένους καί ἐπικαλουμένους ἐκ τοῦ Ἄδου τάς ψυχάς τῶν τεθνεώτων (δηλ. τούς σημερινούς πνευματιστάς, νεκρομάντεις καί μάγους).-

ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΙΣ.- Ἡ ὑπό τοῦ Αὐστριακοῦ ἰατροῦ Σιγμουνδ Φρόϋντ

ἱδρυθεῖσα καὶ ἐπὶ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Βούδδα στηριζομένη θεραπευτικὴ ἀγωγὴ περὶ τῆς ἑρμηνείας, ἀνευρέσεως, ἀποσαφηνίσεως καὶ συνειδητοποιήσεως ἀσυνειδήτων παραστάσεων τοῦ ὑποσυνειδήτου, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνακάλυψιν τῶν πρωταιτίων παραγόντων πολυαρίθμων νευρικῶν, ὑστερικῶν, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων παθήσεων, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν θεραπείαν των.

-Κριτική.- Πολλοὶ ὑπῆρξαν οἱ ἐπικριταὶ τῆς θεραπευτικῆς ταύτης μεθόδου, δριμύτερος ὅμως ὑπῆρξεν ὁ RENE GUENON ὅστις εἰς τὸ ἔργον του " Ἡ Βασιλεία τῆς ποσότητος" ἀφιερώνει ἰδιαίτερον κεφάλαιον καὶ ὁμιλεῖ περὶ τῶν " ἐγκλημάτων τῆς Ψυχαναλύσεως.".-

Βιβλιογρ. Στέφαν Ταβάϊχ, Φρόϋντ καὶ Ψυχανάλυσις, ἔκδ. Φάρος , "Πυθαγόρας" 1929, 420 καὶ 1930, 163 R.Guenon, Le Reğne de la Quantité et les Signes des Temps.
- Leo Kaplan, Das Probleme der Magie und der Psychoanalyse, Heidelberg 1927
- Jaino Drever/ W.Frohlich, Worterbuch der Psychologie, Μόναχον 1968.

ΨΥΧΗ.- Ἐκ τοῦ φύχειν διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἢ διὰ τῆς μετακινήσεως τῶν πτερῶν. Σήμερον εἰς τὸν Ἐσωτερισμὸν ἀρχὴ περιστατικὴ ἐνδιάμεσον θέσιν ἔχουσα μεταξὺ πνεύματος καὶ σώματος.

Εἰς τοὺς ἀρχ. Ἕλληνας καὶ Λίγυπτίους ἦτο ἡ πεταλοῦδα τὸ σύμβολον τῆς ψυχῆς, ἐξ οὗ καὶ ἡ καταγωγὴ τῆς λέξεως.

Περαιτέρω εἶναι ἡ ζωτικὴ ἀρχὴ ἢ ἡ πνοή, ἡ ὁποία ὑπάρχει τόσον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅπως καὶ μέχρι τῶν ἀτελεστέρων ζώων . Εἰς τὰς μτφρ. τῆς Βίβλου, ἀποδίδεται ὁ ἑβρ. ορος"Ω Νεφές" ἢ ἡ ἑλλην. λέξις " ψυχή" μὲ τὸν ὅρον "ζωή ". Μερικοὶ συγγραφεῖς ἀντιλαμβάνονται τὴν Ψ , ὡς μίαν ἐνδιάμεσον ἀρχὴν τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, ὑποκειμένην εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ ἀθανάτου πνεύματος. Ἄλλοι μεταχειρίζονται τὸν ὅρον πρὸς δήλωσιν τῆς ἐνδιαμέσου ἀρχῆς ἐν τῇ ἑπταπλῇ συνθέσει τοῦ ἀνθρώπου (Βλ. Ἀρχαί τοῦ Ω Ἀνθρώπου).

Γενικῶς ἐπικρατεῖ ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς σύγχυσις μεταξὺ ψυχῆς καὶ ἀθανάτου πνεύματος. Γίνεται π.χ. λόγος περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ ἐννοεῖται διὰ τῆς τελευταίας λέξεως τὸ ἀθάνατον μέρος

τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐν λόγῳ σύγχυσις παρουσιάζεται τόσον εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, ὅσον καί εἰς τόν Χριστιανισμόν, ἄν καί οὐ πρῶτοι ἐθεώρουν τόν Νοῦν ὡς τό πνευματικόν κορύφωμα τοῦ ἀνθρώπου.

Κατά τήν διδασκαλίαν τοῦ Ο.R.A. ἡ ψυχή εἶναι τό ἀστρικόν περίβλημα, ἔν εἶδος αἰθερικοῦ εἰδώλου καί πηγάζει ἐκ τῆς Σελήνης, ἐνῶ ὁ Νοῦς εἶναι ἡ ἀθάνατος ἀρχή προερχομένη ἐκ τοῦ Ἡλίου. (Κατά τόν Πλούταρχον).-

Κατά τήν Καββάλαν ἡ ἀνθρωπίνη Ψυχή ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν ὑποστάσεων: α) Ἐκ τοῦ Νεφές κοινοῦ συστατικοῦ ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν καί ἴσως τῶν ἐξελιγμένων ζώων, Ψ. κατωτέρα κεκτημένη ἐκτός τῆς ἱκανότητος νά συνάπτεται μεθ' ἑνός ὑλικοῦ ὀργανισμοῦ (τοῦ σώματος) καί ὅλων τῶν ἐνστικτωδῶν ἰδιοτήτων, β) Ἐκ τοῦ Ρουάχ, μέσης Ψ, κεκτημένης παρ' ὅλων τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων μέ τάς ἠθικάς καί λογικάς ἱκανότητας, γ) Ἐκ τοῦ Νεσαμάχ ἀνωτέρας Ψ., κτήματος τῶν ἐπιλέκτων, κεκτημένης τῆς ἱκανότητος τῆς ἐνοράσεως τῶν πνευματικῶν ἀληθειῶν καί τῶν αἰωνίων ἀρχῶν.

Ὑπεράνω τῶν τριῶν τούτων ὑποστάσεων, δύο ἄλλαι ἀρχαί ἡ Σαὶάχ καί ἡ Γιεχιδάχ θά ἀποκτηθοῦν ἀκόμη ὑπό τῆς Ψυχῆς ἀλλ' εἰς σφαίρας πνευματικάς, πολύ ὑπερτέρας τῆς γηΐνης ἀνθρωπότητος.

-Ἡ σημασία τῆς μελέτης τῆς Ψυχῆς καί τοῦ Νοῦ.

Τό ζήτημα τῆς Ψυχῆς καί τοῦ Νοῦ, εἶναι τόσον διά τούς ἀρχ. Ἕλληνας, ὅσον καί διά πάντα διανοούμενον τό βασικόν πρόβλημα καί ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος πάσης ἐρεύνης καί πάσης ἀποκαλύψεως· διότι ὁ Ἄνθρωπος εἶναι ὄχι μόνον τό ἐπίκεντρον τῶν ἐρευνῶν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά κατά τήν ἐσωτερικήν Παράδοσιν καί ὁ οἰκουμενικός διάμεσος, ὁ παγκόσμιος Μεσίτης, ἡ γέφυρα συνδέσεως τοῦ Ἄνω μετά τοῦ Κάτω, τοῦ Οὐρανοῦ μετά τῆς Γῆς. Ὅπως ὁ Ἀδάμ-Κάδμος, ὁ θεῖος Λόγος, εἶναι ὁ οἰκουμενικός Μεσίτης ἐν τῷ Κόσμῳ, ὁ Ἄνθρωπος-Ἀδάμ εἶναι ὁμοίως ὁ μεσολαβητής καί ὁ συνδετικός κρίκος μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί τοῦ Λόγου, ὁ θεῖος ἐντολοδόχος ὁ μεταβιβάζων εἰς τάς ἀνθρωπίνους ψυχάς διά τοῦ λόγου του τά θεῖα ρήματα καί τάς ἐντολάς αἱ ὁποῖαι θά ἐπαναφέρουν τήν ἀνθρωπότητα εἰς

τούς κόλπους τῆς θεότητος ἐξ ἧς ἀπεσπάσθη καί μέλλει νά ἐπανέλθη σοφωτέρα, ἰσχυροτέρα, δικαιοτέρα. Τόν πρωτεύοντα ρόλον εἰς τό Ἔργον τοῦτο τῆς οἰκουμενικῆς Ἀποκαταστάσεως παίζει ὁ Νοῦς καί ἡ Ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Διά τοῦτο ἡ ἐνδελεχής μελέτη τοῦ θέματος τούτου ἀξίζει νά γίνῃ μέ ὅλην τήν δυνατήν φρόνησιν, ἀλλά καί ἐπιμέλειαν.

Ἡ φύσις τῆς Ψυχῆς. Ἄγνωστόν ὅλαι αἱ θρησκευτικαί, αἱ μυστηριακαί καί φιλοσοφικαί ἀκόμη κοινότητες ἐπελήφθησαν τῆς μελέτης τοῦ θέματος τῆς ψυχῆς καί προσεπάθησαν κατά τό μέτρον τῶν δυνάμεών των νά δώσουν κάποιαν θεμελίωσιν εἰς τό πρόβλημα καί προπαντός νά συναγάγουν συμπεράσματα χρήσιμα εἰς τήν ἀνθρωπότητα δι' ἕνα βίον φυσικόν, διά μίαν κοινωνίαν εὐνομουμένην καί τελευταίως διά τήν ἐξεύρεσιν λύσεως εἰς τό ζήτημα τῶν ψυχι- σωματικῶν ἀσθενειῶν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου.

Ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ Πλάτωνος, καί πρότερον ἀκόμη, μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ἄνευ διακοπῆς, οἱ φιλόσοφοι διετύπωσαν ποικίλας ἀπόψεις καί θεωρίας αἱ ὁποῖαι διά μακρῶν ἀναπτύσσονται εἰς τά σχετικά συγγράμματα καί Ἐγκυκλοπαιδείας ὅλου τοῦ κόσμου. Ἴδιως κατά τάς ἡμέρας μας ἡ "Ψυχολογία" ἔχει καταλάβει πρωτεύουσαν θέσιν εἰς τήν σκέψιν τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδή ὅμως τό πρόβλημα ἀπαιτεῖ ἀνωτέραν Γνῶσιν καί κατάγνωσιν τῶν μεταφυσικῶν Ἀρχῶν πολλαί ἐκ τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν ἠστόχησαν καί συνέβαλον περισσότερον εἰς τήν σύγχυσιν παρά εἰς τήν διαλεύκανσιν αὐτοῦ. Διά τοῦτο δέν θά ὁμιλήσωμεν ἐνταῦθα περί τῶν ἐργασιῶν καί συστημάτων τῶν νεωτέρων "Ψυχολόγων", τά ὁποῖα ἐλλείψει ἑδραίας μυσταγωγίας παρεξέκλεινον τῆς ἀληθείας καί διετύπωσαν ἀπόψεις καί θεωρίας ὄχι μόνον ἀντιμυητικάς ἀλλά καί ἀντιφυσικάς. Τοῦτο διότι οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ὁμιλοῦν περί "ψυχῆς" χωρίς νά εἶναι ἐνήμεροι περί τῆς ἐσωτερικῆς συστάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, παραδέχονται δέ αὐτήν ὡς ἀποτέλεσμα χημικῶν, ἐγκεφαλικῶν δράσεων καί τελικῶς ὡς ὑλικόν παρακολούθημα τοῦ ὀργανισμοῦ, ὡς παράρτημα τῆς Φυσιολογίας.

Ἡ θέσις τοῦ Ἐσωτερισμοῦ, εἶναι τελείως διάφορος. Κατ' αὐτόν ἡ Ψυχή εἶναι κάτι τό διακεκριμένον ἀπό τοῦ σώματος, ἀλλά καί ἀπό τοῦ ἀγνοῦ πνεύματος. Δέν εἶναι οὔτε ὕλη σταθμητή, ἀλλ' οὔτε καί πνεῦμα ἄϋλον. Εἶναι μία λεπτοϋφής οὐσία, εὐαίσθητος,

ἐκδηλουμένη διά πολυμόρφων δονήσεων κατά μῆκος τοῦ σώματος τό ὁποῖον διατρέχει ἀπ'ἄκρου εἰς ἄκρον. Εἶναι τό ἔδιον παντός δυναμισμοῦ, πάσης συγκινήσεως, παντός συναισθήματος. Ἄνευ αὐτῆς οὐδεμία αἰσθησιακή καί συναισθηματική ἐκδήλωσις θά μετεφέρετο εἰς τόν ἐγκέφαλον· εἶναι ὁ κατ'ἐξοχήν παράγων μεταβιβάσεως καί συνδέσεως μεταξύ σώματος καί πνεύματος. Μεταβιβάζει δηλονότι τάς ἐντυπώσεις τοῦ σώματος πρός τό πνεῦμα καί τάς θελήσεις τοῦ πνεύματος πρός τό σῶμα.

Ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι διφυής καί ἑρμαφρόδιτος εἶναι δηλονότι τό ἀποτέλεσμα τῆς δράσεως τῆς πνευματικῆς ἀρχῆς ἐπί τῆς ὑλικῆς ἀρχῆς ἤ κάλλιον τῆς Οὐσίας (ESSENCE) ἐπί τῆς ὑποστάσεως (SUBSTANCE). Ἐάν, διά νά χρησιμοποιήσωμεν τήν ἑρμητικήν ὁρολογίαν, τό πνεῦμα εἶναι τό θεῖον (△) καί ἡ ὕλη τό ἅλας (⊖), ἡ ψυχή θά εἶναι ὁ ὑδράργυρος (☿), οὐσία μετέχουσα ἀμφοτέρων τῶν ἀρχῶν καί τῶν γενῶν· καί οὕτω ἐξηγεῖται ὁ συνδιαλακτικός ὅρος πού παίζει μεταξύ τῶν δύο τούτων ἀκροτήτων αἱ ὁποῖαι θά παρέμενον ἐσαεί ἐν διαστάσει καί οὐδεμία συνεργασία μεταξύ αὐτῶν θά ἐξεδηλοῦτο. Εἰς τήν Παράδοσιν τῆς Δύσεως ἡ οἰκουμενική αὕτη δύναμις καί οὐσία συγχρόνως ἐκλήθη Ὁ Ἀστρικόν Φῶς ἤ ἁπλῶς Ἀστρικόν.

Ὥστε ἡ Ψυχή δύναται νά θεωρηθῇ ὡς ἕν εἶδος ὑλοπνευματικοῦ ρεύματος ἱκανοῦ νά δεχθῇ μίαν κατεύθυνσιν ἐκ τοῦ πνεύματος πρός τό σῶμα ἤ νά μεταφέρῃ μίαν ἐντύπωσιν ἐκ τοῦ σώματος (αἰσθητηρίων) πρός τό πνεῦμα. Ἡ Φυσιολογία ἀποδίδει εἰς τά κινητικά καί αἰσθητικά νεῦρα τούς ρόλους τούτους. Ἐπί τοῦ προκειμένου πρέπει νά διασαφηνίσωμεν ὅτι τά νεῦρα εἶναι ἁπλῶς τά ὀργανικά μέσα συνδέσεως διοχετεύσεως μιᾶς ἐνεργείας ἥτις κυκλοφορεῖ κατά μῆκος αὐτῶν, ὅπως τό ἠλεκτρικόν ρεῦμα κυκλοφορεῖ κατά μῆκος τῶν ἀγωγῶν· ἀπόδειξις τῆς ὀρθότητος τῆς ἀντιλήψεως ταύτης εἶναι τό γεγονός ὅτι τά νεῦρα δύνανται νά παραμένουν ἀνέπαφα χωρίς νά ἐπιτυγχάνεται οὐδεμία μεταβίβασις ἤ κατεύθυνσις (περιπτώσεις κινητικῆς ἀταξίας, παρέσεως, παραλύσεως κ.κ.) Τοῦτο συμβαί-

νει διότι ἡ ἐνέργεια αὕτη ὁ ψυχικός δυναμισμός, δέν κυκλοφορεῖ πλέον μέσῳ τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Κύριος σκοπός τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς, εἶναι νά θέτῃ εἰς κυκλοφορίαν τόν παράγοντα τῆς ζωῆς· ἀπό τῆς ἀπόψεως ταύτης ἐδρεύει κυρίως εἰς τό στῆθος, ἤτοι τά ὄργανα τά κυρίως ἐκδηλοῦντα καί συντηροῦντα τήν ζωήν, ἀποτελοῦν τήν ἕδραν της: οἱ πνεύμονες καί ἡ καρδία. Τό ρεῦμα τοῦτο, ὅπερ ἀποτελεῖ τήν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, ἐμποτίζει κατά τήν κυκλοφορίαν του, τόσον τό νευρικόν, ὅσον καί τό αἱματικόν σύστημα.

– Ἡ ἀγωγή τῆς ψυχῆς.– Εἰς τά μυητικά Τάγματα, τονίζεται πολλαχῶς ἡ ἰδιαιτέρα σημασία ἣν κέκτηται ἡ ἀγωγή τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος. Λόγῳ τῆς ἐνδιαμέσου ἐντάξεως τούτου μεταξύ σώματος καί πνεύματος, εἶναι εἰς θέσιν νά ἐπηρεάσῃ δραστικώτερα ἀμφοτέρας τάς ὑποστάσεις ταύτας τοῦ ἀνθρώπου. Δέν εἶναι διόλου ὑπερβολή νά εἴπωμεν ὅτι ὅλαι αἱ ἀντιξοότητες, ὅλαι αἱ ἀτυχίαι μας, ὁλη ἡ καθυστέρησίς μας, ὀφείλεται ἐν τελικῇ ἀναλύσει εἰς τήν πλημμελῆ χαλιναγώγησιν τῶν ψυχικῶν μας ὁρμῶν καί δονήσεων. Διά τοῦτο συνεχῶς ἐπαναλαμβάνεται ὑπό τῶν μεμυημένων ὅτι εἰς πᾶσαν στιγμήν τῆς ζωῆς του, ὁ ἄνθρωπος διά τῆς λογικῆς του ἀρχῆς, ὀφείλει νά ἐπηρεάζῃ, νά κατευθύνῃ, νά περιστέλλῃ ἤ νά ἐνισχύῃ τήν δύναμιν τῆς ψυχῆς του. Ὅταν τό πνεῦμα ἀπευλευθερωθῇ τῶν ἀλύσεων τάς ὁποίας ἡ ψυχή ἀκριβῶς χαλκεύει δι'αὐτό, τότε ἐγκαθίσταται ὡς φυσικός ἡγεμών καί κατευθύνει ὅλας τάς ἐκδηλώσεις ἐν ἁρμονίᾳ καί ρυθμῷ πρός τούς οἰκουμενικούς νόμους τῆς ζωῆς καί τοῦ πνεύματος. Ἐάν ὅμως τό πνεῦμα δέν ἐξασκῇ τήν κυριαρχον ταύτην ἡγεμονίαν ἐπί τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, τότε ἡ ψυχή παρουσιάζει τήν εἰκόνα ἀφηνιασμένου ἵππου παρασύρποντος ἅμαξαν καί ἀμαξηλάτην εἰς τό βάραθρον τῆς ἀπωλείας.

"Ἐπιβάλλεται νά προσέξωμεν ἰδιαιτέρως, γράφει κάπου ὁ ἀείμνηστος Γεώργιος Ἰγγέθος, τήν ψυχήν μας. Εἶναι τό ἐπίπεδον τό ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει μελετήσει ἀρκετά, τοῦ εἶναι ἄγνωστον καί ὡς ἐκ τούτου χρήζει ὅλως ἰδιαιτέρας προσοχῆς, διότι προσέτι, εἶναι φύσει ἀτίθασον. Ὁ ἐπιχειρῶν νά πειθαρχήσῃ τήν ψυχήν του, θά παρατηρήσῃ ὅτι αὕτη ἐπαναστατεῖ καί ἀνθίσταται σθεναρῶς εἰς τήν προσπάθειάν του ταύτην, ἐν ᾗ δέ

περιπτώσει δέν κατορθώση νά τήν ἀμάσῃ, τότε γίνεται χειρότερα ἀπό πρίν. Θά ἔλεγε κανείς ὅτι αἰσθάνεται μίαν κρυφήν ἡδονήν νά ἐνδικηθῇ τήν ἀπατύχουσαν προσπάθειαν. Διά τόν λόγον αὐτόν ἡ προσπάθεια πρέπει νά εἶναι μεθοδική, προοδευτική, εἰς τρόπον ὥστε νά ἐξασφαλίζωνται θετικά ἀποτελέσματα.

"Ἄλλο χαρακτηριστικόν γνώρισμα τῆς ψυχῆς εἶναι καί τό ἑξῆς: Ἐάν ὁ ἄνθρωπος παραμελήσῃ τό σῶμα του καί τό πνεῦμα του, τό μέν πρῶτον μαραίνεται καί φθείρεται, τό δέ δεύτερον περιπίπτει εἰς νάρκην καί ἀδράνειαν. Τούναντίον ὅμως, ὅταν ὁ ἄνθρωπος παραμελῇ τήν ψυχήν του, τόσον αὐτή ἐξαπλοῦται, καταλαμβάνει ἔδαφος, προβάλλει μεγάλας ἀπαιτήσεις καί γίνεται ἀπόλυτος κύριος τῶν κατευθύνσεων αὐτοῦ. Ἄς προσέχουν λοιπόν πολύ οἱ ἐπιδιώκοντες τήν δημιουργίαν ἰσχυρᾶς προσωπικότητος, τό παρημελημένον τοῦτο ψυχικόν πεδίον, τό ὁποῖον συνήθως, διά νά μή εἴπω πάντοτε, κυβερνᾶ τόν ἄνθρωπον. Διά τῆς ψυχῆς ὁ καταστρεπτικός παράγων, προσβάλλει τό σῶμα καί τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου. Δεδομένου προσέτι ὅτι αἱ ψυχικαί ἐκδηλώσεις, λόγῳ τῆς φύσεώς των, ἔχουν χαρακτῆρα ὑποσυνειδήτον, χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια καί κρίσις ἐκ μέρους τῆς λογικῆς μας ὑποστάσεως, διά νά διακρίνῃ τάς καλάς ἀπό τάς ὀλεθρίας ἐξ αὐτῶν ".-

Ἐκεῖνο λοιπόν τό ὁποῖον διηνεκῶς καί καθ'ὅλην τήν ἡμέραν πού πρέπει νά ἐπιδιώκῃ ὁ ἄνθρωπος καί ἰδίᾳ ὁ μεμυημένος, εἶναι ἡ κατασίγασις ἤ μᾶλλον ὁ αὐτοέλεγχος τῶν ἰδίων του παθῶν καί ἰδίως τῶν ταπεινῶν του συναισθημάτων ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τῶν ζώων, τῶν φυτῶν, ὁλοκλήρου τῆς φύσεως. Ἡ ἀγάπη του πρός ὅλα τά ὄντα καί ἡ συμπάθεια πρέπει νά εἶναι οἰκουμενική. Αὐτό περιληπτικῶς εἶναι τό πεδίον τῆς ψυχικῆς ἀγωγῆς, ἡ ὁποία ἐφαρμόζεται ἐπί τῶν τριῶν αὐτῆς δυναμικῶν ἰδιοτήτων:

α) Ἐνέργεια ἐπί τοῦ ψυχικοῦ ρεύματος
β) Αἰσθητικότης
γ) Συναισθήματα.

Εἰς τό ἔργον μας "Πολιτισμός καί μυητική ἀγωγή" (Ἀθῆναι 1953, σελ.134-153) ἐξετάθημεν διά μακρῶν ἐπί τοῦ προκειμένου. Δέν θά ἐπαναλάβωμεν τά αὐτά. Ἀποτελοῦν πάντως τήν βάσιν τῆς πρακτικῆς μυήσεως.

-Η ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Ὁ ἐσωτερισμός παραδέχεται τήν ἀθανασίαν τοῦ πνεύματος (ψυχῆς) ὄχι δι' ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς ἀνθρώπους, ἀλλά διά τούς εἰδικῶς ἐπιδοθέντας εἰς τήν μυητικήν ἀγωγήν καί κερδίσαντας οὕτω τήν ἀθανασίαν. Εἶναι, ἐπομένως αὕτη τό ἔπαθλον τῆς μυήσεως· αὐτός ἄλλως τε ἦτο καί ὁ σκοπός τῶν Μυστηρίων.

Κατά τόν Ἑρμῆν Τρισμέγιστον αἱ ψυχαί μετά θάνατον δέν ἀπόλυνται, ἀλλ' ἐπανέρχονται εἰς τόν χῶρον ἐξ' οὗ προῆλθον. Ἐπομένως δυνάμεθα νά συμπεράνωμεν ὅτι διαχέσνται ἐν νέου εἰς τήν κοσμικήν Ψυχήν ἐξ ἧς προῆλθον, ἐμπλουτίζουσαι αὐτήν καί βελτιοῦσαι μέ τήν πεῖραν τήν ὁποίαν ἀπέκτησαν διάρκούσης τῆς ἐνσαρκώσεώς των αἱ ψυχαί. Ἄλλαι ὅμως, εἴτε πηγαίνουν ὑψηλότερα ἤ χαμηλότερα ἀναλόγως τοῦ τρόπου καθ' ὅν συμπεριφέρθησαν διάρκούντος τοῦ γηίνου βίου των. (Στοβ. ἑρμητ. XXVI)

Ὁ δέ Σαλούστιος (π.Θεῶν καί Κόσμου, VIII) τά ἑξῆς λέγει ἐπί τοῦ προκειμένου: "Ὁ Νοῦς εἶναι δύναμις ἐρχομένη εἰς δευτέραν μοῖραν μετά τήν οὐσίαν, ἀλλ' εἶναι πρό τῆς Ψυχῆς, ἔλκουσα μέν ἐκ τῆς οὐσίας τήν ὕπαρξιν (τό εἶναι) καί τελειοποιοῦσα τήν ψυχήν ὅπως ὁ Ἥλιος τήν ὅρασιν. Μεταξύ τῶν ψυχῶν αἱ μέν εἶναι λογικαί καί ἀθάνατοι, αἱ δέ ἄλογοι καί θνηταί. Αἱ πρῶται προέρχονται ἐκ τῶν πρώτων θεῶν, αἱ δεύτεραι ἐκ τῶν δευτερευόντων θεῶν. Τήν λογικήν Ψ. δέον νά θεωρήσωμεν ὡς ἀθάνατον διότι γιγνώσκει τούς θεούς -διότι οὐδέν θνητόν λαμβάνει γνῶσιν τοῦ ἀθανάτου- τά δέ ἀνθρώπινα πράγματα περιφρονεῖ ὡς ἀλλότρια (πρός τήν φύσιν της) καί ἀντιδρᾷ ἐν ἀντιθέσει πρός τά σώματα."

Ὁ Πλούταρχος εἶναι κατηγορηματικός: Μόνον ὁ Νοῦς εἶναι ἀθάνατος. Ἐπιζεῖ κατά τόν πρῶτον θάνατον πού εἶναι ἡ φθορά τοῦ ὑλικοῦ σώματος, καί ἐπίσης κατά τόν δεύτερον θάνατον, πού εἶναι ἡ φθορά τῆς ψυχῆς, καί πού ἀκολουθεῖ τόν πρῶτον. Κατά τά ἄλλα εἰς τόν ὑποσεληναῖον μας Κόσμον, ὁ Ἥλιος, ζῶσα εἰκών τῆς θεότητος, παίζει τόν ρόλον τοῦ μεγάλου σπορέως τῶν ψυχῶν. Ἐκπέμπει τά σπέρματα πρός τήν γῆν, ἔνθα ἐνσαρκοῦνται. Ἀλλ' εἰς τό σημεῖον τοῦτο πρέπει νά τονίσωμεν μίαν λεπτομέρειαν: μόνον τό ὑψηλότερον μέρος τῆς ψυχῆς, ὁ

Νοῦς, εἶναι ἡλιογενής, ἐκ φύσεως ἀθάνατος καὶ ὅστις προερχόμενος ἐκ τοῦ Ἡλίου, θά ἐπανέλθῃ μίαν ἡμέραν εἰς αὐτόν. Ἡ κάθοδος αὐτη τῆς ψυχῆς, χρησιμοποιεῖ ὡς ὄχημα τάς ἡλιακάς ἀκτῖνας, αὗται προβάλλονται ἐπί τῆς Σελήνης καὶ ἡ τελευταία αὐτη τάς ἀποστέλλει πρός τήν Γῆν.

Ἡ διέλευσις αὐτη διά τῆς Σελήνης εἶναι ἀπαραίτητος διότι ὁ Νοῦς ὀφείλει νά δεχθῇ τό ἀστρικόν περίβλημα, τήν Ψυχήν, εἶδος εἰδώλου, πεπροικισμένον δι'εὐαισθησίας καὶ, κινητικότητος, ἥτις θά σχηματίσῃ δι'αὐτοῦ καὶ μέ τό σαρκικόν σῶμα, τήν πλήρη καὶ ὁλοκληρωμένην προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὥστε διά τόν Πλούταρχον ὁ Ἥλιος, ἡ Σελήνη καὶ ἡ Γῆ εἶναι τά ἀληθῆ συστατικά του. Ὁ Ἥλιος μᾶς παρέχει τόν ἀθάνατον Νοῦν, ὅστις ἐξασφαλίζει εἰς τόν ἄνθρωπον νόησιν καὶ λογικήν. Ἡ Σελήνη μᾶς δίδει τήν Ψυχήν, ἕδραν τῆς αἰσθητικότητος καὶ τῆς εὐαισθησίας. Ἡ Γῆ μᾶς δανίζει μόνον τό ὑλικόν ὑποστήριγμα. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων συστατικῶν μόνος ὁ Νοῦς εἶναι ἀθάνατος ἀρχή,

Ὁ Ἰάμβλιχος, τοῦ ὁποίου τό "Περί Ψυχῆς" ἔργον διέσωσεν ὁ Στοβαῖος, (καὶ τό ὁποῖον περιελήφθη μεταξύ τῶν Μελετῶν "Περί Νοῦ καὶ Ψυχῆς τῶν πλατωνικῶν " ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Σφιγγός" Ἀθῆναι 1966) ἐκτείνεται εἰς τήν ἀνάπτυξιν πλήθους ζητημάτων ἀναφερομένων εἰς τήν Ψυχήν, ἀναγράφων ὅλας τάς θεωρίας τῶν προκατόχων του καὶ τάς ἰδικάς του. Ἰδού τά θέματα τῶν ὁποίων ἐπιλαμβάνεται εἰς τήν ἐν λόγῳ μελέτην: Φύσις τῆς Ψ., Δυνάμεις τῆς Ψ., Ἐνέργειαι καὶ ἔργα τῆς Ψ., Κάθοδος τῶν Ψ. καὶ σκοπός τῆς καθόδου, Κοινωνία ψυχῶν πρός τά σώματα, Τρόποι ἐνσαρκώσεως, Ἐπάνοδος τῆς Ψ. εἰς τόν Θεόν, Πεπρωμένα τῶν Ψυχῶν (Ἐσχατολογία).

Ὁμοίως εἰς λίαν ἐμπεριστατωμένην ἐργασίαν του ὁ Βέλγος JEAN MALLINGER, ἐμελέτησε τά διάφορα προβλήματα τῆς Ψυχῆς κατά τόν Πλούταρχον ἰδίως καὶ τόν Πλωτῖνον, τά ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν πρῶτον ἀπό τῶν στηλῶν τῆς "ΣΦΙΓΓΟΣ" (1963) καὶ ἀφ'ἑτέρου εἰς τά ἔργα του, "Μυστικά τῶν Πυθαγορείων" καὶ "Τά ἀπόρρητα εἰς τόν Πλούταρχον". Ἐκεῖ θά εὕρῃ ὁ Ἀναγνώστης διεξοδικάς πληροφορίας περί τῶν προβλημάτων τῆς Ψ.

Ὑπῆρξαν ὅμως καί ἐπιστήμονες συγγραφεῖς ἐκ τῶν νεωτέρων, οἱ ὁποῖοι μέ πνεῦμα ἐλεύθερον καί μή ἐπηρεασμένον ἀπό τήν ὑλοκρατίαν, διετύπωσαν εἰς τά βιβλία των τόσον τήν ἀνθρωπολογικήν, ὅσον καί τήν μεταφυσικήν σημασίαν τῆς ψυχῆς καί ἰδιαιτέρως τῆς ἀθανασίας αὐτῆς διά μίαν ὑγειᾶ καί ὀρθοφρονοῦσαν ἀνθρωπότητα.

Εἷς ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ ALOYS WENTZL, καθηγητής τοῦ Παν/μίου τοῦ Μονάχου, ὅστις εἰς τό ἔργον του (μτφρ. εἰς τήν γαλλικήν) L'IMMORTALITE (PARIS 1957, PAYOT) ἐξετάζει διεξοδικῶς ἐμφοτέρας τάς ὡς ἄνω σημασίας.

Ἀκόμη περιεκτικωτέρα ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ μελέτη τοῦ ἡμετέρου Σπυρ.Καλλιάφα (Τό περί ψυχῆς πρόβλημα, Ἀθῆναι 1938) ὅπου ἀνατέμνεται ἐν ἐκτάσει ἰδίως τό περί ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ζήτημα καί τῶν ἐπιπτώσεων τῆς ἐλλείψεως πίστεως εἰς αὐτήν εἰς τόν νεώτερον κόσμον.

"Μονομερής καί ξηρά καλιέργεια τῆς διανοίας, λέγει, ὑπερβολικῶς δ' ἐστραμμένης κατά τούς τελευταίους χρόνους πρός τόν ἔξω κόσμον, καί ἄκρατος ὑλισμός ἀφῆρεσαν ἀπό τήν εἰς τόν περιορισμόν τῶν ὁρμῶν ἀναφερομένην ἠθικότητα πᾶν γνήσιον κῦρος, ὥστε ἡ τήρησις τῶν κανόνων αὐτῆς νά θεωρῆται πλέον ὡς καθῆκον ἀπορρέον μόνον ἐκ τῆς παραδόσεως ἤ ἐκ τῆς χρησιμότητος αὐτῶν εἰς τόν ἀνθρώπινον βίον, ὑπό τήν καθαρῶς ὑλικήν αὐτοῦ σημασίαν λαμβανόμενον.

"Αἱ μέν ὁρμαί ἄρα ἐθεοποιήθησαν, ὁ ἐρωτικός ἔρως, δηλ. ἡ ἀγνή μέ ὅλην τήν ψυχήν ἀφοσίωσις εἰς τό ἀγαπώμενον πρόσωπον ἐξεβλήθη· ἡ γενετήσιος ὁρμή, κατέπεσεν εἰς τήν ἀκατάσχετον τάσιν πρός πλήρωσιν καθαρῶς σαρκικῶν ἀπολαύσεων, ἐστερήθη πάσης ἄλλης εὐγενεστέρας τέρψεως ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε ἐπί μεγάλῃ ψυχικῇ καί σωματικῇ ὠφέλεια συνυπῆρχον μετά τῆς ἑνώσεως τῶν φύλων. Περί δέ τῆς καταπτώσεως αὐτῆς μαρτυρεῖ ἀψευδῶς ἡ ψυχικῶς καί σωματικῶς ἐπιβλαβής ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας, ἡ ἄνευ βαθυτέρου τινος συνδέσμου συμβίωσις τῶν συζύγων, ἡ κατ' ἀκολουθίαν τούτου ἰσχυρά ροπή πρός διάζευξιν κ.τ.τ. Ἡ δέ ἠθικότης ἀπέβη οὕτως ἄγαν κοσμική. Ἡ ἠθική κατά τούς τελευταίους χρόνους ἀγωνίζεται νά ἀντλήσῃ κῦρος ἐξ ἀναπήρου, δῆθεν ἀρτίου ἐπιστημονικοῦ διαφωτισμοῦ ὅστις ἐχάρησεν εἰς αὐτήν τό προσωπεῖον τῆς καθαρᾶς ἐπιστήμης καί ὠνό-

μασεν αὐτήν "ἐπιστημονικήν ἠθικήν", ἤν, σαφῶς ἠθέλησε νά ἀντιδιαστείλῃ πρός πᾶσαν θρησκευτικήν ἠθικήν, ἥτις μόλα ταῦτα εἶναι ἡ μόνη ἀληθές κῦρος ἔχουσα ἠθική.

"Ἐπακολούθημα ἀναγκαῖον πάντων τούτων ὑπῆρξεν, ὅτι εἰς μέν τούς ἐμμένοντας εἰς τήν ἐκ παραδόσεως ἠθικότητα, ἐστερημένους νῦν τῆς θρησκευτικῆς πίστεως, αἱ ἀπωθήσεις τῶν ἐκ τῶν ὁρμῶν προερχομένων ὑπερβολικῶν ἐπιθυμιῶν δέν εἶναι πλέον ἐπιτυχεῖς· ἀναφαίνονται δηλαδή αὗται εἰς τήν συνείδησιν ὡς παραξαι ὑπό τήν μορφήν τῶν ἐμμόνων παραστάσεων, τῶν ἀνωθορίστων φόβων, τῆς μελαγχολίας, τῆς ἀνταρσίας κατά τῆς κοινωνίας, τῆς ροπῆς πρός ἐπαναστάσεις καί πολέμους, τοῦ φθόνου κ.τ.τ. Καί συνοδεύονται ταῦτα συνήθως ὑπό παντοίων σωματικῶν ἀλγηδόνων, χωρίς νά ὑπάρχῃ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ὑλική βλάβη τῶν οἰκείων ὀργάνων τοῦ σώματος. Οὕτω τῷ ὄντι ἐξεπήγασαν πλεῖσται νευρώσεις ἐκ τοιούτων ἀπωθήσεων τῶν ἐκ τῆς γενετησίου ὁρμῆς ἐπιθυμιῶν, τάς ὁποίας ὁ SIGMUND FREUD καί οἱ ὀπαδοί του ἐνόμισαν, ὅτι δύνανται νά θεραπεύσουν συμβουλεύοντες ἀμέσως ἤ ἐμμέσως τήν περί τήν ὁρμήν ταύτην ἀπόλυτον ἐλευθερίαν. Ἀλλ' ἡ ἀξία τοῦ φαρμάκου τούτου κατεδείχθη σύν τῷ χρόνῳ ὁποία τις τῷ ὄντι εἶναι, ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ πολλάκις τῶν νευρώσεων τούτων καί ἐκ τοῦ πάσης προσοχῆς ἄξιου γεγονότος, ὅτι συχναί εἶναι αἱ αὐτοκτονίαι ἰατρῶν αἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τήν διδασκαλίαν τοῦ FREUD, καθ' ἥν πρώτη καί μόνη αἰτία πασῶν τῶν νευρώσεων εἶναι αἱ ἀπωθήσεις ἐπιθυμιῶν προερχομένων ἐκ τῆς γενετησίου ὁρμῆς, ἐνῷ κατ' ἀλήθειαν πλειόνων καί ἰσχυροτέρων νευρώσεων αἰτία τυγχάνει παρά τοῖς ἑνηλίκοις ἡ ἀπώθησις τῆς θρησκευτικῆς καί τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως, παρά ἡ ἀπώθησις τῆς γενετησίου ὁρμῆς.

"Ὁμοιόν τι δέ συνέβη καί περί τήν ὁρμήν πρός κτῆσιν δυνάμεως, ἥν μόνην κρατοῦσαν ἀποδέχονται οἱ περί τόν ALFRED ADLER. Καί ἡ ὁρμή αὕτη μετά τήν κατάπτωσιν τῆς θρησκευτικότητος ἔδει νά ἀνέλθῃ εἰς τόν θρόνον, ὅν κατεῖχον αἱ θρησκευτικαί ἰδέαι καί ἐν μέρει μεγάλως ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ· ἐντεῦθεν δέ προέρχονται νευρώσεις ἐκδηλούμεναι διά φιλαρχίας καί φιλοδοξίας ἀκορέστου, διά φιλαργυρίας, διά φθόνου ἀσβέστου κ.τ.ὅ.

"Ὅθεν τῆς μεγάλης σημασίας, ἥτις σήμερον ἀποδίδεται εἰς τήν γενετήσιον ὁρμήν, τῶν νευρώσεων, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἐξ ἀπωθήσεων αὐτῆς, καί τῶν νευρώσεων, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἐξ ἀπωθήσεων τῆς ὁρμῆς πρός κτῆσιν δυνάμεως, πρώτη καί κυριωτάτη αἰτία δέν εἶναι ἡ χριστιανική περί τοῦ βίου θεωρία, ὡς ὑπό τῶν πολεμίων τοῦ Χριστιανισμοῦ λέγεται, ὅστις κατ' αὐτούς παράγει ἀτελεῖς ἀπωθήσεις, ἀλλά τοὐναντίον ἀκριβῶς ἡ κατάπτωσις αὐτῆς ἡ κατάρριψις δηλαδή τοῦ κύρους τῶν χριστιανικῶν διδαγμάτων.

"Ἐπειδή δηλονότι ἐξέλιπε πλέον εἰς μέγιστον μέρος τῶν Χριστιανῶν, καί δή τῶν πεπαιδευμένων Χριστιανῶν ὁ εἰς τόν Θεόν σεβασμός, ἐπειδή εἰδικῶς ἐξέλιπεν ἡ πίστις εἰς τήν ἀθανασίαν, κρατεῖ δέ ἡ ἀλαζών δοξασία, ὅτι τό πᾶν δύναται νά ἀφεθῇ εἰς τήν δύναμιν αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀνθρώπου, καταλαμβάνουν τήν συνείδησιν αὐτοῦ ὡς δαίμονες ἀληθινοί τά ἐκ τῶν ἀναποφεύκτων καί ἀνεπανορθώτων ψυχικῶν συγκρούσεων προερχόμενα παραχοποιά πλάσματα τῆς φαντασίας, τά ὁποῖα καθιστοῦν τόν βίον ὀδυνηρόν, πολλάκις δέ καί ἀληθῶς ἄβιωτον, ὄχι μόνον τοῦ κατεχομένου ὑπ' αὐτῶν ἀλλά καί τῶν ἄλλων. Ἡ ἀλαζονεία αὕτη τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὕβρις αὕτη, λέγει ὁ JUNG, εἶναι πάντοτε ἡ συντομωτάτη ὁδός πρός τό φρενοκομεῖον."

– Ἡ Ψυχή εἰς τήν Ἀλχημείαν: Καλεῖται Ψυχή τό Μαγιστέριον ἐν τῇ τελειωτέρᾳ του φάσει (ἐν ἐρυθρώσει). Διότι τότε εἶναι κυρίως τό φύραμα τό ὁποῖον ἐμψυχώνει τήν Λίθον, εἰς τρόπον ὥστε ἐξ αὐτῆς δυνατόν νά παραχθῇ τό Ἐλιξήριον.

Διά τοῦ ἰδίου ὅρου ἀποκαλοῦσιν οἱ Ἑρμητισταί τό ἐνδιάμεσον θεῖον, διότι ὅπως ἡ ψυχή ἐν τῷ ἀνθρώπῳ συντηρεῖ τό σῶμα διά τῆς θερμότητος καί τοῦ ὑγροῦ αὐτῆς ριζικοῦ, τά ὁποῖα κωλύουν τήν διάλυσιν τῶν μερῶν, οὕτω καί τό ἐνδιάμεσον θεῖον, ὡς βάλσαμον, συγκολλᾷ τά τμήματα καί διατηρεῖ τήν συνοχήν.

–Ψυχή τοῦ Βιτριολίου, εἶναι βιτριολικόν θεῖον, τό ὁποῖον παρασκευαζόμενον καταλλήλως (βλ.PERNETY ἐν λ. AME DU VITRIOL) καί εἶτα θερμαινόμενον ἰσχυρῶς ἐρυθροῦται χωρίς ὅμως νά κατακαίεται. Φιλόσοφοι τινες βεβαιοῦσιν ὅτι μικρά ποσότης αὐτοῦ ριπτομένη ἐντός τετηκότος χαλκοῦ ἤ καί ἐπί ἄλλων μετάλλων, παρέχει ἐκπληκτικά ἀποτελέσματα.(PERNETY)

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 785. Heindel 153. A.Bailey,Διάν. 47. "Voile d'Isis" No 18, 441. Θ.Βλησίδου, "Ανθρωπος 121. Ἀντ. Ἀδριανοπούλου, "Ανθρωπος 133.Leadbeater, L'Homme,VII Tanon 236, 274. Heindel, 79, 85, 364, 591. G.Delanne,L'Ame est Immortelle.L.Denis,Apres la Mort.Chevreuil,On ne Meurt as.A.Kardec,Livre des Esprits. (Πρβλ. Ἀθανασία,Πνεῦμα,Νοῦς, Ἀστρικόν σῶμα)

Σπυρίδ.Καλλιάφα, Τό περί ψυχῆς πρόβλημα,Ἀθῆναι 1938 Aloys Wentzl: L'immortalite sa signification metaphysque et anthropologique, ἐκ τῆς γερμ. ὑπό J.Coffinet, Paris 1957, Payot.

ΨΥΧΗ ΘΕΙΑ. Κατά τόν DR VON PURUCKER, τό ἔνδυμα τοῦ Θείου Ἐγώ, ὅπως τό Θεῖον Ἐγώ εἶναι τό ἔνδυμα ἤ τό τέκνον τῆς Θείας Μονάδος.Ἐνῶ ἡ Θεία Μονάς δύναται νά ὁρισθῇ ὡς "ἐσώτερος Θεός", ἡ Θεία Ψυχή θά ἦτο η ἔκφρασις τοῦ "ἐσωτέρου Χριστοῦ". Κατ'ἀρχήν τοιοῦτοι ὁρισμοί ἀποβλέπουν ἀσφαλῶς εἰς τήν νόησιν τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τελικῶς εἰς τήν μετάθεσιν Λύτοῦ εἰς τό ἴδιον ἡμῶν Ἐγώ. Σχεδόν ὅλα τά ἐσωτερικά ρεύματα, ἔστω καί ἀπορρήτως, ὑπερασπίζονται τήν θέσιν ταύτην. (H.MIERS)

ΨΥΧΗ ΚΟΣΜΟΥ (ANIMA MUNDI).Ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὕπαρξις ψυχῆς, ἔδωσεν ἔνωρις εἰς τούς ἀρχαίους μυσταγωγούς καί φιλοσόφους λαβήν, διά τήν παραδοχήν γενικῆς τινος "Ψυχῆς τοῦ Κόσμου" ἡ ὁποία προσωμοιάσθη πότε πρός τόν Λίθερα, πότε πρός τόν οὐρανόν καί ἄλλοτε πρός αὐτόν τοῦτον τόν Δημιουργόν καί τόν Λόγον.

Εἰς τούς Ἕλληνας προσωκρατικούς ἀνακαλύπτονται ἴχνη τῆς ἐννοίας τῆς τοῦ Κόσμου Ψυχῆς, ἐνῷ ἀπό τοῦ Πλάτωνος καί ἐφεξῆς τίθενται, ἴδίως εἰς τόν Τίμαιον 34 C κ.ἑπ. (βλ.R.HALSE, Πυθαγόρ.ἁρμον.συμβολική, Ἀθῆναι 1966, σ. 49) αἱ βάσεις διεξοδικῆς ἐρεύνης τοῦ θέματος. Οἱ Πυθαγόρειοι ἀντεμετώπιζον τήν θεμελιώδη Τετρακτύν, ἡ ὁποία περιελάμβανε πρῶτον μίαν ὑπερβατικήν Ἀρχήν ὡς πρός τόν Κόσμον, εἶτα τό Πνεῦμα καί τήν Ψυχήν τοῦ Κόσμου καί τέλος τήν Ὕλην (πρωταρχικόν στοιχεῖον Γῆ). Τό Πνεῦμα τοῦ Κόσμου εἶχε τήν κατεύθυνσιν ἐν τῷ

διαπλάσσει τῆς Ὕλης, ἡ δέ Ψυχή τοῦ κόσμου χαρακτῆρα μᾶλλον "δημιουργικόν" "διαμορφωτικόν".

Ἀργότερον οἱ Στωικοί, παραμορφώσαντες τήν ἀρχικήν παραδοσιακήν διδασκαλίαν ἐπί τό "φυσιοκρατικώτερον", παρημέλησαν τήν ὑπαρξίν τῆς ὑπερβατικῆς Ἀρχῆς, θεωροῦντες ἕνα Θεόν ἐγκόσμιον καί ταυτίζοντες αὐτόν πρός τό Πνεῦμα τοῦ Κόσμου. Ἡ Ψυχή τοῦ Κόσμου, ὑπό μορφήν αἰθέρος ἤ λόγου, παρέμεινεν ὁ διαπλαστικός παράγων τῆς ὕλης, ὁ ἐπεξεργαστής αὐτῆς πρός δημιουργίαν τοῦ κόσμου. (R.GUENON, GRANDE TRIADE, PARIS 1946, σ. 79)

Ἄλλως ὅμως ἐκτίθεται τό ζήτημα εἰς τόν Πλάτωνα καί μάλιστα διαφοροτρόπως εἰς τούς διαφόρους διαλόγους του. Οὕτω εἰς τόν Τίμαιον ἀποδίδεται εἰς τήν Ψ. τοῦ Κόσμου ρόλος διάμεσος (ταυτιζομένη μέ τόν οὐρανόν) ἥτις περιβαλλομένη καί κυβερνωμένη ὑπό τοῦ Θεοῦ (Ἀρχῆς) διακυβερνᾶ τόν Κόσμον. Εἰς τούς "Νόμους" (X, 897) ὁ Δημιουργός ταυτίζεται μέ τήν ψυχήν τοῦ Κόσμου, ὅστις ἀφοῦ ἀπεπεράτωσε τό ἔργον του, διαπλάσας τάς ἀνθρωπίνους ψυχάς καί διασπείρας αὐτάς ἄλλας εἰς τήν γῆν, ἄλλας ἐπί τῆς Σελήνης καί ἄλλας εἰς τούς λοιπούς ἀστέρας (Τίμ. 42 E)" ἔμενεν αὐτοσυγκεντρωμένος σύμφωνα μέ τήν φύσιν του ("ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατά τρόπον ἤθει") ἤτοι ὁ Θεός ἀποσύρεται ἐκ τοῦ ἔργου του καί τρόπον τινα ἀναπαύεται. Ὅ,τι ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἐπαναλαμβάνεται καί εἰς τόν "Πολιτικόν" (272 E) περί τοῦ κυβερνήτου Θεοῦ: "τότε δή τοῦ παντός ὁ μέν κυβερνήτης οἷον πηδάλιον οἴακος ἀφέμενος, εἰς τήν αὐτοῦ περιωπήν (παρατηρητήριον) ἀπέστη, τόν δέ δή κόσμον πάλιν ἀνέστρεφεν εἱμαρμένη καί σύμφυτος ἐπιθυμία".

Ὥστε εἶναι λογικόν νά παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Δημιουργός, ὡς Ἀρχή, εἶναι διακεκριμένος τῆς Ψυχῆς τοῦ Κόσμου. Δίδει εἰς τόν κόσμον τήν πρώτην κίνησιν, ἀλλά δέν εἶναι ἐκεῖνος ὅστις συνεχίζει τήν κίνησιν, διότι πρός τοῦτο ἐνεργεῖ ἡ Ψυχή. Ἡ Ψ.τ.Κ. εἶναι ὁ ἀναγκαῖος διάμεσος κρίκος μεταξύ τῶν δύο πρωταρχικῶν πραγματικοτήτων: τοῦ Ὄντος ἀφ' ἑνός καί τοῦ Γιγνομένου ἀφ' ἑτέρου. (A.J.FESTUGIERE, REVELATION D'HERMES TRISMEGISTE, T.II σ. 146).

Περαιτέρω, ὅπως ἐκ τοῦ Θεοῦ - Ἑνός προῆλθεν ὁ Νοῦς, οὕτω καί ἐκ τοῦ Νοῦ προέρχεται ὡς τρίτη ἡ Παγκόσμιος Ψυχή, ἡ

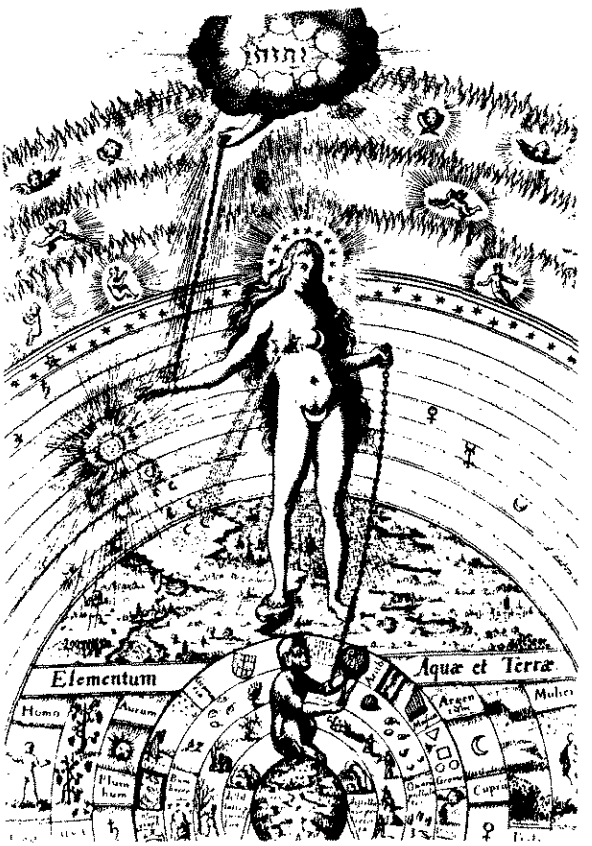

Συμβολική παράστασις τῆς Ψυχῆς τοῦ Κόσμου.-
Ἡ ἑσθῆς της λάμπει ἀπὸ ὅλα τά χρώματα τῆς
Σελήνης, καί ἐπειδή εἶναι ἡ ἄνασσα τοῦ στερε-
ώματος, φέρει χιτῶνα ἐγκατεσπαρμένον μέ ἀστέ-
ρας. Ἐπί τοῦ ὑπογαστρίου της φέρει ἡμισέληνον,
ἐκ δέ τοῦ στήθους της ρέει ζωογόνος ἀκτινοβολία
ἥτις γονιμοποιεῖ ὅλην τήν γῆν. Τό δεξί πόδι της
στηρίζεται ἐπί τῆς γῆς, ἐνῶ τό ἀριστερόν της
ἐπί τῶν ὑδάτων. Ἐπιστατεῖ εἰς τά δύο αὐτά στοι-
χεῖα. Εἶναι ἡ STELLA MARIS, ἡ ἀστήρ τῆς θαλάσσης,
ἡ θεά Ἶσις ἡ ἐφορεύουσα ἐπί τοῦ ὑγροῦ στοιχείου.

Μήτηρ τοῦ Κόσμου, ἡ Πρώτη Ψυχή. Ὥστε ἡ Παγκόσμιος Ψυχή εἶναι γέννημα τοῦ Νοῦ, καὶ ὁ κρίκος ποὺ μεσολαβεῖ μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου. Ἐκ ταύτης γεννῶνται αἱ ψυχαὶ τῶν ὄντων καὶ αὐτός οὗτος ὁ ὑλικός κόσμος (Φύσις). Κατά τήν οὐσίαν αὐτῆς εἶναι μορφή, ζωή, ἐνέργεια. Ἡ Ψυχή εἶναι ὁ ἐξωτερικότερος ἀπό τούς φωτεινούς κύκλους ποὺ περιβάλλουν τό Ἕν. Ἀλλά εἶναι αὐτη φῶς. Κατά τήν φύσιν της εἶναι αἰώνια καὶ ἔξω τοῦ χρόνου, ἄν καὶ ἡ ἰδία παράγει τόν χρόνον. Ἐνῷ ὁ Νοῦς εἶναι ὅλως ἀμέριστος, ἡ φύσις τῆς Ψυχῆς εἶναι διπλῆ: ἐν ὅσῳ παραμένει συνδεδεμένη μέ τόν νοητόν κόσμον εἶναι ἀμέριστος, ἐφ' ὅσον ὅμως συνδέεται μέ τό σῶμα, τοῦ εἶναι κατ' ἔξοχήν μεριστόν, μερίζεται καὶ αὐτη. Ἡ καθολική αὐτη Ψυχή, δέν ἔχει οὔτε αἴσθησιν οὔτε μνήμην, οὔτε λογισμόν, δηλ. φαντάζεται ἑαυτήν ὡς προσωπικότητα. Διακρίνει περαιτέρω ὁ Πλωτῖνος ἀνωτέραν καὶ κατωτέραν Ψυχήν τοῦ Παντός. Ἡ ἀνωτέρα δέν εἰσέρχεται ποτέ εἰς τόν κόσμον τῶν σωμάτων, οὔτε ἐνεργεῖ ἀμέσως ἐπ' αὐτοῦ. Τήν ὀνομάζει Οὐρανίαν Ἀφροδίτην. Ἡ κατωτέρω εἶναι γέννημα καὶ ἀπείκασμα τῆς ἀνωτέρας καὶ ὁ Πλωτῖνος τήν ὀνομάζει Πάνδημον Ἀφροδίτην. Αὐτη εἶναι προσδεδεμένη εἰς τό σῶμα τοῦ Σύμπαντος, ὅπως ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή εἶναι προσδεδεμένη εἰς τό ἰδικόν της σῶμα. Ἡ κατωτέρα Ψυχή τοῦ Κόσμου, εἶναι ἐκείνη ποὺ δημιουργεῖ τά σώματα, ἀενάως ἐνεργοῦσα καὶ μή ἱσταμένη διά νά ἀναπαυθῇ, ἐστραμμένη αἰωνίως ἐν τῇ καθαρᾷ θεωρίᾳ τοῦ Ὄντος ὅπως πράττει ἡ ἀνωτέρα. Αὐτή ἡ κατωτέρα ἐμφυτεύει τά εἴδη, τάς μορφάς ἐπί τῆς ὕλης, τά ὁποῖα ὅμως εἰσέρχονται ἐκ τῆς ἀνωτέρας. Τέλος ἐντός τῆς Ψυχῆς τοῦ Κόσμου περιέχονται αἱ ἀτομικαί ψυχαί αἱ ὁποῖαι εἶναι συγκεκριμέναι ἐκδηλώσεις ἐκείνης.

Τέλος ἐκ τῆς Ψυχῆς τοῦ Παντός πηγάζει ὁ μυστηριώδης καθολικός Νόμος τῆς Συμπαθείας, ὁ ὁποῖος συνδέει δι' ἀρρήκτων δεσμῶν ὅλα τά μέρη τοῦ κόσμου εἰς ἓν ὅλον. Ὅλα ὅσα ὑπάρχουν εἰς τήν φύσιν εἶναι ἔμπλεα ζωῆς καὶ οὐδέν τό ἐστερημένο ζωῆς ὑπάρχει ἐν τῷ Κόσμῳ, διότι ὅλα εἶναι ἀπεικάσματα τοῦ πνευματικοῦ κόσμου καὶ ἐντελικῇ ἀναλύσει τοῦ Ἑνός καὶ Ἀγαθοῦ.

Οἱ Γνωστικοί Ὀφῖται ἀπεκάλουν τήν Ψ.τ. . μετά τοῦ Ἰώβ Λευϊάθαν καὶ ἔτασσον αὐτήν δίκην οὐροβόρου ὄφεως μεταξύ

τῆς σφαίρας τῶν πλανητῶν καί τῆς σφαίρας τῶν ζωδίων.

Ἡ ἰδέα τῆς θεᾶς Ἴσιδος -Φύσεως ἐπέζησεν εἰς τήν χριστιανικήν Δύσιν ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Παρθένου. Ἀναλαμβάνοντες τά ς ἰδέας τοῦ Πλουτάρχου, οἱ χριστιανοί φιλόσοφοι ἀνεκάλυψαν εἰς τήν θεάν -Μητέρα τῆς ἀρχαιότητος, μίαν ἀπόκρυφον ἀλληγορίαν τῆς Ψυχῆς τοῦ Κόσμου, ἥτις διατρέφει ὁλόκληρον τήν Δημιουργίαν κατά διαταγήν τοῦ Θεοῦ, Σπείρει εἰς ὅλον τό στερέωμα καί ἐπί τῆς γῆς τήν οὐσίαν τῆς ζωῆς. Εἶναι, λέγει ὁ ROBERT FLUDD, τό θῆλυ μέρος τῆς Φύσεως διά τοῦ ὁποίου λαμβάνουν γένεσιν ὅλα τά ὄντα. Μία χαλκογραφία τοῦ 17ου αἰ. παριστᾶ τήν ἀρχαίαν Ἴσιδα ὡς Ψυχήν τοῦ Κόσμου μέ χαρακτηριστικά σύμβολα· μέ λελυμένην κόμην, μέ τόν ἕνα πόδα ἐπί τῆς γῆς, τόν ἕτερον ἐπί τῶν ὑδάτων. Συνδέεται μετά τοῦ θείου, καί διά τῆς ἄλλης χειρός δεσμεύει τόν ἄνθρωπον. Ἐκ τοῦ στήθους της ἐκχύνεται τό θαυμάσιον γάλα τῆς ζωῆς πρός ὅλον τόν κόσμον. (R.FLUDD, UTRIUSQUE COSMI HISTORIA, OPPENHEIM 1617, ἀναφ.ὑπό τοῦ SELIGMANN, LE MIROIR DE LA MAGIE).

-Ἑρμητικῶς: Ὁ Ἰωάννης Τριθέμιος (TRITHEIM) (βλ.λ.)γράφει: "Ὅλα τά πράγματα ἐποιήθησαν διά τῆς ἰσχύος τοῦ θείου Λόγου πού εἶναι τό θεῖον Πνεῦμα ἤ ἡ Πνοή ἡ ὁποία ἀπέρρευσεν ἐν ἀρχῇ ἐκ τῆς θείας Πηγῆς. Ἡ πνοή αὕτη εἶναι τό Πνεῦμα ἤ ἡ Ψυχή τοῦ Κόσμου, καί καλεῖται SPIRITUS MUNDI. Ἦτο κατ' ἀρχάς ὡς ἀήρ καί ἐν συνεχείᾳ συνεπυκνώθη εἰς μίαν ὁμίχλην ἤτοι νεφελώδη Οὐσίαν, διά νά κατάληξῃ τελεκῶς εἰς "Ὕδωρ" τοῦτο ἦτο ἐν ἀρχῇ ὅλον πνεῦμα καί ζωή, διότι διεπεράτο ὑπό τοῦ Πνεύματος καί ζωογονεῖτο παρ' αὐτοῦ. Εἰς τήν ἄβυσσον ἦτο σκοτεινόν· ἀλλά διά τῆς ἐνεργείας τοῦ λόγου, ἐγεννήθη ἐν αὐτῷ τό φῶς καί τότε τά σκότη ἐφωτίσθησαν καί κατηυγάσθησαν ὑπό φωτός καί ἡ Ψυχή τοῦ Κόσμου (τό ἀστρικόν φῶς) ἔλαβε γένεσιν. Τό πνευματικόν τοῦτο φῶς τό ὁποῖον ἀποκαλοῦμεν Φύσιν ἤ Ψυχήν τοῦ Κόσμου, εἶναι ἕν πνευματικόν σῶμα τό ὁποῖον, διά τῆς Ἀλχημείας, δύναται να καταστῇ ἁπτόν καί ὁρατόν· ἐπειδή ὅμως ὑπάρχει (κανονικῶς) ἐν ἀοράτῳ καταστάσει τοῦ δίδουν τό ὄνομα "πνεῦμα". Εἶναι ἕν ρευστόν ζῶν καί οἰκουμενικόν διακεχυμένον εἰς ὅλην τήν Φύσιν καί διεισδύον εἰς τά πάντα. Εἶναι ἡ λεπτοϋφεστέρα ὅλων τῶν οὐσιῶν, συγχρόνως ἡ ἰσχυροτέρα, λόγῳ τῶν ἐμφύτων της ἰδιοτήτων, εἰσδῦον εἰς ὅλα τά σώματα καί

ἐξασφαλίζον τήν ζωήν ὅλων τῶν μορφῶν ἐπί τῶν ὁποίων ἐπιδρᾷ, Ἡ ἐνέργειά τῆς Οὐσίας ταύτης ἀπαλλάσσει ὅλας τάς μορφάς ἀπό τάς ἀτελείας, καθιστᾷ τά ἀκάθαρτα καθαρά καί τέλεια τά ἀτελῆ· ἐγκαθισταμένη κάμνει ἀθάνατα ὅλα ὅσα εἶναι θνητά ". (Ἀναφ. ὑπό τοῦ FRANZ HARTMANN, ROSE-CROIX ET ALCHIMISTES, σ.30). ↓Πρβλ. Ἀλάγυα, Στερέωμα, Δημιουργός, Μουλαπρακρίτη, Μέγ. Παγ. Παράγων, Ἀστρικόν)

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Θεογνωσία 152. Idem, Κοσμολογία 227, 244. Barlet, Ἀποκρυφισμός 67,79. Dr R.Haase, Ἁρμονική συμβολική 49. Mehlis, Plotin 193. A.Moreaux, L'Ame du Monde, Paris 1939 "Belles Lettres". Gomperz, Griechische Denker II 475, Tanon 235. Λάσκαρης 547, 786, F.Hartmann, R+C et Alchimistes, 1920.

ΨΥΧΗ-ΟΜΑΣ (AME GROUPE).- Ἡ Θεοσοφία παραδέχεται ὅτι τά μή ἀτομικοποιηθέντα ὄντα (φυτά καί σχεδόν ὅλα τά ζῶα) δέν κέκτηνται μονίμου πνευματικῆς ἀρχῆς ἀνεξαρτήτου, ἀλλ' ὅτι πλείονες τῶν ἀρχῶν τούτων (τριάδες) συνέρχονται εἰς τριπλοῦν περίβλημα μοναδικῆς οὐσίας αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τήν " ψυχήν - ὁμάδα". Εἰς τά φυτά ἡ Ψυχή- Ὁμάς ἐμψυχώνει τεράστιον ἀριθμόν ἀτόμων, ἴσως ὅλα ἑνός εἴδους· περαιτέρω ἐμψυχώνει ἀριθμόν ἐπί μᾶλλον περιωρισμένον ὄντων ἀναλόγως τῆς ἐξελίξεως, τά δέ προηγμένα ζῶα δύνανται, συνεπείᾳ ψυχικῆς προσπαθείας νά ἀτομικοποιηθοῦν ἤτοι νά καταστήσουν ἀνεξάρτητον τήν τριάδα των διά νά ἐνσαρκωθοῦν τήν προσεχῆ φοράν ὑπό μορφήν ἀνθρωπίνην.

ΨΥΧΙΚΑΙ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ & ΔΥΝΑΜΕΙΣ.- Γενικῶς ὅ,τι καλοῦνται "ἀπόκρυφοι" δυνάμεις τάς ὁποίας ὁ συνήθης ἄνθρωπος δέν κέκτηται. Κατά τόν Ω DR Πουρουΐερ καί Ω Γκενόν αἱ χαμηλότεραι δυνάμεις τοῦ ἐνδιαμέσου καί ψυχικοῦ κόσμου εἶναι μακράν πάσης πνευματικότητος ἢ ἀνωτέρου βαθμοῦ ἐξελίξεως. Ἡ ἀπόκτησις ἐπομένως ψυχικῶν ἱκανοτήτων καί "δυνάμεων" (Ω Σίντις) δέν εἶναι πάντοτε δεῖγμα πνευματικῆς ἀνωτερότητος, κατά τό πλεῖστον δέ ἀποτελοῦν χαλινούς καί παγίδας παρακωλυούσας τήν ἄνοδον πρός τήν ἀγνήν πνευματικότητα.

ΨΥΧΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ.- (Βλ. Μαγνητικόν ρευστόν).

ΨΥΧΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ.- Κλάδος τῆς ψυχολογικῆς Θεραπευτικῆς. Περιλαμβάνει ἐπιστήμας αἱ ὁποῖαι δέν ἀσχολοῦνται μέ τήν διάγνωσιν ἤ πρόγνωσιν τῶν ἀσθενειῶν, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας μέ τήν θεραπείαν αὐτῶν.

Εἰς τόν κλάδον τοῦτον ἀνάγεται ἡ μέθοδος τῆς " Ὑποβολῆς", κατά μέγα μέρος ἡ "Χριστιανική Ἐπιστήμη", καί ὁ Μαγνητισμός (βλ. λ.).

Ἡ πρώτη, ἐνεργοῦσα διά τῆς φαντασίας ἐπί τοῦ ὑποσυνειδήτου τοῦ πάσχοντος, δημιουργεῖ διά τῆς ἐπιμονῆς τήν πεποίθησιν ὅτι ὁ νοσηρός παράγων ἐξέλιπε καί οὕτω ἀποκαθίσταται ἡ ἰσορροπία ἐν τῷ ὀργανισμῷ.

Ἡ δευτέρα, βασίζεται καί αὕτη κατά μέγα μέρος ἐπί τῆς ὑποβολῆς καί τῆς πίστεως. Εἰς τήν ἰδίαν κατηγορίαν καταλέγονται καί αἱ ἐν Ἀμερικῇ ἰδίως διαδεδομέναι " MIND CURE, ἡ MENTAL SCIENCE" καί ἡ MIND HEALING.-

Ἡ τρίτη (Μαγνητισμός) προσπαθεῖ νά μεταγγίσῃ εἰς τόν πάσχοντα τήν ζωτικότητα (μαγνητικόν ρευστόν) ἑνῶς ὑγιοῦς ἀτόμου (μαγνητιστοῦ). Ἡ μετάγγισις αὕτη τελεῖται βοηθείᾳ εἰδικῶν χειρονομιῶν (μαγνητικῶν διελεύσεων) κατά μῆκος τοῦ σώματος τοῦ ἀσθενοῦς, ἤ περί τό πάσχον ὄργανον, ἤ καί δι' ἐμφυσήσεων.- Π. Γράβιγγερ, Μ.Ψ.Ο. 385.-

ΨΥΧΙΚΟΣ.- Ὁ ἀναφερόμενος εἰς τήν Ψυχήν, ἤτοι εἰς τήν ἐνδιάμεσον ἀρχήν μεταξύ πνεύματος καί σώματος τοῦ ἀνθρώπου. Τά ψυχικά φαινόμενα εἶναι ἐκεῖνα πού ἀνάγονται εἰς τούς φορεῖς αἰθερικόν, ἀστρικόν καί κατώτερον νοητικόν ὡς ὁ μεσαζοντισμός, ἡ ηὐξημένη εὐαισθησία τῶν αἰσθήσεων, ἡ πρός τόν ὑπνωτισμόν διάθεσις, ἡ ὑπνοβασία, ἡ ἁπλῆ διόρασις ἐν τῷ ἀστρικῷ. Ἐν συνόψει καλύπτει κάθε φάσιν καί παράστασιν δυνάμεων καί ἱκανοτήτων τῆς κατωτέρας ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Αἱ ψυχικαί ἱκανότητες εἶναι ἐκεῖναι πού ἀσκοῦνται ἐπί τῶν ἰδίων πεδίων· λέγεται ὅτι κάποιος εἶναι ψυχικός ὅταν παρουσιάζῃ ὡρισμένας ἱκανότητας ἤ ποίαν τινα εὐαισθησίαν ἐπί τῶν ἰδίων πεδίων.

ΨΥΧΙΣΜΟΣ.- Προσανατολισμός τῶν Ψυχικῶν ἐπιστημῶν ὅστις ἀντιθέτως πρός τόν Ψ Πνευματισμόν, ἀναγνωρίζει μέν τά παραγόμενα φαινόμενα ὡς ἀληθῆ, ἀποδίδει ὅμως αὐτά εἰς τηλεπαθητικάς,

μαγικάς ἤ ἄλλας ψυχοφυσικάς ἐνεργείας τῶν ζώντων, σύχι ὅμως εἰς τά πνεύματα τῶν νεκρῶν. Εἶναι μέ ἄλλας λέξεις ἡ Ἐπιστήμη ἡ ἀσχολουμένη μέ τά φαινόμενα καί τούς νόμους τοῦ ἐνδιαμέσου κόσμου. Εἶναι ἡ κατωτέρα πλευρά τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ καί τοῦ Ἐσωτερισμοῦ· Ἡ ἀνωτέρα πλευρά ἀνάγεται εἰς τήν γνῶσιν τῶν μονίμων καί ἀνωτέρων πνευματικῶν ἀρχῶν : τοῦ ἀνωτέρου νοητικοῦ πεδίου, τοῦ βουδδικοῦ καί τοῦ ἀτμικοῦ πεδίου.-

Βιβλιογρ. Al. Aksakof, Animisme et Spiritisme.
-R. Guenon, Regne de la Quantite, 181, 230.
- Dastre, Ζωή & Θάνατος, σ. 31. Ἐκδ. Φέξη
" Revue Spirite" Ἰούλ. 1923, 306, 311.
- Pierre Piobb, Σύγχρονος Ψυχισμός.
- D. Mac Nab, Etude Experimentale de Q.Q. Phenomenes de Force Psychique, Paris 1888.
- Dr Alb. Coste, Les Phenomenes Psychiques Occultes, 1895

ΨΥΧΟΒΟΛΙΑ.- Ὅρος εἰσαχθείς ὑπό τοῦ Ἀγγέλου Τανάγρα, διά τά φαινόμενα τά προϋποθέτοντα ἐνέργειαν ἐπί ἐμψύχων ἤ καί ἀψύχων ἐκπεμπομένην ἀπό τό σῶμα ἑνός ἀτόμου. Εἰς τήν Ψ. ἀνάγεται τό παλαιόθεν γνωστόν φαινόμενον τῆς " βασκανείας" (Βλ. λ.).

Βιβλιογρ. A. Tanagras, Le Destin et la Chance, Ἀθῆναι "ΣΦΙΓΞ" 1936, 33.-Λεξικόν "Ἡλίου"-Λάσκαρης 786.-

ΨΥΧΟΓΕΝΕΣΙΣ ἤ ΨΥΧΟΓΟΝΙΑ.-
(Βλ. Ἀνθρωπογονία, Πνευματογονία).

ΨΥΧΟΓΡΑΦΙΑ.- Γραφή καθ' ὑπαγόρευσιν ἐπ μέρους ἀποκρύφου ὀντότητος ἤ ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῆς ἰδίας ψυχικῆς δυνάμεως. Ὑπό τήν ἔννοιαν ταύτην τό πρῶτον ὑπό τῶν Θεοσόφων εἰσαχθεῖσα ἐν συναρτήσει πρός τάς ἐπιστολάς τῶν Διδασκάλων καί τῆς Μυστικῆς Διδασκαλίας τῆς H.P.B. Παρελήφθη ἀργότερον ὑπό τῶν Πνευματιστῶν πρός δήλωσιν τῶν κειμένων τῶν λαμβανομένων ὑπό τῶν μεσαζόντων ὑπό τήν ἐπίδρασιν ἤ ὑπαγόρευσιν τῶν μεταλουμένων πνευμάτων.
(Πρβλ. Αὐτόματος Γραφή).

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑ.- Θεραπευτική ἀγωγή παρεχομένη διά ψυχικῶν μέσων, πηγαζόντων κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον ἐκ τῆς ὑποβολῆς. Πρέπει νά διακρίνωμεν τήν Ψ. ἀπό τήν νοητικήν Θεραπευτικήν (MIND CURE) ἥτις ἀποτείνεται ὄχι πλέον εἰς τάς κατωτέρας ἀρχάς τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ'εἰς τό 'Εγώ του.-

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ.- 'Η μεγάλη αὕτη κατηγορία δύναται νά ὑποδιαιρεθῆ εἰς:

1) Τήν μαντικήν Θεραπευτικήν
2) Εἰς τήν Ψυχικήν Θ. καί
3) Εἰς τήν πνευματικήν Θ.

Εἰς τήν μαντικήν Θ. ἀνάγονται ὅλαι αἱ μέθοδαι ὑπερβατικῆς προελεύσεως, διαγνώσεως τῆς νοσογόνου αἰτίας καί αἱ ὑποδείξεις τοῦ καταλλήλου διά τήν ἄρσιν τῆς παθήσεως φαρμάκου. 'Αρχαιοτέρα καί κλασικωτέρα εἶναι ἡ " ἐγκοίμησις" τῶν ἀρχαίων 'Ασκληπείων τῆς 'Ελλάδας, τ.ἔ. ἡ κατόπιν καθάρσεως καί ἐξαγνισμοῦ προσέλευσις τῶν ἀσθενῶν εἰς τόν Ναόν τοῦ 'Ασκληπιοῦ καί ἡ κατ'ὄναρ ὑπόδειξις ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ τῆς ἐνδεικνυομένης Θεραπείας καί ἡ ἄμεσος ἴασις αὐτῶν. Εἰς τό μέγα κεφάλαιον τῆς μαντικῆς Θεραπευτικῆς, καταλέγονται ὅλαι ἐκεῖναι αἱ μαντικαί τέχναι καί ἐπιστῆμαι διά τῶν ὁποίων διαγιγνώσκεται ἀφ'ἑνός ἡ φύσις τῆς νόσου καί τό πάσχον ὄργανον, ἀφ'ἑτέρου, δέ παρέχονται τά μέσα ἐξευρέσεως τοῦ καταλλήλου φαρμάκου (ἀπόκρυφος Διαγνωστική). Εἰς τήν κατηγορίαν ταύτην ἀνάγονται ἡ 'Αστροϊατρική, ἡ Χειρολογία, ἡ Γραφολογία, ἡ Φυσιογνωμική, ἡ 'Ιριδοσκοπία καί ἡ 'Εγκεφαλοσκοπία. (βλ. λ.).

Δευτέρα ἔρχεται ἡ Ψυχική Θεραπευτική, (βλ.λ.) ἡ ὁποία στηρίζεται εἴτε ἐπί τῆς 'Υποβολῆς, εἴτε ἐπί τοῦ Μαγνητισμοῦ.

Τρίτη τέλος εἶναι ἡ Πνευματική Θ. ἥτις ἐνεργεῖ ἐπί τῶν ἀνωτέρω πνευματικῶν ἀρχῶν τοῦ ἀνθρώπου, ἤτοι ἐπί τῆς ἰδιότητος τῆς σκέψεως καί τῆς φαντασίας.- (Βλ. 'Ιατροσοφία).-

ΨΥΧΟΚΡΑΤΙΑ.- (ANIMISMUS) (Βλ. λ. Ψυχισμός).-

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ.- 'Υπό τήν εὐρυτέραν καί γενικωτέραν ἔννοιαν ἡ μελέτη τῆς φύσεως τῆς Ψυχῆς καί τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῆς ὡς παράγοντος τῆς ζωῆς, τῶν αἰσθήσεων καί τῶν συναισθημάτων .

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐπί τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ Ψυχολογία, ὥριζε ταύτην ὡς βάσιν ὅλων τῶν ἐξωτερικεύσεων τῆς ζωῆς, ἐν τῇ πράξει ὡς τήν πρώτην Ἐντελέχειαν. Ἀπό τοῦ Καρτεσίου ἐστράφη ἡ Ψ. ἐπί τῆς ἐνσυνειδήτου ζωῆς, κλείνασα πρός τήν ἔρευναν τοῦ πνεύματος καί τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν. Εἰς τήν συνήθη γλῶσσαν ἡ ἔννοια τῆς Ψ. εἰσῆχθη μόλις κατά τόν 17ον αἰ. καί εἴθισται νά ἀποδίδεται ὁ ὅρος οὗτος εἰς τήν μελέτην τῶν διανοητικῶν καί συναισθηματικῶν ἱκανοτήτων τοῦ πνεύματος, πρᾶγμα πού ἀντιδιαστέλλει τήν νεωτέραν Ψ. ἀπό τοῦ ἀρχαίου Ψυχισμοῦ. Ὑπό τῶν περισσοτέρων ἡ τροπή αὕτη θεωρεῖται ὡς " πρόοδος". ἐάν ὅμως σημειώσωμεν ὅτι ἡ νεωτέρα Ψ. οὔτε τήν φύσιν τῆς Ψυχῆς, οὔτε τοῦ πνεύματος, γνωρίζει ἤ μᾶλλον διεστραμμένως γνωρίζει, ἀντιλαμβανόμεθα καί πρέπει νά θεωρήσωμεν ὡς χαῶδη τήν ὅλην δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν. Ἡ νεωτέρα Ψ. κατά βάσιν ὑλοκρατική δέν δύναται νά συλλάβῃ τήν ὀρθήν φύσιν τῆς Ψυχῆς, κατά μείζονα λόγον τοῦ πνεύματος. Διά τοῦτο οἱ ὁρισμοί τούς ὁποίους δίδει καί ἐπί τῶν ὁποίων βασίζεται διά νά ἑρμηνεύσῃ τά ψυχικά καί νοητικά φαινόμενα εἶναι εἰς ἄκρον ἐπισφαλής καί ὀλισθηρά ὁδός.

Πρόδρομον τῆς ὅλης ταύτης ἀναρχίας εἶναι ἡ νεωτέρα Ψυχανάλυσις καί ἡ Ψυχολογία τοῦ βάθους, εἰς τήν ὁποίαν ἐπιδίδονται σήμερον ὄχι μόνον οἱ ἐπιστήμονες, ἀλλά καί οἱ ἁπλοῖ ἄνθρωποι, ἐφαρμόζοντες παραδόξους μεθόδους πρός θεραπείαν τῶν ἀτελειῶν των καί ἐλαττωμάτων των.

Βιβλιογρ. R.Guenon , Κρίσις τοῦ νεωτέρου κόσμου , 82 . Λεξικόν "Ἡλίου".- Λάσκαρης 786.-

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΑΘΟΥΣ.- (TIEFENPSYCHOLOGIE) ,

Κατά τόν FRIEDRICH LEVKE " τό μέρος ἐκεῖνο τῆς Ψυχολογίας τό ὁποῖον ἀσχολεῖται μέ τήν ἔρευναν τοῦ ἀσυνειδήτου καί μέ τάς σχέσεις αὐτοῦ πρός τό ἐνσυνείδητον βίωμα".-

Κατά ταῦτα κάθε κατεύθυνσις τῆς Ψυχολογίας ἡ ὁποία δέν παραμένει εἰς τήν ἐπιπολαίαν σφαῖραν τῆς ἐνσυνειδήτου ψυχικῆς ζωῆς, ἀλλ' ὑπεισέρχεται εἰς τάς ὑποσυνειδήτους καί ἀσυνειδήτους πτυχάς τοῦ βάθους τῆς Ψυχῆς καί ἀσχολεῖται ἰδιαι-

τέρως μέ τάς συναρτήσεις μεταξύ συναισθήματος καί θελήσεως, Ἡ Ψ.τ.Β. ἔχει σήμερον ἐξελιχθῆ εἰς θεραπευτικήν ἀγωγήν, εἰς Ἐπιστήμην καί Κοσμοθεωρίαν συγχρόνως. Οἱ ἱδρυταί αὐτῆς Ἄντλερ καί Γιούγκ ἐστηρίχθησαν ἐπί τῆς Ψυχοαναλύσεως τοῦ Φρόϋντ.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ.- Ἡ φυχολογία ἡ ἀσχολουμένη μέ λειτουργίας τῶν φυτῶν, αἱ ὁποῖαι δύνανται νά παραβληθοῦν πρός φυχολογικά φαινόμενα.

Βιβλιογρ. .G.T.Fechner,Nanna oder Uber das Seelenleben der Pflanzen, Λειψία 1848
-France, Psychologie der Pflanze, Langensalza 1920
-Becher,Fremddienliche Zweckmässigkeit der Pflanzengallen Λειψία 1917

ΨΥΧΟΜΕΤΡΙΑ.- Εἰς τόν Ἀποκρυφισμόν ἔν εἶδος διοράσεως ὅπερ συνίσταται εἰς τήν ἀνεύρεσιν καί ἀνάκλησιν παρωχημένων σκηνῶν καί γεγονότων, κατόπιν ἐπαφῆς μέ ἀντικείμενον τό ὁποῖον εἶχε ἀναμειχθῆ εἰς αὐτά. Τοῦτο βεβαίως τελεῖται διά τῆς φυχικῆς διοράσεως τοῦ ὑποκειμένου, χωρίς τήν μεσολάβησιν τῶν ὀφθαλμῶν. Ὁ ὅρος Ψυχομετρία εἰσήχθη ὑπό τοῦ Ἀμερικανοῦ V. RH.BUCHANAN τῷ 1849.-
Βιβλιογρ. Papus , Συνθετική Ἀνθρωπογνωσία 127.-
-Decrespe, Matiere 37. Papus, Magie 187, 190." Ἑών" No. 29.
-Περιοδ.Μεγ.Ἑλλ.Ἐγκυκλ.6.2.27 "Bulletin de la soc. Theosophique No. 27, 28,29.

ΨΥΧΟΠΟΜΠΟΣ.- Ὄνομα δοθέν εἰς τόν Ἑρμῆν ἐν Ἑλλάδι καί εἰς τόν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ (Ἑρμάνουβις) διότι εἶχεν ὡς λειτούργημα νά καθοδηγοῦν τάς φυχάς τῶν νεκρῶν εἰς τήν ὁριστικήν των σφαῖραν.

ΨΥΧΟΣΤΑΣΙΑ.- Ἡ συμβολική ζύγισις τῶν φυχῶν μετά θάνατον εἰς τούς Αἰγυπτίους, Ἕλληνας καί Χριστιανούς. Μίαν παραστατικήν εἰκόνα τῆς σκηνῆς ταύτης μᾶς διέσωσε τό "Βιβλίον τῶν Νεκρῶν" . Παρίσταται ὡς ὕπατος κριτής ὁ Ὄσιρις, κρατῶν ἀνά χεῖρας τό ἱερόν μαστίγιον καί τό σκῆπτρον, σύμβολα ἐξουσίας

Η χρέωση από τη σύγκρουση της ψυχής,

καί δυνάμεως. Πρό αὐτοῦ κεῖται ἡ τράπεζα μέ τάς διαφόρους φυτικάς προσφοράς τῶν συγγενῶν τοῦ νεκροῦ. Ἀμέσως κατόπιν ἕπεται ὁ αἰγυπτιακός Κέρβερος, ἕτοιμος νά ἐπιτεθῇ τῆς τυχόν ὡς βαρείας ἀποδειχθησομένης ψυχῆς. Ὁ Θώθ, μέ κεφαλήν ἴβεως, ἀναμένει τήν τελικήν κρίσιν τοῦ Ὀσίριδος. Κάτωθεν τῆς φάλαγγος τῆς ζυγοῦ ὁ Ὧρος, μέ κεφαλήν ἱέρακος, παρατηρεῖ τό νῆμα τῆς στάθμης διά νά βεβαιωθῇ περί τῆς ἀκριβείας τοῦ ὀργάνου, ἐνῶ πρό αὐτοῦ ὁ ἀγαθός Ἀνουβις, μέ κεφαλήν θωός ἤ κυνός, ἐπιζητεῖ νά ἀνυψώσῃ κάπως τήν ἐπί τοῦ δίσκου κειμένην ψυχήν τοῦ θανόντος παρισταμένην διά καρδίας. Εἰς τόν ἕτερον δίσκον ἐπιτίθεται ἡ θεά Μάατ (ἡ Ἀλήθεια) συμβολιζομένη ἱερογλυφικῶς διά πτεροῦ. Εἰς τό ἄλλον ἄκρον τῆς εἰκόνος παρίσταται τό Κά τοῦ θανόντος, εἰς τήν γνωστήν ἱερογλυφικήν στάσιν, παρακολουθοῦν ἐπισταμένως τήν ἔκβασιν τῆς δίκης. Τό ὅλον συνέδριον τῶν θεῶν, συμπληροῖ ὑπερτεῦσα ρακονταμελής ἐπιστροφή, μέλλουσα καί αὐτή νά δώσῃ ψῆφον ὑπέρ ἤ κατά τῆς μελλούσης νά κριθῇ ψυχῆς.

Καί ἐάν μέν ἡ τελευταία αὕτη ἀπεδεικνύετο βαρεῖα, κατεδικάζετο πρῶτον εἰς βασάνους ἀπό τάς ὁποίας ἀπηλλάσσετο διά νά ἐνσαρκωθῇ εἰς σώματα ζώων, ἀπό τά ὁποῖα μετά πάροδον πολλῶν ἐνσαρκώσεων θά ἀπηλευθεροῦτο διά νά ἐπανενσαρκωθῇ εἰς σῶμα ἀνθρώπινον. Ἐάν ὅμως τούναντίον ἀπεδεικνύετο ἐλαφρά, μή βεβαρυμένη ἀπό τά σφάλματα τῆς γηίνης διαβιώσεως, ἔπρεπε νά παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου κριτοῦ, τοῦ Ὀσίριδος καί νά ἀπολογηθῇ ἀπ' εὐθείας: " Τιμή ὑμῖν, Κύριοι τῆς Ἀληθείας καί τῆς Δικαιοσύνης ! Δόξα σοι, μεγάλε Θεέ. Ἔρχομαι πρός σέ, Κύριέ μου, παρίσταμαι ἐνώπιόν σου, διά νά θαυμάσω τήν δόξαν σου καί τό φῶς σου. Σέ γνωρίζω, γνωρίζω τό ὄνομά σου, γιγνώσκω τά ὀνόματα τῶν 42 θεοτήτων, αἱ ὁποῖαι παρίστανται μετά σοῦ εἰς τήν Αἴθουσαν τῆς ἀληθείας... Δέν διέπραξα δολίαν τινα πρᾶξιν πρός ἄνθρωπον. Δέν ἐτυράννησα τήν χήραν. Δέν ἐψευδομαρτύρησα. Δέν ἐσυκοφάντησα τόν δοῦλον πρός τόν κύριον αὐτοῦ. Δέν ἐπείνασέ τις ἐξ αἰτίας μου. Δέν ἐδάκρυσέ τις δι' ἐμέ. Δέν ἐφόνευσα. Δέν ἔκλεψα τούς ἄρτους τῶν ναῶν. Δέν ἐνόθευσα τά σταθμά τῶν σιτηρῶν. Δέν ἰδιοποιήθην τι εἰς τούς ἀγρούς. Δέν ἠλλοίωσα τήν πλά-

στιγγά μου. Δέν συνέλαβα εἰς δίκτυα τά ἱερά πτηνά. Εἶμαι ἁγνός, ἁγνός, ἁγνός" (Βίβλος τῶν νεκρῶν, κεφ. CXXV).

Ἐάν ὁ ὕπατος κριτής ἔκρινεν ὡς ἱκανοποιητικήν τήν ἀπολογίαν τοῦ νεκροῦ, ἔδιδεν ἐντολήν καί ἡ ψυχή του ἀνυψοῦτο ἀπ' εὐθείας εἰς τάς οὐρανίους περιοχάς, διά νά ἐπανέλθῃ ἀργότερον καί πάλιν ἐπί τῆς γῆς καί ἐνσαρκωθῇ εἰς σῶμα βασιλέως ὡραίου καί εὐγενοῦς.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Ἡ Μυσταγωγία εἰς ἀρχ.Αἴγυπτον, 29. Λάσκαρης 787.- H.Durville, Science Secrete. Παγκ.Μυθολογία 102. "Voile d'Isis"No 26,122. H.M.De Campigny, la Tradition Egyptienne, Paris ἄ.χ. Ed.Astra, 188.

ΨΥΧΟΥΡΓΙΑ.- Ἡ τέχνη τοῦ χειρισμοῦ τῶν ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου πρός σύνδεσιν καί συνεργασίαν μετά τῶν ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου. Ἡ τέχνη τῆς συσσωρεύσεως καί ἐκτινάξεως τῶν ἀνθρωπίνων ἀκτινοβολιῶν. Εἶναι ἡ ἀπόκρυφος Ἐπιστήμη διά τῆς ὁποίας ὁ μύστης καταβίσταται ἱκανός νά χειρισθῇ τάς ἐκ τοῦ Εἶναι του προερχομένας ψυχικάς δυνάμεις, κατευθυνομένας ὑπό τῶν τριῶν πνευματικῶν δυναμικῶν ἰδιοτήτων. Χάρις εἰς τήν παντοδύναμον ἀνθρωπίνην θέλησιν, διεγειρομένην ὑπό τῆς φαντασίας καί τῆς πίστεως, ὁ ζωτικός αἰθήρ τ.ἔ. τό αἰθερικόν σῶμα, μετά τοῦ ἀστρικοῦ τοιούτου, συνεργάζονται καί κατευθύνονται εἰς τρόπον ὥστε νά δύναται ὁ ἄνθρωπος νά κυριαρχήσῃ ἐφ' ὅλων τῶν πνευμάτων τῆς φύσεως, ἐπί τῶν θελήσεων ζώντων καί νεκρῶν καί νά ἐξουσιάσῃ μέ ἀπεριόριστον ἰσχύν ἐπί τῶν φυσικῶν νόμων καί ρευμάτων ὡς ἀπόλυτος κυρίαρχος. Ἡ παντοδυναμία αὕτη τοῦ Ψυχουργοῦ, ἐνασκεῖται συγκεκριμένως καί ἐμπράκτως, οὐδέν δέ τό φανταστικόν στοιχεῖον, κατά τά ἀποτελέσματα τοὐλάχιστον, ἐπέχει θέσιν συνιστῶντος παράγοντος.

Ἡ ἄσκησις τῆς δυναμικῆς θελήσεως, τῆς φαντασίας καί τῆς πίστεως, ἐπιτυγχάνεται διά τῶν πρακτικῶν τῆς συγκεντρώσεως (COAGULA), ἐνῶ ἡ ἐκτίναξις τῆς οὕτω δυναμικοποιηθείσης θελήσεως πρός ἕνα ὡρισμένον σκοπόν, ἐπιτυγχάνεται διά τοῦ σχηματισμοῦ τῆς ἀλύσου (SOLVE). (Βλ.λ.).

Ἡ συγκέντρωσις συνηθέστατα καί κατά κανόνα ἐπιτελεῖται μέσῳ ἐπισήμων τελετουργικῶν πράξεων ἀναφερομένων εἰς τά τέσ-

σαρα ὄργανα ἐκφράσεως τῆς βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου, τά ὁποῖα εἶναι τό βλέμμα, ὁ λόγος, η χειρονομία καί τό βάδισμα ἤ ἡ κίνησις γενικῶς. (Βλ.λ.).

Διάφορα συμβολικά ὄργανα, εἶναι τό μέσον ἐκφράσεως τῶν δυναμικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀνθρώπου. Οὕτω τά μαγικά κάτοπτρα, χρησιμεύουν πρό πάντων εἰς τήν ἀγωγήν τοῦ βλέμματος, τό ἄσμα καί ἡ ἐπωδή εἰς τήν ἐξάσκησιν τοῦ λόγου, η μαγνητική ράβδος ἤ τό ξίφος καί αἱ ἐμβληματικαί εἰκόνες (τελέσματα) εἰς τήν ἐκπαίδευσιν τῆς χειρονομίας. Τέλος οἱ κύκλοι καί οἱ βηματισμοί, συντρέχουν εἰς τήν ἄσκησιν τοῦ τελευταίου τῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ προετοιμασία τῶν ὀργάνων τούτων ἐκφράσεως καί ἡ τελετουργική αὐτῶν χρησιμοποίησις, κατόπιν καθιερώσεως, ὑπόκειται εἰς τήν τήρησιν πολυπλόκων καί λεπτολόγων τύπων, τούς ὁποίους, ἰδίᾳ ὁ νεόφυτος, δέν δύναται κατ'οὐδένα λόγον νά ἀντιπαρέλθῃ οὐδέ νά παραλείψῃ. Ἐφ'ὅσον ὅμως ἀνέρχεται οὗτος τάς βαθμίδας τῆς ἀνωτέρας ἀγωγῆς, διαπιστώνει ὅτι οἱ τύποι δύνανται νά ἁπλουστευθοῦν ἐπί μᾶλλον καί μᾶλλον. Ἐν τούτοις, ὅσον ὑψηλα καί ἄν ἀνέλθῃ, πάντοτε θά αἰσθάνεται τήν πραγματικήν βοήθειαν ἥν θά ἔχῃ ἐκ μέρους π.χ. ὡρισμένων ἐμβλημάτων, καταλλήλως καθιερωμένων, ἔστω καί τοῦ ἁπλοῦ πενταγράμμου ἤ ἑξαγράμμου καί τήν ὄντως πολύτιμον προφύλαξιν ἀπό ἀντιδρώσας δυνάμεις ἥν θά αἰσθάνεται εὑρισκόμενος ἐντός κύκλου, ἔστω καί ἁπλούστατα χαραγμένου δι'ἁπλῆς συνεχοῦς κυκλικῆς γραμμῆς διά κιμωλίας ἤ ἄνθρακος.
Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ. Μαγεία-Ψυχουργία-Θεουργία, 401.-

ΨΥΧΟΦΥΣΙΚΗ.-Ὅρος προταθείς ὑπό τοῦ Γουσταύου Θεοδώρου Φ Φέχνερ καί ὑπό τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ W.WUNDT ἐπεκταθείς. Ἡ διδασκαλία περί τῶν ἐναλλακτικῶν ἐνεργειῶν μεταξύ σώματος καί ψυχῆς (ἐρεθισμός, ἀντίδρασις, αἴσθημα) ἰδιαιτέρως περί τῆς σχέσεως μεταξύ τῶν ἐρεθισμῶν τῶν αἰσθητηρίων καί τῶν προκαλουμένων αἰσθημάτων. Τελικῶς ἀνεπτύχθη πρός τόν σκοπόν αὐτόν ἰδία μέθοδος μετρήσεως, ἡ ὁποία ἰδιαιτέρως χρησιμοποιεῖται κατά τήν διερεύνησιν τῶν αἰσθητηρίων καί τῶν ἐξ αὐτῶν προκαλουμένων ἐντυπώσεων. Ὁ Μάρτιν Φ Ἔρλερ

καθώρισεν ὡς σκοπόν τήν Ψυχοφυσικήν διά τόν "Ἀμβρκ"κατά τήν ἐγγραφήν του εἰς τό Πρωτοδικεῖον τοῦ Μονάχου, ἐννοῶν ἀσφαλῶς διά τοῦ ὅρου ὄχι τάς ἀνωτέρω ἐπιδιώξεις τῶν ἐπιστημόνων ἐν σχέσει μέ τά αἰσθητήρια, ἀλλά τάς ἀλληλενεργείας μεταξύ φυσικοῦ καί ψυχικοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου.

ΨΥΧΟΦΥΣΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ. Ὑπό τόν ὅρον τοῦτον νοοῦνται αἱ ἐπιστῆμαι αἱ ἀσχολούμεναι μέ τήν ἐπενέργειαν τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος (αἰθερικοῦ καί ἀστρικοῦ) ἐπί τῶν λειτουργιῶν καί ἐκδηλώσεων τοῦ σώματος. Ὡς τοιαῦται δύνανται νά ἀναφερθοῦν ἡ Μεταψυχική, ἡ Παραψυχολογία, ὁ Πνευματισμός καί ὁ Ὑπνωτισμός. (Βλ.λ.)

ΨΥΧΟΣΟΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ. Ἡ ἐξωτερική ταχυδρομική διεύθυνσις τοῦ Ο.Τ.Ο.(βλ.λ.), τοῦ Τάγματος τῶν Φωτισμένων καί τῶν συνεργαζομένων ὀργανώσεων ἐν Ζυρίχῃ. Ἀπό ἐκδοτικῆς σκοπιᾶς εἶναι ἡ συνέχισις τῆς προτέρας ἐκδοτικῆς Ἑταιρίας "Θέλημα" τῆς Μάρθας KUNTZEL.

ΨΥΧΩΣΕΙΣ. Ὅπως εἰς τάς νευροπαθείας αἱ διαταραχαί δέν περιορίζονται μόνον εἰς αἰσθητικάς καί κινητικάς ἐκδηλώσεις ἐπί τῶν νεύρων καί τῶν μυῶν, ἀλλ' ἐμφανίζονται καί ψυχικῆς διαθέσεως φαινόμενα, οὕτω καί αἱ ψυχώσεις περιλαμβάνουν κυρίως διαταραχάς τοῦ ψυχικοῦ. Εἶναι, ἐν συνδυασμῷ ὅμως μέ τοιαύτας τῆς λειτουργίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Αἱ Ψυχώσεις πάλιν δέν δύνανται νά θεωρηθοῦν ὡς καθαρῶς διανοητικαί ἀσθένειαι, ἄν καί πολλά συμπτώματα αὐτῶν παρουσιάζουν τήν εἰκόνα φρενικῆς διαταραχῆς. Εἰς τάς Ψυχώσεις , τόσον ἡ πνευματική ζωή, ὅσον καί ἡ λειτουργία τῶν νεύρων εἶναι βεβλαμμένη.

Γενικῶς εἰπεῖν, ὡς ἐκ τῆς προελεύσεως καί ἕδρας, διακρίνομεν τρεῖς κατηγορίας παθήσεων: τάς νευρικάς (αἰθερικάς)τάς Ψυχικάς (ἀστρικάς) καί τάς πνευματικάς (διανοητικάς). Εἰς τάς ἐκδηλώσεις των ὅμως παύει ἡ διάκρισις αὕτη νά ἰσχύῃ μετά σαφηνείας, διότι αἱ τρεῖς αὗται καταστάσεις ἤ ἄρχαί ἀλληλοεπηρεάζονται εἰς πολύ μεγαλειτέραν κλίμακα ἀπό τήν ἐκ τοῦ ὑλικοῦ σώματος τοιαύτην. Οὕτω ὁ ἀλκοολισμός, ὁ τέτανος, ἡ σύφι-

λις, παρουσιάζουν φαινόμενα τά ὁποῖα δέν δύνανται νά περιορισθοῦν εἰς μίαν κατηγορίαν, διότι ἐκτός τῆς ἐνεργείας ἐπί τῶν ἱστῶν τοῦ σώματος, ἐκδηλοῦνται διά σπασμῶν, διά φοβιῶν, παραληρημάτων, ψευδαισθησιῶν καί νοητικῶν διαταραχῶν, ἐπενεργοῦν δηλ. νοσηρῶς ἐφ' ὅλων τῶν ἀνωτέρων καταστάσεων καί ἀρχῶν τοῦ ἀνθρώπου. Διά τοῦτο ἀπόλυτος διάκρισις μεταξύ νευροπαθειῶν, ψυχώσεων καί φρενοπαθειῶν δέν δύναται νά γίνῃ ὅπως ἄλλως τε καί μεταξύ νόσων τοῦ κυκλοφορικοῦ συστήματος, πεπτικοῦ, ἀνταλλαγῆς τῆς ὕλης καί λοιμωδῶν ἀσθενειῶν.

Γενικός καί ἀπολύτου σημασίας κανών, εἶναι ὅτι τό ἀνθρώπινον ὄν ἀποτελεῖται ἐκ πλειάδος ἀρχῶν, οὐχί ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλά τουναντίον ἀλληλοσυνεργαζομένων καί ἀλληλοεπηρεαζομένων. Πᾶσα ταξινόμησις καί διαχώρησις εἶναι τεχνητή καί εἰκονική, μή συμφωνοῦσα πρός τήν πραγματικότητα. Κατά μεῖζον λόγον ὁ κανών οὗτος ἰσχύει διά τάς ἀνωτέρας τοῦ ὑλικοῦ σώματος ἀρχάς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐπί τῆς ὕλης ἐνέργεια αὐτῶν δέν εἶναι πάντοτε εὔκολον νά διακριθῇ ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τάς πρός ἀλλήλας ἐπενεργείας, παύει νά ὑφίσταται ὁ δυσδιαπέραστος φραγμός καί βλέπομεν τήν αἰθερικήν κατάστασιν ἐπηρεαζομένην ὑπό τῶν δύο ἀνωτέρων ἀρχῶν (ψυχικῆς καί νοητικῆς), τήν ψυχικήν ὑπό τῆς αἰθερικῆς καί νοητικῆς, καί τήν τελευταίαν ὑπό τῶν δύο πρώτων.

Εἰς τό προκείμενον ἄρθρον θά πραγματευθῶμεν τινάς ἐκ τῶν ψυχοπαθειῶν καί φρενικῶν νόσων, τῶν ἐκδηλουμένων κυρίως ἐπί τοῦ ἀστρικοῦ σώματος, χωρίς νά παύουν νά ἀνταναλῶνται ἐπί τε τῆς ζωτικότητος καί τῆς λογικῆς ἀρχῆς. Ἄξιον ἰδιαιτέρας παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ἀναλόγως τοῦ πλανητικοῦ τύπου τοῦ προδιατεθειμένου εἰς φρενοπάθειαν, ἐκδηλοῦνται καί τά συμπτώματα.

Οὕτω εἰς τούς τύπους τοῦ Ἡλίου ἡ παραφροσύνη προσβάλλει τό ἀσθενές αὐτῶν σημεῖον: τήν ὑπεροψίαν, τήν μεγαλομανίαν· εἰς τινας ἐξ αὐτῶν ἡ μανία ἐκδηλοῦται μέ τό νά πιστεύουν ὅτι εἶναι παντοκράτορες κυρίαρχοι τῆς Γῆς ἤ ὅτι εἶναι Θεοί κ.κ. Οἱ τοῦ Διός κατέχονται ὑπό παρανοϊκῶν συμπτωμάτων μεγαλοπρεπείας καί τιμῶν. Οἱ Κρόνιοι τύποι εἶναι πλέον ἐπικίνδυνοι διότι κατέχονται ὑπό τῆς μανίας τῆς μελαγχο-

λίας καί τῆς μισανθρωπίας, ἡ ὁποία τούς παρασύρει εἰς τήν αὐτοκτονίαν, πάρά τόν ὑπερβολικόν φόβον των ἀπέναντι τοῦ θανάτου. Οἱ Ἄρειοι ταλαιπωροῦνται ὑπό τῆς μανίας καταστροφῆς· δέν καταφέρονται μόνον ἐναντίον ἀψύχων ἀντικειμένων, ἀλλά κυρίως ἐναντίον ζώων καί ἀνθρώπων. Εἰς τούς Ἑρμητικούς, ἡ παράνοια περιορίζεται εἰς τήν κατανάλωσιν πνευματικῆς δυνάμεως ἐν τῇ ἀναζητήσει μή πραγματοποιησίμων, ἐν τῇ ἐπιλύσει προβλημάτων ἤ ὑπερτέρων τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων καί ἐν τῇ ἐπιδιώξει χιμαιρικῶν σχεδίων. Τά ἄτομα τῆς Ἀφροδίτης δοκιμάζουν τήν ἐρωτικήν μανίαν, τά ἐρωτικά παραληρήματα. Εἴς τινα ἄτομα ἡ παραφροσύνη συνίσταται εἰς τήν δημοσίαν ἔκθεσιν τῶν γεννητικῶν των ὀργάνων καί τήν ἐκ τούτου ἰδιαιτέραν σεξουαλικήν ἀπόλαυσιν (EXHIBITIONISMUS). Εἰς τόν Σεληνιακόν τύπον, ἡ πάθησις ἐκδηλοῦται ὑπό ἐκστατικήν μορφήν. Δέν ἔχει ὁμοιότητα μέ τήν ἔκστασιν τῶν Ἁγίων, οὔτε μέ τήν τῶν φωτισμένων. Τό πάσχον ὑποκείμενον παραμένει ἀκίνητον, ἀπορροφημένον, μέ τόν ὀφθαλμόν προσηλωμένον εἰς τό ἄπειρον, ἐκδεδομένον ἐξ ὁλοκλήρου εἰς κυρίαρχον τινα σκέψιν ἥτις τό ἔχει γοητεύσει, μένει ξένον πρός τό περιβάλλον του ἀναίσθητον πρός πᾶσαν ἐξωτερικήν διέγερσιν. Ὁ Γήϊνος τέλος τύπος, παρουσιάζει συγγένειαν πρός τόν Κρόνιον καί χαράκτηρίζεται ὑπό τῆς φιλαργυρίας. Ὑποβάλλεται εἰς τάς σκληροτέρας στερήσεις καί ἀπαρνεῖται τάς στοιχειώδεις ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς.

Τέλος δέν πρέπει νά λησμονῆται ὅτι εἰς τάς ψυχώσεις καταλέγονται διάφοροι παθολογικαί ἕξεις, προσληφθεῖσαι ἐκ ψυχικῶν ἤ καί ὑλικῶν τραυμάτων ἤ δηλητηριάσεων.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Νοσολογία III 705.

-Ω-

ΩΑΝΝΗΣ. Ὁ θεός -Ἰχθύς τῶν Βαβυλωνίων , κατ'ἄλλους τῶν Χαλδαίων. Εἶχε συγχρόνως χαρακτηριστικά ἀνθρώπου καί ἰχθύος. Κατά τόν μῦθον ἀνέδυ ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καί ἐδίδαξε τούς ἀνθρώπους τά γράμματα καί τάς τέχνας, ἴσως τήν Ἀρχιτεκτονικήν, τήν Γεωμετρίαν, τήν Βοτανικήν καί, τήν Γεωργίαν. Ἦτο συνεπῶς ἕν εἶδος παγκοσμίου Διδασκάλου τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπως ὁ Ἑρμῆς τῶν Αἰγυπτίων. Διαρκούσης τῆς ἡμέρας συνδιελέγετο μέ τούς ἀνθρώπους, ἀλλ'οὐδέποτε συνέτρωγε μετ'αὐτῶν . Εἰς Κουϊουντζίκ ὑπῆρχε κολοσσιαῖον ἄγαλμα τοῦ θεοῦ-ἰχθύος Ὡάννου.
Βιβλιογρ. Rhea. Λάσκαρης 65α "Ὡάννες". Leisegang, Gnosis 116. J.M. Ragon, Messe et ses Mystères, 216. L. Ziegler, Uberlieferung, Index.

ΩΓΥΓΙΑ. Ἡ εἰς τήν Ὀδύσσειαν ἀναφερομένη νῆσος τῆς Καλυψοῦς, ἀπωτάτη εἰς τόν ὀμφαλόν τῆς θαλάσσης καί εἰς ἀπόστασιν 18 ἡμερῶν ἀπό τῆς νήσου τῶν Φαιάκων. Ὁ R. GUENON τήν ταυτίζει μέ τήν Θ Θούλην καί τήν θεωρεῖ ὡς ἐν μυητικόν Κέντρον , ἴσως τό κατ'ἐξοχήν κέντρον μιᾶς μητικῆς ὡρισμένης κυκλικῆς περιόδου. (Βλ. Θούλη, Παραδέσα)

ΩΚΕΑΝΟΣ, Κατά τήν ἀρχαίαν ἑλλην. Μυθολογίαν ὁ Ὠκεανός ἦτο μέγιστος καί εὐρύς ποταμός περιβάλλων πανταχόθεν τῆν Γῆν καί διχάζων αὐτήν εἰς τό ὑπέρ τῆν Γῆν καί τό ὑπό τῆν Γῆν ἡμισφαίριον. Τά ρεύματά του, ἐπανερχόμενα εἰς τό ἴδιον σημεῖον, ἐξηκολούθουν τήν ἀδιάκοπον ροήν των. Ἐξεπλοῦτο καί εἰς τά 4 σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. Ἐπιστεύετο ὅτι ἦτο τό ἀρχικόν στοιχεῖον τοῦ Κόσμου, ὁ Πατήρ τῶν θεῶν καί πάντων τῶν ὄντων. Ἦτο τό ὅριον τοῦ ὁρατοῦ κόσμου, τῆς Γῆς, καί τοῦ ἐπί τῶν ἄκρων αὐτῆς στηριζομένου οὐρανοῦ. Ἔλαβε γένεσιν κατά τήν πρώτην βασιλείαν, ἐκ τῆς μίξεως τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γαίας.

"Οπως παρατηρεῖ ὁ Παν.Λεκατσᾶς "εἶναι ὁ εἷς ἄπασαν τὴν ἀρχαιοτέραν ἑλλην.ποίησιν Μέγας Ποταμός, ὁ ἀενάως ῥέων καί περικυκλῶν τὴν Γῆν, διάφορος τῆς θαλάσσης."

Ἀλλά καί περί κοινοῦ ποταμοῦ δέν πρόκειται, ἀλλά μᾶλλον περί δυναμικοῦ στροβίλου, σχετιζομένου ἴσως μέ τὴν "ψυχήν τοῦ Κόσμου" (βλ.λ.) καί τόν Ὠκεανόν τῶν Ἑβραίων καί Γνωστικῶν. Οὕτω δύνανται νά λάβουν μεταφυσικήν ἐξήγησιν οἱ περίφημοι ὁμηρικοί στίχοι:

"Ὠκεανόν ὅσπερ γένεσις πάντεσι τέτυκται" καί
"Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καί μητέρα Τηθύν".
(Ἰλιάς,Ξ 201,246,384)

ΩΜ(σκρ. AUM ἤ OM). Ἡ ἱερά συλλαβή, ἡ ἐκ τριῶν γραμμάτων Μονάς (ἐξ οὗ καί ἡ Τριάς ἐν ἑνί).Μία μυστική συλλαβή, ἡ ἐπισημοτέρα λέξις τῶν Ἰνδῶν διά τῆς ὁποίας ὑποσημαίνεται εἷς

Ἡ Ἰνδική συλλαβή ΩΜ

τόν Ἰνδουϊσμόν τό "Υψιστον "Ον, ὁ Θεός, ὁ Βράχμας.Ἀφοῦ ἡ Φύσις συνετελέσθη ἐκ τῶν δύο ἀντιθέτων, ἐκ τοῦ πνευματικοῦ καί ὑλικοῦ, μέ ἄλλας λέξεις ἐκ τοῦ Αὐτοῦ (SOI) καί τοῦ Ἑτέρου (NON -SOI), τό "Ωμ ἐκπροσωπεῖ τό Αὐτό· ὑποδηλοῖ τὴν θείαν Πηγήν, τὴν πρώτην Αἰτίαν τῶν πάντων, ἐξ ἧς πηγάζομεν καί εἰς ἣν ἐπανερχόμεθα. Ἡ λέξις "Ωμ (AUM) εἰς τὴν σκρ.ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν γραμμάτων: ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ λαρυγγικοῦ Α, ἐκ τοῦ χειλεοφώνου κλειστοῦ Μ, συνδεομένων ὑπό τοῦ U τό ὁποῖον προφέρεται διά μεταθέσεως τῆς φωνῆς ἐκ τοῦ λάρυγγος

ιρός τά χειλη· εἶναι ἡ τυπική λέξις τοῦ Θείου Λόγου.

Εἶναι ταυτοχρόνως μία ἐπίκλησις, μία εὐχή, μία βεβαίωσις καί μία ὑπόσχεσις καί εἶναι τόσον ἁγία, ὥστε νά ἀποτελῇ τήν κατ' ἐξοχήν "ἱεράν συλλαβήν" τῶν πρωταρχικῶν ἀποκρύφων Μυστηρίων. Ἡ λέξις αὕτη εὑρηται ἀποτυπωμένη εἰς τήν ἀρχήν τῶν ἱερῶν Γραφῶν καί τῶν προσευχῶν τῶν Ἰνδῶν. Κατά ἰδίαν ἑρμηνείαν πρέπει νά συντίθεται ἀπό τά ἀρχικά γράμματα τῶν τριῶν Θεῶν: Ἄγνι, Βαρούνα (OUARUNA) καί Μαρούτ καί ξέον νά συμβολίζῃ συχρόνως τά τρία στοιχεῖα Πῦρ, Ὕδωρ καί Ἀέρα. Πλέον φανταστική εἶναι ἡ ἑρμηνεία ἐκ τῶν τελικῶν γραμμάτων τοῦ Βράχμα, Βισνοῦ καί Σιβάμ (διότι ἐάν ἐπιτρέπεται ἡ γραφή SHIVAM, θά ἔπρεπε νά γράψωμεν καί BRAHMAN)

Εἰς τήν ἐσωτερικήν φιλοσοφίαν δηλοῦν τά τρία γράμματα τά τρία ἱερά πυρά, ἤ τό τριπλοῦν πῦρ εἰς τό Σύμπαν καί τόν Ἄνθρωπον. Τό τριπλοῦν τοῦτο πῦρ παριστᾷ κατά τούς Ἀποκρυφιστάς τήν ὑψίστην Τετρακτύν (τετράδα.).

Διά τούς Ἰνδούς "Αουμ ἤ "Ωμ εἶναι ὁ τριγράμματος, ἀντιστοιχῶν περίπου πρός τόν τετραγράμματον Θεόν τῶν Ἑβραίων. Τό Λ εἰκονίζει τόν Δημιουργόν, τό U τόν Συντηρητήν καί Μ τόν Καταστροφέα. Μία περικοπή ἐκ τῶν Πουρανῶν λέγει: "Ὅλοι οἱ τύποι οἱ περιγραφόμενοι εἰς τήν Βέδαν, αἱ θυσίαι τοῦ πυρός καί ὅλοι οἱ ἱεροί καθαρμοί θέλουσι παρέλθει, ἀλλ' ἡ λέξις "Ωμ οὐδέποτε θά παρέλθῃ, διότι εἶναι τό σύμβολον τοῦ Κυρίου ὅλων τῶν ὄντων." Εἰς τούς Βραχμάνας, ἡ συλλαβή καλεῖται καί Οὐντγκίτα. Καί ὑπό τῶν βουδδιστῶν θεωρεῖται ὡς ἱερά. Ὅπως καί τό τετραγράμματον ὄνομα, ἡ ἱερά λέξις "Ωμ δέν πρέπει νά προφέρηται ἐνώπιον ἀμυήτων. Ἡ λέξις προφέρεται ὀρθῶς (μέ τόν ὀρθόν τονισμόν καί ἦχον) μόνον ὑπό ἑνός Διδασκάλου.

Λέγεται ὅτι ἐπί τεταμένης ἐκφωνήσεως τοῦ Ω καί τοῦ Μ μέ κεκλεισμένον τό στόμα, ὁ ἦχος ἀντηχεῖ ἐντός τῆς κεφαλῆς καί ἐκεῖ προκαλοῦνται κραδασμοί, ὁπότε, ἐάν ἡ πρόθεσις εἶναι ἀγνή, διεγείρονται τά διάφορα νευρικά κέντρα τοῦ σώματος ἐπ' ἀγαθῷ.

Ἡ λέξις "Ωμ χρησιμοποιεῖται ἐπίσης ὑπό διαφόρων ὀργανώσεων (πρός ἄσκησιν τοῦ διαλογισμοῦ) ὑπό τύπον ὀνόματος.

Τέλος ἀποτελεῖ τό "Ωμ μέρος τῶν μάντραμ τῆς Χάθα Γιόγκα. (MIERS)

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω δυνάμεθα νά ἀντιληφθῶμεν τήν συλλαβήν "Ωμ ὡς ἕν εἶδος "μάντρα" τό ὁποῖον ἀπαγγελόμενον ἤ φαλμωδούμενον κατά διαφοφωτάτους τρόπους, παρέχει ἐντελῶς διάφορα ἀποτελέσματα, ἀναλόγως τῶν τόνων διά τῶν ὁποίων τά γράμματα φάλλονται καί τοῦ τρόπου διά τοῦ ὁποίου προφέρονται. Ὁ LEADBEATER δίδει τάς ἑξῆς διασαφήσεις ἐν προκειμένῳ: "Διά τινας σκοπούς προφέρεται ἐμφαντικῶς καί ἐπιμηκύνεται ὁ ἀνοικτός ἦχος, συνδυαζομένου τοῦ AU εἰς Ο· ἐνισχύεται οὕτος καί ἐπιμηκύνεται ἡ πρώτη φορά του καθ' ἡμισυν περίπου χρόνον τῆς ὅλης ἀπαγγελίας, καί τότε ἀλλάσσομεν μεταβαίνοντες εἰς τόν ἦχον Μ. Ἀλλά δι' ἄλλους σκοπούς τό Ο πρέπει νά εἶναι τελείως βραχύ καί νά παρατείνεται τό ὑποτονθόρισμα ἐν τῇ κεφαλῇ καί εἰς τά κέντρα, ὅπερ ἀποτελεῖ ἦχον λίαν ἰσχυρόν. Τά ἀποτελέσματα τῶν δύο τούτων μεθόδων ἀπαγγελίας διαφέρουσι μεγάλως. Ὅταν παρατείνεται τό Ο, ἐπηρεάζομεν ἀλλήλους καί τόν περιβάλλοντα ἡμᾶς κόσμον, ἀλλά μέ τό μακρόν Μ σχεδόν ὁλόκληρον τό παραγόμενον ἀποτέλεσμα ἐπιδρᾷ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν. Ἐνίοτε τά τρία γράμματα Α - U - Μ προφέρονται χωριστά. Ἡ λέξις δύναται ἐπίσης νά προφερθῇ εἰς πολλούς τόνους ἀλληλοδιαδόχως ἐν εἴδει ἀρπισμοῦ. Κατά τά ἰνδικά βιβλία ὑποτίθεται ὅτι ὑπάρχουν 70 διάφοροι τρόποι προφορᾶς τῆς λέξεως, ἕκαστος μέ τό διάφορον ἀποτέλεσμά του καί θεωρεῖται ὅτι εἶναι τόσο ἰσχυρότερον πάντων τῶν μάντραμ." (Διδάσκ. καί Ἀτραπός, 222)

Συνεχίζων ὁ αὐτός συγγραφεύς περιγράφει μέ σαφήνειαν τά ἐπιτυγχανόμενα μυητικά ἀποτελέσματα τῆς λέξεως ΩΜ. "Τό εἰδικόν ἀποτέλεσμα τῆς λέξεως ταύτης, λέγει, ὅταν προφέρηται ὀρθῶς κατά τήν ἀπαρχήν τοῦ διαλογισμοῦ, εἶναι πάντοτε μία πρόκλησις τῆς προσοχῆς.. Διευθετεῖ τά συστατικά τῶν λεπτοϋφῶν σωμάτων, κατά τρόπον ἀνάλογον πρός τήν μαγνήτισιν μιᾶς σιδηρᾶς ράβδου: πρίν μαγνητισθῇ ἡ ράβδος, τά μεταλλικά μόρια ἀδρανοῦν, ἑστραμμένα κατά διαφόρους διευθύνσεις· ὅταν ὅμως ἡ ράβδος μαγνητισθῇ, πάντα στρέφονται πρός μίαν διεύθυνσιν. Οὕτως ἀκριβῶς κατά τήν ἀπαγγελίαν τῆς ἱερᾶς λέξεως, ἕκαστον μόριον ἐν ἡμῖν ἀποκρίνεται, καί τότε εὑρισκόμεθα ὑπό ἀρίστας συνθήκας διά νά ὠφεληθῶμεν ἐκ τοῦ διαλογισμοῦ ἤ τῆς μελέτης

ἥτις θέλει ἐπακολουθήσει. Ταυτοχρόνως ὅμως ἐνεργεῖ καί ὡς μία ἐπίκλησις ἄλλων ὄντων- ἀνθρωπίνων ἢ μή -ἅτινα συγκεντροῦνται ἀμέσως εἰς τά πέριξ, ἔνια κατανοοῦντα τήν σημασίαν τῆς λέξεως καί ἄλλα προσελκυόμενα ὑπό τοῦ ἤχου."

Τέλος ὁ R.GUENON (Βασιλεύς τοῦ Κόσμου, 23) ἀνευρίσκει καταπλήσσουσαν ὁμοιότητα μεταξύ τοῦ μάντρα Ωμ καί ἑνός παλαιοῦ χριστιανικοῦ συμβόλου χρησιμοποιουμένου διά νά συμβολίσῃ τόν Χριστόν καί τό ὁποῖον εἰς τούς νεωτέρους χρόνους ἐξελήφθη ὡς σύντμησις τοῦ "AVE MARIA"

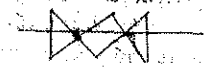

Τό ἐν λόγῳ σύμβολον δύναται νά ἀναλυθῇ εἰς γράμματα A.V.M. δηλ. εἰς τά τρία λατινικά γράμματα τά ὁποῖα ἀντιστοιχοῦν ἐπακριβῶς εἰς τά τρία φωνηεντόσημα τοῦ μονοσυλλάβου ΩΜ.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Ἐπιστ.Δονήσεων 91 - Μ.Ψ.Θ. 259.
Guenon, Βασιλεύς τοῦ κόσμου 23. Idem, l'Homme et son devenir 91,121. Govinda, Mystique Thibetaine 21,56, 117. Vivekenanda, 3 Yogas 196.
Dr Franz Hartmann, Drei Abhandlungen über Yoga Philosophie.

ΩΜ ΜΑΝΙ ΠΑΔΜΕ ΧΟΥΜ (Θιβετ.) Ὦ κόσμημα ἐν τῷ λωτῷ Ἀμήν.

Λαμαϊστική προσευχή-ψαλμωδία γραφομένη ἐπί προσευχητηρίων μύλων καί ἐπί ἐν αὐτοῖς εὑρισκομένων σημειωμάτων.

Βιβλιογρ. Lama Anagarika Govinda, Grundlagen Thibetanischer Mystik nach den Esoterischen Lehren des Grossen Mantras OM,MANI, PADME ,HUM, Ζυρίχη 1957
-Τό αὐτό εἰς γαλλ.μτφρ.Les Fondements de la Mystique Thibetaine, Paris 1960, Albin Michel

ΩΜΟΝ (PIERRE D'AUMONT). Τό ὄνομα ἑνός ἐκ τῶν ἱπποτῶν τοῦ Ναοῦ, ὅστις μςζί μέ ἄλλους ἱππότας, μετά τόν θάνατον τοῦ Μεγ.Διδ.Ἰακώβου ντέ Μολαί (βλ.λ.) καταδικασθέντος ὑπό τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, διέφυγεν εἰς Σκωτίαν καί ἀνέλαβε τήν συνέχισιν τοῦ ἔργου τοῦ ἐκλιπόντος Μεγ.Διδ.Οὕτω τοὐλάχιστον διαδραματίζεται ὁ θρῦλος ἐπί τοῦ ὁποίου ἐστήριζεν ὁ βαρῶνος Φόν Θ Χούντ τήν Θ Αὐστηράν Τήρησιν. Εἰς τόν Τεκτονισμόν τῆς γερμανικῆς Ἐθνικῆς μητρικῆς Στ.τῶν τριῶν σφαι-

ρῶν, ὁ Ὠμόν ἐμφανίζεται εἰς τήν θέσιν τοῦ Χιράμ-Ἀβίφ ὡς ἀναγραμματισμός ὑπό τήν μορφήν Νοτούμα.

-LAUMONT GERARD (ψευδῶν. τοῦ ALEISTER ⊕ Κρόλεϋ. Ὑπό τό ψευδώνυμον αὐτό ὁ Κρόλεϋ ἔγραφε τό ἔργον: DIE DREI SCHULEN DER MAGIE, Ζυρίχη 1956(νέα ἔκδοσις).

ΩΜΟΦΑΓΙΑ. Μῦθος βασιζόμενος εἰς ἓν ἀπόσμασμα τῶν "Κρητῶν" τοῦ Εὐριπίδου παρανοηθέν, ἀποδίδων εἰς τούς ἀρχαίους Ὀρφικούς τόν τύπον τῆς καταβροχθίσεως τῶν νωπῶν σαρκῶν τοῦ Ὀρφέως-Διονύσου, μέ σκοπόν τήν μετάληψιν καί μεταβίβασιν τῶν θείων δυνάμεων εἰς τούς μύστας. Πρός τόν σκοπόν αὐτόν ἐχρησιμοποιεῖτο εἷς ταῦρος ὅστις ἀφοῦ ἐθυσιάζετο, κατεβροχθίζετο ὑπό τῶν παριστωμένων. Ὁ μῦθος οὗτος κατεπολεμήθη ὑπό παλαιοτέρων καί νεωτέρων ὡς μή συμβιβαζόμενος μέ τήν θεμελιωδῶς ἁγνήν λατρείαν τῶν Ὀρφικῶν.

Βιβλιογρ. "Ἐπιστημονική Ἠχώ", 1920, 191.
W.K.C.Guthrie, Orphee et la Religion Grecque, Paris 1956, σσ.66, 222, 298.

ΩΝ (ὁ). Ὅταν ἡ Μωυσῆς εἰς τό ὄρος Χωρήβ ἐρωτᾷ τόν Θεόν περί τοῦ ὀνόματός του, οὗτος τοῦ λέγει: "Ἐγώ εἰμί ὁ Ὤν· οὕτως ἐρεῖς τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ· ὁ Ὤν ἀπέσταλκέ με πρός ὑμᾶς" (Ἔξοδ.γ΄14). Εἰς τήν ἑβραϊκήν λέγεται ⊕ Ἐϊέ ἀσέρ Ἐϊέ". Ὁ Εὐσέβιος λέγει: Ἐπειδή οὐχ εὑρέθη λέξις τις σημαίνουσα τό ἀκατονόμαστον εἶπε, φησίν, ὁ Ὤν, τό γάρ ὤν πράγματος ἐστί σημαντικόν, οὐχί ὄνόματος δηλωτικόν Θεοῦ. Ὁ Ὤν, ὁ δι' ἑαυτοῦ Ὤν, οὗ μήν παρ' ἄλλου ἔχων τό εἶναι." Ὁ δέ Λύγουστῖνος: "Διά τινος μετοχῆς ἕνα καί μόνον Θεόν ἑαυτόν εἶναι μυστικῶς διδάσκει. Ἐγώ γάρ φησίν εἰμί ὁ Ὤν ἀντιδιαστέλλων ἑαυτόν ὁ Ὤν τοῖς μή οὖσιν, ἵνα γνῶσιν οἱ κρότερον ἀπατηθέντες, ὅτι οὐχί τοῖς οὖσιν, ἀλλά τοῖς μή οὖσιν προσέχον."
Εἰς τήν ἑβρ.ὁ Ὤν (Ἐϊέ) εἶναι ἓν τῶν ἱερῶν ὀνομάτων τῆς Θεότητος. Κοττέα, Ἀσύλληπτον Ἐγκόλπιον, 77.

ΩΟΝ (αὐρικόν). Δηλωτικόν τοῦ αἰτιατοῦ σώματος κατά τήν Θεοσοφίαν. Κατά τόν DR PURUCKER "ἡ ἔκφρασις αὕτη ἀνήκει εἰς

τάς βαθυτέρας διδασκαλίας τοῦ 'Αποκρυφισμοῦ."Εχει, ὅπως ἐκ τοῦ ὀνόματος συνάγεται, ὡοειδῆ μορφήν καί εὑρηται εἰς σχέσιν μέ τήν ἐπταπλῆ σύνθεσιν τοῦ ἀνθρώπου, καί εἶναι ἡ ἕδρα ὅλων τῶν μοναδικῶν, πνευματικῶν, διανοητικῶν, νοητικῶν, θυμικῶν καί ψυχικῶν δυνάμεων."

-'Ωόν φιλοσοφικόν. 'Ο ἀλχημικός κλίβανος. Καλεῖται ὡσαύτως αἴθουσα, τάφος, εἰρκτή, φιάλη, σκοτεινός θάλαμος.
Βιβλιογρ.O. Wirth, 'Ερμητισμός καί Τεκτον. 1.
-Poisson (A.), Théories et Symboles 97.
-Fulcanelli, Myst.Cathedr. 136

-'Ωόν τοῦ κόσμου. Πλεῖσται ὅσαι μυθολογίαι φαντάζονται τόν Κόσμον κατά τήν γέννησίν του ὡς ἐξερχόμενον ἐξ ἑνός ὠοῦ. Διά τούς νόμους τοῦ Μανοῦ "τό χρυσοῦν ὠόν" αὐτό, τό ὠόν τοῦ Βράχμα (Βραχμάνδα) δέν εὑρίσκεται μόνον εἰς τήν διάπλασιν τῆς κοσμογονικῆς διαδικασίας, ἀλλά περικλείει ἐν σπέρματι καί ὁλόκληρον τήν θεογονίαν, διότι ἐκ τοῦ ὠοῦ τοῦ τοποθετηθέντος ὑπό τοῦ ἀνεκφράστου Βράχμαν ἐπί τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων ἀπορρέουν ὅλοι οἱ θεοί, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τόν προσωπικόν Βράχμαν.

Τό 'Εκεῖνο (CELA) (σχηματισμένον ἐκ σκότους, ἀδιάκριτον, ἀκαθόριστον) καθίσταται κατά πρῶτον ὁ Κύριος ὁ Αὐτόνομος (Σβαγιαμπού), ὁ 'Ανεξέλικτος, ὅστις προκαλεῖ τήν ὁλικήν ἐξέλιξιν τοῦ 'Εκείνου. "'Εν ἀρχῇ ἐποίησε μόνον τά "Υδατα, μεθ'ὃ ἐπέθεσεν ἐν αὐτοῖς τό σπέρμα του. Καί κατέστη τοῦτο ἓν χρυσοῦν ὠόν...ἐντός δέ τοῦ ὠοῦ τούτου ἐγεννήθη ἀφ'ἑαυτοῦ ὁ Βράχμας, ὁ πρωτόγονος, ὁ πρόγονος ὅλων τῶν κόσμων... καί ὁ Κύριος ἐγέννησε τήν ἀγέλην τῶν θεῶν". (Νόμοι Μανοῦ)

Εἰς τήν Αἴγυπτον, ἴδίως εἰς τήν 'Ερμούπολιν, ὠόν καί λωτός συγχέονται εἰς τόν αὐτόν συμβολισμόν. "'Ο ὑψηλός λόφος, εἰς τό κέντρον τοῦ ὁποίου ἀνεφανίσθη τό ὠόν-λωτός ἐξέρχεται φυσικά ἐκ τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων. Τό ὠόν ἐκεῖνο εὑρητο εἰς τήν κοιλίαν μιᾶς χήνας τοῦ Νείλου.

Τέλος εἰς τήν 'Ιαπωνικήν μυθολογίαν, ὁ Οὐρανός καί ἡ Γῆ, ὁ 'Ιζανάγκι καί ἡ 'Ιζανάμι, συγχέονται κατ'ἀρχάς εἰς τό κοσμικόν ὠόν. "Ωστε τό σύμβολον τοῦ 'Ωοῦ εἶναι ἀληθῶς παγκόσμιον.

Εἶναι προφανές ὅτι ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του, τό ᾠόν εἶναι σύμβολον γενέσεως, κοσμικῆς γενέσεως ἀλλά καί ἀναγεννήσεως κυκλικῆς καί ἐποχιακῆς. Ἐπί τοῦ σημείου τούτου πρέπει νά στηριχθῶμεν διά νά ἐννοήσωμεν τόν συμβολισμόν τοῦ πασχαλινοῦ ᾠοῦ. Εἰκών τῆς ἀναστάσεως, περιέχει ἐν σπέρματι τήν ἐαρινήν ἀναγέννησιν τῆς φύσεως, ἐπί τοῦ γηίνου πεδίου καί τήν νέαν γέννησιν τῆς ψυχῆς ἐν Χριστῷ, ἐπί τοῦ πνευματικοῦ πεδίου.

-Ὀρφισμός. Ἡ ὀρφική θεολογία, ἄν καί ἀποσπασματική, μᾶς παρέχει πλείονας πληροφορίας. Κατά τόν Δαμάσκιον (IV αἰ μ.Χ.) εἰς τό πολύτιμον ἔργον του "Περί Ἀρχῶν" (T.I.σ.316,RUELLE) "ἡ συνήθης ὀρφική θεολογία δύναται νά ἀποτυπωθῇ εἰς τρεῖς τριάδας. Ἐν ἀρχῇ ὅλων ὑπάρχει ὁ Χρόνος. Ἐκ τούτου ἀπορρέει τό πρῶτον δημιουργικόν τρίγωνον: Λίθηρ (+), Χάος (-) καί κατά τρίτον λόγον τό κοσμογονικόν ᾠόν (+ -). Ὁ Λίθηρ γονιμοποιεῖ τό Χάος. Γεννᾶται τό κοσμικόν ᾠόν. Τό ἄνω μέρος αὐτοῦ (+) διαχωρίζεται ἀπό τοῦ κάτω μέρους (-) δηλ. ὁ οὐρανός ἀπό τήν γῆν, μεταξύ δέ αὐτῶν ἀναπτύσσεται ἔλξις (Ἔρως). Τό τρίγωνον σχηματίζεται ἐκ τοῦ Νοῦ (μῆτις), τῆς δυνάμεως (Ἡρικεπαῖος) καί ἐκ τοῦ Πατρός (Φάνης,Πρωτόγονος,Ζεύς,Πᾶν)

Κατ'ἄλλην ἐκδοχήν διά τῆς διασπάσεως τοῦ ἄνω καί κάτω τοῦ Ὠοῦ, γεννᾶται ὁ ἑρμαφρόδιτον Ὄν (ὁ Φάνης-Ἔρως) ὅστις προκαλεῖ τήν μῖξιν οὐρανοῦ καί γῆς πρός γένεσιν θεῶν καί ἀνθρώπων.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Θεογνωσία 136. Idem,Κοσμολ. 43. Guthrie,Orpheo 95, 100, 109, 121, 244. Gompera I 78.

-Ὠόν καί καρδία. Ὁ RENE GUENON, πραγματευόμενος ἐπίσης τό σύμβολον τοῦ ᾠοῦ, συνάπτει λίαν ἐνδιαφερούσας συμπληρώσεις μεταξύ αὐτοῦ καί τοῦ συμβόλου τῆς καρδίας ὡς ἕδρας τοῦ Νοῦ, ὡς καί τοῦ ἄντρου τῆς μυήσεως. (Οἰκοδομ.καί Τεκτον.Συμβολισμός II 103,106,108)

-Καλλιγραφία. Ἐπειδή τό ᾠόν περικλείει ἐν ἑαυτῷ τό σπέρμα τῆς ζωῆς, ἀναγνώρισαν οἱ πρῶτοι διανοηταί εἰς τό ᾠόν τό σύμβολον τῆς Ζωῆς καί τῆς Αἰωνιότητος. Διά τόν λόγον τοῦτον μέ-

ρος τῶν νυκτερινῶν τελετῶν εἰς τά Διονύσια καί εἰς ἄλλα ἀκόμη Μυστήρια, ἦτο ἀφιερωμένον εἰς τόν καθαγιασμόν ἑνός ὠοῦ.

Ἀργότερον εἰς τούς πρώτους Χριστιανούς, ἐθεωροῦντο τά ὠά ὡς σύμβολον τῆς ἀναστάσεως καί ἦσαν τό σύνηθες δῶρον κατά τό Πάσχα. Εἰς ὡρισμένας χώρας ἰσχύει καί σήμερον ἡ συνήθεια νά κομίζωνται καί νά προσφέρωνται ὠά εἰς ἕνα οἶκον ὅπου ὑπάρχει νεογεννηθέν βρέφος. Τό δῶρον φέρει εὐτυχίαν τόσον εἰς τήν μητέρα, ὅσον καί εἰς τό παιδίον.

ΩΡ. Εἰς τήν Ἀστρολογίαν σύντμησις τοῦ ὅρου Ὡροσκόπος (βλ.λ.), δηλ. τῆς ἀκμῆς τοῦ Ἰου οἴκου.

ΩΡΑ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ. Εἰς τήν Ἀστρολογίαν βασικόν στοιχεῖον καί σημεῖον ἐκκινήσεως διά τήν κατάστρωσιν ἑνός Ὡροσκοπείου εἶναι ἡ ἀκριβής ὥρα γεννήσεως τοῦ ὑποκειμένου. Ἄνευ τοῦ στοιχείου τούτου κάθε ὑπολογισμός εἶναι μάταιος καί ἀδύνατος. Πρός "διόρθωσιν" τῆς μή ἀκριβοῦς ὥρας γεννήσεως, προύτάθησαν διάφοροι μέθοδοι, εἶναι δέ αὐταί ἡ μέθοδος BONATTI, ἡ μέθοδος TRUTINA HERMETIS, ἡ μέθοδος ACCIDENTIA NATI καί τέλος βοηθεία τῶν διελεύσεων. (Π.Γράβιγγερ, Ἀστρολογία III 123 κ.ἑφ.)

ΩΡΑΙ. Μυήσεως. Εἰς τάς τεκτονικάς Στοάς, ὅπως καί εἰς τά ἀρχαῖα Μυστήρια, αἱ ἐργασίαι μυήσεως τελοῦνται πάντοτε τήν νύκτα. Οὐδέποτε αἱ Στοαί συνεδριάζουν τήν ἡμέραν, ἴδίως διά μυήσεις, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται τοῦτο δύναται νά ἀποφευχθῇ. Σήμερον αἱ Στοάς ἄρχονται τῶν ἐργασιῶν των τήν μεσημβρίαν καί κλείουν τό μεσονύκτιον. Εἰς τινας ὅμως τῶν προκεχωρημένων βαθμῶν αἱ διά τήν ἐργασίαν ἀναφερόμεναι ὧραι εἶναι διάφοροι.

-Πλανητικαί ὧραι. Ὡς γνωστόν κάθε ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος εἶναι ἀφιερωμένη εἰς ἕνα τῶν ἑπτά πλανητῶν. Οὕτω ἡ Κυριακή, εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τόν Ἥλιον, ἡ Δευτέρα εἰς τήν Σελήνην, ἡ Τρίτη εἰς τόν Ἄρην κ.ο.κ. Ἀλλά καί αἱ ὧραι ἑκάστης ἡμέρας ἀκολουθοῦν τήν ἰδίαν σειράν, ἡ δέ Παράδοσις ἀποκαθιστᾶ ἐκτός τούτου καί σχέσεις μεταξύ τῶν ἑπτά μεγάλων Ἀρχαγγέ-

λων τῆς θεολογίας καί τῶν πνευματικῶν ἐξουσιαστῶν τῶν πλανητῶν. Οὕτω ἀναγνωρίζεται ὅτι ὁ πλανήτης Σελήνη π.χ. διοικεῖται ὑπό τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, ἐπομένως καί τῆς ἡμέρας Δευτέρας προΐσταται ὁ ἴδιος Ἄγγελος, τῆς Τρίτης καί τοῦ Ἄρεως ὁ Σαμαήλ, τῆς Τετάρτης καί τοῦ Ἑρμοῦ ὁ Ραφαήλ. κ.ο.κ.

Κατ' ἀνάλογον τρόπον πρός τόν τῶν πλανητικῶν ἡμερῶν, ἀποκαθίσταται σχέσις ὑπό τῆς Παραδόσεως μεταξύ τῶν πλανητῶν καί τῶν ὡρῶν τοῦ ἡμερονυκτίου. Ἡ ὅλη θεωρία ἡ ἐπί τοῦ γεγονότος τούτου βασιζομένη, περιλαμβάνεται εἰς τό κεφάλαιον ἐκεῖνο τῆς Ἀστρολογίας τό ἀποκαλούμενον: Πλανητικαί Ὧραι. Κατανέμονται, καθ' ὃν τρόπον ἀμέσως κατωτέρω θά ἐκθέσωμεν, αἱ ὧραι τοῦ 24-ὥρου ἐπί τῇ βάσει τῆς ἀνατολῆς καί τῆς δύσεως τοῦ Ἡλίου καί εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν ἀποδίδεται ἀνά εἷς πλανήτης ἐκ τῶν ἑπτά ἀρχαιοτέρων καί μέ σειράν προτεραιότητος κανονισμένην ὑπό τῆς ταχύτητος αὐτῶν. Ἡ σειρά ταχύτητος τῶν πλανητῶν, εἶναι ἡ ἀκόλουθος ἀρχόμενοι ἀπό τοῦ βραδυτέρου καί βαίνοντες πρός τόν ταχύτερον: Κρόνος, Ζεύς, Ἄρης, Ἥλιος, Ἀφροδίτη, Ἑρμῆς, Σελήνη. Ἀπό τῆς ἀρχαιότητος ὡς πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἐθεωρεῖτο ἡ Κυριακή ἤτοι ἡ ἡμέρα τοῦ Ἡλίου. Ἡ πρώτη ὥρα τῆς Κυριακῆς ἔδει λογικῶς νά ἀποδοθῇ εἰς τόν ἴδιον πλανήτην. Ἡ δευτέρα ὥρα ἀπεδόθη συνεπῶς εἰς τήν Ἀφροδίτην, ἡ τρίτη ὥρα εἰς τόν Ἑρμῆν, ἡ τετάρτη εἰς τήν Σελήνην... ἡ ἑβδόμη ὥρα εἰς τόν Δία κ.κ. ἡ 24η εἰς τόν Ἑρμῆν, ἡ δέ ἀκόλουθος ὥρα τῆς ἑπομένης ἡμέρας Δευτέρας ἀπεδόθη κατά σειράν εἰς τήν Σελήνην, τόν πλανήτην τῆς Δευτέρας. Καθ' ὅμοιον τρόπον συνεχίζοντες παρατηροῦμεν ὅτι ἡ πρώτη ὥρα ἑκάστης ἡμέρας ἐξουσιάζεται ὑπό τοῦ πλανήτου ὅστις ἠγείτο ὁλοκλήρου τῆς ἡμέρας.

Ὑπολείπεται νῦν νά ἐξετάσωμεν τίνι τρόπῳ προσδιορίζεται ἡ διαδοχή τῶν ὡρῶν τῆς ἡμέρας καί ποίας διαρκείας εἶναι αὗται. Εἰς τόν ΙΙΙον Τόμον τῆς Ἀστρολογίας ἡμῶν παρεθέσαμεν πίνακα τῶν πλανητικῶν ὡρῶν ἰσχύοντα δι' ὅλην τήν Ἑλλάδα. Ὁ ὑπολογισμός αὐτοῦ ἐγένετο κατά τόν ἀκόλουθον τρόπον: Ἐξ ἑνός οἱουδήποτε ἡμερολογίου προορίζομένου διά τήν Ἑλλάδα, εὑρίσκομεν ὅτι ὁ Ἥλιος π.χ. ἀνατέλει κατά τήν 5ην Ἰανουαρίου εἰς τάς $7^{ω}$ $44^{λ}$ καί ὅτι δύει εἰς τάς 17ω 18λ. Τό χρονικόν αὐ-

τό διάστημα ἀποτελεῖ τήν διάρκειαν τῆς ἀστρονομικῆς ἡμέρας. Ἀναλόγως τό χρονικόν διάστημα ἀπό 17ω 18λ μέχρι 7ω 44λ τῆς ἐπομένης ἡμέρας ἀποτελεῖ τήν διάρκειαν τῆς νυκτός. Τόσον τό πρῶτον διάστημα ὅσον καί τό δεύτερον, δέον νά ἀποτελῆται ἀπό 12 τμήματα ἴσης χρονικῆς διάρκειας, τά ὁποῖα δέν εἶναι ἀνάγκη νά ἀποτελῶνται πάντοτε ἐκ 12 ὡρῶν καί 60 λεπτῶν. Ἐπί τοῦ προκειμένου μᾶς ἐνδιαφέρει μόνον ὁ περιοδικός ρυθμός τῆς φύσεως καί οὐχί ἡ ἀνθρωπίνη κατανομή τῆς ἡμέρας. Διά τήν φύσιν λοιπόν ἀπό τῆς στιγμῆς τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς δύσεως αὐτοῦ κυριαρχεῖ ἡμέρα. Καί ἀντιστρόφως ἀπό τῆς δύσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς νέας ἀνατολῆς του, ἐπικρατεῖ νύξ. Κατατέμνομεν τά δύο ταῦτα μέρη εἰς 12 ἴσα τμήματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων παριστᾷ ἤδη ἓν δωδεκατημόριον τῆς ἡμέρας ἤ τῆς νυκτός. Ἐάν προσθέσωμεν νῦν ἑκάστοτε ἀνά ἓν τοιοῦτον δωδεκατημόριον, ἀρχόμενοι ἀπό τῆς στιγμῆς τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, θά σχηματίσωμεν σειράν ἐκ 12 πλανητικῶν ὡρῶν, διαρκείας τόσης ὅσον ἕκαστον δωδεκατημόριον διαρκεῖ.

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγ ερ, Ἀστρολογία III, σ. 35.

ΩΡΙΑΙΑ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ. Εἶναι ὁ κλάδος ἐκεῖνος τῆς Ἀστρολογίας ὅστις ἐπιτρέπει τήν ἀπάντησιν εἰς ὅλας τάς ἐρωτήσεις περί τῆς μελλούσης ἐκβάσεως ἑνός οἱουδήποτε γεγονότος ἤ ὑποθέσεως, ἤ περί τῆς ἐκλογῆς τῆς καταλλήλου στιγμῆς διά τήν ἔναρξιν ἑνός ὡρισμένου ἔργου ἤ σχεδίου. Ἡ ἀρχή, ἡ βάσις καί τά δικαιολογητικά περί τῆς ἀληθείας τοῦ ἀστρολογικοῦ τούτου κλάδου εἶναι τά αὐτά μετά τῆς ἐν γένει Ἀστρολογίας.

Ὁ τρόπος καταστρώσεως ἑνός ὡριαίου ὡροσκοπίου καί ἡ καθ' ὅλου ἑρμηνεία του, μολονότι δέν ἀπέχει κατά πολύ τοῦ τῶν ἄλλων ὡροσκοπίων (π.χ. τοῦ "θεμελιώδους"), παρουσιάζει ἐν τούτοις μερικάς διαφοράς, τάς ὁποίας ἀμέσως ἐν συνεχείᾳ θά γνωρίσωμεν. Ὡς γνωστόν ἡ κατάστρωσις ἑνός θεμελιώδους ἀστρολογικοῦ θέματος, τελεῖται ἐπί τῇ βάσει τῆς στιγμῆς γεννήσεως ἑνός ὑποκειμένου. Εἰς τήν περίπτωσιν ἑνός ὡριαίου ὡροσκοπίου, προβάλλει καί πάλιν ἡ κατάστρωσις ἑνός ἀναλόγου θέματος, ἀλλ' ἐπί τῇ βάσει τῆς στιγμῆς τῆς συλλήψεως τῆς ἀποφάσεως, ἤ τῆς ἀναγγελίας τοῦ γεγονότος, ἤ τῆς κατακλίσεως ἑνός ἀσθενοῦς κ.ο.κ.

Μετά τόν προσδιορισμόν τῆς στιγμῆς ταύτης, προβαίνομεν εἰς τόν ὑπολογισμόν τῶν οἴκων καί τῶν πλανητικῶν θέσεων, ἀκριβῶς κατά τά γνωστά. Μετά τόν προσδιορισμόν ὅμως τῶν κυρίων αὐτῶν στοιχείων, ἀκολουθεῖ εἰς τήν περίπτωσιν ἑνός ὡριαίου θέματος καί ὁ ὑπολογισμός τοῦ ὀνόματος τῆς ἡμέρας καί ἡ εὑρεσις τῆς σχετικῆς Θ πλανητικῆς Θ ὥρας. Ἐκ τῶν δύο τελευταίων στοιχείων συνάγονται χρήσιμα συμπεράσματα σχετικῶς μέ τήν φύσιν καί τήν ἔκβασιν τοῦ προκειμένου ἔργου.

ΩΡΙΓΕΝΗΣ, 185 -254 μ.Χ. Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας δράσας ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ. Μαθητής τοῦ Νεοπλατωνικοῦ Ἀμμωνίου Σακκᾶ. Εἰς τό ἔργον του "περί Ἀρχῶν" ἐξεπόνησεν ἀρκετά πρωτότυπον σύστημα στηριζόμενον ἐπί τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος. Ἐπεξηργάσθη καί ἐσχολίασε ὅλα σχεδόν τά ἔργα τῆς Βίβλου, τόσον τῆς Παλαιᾶς, ὅσον καί τῆς Καινῆς Διαθήκης. Χαρακτηριστικόν εἶς, τό ἔργον τοῦ Ὠριγένους εἶναι ὅτι ὑπό τό γράμμα ἀνεζήτει τήν ὑψηλοτέραν πνευματικήν ἀλληγορικήν ἔννοιαν.

Εἶναι ὁ πρῶτος ὁστις ἐπί ἐδάφους καθαρῶς χριστιανικῆς παραδόσεως, ὠκοδόμησε πλήρες σύστημα φιλοσοφικόν ἅμα καί θεολογικόν, διά τοῦτο δέ καί ἀπεκλήθη "χαλκέντερος". Εἰς τό μεγαλοπρεπῶς ἀνά τά βιβλία του ἀναπτυσσόμενον σύστημα τήν ὑπεροχήν ἔχει ἡ ἑλληνική φιλοσοφία τοῦ τε Πλάτωνος, ἀλλά καί τῶν Νεοπλατωνικῶν, εἰς τρόπον ὥστε τό καθαρῶς χριστιανικόν, πνεῦμα ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Νίκ. Λούβαρις, ἐξασθενεῖ καί ἀμαυρόῦται.

"Τόν κόσμον τοῦτον δημιουργεῖ ὁ Θεός διά τοῦ Λόγου, ὅστις ἀποτελεῖ τό πρῶτον μέλος ἐν τῇ ἀναπτύξει τῆς Θείας Οὐσίας ἀπό τῆς ἑνότητος εἰς τήν πολλότητα. Δι' αὐτοῦ ἐπίσης ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρός τό δεύτερον μέλος ἐντῇ ἀναπτύξει ἐκείνης τῆς θεότητος, τό Ἅγιον Πνεῦμα. Τό στάδιον τοῦτο τῆς ἀναπτύξεως τῆς θεότητος ἀκολουθεῖ ὡς δεύτερον στάδιον τό βασίλειον τῶν Πνευμάτων, εἰς ὅ ἀνήκει καί τό ἀνθρώπινον πνεῦμα. Τά πνεύματα ταῦτα ἐδημιουργήθησαν ἐλεύθερα ὑπό τοῦ Θεοῦ, τ.ἔ. μετά τῆς ἱκανότητος, ὅπως ἐκλέγωσι μεταξύ τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ. Ἡ κατάχρησις τῆς ἐλευθερίας ταύτης εἶναι ἡ αἰτία τῆς πτώσεως μέρους αὐτῶν, τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπό τοῦ Θεοῦ. Πρός καθαρμόν αὐτῶν, περιέβαλεν ὁ Θεός αὐτά δι' ὑλικοῦ σώματος. Οὕτω ἐκ τῆς ἁμαρτίας τῶν πνευμάτων προῆλθεν ὁ ὑλι-

κός κόσμος, τόν ὁποῖον ὥρισεν ὁ Θεός ὡς καθαρτήριον τόπον αὐτῶν. Ἀλλ' ἡ κατάστασις αὕτη, ἀποτέλεσμα τῆς πτώσεως ἐκείνης τῶν πνευμάτων, δέν εἶναι τό ὕστατον ἐν τῇ θείᾳ οἰκονομίᾳ. Τήν ἀπομάκρυνσιν ἀπό τοῦ Θεοῦ, μέλλει νά ἐπακολουθήσῃ ἡ ἐπιστροφή τῶν πάντων εἰς αὐτόν, ἡ ἀπολύτρωσις καί ἡ τελείωσις. Ὁ Θεός ἐπαναφέρει εἰς ἑαυτόν τόν κόσμον καί τόν ἄνθρωπον διά τοῦ Λόγου, ὅστις ἐνηνθρώπησεν ἐν Χριστῷ. Ἐν αὐτῷ θεωροῦμεν τόν Πατέρα διότι εἶναι τό ἀπαύγασμα τοῦ ἀοράτου Θεοῦ. Δι' αὐτοῦ μέλλουν νά ἐπιστρέψουν, μετά τήν ἀναγκαίαν κάθαρσιν εἰς τόν Θεόν καί αὐτός ὁ Διάβολος καί οἱ δαίμονες. Οὕτω τελεῖται ἡ ἀποκατάστασις, ἡ ἐπαναγωγή τῶν πάντων εἰς τήν κοινωνίαν τοῦ Θεοῦ, ἔτι δέ καί ἡ ἐπιστροφή τοῦ ὑλικοῦ κόσμου εἰς τήν θείαν Οὐσίαν" (Ν.Λούβαρι, Ἱστορία Φιλοσοφίας, Ι, σ. 157).

Τόσον ὁ Ὠριγένης, ὅσον καί ὁ Κλήμης θέτουν εἰς ἐνέργειαν τήν δυναμικότητα τῆς μεγάλης των διανοίας εἰς τό νά συναντήσουν τήν μεγάλην λεωφόρον ἡ ὁποία ὁδηγεῖ ἀπό τάς ἀρχαίας ἀντιλήψεις εἰς τήν ὀρθήν χριστιανικήν σύλληψιν θεωρουμένης τῆς τελευταίας ταύτης, κατά τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Ναζωραίου, οὐχί ὡς καταλύσεως τῶν μετά κόπου καί σοφίας κτηθέντων, ἀλλ' ὡς συμπληρώσεως καί τελειώσεως. Ἡ μεγάλη αὕτη σύνθεσις εἰς ἣν λαμπρῶς ἤχθησαν οἱ δύο προμνημονευθέντες Πατέρες, οὐδόλως ἀνεγνωρίσθη ὑπό τῆς ὁλοέν ἐνισχυομένης ὡς κοινωνικοῦ Θεσμοῦ Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δέν ἐδίστασε τότε δι' ἁπλῆς χειρονομίας νά ἀπορρίψῃ καί καταδικάσῃ τούς σωτῆρας ἐκείνους ὡς "αἱρετικούς". Ἰδού ὁ πρῶτος ὅρος ὁ ὁποῖος ἐσήμανε, ἀπό τῆς χαραυγῆς ἤδη τῆς χριστιανικῆς κινήσεως τόν διχασμόν, τήν διχόνοιαν καί τόν ἀλληλοσπαραγμόν. Ὁ ὅρος οὗτος, ἄγνωστος εἰς τήν ἀρχαιότητα, λόγῳ τῆς ἐλευθερίας πνεύματος, τῆς ἐλλείψεως λατρείας προσωπικοῦ Θεοῦ καί ἐνιαίου περί Φύσεως καί Θεοῦ δόγματος, ἔπρεπε νά ἀκολουθηθῇ καί ὑπό ἄλλων πλέον χαρακτηριστικῶν τῆς ἐλλείψεως ἀνοχῆς καί φιλοσοφικοῦ πνεύματος τῶν φανατισμένων ὀπαδῶν καί ἀρχότερον τῶν ἐκ συμφέροντος; ματαιοδοξίας καί μεγαλαυχίας κινουμένων ἐκπροσώπων τῆς ὑφηλῆς Χριστιανοσύνης ἐν τῇ Δύσει." Ἄμεσον ἐπακολούθημα τοῦ ὅρου "αἱρετικός" ὑπῆρξεν ὁ συσκοτισμός τῶν πνευμάτων κατά τόν Μεσαίωνα καί

τό δόγμα τοῦ ἀλαθήτου τοῦ ὁσίου γνωστή εἶναι ἡ γενομένη κατάχρησις.

Εἶναι γνωστή ἡ πολεμική ἡ ὁποία ἐξέσπασεν ἐναντίον τοῦ Ὠριγένους, ἐκ μέρους τῶν ὁμοθρήσκων του ἐπισκόπων, ὥστε ὄχι μόνον νά στερηθῇ ἀξιωμάτων καί νά ἐκδιωχθῇ ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀλλά καί νά χαρακτηρισθῇ ὡς "φρενοβλαβής" τά δόγματά του ὡς "μυσαρά" αὐτός δέ νά ἀναθεματισθῇ ἐπισήμως ὑπό τριῶν Συνόδων.

Χαρακτηριστική εἶναι ἡ θέσις τήν ὁποίαν λαμβάνει ὁ Ὠριγένης ἔναντι τῶν θείων ὀνομάτων, συμφωνῶν κατά τοῦτο μέ τόν Πλάτωνα." Τά ὀνόματα δέν ἐδόθησαν εἰς τά πράγματα βάσει ἁπλῆς συμβάσεως ("θέσει") ὅπως νομίζει ὁ Ἀριστοτέλης, ἀλλ' ἔχουσι βαθεῖαν καί μυστικήν σχέσιν μέ αὐτά ταῦτα τά πράγματα. Ὅπως καί ἡ Μαγεία δέν εἶναι ἐπιστήμη ματαία καί ἀσήμαντος, ὅπως πιστεύουν οἱ ὀπαδοί τοῦ Ἀριστοτέλους καί τοῦ Ἐπικούρου, ἀλλ ἀντιθέτως μία γνῶσις σοβαρά καί οἰκεία μόνον εἰς μικρόν ἀριθμόν. (Πρός Κέλσον, I,24). Καθ' ὅμοιον τρόπον ὑπάρχουν ἀποτελεσματικά ὀνόματα ὅπως ἐκεῖνα πού χρησιμοποιοῦν οἱ σοφοί τῆς Αἰγύπτου, οἱ Μάγοι τῆς Περσίας, οἱ Σαμαναῖοι καί οἱ ποντιφηλες τῆς Ἀσίας. Ὁ Ὠριγένης προσθέτει ὅτι τά μαγικά ὀνόματα πρέπει νά χρησιμοποιοῦνται μέ φρόνησιν καί σεβασμόν."Πρέπει, λέγει, νά ἐναρμονίζωμεν τά ὀνόματα πρός τάς συνθήκας".(Ἔνθ. ἀν. I,C, XXIV) καί νά μή μεταχειριζώμεθα τό ὄνομα ἰσχυροῦ δαίμονος ἐπί ἀσθενοῦς πνεύματος· πρέπει πρός τούτοις νά προφέρωνται τά ἱερά ὀνόματα εἰς τήν μητρικήν των γλῶσσαν, διότι ὁ ἦχος δέν εἶναι ἄμοιρος ἐνεργείας (C,XXV) ἡ δέ μετάφρασις θά καθίστα τό ὄνομα ἀνίσχυρον καί ἄχρηστον." Εἶναι ἄξιον νά προστεθῇ εἰς ταῦτα, ὅτι κατά τόν ἴδιον Ὠριγένην, τό ἀνάξιον τοῦ χειριστοῦ δέν παίζει ρόλον εἰς τήν ἀποτελεσματικότητα τοῦ τύπου, ὅστις ἐνεργεῖ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ἐάν οὗτος τελεσθῇ ὀρθῶς. " Οἱ δαίμονες οἱ ὁποῖοι "ἀκούουν" τό ὄνομά τους προφερόμενον ὀρθῶς, ὑποτάσσονται αὐτοστιγμεί. (Ὁμιλίαι XX,1)

Βιβλιογρ. Π.Γράβιγγερ, Συμβολαί εἰς ἑλλ.Ἀνθρωποσοφίαν. II,78.
Idem,Κοσμολογία 270, 274. Idem ,N.Ψ.Θ. 197.
-Fabre d' Olivet, Χρυσᾶ Ἔπη 140. Gilson 53.
Brehier I 360.

ΩΡΙΩΝ. Κατά τήν Μυθολογίαν περίφημος κυνηγός συνοδεύων τήν Ἀρτέμιδα εἰς τά κυνήγιά της. Ὁ Ὠρίων ἀπέθανε κατόπιν δήγματος σκορπίου τόν ὁποῖον ἀπέστειλεν ὁ Ἀπόλλων διά νά ματαιώσῃ τήν ἕνωσίν του μετά τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος, παρ' ἧς ἠγαπᾶτο. Κατ' ἄλλας παραδόσεις ὁ Ὠρίων ἠγάπησε τάς θυγατέρας τῆς Πλειόνης τάς ὁποίας καί κατεδίωκεν ἐπί 7 συναπτά ἔτη. Ἐσώθησαν δέ αὗται ἀπό τήν καταδίωξίν του, καταστερισθεῖσαι ὑπό τοῦ Διός. Εἶναι γνωσταί ὡς Πλειάδες. Ἀλλά καί ὁ Ὠρίων ἀνεβιβάσθη εἰς τόν οὐρανόν καί ἔκτοτε ἀποτελεῖ τόν ὁμώνυμον λαμπρόν ἀστερισμόν. Ὁ EL.LEVI παραδίδει ὡραίαν συμβολικήν εἰκόνα (Τυπικόν 149) καί παραβάλλει τόν ἀστερισμόν τοῦ Ὠρίωνος πρός τήν εἰκόνα τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ ἀγωνιζομένου κατά τοῦ δράκοντος. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ σημείου τούτου προοιωνίζει διά τόν ναββαλιστήν νίκην καί εὐτυχίαν.
Βιβλιογρ. Metmn 195, J. Richepin I 337. Levi, Τυπ. 149.

ΩΡΟΜΑΖΔΗΣ. Ἐπίσης Ὡρμούζδ καί Ἀλοῦρα-Μάζδα. Ὁ θεός τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ζωροάστρου καί τῶν σημερινῶν Πάρσων. Ὁ Ω. συμβολίζεται πολλαχῶς διά τοῦ Ἡλίου, διότι θεωρεῖται ὡς τό "Φῶς τῶν φώτων". Ὁ Ζωροάστρης, Μιθραϊκά Μυστήρια. Συγχρόνως μέ τόν Ω. ἐγεννήθη καί ὁ αἰώνιος ἀντίπαλος αὐτοῦ, ὁ Ἀρειμάν ("Αγιρα Μαινγιού) τόν ὁποῖον ὅμως ὁ πρῶτος μέλλει εἰς τό τέλος τῶν αἰώνων νά κατατροπώσῃ καί ἀπαλλάξῃ τόν Κόσμον ἀπό τοῦ πνεύματος τοῦ Κακοῦ. Ὁ Ω. περιβάλλεται ἀπό σωρείας πνευματικῶν ὀντοτήτων τάς ὁποίας χρησιμοποιεῖ εἴτε ὡς ἐκτελεστικά ὄργανα κατά τήν δημιουργίαν, εἴτε ὡς σύμβουλοι· εἶναι αὗται πρῶτον οἱ ἑπτά Ἀμσάπενδς, οἱ Γιαζάτας, οἱ Φερούερς καί αἱ Φραβάσεις.
Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Περσικά μυστήρια 25,50.
D.S. IV 204. Λάσκαρης 658, 788.
Παγκόσμ. Μυθολ. 413 L. Ziegler, Uber 29...-
-Anquetil du Perron, Morale de Zoroastre, Extraite du Zend- Avesta, Trad. D'Anquetil Dunperron, Paris 1850
-F. Lajard, Recherches sur le Culte Pyblic et les Mysteres de Mithra en Orient et en Occident, Paris, 1867

ΩΡΟΣ(αἰγυπτ.). Παρά τοῖς Ἕλλησι πολλαχῶς ὁ Ἁρποκράτης καί Ὡραπόλλων καλούμενος. Τό τρίτον μέλος τῆς θείας οἰκογενείας τῶν Αἰγυπτίων, υἱός τῆς Ἴσιδος καί τοῦ Ὀσίριδος. Εἶναι ὁ μέγας θεός, ὁ ἀγαπώμενος ὑπό τοῦ Οὐρανοῦ. Σύμβολον αὐτοῦ ἦτο ὁ ἱέραξ. Κατά τήν ἐποχήν τῆς χειμερινῆς τροπῆς τοῦ ἡλίου, περιεφέρετο τό ὁμοίωμά του ὑπό μορφήν νεογεννήτου βρέφους, ἐκ τοῦ ἱεροῦ εἰς τάς ὁδούς ἵνα τό προσκυνήσουν οἱ συγκεντρωμένοι πιστοί.

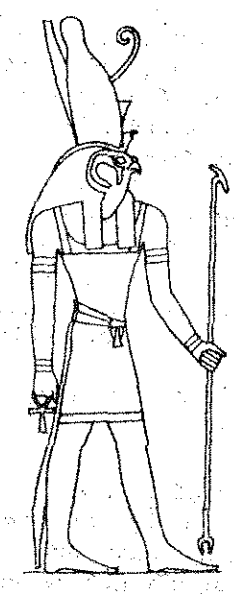
Horus

Εἰς τά Αἰγυπτιακά Μυστήρια ἀνεφέρετο ὅτι ὁ Ὧρος-Ἁρποκράτης, ἐκδικούμενος τόν σφετεριστήν τοῦ θρόνου τοῦ πατρός του καί φονέα αὐτοῦ Σήθ-Τυφῶνα, ἐτιμώρησε τοῦτον γενόμενος ἔκτοτε βασιλεύς τοῦ ἄνω κόσμου, ἐνῷ ὁ Ὄσιρις ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ τοῦ κάτω κόσμου. Ἐπίσης μετά τῆς μητρός του Ἴσιδος, συνέβαλεν εἰς τήν ἀνεύρεσιν τῶν μελῶν τοῦ ὑπό τοῦ Σήθ διαμελισθέντος πατρός του Ὀσίριδος καί εἰς τήν ἀνάστασιν αὐτοῦ. Ἡ λατρεία τοῦ Ὧρου-Ἁρποκράτους μετεδόθη καί εἰς τούς Ἕλληνας.

Βιβλιογρ. Παγκόσμιος Μυθολογία 57,64, Λάσκαρης 700.
A. Moret, Rois et Dieux d'Egypte, 69. "Eon" No 2, 12.
J.M. Ragon Γ 72.

ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ἤ Γενέθλιον θέμα. Καλεῖται οὕτω εἰς ἀστρονομικός χάρτης ὅστις παριστάνει τάς θέσεις τῶν πλανητῶν ἐν τῷ ζωδιακῷ κύκλῳ κατά τήν στιγμήν τῆς γεννήσεως ἑνός ἀτόμου, ἤ

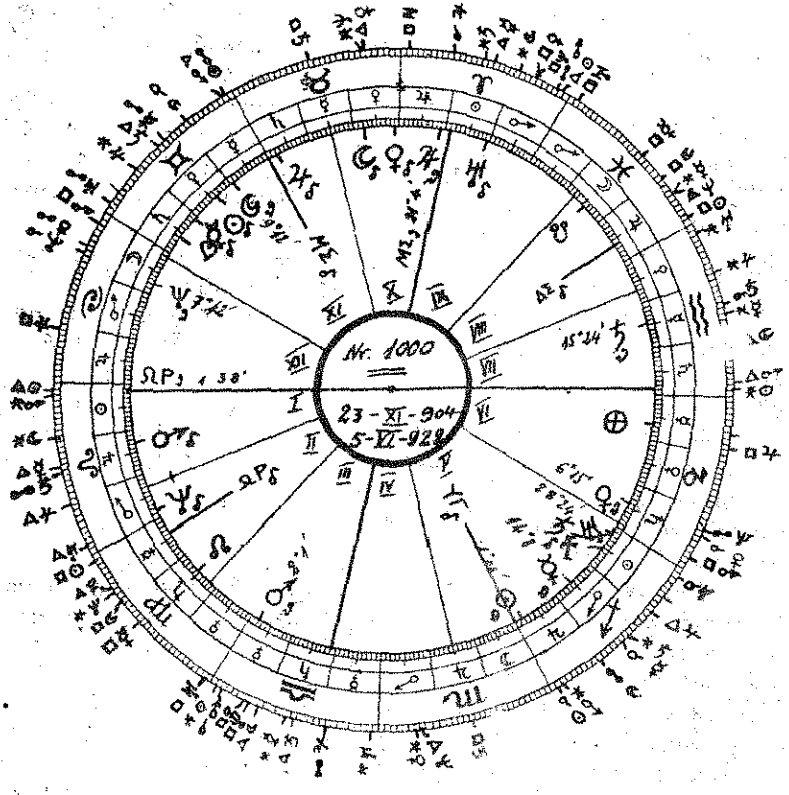

Ὑπόδειγμα πλήρως ὑπολογισμένου ὡροσκοπίου μετὰ τῶν διελεύσεων.

τῆς ἐπισυμβάσεως ἑνός γεγονότος.

Εἰς τὴν ἀρχ.Αἴγυπτον ἐκαλοῦντο "Ωροσκόποι" ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο ἀνατεθειμένη ἡ παρακολούθησις τῆς πορείας τῶν ἀστέρων. Ὤφειλον εἰς κάθε στιγμὴν νά γνωρίζουν τάς θέσεις των καί ἔπρεπε νά φέρουν εἰς γνῶσιν τοῦ βασιλέως τάς εὐμενεῖς ὥρας τῆς ἡμέρας ποὺ ἤρχιζε.

Ἀργότερον ☿ Ὡροσκόπος ἐκλήθη τό σημεῖον ἐκεῖνο τῆς ἐκλειπτικῆς τό ὁποῖον ἀνέτελλε ἀκριβῶς κατά τήν στιγμήν τῆς ἐπισυμβάσεως ἑνός γεγονότος. Ἐάν τοῦτο ἀνεφέρετο εἰς μίαν γέννησιν ὁ Ὡροσκόπος (ΩΡ) εἶχε τήν σημασίαν τοῦ ἐξουσιαστοῦ τῆς γεννήσεως, δηλ. τοῦ θεοῦ ὑπό τήν προστασίαν τοῦ ὁποίου ὁ κάθε γεννώμενος εὑρίσκετο. Διά νά μάθουν κατά πόσον μία ὡρισμένη ἡμέρα εἶναι εὐμενής ἤ δυσμενής διά μίαν ὑπόθεσιν ἤ διά μίαν συγκεκριμένην περιοχήν τοῦ βίου, ἐξητάζετο ὁ συναστερισμός τῆς ἐν λόγῳ ἡμέρας καί ἐκ τούτου διεπιστοῦτο εἰς ποῖον ☿ Οἶκον τό πνεῦμα τῆς γεννήσεως εὑρίσκεται καί κατά πόσον αἱ ☿ Ὄψεις τῶν ἄλλων πλανητῶν ἐπιδρῶσιν ἐπ' αὐτοῦ εὐμενῶς ἤ δυσμενῶς. Ἀφοῦ ὁ ἀστρολόγος ὑπολογίσῃ καί "καταστρώσῃ" τό Ὡροσκόπιον, τότε συμπεραίνει ἐκ τῆς ὅλης διατάξεως εἰς ποῖον ζωδιακόν ἀστερισμόν ὁ ΩΡ κεῖται καί ποῖος εἶναι ὁ ἐξουσιαστής πλανήτης. Περαιτέρω εἰς ποῖον ζῴδιον καί πῶς περιβάλλεται ὁ ἴδιος ἐξουσιαστής τοῦ ζῳδίου, ἐάν δηλ. οὗτος ἐπηρεάζεται ὑπό εὐμενῶν ὄψεων καί πλανητῶν ἤ ὑπό δυσμενῶν τοιούτων ☿ Ἀστρολογία.

Ἵνα ἕν ὡροσκόπιον ἔχῃ κάποιαν σημασίαν πρέπει κατά τήν κατάστρωσιν του νά εἶναι γνωστά: Τόπος γεννήσεως, ἡμέρα γενήσεως, μήν ἔτος καί ὥρα. Ἐν σχέσει πρός τόν χρόνον γεννήσεως πρέπει περαιτέρω νά εἶναι γνωστόν ἐάν πρόκειται περί πολιτικοῦ χρόνου (π.χ. ἀνατολική εὐρωπαϊκή ὥρα) ἤ περί τοπικῆς ὥρας (ἡλιακή ὥρα) ἤ μήπως ἀκόμη περί θερινῆς ὥρας. Ἐπί παλαιοτέρων ἡμερομηνιῶν πρέπει ἀκόμη νά ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καί νά μετατραπῇ ἡ ἡμέρα τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Ὡροσκόπια ὅπως ἐκεῖνα πού δημοσιεύονται εἰς τάς ἡμερησίας Ἐφημερίδας καί Περιοδικά βάσει ἑνός ζῳδίου, εἶναι τελείως ἄνευ ἀξίας καί μόνον τήν δεισιδαιμονίαν καλλιεργοῦσι.

Διακρίνονται ὡς "βοηθητικά" Ὡροσκόπια τά ἡλιακά, μηνιαῖα καί ἡμερήσια Ὡ. Ὅλα τά Ὡ. ταῦτα βασίζονται ἐφ' ἑνός καί μόνου σημείου, ὅπερ χαρακτηρίζεται ἐκ τῆς ἐπανόδου τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης ἤ τῆς ὥρας γεννήσεως εἰς τό αὐτό σημεῖον τοῦ ζῳδιακοῦ. Δέον νά παρέχουν πληροφορίας διά τά γεγονότα ἑνός ἔτους, ἑνός μηνός, μιᾶς ἡμέρας. Τό λεγόμενον "Θεμελιῶδες Ὡροσκόπιον" (WURZEL -RADIX HOROSKOP) παριστᾷ μίαν μό-

νιμον εἰκόνα, συνυφασμένην μέ τήν γέννησιν τοῦ ὑποκειμένου, τό ὁποῖον ὑπολογίζεται ἅπαξ διά πάθε ἄνθρωπον. Ἀποδίδει ὅμως ἁπλῶς τάς ἰδιότητας τοῦ χαρακτῆρος καί τάς γενικάς ροπάς τάς ὁποίας ὁ γεννηθείς κομίζει μετ' αὐτοῦ ἐπί τῆς γῆς. Συνεπῶς τήν περαιτέρω ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου δέν σημειοδοτεῖ τό θεμελιῶδες Ὡ. Τήν ἐξέλιξιν ταύτην δυνάμεθα νά συναγάγωμεν ἐκ τῆς μετακινήσεως τῶν πλανητῶν ἐν συγκρίσει πρός τάς σταθεράς θέσεις τοῦ θεμελιώδους Ω. Εἰς τοῦτο χρησιμεύουν τά ἀνωτέρω μνημονευθέντα βοηθητικά Ὡ. (ἐτήσια, μηνιαῖα, ὡριαῖα).

Τό σχεδιάγραμμα ἑνός Ὡ. παρουσιάζεται συνήθως ὑπό μορφήν κύκλου εἰς τήν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου εἶναι διατεταγμένα τά δώδεκα ζώδια, πέριξ τῶν ὁποίων σημειοῦνται αἱ θέσεις τῶν πλανητῶν κατά τήν στιγμήν τῆς γεννήσεως. Ἡ μοῖρα ἐκείνη τοῦ ζωδιακοῦ ἡ ὁποία κατά τήν στιγμήν τῆς γεννήσεως εὑρίσκετο εἰς τόν νότον τοῦ τόπου γεννήσεως, σημειοῦται πρός τά ἄνω τοῦ διαγράμματος καί καλεῖται Μεσουράνημα (Μ.Σ.). Ἡ θέσις πρός τά ἀριστερά (ἀνατολή) καλεῖται Ὡροσκόπος (ΩΡ), ἀντιστοίχως ἡ πρός τά κάτω Ὑπόγειον (ΥΓ) καί πρός τά δεξιά Δύσις (ΔΣ). Εἰς τό νότιον ἡμισφαίριον τά ζωδιακά σημεῖα βαδίζουν ἀντιστρόφως καί δή πρός τά δεξιά. Διά τῶν διαμέτρων ΩΡ-ΔΣ καί ΜΣ-ΥΓ λαμβάνονται τέσσαρα τεταρτημόρια ἕκαστον τῶν ὁποίων διαιρεῖται καί πάλιν εἰς τρία τμήματα, οὕτω δέ ἐπιτυγχάνεται ὁ προσδιορισμός τῶν 12 ἡλιακῶν οἴκων. (Ω Οἶκοι)

Ἕπεται ὁ ὑπολογισμός τῆς θέσεως τῶν πλανητῶν καί τῶν γωνιῶν (Ω Ὄψεων) τάς ὁποίας οὗτοι σχηματίζουν μεταξύ των καί πρός τάς ἀκμάς τῶν ἡλιακῶν οἴκων. Ἐκ τῆς μελέτης ὅλων τούτων τῶν στοιχείων, συνάγονται πάσης φύσεως συμπεράσματα ἐν σχέσει πρός τόν χαρακτῆρα τοῦ ὑποκειμένου, τάς ροπάς πρός ἀσθενείας κ.ἄ.π.

Βιβλιογρ. Βλ. Ἀστρολογία. Π. Γράβιγγερ, Ἐγχειρ. Ἀστρολογίας A. Frank Glahn, Erklärung & System. Deutung, d. Horoskopes, Nemingen

ΩΡΟΣΚΟΠΟΣ (ΩΡ, ΑΣΖ). Καλεῖται εἷς ἐν Ω Ὡροσκόπιον, τό σημεῖον τομῆς τῆς ἐκλειστικῆς καί τοῦ ὁρίζοντος εἰς τήν ἀνατολήν τοῦ τόπου γεννήσεως. Εἶναι ἐν τῶν σημαντι-

κωτέρων ἑρμηνευτικῶν στοιχείων ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ. Εἰς δευτέραν μοῖραν ἔρχονται τό Μεσουράνημα (ΜΣ) καί ἡ θέσις τοῦ ἡλίου.(Π.Γράβιγγερ,Ἀστρολογία Ι 39, 131)

ΩΦΕΛΙΜΙΣΜΟΣ(UTILITARISMUS). Κατά τόν Ἄγγλον φιλόσοφον Τ.Στ. Μίλλ εἶναι τό σύστημα τό ὁποῖον λαμβάνει ὡς βάσιν τῆς ἠθικῆς τήν ὠφελιμότητα, τήν ἀρχήν τῆς μεγίστης εὐδαιμονίας. Ὅλαι αἱ πράξεις αἱ αὐξάνουσαι τήν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι καλαί, ἐνῶ ἀντιθέτως εἶναι κακαί αἱ μειοῦσαι τήν εὐδαιμονίαν. Ὁ Σωκράτης παρεδέχετο ὅτι πᾶν ἀγαθόν ὠφέλιμον,ἀλλ' ὄχι καί ὅτι πᾶν ὠφέλιμον εἶναι καί ἀγαθόν. Καί τοῦτο ἐφήρμοσε καθ' ὅλον του τόν βίον. Ὁ Σπινόζα πρεσβεύει ὅτι ὠφέλιμον εἶναι πᾶν ὅ,τι συντελεῖ νά ζοῦν ἐν ὁμονοίᾳ οἱ ἄνθρωποι.

Ὁ ἀναπτύξας κυρίως τήν ὠφελιμιστικήν θεωρίαν Ἄγγλος φιλόσοφος Μπέντχαμ, φρονεῖ ὅτι τήν συμπεριφοράν μας πρέπει νά τήν ρυθμίζωμεν μέ τόν ὑπολογισμόν ποῖαι πράξεις δίδουν μέγα ποσόν ἀπολαύσεως καί ἡδονῆς καί μικρότερον λύπης. Ἰδίως δέ νά προτιμῶμεν τάς πράξεις ἐκείνας ἐκ τῶν ὁποίων ἀπορρέει μεγαλειτέρα δόσις ἡδονῆς δι' ἕνα ὅσον τό δυνατόν μεγαλείτερον ἀριθμόν ἀνθρώπων.

Κατά τόν ἱδρυτήν τοῦ Ὠ. Τζών Στούαρτ Μίλλ, ὠφέλιμον εἶναι πᾶν ὅ,τι δημιουργεῖ ἡδονήν καί ἀλυπίαν. Πρέπει ὅμως νά προτιμῶμεν τά κατά τήν ποιότητα ἀνώτερα εἴδη τῶν ἡδονῶν. Ὕψιστος ἐπομένως σκοπός εἴτε πρόκειται περί τῆς ἰδικῆς μας, εἴτε πρόκειται περί τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἄλλων, εἶναι ζωή ἀπηλλαγμένη ἀπό λύπην καί πλουσία κατά μέγιστον βαθμόν ἐξ ἡδονῆς ἐξ ἐπόψεως ποιότητος καί ποσότητος. Νά εἶναι δέ τις αὐστηρῶς ἴσος καί ἀμερόληπτος διά τήν εὐτυχίαν τήν ἰδικήν του καί τήν τῶν ἄλλων. (Λάσκαρης 789)

ΤΕΛΟΣ